

தொல்காப்பியம்

சொல்லதிகாரம்
நச்சினார்க்கினியம்

வாழ்வியல் விளக்கம்
புலவர் இரா. இளங்குமரனார்

பதிப்பாசிரியன்மார்
பண்டித வித்துவான் தி. வே. கோபாலையர்
முனைவர் ந. அரணமுறுவல்

பதிப்பாளர்
கோ. இளவழகன்

நூற்பெயர்	:	தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் - நச்சினார்க்கினியம்
உரையாசிரியர்	:	நச்சினார்க்கினியர்
பதிப்பாளர்	:	கோ. இளவழகன்
முதற்பதிப்பு	:	தி.ஆ. 2034 (2003)
தாள்	:	18.6 கி. வெள்ளை மேப்லித்தோ
அளவு	:	1/8 தெம்மி
எழுத்து	:	10 புள்ளி
பக்கம்	:	16 + 416 = 432
படிகள்	:	2000
விலை	:	உரு. 405/-
நூலாக்கம்	:	பாவாணர் கணினி 2, சிங்காரவேலர் தெரு, தியாகராயர் நகர், சென்னை - 17.
அட்டை வடிவமைப்பு	:	ஓவியர் புகழேந்தி
அச்சு	:	வெங்கடேசுவரா ஆப்செட் 20 அஜீஸ் முல்க் 5வது தெரு ஆயிரம் விளக்கு, சென்னை - 600 006
கட்டமைப்பு	:	இயல்பு
வெளியீடு	:	தமிழ்மண் பதிப்பகம் 2, சிங்காரவேலர் தெரு தியாகராயர் நகர் சென்னை - 600 017 தொலைபேசி: 2433 9030

புதுச்சேரிப் பிரெஞ்சு இந்தியப் பள்ளி(EFEO)யின் ஆய்வு மாணாக்கருக்காகப் பண்டித வித்துவான் கோபாலையரால் பிழை நீக்கிச் செப்பம் செய்யப்பட்ட தொல்காப்பிய நூல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு இவை பதிப்பிக்கப்படுகின்றன

முன்னுரை

தமிழ்மொழி - இனப் பாதுகாப்பு வைப்பகம் தொல்காப்பியம். அது, மொழி இலக்கணமே எனினும், தமிழர் வாழ்வியல் ஆவணமாகத் தீட்டி வைக்கப்பட்டதும் ஆகும்.

தொல்பழங் கல்வெட்டுகளைத் தேடிப்போய்க் காணவும், துருவித் துருவிப் பார்த்துக் கற்கவும், பொருள் உணரவும் இடர்ப்படுவது போல் இல்லாமல், தமிழ் எழுத்துக் கற்றார் எவரும் ஆர்வம் கொண்டால், ஒதி உணர்ந்து பிறர்க்கு எடுத்துரைக்கும் வகையில் கையில் கனியாகக் கிடைத்தது தொல்காப்பியம்.

தொல்காப்பியர், நூலை ஆக்கிய அளவில் அப்பணி நின்று போய் இருப்பின், நிலைமை என்னாம்? மூவாயிர ஆண்டுகளுக்கு முந்தையே இது காறும் வென்று நிற்க வல்லதாகுமா? அதனைப் படியெடுத்துப் பேணிக் காத்தவர், உரைகண்டவர் என்போர், அவர்தம் நூலைக் காத்தும் பரப்பியும் ஆற்றிய அரும்பணி எத்தகையது?

சுறையானுக்கும் நீருக்கும் நெருப்புக்கும் ஆட்படாமல் ஏட்டைக் காத்தவர் எனினும், கருமியராய் அவ்வேட்டைப் பதிப்பிப்பார்க்குக் கொடாது போயிருப்பின், பதிப்பு என்றும், குறிப்புரை என்றும், விளக்க வுரை என்றும், ஆய்வு என்றும் நூலுருக் கொண்டு இத் தமிழ்மண்ணின் மாண்பைத் தன்னிகரற்ற பழைமைச் சான்றாகக் கண் நேர் நின்று காட்ட வாய்த்திருக்குமா? நன்னூல் என்னும் பின்னூல் கொண்டே 'உயர்தனிச் செம்மொழி' எனக் காட்டுவெலார் தமிழ்மொழியை மதிப்பிட்டார் எனின், அவர் தொல்காப்பியத்தைக் கற்க வாய்த்திருந்தால், 'உலக முதன் மொழி தமிழே' என உறுதிப்பட நிறுவியிருப்பார் அல்லரோ!

தொல்காப்பியத்தைப் பதிப்பித்தல் அரும்பணி என்றால், அதனை விற்றுக் காசு குவிக்கும் அளவிலா நூல்கள் விலைபோயின? 500 படிக்கள் அச்சிட்டு இருபது ஆண்டுகளில் விற்கப்பட்டால் அவ்விழப்பைத் தாங்கிக் கொண்டும் எத்தனை பேரால் வெளியிடமுடியும்? அவ்வாறாகியும், தொல்காப்பியப் பதிப்புகள் இருநூற்றுக்கு மேலும் உண்டு என்றால் அச்செயலைச் செய்தவர்கள் எவ்வளவு பாராட்டுக்குரியவர்கள்.

தமிழ்மண்ணின் உணவை உண்டு வாழ்வோர் அனைவரும் அம் மொழிக் காவலர்களை நன்றியோடு நினைத்தல் தலைக்கடனாம். ஏனெனில், உலகில் நமக்கு முகவரி தந்து கொண்டிருப்பாருள் முதல்வர் தொல்காப்பியத்தை அருளியவரே ஆதலால்.

இனித் தொல்காப்பியம், அங்கொருவரும் இங்கொருவருமாகப் பகுதி பகுதியாக வெளிப்படுத்தியவற்றை எல்லாம் ஓரிடத்து ஓரமைப்பில் கிடைக்க உதவியது சைவ சிந்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம். அதுவும், பலப் பல காலப் பணியாகவே செய்து நிறைவேற்றியது. இதுகால், தமிழ்மண் பதிப்பகம் தன் பெயருக்கு ஏற்பத் தமிழ்மண்ணின் மணமாகக் கிளர்ந்த அந்நூலை ஒட்டுமொத்தமாக அனைவர் உரையுடனும் ஒரே பொழுதில் வெளியிடுதல் அரும்பெரும் செயலாம்.

மொழிஞாயிறு பாவாணர், பன்மொழிப்புலவர் கா. அப்பாத்திரையார், அருமணிக் குவைகளைத் தருவார் போல் நூல்களைத் தந்த நசி. கந்தையா ஆயோர் நூல்களை யெல்லாம் ஒரே வேளையில் ஒருங்கே வெளியிட்டுச் சிறப்பெய்தி வருவது தமிழ்மண் பதிப்பகம்.

ஆயிரத்து நானூறு பக்கங்களையுடைய கருணாமிர்த சாகரத்தைத் துணிந்து வெளியிட்டது போலவே, தொல்காப்பிய உரைகள் அத்தனை யையும் வெளியிடுகிறார்! பத்தாயிரம் பக்க அளவில் அகரமுதலிகளையும் வெளியிடுகிறார் தமிழ்மண் பதிப்பக நிறுவனர் மொழிப்போர் வீரர் இளவழகனார்.

மொழிக் காவல் கடன்புண்ட அவர், மொழிக் காவல் நூலை வெளியிடுதல் தகவேயாம்! அத்தகவைப் பாராட்டுமளவில் அமையின், பயன் என்னாம்?

தொல்காப்பியம் தமிழ் கற்றார், தமிழ் உணர்வாளர், தமிழ் ஆய்வாளர் இல்லங்களிலெல்லாம் தமிழ்த் தெய்வக் கோலம் கொள்ளச் செய்தல் இருபாலும் பயனாம்! “எங்கள் தொல்பழம் பாட்டன் தந்த தேட்டைத் தமிழ்மண் தந்தது. அதனை எங்கள் பாட்டன் பாட்டியர் படித்துவிட்டு அவர்கள் வைப்புக் கொடையாக எங்களுக்கு வைத்துள்ளர்” என்று வருங்காலப் பேரன் பேர்த்தியர் பாராட்டும் வகையில் இந்நூல்களைப் பெற்றுத் திகழ்வார்களாக! வழிவழி சிறக்கச் செய்வார்களாக.

“புத்தகம் ஏற்றுப் பொலிவதே புத்தகம்”

தமிழ்த் தொண்டன்

இரா. இளங்குமரன்

பதிப்புரை

தமிழுக்கும் தமிழருக்கும் உயிராக அமைந்த நூல்கள் தொல்காப்பிய மும் திருக்குறளும் ஆகும். தமிழ் மொழியின் தலைநூலாம் தொல்காப்பியம் குறளுக்கு முப்பால் கொள்கை வகுத்த நூல். பழமைக்கும் புதுமைக்கும் பாலமாய் அமைந்த பெரு நூல்.

தொல்காப்பியத்தைப் பதிப்பித்த பெருமக்கள் அனைவரும் தமிழ் மொழியின் நீள, அகல, ஆழம் கண்ட பெருந்தமிழ் அறிஞர்கள் ஆவர். தமிழ் மொழிக்கு நிலைத்த பணியைச் செய்த இப் பெருமக்களுக்குத் தமிழலகம் நன்றிக்கடன் பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியப் பேரிலக்கண நூலுக்குப் பதிப்புரை எழுத முனைந்த எனக்கு ஒருவித அச்சமும் நடுக்கமும் உண்டானது இயற்கையே. பெரும் புயற்காற்றுக்கு இடையே கடலில் கலம் செலுத்திக் கரைகண்ட மீகானைப் போல் எம் முயற்சிக்குத் தக்க அறிஞர்களும் நண்பர்களும் துணையிருந்ததால் இம் முயற்சியில் வெற்றி கண்டுள்ளேன் என்ற பெருமித உணர்வால் இப் பதிப்புரையை என் தமிழ்ப்பணியின் சுவடாகப் பதிவு செய்துள்ளேன். இப் பதிப்பில் காணும் குறைகளைச் சொல்லுங்கள் அடுத்த பதிப்பில் நிறைவு செய்வேன்.

படிப்பாரும் எழுதுவாரும் தேடுவாரும் இன்றிச் செல்லுக்கு இரையாகிக் கெட்டுச் சிதைந்து அழிந்துபோகும் நிலையிலிருந்த பழந்தமிழ்ச் செல்வங்களைத் தேடி எடுத்துத் தமிழ் உலகிற்குக் கொடுத்த பெருந்தமிழ் அறிஞர்கள் தமிழ்ப் பணியைத் தவப்பணியாய்ச் செய்தவர்கள். பழந்தமிழ் இலக்கிய வெளியீட்டுக்குக் கால்கொண்டவர் ஈழத்தமிழறிஞர் ஆறுமுக நாவலர்; சுவரெழுப்பியவர் தி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை; கூரை வேய்ந்து நிலையம் கோலியவர் உ.வே. சாமிநாதையர் என்பார் தமிழ்ப்பெரியார் திருவி.க. [உரையாசிரியர்கள் - முனைவர் மு.வை. அரவிந்தன், (1995) பக். 716]. தமிழ்ப்பண்பாட்டின் புதைபொருட்களாம் பழந்தமிழ் இலக்கியங் களைப் புதைபொருள் ஆராய்ச்சியாளன் போல் தோண்டி எடுத்து அவற்றின் பெருமையைத் தமிழுலகிற்கு ஈந்த இப் பெருமக்களுக்குத் தமிழலகம் நன்றிக்கடன் பட்டுள்ளது.

தொல்காப்பியப் பெருமை

வாழும் தமிழ் நூல்களில் தொல்காப்பியம் முதல் நூல், தலைநூல். தமிழில் தோன்றிய இலக்கண நூல்கள் அனைத்துக்கும் தாய் நூல். மூவாயிரம் ஆண்டுகளாக இடையறாது வாழ்ந்துவரும் பெருமையும், பேரிலக்கணப் பெரும்பரப்பும் கொண்டு திகழ்வது. தனி மாந்தப் பண்பை முன்னிறுத்திப் பேசாது, பொது மாந்தப் பண்பை முன்னிறுத்திப் பேசும்

தலையிலக்கண நூல். இந்திய வரலாற்றில் வடமொழி மரபுக்கு வேறுபட்ட மரபுண்டு என்பதை உணர்ந்துகொள்ளத்தக்க வகையில் நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்ற சான்றுகளில் தலையாய சான்றாய் விளங்குவது தொல் காப்பியம் ஒன்றுதான்.

பதிப்பின் சிறப்பும் - பதிப்பு முறையும்

1847 முதல் 1991 வரை 138 பதிப்புகளும் (தொல்காப்பியப் பதிப்புகள், முனைவர் ச.வே.சுப்பிரமணியன், உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம், பக். 166), அதற்குப் பிறகு 2003 வரை ஏறத்தாழ 15 பதிப்புகளுக்குக் குறையாமலும் வந்துள்ளன. இப் பதிப்புகள் அனைத்தும் பல்வேறு காலத்தில் பலரால் தனித்தனி அதிகாரங்களாகவோ உரையாசிரியர் ஒருவரின் உரைகளை உள்ளடக்கியதாகவோ வந்துள்ளன.

பழைய உரையாசிரியர்களின் உரைகளை முழுமையாக உள்ளடக்கி ஒட்டுமொத்தமாக எம் பதிப்பகம் வெளியிட்டுள்ளது. இதற்கு முன்பு தொல் காப்பியம் முழுமையாக எவராலும் ஒரே நேரத்தில் வெளியிடப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ் வெளியீட்டிற்கு முன் உள்ள பெரும் பணியை எண்ணிப் பார்க்கிறேன். ஒரு தாயின் மகப்பேற்றுக்கு முன்பும் பின்பும் உள்ள உணர்வுதான் என் மனக்கண்ணின் முன் நிழலாடுகிறது.

பழுத்த தமிழறிவும், தொல்காப்பியத்தில் ஊன்றிய இலக்கண அறிவும் மிக்க சான்றோர்கள் இப் பதிப்புப் பணியில் உற்ற துணையாக வாய்த்ததும், சிறந்த தமிழறிவும் பதிப்புக் கலை நுணுக்கமும் வாய்த்த நண்பர்களின் பங்களிப்பும் எனக்குப் பெரும் பலமாய் அமைந்தன. அந்த வகையில் நான் கொடுத்து வைத்தவன்.

ஆய்வாளர்களுக்குப் பயன்படும் நோக்கில் நூல்கள் பன்முகப் பார்வையுடன் வருகிறது. உரையாசிரியர்கள் மேற்கோள்களாக எடுத்தாண்ட பழந்தமிழ் நூல்களில் வருகின்ற சொல், சொற்றொடர் மற்றும் பாடல்களும், அரிய கலைச் சொற்களும் தனித்தனியே அகர வரிசையில் தரப்பட்டுள்ளன. மேலும் அந்தந்த அதிகாரங்களுக்கு உரை எழுதிய உரையாசிரியர்களின் வாழ்க்கை வரலாறும், அவர்களைப் பற்றிய அரிய செய்திகளும் தரப்பட்டுள்ளன. திட்பமும், செறிவும் நிரம்பிய தனித்தமிழ் நடையில், பசி நோக்காது, கண்துஞ்சாது பணி முடிக்கும் முதுபெரும் புலவர், பாவாணர் கொள்கைகளுக்கு முரசாய் அமைந்த தனித்தமிழ்க் குரிசில் இலக்கணச் செம்மல் இரா. இளங்குமரனாரின் வாழ்வியல் விளக்கத்துடன் எம் பதிப்பகம் தமிழ் உலகிற்கு முழுமைமிக்க செம்பதிப்பாய் இதை வழங்கியுள்ளது. இதுவரையிலும் எவரும் செய்யாத முறைகளில் இந் நூலின் 14 தொகுதிகளும் நல்ல எழுத்தமைப்புடனும், அச்சமைப்புடனும், உயர்ந்த தாளில், சிறந்த கட்டமைப்புடன், நீண்டகாலம் பாதுகாத்து வைக்கத்தக்க வகையில் வெளிவருகின்றன.

சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்

19ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ்நாட்டு வரலாற்றில் தமிழ் மறுமலர்ச்சிக்கு வித்திட்டவர் தனித்தமிழ் இயக்கத் தந்தை மறைமலையடிகள் ஆவார். இவரால் தமிழ் மொழி மீட்டுருவாக்கம் பெற்றதும் புத்துயிர் கொண்டதும்

தமிழ் வரலாற்றில் நிலைபெற்ற செய்திகளாகும். இவரின் மரபினர் வ. சுப்பையா பிள்ளையின் பேருழைப்பால் உருப்பெற்றது திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம். அரசோ பல்கலைக் கழகங்களோ செய்ய வேண்டிய தமிழ்ப்பணியைத் தனி ஒரு நிறுவனமாய் இருந்து செய்த பெருமைக்குரியது. தமிழ் மறுமலர்ச்சிக்குப் பண்ணையாய் அமைந்த இக் கழகத்தின் பணி இன்றுவரை தொடர்கிறது. கழகம் வெளியிட்டுள்ள தொல்காப்பியப் பதிப்புகள் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் குறிக்கத்தக்கன.

மணிவாசகர் பதிப்பகம்

இதன் நிறுவனர் முனைவர் ச. மெய்யப்பனார். தாம் பெற்ற தமிழறிவைத் தமிழ் உலகிற்குத் தருபவர். சொல் சுருக்கமும், செயல் வலிவும், கொள்கை உறுதியும் மிக்க உயர்பெரும் பண்பாளர். இவர் தோற்றுவித்த மணிவாசகர் பதிப்பகம் தமிழ்க்காப்புப் பதிப்பகமாகும். பதிப்புலகில் தமிழ்த் தொண்டாற்றும் என்னைப் போன்றவர்களுக்கு காப்பாக இருந்து ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளிப்பவர். இக்கால் தமிழுலகில் வலம்வரும் தமிழ் பதிப்புலகச் செம்மலாவார். தமிழுக்கு வளம் சேர்க்கும் நூல்களைத் தளராது தமிழ் உலகிற்கு வழங்குபவர். ஆரவாரமில்லாத ஆழ்ந்த புலமையர்.

பெரும்புலவர் நக்கீரனார்

புலவர் நக்கீரனார், புலவர் சித்திரவேலனார் இப் பெருமக்கள் இருவரும் என் வாழ்வின் கண்களாக அமைந்தவர்கள். என் வாழ்விலும் தாழ்விலும் பெரும்பங்கு கொண்டவர்கள். இவர்களால் பொது வாழ்வில் அடையாளம் காட்டப்பட்டவன். உழை உயர் உதவு எனும் கருப் பொருளை எமக்கு ஊட்டியவர் நக்கீரனார் ஆவார். மலை குலைந்தாலும் நிலை குலையாத உள்ளம் படைத்தவர். மொழிஞாயிறு பாவாணர் நூல்கள் செம்பதிப்பாய் வருவதற்கு இரவும் பகலும் உழைத்த தொண்டின் சிகரம். தலைநூலாம் தொல்காப்பியப் பெருநூல் வருவதற்கு விதையாய் இருந்தவர்.

இலக்கணச்செம்மல் இரா. இளங்குமரனார்

மணிவாசகர் பதிப்பகம் வெளியிட்டிருக்கின்ற இவர் எழுதிய 'இலக்கண வரலாறு' என்னும் நூலில் இப் பெருமகனாரைப் பற்றி மூதறிஞர் செம்மல் வ.சுப. மாணிக்கம், பதிப்புச் செம்மல் ச. மெய்யப்பன், பேராசிரியர் மு.வை. அரவிந்தன் ஆகியோர் எழுதிய மதிப்புரையிலும், எம் பதிப்பகம் வெளியிட்டிருக்கின்ற தொல்காப்பியச் சொற்பொருள் களஞ்சியத்திலும் இப் பெருமகனாரைப் பற்றிய பெருமை உரைகளைக் காண்க. தெளிந்த அறிவும் கொண்ட கொள்கையில் உறுதியும் செயலில் திருத்தமும் வாழ்வில் செம்மையும் எந்த நேரமும் தமிழ்ச் சிந்தனையும் ஓய்விலா உழைப்பும் சோர்வறியாப் பயணமும் தன்னை முன்னிலைப் படுத்தாது தமிழை முன்னிலைப்படுத்தும் பண்பும் மிக்கவர். வாழ்வின் முழுப்பொழுதும் தமிழ் வாழ தம் வாழ்வை ஈகம் செய்யும் இப் பெரு மகனின் தொல்காப்பிய வாழ்வியல் விளக்கம் இந் நூலின் தனிச்சிறப்பு. தமிழ் மரபு தழுவிய இவரின் ஆழ்நிலை உணர்வுகள் எதிர்காலத் தமிழ் உலகிற்கு ஒரு கலங்கரை விளக்கமாய் அமையும் என்று நம்புகிறேன்.

இவரால் எழுதி வரவிருக்கின்ற சங்கத்தமிழ் வாழ்வியல் விளக்கத்தை எம் பதிப்பகம் தமிழ் உலகிற்கு அருஞ்செல்வமாக வழங்க உள்ளது. இப் பெரும்புலவரின் அரும்பணிக்கு தோன்றாத் துணையாய் இருப்பவர் திருவள்ளுவர் தவச்சாலைக் காப்பாளர் கங்கை அம்மையார் ஆவார். திருவள்ளுவர் தவச்சாலைக்கு யான் செல்லும் போதெல்லாம் அன்பொழுது வரவேற்று எனக்கு ஊக்கமும் ஆக்கமும் தந்தவர்.

பண்டித வித்துவான் தி.வே. கோபாலையர்

அறிவிலும், அகவையிலும், மூத்த முதுபெரும் தமிழறிஞர். தொல் காப்பியப் பெருங்கடலுள் மூழ்கித் திளைத்தவர். பிற நூல்களை ஒப்பு நோக்கி இரவென்றும் பசுலென்றும் பாராது முதுமைப் பருவத்திலும், தம் உடல்நிலையைப் பற்றிக் கவலைப்படாது இந் நூல்களின் உருவாக்கத்திற்குத் தன்னலமற்ற தமிழ்த் தொண்டு செய்தவர். தொல்காப்பிய வெளியீடு தொடர்பாகப் புதுச்சேரியில் உள்ள இவரின் இல்லம் செல்லும்போதெல் லாம் இவர் துணைவியார் காட்டிய அன்பு என்னை நெகிழ வைத்தது. எந்த நேரத்தில் இப் பெருமகனின் வீட்டிற்குச் சென்றாலும் எம் பதிப்பகம் வெளியிடுகின்ற தொல்காப்பியப் பதிப்புப் பணியிலேயே மூழ்கியிருந்த இவரைக் கண்டபோதெல்லாம் மெய்சிலிர்த்துப் போனேன். இவர் எழுதிய தமிழிலக்கணப் பேரகராதியையும் எம் பதிப்பகம் விரைவில் தமிழுல கிற்குச் செல்வமாக வழங்கவுள்ளது. இவருடைய தம்பிமார்கள் தி.சா. கங்காதரன், தி.வே. சீனிவாசன் ஆகியோர் தொல்காப்பிய நூல் பதிப்பிற்குப் பண்டித வித்துவான் கோபாலையருக்குப் பெருந்துணையாய் இருந்து பங்காற்றியவர்கள்.

புலவர் கி.த.பச்சையப்பன்

தமிழகத் தமிழாசிரியர் கழகத்தின் மேனாள் தலைவர். எந்நேரமும் தமிழ் - தமிழர் எனும் சிந்தையராய் வாழ்பவர். ஓய்வறியா உழைப்பாளி. எம் தொல்காப்பியப் பதிப்புப் பணிக்குத் துணையிருந்த பெருமையர். நுண்ணறி வாளர் பண்டித வித்துவான் கோபாலையரையும், பெரும்புலவர் சா. சீனிவாசனாரையும், பழனிபாலசுந்தரனாரையும் எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்துத் தொல்காப்பியப் பதிப்புப் பணிக்கு அவர்களின் பங்களிப்பையும் பெற்றுத்தந்த பண்பாளர்.

முனைவர் ந. அரணமுறுவல்

எம் தமிழ்ப்பணிக்குத் துணையாயிருப்பவர். தமிழ் - தமிழர் - தமிழ்நாடு மேன்மையுற உழைப்பவருக்குக் கொள்கை வழிப்பட்ட உறவினர். சாதி மதக் கட்டுக்குள் அடங்காத சிந்தையர். எந்நேரமும் பிறர் நலன் நாடும் பண்பினர். தமிழை முன்னிறுத்தித் தன்னைப் பின்னிறுத்தும் உயர்பெரும் பண்பாளர். மொழிஞாயிறு பாவாணர்பால் அளவில்லா அன்பும் மதிப்பும் கொண்டவர். தனித்தமிழ் இயக்க வளர்ச்சிப் போக்கில் இவரின் பங்கும் பணியும் பதியத்தக்கவை. இவரின் கைபட்டும் கண்பட்டும் தொல்காப்பிய நூல்கள் நேர்த்தியாகவும், நல்ல அச்சமைப்புடனும், மிகச்சிறந்த கட்டமைப்புடனும் வருகின்றன.

அ. மதிவாணன்

உடன்பிறவா இளவலாய், தோன்றாத் துணையாயிருப்பவர். எனக்குச் சோர்வு ஏற்படும்போதெல்லாம் தோள் கொடுத்து நிற்பவர். எனது வாழ்வின் வளமைக்கும் உயர்வுக்கும் உற்றதுணையாய் இருப்பவர். உரிமையின்பால் நான் கடிந்துகொண்ட போதும் இன்முகம் காட்டிய இளவல். கணவரின் நண்பர்களை அடையாளம் கண்டு உதவியாய் இருப்பவர் இவரின் துணைவியார் இராணி அம்மையார். தொல்காப்பியப்பதிப்பில் தனித்தமிழ் நெறி போற்றும் இவ்விணையரின் பங்கும் பதியத் தக்கது.

அயலகத் தமிழர்களின் அரவணைப்பு

20ஆம் நூற்றாண்டின் இணையற்றத் தமிழ்ப் பேரறிஞர் மொழி ஞாயிறு பாவாணரின் நூல்களை எம்பதிப்பகம் முழுமையாக வெளியிட்டு தமிழ் நூல் பதிப்பு வரலாற்றில் தனி முத்திரை பதித்தது. இவ் வரும்பணியாம் தமிழ்ப் பணிக்கு திரைகடலோடியும் திரவியம் தேடச் சென்ற மண் ணில் ஓய்விலா உழைப்பிற்கு இடையில் தாய்மொழியாம் தமிழ்மொழி மீதும், தன்னினமாம் தமிழ் இனத்தின் மீதும் பற்று மிக்க வடஅமெரிக்கத் தமிழ்ச்சங்கப் பேரவைத் தலைவர் வி.ஜே.பாபு, அரிமாபுரி (சிங்கப்பூர்) வெ.கரு. கோவலங்கண்ணனார், மலேசியத் தமிழ்நெறிக் கழகத்தின் தேசியத் தலைவர் இரா. திருமாவளவன் ஆகியோர் எம் பணிக்கு பெரும் துணையிருந்தனர். உங்கள் கைகளில் தவழும் தமிழர்களின் தலைநூலாம் தொல்காப்பியத் தொகுப்புகளின் வெளியீட்டிற்கும் இப் பெருமக்களின் அரவணைப்பு எனக்குப் பெரிதும் துணையிருந்தது என்பது பெரும் மகிழ்வைத் தருகிறது.

நூலாக்கத்திற்கு உதவியவர்கள்

தொல்காப்பிய நூலைக் கொடுத்துதவிய பண்புநிறை நண்பர் க. குழந்தைவேலன், திருத்தப்படிசளைப் பார்த்து உதவிய பெரும்புலவர் ச.சீனிவாசன், பெரும்புலவர் பழனிபாலசுந்தரம், புலவர் த. ஆறுமுகம், முனைவர் செயக்குமார், இளங்கோ, புலவர் உதயை மு. வீரையன், கி. குணத் தொகையன், மா.து. இராசுகமார், முனைவர் வீ. சிவசாமி, சி. செல்வராசன், மா.செ. மதிவாணன், ஆகியோர் நூல் உருவாக்கத்திற்குத் தோளோடு தோள் நின்று உழைத்தவர்கள்.

சே. குப்புசாமி

இதுகாறும் வந்த தொல்காப்பியப் பதிப்புகளைவிட எம் பதிப்பு சிறந்த முறையில் வருவதற்கு முனைவர் அரணமுறுவலின் வழிகாட்டுதலின் படி கணினி இயக்குநர் குப்புசாமி அளித்த பங்களிப்பு வியக்கத்தக்கது. நூற்பாவையும் உரையையும் சான்றுப்பாடலையும் வரிசை எண்களையும் வேறுபடுத்திக் காட்டி அறிஞர்களின் திருத்தக் குறியீடுகளை நேரில் கேட்டு உள்வாங்கிக்கொண்டு பிழையின்றி வருவதற்கு அடித்தளமாய் அமைந்தவர். பிழைகளை நுணுகிப் பார்த்துத் திருத்திக் கண்டு துஞ்சாது இரவும்பகலும் உழைத்தவர். இவருக்குத் துணையாக இருந்து இவர் இட்ட பணியைச் செய்தவர்கள் கணினி இயக்குநர் செ. சரவணன் மற்றும் மு. கலையரசன்.

நூல் கட்டமைப்பாளர் தனசேகரன்

நூலின் உள்ளும் புறமும் கட்டொழுங்காய் வருவதற்கு என் உணர்வுகளைப் புரிந்துகொண்டு சோர்வின்றி உழைத்தவர். நூல் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று நான் கூறியதைக் கேட்டு அதை அப்படியே செய்து முடித்து எனக்குப் பல்லாற்றானும் துணையிருந்தவர். நூல் அழகிய அச்ச வடிவில் வருவதற்குத் துணையிருந்த பிராம்ட் அச்சகப் பொறுப் பாளர் சரவணன், வெங்கடேசுவரா அச்சக உரிமையாளர் மற்றும் அச்சப் பணியர் அனைவருக்கும் நன்றி.

பாராட்டுக்குரியோர்

நான் இட்ட பணியைத் தட்டாது செய்த எம் இளவல் கோ. அரங்க ராசன், எனது மாமன் மகன் வெங்கடேசன், என் மகன் இனியன் ஆகியோர் தொல்காப்பியம் செம்பதிப்பாய் வருவதற்கு உதவியாய் இருந்தவர்கள். மேலட்டை ஓவியத்தை மிகச்சிறந்த முறையில் வடிவமைத் துக் கொடுத்தவர் ஓவியர் புகழேந்தி.

தமிழர்களின் கடமை

தமிழ்ப் பண்பாட்டின் புதைபொருளாய் அமைந்த தொல்காப்பியப் பெருநூலை பெரும் பொருட் செலவில் பொருளாதார நெருக்கடிகளுக்கு கிடையில் தமிழலகம் இதுவரை கண்டிராத அளவில் முழுமைமிக்க செம்பதிப்பாய் ஒரேநேரத்தில் 14 நூல்களாகத் தமிழ் உலகிற்குக் கொடுத்துள்ளோம். தமிழரின் வாழ்வியல் கூறுகளை அகழ்ந்து காட்டும் தொல்காப்பியம் முன்னைப் பழமைக்கும் பழமையது; பின்னைப் புதுமைக்கும் புதுமையது. அறிவியல் கண்கொண்டு பார்ப்பார்க்கு இவற்றின் பழமையும் புதுமையும் தெரியும். ஆய்வுலகில் புகுவார்க்குத் திறவுகோலாய் அமைந்தது. எவ்வளவு பெரிய அரிய மொழியியல் விளக்க நூலைத் தமிழர்களாகிய நாம் பெற்றுள்ளோம் என்பதை உணரும்போது ஒருவிதப் பெருமிதம் மேலோங்கி நிற்கிறது. தமிழின் அறிவியல் செல்வம் தமிழர்களின் இல்லந்தோறும் இருக்க வேண்டிய வாழ்வியல் களஞ்சியம் தொல்காப்பியமாகும். இவ் வாழ்வியல் களஞ்சியத்தைக் கண்போல் காக்க வேண்டியது தமிழர்களின் கடமையாகும்.

இளந்தமிழா, கண்விழிப்பாய்!

இறந்தொழிந்த

பண்டைநலம் புதுப்புலமை

பழம்பெருமை அனைத்தையும் நீ

படைப்பாய்! .....

இதுதான் நீ செய்த்தக்க

எப்பணிக்கும் முதற்பணியாம்

எழுக நன்றே!

என்ற பாவேந்தர் வரிகளை நினைவுகூர்வோம்.

கோ. இளவழகன்

பதிப்பாளர்

குறுக்க விளக்கம்

அகம்.	அகநானூறு
எ., எழுத்.	எழுத்ததிகாரம்
ஐந். ஐம்.	ஐந்திணை ஐம்பது
கல்.	கல்லாடம்
கலி.	கலித்தொகை
களவழி.	களவழி நாற்பது
குறள்.	திருக்குறள்
குறிஞ்சிப்.	குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறுந்.	குறுந்தொகை
செய்.	பொருளதிகாரம் செய்யுளியல்
சொ., சொல்	சொல்லதிகாரம்
சிறுபாண்.	சிறுபாணாற்றுப்படை
சிலப்.	சிலப்பதிகாரம்
சீவக.	சீவகசிந்தாமணி
திரிகடு.	திரிகடுகம்
தேவா.	தேவாரம்
தொ.எ.	தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம்
தொ.சொ.	தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்
தொ.பொ., பொ.	தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்
நற்.	நற்றிணை
நான்மணி.	நான்மணிக்கடிகை
நாலடி.	நாலடியார்
நெடுநல்.	நெடுநல்வாடை
பதிற்., பதிற்று.	பதிற்றுப்பத்து
பரி.	பரிபாடல்
பு.வெ.	புறப்பொருள் வெண்பாமாலை
புறம்.	புறநானூறு
பெரிய. ஏனாதி.	பெரிய புராணம்
பெரும்பாண்.	பெரும்பாணாற்றுப்படை
பொருந்.	பொருநராற்றுப்படை
மதுரைக்.	மதுரைக்காஞ்சி
மலைபடு.	மலைபடுகடாம்
முருகு.	திருமுருகாற்றுப்படை
முல்லைப்.	முல்லைப்பாட்டு
மெய்ப்.	மெய்ப்பாட்டியல்

வாழ்வியல் விளக்கம்

தமிழன் பிறந்தகமாகிய குமரிக் கண்டத்தைக் கொடுங்கடல் கொண்டமையால், பல்லாயிரம் இலக்கண – இலக்கிய – கலை நூல்கள் அழிந்துபட்டன. அவற்றின் எச்சமாக நமக்கு வாய்த்த ஒரேவொரு நூல் **தொல்காப்பியம்** ஆகும்.

அம் மூலமுதல் கொண்டு கிளர்ந்தனவே, பாட்டு தொகை கணக்கு காவியம் சிற்றிலக்கியம் இலக்கணம் நிகண்டு உரைநடை என்னும் பல்வகை நூல்களாம்.

அன்றியும், நம் தொன்மை முன்மை பண்பாடு மரபு என்பவற்றின் சான்றாக இன்றும் திகழ்ந்துவரும் நூலும் அதுவேயாம்.

அந் நூலின் வாழ்வியல் விளக்கம் விரிவுமிக்கது. அதனை ஓரளவான் அறிந்து, பேரளவான் விரித்துக் கொள்ளு மாறு “**தொல்காப்பிய வாழ்வியல் விளக்கம்**” இதனோடும் இணைக்கப்பட்டுள்ளது!

**“வெள்ளத்திடு அணையாம் காப்பியமே
வேண்டும் தமிழ்க்குன் காப்பியமே!”**

அறிஞர்கள் பார்வையில் பதிப்பாளர்

பைந்தமிழுக்குப் பெருமையும் சிறப்பும் தேடித் தந்தவர் நம் பாவாணர். அவருடைய நூல்களை அழகுறத் தொகுத்து வெளியிட்டமைக் காக இளவழகனார் பாவாணரை மீண்டும் உயிர்த்தெழச் செய்துவிட்டார் என்று நான் கருதுகிறேன். அந்தச் சிறப்பும் பெருமையும் இளவழகனாருக்கு உண்டு. கடந்த ஆண்டு பாவாணரின் 38 நூல்களைப் பதிப்பித்த கோ. இளவழகன் அவர்கள் இவ்வாண்டு மீதி நூல்களையும் மற்றும் நூல் வடிவம் பெறாதவற்றையும் வெளிக்கொணர்ந்தமையைப் பாராட்டுகிறேன்.

இந்தி மேலீடு தமிழ் மண்ணில் காலூன்றி நிலைபெற முயன்ற அறுபதுகளில் இந்தியை வேரோடும் வேரடி மண்ணோடும் வீழ்த்த வேண்டும் என வீறுகொண்டெழுந்த நல்லிளஞ் சிங்கங்களுக்கு நான் தலைமையேற்று, சிறைப்பட்ட காலத்தில் தம் சொந்த ஊரான உரத்த நாட்டுப் பகுதியில் செயலாற்றிச் சிறைப்பட்டவர் அருமை இளவல், தமிழ்மொழிக் காவலர் கோ. இளவழகன் அவர்கள். தமிழ்மண் பதிப்பகத்தின் வாயிலாகப் பாவாணரின் நூல்களை மறுபதிப்புச் செய்து வெளியிட்டுள்ள தமிழ்மொழி, இன, நாட்டுணர்வு மிக்க திரு. கோ. இளவழகன் அவர்களின் பணி பாராட்டிற்சூரியது; பெருமைக்குரியது.

முனைவர் கா. காளிமுத்து

பேரவைத் தலைவர்

தமிழக சட்டப்பேரவை

இனவுணர்வோடு தமிழுக்கு ஆக்கம் சேர்த்தவர் பாவாணர். அவருடைய நூல்களை எடுப்புடனும் அழகாகவும் நல்ல முறையில் புதுப்பித்த இளவழகன் ஆழநோக்கி, அடக்கத்துடன் பணியாற்றுவார். அவருடைய இந்தப்பணியால், இக்காலத்தவர் மட்டுமன்றி, வருங்காலத் தலைமுறையினரும் நல்ல பயன் பெறுவர். அதனால் தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கு லாபத்தை உண்டாக்கி யிருக்கிறார்.

தமிழர் தலைவர் கி. வீரமணி

திராவிடர் கழகம்

தமிழ்மண் பதிப்பகம் என்னும் தன் பெயருக்கு ஏற்பத் தமிழ்மண்ணுக்கும் தமிழ்மொழிக்கும் தமிழினத்திற்கும் அரணாக அமையும் நூல்களை மட்டுமே தேர்ந்தெடுத்து வெளியிடுதலைத் தன் தொடக்கநாள் முதலே கொண்டமை, 'தமிழின மீட்புப் பணி'யெனக் கொள்ளத்தக்கதாம்...

தமிழ்மண் பதிப்பகம் 'கருவி நூல் பதிப்பகம்' என்னும் பெருமைக்கு உரியதாய்த் திகழ்கின்றது.

நூலாக்க ஆர்வம் போலவே, நூல் வெளியீட்டு ஆர்வமும் உடையாரே இத்தகு கருவி நூல்களை வெளியிட இயலும். ஏனெனில், கதை நூல்கள் ஐந்நூறு, ஆயிரம் என்று வெளியிடும் பதிப்பகங்களும் ஓரிரு கருவிநூல்களை வெளியிடக் காணல் அருமையாம். ஆனால், **தமிழ்மண் பதிப்பகம்** வெளியிடும் நூல்கள் எல்லாமும், கருவி நூல்களாகவே இருத்தல் செயற்கரிய செய்யும் செழும் செயலாம். தமிழ்மண் பதிப்பகம் என்னும் தன் பெயருக்கு ஏற்பத் தமிழ்மண்ணுக்கும் தமிழ்மொழிக்கும் தமிழினத்திற்கும் அரணாக அமையும் நூல்களை மட்டுமே தேர்ந்தெடுத்து வெளியிடுதலைத் தன் தொடக்க நாள் முதலே கொண்டமை, 'தமிழின மீட்புப் பணி'யெனக் கொள்ளத் தக்கதாம். இப்பொத்தக வாணிகம், வாணிகம் செய்வார்க்கு வாய்த்ததோர் வாணிகமும் ஆம் என்னும் பாராட்டுக்கும் உரியதாம்.

தமிழ்மண் பதிப்பக உரிமையாளர் திரு **இளவழகனார்**, திருவள்ளூர் வர் குறித்த ஓர் அதிகாரத்தைத் தேர்ந்த கடைப்பிடியாகக் கொண்டவர். அவ்வதிகாரம், '**பெரியாரைத் துணைக்கோடல்**' என்பது. புலமை நலம் சான்ற பெருமக்கள் துணையே அவர்தம் பதிப்புப் பணிக்கு ஊற்றமும் உதவியுமாய் அமைந்து உலகளாவிய பெருமையைச் செய்கின்றதாம்.

பாவாணர் நூல்களை வெளியிடுவதன் மூலம் இனமான மீட்புப் பணியை இளவழகனார் செய்து வருகிறார். தமிழ்மண் பதிப்பகம் எனும் பெயரில் உள்ள 'மண்' எனும் சொல், செறிவு, மணம், மருவுதல் நல்ல பண்பாடுகள் கலத்தல் எனும் பொருள்களை உள்ளடக்கியுள்ளது.

இலக்கணப் புலவர் **இரா. இளங்குமரனார்**
திருச்சிராப்பள்ளி

பள்ளி மாணவப் பருவத்திலேயே இந்தித் திணிப்பு எதிர்ப்புப் போரில் தளை செய்யப்பெற்ற தறுகண்ணர் கோ. இளவழகன். பெரிதினும் பெரிதாய் - அரிதினும் அரிதாய் பணிகளை மேற்கொள்வதில் எவர்க்கும் முதல்வராய் முன்நிற்பவர். ஆபிரகாம் பண்டிதரின் கருணாமிருத சாகரத்தின் அளவுப் பெருமை கருதி அஞ்சித் தயங்காமல் துணிந்து மறுவெளியீடு செய்த பெருமை இவர்க்கு உண்டு. பாவாணர் படைப்புகள் அனைத்தையும் ஒரு சேர நூல்களாக வெளியிட்டமை தமிழ்ப்பதிப்புலகம் காணாத பெரும் பணி. பன்மொழிப்புலவர் கா. அப்பாத்துரையார், அறிஞர் ந.சி.கந்தையா ஆகியோரின் தமிழ் மறுமலர்ச்சிக் களமாகிய படைப்புகளை யெல்லாம் தேடியெடுத்து 'இந்தா' என்று தமிழ் உலகுக்குத் தந்தவர். பிழைகளற்ற நறும் பதிப்புகளாக நூல்களை வெளியிடுவதில் அவர் எடுத்துக்கொள்ளும் அக்கறை தனித்துப் பாராட்டத்தக்கது. தமிழ்க்கடல் புலவர் **இரா. இளங்குமரனாரின்** 'தொல்காப்பியச் சொற்பொருள் களஞ்சியத்தை'ச் செப்பமாக வெளியிடுவதில் அவர் மேற்கொள்ளும் அரிய முயற்சிகளை அண்மையிலிருந்து அறிந்தவன் நான்.

செயற்கரிய செய்யும் இளவழகனாரின் அருந்தமிழ்ப் பணிகளுக்குத் துணைநிற்பது நற்றமிழ்ப் பெருமக்கள் அனைவரின் கடன்.

முனைவர் **இரா. இளவரசு**
தலைவர், பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக உயராய்வு மையம்

உள்ளடக்கம்

தொல்காப்பியம்	...	01
சொல்லதிகார இயலமைதி	...	22
சொல்லதிகார வாழ்வியல் விளக்கம்	...	25
நச்சினார்க்கினியர்	...	51
சொல்லதிகாரம் - நச்சினார்க்கினியருரை		
1. கிளவியாக்கம்	...	61
2. வேற்றுமையியல்	...	109
3. வேற்றுமை மயங்கியல்	...	129
4. விளிமரபு	...	148
5. பெயரியல்	...	162
6. வினையியல்	...	184
7. இடையியல்	...	229
8. உரியியல்	...	256
9. எச்சவியல்	...	287
நூற்பா நிரல்	...	348
சொல் நிரல் (மேற்கோள்)	...	354
சொற்றொடர் நிரல் (மேற்கோள்)	...	372
செய்யுள் நிரல் (மேற்கோள்)	...	388
கலைச்சொல் நிரல் (நூற்பாவழி)	...	401
கலைச்சொல் நிரல் (உரைவழி)	...	406
தொல்காப்பியப் பதிப்புகள் - கால வரிசை நிரல்	...	412

தொல்காப்பியம்

பழந்தமிழ் நூல்களின் வழியே நமக்குக் கிடைத்துள்ள முழு முதல் இலக்கண நூல் தொல்காப்பியமே. ஆசிரியர், தொல்காப்பியம் என்னும் நூலை இயற்றியமையால்தான் தொல்காப்பியன் எனத் தம்பெயர் தோன்றச் செய்தார் என்பதைப் பாயிரம்¹ “தொல்காப்பியன் எனத் தன் பெயர் தோற்றி” என்று தெளிவாகக் கூறுகிறது.

தொல்காப்பியம் ‘பழமையான இலக்கண மரபுகளைக் காக்கும் நூல்’ என்பதற்குப் பலப்பல சான்றுகள் இருப்பவும், ‘பழமையான காப்பியக்குடியில் தோன்றியவரால் செய்யப்பட்டது’ என்னும் கருத்தால், “பழைய காப்பியக்குடியில் உள்ளான்” என நச்சினார்க்கினியர் கூறினார்.

பழைய காப்பியக்குடி என்னும் ஆட்சியைக் கண்டு ‘விருத்த காவ்யக்குடி’ என்பது ஒரு வடநாட்டுக்குடி என்றும், பிருகு முனிவர் மனைவி ‘காவ்ய மாதா’ எனப்படுவாள் என்றும் கூறித் தொல்காப்பியரை வடநாட்டுக் குடி வழியாக்க ஆய்வாளர் சிலர் தலைப்படலாயினர். இம்முயற்சிக்கு நச்சினார்க்கினியர் உரையின் புனைவையன்றி நூற் சான்றின்மை எவரும் அறியத்தக்கதே. இவ்வாய்வுகளையும் இவற்றின் மறுப்புகளையும் தமிழ் வரலாறு முதற்றொகுதி¹ (பக். 255 - 257) தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி² (பக். 2, 3) தமிழிலக்கிய வரலாறு - தொல்காப்பியம்³ (பக்.17-23) என்பவற்றில் கண்டு கொள்க.

காப்பியர்

தொல்காப்பியர் சிறப்பால் அவர் வழிவந்தவரும், அவரை மதித்துப் போற்றியவரும் அவர் பெயரைத் தம் மக்கட்கு இட்டுப் பெருக வழங்கின ராதல் வேண்டும். இதனால் காப்பியாற்றுக் காப்பியன், வெள்ளைக் காப்பியன் என ஊரொடு தொடர்ந்தும், காப்பியஞ் சேத்தன், காப்பியன் ஆதித்தன் எனக் காப்பியப் பெயரொடு இயற்பெயர் தொடர்ந்தும் பிற்காலத்தோர் வழங்கலாயினர். இனிப் பல்காப்பியம் என்பதொரு நூல்

1. இரா. இராகவ ஐயங்கார்
2. மு. இராகவ ஐயங்கார்
3. க. வெள்ளைவாரணனார்

என்றும் அதனை இயற்றியவர் பல்காப்பியனார் எனப்பட்டார் என்றும் கூறுவார் உளர். அப்பெயர்கள் 'பல்காயம்' என்பதும் பல்காயனார் என்பதுமேயாம்; படியெடுத்தோர் அவ்வாறு வழப்படச் செய்தனர் என்று மறுப்பாரும் உளர்.

தொல்காப்பியர் தமிழ் நாட்டாரே

“வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ் கூறு நல்லுலகத்து வழக்கும் செய்யுளும்” ஆய்ந்து, தமிழியற்படி “எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும்” ஆகிய முப்பகுப்பு இலக்கணம் செய்தவரும்,

“போந்தை வேம்பே ஆரென வருஉம்
மாபெருந் தானையர் மலைந்த பூவையும்” (1006)

“வண்புகழ் மூவர் தன்பொழில் வரைப்பின்
நாற்பெய ரெல்லை அகத்தவர் வழங்கும்
யாப்பின் வழியையும்” (1336)

“தமிழென் கிளவியும் அதனோ ரற்றே” (385)

எனத் தமிழமைதியையும்,

“வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே” (884)

என வடவெழுத்துப் புகாது காத்தலையும் கூறிய தொல்காப்பியரை வலுவான அகச்சான்று வாய்த்தால் அன்றி வடநாட்டவர் என்பது வரிசை இல்லை என்க. இனி, சமதக்கினியார் மகனார் என்பதும் திரணதூமாக் கினியார் இவர் பெயர் என்பதும் பரசுராமர் உடன் பிறந்தார் என்பதும் நச்சினார்க்கினியர் இட்டுக் கட்டுதலை அன்றி எவரும் ஒப்பிய செய்தி இல்லையாம்.

தொல்காப்பியப் பழமை

சங்க நூல்களுக்குத் தொல்காப்பியம் முற்பட்டதா? பிற்பட்டதா? ஆய்தல் இன்றியே வெளிப்பட விளங்குவது முற்பட்டது என்பது. எனினும் பிற்பட்டது என்றும் கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு அளவினது என்றும் குறித்தாரும் உளராகலின் இவ்வாய்வும் வேண்டத் தக்கதாயிற்று.

தொல்காப்பியர் பரிபாடல் இலக்கணத்தை விரிவாகக் கூறுகிறார். அவ்விலக்கணத்துள் ஒன்று, கொச்சகம் அராகம் சுரிதகம் எருத்து என்னும் நான்கு உறுப்புகளையுடையது அது என்பது. மற்றொன்று, காமப் பொருள் பற்றியதாக அது வரும் என்பது.

இப்பொழுது கிடைத்துள்ள பரிபாடல்கள் இருபத்திரண்டனும் “ஆயிரம் விரித்த” என்னும் ஒரே ஒரு பாடல் மட்டும் பலவறுப்புகளை

யுடையதாக உள்ளது. எஞ்சிய பாடல்கள் இருபத்து ஒன்றும் உறுப்பமைதி பெற்றனவாக இல்லை. பரிபாடல் திரட்டிலுள்ள இரண்டு பாடல்களுள் ஒரு பாடல் பலவுறுப்புகளை யுடையதாக உள்ளது. மற்றது உறுப்பற்ற பாட்டு.

பரிபாடல் காமப் பொருள் பற்றியே வரும் என்பது இலக்கணமாக இருக்கவும் கடவுள் வாழ்த்துப் பொருளிலேயே பதினைந்து பாடல்கள் வந்துள்ளன. பரிபாடல் உயர் எல்லை நானூறடி என்பார். கிடைத்துள்ள பரிபாடல்களில் ஒன்றுதானும் சான்றாக அமையவில்லை. இவற்றால் அறியப்படுவது என்ன?

தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ள இலக்கணங்களையுடைய பரிபாடல்கள் இவையவில்லை. அவ்விலக்கணங்களையுடைய பரிபாடல்கள் இறந்தொழிந்தன. தலைச்சங்கத்தார் பாடியதாக வரும் 'எத்துணையோ பரிபாடல்களின்' அமைதியைக் கொண்டது தொல்காப்பிய இலக்கணம். ஆதலால், பாடலமைதியாலும் பொருள் வகையாலும் இம்மாற்றங்களையுடைய நெடிய பலகாலம் ஆகியிருக்க வேண்டும் என்பதே அது.

தொல்காப்பியர் குறளடி சிந்தடி அளவடி நெடிலடி கழிநெடிலடி என்பவற்றை எழுத்தளவு வகையால் சுட்டுகிறார். அவ்வடிவகை கட்டளையடி எனப்படும். அவ்வாறாகவும் சங்கப் பாடல்கள் சீர்வகை அடியைக் கொண்டனவாக உள்ளனவேயன்றிக் கட்டளையடி வழியமைந்தவையாக இல்லை. முற்றாக இம்மாற்றம் அமைய வேண்டுமானால் நெட்ட நெடுங்கால இடைவெளி ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவு.

தொல்காப்பியர் நேர், நிரை அசைகளுடன் நேர்பசை, நிரைபசை என்பவற்றையும் குறிக்கிறார். இந்நேர்பசை நிரைபசையை வேறு எவ்விலக்கண ஆசிரியரும் கொண்டிலர்; நேர் நிரை என்னும் இருவகை அசைகளையே கொண்டனர். கட்டளையடி பயிலாமை போலவே, இவ்வசைகளும் பயிலாமை தொல்காப்பியப் பழமையை விளக்குவதேயாம். யாப்பருங்கலத்திற்கு முற்பட்டது காக்கைபாடினியம். அந்நூலிலும் அவிநயம் முதலிய நூல்களிலும் இவ்விருவகை அசைகளும் இடம் பெறாமையால் இவற்றுக்கு மிகமுற்பட்ட நூல் தொல்காப்பியம் என்பது விளங்கும். காக்கைபாடினிய வழிவந்ததே யாப்பருங்கலம் ஆதலின் அதன் பழமை புலப்படும்.

பாட்டுயாப்பு, உரையாப்பு, நூல்யாப்பு, வாய்மொழியாப்பு, பிசியாப்பு, அங்கதயாப்பு, முதுசொல்யாப்பு என எழுவகை யாப்புகளை எண்ணுகிறார் தொல்காப்பியர் (1336). இவற்றுள் பாட்டுயாப்பு நீங்கிய எஞ்சிய யாப்புகள் எவையும் சான்றாக அறியுமாறு நூல்கள் வாய்த்தில. ஆகலின் அந்நிலை தொல்காப்பியத்தின் மிகுபழமை காட்டும்.

பேர்த்தியரைத் தம் கண்ணெனக் காக்கும் பாட்டியரைச் 'சேமமட நடைப்பாட்டி' என்கிறது பரிபாட்டு (10:36-7). பாட்டி என்பது பாண்டிபுப் பெண்டிரைக் குறிப்பதைச் சங்கச் சான்றோர் குறிக்கின்றனர். ஆனால், தொல்காப்பியம் "பாட்டி என்பது பன்றியும் நாயும்" என்றும் "நரியும் அற்றே நாடினர் கொளினே" என்றும் (1565, 1566) கூறுகின்றது. பாட்டி என்னும் பெயரைப் பன்றி நாய் நரி என்பவை பெறும் என்பது இந் நூற்பாக்களின் பொருள். முறைப்பெயராகவோ, பாடினியர் பெயராகவோ 'பாட்டி' என்பது ஆளப்படாத முதுபழமைக்குச் செல்லும் தொல் காப்பியம், மிகு நெட்டிடைவெளி முற்பட்டது என்பதை விளக்கும். இவ்வாறே பிறவும் உள.

சங்கச் சான்றோர் நூல்களில் இருந்து சான்று காட்டக்கிடையாமை யால் உரையாசிரியர்கள் "இலக்கணம் உண்மையால் இலக்கியம் அவர் காலத்திருந்தது; இப்பொழுது வழக்கிறந்தது" என்னும் நடையில் பல இடங்களில் எழுதுவாராயினர். ஆதலால், சங்கச் சான்றோர் காலத்திற்குப் பன்னூற்றாண்டுகளுக்கு முற்பட்டவர் தொல்காப்பியர் என்பது வெள்ளிடைமலையாம்!

"கள் என்னும் ஈறு அஃறிணைக்கு மட்டுமே தொல்காப்பியர் காலத்தில் வழங்கியது. அது திருக்குறளில் 'பூரியர்கள்' 'மற்றையவர்கள்' எனவும் கலித்தொகையில் 'ஐவர்கள்' எனவும் வழங்குகின்றது. 'அன்' ஈறு ஆண்பாற் படர்க்கைக்கே உரியதாகத் தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது. இரப்பன், உடையன், உளன், இலன், அளியன், இழந்தனன், வந்தனன் எனத் தன்மையில் பெருவரவாகச் சங்க நூல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

"தொல்காப்பியத்தில் வழங்காத ஆல், ஏல், மல், மை, பாக்கு என்னும் இறுதியுடைய வினையெச்சங்கள் சங்க நூல்களில் பயில வழங்குகின்றன.

"தொல்காப்பியத்தில் வினையீறாக வழங்கப்பட்ட 'மார்', 'தோழிமார்' எனப் பெயர்மேல் ஈறாக வழங்கப்பட்டுள்ளது.

"வியங்கோள்வினை, முன்னிலையிலும் தன்மையிலும் வாராது என்பது தொல்காப்பிய விதி. அவற்றில் வருதலும் சங்கப் பாடல்களில் காணக்கூடியது.

"கோடி என்னும் எண்பற்றித் தொல்காப்பியத்தில் குறிப்பு இல்லை. தாமரை, வெள்ளம், ஆம்பல் என்பனபோல எண்ணுப் பெயர்கள் (ஐ அம் பல் என்னும் இறுதியுடையவை) வழங்குவதைச் சுட்டும் அவர், கோடியைக் குறித்தார் அல்லர். சங்கப் பாடல்களில் கோடி, 'அடுக்கியகோடி' என ஆளப் பெற்றுள்ளது. ஐ, அம், பல் ஈறுடைய எண்ணுப் பெயர்கள் அருகுதலும் சங்க நூல்களில் அறிய வருகின்றன.

“சமய விகற்பம் பற்றிய செய்திகள், சமணம் புத்தம் பற்றிய குறிப்புகள் தொல்காப்பியத்தில் இல்லை. ஆனால் சங்க நூல்களில் இவற்றைப் பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன. எழுத்து சொல் ஆகிய அளவில் நில்லாமல் வாழ்வியலாகிய பொருள் பற்றி விரித்துக் கூறும் தொல்காப்பியர் காலத்தில் இவை வழக்கில் இருந்திருந்தால் இவற்றைக் கட்டாயம் சுட்டியிருப்பார். ஆகலின் சமண, பௌத்தச் சமயங்களின் வரவுக்கு முற்பட்டவரே தொல்காப்பியர். ஆதலால் தொல்காப்பியர் காலம் கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டதே யன்றிப் பிற்பட்டதாகாது.” இக்கருத்துகளைப் பேரா. க. வெள்ளைவாரணரும் (தமிழிலக்கிய வரலாறு - தொல்காப்பியம், பக். 87 - 96), பேரா.சி. இலக்குவனாரும் (தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி, பக். 12 - 14) விரித்துரைக்கின்றனர்.

சிலப்பதிகாரத்தால் இலங்கை வேந்தன் கயவாகு என்பான் அறியப்படுகிறான். அவன் காலம் கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டு என்பர். அச் சிலப்பதிகாரத்தில் ‘திருக்குறள்’ எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. ஆகலின் திருக்குறள் சிலப்பதிகாரக் காலத்திற்கு முற்பட்டது என்பது வெளிப்படையாக இளங்கோவடிகள் காலத்து வாழ்ந்தவரும், மணிமேகலை இயற்றியவரும், சேரன் செங்குட்டுவன் இளங்கோவடிகள் ஆகியோருடன் நட்புரிமை பூண்டவரும், ‘தண்டமிழ் ஆசான் சாத்தன்’ என இளங்கோவடிகளாரால் பாராட்டப்பட்டவருமாகிய கூலவாணிகள் சாத்தனார், திருவள்ளுவரைப் ‘பொய்யில் புலவன்’ என்றும், திருக்குறளைப் ‘பொருளுரை’ என்றும் குறித்துக் கூறிப் பாராட்டுகிறார். ஆகலின், சிலப்பதிகார மணிமேகலை நூல்களுக்குச் சில நூற்றாண்டுகளேனும் முற்பட்டது திருக்குறள் எனத் தெளியலாம்.

அத்திருக்குறளுக்கு முப்பால் கொள்கை அருளியது தொல்காப்பியம். ‘அறமுதலாகிய மும்முதற் பொருள்’ என்பது தொல்காப்பியம். ‘இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு’ என வருவதும் தொல்காப்பியம். அது வகுத்தவாறு அறம் பொருள் வழக்காறுகள் திருக்குறளில் இடம் பெற்றுள்ளதுடன், இன்பத்துப்பாலோ, புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல் ஊடல் எனத் தொல்காப்பியர் சொல்லும் உரிப்பொருள் ஐந்தற்கும் முறையே ஐந்தைந்து அதிகாரங்களாக 25 அதிகாரங்கள் கொண்டு முற்றாகத் தொல்காப்பிய வழியில் விளங்க நூல் யாத்தவர் திருவள்ளுவர். ஆகலின் அத்திருக்குறளின் காலத்திற்குப் பன்னூற்றாண்டு முற்பட்ட பழமையுடையது தொல்காப்பியம் என்பது தெளிவுமிக்க செய்தியாம். திருக்குறள் ‘அறம்’ என்று சுட்டப்பட்டதுடன், குறள் தொடர்களும் குறள் விளக்கங்களும் பாட்டு தொகை நூல்களில் இடம் பெற்ற தொன்மையது திருக்குறள். அதற்கும் முற்பட்டது தொல்காப்பியம்.

இனித் தொல்காப்பியத்தில் வரும் ‘ஓரை’ என்னும் சொல்லைக் கொண்டு தொல்காப்பியர் காலத்தைப் பின்னுக்குத் தள்ள முயன்றவர் உளர். ஓரை அவர் கருதுமாப்போல ‘ஹோரா’ என்னும் கிரேக்கச் சொல் வழிப்பட்டதன்று. அடிப்பொருள் பாராமல் ஒலி ஒப்புக் கொண்டு ஆய்ந்த ஆய்வின் முடிவே அஃதாம்.

‘யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம்’ இவண் வந்ததும், அது ‘பொன்னொடு வந்து கறியொடு (மிளகொடு)’ பெயர்ந்ததும், ‘யவன வீரர் அரண்மனை காத்ததும்’ முதலாகிய பல செய்திகள் சங்க நூல்களில் பரவலாக உள. அக்காலத்தில் அவர்கள் ‘தோகை’ ‘அரி’ முதலிய சொற்களை அறிந்தது போல அறிந்து கொண்ட சொல் ‘ஓரை’ என்பது. அச்சொல்லை அவர்கள் அங்கு ‘ஹோரா’ என வழங்கினர்.

கிரேக்க மொழிச் சொற்கள் பல தமிழ்வழிச் சொற்களாக இருத்தலைப் பாவாணர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

ஓரை என்பது ஒருமை பெற்ற - நிறைவு பெற்ற - பொழுது. திருமணத்தை முழுத்தம் என்பதும், திருமண நாள் பார்த்தலை முழுத்தம் பார்த்தல் என்பதும், திருமணக் கால்கோளை ‘முழுத்தக்கால்’ என்பதும், ‘என்ன இந்த ஓட்டம்; முழுத்தம் தவறிப்போகுமா?’ என்பதும் இன்றும் வழக்கில் உள்ளவை. முழுமதி நாளில் செய்யப்பட்ட திருமணமே முழுத்தம் ஆயிற்று. இன்றும் வளர்பிறை நோக்கியே நாள் பார்த்தலும் அறிக.

ஆராய்ந்து பார்த்து - நாளும் கோளும் ஆராய்ந்து பார்த்து - ‘நல்லவையெல்லாம் ஒன்றுபட்டு நிற்கும் பொழுதே நற்பொழுது’ என்னும் குறிப்பால் அதனை ஓரை என்றனர். இத்திறம் அந்நாள் தமிழர் உடையரோ எனின்,

“செஞ்ஞாயிற்றுச் செலவும் அஞ்ஞாயிற்றுப் பரிப்பும்
பரிப்புச் சூழ்ந்த மண்டிலமும்
வளிதிரிதரு திசையும்
வறிது நிலையிய காயமும்
என்றிவை சென்றளந் தறிந்தோர் போல,
இனைத்தென்போரும் உளரே”

என்னும் புறப்பாடலை அறிவோர் ஓரையைப் பிறர்வழியே நம் முன்னோர் அறிந்தனர் என்னார். உண்கலத்தைச் சூழ வைத்திருந்த பக்கக் கலங்களை, “நாள்மீன் விரவிய கோள்மீனுக்கு” உவமை சொல்லும் அளவில் தெளிந்திருந்த அவர்கள், ஓரையைப் பிறர் வழியே அறிந்தனர் என்பது பொருந்தாப் புகற்சியாம்.

தொல்காப்பியர் சமயம்

தொல்காப்பியனார் சமயம் பற்றியும் பலவகைக் கருத்துகள் உள. அவர் சைவர் என்பர். சைவம் என்னும் சொல் வடிவம் மணிமேகலையில் தான் முதற்கண் இடம்பெறுகிறது. பாட்டு தொகைகளில் இடம் பெற்றிலது. சேயோன், சிவன் வழிபாடு உண்டு என்பது வேறு. அது சைவ சமயமென உருப்பெற்றது என்பது வேறு. ஆதலால் தொல்காப்பியரைச் சைவரெனல் சாலாது.

இனி, முல்லைக்கு முதன்மையும் மாயோனுக்குச் சிறப்பும் தருதல் குறித்து 'மாலியரோ' எனின், குறிஞ்சி முதலா உரிப்பொருளும் காலமும் குறித்தல் கொண்டு அம் முதன்மைக் கூறும் பொருள்வழி முதன்மை எனக் கொள்ளலே முறை எனல் சாலும்.

தொல்காப்பியரை வேத வழிப்பட்டவர் என்னும் கருத்தும் உண்டு. அஃதுரையாசிரியர்கள் கருத்து. நூலொடுபட்ட செய்தியன்றாம். சமயச் சால்பில் ஓங்கிய திருக்குறளை - வேத ஊழியைக் கண்டித்த திருக்குறளை - வேத வழியில் உரை கண்டவர் இலரா? அது போல் என்க.

தொல்காப்பியரைச் சமணச் சமயத்தார் என்பது பெருவழக்கு. அவ்வழக்கும் ஏற்கத்தக்கதன்று. அதன் சார்பான சான்று தொல்காப்பியத்தில் இல்லை. ஆனால் அச்சமயம் சார்ந்தார் அல்லர் என்பதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன.

சமணச் சமய நூல்களாக வழங்குவன அருக வணக்கம் சித்த வணக்கம் உடையவை. அவ்வாறு பகுத்துக் கூறாவிடினும் அருக வணக்கம் உடையவை. சமணச் சமய நூல்களாகக் கிடைப்பவற்றை நோக்கவே புலப்படும். தொல்காப்பியர் காலத்தில் கடவுள் வாழ்த்து நான் முகப்பில் பாடும் மரபில்லை எனின், அவர் சமணச் சமயத்தார் என்பதும் இல்லை என்பதே உண்மை. என்னெனின் சமணர் தம் சமயத்தில் அத்தகு அழுந்திய பற்றுதல் உடையவர் ஆதலால்.

சமணச் சமயத்தார் உயிர்களை ஐயறிவு எல்லையளவிலேயே பகுத்துக் கொண்டனர். ஆறாம் அறிவு குறித்து அவர்கள் கொள்வது இல்லை. "மாவும் மாக்களும் ஐயறிவினவே" என்னும் தொல்காப்பியர், "மக்கள் தாமே ஆற்றி வுயிரே" என்றும் கூறினார். நன்னூலார் சமணர் என்பதும் வெளிப்படை. அவர் ஐயறிவு வரம்பு காட்டும் அளவுடன் அமைந்ததும் வெளிப்படை.

சமணச் சமயத்தார் இளமை, யாக்கை, செல்வ நிலையாமைகளை அழுத்தமாக வலியுறுத்துவர். குறவுச் சிறப்புரைத்தலும் அத்தகையதே. ஆகவும் நிலையாமையையே கூறும் காஞ்சித் திணையைப் பாடுங்காலும்,

“நில்லா உலகம் புல்லிய நெறித்தே” என ‘உலகம் நிலையாமை பொருந்தியது’ என்ற அளவிலேயே அமைகிறார்.

“காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை
ஏமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே” (1138)

என அன்பு வாழ்வே அருள் வாழ்வாம் தவவாழ்வாக வளர்நிலையில் கூறுகிறார். இல்லற முதிர்வில் தவமேற்கும் நிலை சமணம் சார்ந்ததன்று. அஃது இம்மண்ணில் தோன்றி வளர்ந்து பெருகிய தொல் பழந்தமிழ் நெறி.

தொல்காப்பியர் சமணச் சமயத்தார் எனின் அகத்திணையியல் களவியல் கற்பியல் பொருளியல் என அகப் பொருளுக்குத் தனியே நான்கு இயல்கள் வகுத்ததுடன் மெய்ப்பாட்டியல் செய்யுளியல் உவம இயல் என்பனவற்றிலும் அப்பொருள் சிறக்கும் இலக்கணக் குறிப்புகளைப் பயில வழங்கியிரார்.

காமத்தைப் ‘புரைதீர்காமம்’ என்றும் (1027) ‘காமப் பகுதி கடவுளும் வரையார்’ என்றும் (1029) கூறியிரார்.

“எனது சுவைப்பினும் நீகை தொட்டது
தேனது வாசும்”

என்பது போலும் இன்பியல் யாத்திரார். கிறித்தவத் துறவு நெறிசார் வீரமாமுனிவரின் தொன்னூல் விளக்கப் பொருளதிகாரம் காண்பார் இதனை நன்கு அறிவார். சிந்தாமணியாம் பாவிசுத்தை எடுத்துக்காட்டுவார் எனின் அவர், திருத்தக்கதேவர் பாடிய நரிவிருத்தத்தையும் கருதுதல் வேண்டும். பாட இயலாது என்பதை இயலுமெனக் காட்ட எழுந்தது அந்நூல் என்பதையும், காமத்தைச் சூடிக் கழித்த பூப்போல் காவிய முத்திப் பகுதியில் காட்டுவதையும் கருதுவாராக.

கடவுள் நம்பிக்கை

தொல்காப்பியர் கடவுள் வாழ்த்துக் கூறவில்லை எனினும்,

“கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற
வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றும்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே”

என்றும் (1034), புறநிலை வாழ்த்து,

“வழிபடு தெய்வம் நிற்புறம் காப்பப்
பழிதீர் செல்வமொடு வழிவழி சிறந்து
பொலமின்”

என்பது என்றும் ஆளும் இடங்களில் தெளிவாகக் கடவுள் வாழ்த்து என்பதையும் ‘வழிபடு தெய்வம்’ என்பதையும் குறிக்கிறார். மேலும்

கருப்பொருள் கூறுங்கால் ‘தெய்வம் உணாவே’ என உணவுக்கு முற்படத் தெய்வத்தை வைக்கிறார். உலகெலாம் தழுவிய பொதுநெறியாக இந்நாள் வழங்கும் இது, **பழந்தமிழர் பயில்நெறி** என்பது விளங்கும். ஆதலால் பழந்தமிழர் சமய நெறி எந்நெறியோ அந்நெறியே தொல்காப்பியர் நெறி எனல் சாலும்.

வாகைத் திணையில் வரும், ‘கட்டமை ஒழுக்கத்துக் கண்ணுமை’, ‘அருளொடு புணர்ந்த அகற்சி’, ‘காமம் நீத்தபால்’ என்பனவும், காஞ்சித் திணையில் வரும் தபுதார நிலை, தாபத நிலை, பலர் செலச் செல்லாக் காடு வாழ்த்து என்பனவும் பழந்தமிழர் **மெய்யுணர்வுக் கோட்பாடுகள்** எனக் கொள்ளத்தக்கன.

கொற்றவை நிலை, வேலன் வெறியாட்டு, பூவைநிலை காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல் சீர்த்தகு சிறப்பில் பெரும்படை வாழ்த்தல் என வரும் வெட்சிப் பகுதிகள் பழந்தமிழர் வழிபாட்டியலைக் காட்டுவன.

சேயோன் மாயோன் வேந்தன் வண்ணன் என்பார், குறிஞ்சி முதலாம் திணைநிலைத் தெய்வங்களெனப் போற்றி வழிபடப்பட்டவர் என்பதாம்.

ஆசிரியர் திருவள்ளுவர் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடினாலும், அவர் இன்ன சமயத்தவர் என்பதற்குரிய திட்டவாட்டமான அகச்சான்று இல்லாமை போலத் தொல்காப்பியர்க்கும் இல்லை. ஆகவே சமயக் கணக்கர் மதிவழிச் செல்லாத பொதுநெறிக் கொள்கையராம் வள்ளுவரைப் போன்றவரே தொல்காப்பியரும் என்க.

தொல்காப்பியக் கட்டொழுங்கு

தொல்காப்பியம் கட்டொழுங்கமைந்த நூல் என்பது மேலோட்ட மாகப் பார்ப்பவர்க்கும் நன்கு விளங்கும். இன்ன பொருள் இத்தட்டில் என்று வைக்கப்பட்ட ஐந்தறைப் பெட்டியில் இருந்து வேண்டும் பொருளை எடுத்துக் கொள்வதுபோல் எடுத்துக்கொள்ள வாய்த்தது தொல்காப்பியம். அதனையே பாயிரம் ‘முறைப்பட எண்ணிப் புலம் தொகுத்த’ தாகக் குறிக்கின்றது.

எழுத்து சொல் பொருள் என்னும் மூன்றதிகாரங்களைக் கொண்ட தொல்காப்பியம் ஒவ்வொரு அதிகாரத்திற்கும் ஒன்பது ஒன்பது இயல் களைக் கொண்டிருத்தல் அதன் கட்டமைதிச் சிறப்புக் காட்டுவதாம்.

“ஆயிரத்தின் மேலும் அறுநூற்றுப் பஃதென்ப
பாயிரத்தொல் காப்பியங்கற் பார்”

என்பது தொல்காப்பிய நூற்பா அளவினைக் கூறுவதொரு வெண்பா. ஆனால் உரையாசிரியர்களின் அமைப்புப்படி 1595 முதல் 1611 நூற்பா வரை பல்வேறு எண்ணிக்கையுடையவாய் அமைந்துள்ளன. இக்கணக்கீடும்,

தொல்காப்பியர் சொல்லியதோ, பனம்பாரனார் குறித்ததோ அன்று. உரையாசிரியர்களின் காலத்தவரோ அவர்களின் காலத்திற்கு முன்னே இருந்த மூலநூற்பா எல்லையில் கணக்கிட்டறிந்த ஒருவரோ கூறியதாகலாம்.

தொல்காப்பிய அடியளவு 3999 என்று அறிஞர் வ.சுப.மாணிக்கனார் (தொல்காப்பியக்கடல் பக். 95) எண்ணிக் கூறுவர். ஏறக்குறைய 5630 சொல் வடிவங்கள் தொல்காப்பியத்தில் உள்ளமையையும் கூறுவர். அவர் “தொல்காப்பிய இலக்கணத்தைக் காண்பதற்குத் தொல்காப்பியத்தையே இலக்கியமாகக் கொள்ளலாம். தன்னைத் தானே விளக்கிக் காட்டுதற்குரிய அவ்வளவு பருமனுடையது தொல்காப்பியம்” என்று வாய்மொழிகின்றார்.

முப்பகுப்பு

தனியெழுத்துகள், சொல்லில் எழுத்தின் நிலை, எழுத்துப் பிறக்கும் வகை, புணர் நிலையில் எழுத்தமைதி என்பவற்றை விரித்துரைப்பது எழுத்ததிகாரம். நூன் மரபு, மொழி மரபு, பிறப்பியல், புணரியல், தொகை மரபு, உருபியல், உயிர் மயங்கியல், புள்ளி மயங்கியல், குற்றியலுகரப் புணரியல் என்பன எழுத்ததிகார இயல்கள்.

எழுத்துகள் சொல்லாம் வகை, பெயர்கள் வேற்றுமையுருபேற்றல், விளிநிலை எய்தல், பெயர் வினை இடை உரி என்னும் சொல் வகைகள் இன்னவற்றைக் கூறுவது சொல்லதிகாரம். கிளவியாக்கம், வேற்றுமையியல், வேற்றுமை மயங்கியல், விளிமரபு, பெயரியல், வினையியல், இடையியல், உரியியல், எச்சவியல் என்பன சொல்லதிகார இயல்கள்.

இன்ப ஒழுக்க இயல்பு, பொருள் அற ஒழுக்க இயல்பு, களவு கற்பு என்னும் இன்பவியற் கூறுகள், பொருளியல் வாழ்வில் நேரும் மெய்ப்பாடுகள், பொருளியல் நூலுக்கு விளக்காம் உவமை, செய்யுளிலக்கணம், உலக வழக்கு செய்யுள் வழக்கு என்பவற்றின் மரபுகள் ஆகியவற்றைக் கூறுவது பொருளதிகாரம். அகத்திணையியல், புறத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல், மெய்ப்பாட்டியல், உவமவியல், செய்யுளியல், மரபியல் என்பன பொருளதிகார இயல்கள்.

எடுத்துக்கொண்ட பொருளின் அடிக்கருத்தை முதற்கண் கூறி, பின்னர் வித்தில் இருந்து கிளரும் முளை இலை தண்டு கிளை கவடு பூ காய் கனி என்பவை போலப் பொருளைப் படிப்படியே வளர்த்து நிறைவிப்பது தொல்காப்பியர் நடைமுறை.

எழுத்துகள் இவை, இவ்வெண்ணிக்கையுடையன என்று நூன் மரபைத் தொடங்கும் ஆசிரியர், குறில் நெடில் மாத்திரை, உயிர் மெய் வடிவு உயிர்மெய், அவற்றின் ஒலிநிலைப்பகுப்பு, மெய்மயக்கம், சுட்டு வினா எழுத்துகள் என்பவற்றைக் கூறும் அளவில் 33 நூற்பாக்களைக் கூறி அமைகிறார். முப்பத்து மூன்றாம் நூற்பாவை,

“அளபிறந் துயிர்த்தலும் ஒற்றிசை நீடலும்
உளவென மொழிப இசையொடு சிவணிய
நரம்பின் மறைய என்மனார் புலவர்”

என்கிறார். இயலிலக்கணம் கூறும் ஆசிரியர் இசையிலக்கணம் பற்றிய நூல்களில் இவ்வெழுத்துகளின் நிலை எவ்வாறாம் என்பதையும் சுட்டிச் செல்லுதல் அருமையுடையதாம். அவ்வாறே ஒவ்வொரு இயலின் நிறைவிலும் அவர் கூறும் புறனடை நூற்பா, மொழிவளர்ச்சியில் தொல்காப்பியனார் கொண்டிருந்த பேரார்வத்தையும் காலந்தோறும் மொழியில் உண்டாகும் வளர்நிலைகளை மரபுநிலை மாறாவண்ணம் அமைத்துக் கொள்வதற்கு வழிசெய்வதையும் காட்டுவனவாம்.

“உணரக் கூறிய புணரியல் மருங்கின்
கண்டுசெயற் குரியவை கண்ணினர் கொளலே” (405)

என்பது குற்றியலுகரப் புணரியல் புறனடை

“கிளந்த அல்ல செய்யுளுள் திரிநவும்
வழங்கியல் மருங்கின் மருவொடு திரிநவும்
விளம்பிய இயற்கையின் வேறுபடத் தோன்றின்
வழங்கியல் மருங்கின் உணர்ந்தனர் ஒழுக்கல்
நன்மதி நாட்டத்து என்மனார் புலவர்” (483)

என்பது எழுத்த்திகாரப் புறனடை.

“அன்ன பிறவும் கிளந்த அல்ல
பன்முறை யானும் பரந்தன வருஉம்
உரிச்சொல் எல்லாம் பொருட்குறை கூட்ட
இயன்ற மருங்கின் இனைத்தென அறியும்
வரம்புதமக் கின்மையின் வழிநனி கடைப்பிடித்
தோம்படை ஆணையிற் கிளந்தவற் றியலாற்
பாங்குற உணர்தல் என்மனார் புலவர்” (879)

என்பது உரியியல் புறனடை.

இன்னவற்றால் தொல்காப்பியர் தொன்மையைக் காக்கும் கடப்பாட்டை மேற்கொண்டிருந்தவர் என்பதுடன் நிகழ்கால எதிர்கால மொழிக் காப்புகளையும் மேற்கொண்டிருந்தவர் என்பது இவ்வாறு வரும் புறனடை நூற்பாக்களால் இனிதின் விளங்கும்.

தொல்காப்பியம் இலக்கணம் எனினும் இலக்கியமென விரும்பிக் கற்கும் வண்ணம் வனப்பு மிக்க உத்திகளைத் தொல்காப்பியர் கையாண்டு நூலையாத்துள்ளார்.

இலக்கிய நயங்கள்

எளிமை : சிக்கல் எதுவும் இல்லாமல் எளிமையாகச் சொல்கிடந்த வாறே பொருள் கொள்ளுமாறு நூற்பா அமைத்தலும், எளிய சொற்களையே பயன்படுத்துதலும் தொல்காப்பியர் வழக்கம்.

“எழுத்தெனப் படுவ,
அகர முதல நகர இறுவாய்
முப்பஃ தென்ப”
“மழவும் குழவும் இளமைப் பொருள்”
“ஓதல் பகையே தூதிவை பிரிவே”
“வண்ணந் தானே நாலைந் தென்ப”

ஓரியல் யாப்புரவு

‘ஒன்றைக் கூறுங்கால் அதன் வகைகளுக்கெல்லாம் ஒரே யாப்புரவை மேற்கொள்ளல்’ என்பது தொல்காப்பியர் வழக்கம்.

“வல்லெழுத் தென்ப கசட தபற”
“மெல்லெழுத் தென்ப நஞ்ஞ நமன”
“இடையெழுத் தென்ப யரல வழள”

சொன்மீட்சியால் இன்பமும் எளிமையும் ஆக்கல்

ஓரிலக்கணம் கூறுங்கால் சிக்கல் இல்லாமல் பொருள் காண்பதற்காக வேண்டும் சொல்லைச் சுருக்காமல் மீளவும் அவ்விடத்தே சொல்லிச் செல்லுதல் தொல்காப்பியர் வழக்கம்.

“அவற்றுள்,
நிறுத்த சொல்லின் ஈறா கெழுத்தொடு
குறித்துவரு கிளவி முதலெழுத் தியையப்
பெயரொடு பெயரைப் புணர்க்குங் காலும்
பெயரொடு தொழிலைப் புணர்க்குங் காலும்
தொழிலொடு பெயரைப் புணர்க்குங் காலும்
தொழிலொடு தொழிலைப் புணர்க்குங் காலும்
மூன்றே திரிபிடன் ஒன்றே இயல்பென
ஆங்கந் நான்கே மொழிபுணர் இயல்பே”

என்னும் நூற்பாவைக் காண்க. இவ்வியல்பில் அமைந்த நூற்பாக்கள் மிகப் பல என்பதைக் கண்டு கொள்க.

நூற்பா மீட்சியால் இயைபுறுத்தல்

ஓரிடத்துச் சொல்லப்பட்ட இலக்கணம் அம்முறையிலேயே சொல்லப்படத் தக்கதாயின் புதிதாக நூற்பா இயற்றாமல், முந்தமைந்த நூற்பாவையே மீளக்காட்டி அவ்வவ் விலக்கணங்களை அவ்வவ்விடங்

களில் கொள்ளவைத்தல் தொல்காப்பிய ஆட்சி. இது தம் மொழியைத் தாமே எடுத்தாளலாம்.

“அளபெடைப் பெயரே அளபெடை இயல்”

“தொழிற்பெய ரெல்லாம் தொழிற்பெய ரியல்”

என்பவற்றைக் காண்க.

எதுகை மோனை நயங்கள்

எடுத்துக் கொண்டது இலக்கணமே எனினும் சுவைமிகு இலக்கிய மெனக் கற்குமாறு எதுகை நயம்பட நூற்பா யாத்தலில் வல்லார் தொல்காப்பியர்.

“வஞ்சி தானே முல்லையது புறனே
எஞ்சா மண்ணசை வேந்தனை வேந்தன்
அஞ்சுகதத் தலைச்சென் றடல்குறித் தன்றே”.

“ஏரோர் களவழி அன்றிக் களவழித்
தேரோர் தோற்றிய வென்றியும்”.

இவை தொடை எதுகைகள். இவ்வாறே ஐந்தாறு அடிகளுக்கு மேலும் தொடையாகப் பயில வருதல் தொல்காப்பியத்துக் கண்டு கொள்க.

“மாற்றருங் கூற்றம் சாற்றிய பெருமையும்
கழிந்தோர் ஒழிந்தோர்க்குக் காட்டிய முதுமையும்”.

இவை அடி எதுகைகள்.

“விறப்பும் உறப்பும் வெறுப்பும் செறிவே”

“நொசிவும் நுழைவும் நுணங்கும் நுண்மை”.

முன்னதில் முழுவதும் எதுகைகளும், பின்னதில் முழுவதும் மோனைகளும் தொடைபடக் கிடந்து நடையழகு காட்டல் அறிக.

முன்னது முற்றெதுகை; பின்னது முற்றுமோனை.

“வயவலி யாகும்”

“வாள்ஒளி யாகும்”

“உயாவே உயங்கல்”

“உசாவே சூழ்ச்சி”

இவை மோனைச் சிறப்பால் அடுத்த தொடரைக் கொண்டு வந்து நிறுத்துகின்றன. இதனை எடுத்து வருமோனை எனலாம்.

அடைமொழி நடை

மரம்பயில் கூகை, செவ்வாய்க் கிளி, வெவ்வாய் வெருகு, இருள்நிறப் பன்றி, மூவரி அணில், கோடுவாழ் குரங்கு, கடல்வாழ் சுறவு, வார்கோட்டி யானை என அடைமொழிகளால் சுவைப்படுத்துதல் தொல்காப்பியர் உத்திகளுள் ஒன்று.

“இழுமென் மொழியால் விழுமியது பயிலல்”

“எண்ணு வண்ணம் எண்ணுப் பயிலும்”

இவ்வாறு ஒலி நயத்தால் கவர்ந்து பொருளை அறிந்துகொள்ளச் செய்வதும் தொல்காப்பியர் உத்திகளுள் ஒன்று.

“மாத்திரை முதலா அடிநிலை காறும்
நோக்குதற் காரணம் நோக்கெனப் படுமே”

“ஒருஉ வண்ணம் ஓரீஇத் தொடுக்கும்”

என எடுத்த இலக்கணத்தை அச்சொல்லாட்சியாலேயே விளக்கிக் காட்டுவதும் தொல்காப்பிய நெறி. ‘மாற்றருஞ் சிறப்பின் மரபியல்’ என இயலின் பெயர் குறிக்கும் மாற்றானே இலக்கணமும் யாத்துக் காட்டியமை நூற்பாவுள் தனி நூற்பாவாகிய பெற்றிமையாம்.

வரம்பு

இளமைப் பெயர், ஆண்மைப் பெயர், பெண்மைப் பெயர் என்பவற்றை முறையே கூறி விளக்கிய ஆசிரியர் “பெண்ணும் ஆணும் பிள்ளையும் அவையே” என நிறைவித்தல் நூல் வரம்புச் சான்றாம். செய்யுளியல் தொடக்கத்தில் செய்யுள் உறுப்புகள் மாத்திரை முதலாக முப்பத்து நான்கனை உரைத்து அவற்றை முறையே விளக்குதலும் பிறவும் திட்டமிட்ட நூற்கொள்கைச் சிறப்பாக அமைவனவாம்.

“வகரக் கிளவி நான்மொழி ஈற்றது”

“அம்மூன் றென்ப மன்னைச் சொல்லே”

இன்னவாறு வருவனவும் வரம்பே.

விளங்க வைத்தல்

விளங்கவைத்தல் என்பதொரு நூலழகாகும். அதனைத் தொல் காப்பியனார் போல விளங்க வைத்தவர் அரியர்.

“தாமென் கிளவி பன்மைக் குரித்தே”

“தானென் கிளவி ஒருமைக் குரித்தே”

“ஒருவர் என்னும் பெயர்நிலைக் கிளவி
இருபாற்கும் உரித்தே தெரியுங் காலை”

இவ்வளவு விளங்கச் சொன்னதையும் எத்தனை எழுத்தாளர்கள் இந்நாளில் புரிந்துகொண்டுள்ளர்?

நயத்தகு நாகரிகம்

சில எழுத்துகளின் பெயரைத்தானும் சொல்லாமல் உச்சகாரம் (சு), உப்பகாரம் (பு), ஈகார பகரம் (பீ) இடக்கர்ப் பெயர் என்பவற்றை எடுத்துச் சொல்லும் நாகரிகம் எத்தகு உயர்வு உடையது! இஃது உயர்வெனக் கருதும்

உணர்வு ஒருவர்க்கு உண்டாகுமானால் அவர் தம் மனம்போன போக்கில் எண்ணிக்கை போன போக்கில் கிறுக்கிக் கதையெனவோ பாட்டெனவோ நஞ்சை இறக்கி 'இளையர்' உளத்தைக் கெடுத்து எழுத்தால் பொருளீட்டும் சிறுமை உடையராவரா?

தொல்காப்பிய நூனயம் தனியே ஆய்ந்து வெளிப்படுத்தற்குரிய அளவினது.

தொல்காப்பியக் கொடை

முந்து நூல் வளங்கள் அனைத்தும் ஒருங்கே பெறத்தக்க அரிய நூலாகத் தொல்காப்பியம் விளங்குவதுடன், அவர்கால வழக்குகளையும் அறிந்துகொள்ளும் வண்ணம் தொல்காப்பியர் தம் நூலை இயற்றியுள்ளார். அன்றியும் பின்வந்த இலக்கியப் படைப்பாளிகளுக்கும் இலக்கணப் படைப்பாளிகளுக்கும் அவர் வழங்கியுள்ள கொடைக்கு அளவே இல்லை. தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணியென அது சுரந்துகொண்டே உள்ளமை ஆய்வாளர் அறிந்ததே.

பொருளதிகார முதல் நூற்பா 'கைக்கிளை முதலா' எனத் தொடங்கு கின்றது. அக் கைக்கிளைப் பொருளில் எழுந்த சிற்றிலக்கியம் உண்டு. முத்தொள்ளாயிரப் பாடல்களாகப் புறத்திரட்டு வழி அறியப் பெறுவன அனைத்தும் கைக்கிளைப் பாடல்களே.

"ஏறியமடல்திறம்" என்னும் துறைப்பெயர் பெரியமடல், சிறியமடல் எனத் தனித்தனி நூலாதல் நாலாயிரப் பனுவலில் காணலாம்.

'மறம்' எனப்படும் துறையும் 'கண்ணப்பர் திருமறம்' முதலாகிய நூல் வடிவுற்றது. கலம்பக உறுப்பும் ஆயது.

'உண்டாட்டு' என்னும் புறத்துறை, கம்பரின் உண்டாட்டுப் படலத்திற்கு மூலவற்று.

'தேரோர் களவழி' களவழி நாற்பது கிளர்வதற்குத் தூண்டல். 'ஏரோர் களவழி' என்பது பள்ளுப்பாடலாகவும், 'குழவி மருங்கினும்' என்பது பிள்ளைத் தமிழாகவும் வளர்ந்தவையே.

"காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்
சீர்த்த மரபின் பெரும்படை வாழ்த்தலென்
றிருமூன்று மரபின்கல்"

என்னும் புறத்திணை இயல் நூற்பா தானே, சிலப்பதிகார வஞ்சிக் காண்டத்திற்கு வைப்பகம்.

பாடாண் திணைத் துறைகள் சிற்றிலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வழங்கியுள்ள கொடை தனிச்சிறப்பினவாம்.

“அறம் முதலாகிய மும்முதற் பொருட்கும்” என நூற்பாச் செய்து முப்பாலுக்கு மூலவராகத் தொல்காப்பியனார் திகழ்வதைச் சுட்டுவதே அவர்தம் கொடைப் பெருமை நாட்டுவதாகலாம்.

இவை இலக்கியக் கொடை. இலக்கணக் கொடை எத்துணைக் கொடை? இலக்கண நூல்கள் அனைத்துக்கும் நற்றாயாயும், செவிலித் தாயாயும், நல்லாசானாயும் இருந்து வளர்த்து வந்த - வளர்த்து வருகின்ற சீர்மை தொல்காப்பியத்திற்கு உண்டு. இந்நாளில் வளர்ந்துவரும் ‘ஒலியன்’ ஆய்வுக்கும் தொல்காப்பியர் வித்திட்டவர் எனின், அவர் வழி வழியே நூல் யாத்தவர்க்கு அவர் பட்டுள்ள பயன்பாட்டுக்கு அளவேது? “தொல்காப்பியன் ஆணை” என்பதைத் தலைமேற் கொண்ட இலக்கணர், பின்னைப் பெயர்ச்சியும் முறை திறம்பலுமே மொழிச்சிதைவுக்கும் திரிபுகளுக்கும் இடமாயின என்பதை நுணுகி நோக்குவார் அறிந்து கொள்ளக்கூடும்.

இலக்கணப் பகுப்பு விரிவு

இனித் தொல்காப்பியம் பிற்கால இலக்கணப் பகுப்புகளுக்கும் இடந்தருவதாக அமைந்தமையும் எண்ணத் தக்கதே. தமிழ் இலக்கணம் ஐந்திலக்கணமாக அண்மைக் காலம் வரை இயன்றது. அறுவகை இலக்கணமென ஒரிலக்கணமாகவும் இது கால் விரிந்தது. இவ் விரிவுக்குத் தொல்காப்பியம் நாற்றங்காலாக இருப்பது அறிதற்குரியதே.

எழுத்து சொல் பொருள் என முப்பகுப்பால் இயல்வது தொல் காப்பியம் ஆகலின் தமிழிலக்கணம் அவர் காலத்தில் முக் கூறுபட இயங்கியமை வெளி.

அவர் கூறிய பொருளிலக்கணத்தைத் தனித்தனியே வாங்கிக் கொண்டு அகப்பொருள், புறப்பொருள் என இலக்கணங்கூறும் நூல்கள் கிளைத்தன. அது பொருளிலக்கணத்தைப் பகுத்துக் கொண்டதே.

அவர் கூறிய செய்யுளியலை வாங்கிக் கொண்டு, ‘யாப்பருங்கலம்’ முதலிய யாப்பு இலக்கண நூல்கள் தோன்றித் தமிழ் இலக்கணத்தை நாற்கூறுபடச் செய்தன.

அவர் கூறிய உவமையியலையும் செய்யுளியலில் சில பகுதிகளையும் தழுவிக்கொண்டு வடமொழி இலக்கணத் துணையொடு அணியிலக்கணம் என ஒரு பகுதியுண்டாகித் தமிழ் இலக்கணம் ஐங்கூறுடையதாயிற்று.

இவ்வைந்துடன் ஆறாவது இலக்கணமாகச் சொல்லப்படுவது ‘புலமை இலக்கணம்’ என்பது. அது தமிழின் மாட்சி தமிழ்ப் புலவர் மாட்சி முதலியவற்றை விரிப்பது.

“தமிழ்மொழிக் குயர்மொழி தரணியில் உளதென
வெகுளியற் றிருப்போன் வெறும்புல வோனே”

என்பது அவ்விலக்கணத்தில் ஒரு பாட்டு.

ஆக மூன்றிலக்கணத்துள் ஆறிலக்கணக் கூறுகளையும் மேலும் உண்டாம் விரிவாக்கங்களையும் கொண்டிருக்கின்ற மொழிக் களஞ்சியம் தொல்காப்பியம் என்க.

தொல்காப்பியரின் சிறப்பாகப் பாயிரம் சொல்வனவற்றுள் ஒன்று, ‘ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்’ என்பது. ஐந்திரம் இந்திரனால் செய்யப்பட்டது என்றும், பாணினியத்திற்குக் காலத்தால் முற்பட்டது என்றும், வடமொழியில் அமைந்தது என்றும் பாணினியத்தின் காலம் கி.மு. 450 ஆதலால் அதற்கு முற்பட்ட ஐந்திரக் காலம் அதனின் முற்பட்ட தென்றும், அந் நூற்றேர்ச்சி தொல்காப்பியர் பெற்றிருந்தார் என்றும், அந்நூற் பொருளைத் தம் நூலுக்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டார் என்றும் ஆய்வாளர் பலப்பல வகையால் விரிவுறக் கூறினர்.

சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் ‘விண்ணவர் கோமான்’ விழுநூல், ‘கப்பத் திந்திரன் காட்டிய நூல்’ என்பவற்றையும் ‘இந்திரன் எட்டாம் வேற்றுமை என்றனன்’ என்னும் ஒரு நூற்பாவையும் காட்டி அவ்வைந்திர நூலைச் சுட்டுவர். விண்ணவர் கோமான் இந்திரன் வடமொழியில் நூல் செய்தான் எனின், தேவருலக மொழி வடமொழி என்றும், விண்ணுலக மொழியே மண்ணில் வடமொழியாய் வழங்குகின்றது என்றும் மண்ணவர் மொழி யுடையாரை நம்பவைப்பதற்கு இட்டுக் கட்டப்பட்ட எளிய புனைவையாம். அப்புனைவுப் பேச்சுக் கேட்டதால்தான் இளங்கோ தம் நூலுள்ளும் புனைந்தார். அவர் கூறும் “புண்ணிய சரவணத்தில் முழுகி எழுந்தால் விண்ணவர் கோமான் விழுநூல் எய்துவர்” என்பதே நடைமுறைக் கொவ்வாப் புனைவு என்பதை வெளிப்படுத்தும். அகத்திய நூற்பாக்களென உலவ விட்டவர்களுக்கு, இந்திரன் எட்டாம் வேற்றுமை சொன்னதாக உலவவிட முடியாதா?

இவ்வாறு கூறப்பட்டனவே தொன்மங்களுக்குக் கைம்முதல். இதனைத் தெளிவாகத் தெரிந்தே தொல்காப்பியனார்,

“தொன்மை தானே
உரையொடு புணர்ந்த பழமை மேற்றே”

என்றார். தொன்மை என்பது வழிவழியாக உரைக்கப்பட்டு வந்த பழஞ்செய்தி பற்றியதாம் என்பது இந்நூற்பாவின் பொருள். இவ்வாறு தொல் காப்பியர் கேட்ட தொன்மச் செய்திகளைப் பனம்பாரனார் கேட்டிரார் என்ன இயலாதே.

“இந்திரனாற் செய்யப்பட்டதொரு நூல் உண்டு காண்; அது வடமொழியில் அமைந்தது காண்; அதன் வழிப்பட்டனவே வடமொழி இலக்கண நூல்கள் காண்” என்று கூறப்பட்ட செய்தியைப் பனம்பாரர்

அறிந்தார். ‘அறிந்தார் என்பது இட்டுக் கட்டுவதோ’ எனின் அன்று என்பதை அவர் வாக்கே மெய்ப்பிப்பதை மேலே காண்க.

திருவள்ளுவர் காலத்திலும், “தாமரைக் கண்ணானின் உலக இன்பத்திலும் உயரின்பம் ஒன்று இல்லை” என்று பேசப்பட்டது. இவ்வாறு பிறர் பிறர் காலத்தும் பிற்பிற செய்திகள் பேசப்பட்டன என்பவற்றை விரிப்பின் பெருகுமென்பதால் வள்ளுவர் அளவில் அமைவாம்.

திருவள்ளுவர் கேட்ட செய்தி, அவரை உந்தியது. அதனால் “தாம்வீழ்வார் மென்றோள் துயிலின் இனிதுகொல், தாமரைக் கண்ணான் உலகு?” என்றோர் வினாவை எழுப்பி இவ்வுலகத்தெய்தும் இன்பங்களுள் தலையாய காதலின்பத்தைச் சுட்டினார். அடியளந்தான் கதையை மறுத்து, மடியில்லாதமன்னவன் தன் முயற்சியால் எய்துதல் கூடும் முயல்க; முயன்றால் தெய்வமும் மடிதற்று உன்முன் முந்து நிற்கும் என்று முயற்சிப் பெருமையுரைத்தார். இன்னதோர் வாய்பாட்டால் பனம்பாரனார் ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியரைச் சுட்டினார்.

‘ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்’ என்று வாளா கூறினார் அல்லர் பனம்பாரனார். “மல்குநீர் வரைப்பின் ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்” என்றார். அவர் கேள்வியுற்று ‘விண்ணுலக ஐந்திரம்!’ அவ்விண்ணுலக ஐந்திரத்தினும் இம்மண்ணுலகத்துத் தொல்காப்பியமே சிறந்த ஐந்திரம் என்னும் எண்ணத்தை யூட்டிற்றுப் போலும்! “ஆகாயப்பூ நாறிற்று என்றுழிச் சூடக்கருதுவாருடன்றி மயங்கக் கூறினான் என்னும் குற்றத்தின் பாற்படும்” என்பதை அறியாதவர் அல்லரே பனம்பாரர். அதனால் நீர்நிறைந்த கடல் சூழ்ந்த நிலவுலகின்கண் விளங்கும் ஐந்திரம் எனத்தக்க தொல்காப்பியத்தை முழுதுற நிரம்பத் தோற்றுவித்ததால் தன் பெயரைத் தொல்காப்பியன் எனத் தோன்றச் செய்தவன் என்று பாராட்டுகிறார்.

இனி ‘ஐந்திரம்’ என்பது சமண சமயத்து ஐந்தொழுக்கக் கோட்பாடு. அவற்றை நிறைந்தவர் தொல்காப்பியர் என்றும் கூறுவர். ஒழுக்கக் கோட்பாடு ‘படிமையோன்’ என்பதனுள் அடங்குதலால் மீட்டுக் கூற வேண்டுவதில்லையாம். அன்றியும் கட்டமை நோற்பு ஒழுக்கம் அவ்வாதனுக்கு உதவுதலன்றி, அவனியற்றும் இலக்கணச் சிறப்புக்குரிய தாகாது என்பதுமாம் ஆயினும், தொல்காப்பியர் சமண சமயச் சார்பினர் அல்லர் என்பது மெய்மையால், அவ்வாய்வுக்கே இவண் இடமில்லையாம்.

இனி ‘ஐந்திரம்’ என்றாக்கி ஐங்கூறுபட்ட இலக்கணம் நிறைந்தவர் என்பர். அவர் தமிழ் இலக்கணக் கூறுபாடு அறியார். தமிழ் இலக்கணம் முக்கூறுபட்டது என்பதைத் தொல்காப்பியமே தெளிவித்தும் பின்னே வளர்ந்த ஐந்திலக்கணக் கொள்கையை முன்னே வாழ்ந்த ஆசிரியர் தலையில் சுமத்துவது அடாது எனத் தள்ளுக.

‘ஐந்திரம்’ எனச் சொன்னடை கொண்டு பொருளிலாப் புதுநூல் புனைவு ஒன்று இந்நாளில் புகுந்து மயக்க முனைந்து மயங்கிப்போன நிலையைக் கண்ணூறுவார் ஏட்டுக் காலத்தில் எழுதியவர் ஏட்டைக் கெடுத்ததும் படித்தவர் பாட்டைக் கெடுத்ததும் ஆகிய செய்திகளைத் தெளிய அறிவார். எழுதி ஏட்டைக் காத்த - படித்துப் பாட்டைக் காத்த ஏந்தல்களுக்கு எவ்வளவு தலை வணங்குகிறோமோ, அவ்வளவு தலை நாணிப் பிணங்கவேண்டிய செயன்மையரை என் சொல்வது?

தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள் இடமாறிக் கிடத்தல் விளங்குகின்றது. தெய்வச்சிலையார் அத்தகையதொரு நூற்பாவைச் சுட்டுதலை அவர் பகுதியில் கண்டுகொள்க. மரபியலில் “தவழ்பவை தாமும் அவற்றோ ரன்ன” என்னும் நூற்பாவை அடுத்துப் “பறழ்எனப் படினும் உறழாண் டில்லை” என்னும் நூற்பா அமைந்திருத்தல் வேண்டும். அவ்வாறு அமைந்தால் எடுத்துக்காட்டு இல்லை என்பனவற்றுக்கு இலக்கியம் கிடைத்தல் இயல்பாக அமைகின்றது. “இக்காலத்து இறந்தன” என்னும் இடர்ப்பாடும் நீங்குகின்றது. இடப் பெயர்ச்சிக்கு இஃதொரு சான்று.

இடையியலில் “கொல்லே ஐயம்” என்பதை அடுத்த நூற்பா “எல்லே இலக்கம்” என்பது. இவ்வாறே இருசீர் நடை நூற்பா நூற்கும் இடத்தெல்லாம் அடுத்தும் இருசீர் நடை நூற்பா நூற்றுச் செல்லலும் பெரிதும் எதுகை மோனைத் தொடர்பு இயைத்தலும் தொல்காப்பியர் வழக்காதலைக் கண்டு கொள்க. இத்தகு இருசீர் நடை நூற்பாக்கள் இரண்டனை இயைத்து ஒரு நூற்பாவாக்கலும் தொல்காப்பிய மரபே.

“உருவுட் காகும்; புரைஉயர் வாகும்”

“மல்லல் வளனே; ஏபெற்றாகும்”

“உகப்பே உயர்தல்; உவப்பே உவகை”

என்பவற்றைக் காண்க. இவ்விருவகை மரபும் இன்றி

“நன்று பெரிதாகும்”

என்னும் நூற்பா ஒன்றும் தனித்து நின்றல் விடுபாட்டுச் சான்றாகும்.

அகத்திணையியல் இரண்டாம் நூற்பா, ‘அவற்றுள்’ என்று சுட்டுதற்குத் தக்க சுட்டு முதற்கண் இன்மை காட்டி ஆங்கு விடுபாடுண்மை குறிப்பர் (தொல். அகத். உரைவளம். மு. அருணாசலம் பிள்ளை).

இனி இடைச் செருகல் உண்டென்பதற்குத் தக்க சான்றுகளும் உள. அவற்றுள் மிகவாகக் கிடப்பது மரபியலிலேயேயாம்.

தொல்காப்பியரின் மரபியல் கட்டொழுங்கு மரபியலிலேயே கட்டமைதி இழந்து கிடத்தல் திட்டமிட்ட திணிப்பு என்பதை உறுதிப் படுத்துகின்றது.

‘மாற்றருஞ் சிறப்பின் மரபியல்’ என்று மரபிலக்கணம் கூறி மரபியலைத் தொடுக்கும் அவர் இளமைப் பெயர், ஆண்பாற் பெயர், பெண்பாற் பெயர் ஆகியவற்றைக் குறிக்கிறார். அக்குறிப்பொழுங்குப் படியே இளமைப் பெயர்கள் இவை இவை இவ்விவற்றுக்குரிய என்பதை விளக்கி முடித்து,

“சொல்லிய மரபின் இளமை தானே
சொல்லுங் காலை அவையல திலவே”

என நிறைவிக்கிறார். அடுத்து ஓரறிவு உயிரி முதல் ஆறறிவுடைய மாந்தர் ஈறாக ஆண்பால் பெண்பால் பெயர்களை விளக்க வரும் அவர் ஓரறிவு தொடங்கி வளர்நிலையில் கூறி எடுத்துக்காட்டும் சொல்லி ஆண்பாற் பெயர்களையும் பெண்பாற் பெயர்களையும் இவை இவை இவற்றுக்குரிய என்பதை விளக்கி நிறைவிக்கிறார்.

ஆண்பால் தொகுதி நிறைவுக்கும் பெண்பால் தொகுதித் தொடக்கத்திற்கும் இடையே

“ஆண்பா லெல்லாம் ஆணென்ற குரிய
பெண்பா லெல்லாம் பெண்ணென்ற குரிய
காண்ப அவையவை அப்பா லான”

என்கிறார். பின்னர் பெண்பாற் பெயர்களைத் தொடுத்து முடித்து,

“பெண்ணும் ஆணும் பிள்ளையும் அவையே”

என்று இயல் தொடக்கத்தில் கூறிய பொருளெல்லாம் நிறைந்த நிறைவைச் சுட்டுகிறார். ஆனால் இயல் நிறைவுறாமல் தொடர்நிலையைக் காண்கிறோம். எப்படி?

“நூலே கரகம் முக்கோல் மணையே
ஆயுங் காலை அந்தணர்க் குரிய”

என்பது முதலாக வருணப் பாகுபாடுகளும் அவ்வவர்க் குரியவையும் 15 நூற்பாக்களில் தொடர்கின்றன. கூறப்போவது இவையென்று பகுத்த பகுப்பில் இல்லாத பொருள், கூற வேண்டுவ கூறி முடித்தபின் தொடரும் பொருள், ‘மரபியல்’ செய்தியொடு தொடர்பிலாப் பொருள் என்பன திகைக்க வைக்கின்றன.

நூலும் கரகமும் முக்கோலும் மணையும் படையும் கொடியும் குடையும் பிறவும் மாற்றருஞ்சிறப்பின் மரபினவோ? எனின் இல்லை என்பதே மறுமொழியாம்.

“வைசிகன் பெறுமே வாணிக வாழ்க்கை”

என்னும் நூற்பா நடை தொல்காப்பியர் வழிப்பட்டதென அவர் நூற்பா வியலில் தோய்ந்தார் கூறார்.

“வாணிகன் பெறுமே வாணிக வாழ்க்கை”

என நூற்கத் தெரியாரோ அவர்? இளமை, ஆண்மை, பெண்மை என்பன மாறா இயலவை. பிறவியொடு வழி வழி வருபவை. நூல், கரகம் முதலியன பிறவியொடு பட்டவை அல்ல. வேண்டுமாயின் கொள்ளவும் வேண்டாக்கால் தள்ளவும் உரியவை. முன்னை மரபுகள் தற்கிழமைப் பொருள்; பிரிக்க முடியாதவை. பின்னைக் கூறப்பட்டவை பிறிதின் கிழமைப் பொருளவை. கையாம் தற்கிழமைப் பொருளும் கையில் உள்ளதாம் பிறிதின் கிழமைப் பொருளும் ‘கிழமை’ என்னும் வகையால் ஒருமை யுடையவை ஆயினும் இரண்டும் ஒருமையுடையவை என உணர்வுடை யோர் கொள்ளார்.

இவ்வொட்டு நூற்பாக்கள் வெளிப்படாதிருக்க ஒட்டியிருந்த ‘புறக்காழ்’ ‘அகக்காழ்’ ‘இலை முறி’ ‘காய்பழம்’ இன்னவை பற்றிய ஐந்து நூற்பாக்களைப் பின்னே பிரித்துத் தள்ளி ஒட்டாஒட்டாய் ஒட்டி வைத்தனர். இதனை மேலோட்டமாகக் காண்பாரும் அறிவர்.

“நிலம்தீநீர்வளி விசும்போ டைந்தும்”

என்னும் நூற்பாவே மரபியல் முடிநிலை நூற்பாவாக இருத்தல் வேண்டும்.

பின்னுள்ள ‘நூலின் மரபு’ பொதுப் பாயிரம் எனத்தக்கது. அது சிறப்புப் பாயிரத்தைத் தொடுத்தோ, நூன் முடிவில் தனிப்பட்டோ இருந்திருக்க வேண்டும். அதுவும் நூலாசிரியர் காலத்திற்குப் பிற்பட்டுச் சேர்த்ததாக இருத்தல் வேண்டும். அதிலும் சிதைவுகளும் செறிப்புகளும் பல உள. “அவற்றுள், சூத்திரந்தானே” என வரும் செய்யுளியல் நூற்பாவையும் (1425) “சூத்திரத்தியல்பென யாத்தனர் புலவர்” என வரும் மரபியல் நூற்பாவையும் (1600) ஒப்பிட்டுக் காண்பார் ஒரு நூலில் ஒருவர் யாத்த தெனக் கொள்ளார். மரபியல் ஆய்வு தனியாய்வு எனக் கூறி அமைதல் சாலும். இவ்வியல் நூற்பாக்கள் அனைத்திற்கும் இளம்பூரணர் உரையும் பேராசிரியர் உரையும் கிடைத்திருத்தலால் அவர்கள் காலத்திற்கு முன்னரே இம்மாற்றங்கள் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவான செய்தி.

மேலும் சில குறிப்புகளும் செய்திகளும் ‘வாழ்வியல் விளக்க’த்தில் காணலாம்.

- இரா. இளங்குமரன்

சொல்லதிகார இயலமைதி

சொல்லதிகாரம் கிளவியாக்கம் (சொல்லாக்கம்) முதலாக எச்சவியல் இறுதியாக ஒன்பது இயல்களை உடையது. அவ்வியல்கள் முறையே கிளவியாக்கம், வேற்றுமைஇயல், வேற்றுமை மயங்கியல், விளிமரபு, பெயரியல், வினையியல், இடையியல், உரியியல், எச்சவியல் என்பன. இவை ஒன்றற் கொண்டு தொடரிபோல் - சங்கிலிபோல் - தொடர்புடையன.

சொல்

சொல் என்பது பொருளுணர்த்தும் கருவி; மாந்தர் தம் நெஞ்ச ஊர்தி; உலகத்தை நெருக்கி வைக்க வல்ல இயக்கி.

சொல் என்பது மாந்தர்தம் குறிப்பு உணர்த்துவதற்கும் தேவை நிறைவேற்றத்திற்கும் தம் பட்டறிவால் இயற்கையின் துணை கொண்டு படைக்கப்பட்ட செய்நேர்த்தியுடையது.

சொல்லின் ஆற்றல் பெரிது. “ஆவதும் சொல்லால்; அழிவதும் சொல்லால்” என்பது பழமொழி.

சொல் ஆக்கத்திற்கே அன்றி அழிவுக்கும் ஆதலுண்டு என்பதே அதற்குக் ‘கூற்று’ என்றொரு பெயரைத் தந்தது கூறுபடுத்துவது அழிப்பது கூற்றெனப்படுதல் அறியத்தக்கது.

சொல் எதுவும் பொருளற்றதில்லை என்பது தொல்காப்பியர் தெளிவு. அதனால்,

“எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே”

என்றார் (640).

அப்பொருள் பார்த்த அளவில் புலப்படல் உண்டு. ஆழ்ந்து பார்த்து அதன்பின் கண்டு கொள்ளத்தக்கனவும் உண்டு என்பதால்,

“மொழிப் பொருட் காரணம் விழிப்பத்தோன்றா”

என்றார் (877).

நெல்

மணி இல்லாத நெல்லை ‘நெல்’ என்பது வழக்கில்லை. பதர், பதடி என்பனவே வழக்கு.

நெல் மணி பிடித்தலைப் ‘பலன்’ பிடித்தல் என்பர்; ஆடு மாடு கருக் கொள்ளுதல் ‘பலப்படுதல்’ எனப்படும்.

மக்கள் வாழ்வில் கொள்ளும் பயன்மற்றை உயிரிகளின் வாழ்வில் **பலன்** எனப்படுகின்றது.

பலன் இல்லா நெல்லும்
பயன் இல்லாச் சொல்லும்

ஓத்தவை என்பதால் ‘சொல்’ என்பதற்கு நெல் என ஒரு பொருள் உண்டாயிற்று. சொல் தரும் உணவு சோறு என்றும் சொன்றி என்றும் வழக்கில் ஆயது.

“பயனில் சொல் பாராட்டு வாளை மகனெனல்
மக்கட் பதடி எனல்”

என்னும் வள்ளுவ உவமை எண்ணின், உண்மை விளக்கமாம்.

சொல்லதிகார முதலியலின் பெயர் ‘கிளவியாக்கம்’. ஆக்கம் என்பது என்ன?

ஆக்குவது ஆக்கம். ‘ஆக்குப் புரை’ என்பது சமையல் அறை.

சொல்லை ஆக்குதல், நெல்லைச் சோறாக்கும் செயல்போல்வது என்பதை, உரையாசிரியர் சேனாவரையர், “வழுக்களைந்து சொற்களை ஆக்கிக் கொண்டமையான் இவ்வோத்துக் கிளவியாக்க மாயிற்று. ஆக்கம், அமைத்துக் கோடல், நொய்யும் நுறுங்கும் களைந்து அரிசியமைத் தாரை அரிசியாக்கினார் என்ப ஆகலின்” என்றது எண்ணத்தக்கது.

கிளவி சொல்லாதல், இரட்டைக் கிளவி என்பதால் வெளிப்பட விளங்கும். கிளத்தல் வழியாவது கிளவி. கிளத்தல் சொல்லுதல்.

இனி, உயர்திணை, அஃறிணை என்னும் இருதிணை; ஆண், பெண், பலர், ஒன்று, பலஎன்னும் ஐம்பால், வினா விடை; இயல்பு வழக்கு தகுதி வழக்கு, தன்மை முன்னிலை படர்க்கை என்னும் மூவிடம்; ஒருமை பன்மையாகிய எண்; இவற்றுள் வரும் வழு - வழா நிலை என்பனவெல்லாம் கிளவியாக்கத்தில் இடம் பெறுகின்றன.

வேற்றுமை

அடுத்துள்ள வேற்றுமையியலில் வேற்றுமை வகை, வேற்றுமை உருபு, பொருள் நிலை என்பவை கூறப்பட்டுள்ளன.

வேற்றுமை உருபுகள் மயங்குதல் வேற்றுமை மயங்கியலாக விரிகின்றது.

விளி

நான்காவது இயல் விளி மரபு என்பது. விளி என்பதன் இலக்கணம், உயர்திணைப் பெயர் விளியேற்கும் முறை, முறைப் பெயர் விரவுப் பெயர், அஃறிணைப் பெயர் ஆயவை விளியேற்கும் முறை பற்றியது அது.

பெயர்

அடுத்த இயல் பெயரியல், சொற்களின் இயல்பு, பெயர்ச் சொல்லின் இலக்கணம், உயர்திணைப் பெயர்கள், அஃறிணைப் பெயர்கள், விரவுப் பெயர்கள் என்பவை பற்றிய விதிகள் விளக்கங்கள் பற்றியது அது.

வினை

ஆறாம் இயல் வினை இயல். வினைச் சொல் என்பதன் இலக்கணம் கூறி, உயர்திணை வினை ஆஃறிணைவினை, விரவுவினை, வியங்கோள், வினை, எச்சம் பற்றியது அது.

இடை

ஏழாம் இயல் இடை இயல். இடைச் சொல் என்பதன் பொது இலக்கணம் சிறப்பிலக்கணம் பற்றிக் கூறியது அது. எண்ணிடைச் சொல் விளக்கமும் உடையது.

உரி

உரியியல் என்பது எட்டாவது இயல். இடைச் சொல் போலவே உரிச்சொல்லும் பொது இலக்கணம் சிறப்பிலக்கணம் என்பவற்றைக் கொண்டுள்ளது. உரிச் சொல்லுக்குப் பொருள் காண் முறையும் கூறுகிறது. அகராதி எனவும் நிகண்டு எனவும் பின்னே எழுந்த வரவுகளுக்கு இவ்விடையிலும் உரியியலும் மூலவைப்பகம் ஆகும்.

எச்சம்

ஒன்பதாவது எச்சவியல். நால்வகைச் சொற்கள், பொருள்கோள் வகை, தொகைகள் வினைமுற்று வகை, சில மரபுக் குறிப்புகள் ஆகிய வற்றைக் கூறி நிறைகின்றது அது.

இச் சொல்லதிகாரம் உரைவல்லார் பலரைத் தன்பால் ஈர்த்துளது என்பது இதற்குக் கிடைத்துள்ள உரையாசிரியர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர், கல்லாடனார், தெய்வச்சிலையார் ஆகியோர் உரைகளால் புலப்படும்.

- இரா. இளங்குமரன்

சொல்லதிகார வாழ்வியல் விளக்கம்

திணை

திணை பால் எண் இடம் காலம் ஆகிய பொதுவகுப்பு உலகப் பொதுமையது. எனினும் தமிழர் கண்ட திணை பால் வகுப்பு அருமையும் பெருமையும் மிக்கவை. சொல்லதிகார முதலியலாகிய கிளவியாக்க முதல் நூற்பாவே,

“உயர்திணை என்மனார் மக்கட் சுட்டே
அஃறிணை என்மனார் அவரல பிறவே”

என்கிறது.

‘திணை’ என்பது திண்மை என்னும் பண்பு வழியில் அமைந்த சொல் திண்மை உடலுக்கும் உளத்திற்கும் உண்டேனும், இவண் உளத்திண்மை குறித்ததேயாம்.

உளத்திண்மையாவது உறுதியான கட்டொழுங்கு அதனை ஆசிரியர் மேலே விளக்கியுரைப்பார்.

பெண்மைக்குத் திண்மை வேண்டும் என்னும் வள்ளுவம் ஆண்மைக்கு நிறையும் துறவர்க்கு நோன்பும் வேண்டும் என்பதையும் வலியுறுத்தும்.

உயர்ந்த ஒழுக்கம் உடையவர் எவரோ அவர் உயர்திணையர்; அவ்வயர் ஒழுக்கம் இல்லாரும் மற்றை உயிரிகளும் உயிரில்லாதனவும் அல்திணையாம் (அஃறிணையாம்) என்கிறார். தொல்காப்பியர்.

மக்களெல்லாரும் உயர்திணையர் என்னாமல் உயர் ஒழுக்கம் உடையாரே உயர்திணையர் என்றார், “அவ்வயர் ஒழுக்கம் இல்லார் மாந்தரே எனினும் அவர்கள் மக்கள் அல்லர்; மாக்கள் எனப்படுவர். விலங்கொடும் இணைத்துச் சொல்லப்படுவர்” என்பதை,

“மாவும் மாக்களும் ஐயறி வினவே”

என்பார் மேலே.

திணை இரண்டும் ஐம்பாலாகப் பகுக்கப்படுதலை அடுத்து உரைக்கிறார் (485, 486).

பால்

பால் என்பது தூய்மை; வால் என்பதும் அதுவே. பட்டொளி வீசும் பகல் 'பால்' ஆகும். இரவு பகல் எனப் பகுத்தலால் பால் என்பது பகுதி, பக்கம் என்னும் பொருள்களைக் கொண்டது. எ-டு: மேல்பால், கீழ்ப்பால். பக்கங்களை இணைப்பது 'பாலம்' எனப்பட்டது. இவ்வாறும் மேலும் விரிபொருள் கொண்டது பால். ஓர் உயிரின் தோற்றம், வளர்வு, வீவு என்பனவும் உலகத்தியற்கை எனப்பட்டது. அதனால் உலகத்தியற்கையாம் ஊழுக்குப் 'பால்' என்பதொரு பெயரும் உண்டாயிற்று.

திணையை இரண்டாகக் கண்டதும் முன்னோர் பால் என்பதை ஐந்து எனக் கண்டனர். அவை ஆண், பெண், பலர், ஒன்று, பல என்பன. உயர் திணைப்பால் மூன்றாகவும், அஃறிணைப்பால் இரண்டாகவும் கொண்டனர்.

திணை பால் என்பவற்றைச் சொல்லமைதி கொண்டு வகுக்காமல் சொல் சுட்டும் பொருள் அமைதியைப் பண்பாட்டு வகையால் வகுத்த அருமை நினைந்து மகிழத் தக்கதாம்.

ஆண்பால் சொல் அடையாளம் என்ன?

பெண்பால் சொல் அடையாளம் என்ன?

“எஃகான் ஒற்றே ஆடூ அறிசொல்”

“எஃகான் ஒற்றே மகடூ அறிசொல்”

என்கிறார் தொல்காப்பியர் (488, 489) இவ்வாறே பிறவும் தொடர்கிறார்.

நெடிய தொலைவில் இருந்து உருண்டுவரும் கல், தேய்வுறும்; தேய்ந்து தேய்ந்து சுருங்கி நிற்கும். அதுபோல் நெட்ட நெடுங்காலத்தின் முன் தோன்றிப் பெருக வழங்கும் சொற்கள் தேய்தல் இயற்கை.

அவன், அவள், அவர், அது, அவை என்பனவற்றின் இறுதி எழுத்து ஒன்றுமே நின்று அச்சொல்லமைதியைக் குறித்த வகை இது.

வந்த+அவன் = வந்தவன்;

எனத் தேய்தல் இல்லையா?

மக்கள் வழக்கில் எப்படி வழங்கப்படுகிறதோ, அதனைத் தக்க வகையில் புலமையாளர் போற்றிக் கொண்ட முறை இன்னதாம்.

பால் திரிபு

‘அரவானி’ என்பார் உளர். அரவான் இறப்போடு தம்மைப் புனைந்து தாலியறுக்கும் சடங்காக நடத்தி வருகின்றனர். அது வரவரப் பெருக்கமும் ஆகின்றது.

முழுதுறு ஆண்மையோ, முழுதுறு பெண்மையோ அமையாதவர் அவர். ஓர் எருமையின் கொம்பைப், “பேடிப் பெண் கொண்டு ஆடுகை கடுப்ப” என உவமை காட்டுகின்றது கலித்தொகை. போர்க்களம் புக விலக்கப்பட்டவராக இருந்தனர் அவர். ஆனால் களியாட்டத்தில் பங்கு கொண்டனர். பதினோராடல்களுள் ஒன்று பேடு.

ஆண்மை இயல்பு மாறியவரையும் பெண்மை இயல்பு மாறியவரையும் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார்.

“ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவி”

என்கிறார்.

ஆண் தன்மை மாறிப் பெண் தன்மை மிக்கார் பேடியர் என்றும், பெண் தன்மை மாறி ஆண் தன்மை மிக்கார் அலியர் என்றும் கூறப் படுகின்றனர்.

இலக்கணம் கூறவந்த ஆசிரியர் பால்திரி தன்மையரை எப்பால் வகுப்பில் சேர்த்தல் வேண்டும் என்னும் ஐயம் பயில்வார்க்கு எழாவாறு, “இப்பால் படுத்திக் கூறுக” என இலக்கணம் வகுத்தார் என்க.

செப்பும் வினாவும்

“செப்பும் வினாவும் வழாஅல் ஓம்பல்” என்பதொரு கிளவியாக்க நூற்பா (496).

‘வினா விடை’ மலிந்த காலம் இது. வினாவுதலும் விடை தருதலும் வழக்கு. ஆனால், ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் பார்வை ஆழமானது. வினாவு தற்கு உரிய பொருள் ஒன்று இல்லாமல் வினாவுதல் என்பது இல்லையே என எண்ணியவராய் விடை என்பதனைக் குறிக்கும் ‘செப்பு’ என்னும் சொல்லை முன்வைத்துச் “செப்பும் வினாவும்” என்றார்.

செப்பல் ஓசையமைந்த வெண்பா, வினாவுக்கும் விடைக்கும் பொருந்தி வரக் கண்ட புலமையர், அதனைப் போற்றி வளர்த்த இலக்கியப் பரப்பு பேரளவினதாம். வினா விடை வெண்பா, **சேதுவேந்தர்** அவையில் சிறக்க வளர்ந்தது. **இரட்டையர்**, **காளமேகர்** முதலியோர் பாடியவை தனிப்பாடல் திரட்டில் இடம் பெற்றன.

வினாவேவிடை

“படிப்பாயா” என வினாவுகிறார் ஒருவர். வினாவப் பட்டவர், “படியேனோ? (படிக்க மாட்டேனோ?)” என அவரும் வினாத் தொடுக் கிறார். இவ்வினாவும் விடையே என்பதை மக்கள் வாழ்வியல் வழக்குக் கண்டு உரைத்துள்ளார் தொல்காப்பியர் அது,

“வினாவும் செப்பே வினாஎதிர் வரினே”

என்பது (497).

தகுதி

சட்டமன்றத்திலோ, நாடளமன்றிலோ பயன்படுத்தக்கூடாத சொல் என்று அவைக் குறிப்பில் இருந்து விலக்கக் கூறுதல் **மக்களாட்சி நடைமுறை**. இம்முறை பெரியவர் முன்பிலும், பெரு மக்கள் அவை முன்பிலும் பண்டே பயன்படுத்தப்பட்ட செம்முறை ஆகும்.

மாண்டார், இறந்தார், துஞ்சினார், செத்தார் என்பனவெல்லாம் ஒரு பொருள் தருவனவே எனினும், 'செத்தார்' என்பது மதிப்புக் குறைவாகக் கருதப்படுகின்றது.

விடுக்கப்படுவது, 'ஓலை' என்றாலும் அது 'திருமுகம்' எனப் பட்டது.

'விளக்கை அணை' என்னாமல், 'விளக்கை அமர்த்து', 'குளிரவை' என்பவை மின் காலத்திலும் பின்பற்றல் உண்டு.

இவற்றை **அவையல்கிளவி**, (இடக்கரடக்கு) என்றும், **மங்கல வழக்கு** என்றும் கூறப்பட்டன. "இதனை இவ்வாறு கூறுதலே தகுதி" எனச் சான்றோரால் வகுக்கப்பட்டது 'தகுதி வழக்கு' என்பதாம் இதனைத்,

"தகுதியும் வழக்கும் தழீஇயின ஒழுகும்
பகுதிக் கிளவி வரைநிலை இலவே"

என்கிறார் (500).

இனச் சுட்டு

ஞாயிறு என்பதற்கும் செஞ்ஞாயிறு என்பதற்கும் வேறுபாடு உண்டா? உண்டு. ஞாயிறு என்பதைப் பொது வழக்கிலும் செய்யுள் வழக்கிலும் கொள்ளலாம். ஆனால், செஞ்ஞாயிறு என்பது பொது வழக்குச் சொல் அன்று; அது, செய்யுள் வழக்குச் சொல். ஏனெனில், இனச்சுட்டு இல்லாச் சொல் செஞ்ஞாயிறு என்பது கருஞ்ஞாயிறு என ஒன்று இல்லையே; அதனால்

'செந்தாமரை' என்பது பொது வழக்கிலும் செய்யுள் வழக்கிலும் உண்டே எனின், அது இனச் சுட்டுடைய பண்பினது. வெண்டாமரை உள்ளதே!

"இனச்சுட் டில்லாப் பண்புகொள் பெயர்க் கொடை
வழக்காறல்ல செய்யு ளாறே"

என்பது நூற்பா (501).

இயற்கை செயற்கை

இயற்கைப் பொருளை இவ்வாறு கூறவேண்டும் செயற்கைப் பொருளை இவ்வாறு கூறவேண்டும் என்னும் நெறிமுறைகள் உண்டு.

‘மண்திணிந்த நிலம்’ என அதன்செறிவு கூறப்படும். மக்கள் வழக்கிலும் நிலம் வலிது; நீர் தண்ணிது எனப்படும். ஆனால் செயற்கைப் பொருளுக்குக் கூறும் முறை வேறானது.

‘பயிர் செழுமையானது’ என ஆக்கச் சொல் தந்து கூறுதல் வேண்டும். ஆக்கச் சொல்லொடு காரணம் கூறலும் வழக்கு. “நீர் விட்டு களைவெட்டி உரமிட்டு வளர்த்ததால் பயிர் செழுமையானது” என ஆக்கம் காரணம் பெற்று வருதல் உண்டு. ஆக்கம் காரணம் அறிவிக்காமல் அறியத்தக்கது எனின், காரணம் இல்லாமலும் ஆக்கம் வரும். உழவர் முதலோர் வழக்குகளில் ஊன்றிய ஊன்றுதலே இவ்விலக்கண ஆட்சி முறையாம் (502 - 505).

ஒருவர்

அவர், பலர்பால் சொல், ஆனால் ஒருவரை அவர் எனச் சிறப்பு வகையால் கூறல் உண்டு. அம்முறை இலக்கண முறை ஆகாது; மக்கள் வழக்கு முறையாகும்.

வேந்தனே எனினும் அவனைப் பாடிய புலவரை அவன் என்னாது அவர் எனல் உரையாசிரியர் மரபு. அதனால் ‘அவனை அவர் பாடியது’ என்றே நெறியாக வழங்கினர்.

“கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் பாடியது” என்று சிறப்பு வகையாலே பாடல் தொகுத்தவர்கள் போற்றி உரைத்தனர். ஆர் இறுதி வரும் பெயரோடு சாதிப் பெயர் ஒட்டுதல் இல்லை என்பதை உணர்வார் அதனைப் போற்றத் தவறார்.

ஆனால் செய்யுளில் ஒரு புலவரை ஒரு புலவர் “பரணன் பாடினன்”, “கபிலன் பாடிய மையணி நெடுவரை” என ஒருமைப் பெயராகவே குறித்தனர். இவை எண்ணிப் போற்றத்தக்கவையாம்.

தாய்ப்பக வரும் என்பதை, “இன்னே வருகுவர் தாயர்” என்கிறது முல்லைப் பாட்டு. இஃது அஃறிணையை உயர்திணை ஆக்கிக் கூறியது ஆகும். இவ் விலக்கணத்தைத் தொல்காப்பியர் சுட்டியுள்ளார் (510).

யாது எவன்

யாது என்றோ எவன் என்றோ வினாவின் வினாவப் பட்ட பொருள் முன்னர் அறியப்படாத பொருளாக இருத்தல் வேண்டும். என்பது மரபு.

வரையறை

இடக்கண் வலிக்கிறது; வலக் கண் வலிக்கிறது எனத் தனித் தனியே கூறல் உண்டு. ஒரு கண் வலிக்கிறது எனலும் வழக்கே. இரண்டு கண்களும் வலித்தால், இரண்டு கண்கள் வலிக்கின்றன எனல் மரபு ஆகாது இரண்டு கண்களும் வலிக்கின்றன” என்பதே மரபு. ஏனெனின், கண்கள் இரண்டே

ஆதலால் உம்மை இட்டுச் சொல்லல் வேண்டும். இவ்வளவே என வரம்புடையவற்றை உம்மையிட்டுக் கூறாமையிழையாகும்.

‘முத்தமிழ் வல்லார்’ என்னாமல் ‘முத்தமிழும் வல்லார்’ எனவே முறை ஏனெனின் தமிழ்: மூன்றே ஆகலின்.

இதனை,

“இனைத்தென அறிந்த சினைமுதல் கிளவிக்கு
வினைப்படு தொகையின் உம்மைவேண்டும்”

என்கிறார் (516). எங்குமே இல்லாத பொருளைச் சொன்னாலும் அவ்வாறு உம்மை தந்தே சொல்ல வேண்டும் (517).

எ-டு: “எந்த முயலுக்கும் கொம்பு இல்லை”

அல்லது இல்லது

துவரம் பயறு உள்ளதா என்று ஒரு வணிகரிடம் வினாவினால் உள்ளது எனின் உள்ளது என்பார். இல்லை எனின் இல்லை என்று கூறார். ஆனால், துவரம் பயறு போன்ற ஒரு பயறு வகையைச் சுட்டிக் கூறுவார். பாசிப்பயறு உள்ளது; மொச்சைப் பயறு உள்ளது என்பார். ‘இல்லை’ என்று சொல்லுதல் தம் வணிக மரபுக்கு ஆகாது என அவர் கொண்டுவரக் கும் உரை வழக்கு இன்றும் நடைமுறையில் காண்பதேயாம். இதனை,

“எப்பொருள் ஆயினும் அல்லது இல்எனின்
அப்பொருள் அல்லாப் பிறிது பொருள் கூறல்”

என்கிறார் தொல்காப்பியர் (618).

இன்னும், ‘இருந்ததுதான்;’ ‘நானை வரும்’ என்பதும் இவ்வழிப் பட்டதே இல்லை என்பது இல்லை என்னும் மக்கள் வழக்கைச் சுட்டுவது இது.

பெயர்; சுட்டு

ஒளவையார் வந்தார்; அவர், அரண்மனையை அடைந்தார். இதில் ஒளவையார் என்பது இயற் பெயர். அவர், சுட்டுப்பெயர்.

இயற்பெயரைச் சொல்லிய பின்னரே சுட்டுப் பெயரைச் சொல்லுதல் வழக்கம். ஆனால், செய்யுளில் சுட்டுப் பெயரை முதற்கண் சொல்லிப் பிற்பட இயற்பெயர் கூறலும் உண்டு.

பெயர்களுள் சிறப்புப் பெயர், இயற்பெயர் என இரண்டும் வருவதாயின் சிறப்புப் பெயரை முற்படக் கூறி, இயற்பெயரைப் பிற்படக் கூறவேண்டும் என்பதும் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட முறையாகும்.

எ-டு: ‘தெய்வப் புலவர் திருவள்ளுவர்’

சிறப்புப் பெயரைப் பின்னே வைத்து, இயற்பெயரை முற்பட வைத்தல் ஆகாது என்பதை வலியுறுத்தவே இதனைக் கூறினாராம் (524).

ஒரு சொல் பலபொருள்

கால் என்பது பல பொருள் ஒரு சொல். உறுப்பு, சக்கரம், காற்று, கால்பங்கு, கால்வாய் முதலாய பலபொருள்களை யுடையது. இவ்வொரு சொல், இப் பல பொருளுக்கு இடமாகி வருதலை அறிய வகை என்ன?

கால், கை, தலை என்னும் இடத்து உறுப்பு என்றும், 'கால் பார் கோத்து' என்னும் இடத்துச் சக்கரம் என்றும், புனல் அனல் கால் என எண்ணுமிடத்துக் காற்று என்றும், ஒன்றே கால் என்றும் இடத்துக் கால் பங்கு என்றும், கண்வாய் கால்வாய் என்னும் போது நீர் வருகால் என்றும் அறிய முடிகின்றது. இவ்வாறு அறியு முறையை ஆசிரியர் கிளவியாக்கத்தில் சுட்டுகிறார். பொருள் மயக்கம் உண்டாகா வகையில் பொருள் காண வழிகாட்டுகிறார்.

“அவற்றுள்,
வினைவேறு படுஉம் பல பொருள் ஒருசொல்
வேறுபடு வினையினும் இனத்தினும் சார்பினும்
நேரத் தோன்றும் பொருள்தெரி நிலையே”

என்பது அது (535).

வேற்றுமை

தொல்காப்பியர்க்கு முன்னர் வேற்றுமை ஏழாக எண்ணப் பட்டுள்ளது. முதல் வேற்றுமையாகிய எழுவாய் வேற்றுமை விளியாகும் நிலையையும் முதல் வேற்றுமையின் திரிபாகவே கொண்டு அதனைத் தனித்து எண்ணாமல் இருந்துளர். ஆனால் தொல்காப்பியர்,

“வேற்றுமை தாமே ஏழென மொழிப”

என்று கூறி,

“விளிகொள் வதன்கள் விளியோடு எட்டே”

எனத் தனித்து எண்ணியுள்ளார் என்பது அவர்தம் நூற்பாக்களின் அமைதியால் விளக்கம் ஆகின்றது. வேற்றுமை எட்டு என எண்ணப்பட்ட வகை அது.

பெயர், விளி

வேற்றுமையை ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு, ஐந்து, ஆறு, ஏழு, எட்டு என எண்ணாமல்,

“அவைதாம்,
பெயர் ஐ ஒடு கு
இல் அது கண் விளி என்னும் ஈற்ற”

என எண்ணியுள்ளார்.

ஐ என்றால் இரண்டாம் வேற்றுமை என்றும்...

கு என்றால் நான்காம் வேற்றுமை என்றும்...

கண் என்றால் ஏழாம் வேற்றுமை என்றும்...

அறியச் செய்துள்ளார்.

ஒன்று இரண்டு என எண்ணிக்கையால் சிக்கல் ஏற்பட வாய்ப்பு உண்டு எனினும் பெயர், ஐ, ஓடு என உருபுகளைக் கொண்டு எண்ணும் வகையால் சிக்கல் ஏற்பட வாய்ப்பு இல்லை. ஏனெனில் பொருள் வேறுபடுத்தும் சொல்லே பெயராகி விடுகின்றதே. ஆதலால் இந்நெறி மேற்கொண்டனர் நம்முன்னோர்.

ஐ என்னும் உருபு வெளிப்பட்டோ மறைந்தோ வரக் கண்டதும் அதன் பொருள் புலப்பட்டு விடும். ஆதலால் உருபையும் அவ்வுருபு வழியாக ஏற்படும் பொருளையும் தெளிவாக அறிந்துகொள்ள வேற்றுமை உருபு-பொருள்-களைப் படைத்துள்ளார்.

முருகன் என்னும் பெயர் எழுவாய் நிலையில் நின்று உருபுகளை ஒட்டும்போது முருகனை, முருகனால், முருகனுக்கு, முருகனின், முருகனது, முருகன்கண், முருகா என வேறுபடுகின்றது. உருபு மாற மாறப் பொருளும் மாறுபடுதலால் வேற்றுமை என்றனர்.

“முருகன் வாழ்த்தினான்”

“முருகனை வாழ்த்தினான்”

என்பவற்றில் வாழ்த்தியவனும் வாழ்த்துப் பெற்றவனும் வேற்றுமையாகிவிடவில்லையா! இவ்வேறுபாட்டை உருபு ஆக்குதலால் வேற்றுமை உருபு எனப்பட்டது.

உருபு என்பது வடிவம் அடையாளம். அரசுத்தாள் என்பதன் அடையாளம் உருபா.

வினை, பண்பு, உவமை, உம்மை இன்னவற்றின் அடையாளச் சொற்களையும் உருபு என்றது இதனால்தான்.

மரம் நட்டினான்; மரத்தை நட்டினான்

மரம் வெட்டினான் ; மரத்தை வெட்டினான்

ஊரை அடைந்தான். ஊரை நீங்கினான் ‘காளையைப் போன்றான்’ இப்படியெல்லாம் வருவனகொண்டு இன்ன உருபு இன்ன பொருளில் வரும் எனக் கண்டு அம்மரபு போற்றுமாறு காத்தனர். ஆயினும் சில உருபு மயக்கங்களும் உண்டாயின. சிலவற்றை ஏற்கவும் சிலவற்றை மறுக்கவும் ஆயின.

என் வீடு என்பது, எனதுவீடு என ஆறாம் வேற்றுமையாகும்.

என் மகள் என்று வரும்போது எனது மகன் எனக் கூடாது. ஏன்? வீடு உடைமைப் பொருள். மகள் உடைமைப் பொருள் அன்று. உறவுப் பெயர்; உரிமைப்பெயர். எனக்கு மகள் என உறவுரிமை தருதலே முறையாகும் (578) இந்நாளில் அடிக்கப்படும் திருமண அழைப்பிதழ் களில் பல இவ்வேறுபாடு அறியாமல் அடிக்கப்படுவதைக் காணலாம்.

எவ்வளவோ நுண்ணிய அறிவால் கண்டு வைத்த கட்டுக் கோப்பான நம் மொழி அக்கறை இல்லாத மக்களால் அழிக்கப்படுவதற்கு இஃதொரு சான்றாம்.

உருவாக்கிக் காத்த உயர்ந்த அறிவாளர் வைத்துள்ள மொழிச் சுரங்கம் இலக்கணம் என்னும் உணர்வு மக்களுக்கு ஏற்பட்டால் இத்தகு குறைகள் ஏற்படா.

வேற்றுமை வரிசை

சொற்கள் பெயர் வினை இடை உரி என நான்காக எண்ணப்படினும் பெயர், வினை என்னும் இரண்டினுள் அடங்கும். அப்பெயரே முதல் வேற்றுமை; அப்பெயராகிய எழுவாய் வினைபுரிதல் விளக்கமே வாழ்வியலாகும். அவற்றை முறையே வைப்பு முறையால் வைத்த அருமையது இரண்டாம் வேற்றுமை முதலியனவாம். இவ்வருமையை முதற்கண் கண்டுரைத்தவர் உரையாசிரியர் தெய்வச்சிலையார். அவர் கூறுமாறு:

“யாதானும் ஒருதொழிலும், செய்வான் உள்வழி யல்லது நிகழா மையின் அது செய்து முடிக்கும் கருத்தா முன் வைக்கப்பட்டான்.

அவன் ஒரு பொருளைச் செய்து முடிக்குங்கால் செய்யத் தகுவது இதுவெனக் குறிக்க வேண்டுதலின் செயப்படு பொருள் இரண்டாவது ஆயிற்று.

அவ்வாறு அப்பொருளைச் செய்து முடிக்குங்கால் அதற்கு ஆம் கருவி தேடுதலின் அக்கருவி மூன்றாவதாயிற்று.

அவ்வாறு செய்து முடித்த பொருளைத்தான் பயன்கோடலே அன்றிப் பிறர்க்கும் கொடுக்கும் ஆதலின் அதனை ஏற்றுநிற்பது நான்காவது ஆயிற்று.

அவ்வாறு கொடுப்புழி அவன் கையினின்றும் அப்பொருள் நீங்கி நிற்பது ஐந்தாவது ஆயிற்று.

அவ்வாறு நீங்கிய பொருளைத் தனது என்று கிழமை செய்தலின் அக்கிழமை ஆறாவது ஆயிற்று.

ஈண்டுக் கூறப்பட்ட எல்லாவற்றிற்கும் இடமும் காலமும் பொதுவாகி நின்றலின் அவை ஏழாவது ஆயின.”

மணிமாலை போல வேற்றுமையமைவு விளக்கம் சிறத்தல் எண்ணி மகிழத் தக்கதாம். நூலாசிரியர் கண் கொண்டு உரையாசிரியர் நோக்கி யுரைக்கும் இன்னவை நூற்பெருமையை மேலும் பெருமை செய்வதாம்.

ஒடு

“ஊராட்சித்தலைவரோடு உறுப்பினர்கள் கூடினர்” இது செய்தித் தாளில் வரும் செய்தி. உறுப்பினர்கள் பலர்; தலைவரோ ஒருவர். ஆயினும் தலைவரோடு என அவர்க்கு முதன்மை கொடுப்பது ஏன்?

“ஒருவினை ஒடுச்சொல் உயர்பின் வழித்தே”

என்பது தொல்காப்பிய நாள் தொட்ட நடைமுறை வழக்கம் (575).

விளி மரபு

அம்மை அன்னை தந்தை தங்கை அக்கை தம்பி முதலான முறைப்பெயர்கள் விளிக்கப்படும் பெயர்களாக வழக்கில் மாறாமல் உள்ளன. விளித்தல் அழைத்தல், கூப்பிடுதல். அம்மா, அம்மே, அம்மோ என்றெல்லாம் வழங்குதல் பழமையும், ‘அம்ம’ என்று அண்மை விளியாம் பழமையும் இவ்வியலால் நன்கு அறியப்படும். “அண்மைச் சொல்லே இயற்கையாகும்” என்றும் விளியேலாமை குறிப்பார் (612).

இம் மரபு தமக்கு முற்றொட்டே வரும் வகையை உணர்த்துமாறே ‘விளிமரபு’ என்று பெயரிட்டு வழங்கினார் என்பதும் அறியத்தக்கது.

கோமான், பெருமான் என்பன ஈற்றயல் நெடிலாகியவை. இவை விளியாம்போது இயற்கையாய் அமையும் என்கிறார். பெருமானே, பெருமானே, கோமானே எனவருதல் இருவகை வழக்கிலும் உண்டு.

“உளவெனப்பட்ட எல்லாப் பெயரும்
அளபிறந் தனவே விளிக்கும் காலைச்
சேய்மையின் இசைக்கும் வழக்கத் தான”

என விளியை விரிவாக்கிப் போற்றுகிறார் (637).

குழந்தை தொட்டுப் பெருமுதுமை வரை மக்கள் வாழ்வில் மட்டுமா? இறையடியாரும்

“அம்மையே அப்பா ஒப்பிலாமணியே
அன்பினில் விளைந்த ஆரமுதே”

என்று விளிக்கும் விளிமரபு மாறாமரபு அல்லவா!

சொல்லும் பொருளும்.

பெயர் வினை இடை உரி என முறையே சொற்களை எண்ணும்
ஆசிரியர் அவற்றின் இலக்கண அடிமூலம் கூறுவாராய்,

“எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித் தனவே” என்கிறார்.

தமிழ்ச் சொற்களில் இருகுறி என்பதொரு சொல் இல்லை என்பதைச்
சொல்லி எல்லாச் சொற்களும் பொருள்புணர்ந்தனவே என உறுதி
மொழிகிறார் (640).

பெயர், வினை

சொற்கள் இரண்டே என்பாராய்,

“சொல் எனப் படுப பெயரே வினை என்று
ஆயிரண் டென்ப அறிந்திசி னோரே”

என்பது (643) குடிக்கணக்கு எடுப்பார் தலைக் கட்டு எண்ணுவது
போன்ற தாம். தலைக்கட்டு வரி ஊர்ப்பொதுப் பணிக்கு ஊரவர்
மதிப்பிட்டுப் பெறும் தொகையாகும். ஆள் எண்ணிக்கையில் இருந்து
வரிதண்டலுக்கு விலக்கப்பட்ட முறை போல்வது அது.

பொருளை உணர்த்துவது பெயர். பொருளின் பெயர்ச்சி (புடை
பெயர்தல்) வினை. என இரண்டன் பொருந்துதலும் நோக்கத் தக்கது.

இடைச் சொல்லும் உரிச் சொல்லும் சொல்லென ஆகாவோ எனின்,
“இடைச்சொல் கிளவியும் உரிச்சொல் கிளவியும்
அவற்று வழி மருங்கில் தோன்றும் என்ப”

என்பார் (644).

பெண்மகள்

ஆண், பெண், பிள்ளை எனவும்; ஆண்பிள்ளை, பெண்பிள்ளை
எனவும்; வழங்கல் உண்டு. ஆண்மகன்; பெண்மகள் என்பனவும் வழங்கு
வனவே.

பெருமகள் பெருமாள் ஆகும்; பெருமகன் பெருமான் ஆவது போல்.
‘பெண் பெருமாள்’ என்பார் வரலாற்றில் இடம் பெற்றுளார்.
தொல்காப்பியர்,

“பெண்மை அடுத்த மகன் என் கிளவி”

என்பதைக் குறிக்கிறார். அதனால்,

‘பெண்மகன்’ என வழங்கப் பெற்றமை அறியவரும்.

உரையாசிரியர் சேனாவரையர், “புறத்துப் போய் விளையாடும்
பேதைப் பருவத்துப் பெண் மகளை மாறோகத்தார் இக்காலத்துப்
பெண்மகன் என்று வழங்குப” என்கிறார்.

கல்வி அறிவாற்றலால் தக்கோர் அவையில் முந்தியிருக்கச் செய்யும் கடமையமைந்த பெற்றோரை நோக்க, மகந் காற்றல் என்பது இருபாலையும் தழுவியபேறும் உண்டெனக் கொள்ளத் தகும்.

இனி இந்நாளிலும் பெண்மகவை 'வாடா' 'போடா' என்பதும், ஆண்பெயராக்கி அழைப்பதுடன் ஆணுடையுடுத்து மகிழ்தலும் காணக் கூடியனவேயாம். குறிப்பாகப் பெண்பிள்ளை இல்லார் அவ்வாறு செல்வமாகப் போற்றி மகிழ்தல் அறியலாம். தொல்காப்பியர் நாளை எச்சமாக அதனை எண்ணலாம்.

பெயர்வகை

உயர்திணைப் பெயர் அஃறிணைப் பெயர் என விரிவாகப் பட்டியலிட்டுக் காட்டும் ஆசிரியர் நூற்பாக்களொடு சங்கத்தார் பெயர்களை ஒப்பிட்டு ஆய்ந்தால் மொழித் தூய்மை பேணும்வழி தானே புலப்படும்.

நிலப் பெயர், குடிப் பெயர், குழுவின்பெயர், வினைப் பெயர், உடைப்பெயர், பண்பு கொள் பெயர், முறைநிலைப் பெயர், சினை நிலைப் பெயர், திணை நிலைப் பெயர், ஆடியற்பெயர், எண்ணியற் பெயர் என்னும் இவை இடைக்கால பிற்கால வேந்தர் முதலோரால் கொண்டு போற்றப்படாமையால் இந்நாளில் முறை நிலைப் பெயர் (அம்மா, அப்பா, அண்ணா, அக்கை) தாமும் ஒழிந்துபடும் நிலைமை எண்ணத் தகும். சிறுநுண் நச்சுயிரியினால் பேருயிரியாம் மாந்தர் அழிந்துபடுதல் ஆகாது என அறிவியலாளரும் அரசியலாளரும் எடுக்கும் நலத்துறை அக்கறையில் ஒரு சிறிதளவு தானும் மொழித்துறை, பண்பாட்டுத் துறையில் கருத்துச் செலுத்தவில்லையே என்னும் ஏக்கம் உண்டாக்குவது தொல்காப்பியர் சுட்டிக் காட்டும் பெயர் வகைகள் ஆகும் (647-650).

அவர்கள்

அவன் அவள் அவர் அது அவை என்பன ஐம்பாற் பெயர்கள். இந்நாளில் 'அவர்கள்' எனப் பலர்பால் வழங்கப்படுகிறது. 'ஆசிரியர் அவர்கள்' எனச் சிறப்பொருமைப் பெயராகவும் வழங்கப்படுகிறது.

'கள்' என்பது அஃறிணைப் பன்மைப் பெயர் ஈறு.

அது மக்கட் பெயரொடு ஆண்கள் பெண்கள் அவர்கள் என வருதல் ஆகாது.

ஆடுகள் மாடுகள் மலைகள் எனவரும் என்பது பழைய மரபு.

"கள்ளொடு சிவனும் அவ்வியற் பெயரே
கொள்வழி யுடைய பல அறி சொற்கே"

என்பது தொல்காப்பியம் (654).

பலவின் பாலுக்குரிய 'கள்' பலர்பாலுக்கும் வருதல் சங்கத்தார் காலத்திலேயே தோற்றமுற்று வரவரப் பெருக்க மாகிவிட்டது. அவர்கள் எனக் கள்ளீறு இல்லாமல் ஒருவரைச் சொன்னால் அவர் பார்வையே வேறாகிப் 'பண்போடு பேசத் தெரியவில்லை' எனப் பழிப்புக்கும் ஆளாகிவிடுதல் இந்நாளில் கண்கூடு.

தாம், தான்

தாம் என்பது பன்மைக்குரிய சொல் (669).

எ-டு: அவர்தாம் கூறினார்; அவர் தம்முடைய பணிக்குச் சென்றார்.

தான் என்பது ஒருமைக்குரிய சொல் (670).

எ-டு: அவன்தான் கூறினான்; அவன் தன்னுடைய பணிக்குச் சென்றான்.

எல்லாம் என்பது பன்மைச் சொல் (671).

எ-டு: அவர் எல்லாம்; அவை எல்லாம்.

இப்படித் தெளிவாகத் தொல்காப்பியம் கூறியும் இந்நாளை இதழாசிரியர் நூலாசிரியர் தாமும் கண்டு கொள்வதில்லை.

அவர் தன்னுடைய வேலையுண்டு தானுண்டு என்றிருப்பார் - என அச்சிட்ட செய்தி படிப்பார் அப்பிழையைக் கற்றுக்கொண்டு பரப்பாளரும் ஆகிவிடுகிறாரே!

வினை

வினை என்பதன் இலக்கணம் 'காலத்தொடு தோன்றும்' என்பது. அது 'வேற்றுமை கொள்ளாது' என்பதும் அதன் இலக்கணமே. இதனைச் சொல்லியே வினையியலைத் தொடங்குகிறார்.

மெய்யியல் வல்லாராகிய அவர், செயல் வழியாம் வினையைச் சொல்வதை அன்றித் 'தலைவிதி' என்னும் பொருளில் ஆளவில்லை. 49 நூற்பாக்கள் அதற்கென வகுத்தும் அவ்வாறு ஆளாமை தாம் கூற எடுத்துக் கொண்ட பொருளமைதியை விடுத்து வேறு வகையில் செல்லார் என்பது நாட்டும்.

'செய்வினை' செய்தல்; அதனை நீக்க 'வினைக் கழிவு' செய்தல் அறிவியல் பெருகிவருவது போலப் பெருகி வருதலை நினைக்க ஏதோ மூளைச் சலவைக்கு ஆட்பட்ட மக்கள் போலத் தோன்றுதல்தானே உண்மை.

விரைவு

வாரான் ஒருவனும் வருவான் ஒருவனும் விரைவுக் குறிப்பில் வந்தேன் வந்தேன் எனல் உண்டே!

உண்ணப் போவான் ஒருவன் உண்டேன் எனலும் உண்டே!

இது குற்ற மல்லவோ எனின்,

“வாராக் காலத்தும் நிகழும் காலத்தும்
ஓராங்கு வருஉம் வினைச்சொற் கிளவி
இறந்த காலத்துக் குறிப்பொடு கிளத்தல்
விரைந்த பொருள் என்பனார் புலவர்”

என அமைதி காட்டுகிறார் ஆசிரியர் (726).

நிகழ் காலம்

மலை நிற்கும் எனவும், கதிர் இயங்கும் எனவும் வழங்குகிறோம்.

மலை நின்றதும், நிற்கின்றதும், நிற்பதும் ஆகிய முக்காலத்திற்கும் உரியதாக இருந்தும் நிகழும் காலத்துச் சொல்லுதல் வழி இல்லையா?

கதிர் இயங்கியது; இயங்குகிறது; இயங்கும்; இவ்வாறு இருந்தும், நிகழ்காலத்தில் சொல்லுதல் வழத்தானே!

ஆசிரியர் தெளிவிக்கிறார்:

“முந்நிலைக் காலமும் தோன்றும் இயற்கை
எம் முறைச் சொல்லும் நிகழும் காலத்து
மெய்ந்நிலைப் பொதுச் சொல் கிளத்தல் வேண்டும்”

என்பது அவர்காட்டும் அமைதி (725).

முக்காலத்திற்கும் ஒத்தியலும் அவற்றைச் ‘செய்யும்’ என்னும் வாய்பாட்டால் சொல்ல வேண்டும் என வழிகாட்டுகிறார்.

தெளிவு

இச் சுழலுள் போவான் செத்தான் எனின் வழுவாகும் அல்லவோ! அப்படிச் சொல்லுதல் வழக்கில் உண்டே எனின், நிகழ்ப் போவதை உறுதியாகக் கொண்டு நிகழ்ந்ததாகக் கூறியது அது என்கிறார்.

“வாராக் காலத்து வினைச்சொற் கிளவி
இறப்பினும் நிகழ்வினும் சிறப்பத் தோன்றும்
இயற்கையும் தெளிவும் கிளக்கும் காலை”

என்பது நூற்பா (730).

இடைச் சொல்:

‘நான்’ என்பது தன்மைப் பெயர்.

‘நீ’ என்பது முன்னிலைப் பெயர்.

‘நான் நீ’ என்று நின்றால் பொருள் விளக்கம் பெறுவது இல்லை. “நானும் நீயும்” என்னும் போது பொருள் விளக்கம் பெற வாய்க்கின்றது; ‘செல்வோம்’ எனச் சேர்த்தால் பொருள் முடிபு கிட்டுகின்றது.

சொற்கள் பெயர், வினை எனப் பகுக்கப்பட்டாலும், இத்தகு (உம்) இணைப்புகளும் வேண்டியுள். இவ்விணைப்புச் சொற்களே இடைச் சொற்கள் எனப்படுகின்றன.

இடைச் சொல் என்பதால் சொல்லுக்கு இடையே மட்டும் வரும் சொல் என்பதாகாது. சொல்லுக்கு முன்னும் பின்னும் இடையும் வேண்டும் இடத்தால் வருவது இடைச் சொல் எனப்பட்டது என்க.

“இடைச் சொல் தான் சார்ந்த பெயரின் பொருளையும் வினையின் பொருளையும் தழுவி நின்றல் அன்றித் தனித்து நடக்கும் தன்மையது அன்று” என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார் (734).

எலும்புகளை இணைக்கவும் இயங்க வைக்கவும் இணைப்பு மூட்டுகள் உடலில் இடம் பெற்றிருப்பன போலச் சொற்பொருள் விளக்கத் திற்கு இடைச்சொற்கள் உதவுகின்றன எனல் தகும்.

“யான் அரசன்; யான் கள்வன்” இடைச் சொல் பெறா நிலையில் இத் தொடர்கள் தரும் பொருளுக்கும், “யானோ அரசன்; யானே கள்வன்” என இடைச் சொல் இணைதலால் வரும் தொடர்கள் தரும் பொருளுக்கும் உள்ள வேறுபாடு பளிச்சிட்டுத் தோன்றவில்லையா? இடைச் சொற்கள் சொல்லுறுப்புகளே எனினும் சொல்லுக்கும் பொருளுக்கும்; தொடர்புப் பாலமாக இருப்பவை அவையே.

இனி, இடைச் சொல் தானும் பொருளின்றி வாரா என்பதன் விளக்கமே,

“கழிவே ஆக்கம் ஒழியிசைக் கிளவியென்று
அம்முன் றென்ப மன்னைச் சொல்லே”

என வருவது முதலான நூற்பாக்கள்.

உரிச்சொல்

இயற்றப்படும் செய்யுள் சுவையும் தெளிவும் உறுதியும் அழகும் கொண்டு விளங்குமாறு இதற்கு இதுவே உரிய சொல் எனத் தேர்ந்து வைக்கப்படும் சொல் உரிச் சொல்லாகும்.

பெயர் வினை இடை என்னும் முச் சொற்களைக் கொண்டே எடுத்த பொருளைக் கூறிவிட முடியும். ஆனால் உரிச் சொல் தரும் சுவை முதலிய நலங்கள் ஏற்பட்டு ஆழ்ந்து எண்ணவும் மீள மீளக் கற்கவும் வாய்க்காமல் அமையும்.

அவையறிந்து பேசுவார் தம்மைச், சொல்லின் தொகையறிந்த தூய்மை அவர், சொல்லின் நடையறிந்த நன்மையவர், சொல்லின் வகையறிவார் (711 - 713) என்று வள்ளுவர் தொகுத்துக் கூறும் இலக்கணம் அமைந்த சொல் உரிச் சொல் ஆகும்.

உரிச் சொல் உணர்வில் நின்று சுவை யாக்குதல், உரிப்பொருள் ஒப்பது எனப் பெயரீடு கொண்டு உணரலாம்.

நிகண்டு

படைப்பாளி கொண்ட பொருள் நயம் படிப்பாளியும் கொள்ளல் வேண்டும் எனின் புரிதல் வேண்டும். காட்சிப் பொருள் போலக் குருத்துப் பொருளை அறிதலின் அருமை நோக்கியே உரிச்சொல் விளக்கமாக நிகண்டு நூல்கள் தோற்றமுற்றன அந்நிகண்டு நூல்களில் ஒன்றன் பெயர் உரிச்சொல் நிகண்டு என்பது. வழக்காற்றில் நிகழ்கின்றவற்றைக் கொண்டு திரட்டி வைக்கப்பட்ட சொல்லடைவே நிகண்டு என்னும் பொருட் (காரணப்) பெயராகும்.

உரிச்சொல்

இத்தகு செய்யுட் சொல்லைப் பொருள் உணர்ந்து ஒதிச் சுவைக்கும் வகையில் வழிகாட்டியவர் தொல்காப்பியர். அவர் வகுத்த உரிச் சொல் இயல் அதன் விளக்கமாகும்.

வேண்டும் வேண்டும் சொல்களை உருவாக்கிக் கொள்ள அடிச் சொல்லாகத் திகழும் அருமை உரிச் சொல்லுக்கு உண்டு.

தொல்காப்பியர், 'உறு தவ நனி' என்னும் உரிச் சொற்களைக் கூறி, மூன்று என்னும் எண் தந்து, மிகுதி என்னும் பொருள் தருவன அவை என்கிறார்.

“சால உறு தவ நனி கூர் கழிமிகல்”

என ஆறு எண்ணுகிறார் நன்னூலார்.

உரிச் சொற்கள் எல்லாவற்றையும் எடுத்து ஒத வேண்டுவது இல்லை; அவற்றுள் பொருள் வெளிப்பாடு உடைய சொல் பொருள் வெளிப் பாடு அரிய சொல் என்பவற்றுள் பின்னதையே கூறினேம் என்கிறார்.

அவ்வாறானால் வெளிப்பட வாராச் சொல்லென அவர் எண்ணுவன வற்றையே கூறுகிறார் என்பது தெளிவாகும்.

மிகுதி

மிகுதிப் பொருள் தரும் உறு என்னும் உரிச்சொல் 'உறுபசி' என வள்ளுவத்தில் ஆளப்படுகிறது; 'உறுதுயர்' என்பதும் அது.

உறு என்பது உறுதல், உறுதி, உற்றார், உறவு, உறக்கம், உறிஞ்சுதல் உறுவலி முதலிய சொல்லாக்க அடிச் சொல்லாக அமைந்திருத்தலும் நெருக்கம் கட்டொழுங்கு மிகுதி என்னும் பொருள்களைச் சார்ந்தே நடையிடுதலும் அறியத் தக்கதாம்.

மிகுதிப் பொருள் தரும் 'தவ' என்பது, தவப்பிஞ்சு தவச் சிறிது என மக்கள் வழக்கிலும் இடம் பெற்றுள்ளது.

இது, தவம், தவசம், தவசி, தவசு எனச் சொல்லாக்கம் பெற்று வழங்குதலும் காணலாம்.

நல், நன், நன்று, நனவு, நனி, நனை என்பன வாழ்வியல் வளச் சொற்களேயாம்.

மழ, குழ

மழலை, மதலை, குழந்தை, குதலை என்னும் சொற்களை எண்ணிய அளவில் இளமை மின்னலிடல் எவர்க்கும் இயற்கை. தொல்காப்பியர், “மழவும் குழவும் இளமைப் பொருள்” என்கிறார். உள்ளங்கள் ஒன்றிப் போகிய வகையால் உண்டாகிய பொருள் அல்லவோ இது.

அலமரல்

அலமரல் என்பது தொல்காப்பியர் நாளில் வெளிப்படப் பொருள் வாராச் சொல்லாக இருந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் இந்நாளில் ‘அல மருதல்’ மக்கள் வழக்குச் சொல்லாகி விட்டது. அலமருதல் சுழற்சிப் பொருளிலேயே வழங்குகின்றது. தெருமரல் என்பதும் அப்பொருளதே.

சீர்த்தி

சீர் சீர்மை சீர்த்தி சீரை என்பன வெல்லாம் இலக்கிய வழக்கில் உள்ளவை. முன்னிரண்டு சொற்களும் மக்கள் வழக்கிலும் உள்ளவை. சீர்த்தி என்ன ஆயது? ‘சீர்த்தி’ ஆகிவிட்டது. வேற்றுச் சொல் எனவும் கொள்ளப் பட்டது. சீரை ‘சீலை’யாகிவிட்டது. சீரை என்னும் துலைக் கோல் பொருள் இலக்கிய அளவில் நின்று விட்டது.

குரு

‘குரு’ என்பது ஒளி என்னும் பொருள் தரும் உரிச்சொல். உள்ளொளி பெருக்குவான் ‘குரு’. குருந்து, குருந்தம், குருமணி, குருதி என்பன ஒளிப்பொருள் - நிறப் பொருள் - தருவன. குருத்து என்பது மக்கள் வழக்குச் சொல். ஒளியுடன் வெளிப்படுவது அது. குருத் தோலையும் குருத்திலையும் மிக வெளிறித் தோன்றுதல் ‘குரு’ வின் பொருள் காட்டுவன. குருந்தத்துக் குருமணி நினைவில் எழலாமே!

அதிர்வு

“அதிர்வும் விதிர்வும் நடுக்கம் செய்யும்” என்பது அப்படியே நடையில் வழங்கும் உரிச்சொற்களாக உள்ளனவே.

“அதிர்ந்து போனார்”

“விதிர் விதிர்த்துப் போனேன்”

வழக்கிலும், செய்தித் தாள்களிலும் இடம் பெறும் சொற்கள் தாமே இவை. தொல்காப்பியர் நாளில் அருஞ் சொற்களாக இருந்ததால்தானே விளக்கம் தந்தார்.

கம்பலை

கண்ணீரும் கம்பலையும் என்பதோர் இணைமொழி. கண்ணீர் விட்டு அழுவதே அது. அழுகையால் உண்டாகும் ஒலி கம்பலை.

“கம்பலை சும்மை கலியே அழுங்கல்
என்றிவை நான்கும் அரவப் பொருள்”

என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

அரவம் - ஒலி; நீ இருக்கும் அரவமே இல்லையே என்பது வழக்கில் உள்ளது. பாம்புக்கு அரவம் எனப் பெயர் வந்தமை இதனால் அறியலாம்.

‘கமலை’ கம்பலை என்பதன் தொகுப்பே. அழுங்கல் அழுகையால் அறியலாம். கலித்தல் துள்ளல்; அலை ஒலியால் கலித்தல் விளங்கும். ‘சும்’ என்பது மூச்சின் ஒலிக்குறிப்பு.

புலம்பு

ஆற்றுவார் இல்லாமல் புலம்புதல் உண்டு. தானே பேசுதலை ‘ஏன் புலம்புகிறாய்?’ என்பதும் வழக்கே. “புலம்பே தனிமை” என்பது தொல் காப்பியம். புலம்பல் உரிப்பொருளுக்கு உரிய நெய்தல் நிலப் பெயர் ‘புலம்பு’ எனப்படும். அதன் தலைவன் புலம்பன்!

வெம்மை

கோடைக் காலத்தில் தமிழகத்து வாழும் வளமைமிக்கார் கோடைக் காணலை நாடி உறைவர். கோடைமலை சங்கச் சொன்றோர் பாடு புகழ் பெற்றது. கோடைக்கு அதனை நாடும் இக் காலநிலைபோல், தொல் காப்பியர் காலத்தே வெப்பத்தைத் தேடி உறையும் குளுமை மிக்க நிலையும் இருந்திருக்கும் போலும் அதனால்,

“வெம்மை வேண்டல்”

என ஓர் உரிச் சொல்லையும் பொருளையும் சுட்டுகிறார். நாம் நம் அன்பர்களைக் குளுமையாக வரவேற்க; குளிர்நாட்டார் ‘வெம்மையாக வரவேற்றல்’ காண்கிறோமே!

பேம், நாம்

குழந்தைகள் அழுமானால் அச்சம் காட்டி அடக்குதல் இன்றும் சிற்றூர் வழக்கம். அவ்வச்சக் குறிப்பு ‘பே பே’ என ஒலி எழுப்பதலும் தொண்டையைத் தட்டுதலும் ஆகும்.

‘பே’ (பேம்) என்னும் குறிப்பு அச்சப் பொருள் தருதல் தொல் காப்பியர் நாளிலேயும் இருந்தது. ‘பேய்’ என்பதன் மூலம் இப்பேம் ஆகும். ‘ஓர் ஆளும் கருப்புடையும் பேய்’ என்பார் பாவேந்தர்.

‘நா’ (நாம்) என்பதும் அச்சப் பொருள் தருதல் ‘நாமநீர்’ என்னும் கடலலைப்பால் புலப்படும். நாயும் அச்சப் பொருளாதல் அறிந்தது.

உரும்

உரும் அச்சமாதல் விலங்குகள் உருமுதலால் விளங்கும். உரும் இடியும் ஆகும். உரும் வழியே உண்டாகிய 'உருமி'க் கொட்டு, கேட்ட அளவால் அசைப்பது தெளிவு. இவற்றைத் தொகுத்து

“பேம் நாம் உரும் என வரூஉம் கிளவி
ஆமுறை மூன்றும் அச்சப் பொருள்”

என்றார். 'உரு' என்பதை மட்டும் தனியே எடுத்து “உரு உட்கு (அச்சம்) ஆகும்” என்றும் கூறினார். கண்டறியாத் தோற்றங்களும் விலங்குகளும் பாம்பு முதலியனவும் அஞ்சச் செய்தலை எண்ணி 'உரு' எனத் தனித்துக் கூறினார். அவர்தம் விழிப்புணர்வு வெளிப்பாடு இன்னவையாம்.

ஆய்தல்

'ஆய்தம்' என்னும் எழுத்து முப்பாற்புள்ளி வடிவினது; ஆய்தப்புள்ளி என்பதும் அது; அஃகேனம் என்பதும் அதற்கொரு பெயர்; என்பவற்றைக் கூறும் ஆசிரியர், ஆய்தம் என்பதன் பொருள் 'நுணுக்கம்' என்கிறார்.

“ஓய்தல் ஆய்தல் நிழத்தல் சாஅய்
ஆவயின் நான்கும் உள்ளதன் நுணுக்கம்”

என்பது அது.

'ஆய்வுப் பட்டறை' எனப் பெயரிட்டு ஆய்வாளர் பலர் கூடித்திட்ட மிட்டுச் செய்து வரும் தொடர் நிகழ்வாகிய அதன் பெயர் தானும் பிழையாயது என்பது அறியாமலே ஆய்வுகள் நிகழ்கின்றன.

'பட்டடை' என்னும் சொல் தொழிலகப் பெயர். 'பட்டடை' என்பது

“சீரிடம் காணின் எறிதற்குப் பட்டடை
நேரா நிரந்தவர் நட்பு”

என வள்ளுவரால் ஆளப்பட்ட சொல் (821) ஆய்தல் என்பது நாட்டுப்புறப் பெருவழக்குச் சொல். கீரை ஆய்தல், கொத்தவரை ஆய்தல் என்று கூறுதல் இந்நாள் வரை மாறியதில்லை.

முற்றல் அழகல் பூச்சி முதலியவை போக்கித் தக்கவற்றைத் தேர்ந்து கொள்ளுதலே ஆய்தல் பொருளாக அமைகின்றது. ஆய்தலினும் நுணுக்க ஆய்வு 'ஆராய்தல்' (ஆர் ஆய்தல்). ஆய்வும், ஆராய்வும் கொள்ளுவ கொண்டு தள்ளுவ தள்ளும் நுண்ணிய நோக்குடைய சொற்கள்.

ஒன்றின் ஒன்று நுணுகியவையாக, ஓய்தல் ஆய்தல் நிழத்தல் சாஅய் என்பவற்றைச் சுட்டும் இவ்வுரிச் சொல் விளக்கம் அரிய வாழ்வியல் விளக்கமாம்.

ஓயா உழையப்பாளி, ஓயாப் போராளி, ஓயாச் சிந்தனையாளர், ஓயாப் பொருளீட்டாளர் ஓய்வு கொள்ளும் நிலை என்பது யாது?

தம் ஓயாப் பாட்டின் பயன்பாட்டை மீள் பார்வை பார்க்க வேண்டும் அல்லவா!

அவ்வாய்வு தானே ஓய்வின்பயன்!

ஓய்வு என்பது சிந்தித்தலும் அற்றுப் போன நிலை அன்றே! அச் சும்மா இருக்கும் நிலை கோடியர்க்கு ஒருவர் இருவர் அல்லரோ தேடிக்கண்டு கொள்வது! அச் 'சும்மா' அரும் பொருளுள் அரும் பொருள். ஓய்வு கொள்வார்க் கெல்லாம் பொதுப் பொருளாகக் கைவர வல்லது ஆய்தலேயாம். ஆதலால் ஓய்தலில் நுண்ணியது ஆய்தல்.

ஆய்ந்து கண்ட பொருளை அடக்கிவைத்துக் கொள்வதால் ஆய்ந்து கண்ட பயன் தான் என்ன? அதனால் ஆய்ந்து கண்ட பயன் கருத்துகளைப் பலருக்கும் பல விடத்தும் சென்று கூறுதல் நிழத்தல் ஆகும். குடை நிழற்றல் என்பது நாடு தழுவுதல் போல் இந்நிழத்தல் ஆய்தலினும் நுண்மையுடையதாம்.

இருந்தும் நடந்தும் நுவலும் நிலையும் இயலாமையாயின் அந்நிலையிலும் தாம் கண்ட அரும்பயன் பொருள் - நுவன்று நுவன்று வந்த பொருள் - பின் வருவோர்க்குக் கிட்டும் வகையால் நுவன்றதை நூலாக்கி (நுவல் > நூல்) வைத்தல் வேண்டும். அக்கொடை உயர்கொடை என்பதை ஓளவையார் "தாதா கோடிக்கு ஒருவர்" என்று பாராட்டுகிறார்.

ஓய்தல் முதல் சாய்த்தல் (வடித்தல்) வரைப்பட்டவை ஒன்றில் ஒன்று நுண்ணியவை ஆதலின் "உள்ளதன் நுணுக்கம்" என்றார்.

எவ்வொரு கடப்பாட்டில் ஊன்றியவரும் தம் ஊன்றுதல் கடனாக உயர்கொடை புரியலாம் என்னும் அரிய வழிகாட்டுதல், உரிச்சொல் வழியாகத் தரப்பெற்றதாம்.

வை

வையே கூர்மை என்பதோர் உரிச்சொல் விளக்கம் (870).

வை என்பதற்குக் கூர்மைப் பொருள் எப்படி வாய்த்தது? 'வை' என்னும் நெல்லைப்பார்த்தால் - நெல் நுனியாம் மூக்கைப்பார்த்தால் கூர்மை நன்கு புலப்படும். மழிதகடு போலும் கூர்மையுடையது நெல் மூக்காகும்.

வெகுளி

"கறுப்பும சிவப்பும வெகுளிப் பொருள்"

(855)

என்பது வண்ணத்தை விலக்கி எண்ணத்தை வெளிப்படுத்தும் உரிச் சொல் விளக்கம்.

சினங் கொண்டார் கண்நிறம் என்ன? அவர் முகத்தின் நிறம் என்ன? -
இவற்றை நோக்கின் வெகுண்டாரின் முகமும் கண்ணும் காட்டிவிடும்.

“முகத்தின் முதுக்குறைந்த துண்டோ உவப்பினும்
காயினும் தான்முந் துறும்”

என்பது குறள்.

சுறுப்பும் சிவப்பும் நிறம் குறித்து வாராவோ எனின்,

“நிறத்துரு உணர்த்தற்கும் உரிய என்ப”

என்று கூறுவார் (856).

எறுழ்

காளையை அடக்க விரும்புவார் அதன் கொம்பை வளைத்துத்
திமிலைப் பற்றித் தாவி ஏறி அடக்குதல் வழக்கம். திமிலுக்கு ‘எறுழ்’ என்பது
பெயர். எறுழ் என்பதன் பொருள் வலிமை என்பதாம். எறுழ் என்னும்
உரியொடு எறும்பு, எறும்பி (யானை) என்பவற்றை எண்ணினால் வலிமை
விளக்கமாம்.

“எறுழ் வலியாகும்”

என்பது நூற்பா (871).

கலியானர்

உண்ணாட்டு வாணிகரன்றி அயல் நாட்டு வாணிகராகப் பெரும்
பொருள் ஈண்டியவர் கலியானர் எனப்பட்டனர். கலி=மிகுதி; யானர் =
வருவாயினர்.

யானர் என்பதன் பொருள் புதிதுபடல் (புதிய வளம் பெறுதல்)
என்பார் தொல்காப்பியர் (862) யானர் என்பதை யன்றி ‘யாண்’ என்னும்
உரிச் சொல்லைக் காட்டி,

“யாணுக் கவினாம்”

என்றும் கூறுவார் (864).

புதுவருவாயும் கவினும் பெருக்குவதாய திருமணம் ‘கலியாணம்’
எனவும் வழங்கப்படுதல் விளக்கமாக வில்லையா? வேற்றுச் சொல்லென
மயங்காதீர் என்கிறது உரிச் சொற் பொருள்.

உணர்தல்

உள்ளது உள்ளவாறு உணரும் உணர்ச்சி எவர்க்கு உண்டு என்று
வினாவின்,

“உணர்ச்சி வாயில் உணர்வோர் வலித்தே”

என்கிறார் (876).

சொல்லும் பொருளும் சொல்வோன் குறிப்பும் வெளிப்படப் புலப்பட்டு விடுமா? என வினாவின், உணர்வோர்க்கும் உடனே வெளிப்படப் புலப்படுதல் அரிது. ஆனால் அவரே ஆழ்ந்து நோக்கின் பொருள் புலப்படுதல் இல்லாமல் போகாது என்பதை,

“மொழிப்பொருட் காரணம் விழிப்பத்தோன்றா” என்பதனால் தெளிவுபடுத்துகிறார் (877). இது முன்னரும் சுட்டப்பட்டது.

எச்சம்

ஒரு தொகையை ஒருவரிடம் தந்து செலவு கணக்குக் கேட்பார் எச்சம் எவ்வளவு என வினாவுவார். எச்சமாவது எஞ்சியிருப்பது. ஒருவர் தம் வாழ்வின் பின் வைப்பாக வைத்துச் செல்லுவன வெல்லாம் எச்சம் என்பதால்,

“தக்கார் தகவிலர் என்ப தவரவர்
எச்சத்தால் காணப்படும்”

என்றார் பொய்யாமொழியார். எச்சம் என்பதற்கு மக்கள் எனச் சொல்லை மாற்றினாரும் பொருள் கண்டாரும் உண்டு. ஆனால் தொல்காப்பிய எச்ச இயல் எஞ்சியது என்னும் தெளிபொருள் தந்து விளக்குகிறது.

இவ்வதிகாரத்தில் சொல்லியவைபோகச் சொல்ல வேண்டி நிற்கும் எச்சத்தைச் சொல்வதால் எச்சவியல் எனப்பட்டது. எச்சம் மக்கள் வாழ்வில் மாறாது வழங்கும் விளக்க மிக்க சொல்லாம்.

நால்வகைச் சொற்கள்

தமிழ்கூறும் நல்லுலகச் செய்யுள் வழக்கிலே பயிலும் சொற்களை இயற்சொல், திரிசொல், திசைச் சொல், வடசொல் என நான்காக எண்ணி இயலைத் தொடங்குகிறார்.

தமிழுலகத்து வழங்கும் வழவிலாச் சொல் இயற்சொல் என்றும், ஒரு பொருள் குறித்த பல சொல்லும் பலபொருள் குறித்த ஒரு சொல்லுமாகிய தமிழ்ச் சொல் திரிசொல் என்றும், தமிழ் வழங்கும் நிலப் பரப்பின் அப்பாலாய் வழங்கிய சொல் திசைச் சொல் என்றும், வடக்கிருந்து வந்து வழங்கிய வேற்றுச் சொல் வடசொல் என்றும் இலக்கணம் கூறினார்.

தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முற்படவே தமிழர் கடல் வணிகம் செய்தமையும் அயல் வணிகர் இவண் வந்து சென்றமையும் உண்டாகிச் சொற்கலப்பு நேர வாய்ப்பிருந்தும் அச் சொற்களைச் செய்யுட் சொல்லாக ஏற்றார் அல்லர்.

வட சொல்லையும் தமிழியல்புக்கு ஏற்ப அமைத்துக் கொண்டு தமிழ்நெறிச் சொல்லாக வருவதையே வற்புறுத்தி ஏற்றுக் கொண்டார்.

திசைச் சொல்லும் திரிசொல்லும் தமிழியற் சொல் போலவே தமிழ் எழுத்து வடிவு கொண்டிருந்தமையால் அவ்வெழுத்தை விலக்கிச் சொல்லாட்சி செய்யுமாறு சொல்ல அவர்க்கு நேரவில்லை.

ஆதலால் வடசொல் ஒன்று மட்டுமே தமிழுக்கு வேற்றுச் சொல்லாகவும் வேற்றெழுத்துச் சொல்லாகவும் தொல்காப்பியர் நாளில் இருந்தமை விளங்கும். அச்சொல்லை அப்படியே கொள்ளாமல் தமிழ் மரபுக்குத் தகுமாறு கொள்ளவேண்டும் என்னும் உறுதியால்,

“வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொர்இ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே” (884)

என நெறிகாட்டினார். இவ்வாணை எந்த அயல் மொழிக்கும் உரிய பொது ஆணையெனப் போற்றுதல் மொழிக்காப்பாளர் கட்டாயக் கடமையாம்.

ஓர் அயற்சொல்லைக் கொள்ள வேண்டும் நிலை எப்படி உண்டாகும்?

ஓர் அயற் சொல்லுக்கு ஒத்த அல்லது ஏற்ற சொல், அதனைக் கொள்ள விரும்புவார் மொழியில் இல்லாமல் இருக்க வேண்டும்.

சொல் இல்லை எனினும், ஏற்ற சொல்லை ஆக்கிக் கொள்ள முடியாத அரிய சொல்லாக அஃது இருத்தல் வேண்டும்.

அச்சொல்லை எடுத்துக் கொள்ளவில்லை என்றால், அப்பொருளை விளக்கிக் கூற முடியாத இடர் எடுத்துக் கொள்வார் மொழியில் இருத்தல் வேண்டும்.

இத்தகு நிலைகளிலேயே அயற் செல்லைத் தம் மொழியியற் கேற்பக் கொள்ள வேண்டும் என்பனவே இந் நூற்பாவின் கருத்துகளாம்.

வளமான செல்வமும் வாய்ப்பான வாழ்வும் உடையான் கடன் கொண்டு வாழ விரும்பான். கடன் கொள்ளல் இழிவெனவும் கொள்வான். அந் நிலையில், கடனாளன் என்னும் பெயர் கொள்வதற்காகக் கடன் கொள்ளுதலை அருவறுப்பாகவும் கொள்வான். அப் பொருட்கடன் போன்றதே வேண்டாச் சொற்கடனுமாம்.

பொருட்கடன் வேண்டாது பெற்றுக் கொண்டே போனால், உள்ளவை உரியவை அனைத்தும் அக் கடனாலேயே இழந்து எல்லாமும் இல்லாமல் ஒழிந்து போவான். இந்நிலையை எண்ணுவார் வேண்டாச் சொற்கடனைக் கொள்ளார்.

ஒரு சொல்லைக் கட்டாயம் எடுத்தாகவேண்டும் நிலை இருந்தாலும், மகப்பேறு வாயாதவர் ஒரு குழந்தையை மகவாகக் கொள்ளும் போது தம் குடும்பத்துக் குழந்தை என்பதை முற்றிலும் காக்கும் வகையால்,

அக் குழந்தையின் முன்னைத் தொடர்பை விலக்கித் தம் குடும்பத்திற்குத் தகுபெயர் சூட்டித் தம் குடிமை உறுப்பாகவே வளர்த்து வருதல் போல் அயற் சொல்லைத் தம்மொழிக்குத்தகக் கொண்டு ஆளவேண்டும் இதனைக் கூறுவதே, “எழுத்து ஓர்இ, எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லாகும்மே” என்னும் ஆணையாம்.

இவ்வாணையை மொழிக் காவலர் காலம் காலமாகப் போற்றினர். ஆனால் நாட்டுக் காவலர் போற்றத் தவறினர். அயன்மொழியார் வழியில் சாய்ந்தனர்.

மொழிக் காவலும் நாட்டுக் காவலும் ஒப்பப் போற்றிய மன்னர் காலத்தில் அயலெழுத்துப் புகவில்லை. அவர்கள் நம்பிக்கைக்கு இடமான வட மொழியார், படிப்படியே ஊர்கள் பெயர்கள் முதலியவற்றை மாற்றி வழங்க இடந்தந்தனர். மெய்க் கீர்த்தியில் மிக இடந்தந்தனர். அயன் மொழி வழிபாடு சடங்கு என்பவற்றை ஏற்றனர். அதனால் பொது மக்கள் வாழ்விலும் இந்நிலைபுகுந்தது. கட்டிக் காத்த மொழிக் காவலர்களும், அயற் சொற்களையன்றி அயலெழுத்துகளும் கொள்ளத் தலைப்பட்டனர். பின்னே வந்த அயன் மொழியாகிய ஆங்கிலம் பிரெஞ்சு போர்த்துக் கேசியம் உருது இந்நி ஆகிய மொழிச் சொற்களும் புகுந்து மொழியழிப்புப் பணியை முழு வீச்சாக செய்தன. தமிழால் வாழ்வாரும் இதற்குப் பங்காளர் ஆயினர். “தொல்காப்பிய ஆணை மீறிய இக்குற்றம் காட்டுத்தீயாகப் பரவி இந்நாளில் மொழியை அழிக்கின்றது” என்பதை இன்று உணர்ந்தாலும் பயனுண்டு. இல்லையேல் அயலார் கணக்குப்படி தமிழும் விரைவில் ‘இருந்த மொழி’ என்னும் நிலையை அடைதல் ஆகவும் கூடும்.

“தொல்காப்பியப் புலவோர் தோன்ற விரித்துரைத்தார்” எனச் சான்றோர் ஒருவர் பெருமிதம் கொண்டார்! தோன்ற விரித்துரைத்தாலும் போற்றிக் கொள்வார் இல்லாக்கால் என்ன பயனாம்?

உரைநடைக்கு இல்லாத சில இடர்கள் செய்யுள் நடைக்கு உண்டு. அதற்கென அமையும் கட்டொழுங்குகள் சில; சுவை, நயம், ஒலி, பொருள் என்பவை கருதி வழங்கு சொற்கள் சற்றே மாற்றமாய் அமைத்துப் போற்றுதற்கு இடனாகும். அதனால் சில சொற்களில் மெல்லெழுத்து வல்லெழுத்தாகவும், வல்லெழுத்து மெல்லெழுத்தாகவும், சில எழுத்துகளை விரிக்கவும், சில எழுத்துகளைத் தொகுக்கவும், சில எழுத்துகளை நீட்டவும், சில எழுத்துகளைக் குறுக்கவும் ஆகும். ஆனால் இம்மாற்றங் களால் சொல்லின் பொருள் மாற்றமாவது இல்லை என்றும் செய்யுள் நயம் மிகும் என்றும் அறிய வேண்டும் என்று இலக்கியக் கல்விக்கு நெறிகாட்டு கிறார் (886).

பாடலுக்குப் பொருள்கண்டு சுவைக்கத் தக்க வகையைப் ‘பொருள்கோள்’ எனக் கூறி அவ் விளக்கமும் தருகிறார் (887).

இவை பயில்வார்க்குப் பயின்று சிறந்தார் காட்டும் வழியாகத் திகழ்கின்றன.

ஆக்கிவைத்த உணவை உண்ண அறிந்தான் ஆக்கும் வகையையும் அறிந்துகொள்ளல் இரட்டை நலமாதல் போல் நலம் செய்வன இத்தகு துய்ப்பு நெறி காட்டலாகும்.

ஈ, தா, கொடு

‘ஈ’ என்றோ ‘தா’ என்றோ ‘கொடு’ என்றோ கூறுவதில் பொதுவாக நோக்குவார்க்கு வேறுபாடு இல்லை. ஆனால் நுணுகி நோக்கின் வேறுபாடு உண்டு. இதனை விளக்குகிறார் தொல்காப்பியர்.

கொடுப்பவனினும் அவனிடம் ஒன்றைப் பெற வருவோன் தாழ்வுடையன் எனின், ‘ஈ’ என்று கூறுவான்.

இருவரும் ஒப்புடையவர் எனின் பெறுவோன் ‘தா’ என்று கூறுவான்.

கொடுப்போனினும் பெறுவோன் உயர்ந்தவன் எனின் ‘கொடு’ என்று கூறுவான் என்று அக்கால மக்கள் வழக்கினை உரைக்கிறார்.

இரப்பவர் அனைவரும் இழிந்தாரும் அல்லர் கொடுப்பவர் அனைவரும் உயர்ந்தாரும் அல்லர். இரு நிலைகளிலும் உயர்ந்தாரும் தாழ்ந்தாரும் உண்டு. உயர்வு தாழ்வு என்பவை வயது அறிவு பண்பு உதவி நன்றிக் கடன் தொண்டு ஆளுரிமை என்பவற்றால் ஆவனவேயாம். பிறவிக் குல வேற்றுமை இல்லாததும் கருதப்படாததுமாம் காலநிலை தொல் காப்பியர் கால நிலையாம்.

வாராதனவும் பேசாதனவும்

இந்தச் சாலை சென்னையில் இருந்து வருகிறது. கன்னி வரை செல்கிறது. என்று கூறுதல் உண்டு. இச் சாலை எங்கே போகிறது என வினாவுதலும் உண்டு.

ஏறும்பு அணில் மலை முதலியவை பேசுவதாகக் கதைகள் உண்டு. இம்முறை உலகளாவியதாகவும் பெருவரவினதாகவும் உள. குழந்தையர் கல்விக்கு ஏற்றது இம் முறை எனப் போற்றவும் படுகிறது இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“வாரா மரபின வரக்கூறுதலும்
என்னா மரபின எனக்கூறுதலும்
அன்னவை எல்லாம் அவற்றவற் றியல்பான்
இன்ன என்னும் குறிப்புரை யாகும்”

(905)

என்கிறார் (என்னா = என்று சொல்லாத).

அடுக்கு

அடுக்கு என்றாலே ஒன்றற்கு மேற்பட்டது என்பது பொருள். அடுக்குச் சட்டி, அடுக்குப் பாணை என்பவை அன்றி அடுக்கு மல்லி அடுக்குப் பாறை என இயற்கை அடுக்கும் உண்டு.

பாடலில் இசை கருதி அடுக்கு வரும் எனின், நான்கு முறை அடுக்கலாம் என்றும், விரைவு கருதிய அடுக்கு மும்முறை வரலாம் என்றும் ஓர் எல்லை வகுத்துக் காட்டுகிறார் (906, 907). எந்த ஒன்றிலும் அளவீடு இருத்தல் வேண்டும் என்னும் ஆசிரியர் மொழிக் காவல் நெறி இஃதாம்.

ஒரு பொருள் இருசொல்

உயர்தலும் ஒங்குதலும் ஒன்று தானே! மீயும் மிசையும் ஒன்று தானே! ஒருபொருள் தரும் இரு சொற்களை இணைத்தல் ஆகுமா எனின் ஆகுமென மக்கள் வழக்குக் கொண்டு தொல்காப்பியர் சொல்கிறார். அது,

“ஒரு பொருள் இரு சொல் பிரிவில வரையார்” என்பது. வரையார் = நீக்கார், விலக்கார்.

புதுவரவு

பழைய சொற்கள் காலவெள்ளத்தில் அழிந்துபடுவது போலப் புதுப்புதுச் சொற்கள் தோற்றமும் ஆகின்றனவே எனின் வாழும் மொழி என்பதன் அடையாளம் அதுவே என்பர் மொழியறிஞர். இதனைக் “கடிசொல் இல்லைக் காலத்துப்படினே” (935) என்கிறார். கடிசொல்லாவது விலக்கும் சொல் நாட்காட்டி, எழுதுகோல், செய்தித்தாள் என்பன வெல்லாம் காலம் தந்த புதுவரவுகள் அல்லவா! மொழிவளம் செய்யும் சொற்களின் பெருக்கமும் தொடர் வரவுமே மொழிவளம் ஆதலால், அவற்றைப் போற்றிக் காக்க ஏவினார்.

- இரா. இளங்குமரன்

நச்சினார்க்கினியர்

தனிப்பெருஞ்சிறப்பு

தமிழெனும் பெருங்கடற் பரப்பில் ஒரு கலஞ்செலுத்தி உலாக் கொண்டு, உயர்மணித் தொகுதிகளையெல்லாம் தொகுத்துப் பின்னவர்க்குக் கருவூலமென வைத்துச் சென்ற உரையாசிரியர் ஒருவர் உண்டென்றால் அவர் நச்சினார்க்கினியரே! அவரை அடுத்து எண்ணத்தக்க ஒருவர் யாப்பருங்கல விருத்தி உரைகாரரே! இன்னொருவர் அடியார்க்குநல்லார். எத்தனை நூல்களுக்கு உரை கண்டுள்ளார் நச்சினார்க்கினியர்! எத்தனை நூல்களை மேற்கோள் காட்டியுள்ளார்! வாழ்நாளை எல்லாம் முற்றாக உரை வரைதற்கெனவே பயன்படுத்திய பெருந்தகை நச்சினார்க்கினியரே.

உரை கண்ட நூல்கள்

“பாரத்தொல் காப்பியமும் பத்துப்பாட்டுங்கலியும்
ஆரக் குறுந்தொகையுள் ஐஞ்ஞான்கும் - சாரத்
திருத்தகு மாமுனிசெய் சிந்தா மணியும்
விருத்திநச்சினார்க்கினிய மே”

என்னும் வெண்பாவுரைக்குமாறு தொல்காப்பியம், பத்துப்பாட்டு, கலித்தொகை, சிந்தாமணி ஆகியவற்றுக்கு நச்சினார்க்கினியர் வரைந்த உரை நமக்கு வாய்த்துள்ளது. குறுந்தொகைக்குப் பேராசிரியர் வரைந்த உரை அகப்படாமை போலவே நச்சினார்க்கினியர் வரைந்த 20 பாடல்களின் உரையும் அகப்பட்டிலது. தொல்காப்பியம் முழுவதற்கும் உரைகண்டிருப்பினும் பொருளதிகாரத்திலுள்ள மெய்ப்பாட்டியல், உவமையியல், மரபியல் ஆகிய மூன்றியல்களுக்கும் உரை கிடைத்திலது.

‘பாரத்தொல் காப்பியம்’ என்னும் வெண்பா நச்சினார்க்கினியர் உரையை ‘விருத்தி’ என்று கூறியிருப்பினும் தொல்காப்பியத்தில் காண்டிகை உரை என்னும் குறிப்பே உள்ளது. பத்துப்பாட்டு கலித்தொகை ஆகியவற்றிலும் ‘விருத்தி’ என்னும் குறிப்பு இல்லை. ஆதலால் இவ்வெண்பாப் பாடியவர் விருத்தி என்று கருதினார் என்று கொள்ளலாம். நச்சினார்க்கினியர் கருத்து அஃதன்று என்றும் கொள்ளலாம்.

பெயரும் குடிவழியும்

நச்சினார்க்கு (விரும்பினார்க்கு) இனியர் என்பது இறைவன் பெயர்களுள் ஒன்று என்பர்.

“நச்சுவார்க் கினியர் போலும் நாகவீச் சரவ னாரே”

என்பது அப்பரடிகள் தேவாரம் (466:1). இதில் பெயராக வந்திலது. இறைவன் இயலாகவே வந்துளது என்பது எண்ணத்தக்கது. அப்பரடி களுக்குக் காலத்தால் மிகப்பிற்பட்ட சிவஞானமுனிவரர், “நச்சினார்க் கினியாய் போற்றி” என்றதும் இயல்விளிப் பெயரேயாம். பெயரன்று என்பதறிக. இவற்றால் இவர் இயற்பெயர் வேறொன்றாக இருந்து இவர்தம் உரைச் சிறப்பறிந்தவர்கள் இப்பெயரை வழங்கியிருத்தல் வேண்டும். அதுவே இயற்பெயர்போல அமைந்துவிட்டது எனலாம்.

‘மதுரை ஆசிரியர் பாரத்துவாசி நச்சினார்க்கினியர்’ என்று தொல் காப்பியம், பத்துப்பாட்டு ஆகியவற்றின் ஒவ்வொரு பகுதி நிறைவிலும் வருகின்றது. இக்குறிப்பை விளக்குவதுபோல்,

“வண்டிமிர் சோலை மதுரா புரிதனில்
எண்டிசை விளங்க வந்த ஆசான்
பயின்ற கேள்விப் பாரத்து வாசன்
நான்மறை துணிந்த நற்பொருள் ஆகிய
தூய ஞானம் நிறைந்த சிவச்சுடர்
தானே யாகிய தன்மை யாளன்
நவின்ற வாய்மை நச்சினார்க் கினியன்”

என இவரைப் பற்றிய பாயிரப் பகுதி கூறுகின்றது. இவற்றால் இவர் மதுரையார் என்பதும் “பாரத்துவாச கோத்திரத்தார் ஆகிய பிராமணர் என்பதும் புலப்படும். பாரத்துவாச கோத்திரத்தினர் வைணவர், சுமார்த்தர், மாத்துவர் என முப்பிரிவினர் என்றும் அவருள் இவர் சுமார்த்தர் என்றும் அத்வைதக் கொள்கையர்” என்றும் கூறுவர் (உரையாசிரியர்கள் பக். 141; நச்சினார்க்கினியர் பக். 6,7).

சமயம்

இவர் வேத வழிப்பட்ட நெறியினர் எனினும் ‘சிவச்சுடர்’ எனப் பாயிரம் சொல்லுதலாலும் நூலில் வரும் சில குறிப்புகளாலும் சிவனெறிப் பற்றாளர் என்று கொள்ளலாம். எனினும் இவர்தம் சிந்தாமணி உரையைப் பயின்றாரும், அச் சிந்தாமணி யுரையை அச் சமய நோக்குக்கு முரணா வகையில் உரை வரைய வேண்டும் என்பதற்காகவே அச்சமயம் புகுந்து அழுந்தக் கற்று அதன் முன்னே தாம் எழுதிய உரையை விடுத்துப் புத்துரை செய்தார் என்று கூறப்படும் செய்தி அறிந்தாரும் நச்சினார்க்கினியர் சமயச் சால்பைப் போற்றாமல் இரார். ஒரு நூலுரை செய்தற்காகத் தம் வழிவழிச்

சமயந் துறந்து வேறொரு சமயத்துப் புகுந்தார் என்பதிலும், அக்கொள்கைகளை அழுந்தக் கற்றார் என்பதே சிறக்கும். ஒருகால் அச்சமயத்தார்க் கன்றிப் பிற சமயத்தார்க்குக் கற்பித்தல் இல்லை என்னும் கடுநெறி ஒன்று இருந்திருக்குமானால் அச் சமயத்திற்கே புகழ் வருவதாக இல்லை. அதனை அச்சமயஞ் சார்ந்து பயின்று, பயின்று முடித்த பின்னர் அதனைத் துறந்து தம் சமயம் சார்ந்தார் நச்சினார்க்கினியர் எனின், இவர் சூழ்ச்சியாளர்; பயன்கருதிய இந்நாளைக் கட்சி மாறியர்போல் - சமய மாறியர் - என்ற பழியே இவர்க்கு எய்துவதாம். இவற்றின் இடையேயும் ஒரு பசுமையான செய்தி : ஒரு நூலுக்கு மரபு பிறழாமல் உரை வரைவதற்காக எவ்வளவு அக்கறை எடுத்துக் கொண்டார் என்பதே. இச்செயல் இந்நாளைக்கு மட்டுமன்று எதிர் நாளைக்கும் இனிய வழிகாட்டும் மாண்பினதாம்.

காலம்

நச்சினார்க்கினியர் உரை வழியால் இளம்பூரணர், சேனாவரையர், பேராசிரியர் ஆகிய தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களுக்கும், நன்னூல் பவணந்தியார், திருக்குறள் பரிமேலழகர், சிலப்பதிகார அடியார்க்கு நல்லார் ஆகியோர்களுக்கும் பிற்பட்டவர் இவர் என்பதற்குச் சான்றுகள் உண்மையால் 14ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியினர் என்பது தெளிவாகும்.

தமிழ்மை

“தத்தம் புதுநூல் வரிகளாற் புறநானூற்றிற்குத் துறை கூறினாரேனும் அகத்தியமும் தொல்காப்பியமுமே தொகைகளுக்கு நூலாகலின் அவர் சூத்திரப்பொருளாகத் துறை கூறவேண்டும் என்றுணர்க” என்றும் (புறத். 35),

“இனித் தேவர்க்குரியவாக உரிஞையிற்றுறைகள் பலருங் கூறுவரால் எனின், அவை உலகியலாகிய அரசியலாய் எஞ்ஞான்றும் நிகழ்வின்றி ஒருகால் ஒருவர் வேண்டியவாறு செய்வன வாகலிற் றமிழ் கூறு நல்லுலகத்தன அல்லவென மறுக்க” என்றும் (புறத். 12),

“அகரம் முதலாதல் ஆரியத்திற்கும் ஒக்குமேனும் ஈண்டுத் தமிழெழுத்தே கூறுகின்றா ரென்பது உணர்தற்கு னகர இறுவாய் என்றார்” என்றும் (நூன். 1),

“தானே என்று பிரித்தார், இவை தமிழ் மந்திரம் என்றற்கும், மந்திரந்தான் பாட்டாகி அங்கதம் எனப்படுவன வுள, அவை நீக்குதற்கும் என்றுணர்க” என்றும் (செய். 178) இன்னவாறு கூறுமிடங்களில் தமிழ் வரம்புக்குரிய நூல் தொல்காப்பியம் என்பதை உணர்ந்து கூறுகின்றார். அதனைப் போற்றுதல் கடப்பாட்டையும் வலியுறுத்துகிறார்.

எதிரிடை

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப”

(கற். 4)

என்னும் நூற்பாவில், “ஈண்டு ‘என்ப’ என்றது முதலூலாசிரியரை யன்று; வடநூலோரைக் கருதியது” என்கிறார். இவ்வாறு எதிரிடைப் போக்கில் அல்லது வலிந்த நோக்கில் செல்வதால் தாம் சுட்டிய தமிழ் நெறியைத் தாமே சிதைப்பவராக உரை வரையத்துணிந்தார். அதனால், “அங்கியங் கடவுள் அறிகரியாக மந்திர வகையாற் கற்பிக்கப்படுதலின் அத்தொழிலைக் கற்பென்றார்” (கற். 1) என்றும் “முற்காலத்து நான்கு வருணத்தார்க்கும் கரணம் ஒன்றாய் நிகழ்ந்தது” (கற். 2) என்றும், “மூன்று இரவின் முயக்கம் இன்றி ஆன்றோர்க்கு அமைந்த வகையாற் பள்ளி செய்து ஒழுகி; ஆன்றோராவார் மதியும் கந்தருவரும் அங்கியும்” என்றும் (கற். 5) கூறுவதும், அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கம் என்பதன் (புறத். 20) உரை விளக்கங் களும், “வேத முடிபு” (அகத். 5), “வேத நெறி அன்மை” (அகத். 11), “வேத நூலுள் இழைத்த பொருண் முடிபு” (அகத். 28), “வேதத்தையே” (அகத். 31), “வேதவிதி” (புறத். 2), “வேத முடிபு” (கள. 8) என நெடுகலும் கூறிச் செல்லுதலும் அவர் எடுத்துக்கொண்ட நூலின் தடத்தை மாற்றி எங்கோ இட்டுச் செல்லுதல் தெளிவாகின்றது. கந்தருவநெறிக்கும் களவுநெறிக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை, “கந்தருவர்க்குக் கற்பின்றி அமையவும் பெறும். ஈண்டுக் கற்பின்றிக் களவே அமையாது என்றற்குத் துறையமை என்றார்” என்று பிறர்க்கு இல்லாத் தெளிவு காட்டும் திறத்தார் நச்சினார்க்கினியர் (கள. 1) என்பதை மறக்க முடியாது.

அறிந்தே செய்யும் பிழை

காலம் உலகம் என்னும் சொற்களை வடசொற்களாகச் சேனா வரையர் கூற, “காலம் உலகம் என்பன வடசொல் அன்று. ஆசிரியர் வடசொற்களை எடுத்தோதி இலக்கணம் கூறாராகலின்” (சொல். 58) என்று ஆசிரியர் ஆணை கூறுபவர் நச்சினார்க்கினியர். இவர் “அகர இகரம் ஐகாரமாகும்”, “அகர உகரம் ஓளகாரமாகும்” என்னும் நூற்பாக்களின் உரைகளில் “அகரமும் இகரமும் கூட்டிச் சொல்ல ஐகாரம்போல இசைக்கும்; அது கொள்ளற்க”; “அகரமும் உகரமும் கூட்டிச் சொல்ல ஓளகாரம் போல இசைக்கும்; அது கொள்ளற்க” என்று எழுதுதல், நூலாசிரியர் கருத்துக்கு மாறுகொளல் என்பது தெளிவாகின்றது.

மேலும், “ஆகும் என்றதனான் இஃதிலக்கணம் அன்றாயிற்று” என்றும் கூறுகிறார். இஃது இவர் அறியாமையால் செய்வதன்று என்பது விளங்குகின்றது. சில இடங்களில் வலிந்து சூத்திரங்களை நலித்துப் பொருள் கூறும் வழக்கினை இவர் மேற்கொண்டவர் என்பதும் அதையும் உணர்ந்து கொண்டே செய்தார் என்பதும் விளங்குகின்றது.

“அளபிறந் துயிர்த்தலும்” எனவரும் நூன்மரபு நூற்பா (33) விளக்கத்தில்,

“சூத்திரத் துட்பொருள் அன்றியும் யாப்புற
இன்றி யமையா தியைபவை எல்லாம்
ஒன்ற உரைப்ப துரையெனப் படுமே”

என்னும் மரபியற் சூத்திரத்தானே (103) “இவ்வாறே சூத்திரங்களை நலித்துப் பொருளுரைப்பன வெல்லாம் கொள்க” என இவர் எழுத்துதல் இவர் தம் உட்கோளைத் தெளிவாக்கும்.

“வரகு, கொற்றன் ஈரெழுத் தொருமொழி; அகத்தியனார் ஐயெழுத் தொருமொழி; திருச்சிற்றம்பலம் ஆறெழுத் தொருமொழி; பெரும்பற்றப் புலியூர் ஏழெழுத்தொரு மொழி” என்று அவர் எழுத்தெண்ணிக் காட்டுதல் (குற்றியலுகரம், மெய்களை நீக்கி எண்ணிக் காட்டுதல்) செய்யுளியற் கோட்பாட்டை உரைநடைக் கோட்பாடாக்கிக் காட்டும் முறையல்லா முறையாகிவிடுகின்றது.

கரணம் வடநூல் பற்றியது எனப் பல்கால் கூறும் நச்சினார்க்கினியர் காட்டும் மேற்கோள்களோ அகம். 86, 136ஆம் பாடல்களாம். அவற்றில் அங்கியங் கடவுளோ அறிகரியாக மந்திர வகைக் கரணமோ ஒன்றும் இல்லாமை எவர்க்கும் வெளிப்பட விளங்கியும்கூட, “**கரணங்கள் நிகழ்ந்த வாறும் தமர் கொடுத்தவாறும் காண்க**” என்று துணிந்து கூறுகிறார். இந்நிலை நூற்கருத்துக்கோ நூலாசிரியர்க்கோ பெருமை தருவது இல்லை என்பது பற்றிக் கவலை கொண்டார் இல்லை எனலாமா? தம் கொள்கையை நூலாசிரியர் தலையில் கட்டிவிடுதல் எனலாமா?

ழ.ள என்னும் இரண்டு எழுத்துகளும் பிறப்பு செய்கைகளில் ஒவ்வா என்பதை உணரும் நச்சினார்க்கினியர், “ழகாரமும் ளகாரமும் ஒன்றானும் இயைபில் வேனும் ‘இடையெழுத் தென்ப யரல வழள்’ (எழுத். 21) என்றாற் சந்தவிற்பத்திற்கு இயையுடைமை கருதிச் சேரவைத்தார் போலும்” என ஆசிரியர் வைப்பு முறைக்குச் சான்று தேடிக் காட்டிச் சிறப்புச் செய்கின்றாரே! (நூன்.1).

‘கண்ணிமை நொடியென’ ஆசிரியர் வைப்பு முறை செய்ததை, “நொடியிற் கண்ணிமை சிறப்புடைத்து, உள்ளத்தான் நினைத்து நிகழாமை யின்” என்று எவ்வளவு கூர்ப்புடன் உரைக்கிறார்! (நூன்.7).

“இவ்வாசிரியர் நூல் செய்கின்ற காலத்து வினைத்தொகைக் கண்ணும் பண்புத்தொகைக் கண்ணும் அன்றி ஒரு மொழிக் கண்ணே மயங்குவனவும் உளவாதலின், அவற்றைக் கண்டு இலக்கணங் கூறினார். அவை பின்னர் இறந்தன வென்று ஒழித்து உதாரணம் இல்லவவற்றிற்கு

உதாரணங் காட்டாமல் போதலே நன்றென்று கூறலும் ஒன்று” என்று எவ்வளவு சால்புடன் கூறுகிறார்! (நூன். 24).

‘காரும் மாலையும் முல்லை’ என்னும் ஆசிரியர் நூற்பா நடைக்கு, “முல்லைப் பொருளாகிய மீட்சிக்கும் தலைவி இருத்தற்கும் உபகாரப் படுவது கார் காலமாம்; என்னை? வினைவயிற் பிரிந்து மீள்வோன் விரைபரித்தேருந்து பாசறையினின்று மாலைக் காலத்து ஊர்வயின் வருஉங்காலம் ஆவணியும் புரட்டாதியும் ஆகலின், அவை வெப்பமும் தட்பமும் மிகாது இடை நிகர்த்தவாகி ஏவல் செய்து வரும் இணையோர்க்கு நீரும் நிழலும் பயத்தலானும் ஆர்பதம் மிக்கு நீரும் நிழலும் பெறுதலின் களி சிறந்து மாவும் புள்ளும் துணையோடின்புற்று விளையாடுவன கண்டு தலைவற்கும் தலைவிக்கும் காமக் குறிப்பு மிகுதலானும் என்பது. புல்லைமேய்ந்து கொல்லேற்றோடே புனிற்றாக் கன்றை நினைந்து மன்றிற் புகுதரவும் தீங்குமூல் இசைப்பவும் பந்தர் முல்லை வந்து மணங் கருற்றவும் வருகின்ற தலைவற்கும் இருந்த தலைவிக்கும் காமக் குறிப்புச் சிறத்தலின் அக்காலத்து மாலைப் பொழுதும் உரித்தாயிற்று” என்று எதுகை மோனை இயற்கையழகு கொஞ்சம் உரைப்பாட்டு இலக்கிய நடையில் எழுதுகின்றார் நச்சினார்க்கினியர் (அகத். 6). நூலாசிரியரோடு ஒப்ப ஒரு நூலாசிரியராயன்றோ திகழ்கின்றார்!

இவ்வாறாகவும், வலிந்தும் நலிந்தும் சில இடங்களில் இவர் கூறியுள்ள உரை - ஆசிரியர் நூலுக்கும் தமிழர் நெறிக்கும் ஒவ்வாது இவர் கூறியுள்ள உரை - நடுவுள்ளங்கொண்டு நாடுவாரையும் வருத்தும். “இது போன்ற உரைகளையெல்லாம் தொல்காப்பியர் காண நேர்ந்தால் எத்துணை நொந்து போவார். இவற்றையெல்லாம் படித்துவிட்டு இத்துணைக் காலம் தமிழுள்ளம் மரக்கட்டையாகவே இருந்து வந்திருப்பதுதான் வியப்பாகும்” என்றும் “நச்சினார்க்கினியர் பிற சமயங்களை வெறுத்துப் பேசாதவராயினும் வேத வைதிகப் பற்றுமிக்கவர். ஆனால் வேண்டாத இடங்களிலெல்லாம் ‘வேதம் வேதம்’ என்று கூறிக் கொண்டே இருப்பதால் அவரது வேதப் பற்றைக் கண்டு நாம் சலிப்படைகிறோம்” என்றும், “அவருடைய காலத்தில் தமிழைப் பொறுத்தமட்டில் அவர் ஒரு சர்வாதிகாரியைப் போலவே விளங்கியிருப்பார். இங்கிலாந்து நாட்டில் ஜான்ஸன் காலத்தில் ஜான்ஸன் ஆங்கில மொழியின் சர்வாதிகாரியைப் போல விளங்கினார் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். இங்கு நாம் நச்சினார்க்கினியரை அப்படி நினைத்துக்கொள்ளலாம். பாட்டின் சொல் லமைப்பை அவர் எப்படிச் சிதைத்தாலும் பண்டிதர் பரம்பரை வழிவழி யாக அவரைப் போற்றி வந்திருக்கின்றமையும் நினைக்கத்தக்கது” என்றும்

வருவன (நச்சினார்க்கினியர் - பேரா. மு. அண்ணாமலை) தெளிந்து கூறிய தேர்ச்சி யுரைகளாம்.

“உள்ளது சிதைப்போர் உளரெனப் படாஅர்” என்பது முதுவோர் உரை! அவ்வுள்ளது சிதைப்பதை உணர வாய்த்திருந்தும், உணர்த்தக் கேட்டும் - கற்றும் - இருந்தும், இந்நூற்றாண்டின் இடைக்கால ஆய்வுக்கள மேலாண்மையரும் நச்சினார்க்கினியர் சிதைவுக்கு விளக்கங்கூறியே விழுப்பம் எய்தினர் என்னும்போது அக்காலச்சூழலில் நச்சினார்க்கினியர் சில இடங்களில் தடம் மாறி உரை வரைந்தது வியப்பும் இல்லை! பரியதோர் குறையும் இல்லை!

நச்சினார்க்கினியர் புலமை, ‘ஒருமைக்கண் தான் கற்ற கல்வி ஒருவற்கு எழுமைக்கும் ஏமாப் புடைத்து’ என்பதற்குச் சான்றாவது; எத்தனை உவமைகள்! எத்தனை எடுத்துக்காட்டுகள்! எத்தனை வரலாற்றுப் பின்னல்கள்! எத்தனை சிறப்புப் பெயர்கள்!

“ஆய்தம் என்ற ஓசைதான் அடுப்புக் கூட்டுப்போல மூன்று புள்ளி வடிவிற்பென்பது உணர்த்தற்கு ‘ஆய்தம் என்ற முப்பாற்புள்ளியும்’ என்றார். அதனை இக்காலத்தார் நடுவு வாங்கியிட்டெழுதுப” (நூன். 2).

“கோட்டு நூறும் மஞ்சளும் கூடிய வழிப் பிறந்த செவ்வண்ணம் போல நெடினுங் குறிலுங் கூடிய கூட்டத்துப் பிறந்த பின்னர்ப் பிளவுபடா ஓசையை அளபெடை என்று ஆசிரியர் வேண்டினார்” (நூன். 6).

“அகரந் தனியே நின்றலானும் பலமெய்க்கண் நின்று அவ்வம் மெய்கட்கு இசைந்த ஓசைகளைப் பயந்தே நின்றலானும் வேறுபட்ட தாகலின் ஒன்றேயாயும் பலவேயாயும் நிற்பதோர் தன்மையை யுடைத் தென்று கோடும். இறைவன் ஒன்றேயாய் நிற்கும் தன்மையும் பல்லுயிர்க்கும் தானேயாய் அவற்றின் அளவாய் நிற்கும் தன்மையும் போல” (நூன். 8).

“ஒன்றரை மாத்திரையும் இரண்டரை மாத்திரையும் உடையன (வாகிய உயிர் மெய்கள்) ஒரு மாத்திரையும் இரண்டு மாத்திரையும் ஆயவாறு என்னை எனின், நீர் தனித்து அளந்துழியும் நாழியாய், அரை நாரி யுப்பில் கலந்துழியும் கூடி ஒன்றரை நாழியாய் மிகாதவாறு போல்வ தோர் பொருட்பெற்றி” (நூன். 10).

இவை நூன்மரபில் நச்சினார்க்கினியர் காட்டும் உவமைகள். நச்சினார்க்கினியர் உரையால் மட்டுமே அறியப்படும் நூல்கள் சில உள. அவற்றுள் சீரிய ஒன்று ‘பெரும் பொருள் விளக்கம்’ என்பது. அந்நூலைப் புறத்திரட்டு வழியால் பெயரறிந்து கொள்ளவும் ஒப்பிட்டுக் காணவும் வாய்க்கின்றது. புறத்திரட்டில் காணாத பாடல்கள் மிகப் பல புறத்திணை இயலில் இடம் பெற்றுத் தனி நூலாகி உள்ளன. களவியல் கற்பியல்களிலும்

புறத்திணையியலில் காணப்படும் பெரும் பொருள் விளக்க வெண்பாக்களை அன்னவை, எடுத்துக்காட்டாக இலங்குகின்றன. அவற்றை நோக்க அகப்பொருள், புறப்பொருள் இரண்டும் கூடிய பொருளின் முழுப்பரப்பும் தழுவிய நூலாக அந்நூல் இருந்திருத்தல் கூடுமென எண்ண இடமாகின்றது. தகடூர் யாத்திரை, ஆசிரிய மாலை என்பவற்றிலிருந்தும் அரிய பாடல்களைப் பரிசிலென வழங்குகின்றார் இனியர்.

வரலாற்றுச் செய்தி

புறத்திணையியலில் நச்சினார்க்கினியர் காட்டும் வரலாற்றுச் செய்திகள் மிகப்பலவாம்.

“ஒருவன் மேற்சென்றுழி ஒருவன் எதிர் செல்லாது தன் மதிப்புறத்து வருந்துணையும் இருப்பின் அஃது உழிஞையின் அடங்கும். அது சேரமான் செல்வுழித் தகடூரிடை அதியமான் இருந்ததாம்” (புறத். 7).

அதியமானால் சிறப்பெய்திய பெரும்பாக்களை மதியாது சேரமான் முனைப்படை நின்றானைக் கண்டு அரிசில்கிழார் பொன்முடியார் ஆகியோர் பாடிய தகடூர் யாத்திரைப் பாடல்களைக் குறிக்கிறார் (புறத். 8).

பெருங்கோழி நாய்கன் மகள் ஒருத்தி (நக்கண்ணையார்), ஒத்த அன்பினாற் காமுறாதவழியும் குணச்சிறப்பின்றித் தானே காமுற்றுக் கூறியதை, காமப்பகுதி கடவுளும் வரையார் என்னும் நூற்பாவில் (புறத். 28) எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

தமிழகத்துச் செய்தியாம் இவையன்றி அக்காலத்தில் தமிழில் வழங்கிய இராமாயண பாரதப் பழநூல்களில் இருந்து (அவை அகவற்பாவால் இயற்றப்பட்டவை) மேற்கோளும் செய்திக் குறிப்பும் காட்டுகிறார்.

கொள்ளார் தேஎங் குறித்த கொற்றத்திற்கு (புறத். 12) “இராமன் இலங்கை கொள்வதன் முன் வீடணற்குக் கொடுத்த துறையும் அது” என்கிறார்.

“செருவகத்து இறைவன் வீழ்ந்தெனச் சினைஇ, ஒருவன் மண்டிய நல்லிசை நிலை” என்பதற்கு (17) “குருகுல வேந்தனைக் குறங்கறுத்த ஞான்று இரவு ஊரெறிந்து பாஞ்சாலரையும் பஞ்சவர் மக்கள் ஐவரையும் கொன்று வெற்றி கொண்ட அச்சுவத்தாமாவின் போர்த்தொழில் போல்வன” என்கிறார்.

இவ்வாறு இராமாயண பாரதச் செய்திகளை எடுத்துக்காட்டுவதுடன் தொன்ம (புராண)ச் செய்திகளையும் சுட்டுகிறார்.

“இரணியனைப் போல வலியானும் வருத்தத்தானும் கூறுவித்துக் கோடல் வாகையன்றாயிற்று” என்பது ஒன்று (புறத். 19).

‘முழுமுதல் அரணம்’ என்பதை விளக்கும் நச்சினார்க்கினியர் (புறத். 10), “முழு அரணாவது மலையும் காடும் நீருமல்லாத அகநாட்டுச் செய்த அருமதில். அது வஞ்சனை பலவும் வாய்த்துத் தோட்டிமுள் முதலியன பதித்த காவற்காடு புறஞ்சூழ்ந்து அதனுள்ளே இடங்கர் முதலியன உள்ளூடைத்தாகிய கிடங்கு புறஞ்சூழ்ந்து யவனர் இயற்றிய பல பொறிகளும் ஏனைய பொறிகளும் பதணமு மெய்ப்புழை ஞாயிலும் ஏனைய பிறவும் அமைந்து எழவும் சீப்பும் முதலியவற்றால் வழுவின் றமைந்த வாயிற்கோபுரமும் பிறவெந்திரங்களும் பொருந்த இயற்றப் பட்டதாம்” எனச் செறிவு மிகக் கூறுகிறார்.

இனி இதே நூற்பாவில், “சிறப்புடை அரசியலாவன மடிந்த உள்ளத்தோனையும், மகப்பெறாதோனையும், மயிர் குலைந்தோனையும், அடிபிறக்கிடோனையும், பெண்பெயரோனையும், படை இழந்தோனையும், ஒத்தபடை எடாதோனையும் பிறவும் இத்தன்மையுடையோரையும் கொல்லாது விடுதலும் கூறிப் பொருதலும் முதலாயினவுமாம்” என்று சொல்ல வேண்டும் என்னும் ஆர்வத்துடிப்பால் இயைத்துக் கூறுகின்றார்.

தெளிபொருள்

‘குற்றியலிகரம்’ உயிரா? ஒற்றா? இதனை இந்நாளிலும் ஒற்று என்பார் உளர். “ஊர்ந்தெனவே குற்றியலிகரமும் உயிரென்பது பெற்றாம். உயிர்க்கல்லது ஏறுதலின்மையின்” என்கிறார் (மொழி.1).

இராக் காக்கை, இராக் கூத்து எனவரின் இராவிடத்துக் காக்கை இராவிடத்துக் கூத்து எனப் பொருள் தரும் என்றும், இராஅக் காக்கை, இராஅக் கூத்து எனவரின் இராத என்னும் எதிர்மறைப் பெயரெச்சப் பொருள் தரும் என்றும் விளக்குகிறார் (உயிர். 25). இவ்வாறு மயக்கம் அறுக்கும் இடங்கள் பலவாம்.

“இல்லொடு கிளப்பின் இயற்கையாகும்” என்பதற்குக் ‘கோவில்’ என்று எடுத்துக்காட்டுக் கூறுகிறார் (உயிர். 91). அது ‘கோயில்’ என்றே இருந்திருக்கும். ‘படியெடுத்தோர் பிழையோ’ என எண்ண வேண்டியுள்ளது. இளம்பூரணர் மரபு நிலை மாற்றாமல் ‘கோயில்’ என்றே கொண்டார் என்பது அறியத்தக்கது. ‘கோவில்’ என்பது 19 ஆம் நூற்றாண்டு உரைநடைக் காலத்து வந்த தவறான புது வழக்கு.

வழக்குகள்

‘புடோலங்காய்’ என்பதைப் புள்ளிமயங்கியல் புறநடையில் (110) எடுத்துரைக்கிறார் நச்சினார்க்கினியர். ‘புடலங்காய்’ என்பது அவர் காலத்தில் அவ்வாறு வழங்கிற்றுப் போலும்!

“ஊ என்பது தசையை உணர்த்தி நின்ற வழக்கு ஆசிரியர் நூல் செய்த காலத்து வழக்கு. அன்றித் தேய வழக்கேனும் உணர்க” என்கிறார் (உயிர். 67). இவ்வாறு காலவழக்கு இடவழக்கு ஆகியவற்றைச் சுட்டுதலையும் இவர் வழக்காகக் காணலாம்.

மாட்டின் விளைவு

‘மாட்டு’ என்பதோர் இலக்கணத்தைத் தொல்காப்பியர் செய்யுளியலில் கூறுகின்றார். ஊசியின் காதில் ஒட்டகத்தை நுழைப்பார் போல அவ்விலக்கணம் கொண்டு நச்சினார்க்கினியர் மாட்டிச் செல்லும் தனிச் செலவில் அவர்க்கு ஒப்ப ஒருவர் இதுகாறும் இருந்தார் இலர். அம் மாட்டுரையே, முல்லைப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை முதலியவற்றுக்கு மறைமலையடிகளாரைப் புத்துரை காண ஏவிற்று. நெடுநல்வாடை, முருகாற்றுப்படை ஆகியவற்றுக்குக் கோதண்டபாணியாரை நயவுரை காணத் தூண்டிற்று! இவருரையில் அமைந்துள்ள சில நூற்பாக்களின் பொருட்போக்கே நாவலர் பாரதியாரைத் தொல்காப்பியப் புத்துரை காண அழுத்திற்று. இவையும் நச்சினார்க்கினியர் கொடையெனின் கொள்ளத் தக்கவாம்.

“ஒன்றே யாயினும் தனித்தமிழ் உண்டோ?” என்னும் சாமிநாத தேசிகர் உரையே, “தனித்தமிழ் இயக்கம்” காண எதிரிடைத் தூண்டல் ஆயிற்று அல்லவோ! எதிரிடைப் பயனும் ஏற்புடைப் பயனாதல், எண்ணுவார் எண்ணத் திண்மையும் எழுச்சிச் செயற்பாடும் பற்றியவை. மற்றையரோ நீரில் கரைந்த மண்ணாகி நெளிந்து போய்விடுவர்.

- இரா. இளங்குமரன்

சொல்லதிகாரம்

நச்சினார்க்கினியருரை

1

கிளவியாக்கம்

உயர்திணையும் அஃறிணையும்

1. உயர்திணை என்மனார் மக்கட் சுட்டே
அஃறிணை என்மனார் அவரல பிறவே
ஆயிரு திணையின் இசைக்குமன் சொல்லே.

என்பது சூத்திரம். இவ்வதிகாரம் என்ன பெயர்த்தோ எனின், மேற்பாயிரத் துள் 'எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் நாடி' என நிறுத்தமுறையானே எழுத்து உணர்த்திச் சொல் உணர்த்துகின்றார் ஆதலின், சொல்லதிகாரம் என்னும் பெயர்த்து. அது, 'சொல்லை உணர்த்திய முறைமை' என விரியும்.

'சொல்' என்றது, எழுத்தினான் ஆக்கப்பட்டு இருதிணைப் பொருட் டன்மையும் ஒருவன் உணர்தற்குக் கருவியாம் ஓசையை. ஈண்டு 'ஆக்கப் படுதல்' என்றது, ஒருசொற் கூறுமிடத்து ஓரெழுத்துப்போக ஓரெழுத்துக் கூறுவதல்லது, ஒரு சொல்லாக முடியும் எழுத்தெல்லாஞ் சேரக் கூறலா காமையின், அவ் வெழுத்துக்கள் கூறிய அடைவே போயினவேனுங் கேட்டோர் கருத்தின்கண் ஒரு தொடராய் நிலைபெற்று நின்று பொருளை அறிவுறுத்தலை. ஆயின், ஓரெழுத் தொருமொழிக்கு ஆக்குதல் இன்றா லெனின், ஓரெழுத் தொருமொழியைக் கூறியக்கால் அதுவுஞ் செவிப் புலனாய்க் கருத்தின்கண் நிகழ்ந்து பின்னர்ப் பொருளை ஆக்குதலின், அதுவும் ஆக்குந் தன்மை உடையதாயிற்று.

இருதிணைப் பொருளுமாவன, ஐம்பாற்பொருளின் பகுதியாகிய காட்சிப் பொருளுங், கருத்துப் பொருளும் அவற்றின் பகுதியாகிய ஐம்பெரும்பூதமும், அவற்றின் பகுதியாகிய இயங்குதிணையும் நிலைத் திணையுமாம். இவை யெல்லாம் ஐம்பாலாய் அடங்கின.

இனிப் பொருட்டன்மையாவது, மக்கட்டன்மையும் இயங்கு திணைத் தன்மையும் நிலைத்திணைத் தன்மையுமாம். இத்தன்மை, ஒரு பொருட்குக் கேடு பிறந்தாலுந் தனக்குக் கேடின்றித் தான் ஒன்றேயாய்ப் பலவகைப்பட்ட பொருடோறும் நிற்குமென்றுணர்க.

கருவியாவது, அப்பொருட்டன்மையை ஒருவன் உணர்தற்கு அவ்வோசை கருவியாய் நின்றல். இஃது ஐம்பொறிகள் ஒருவன் பொருளை உணர்தற்குக் கருவியாய் நின்றாற்போலக் கருவியாய் நிற்குமென்றுணர்க.

இனி, 'ஓசையைச் சொல் என்றீரேல், கடலொலி சங்கொலி விண் ணொலி முதலியனவுஞ் சொல்லாகாவோ?' எனின், சொல்லு 'இது முன்பு யான் உணர்ந்த எழுத்து,' என்றே பின்பு கூறியக்காலும் உணர நின்றலின், கேடின்றி நிலைபேறுடையதாயிற்று. இவை அங்ஙனம் உணர்தலாற்றாமையானும், எழுத்தினான் ஆக்கப்படாமையானும் நிலைபேறிலவாயின; ஆதலின், சொல் எனப்படா. அன்றியும், 'ஓசை, அரவம், இசை' என்பன போலன்றிக் 'கிளவி, சொல், மொழி' என்பன எழுத்தினானாகிய ஓசையை உணர்த்தும். முற்கு, வீணை முதலியன, எழுத்தினான் ஆக்கப்படாமையின், சொல்லாகா.

இனி ஒரு சாரார், எழுத்தினானாகிய ஓசையையுங் கெடும் என்பர். **உரையாசிரியரும்;** 'சொல்லென்பது எழுத்தினான் ஆக்கப்பட்டுத் திணையறிவுறுக்கும் ஓசை,' என்றும், 'தன்னை உணரநின்றவழி **எழுத்து** எனப்படும்; தான் இடை நின்று பொருள் உணர்த்தியவழிச் **சொல்** எனப்படும்,' என்றுங் கூறினார், இக்கருத்தே பற்றி.

இனிச் **சேனாவரையர்** 'சொல் பொருள் குறித்து வரும்,' என்றாரா லெனின், ஒருவன் பொருட்டன்மையை உணர்தற்குச் சொல் கருவியாய் நின்றலன்றித் தனக்கு ஓர் உணர்வின்மையின் தான் ஒரு பொருளைக் கருதி நின்றல் இன்றென மறுக்க.

அச்சொல்லை எட்டு வகையானும் எட்டிற்றந்த பல வகையானும் உணர்த்துப. இரண்டு திணையும், ஐந்து பாலும், எழுவகை வழுவும், எட்டு வேற்றுமையும், ஆறு ஒட்டும், மூன்று இடமும், மூன்று காலமும், வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆகிய இரண்டிடமும் என எட்டுவகையான் உணர்த்துப. இனி, எட்டிற்றந்த பல வகையாவன, சொல் நான்கு வகைய என்றலும், அவற்றையே பலவாகப் பகுத்தலும், விகார வகையும், பொருள் கோள் வகையுஞ் செய்யுட்கு உரியசொல் நான்கென்றலும், பிறவுமாம்.

அச்சொற்றான், **தனிமொழியும் தொடர்மொழியும்** என இருவகைப்படும். தனிமொழி பொருள் விளக்குமாறு,

'நிலந்தீ நீர்வளி விசும்போ டைந்தும்
கலந்த மயக்கம் உலகம் ஆதலின்
இருதிணை ஐம்பால் இயல்நெறி வழாஅமைத்
திரிவில் சொல்லொடு தழாஅல் வேண்டும்.'

(89)

என்னும் மரபியற்குத்திரத்தான் உணர்க.

தொடர்மொழி, இருமொழித்தொடரும் பன்மொழித்தொடரும் என இரு வகைப்படும். அவை தொடருங்காற் பயனிலை வகையானும் தொகைநிலை வகையானும் எண்ணுநிலை வகையானும் தொடரும்.

(எ-டு) சாத்தன், உண்டான், மன், நனி என்பன தனி மொழி.

சாத்தன் வந்தான்-இது பயனிலைத் தொடர்.

யானைக்கோடு-இது தொகைநிலைத் தொடர்.

நிலம் நீர்-இஃது எண்ணுநிலைத் தொடர். இவை இருமொழித் தொடர்.

'அறம்வேண்டி அரசன் உலகம் புரக்கும்,' என்பது பன்மொழித் தொடர்.

வழுக்களைந்து சொற்களை அமைத்துக்கோடலின், இவ்வோத்துக் கிளவியாக்கம் என்னும் பெயர் பெற்றது. இனிச் சொற்கள் பொருள்கள் மேல் ஆமாறு உணர்த்தினமையின் கிளவியாக்கம் என்னும் பெயர் பெற்றது என்றுமாம்: 'ஒருவன்மேல் ஆமாறு இது; ஒருத்திமேல் ஆமாறு இது; பலர்மேல் ஆமாறு இது; ஒன்றன்மேல் ஆமாறு இது; பலவற்றின் மேல் ஆமாறு இது; வழு ஆமாறு இது; வழு அமையுமாறு இது - எனப் பொருள்கள்மேல் ஆமாறு உணர்த்தினமையின்.

இனி இத்தலைச் சூத்திரம் சொல்லும் பொருளும் வரையறுத்து உணர்த்துகின்றது.

இதன் பொருள் : மக்கட்சுட்டே - மக்களாகிய நன்கு மதிக்கப்படும் பொருளை, உயர்திணை என்மனார் - உயர்திணை என்று கூறுவர் தொல் லாசிரியர்; அவர் அல பிறவே - அம்மக்கள் அல்லாத பிற பொருளை, அஃறிணை என்மனார் - அஃறிணை என்று கூறுவர் தொல்லாசிரியர்; ஆயிரு திணையின் இசைக்கும் மன் சொல்லே - அவ்விருதிணைப் பொருள்களையும் உணர்த்தும் சொற்கள் என்றவாறு.

ஏகாரம் மூன்றும் ஈற்றசை. இனைத்தென அறிந்த உம்மை, விகாரத்தான் தொக்கது.

'இசைப்பு இசையாகும்,' என்றதனான், இசைப்பு ஒலிக்கும் என்னும் பொருள் தந்தது எனின், சொல்லுக்குப் பொருள் உணர்த்தும்வழி அல்லது

ஒலித்தல் கூடாமையின், 'உணர்த்தும்' என்னும் தொழிலினை 'இசைக்கும்,' என்னும் தொழிலினான் கூறினார். இதுவும் ஒரு மரபு வழுவமைதி. பொருளை உணர்த்துவான் ஒரு சாத்தனே எனினும், அவற்கு அது கருவியாக அல்லது உணர்த்தலாகாமையின், அக்கருவிமேல் தொழி லேற்றிச் 'சொல் உணர்த்தும்,' என்று கருவிக்கருத்தாவாகக் கூறினார். இவ்வாசிரியர் எவ்விடத்தும் சொல்லைக் கருவிக்கருத்தாவாகக் கூறுமாறு மேலே காண்க. அஃது,

'எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித் தனவே' (157)

என்றாற் போல்வது.

இச்சூத்திரத்தாற் 'பொருள் இரண்டு; சொல் இரண்டு,' என வரையறுத்தார்.

'உயர்திணை' என்பது, 'உயர்ந்த ஒழுக்கம்' என இறந்தகால வினைத் தொகை. அஃது ஆகுபெயராய் அப்பொருளை உணர்த்தி நின்றது. இதனைப் பண்புத்தொகை என்பாரும் உளர். அது பொருந்தாது. என்னை? இது காலந் தோன்றிநின்றலின்.

'மக்கட்சுட்டு' என்பது, 'மக்களாகிய சுட்டு' என இரு பெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. சுட்டு - நன்கு மதிப்பு. அஃது ஆகுபெயராய் மக்கட் பொருளை உணர்த்தி நின்றது. சேனாவரையர் இதனைப் பண்புத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை என்றாராலோ வெனின், இருபெயரொட்டாகுபெயர்க்கும் அன்மொழித்தொகைக்கும் வேறுபாடு உணராமற் கூறினமையின் அது பொருந்தாது; 'என்னை வேறுபாடு?' எனில், ஈண்டு ஆகுபெயராய் நின்ற நன்குமதிக்கும் பொருளும் மக்களையே உணர்த்திநிற்கும். அன்மொழித்தொகை அவ்வாறன்றி, 'வெள்ளாடை' என்றால் வெண்மையும் ஆடையும்ன்றி உடுத்தாளையே உணர்த்திநிற்கும். இது தம்முள் வேற்றுமை.

'அன்மொழி நிலையா தன்மொழி நிலையலும்' (419)

என்புழி, 'வெள்ளாடை' என்புழித் தொக்க இருமொழி மேலும் நில்லாது 'உடுத்தாள்' என்னும் அன்மொழிமேல் நின்றது,' என்று உதாரணம் காட்டினார் சேனாவரையருமென்று உணர்க.

அஃறிணை, 'அவ்வொழுக்கம் அல்லதாகிய ஒழுக்கம்' எனப் பண்புத்தொகை. அது பொருளை உணர்த்தி நின்றது ஆகுபெயராய்.

'என்மனார்' என்பது, ஓர் ஆரீற்று நிகழ்கால முற்று வினைத் திரி சொல். 'என்றிசினோர்' என்பது, அவ்வாறு வந்த இறந்தகால முற்றுவினைத் திரிசொல்.

‘மக்க டாமே ஆறறி வுயிரே’

(மரபியல் 33)

என்று மக்கள் உயர்ந்தமை மரபியலிற் கூறுப. ‘அவரல்’ என்னாது, ‘பிற என்றார், அஃறிணையின் உயிருடையனவும் இல்லனவுமாகிய இருகூறும் அடங்குதற்கு.

‘மறங்கடிந்த அருங்கற்பின்’ (புறம். 166 : 13) எனவும், ‘சில்சொல்லிற் பல்குந்தல்’ (புறம். 166 : 13) எனவும் பிறாண்டும் சான்றோர் செய்யுளில் ‘இன் சாரியை உருபு பற்றாது நின்றல் நோக்கி உரையாசிரியரும் ‘ஆயிரு திணையினையும்’ என இரண்டாம் உருபு விரித்துப் பொருள் கூறினார்.

இனிச் சேனாவரையர், ‘மக்கட்சுட்டு’ என்பதற்கு ‘மக்களாகிய சுட்டு யாதன்கண் நிகழும்? அது மக்கட் சுட்டு’ என்றும், ‘ஆயிரு திணையின் இசைக்குமன சொல்லே’ என்பதற்குச் ‘சொல் நிகழ்ச்சிக்குப் பொருள் இடமாதலின், ‘ஆயிருதிணையின்கண்’ என ஏழாவது விரிக்க, ‘என்றும் பொருள் கூறினாராலெனின், முன்னர் ‘மக்கள் என்று கருதப்படும் பொருளை உயர்திணை என்ப, ‘என்று அவர் கண்ணழிவு கூறியது, ஒரு பொருளிடத்து நின்ற மக்கட்டன்மையானே ஒருவற்கு அப்பொருள் மக்களென்று கருதப்பட்டதென்று பொருள் தந்து நின்றது; பின்னர், ‘மக்களாகிய சுட்டு யாதன்கண் நிகழும்?’ என்றது நோக்குகின்றவர்க்கு ‘மக்களாகிய கருத்து யாதொரு பொருளிடத்துத் தோன்றும்’ என்று பொருள் தந்தால், ‘வெள்ளாடை’ என்னும் பண்புத்தொகை போல அக் கருத்து மக்களாகாமையிற் பண்புத்தொகை அன்றாம்; ‘அது மக்கட்சுட்டு’ என்றதற்கு ‘அப்பொருள் மக்கட்சுட்டு’ என்று அவர் கூறிய பொருளானும் மக்களையே தோற்றுவித்துநின்றலின், அன்மொழித்தொகை அன்றாம்; அன்றியும், ஆசிரியர் ஈண்டு ஒரு பொருள் நின்று தன்னை ஒருவற்கு உணர்த்துமாறும் ஒருவன் அதனை உணருமாறும் ஆராய்கின்றாரல்லர்; ‘உயர்ந்த ஒழுக்கம்’ என்று முதலூலாசிரியர் கூறிய குறி உலகத்தார்க்கு விளங்கப் பொருள் கூறக் கருதி, அதன் பயன் எய்துவிப்பத் தாமும் ‘மக்களாகிய நன்கு மதிக்கும் பொருள்’ என்று அச்சொற்குப் பொருள் கூறினாரென்று உணர்க. அவர் கூறிய உயர்ச்சி தோன்றத்தாமும் ‘நன்கு மதிப்பு’ என்று பொருள் கூறினார், தாமும் ‘உயர்திணை’ என்றே ஆளுதல் பற்றி.

இனி, ‘இசைப்பு இசையாகும்’ (310) என்பதனான், திணை இடமாகச் சொற்கள் நின்று பிறவற்றை இசைத்தல்வேண்டும். அதனான் அது பொருந்தாது. அன்றியும், ஆசிரியர்க்கு அங்ஙனம் பொருள்கூறுதல் கருத்தாயின், ‘ஆடீஉ அறிசொல்’ முதலிய சூத்திரங்கள் எல்லாஞ் சொல் நிகழ்ச்சிக்குப் பொருள் இடமாக, ‘ஆடீஉவின்கண் நிகழுஞ்சொல், மகடீஉவின்கண் நிகழுஞ் சொல்’ என்றே சூத்திரஞ் செய்வர்; அங்ஙனஞ் செய்யாது, ‘ஒருவன் ஆண் மகனை அறியுஞ் சொல்லும் பெண்டாட்டியை

அறியுஞ் சொல்லும்' என 'அறியும்' என்னும் பெயரெச்சம் 'சொல்' என்னுங் கருவிப்பொருளைக் கொண்டு முடியச் சூத்திரஞ் செய்தலின், ஆசிரியர்க்கு அங்ஙனம் பொருள் கூறுதல் கருத்தன்மை அறிக.

'மன்' என்பது, வினைபற்றிய அசைநிலை இடைச்சொல்லாய் நின்றது. (1)

உயர்திணை மூன்றுபால்

2. ஆடுஉ அறிசொல் மகடுஉ அறிசொல்
பல்லோ ரறியுஞ் சொல்லொடு சிவணி
அம்முப் பாற்சொல் உயர்திணை யவ்வே.

இஃது உயர்திணைப் பாலைப் பகுக்கின்றது.

(இ-ள்.) ஆடுஉ அறிசொல் மகடுஉ அறிசொல் - ஒருவன் ஆண்மகனை அறியுஞ் சொல்லும் பெண்டாட்டியை அறியுஞ் சொல்லும், பல்லோர் அறியுஞ் சொல்லொடு சிவணி - பல்லோரை அறியுஞ் சொல்லொடு சிவணுகையினாலே, அம்முப்பாற்சொல் - அம்முன்று கூறாகிய சொல்லும், உயர்திணைய - உயர் திணையினை உடையவாம், எ-று.

ஆண்பன்மையும் பெண்பன்மையும் அவ்விருவருந் தொக்க பன்மையு மன்றிப் பன்மைப்பொருள் வேறின்மையின், ஆடுஉவும் மகடுஉவும் பல்லோர் அறியுஞ்சொல்லொடு சிவணுகையினாலே பால் மூன்று கூறு ஆயிற்றென்றார். எனவே, அல்லுழி இரண்டேயா மென்பது கருத்து.

செய்தெனெச்சங் காரண காரியப் பொருட்டாய் நின்றது. 'உயர் திணைய' என்ற ஆறாம்வேற்றுமையாய் நிற்குஞ் சொல், ஈண்டுப் பெயராகாது வினைக்குறிப்பாய் நின்றது.

இனி, 'சிவணி' எனத் திரிப்பாருமுளர்.

இவ்வாறன்றிச் 'சிவணி உயர்திணையவாம்,' என்பார்க்கு, முப்பாற் சொற்கும் பயனிலையாய் நின்ற 'உயர்திணையவாம்' என்னும் வினைக்குறிப்பு ஆடுஉ அறிசொல் மகடுஉ அறிசொல் என்னும் இரண்டன் வினையாகிய 'சிவணி' என்னும் செய்தெனெச்சத்திற்கு வினைமுதல்வினையாயிற்று, உயர்திணைய வாகல் ஆடுஉ அறிசொற்கும் மகடுஉ அறிசொற்கும் எய்து தலின். 'ஆடுஉ, மகடுஉ' என்பன பண்டையார் வழக்கு. அறிசொல், அறிதற்குக் கருவியாகிய சொல். (2)

அஃறிணை இரண்டு பால்

3. ஒன்றறி சொல்லே பலவறி சொல்லென்று
ஆயிரு பாற்சொல் அஃறிணை யவ்வே.

இஃது அஃறிணைப்பாலைப் பகுக்கின்றது.

(இ-ள்.) ஒன்றறி சொல்லே பலவறி சொல் என்று - ஒருவன் ஒன்றனை அறியுஞ் சொல்லும் பலவற்றை அறியுஞ் சொல்லும் என்று சொல்லப்பட்ட, ஆயிரு பாற்சொல் அஃறிணைய. - அவ்விரண்டு கூற்றுச் சொல்லும் அஃறிணையினையுடையவாம், எ-று. (3)

பேடி முதலிய சொற்கள் உயர்திணைக்கண் அடங்கும் முறை

4. பெண்மை சுட்டிய உயர்திணை மருங்கின்
ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவியும்
தெய்வஞ் சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவியும்
இவ்வென அறியுமந் தந்தமக் கிலவே
உயர்திணை மருங்கிற் பால்பிரிந் திசைக்கும்.

இஃது ஐயம் அறுக்கின்றது; மேல் தொகையுள் ஒழிந்த தெய்வத்தை யும் வகையுள் ஒழிந்த பேடியையும் இவ்வாறாமென்றலின்.

(இ-ள்.) உயர்திணை மருங்கின் பெண்மை சுட்டிய - ஒருவன் உயர் திணை இடத்துப் பெண்பாற்குரிய அமைதித் தன்மையைக் கருதுதற்குக் காரணமான, ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவியும் - ஆண்பாற்குரிய ஆளுந் தன்மை திரிந்த பெயர்ப்பொருளும், தெய்வம் சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவியும் - தெய்வத் தன்மையைக் குறித்த பெயர்ப்பொருளும், இவ்வென அறியும் அந்தம் தமக்கு இலவே - இவையெனத் தம் பெயர்ப்பொருளினை வேறறிய நிற்கும் ஈற்று எழுத்தினையுடைய சொற்களைத் தமக்குடைய அல்ல; உயர்திணை மருங்கின் பால் பிரிந்து இசைக்கும் - உயர்திணை இடத்திற்கு உரிய பாலாய் வேறுபட்டு இசைக்கும், எ-று.

‘அலியன்று’ என்றற்குப் ‘பெண்மைசுட்டிய’ என்றார். ‘பெண்ணன்று’ என்றற்கு ‘ஆண்மை திரிந்த’ என்றார். இரண்டு இடத்துப் பெயர்நிலைக் கிளவியும் சொல்லினான் பொருள் அறியப்படுதலின் ஆகுபெயராய் அப் பொருளுணர்த்திநின்றன.

‘சுட்டிய’ என்பது, ‘நிலம் பூத்த மரம்’ (கலி. 27: 9) என்பது போலும் பெயரெச்சம், அது, ‘பெயர்நிலைக்கிளவி’ என்பதனொடு முடியும். ‘ஆண்மை திரிந்த’ என்பது, இடைநிலை. இதன் பொருள், ஆண்பாற்குரிய ஆளுந் தன்மை முற்பிறப்பின் தான் செய்த தீவினையான் தன்னிடத்து இல்லையான பெயர்ப்பொருளென்க. என்றது, ‘நல்வினை செய்யாத பொருள்’ என்றவாறு. இதற்குப் பெண்மை திரிதல் உண்டேனும் ஆண்மை திரிதல் பெரும்பான்மை.

பால் பிரிந்திசைத்தலாவது, தாம் உயர்திணைப் பொருளாய் அவற்றின் ஈற்றினான் இசைத்தலாம்.

பேடியைப் பாலுள்ளும் தெய்வத்தைத் திணையுள்ளும் அடக்கினார்.

(எ-டு.) பேடி வந்தாள், பேடியர் வந்தார், தேவன் வந்தான், தேவி வந்தாள், தேவர் வந்தார் என வரும்.

பேடியர், பேடிமார், பேடிகள் என்பனவும் அடங்குதற்குப் 'பேடி' என்னாது, 'ஆண்மை திரிந்த' என்றார்.

'பெண்அவாய் ஆண்இழந்த பேடி அணியாளோ?' (நாலடி. 251)

என்பதனான் பேடி பெண் அவாய் நின்றல் கொள்க.

'அந்தம் தமக்கு இல' என்றதனான், நிரயப்பாலர், அலி, மகண்மா முதலியவற்றையும் இம்மூவீற்றின் ஏற்பதனான் முடிக்க.

(எ-டு.) நரகன் வந்தான், நரகி வந்தாள், நரகர் வந்தார், அலி வந்தான், அலியர் வந்தார், மகண்மா வந்தாள் என வரும். (4)

ஆண்பால் ஈறு

5. ளஃகான் ஒற்றீறு ஆடுஉ அறிசொல்.

இஃது ஆடுஉ அறிசொல் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) ளஃகான் ஒற்று - ளஃகானாகிய ஒற்றினை ஈறாக உடைய சொல், ஆடுஉ அறிசொல் - ஒருவன் ஆண்மகனை அறியும் சொல்லாம், எ-று.

ஏகாரம் தேற்றேகாரம்.

(எ-டு.) உண்டனன், உண்டான்; உண்ணாநின்றனன், உண்ணாநின்றான்; உண்பன், உண்பான்; கரியன், கரியான் என வரும்.

'உண்டான்' என்புழி னகரம் ஒழிந்த மூவெழுத்துக்களும் ஏனைப்பாற்கும் வருதலின், னகரத்தின் சிறப்புநோக்கி, 'ளஃகான் ஒற்றே' என்றார். 'அன், ஆன்' என்னும் இரண்டனையும் தொகுத்து 'ளஃகான்' என்றார். மேலனவற்றிற்கும் இஃது ஒக்கும். (5)

பெண்பால் ஈறு

6. ளஃகான் ஒற்றீறு மகடுஉ அறிசொல்.

இது மகடுஉ அறிசொல் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) ளஃகான் ஒற்று - ளஃகானாகிய ஒற்றினை ஈறாக உடைய சொல், மகடுஉ அறிசொல் - ஒருவன் மகடுஉவினை அறியும் சொல்லாம், எ-று.

(எ-டு.) உண்டனள், உண்டாள்; உண்ணாநின்றனள், உண்ணாநின்றாள்; உண்பள், உண்பாள், கரியள்; கரியாள் என வரும், (6)

பலர்பால் ஈறு

7. ரஃகான் ஒற்றும் பகர இறுதியும்
மாரைக் கிளவி உளப்பட மூன்றும்
நேரத் தோன்றும் பலரறி சொல்லே.

இது பலர் அறிசொல் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) ரஃகான் ஒற்றும் - ரஃகானாகிய ஒற்றினை ஈறாக உடைய சொல்லும், பகர இறுதியும் - பகரமாகிய இறுதியை உடைய சொல்லும், மாரைக் கிளவி உளப்பட மூன்றும் - மார் என்னும் இடைச்சொல்லை ஈறாக உடைய சொல் உட்பட மூன்றும், நேரத் தோன்றும் பலர் அறி சொல்லே - நிரம்பத் தோன்றும் பலரை அறியும் சொல்லாம், எ-று.

‘அகரத்தொடு புணர்ந்த பகரம் அல்லது உயர்திணைப்பன்மையை உணர்த்தாது,’ என்றற்கு ஈண்டுப் ‘பகரம்’ என்றும், மேல் ‘அ ஆ வ’ என்றும், பகர வகர உயிர்மெய் ஈறாய்நிறல் உடம்பொடு புணர்த்துக் கூறினாராயிற்று.

(எ-டு.) உண்டனர். உண்டார்; உண்ணாநின்றனர், உண்ணாநின்றார்; உண்பர், உண்பார்; கரியர், கரியார்; கூறுப, வருப; ‘ஆர்த்து ஆ கொண்டார் வந்தார்’ என வரும்.

‘மார் ஈறு, ஆர் ஈறு என அடங்கும்,’ எனின், மகர ஒற்றுக் காலங் காட்டும் எழுத்தாய் முதல்நிலைக்கு ஏற்றவாற்றான் ‘உண்பார், வருவார்’ என்றாற்போல வேறுபட்டு வரல்வேண்டும்; அங்ஙனம் வேறுபடாமையானும், வினைகொண்டு முடிதலானும், மார் ஈறு ஆர் ஈற்றின் அடங்காதாயிற்று. ஏனைப் பன்மை ஈறுகள் திரிபுடைமையின், இவற்றை ‘நேரத் தோன்றும்,’ என்றார். ‘பகர இறுதி’ என்றது,

‘மொழிந்த பொருளோ டொன்ற அவ்வயின்

மொழியா ததனை முட்டின்று முடித்தல்’

(மரபியல் 110)

என்பதற்கு இனம்.

(7)

ஒன்றன்பால் ஈறு

8. ஒன்றறி கிளவி தறட ஊர்ந்த
குன்றிய லுகரத் திறுதி ஆகும்.

இஃது அஃறிணைக்கண் ஒன்றறிசொல் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) ஒன்று அறி கிளவி - ஒருவன் ஒன்றனை அறியுஞ் சொல், தறட ஊர்ந்த குன்றியலுகரத்து இறுதி ஆகும் - தறட என்னும் ஒற்றுக்களை ஊர்ந்துவந்த குன்றியலுகரத்தினை ஈறாகவுடைய சொல்லாம், எ-று.

(எ-டு.) வந்தது, வாராநின்றது, வருவது, கரியது; கூயிற்று, தாயிற்று, கோடின்று, குளம்பின்று; குண்டுசுட்டு, குறுந்தாட்டு என வரும். (8)

பலவின்பால் ஈறு

9. அஆ வளன வருஉம் இறுதி
அப்பால் மூன்றே பலவறி சொல்லே.

இஃது, அஃறிணைக்கண் பலஅறிசொல் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) பல அறிசொல் - ஒருவன் பலவற்றை அறியும் சொல்லாவன, அ ஆ வ என வருஉம் இறுதி அப்பால் மூன்று - அ ஆ வ என வருஉம் இறுதியையுடைய அக்கூற்று மூன்று சொல்லாம், எ-று.

(எ-டு.) அ-உண்டன, உண்ட, உண்ணாநின்றன, உண்ணாநின்ற, உண்பன, உண்ப, கரியன, கரிய, கோட்ட என வரும்.

‘உண்ப என்பது பலர் அறிசொல் லன்றோ?’ எனின், ‘தகைத்தன, தகையாநின்றன, தகைப்பன்’ என ‘அன்’ பெற்றும், ‘தகைத்த, தகையா நின்ற, தகைப்ப’ என ‘அன்’ பெறாதும் நின்றாற்போலவும், ‘கானம் தகைப்ப செலவு’ (கலி.3:22) என்றாற்போலவும், ‘உண்ப’ என்பதும் ‘அன்’ பெறாது நின்ற அகர ஈற்றுப் பல அறிசொல்; பகர ஈற்றுப் பலர் அறிசொல் அன்று.

ஆ - உண்ணா, தின்னா

எனவும்,

வ - உண்குவ, தின்குவ

எனவும் வரும்.

‘இவை ‘அன்’ பெறாது எதிர்காலத்து வரும் வகர ஒற்று ஊர்ந்து நின்ற அகர ஈறு ஆகாவோ?’ எனின், குகரம் பெறுதலின் வகர ஈறேயாம். ‘வருவ, செல்வ’ எனக் குகரம் பெறாதவழி அகர ஈறாதலும், பெற்றவழி வகர ஈறாதலும் உடையவாம். (9)

இவ் ஈறுகள் வினையில் வருதல்

10. இருதிணை மருங்கின் ஐம்பால் அறிய
ஈற்றினின் றிசைக்கும் பதினோ ரெழுத்தும்
தோற்றந் தாமே வினையொடு வருமே.

இது, மேற் பாலுணர்த்திய எழுத்து இனைய என்றும், அவை வினைக்கண் நின்று உணர்த்துமென்றும் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) இரு திணை மருங்கின் ஐம்பால் அறிய - உயர்திணை அஃறிணை என்னும் இரண்டு திணைக்கண்ணும் உளவாகிய ஒருவன் ஒருத்தி பலர் ஒன்று பல என்னும் ஐந்து பாலினையும் அறிய, ஈற்று நின்று

இசைக்கும் பதினோர் எழுத்தும் - அவ்வச் சொல்லின் இறுதிக்கண் நின்று ஒலிக்கும் பதினோரிடைச் சொற்களும், தோற்றந்தாமே வினையொடு வருமே - பால் உணர்த்துதற்குப் புலப்படுதற்கண் வினைச்சொற்கு ஈறாய்ப் புலப்படும், எ-று.

பதினோரிடைச்சொல்லையும் 'எழுத்து' என்றார், எழுத்தினான் சொல்லாதல்பற்றி. இது கருத்தாதல், 'மாரைக்கிளவி' (7) என்றதனால் பெற்றாம். 'ஈற்றின் நின்று இசைக்கும்' என்றது, எனகரம் முதலிய இரண்டற்கும் ஞாபகம்; அல்லனவற்றிற்கு அனுவாதம். அவை எனகாரமும் எனகாரமும் ரகாரமும் பகாரமும் மாறும் துவ்வும் றுவ்வும் டுவ்வும் அவ்வும் ஆவ்வும் வவ்வும். இது விரித்தது தொகுத்தது. வினையியலுள் வினைக்கு ஈறுபற்றி ஒதிப் பெயரியலுள் பெயர்கள் தம்மையே எடுத்து ஒதினமையானும், இப்பதினோர்றும் பெயர்க்கண் திரிபுடையவாய் வருதலானும், பெயர்க்கு இவ்வீறுகள் கோடல் ஆகாமை உணர்க. (10)

பெயரும் வினையும் ஒத்த பாலொடு வருதல்

11. வினையின் தோன்றும் பாலறி கிளவியும்
பெயரின் தோன்றும் பாலறி கிளவியும்
மயங்கல் கூடா தம்மர பினவே.

இது 'வழுவற்க,' என்று காத்தலும், 'வழுவினும் அமைக,' என்று காத்தலு மாகிய இரண்டனும், 'வழுவற்க,' என்று காக்கின்றது.

(இ-ள்.) வினையின் தோன்றும் பால் அறி கிளவியும் - வினைச் சொல்லான் விளங்கும் பால் அறியப்படும் பொருளும், பெயரின் தோன்றும் பாலறி கிளவியும் - பெயர்ச்சொல்லான் விளங்கும் பால் அறியப்படும் பொருளும், மயங்கல் கூடா - ஒன்றோடு ஒன்றை மயங்கச் சொல்லுதலைப் பொருந்தா; தம் மரபின - தத்தம் இலக்கணத்தானே சொல்லுதல் உடைய, எ-று.

'சொல்' என்றார் அதனான் உணரும் பொருளை. பால் மயங்காது எனவே, திணை மயங்காமையுங் கூறிற்றாம்.

(எ-டு.) உண்டான் அவன், உண்டாள் அவள், உண்டார் அவர், உண்டது அது, உண்டன அவை - இவை வினை நின்று பெயர்மேல் தத்தம் மரபினான் வந்தன.

அவன் உண்டான், அவள் உண்டாள், அவர் உண்டார், அது உண்டது, அவை உண்டன - இவை பெயர் நின்று வினைமேல் தத்தம் மரபினான் வந்தன.

'வினைச்சொல்லான் விளங்கும்,' எனவே, அதனிலுள்ள காலமும் இடனும் மயங்காமையும் பெற்றாம். அவை, 'உண்டேன் நெருநல், உண்ணா

நின்றேன் இன்று, உண்கு நாளை; யான் வந்தேன், நீ வந்தாய், யாம் வந்தேம், நீயிர் வந்தீர் என வரும்.

இனி, 'உய்த்துக்கொண்டு உணர்த்தல்' (மரபியல் 110) என்பதனான், 'தம்மரபின' என்பதனைப் பிரித்து வேறொரு தொடராக்கி, மரபு மயங்காமையும் கொள்க. அவை, யானை மேய்ப்பாணைப் பாகன் என்றலும், யாடு மேய்ப்பாணை இடையன் என்றலுமாம்.

இச்சூத்திரத்தான், திணையும் பாலும் இடமும் காலமும் மரபும் வழுவாழ் காத்தார்.

இனி, 'மயங்கல் கூடா,' என்பதனானே 'மயங்குதலும் உண்டு,' என்பது பெற்றாம். அம்மயக்கம் எழுவகைய என்பது உரையிற் கோடும். அவை திணை மயக்கமும், பால் மயக்கமும், கால மயக்கமும், இட மயக்கமும், செப்பு மயக்கமும், வினா மயக்கமும், மரபு மயக்கமும் என ஏழாம். இவை மயங்கும் எனவே, வழுவாதல் பெற்றாம்.

உண்டான் அது, உண்டான் அவை, உண்டாள் அது, உண்டாள் அவை, உண்டார் அது, உண்டார் அவை, உண்டது அவன், உண்டன அவன், உண்டது அவள், உண்டன அவள், உண்டது அவர், உண்டன அவர் - இவை திணை வழு.

உண்டான் அவள், உண்டான் அவர், உண்டாள் அவன், உண்டாள் அவர், உண்டார் அவன், உண்டார் அவள், உண்டது அவை, உண்டன அது - இவை பால் வழு. இவை வினை நின்று பெயர்மேல் வழீஇயின.

அவன் வந்தது, அவன் வந்தன, அவள் வந்தது, அவள் வந்தன, அவர் வந்தது, அவர் வந்தன, அது வந்தான், அவை வந்தான், அது வந்தாள், அவை வந்தாள், அது வந்தார், அவை வந்தார் - இவை திணை வழு.

அவன் வந்தாள், அவன் வந்தார், அவள் வந்தான், அவள் வந்தார், அவர் வந்தான், அவர் வந்தாள், அது வந்தன, அவை வந்தது - இவை பால் வழு. இவை பெயர் நின்று வினைமேல் வழீஇயின.

செத்தாணைச் 'சாம்' என்றல் கால வழு.

யான் உண்டான், யான் உண்டாய் என்றாற்போல்வன இட வழு.

இவை பெயர் வினைகளைப்பற்றி வரும் விகற்பமும் கொள்க.

யானை மேய்ப்பாணை இடையன் என்றலும், யாடு மேய்ப்பாணைப் பாகன் என்றலும் மரபு வழு.

செப்பும் வினாவும் வழுவாமையும், வழுவாழும் மேலே கூறுப. வினையியலுள் கடைக்கண் கால வழுவமைதியும், மரபியலுள் மரபு வழுவமைதியுங்கூறி, ஏனையவழீஇ அமையுமாறு இவ்வோத்தினுள் கூறுப. (11)

பேடி என்னுஞ் சொல் ஆண்பாலொடு பொருந்தாமை

12. ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவி
ஆண்மை அறிசொற் காகிடன் இன்றே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவி - 'உயர்திணை மருங்கிற் பால்பிரிந்திசைக்கும்' என மேற்கூறிய ஆண்மை திரிந்த பெயர்ச்சொல், ஆண்மை அறி சொற்கு ஆகு இடன் இன்று - ஆடுஉ அறிசொல்லொடு பொருந்தும் இடனுடைத்தன்று, எ-று.

இது 'வழுவற்க,' என்கின்றது ஆகலின், ஈண்டுப் போதந்து வைத்தார்.
(12)

வினாவும் விடையும் வழுவலாகாமை

13. செப்பும் வினாவும் வழாஅல் ஓம்பல்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) செப்பும் வினாவும் - வினாய பொருளை அறிவுறுப்பதனையும், அறியலுறவு வெளிப்படுப்பதனையும், வழாஅல் ஓம்பல் - வழுவாமல், போற்றுக, எ-று.

'செவ்வன் இறையும்,' 'இறை பயப்பது'வும் எனச் செப்பு இரு வகைத்து, அவற்றுள் இறை பயப்பனதாம், வினாவெதிர் வினாவலும், ஏவுதலும், மறுத்தலும், உற்றதுரைத்தலும், உறுவது கூறலும், உடம்படுதலும், சொல் தொகுத் திறுத்தலும், சொல்லாதிறுத்தலும் என எண்வகைய. 'உயிர் எத்தன்மைத்து?' என்று வினாயவழி, 'உணர்தற்றன்மைத்து,' என்றல் செவ்வன் இறையாம். 'உண்டியோ?' என்று வினாயவழி, 'வயிறு குத்திற்று,' என்றல், உற்றது உரைத்தலாய் 'உண்ணேன்,' என்பது பயத்தலின் இறை பயப்பதாம். 'கடம்பூர்க்கு வழியாதோ?' எனின், 'இடம் பூணி என் ஆவின் கன்று,' என்றல் செப்பு வழுவாம்.

அறியான் வினாவும், ஐய வினாவும், அறிபொருள் வினாவும் என வினா மூவகைத்து. 'உயிர் எத்தன்மைத்து?' என்றல் அறியான் வினா. ஒரு வாற்றானும் அறியப்படாத பொருள் வினாவப்படாமையின், பொது வகையான் உணர்ந்து, சிறப்பு வகையான் அறியாமையின் வினாவினான் என்று உணர்க. 'குற்றியோ மகனோ தோன்றுகின்ற உருவு!' என்பது ஐய வினா. அறியப்பட்ட பொருளை வேறு அறிதலும் அறிவுறுத்தலும் முதலிய பயன் நோக்கி வினாதல் அறிபொருள் வினா. இவ் வறிபொருள் வினாவின் கண்ணே அறிவு ஒப்புக்காண்டலும், அவன் அறிவு தான் காண்டலும், மெய் அவற்குக் காட்டலும் அடங்கின.

ஒரு விரல் காட்டி, 'நெடிதோ, குறிதோ?' என்றலும், 'கறக்கின்ற எருமை சினையோ, பாலோ?' என்றலும், பிறவும் வினா வழுவாம்.

செப்பு ஆசிரியன்கண்ணதாகலானும், வினாவின்றியும் செப்பு நிகழ்தலானுஞ் செப்பு முற்கூறினார்.

செவ்வன் இறையும், அறியான் வினாவும், ஐயவினாவும் வழாநிலை யாதலின், 'வழாஅல் ஓம்பல்,' என்பதனாற் கொள்க. ஏனைய, வழுவமைப் புழிக் காண்க. (13)

வினா செப்பாகவும் வருதல்

14. வினாவும் செப்பே வினாவெதிர் வரினே.

இது வழுவமைக்கின்றது.

(இ-ள்.) வினா எதிர் வரின் - வினாப்பொருளை ஒருவாற்றான் அறிவுறுத்து வினாவிற்கு மறு மொழியாய் வரின், வினாவும் செப்பு - வினாத்தானும் செப்பாம், எ-று.

'சாத்தா, உண்டியோ?' என்று வினாயவழி, உண்ணேனோ? என வரும் வினா, வினா வாய்பாட்டான் வந்ததேனும், 'உண்பேன்,' என்னும் பொருள்பட வருதலின், செப்பு ஆயிற்று, இது, வினாவெதிர் வினாதல்.(14)

செப்பு வழுவமைதி

15. செப்பே வழிஇயினும் வரைநிலை இன்றே

அப்பொருள் புணர்ந்த கிளவி யான.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) செப்பே வழிஇயினும் வரைநிலை இன்று - செவ்வன் இறை ஆகாது செப்பு வழவி வரினும் கடியப்படாது, அப்பொருள் புணர்ந்த கிளவியான - ஒருவாற்றான் அவ்வினாய பொருட்கு இயைபுபட்ட கிளவி யாதற்கண், எ-று.

'சாத்தா, உண்டியோ?' என்று வினாயவழி, 'வயிறு குத்திற்று,' என உற்றது உரைத்தலும், 'வயிறு குத்துகின்றது,' என மறுத்தலும், 'நீ உண்,' என ஏவுதலும், 'வயிறு குத்தும்,' என உறுவது கூறலும், 'பசித்தேன்,' என்றும், 'பொழுது ஆயிற்று,' என்றும் உடம்படுதலும் ஒருவாற்றான் வினாய பொருளை அறிவுறுத்தன. 'குமரியாடிப் போந்தேன். ஒரு பிடி சோறு தம்மின்,' என்பது, சொல்லாது இறுத்தல். சொல் தொகுத்து இறுத்தல், 'எப்பொருளாயினும்' (35) என்புழியும், அப்பொருள் (36) என்புழியும் கூறுப.

'செப்பே' என நின்ற ஏகாரம். பிரிநிலை ஏகாரம்; வினாநிற்பச் செப்பை வாங்கிக்கொண்டு அமைத்தலின். உம்மை, சிறப்புமமை.

செப்பு வழுவினும் அமைக. வினா வழீஇயின இடத்து அமையா தாம்.
(15)

செப்பிற்கும் வினாவிற்கும் மரபு

16. செப்பினும் வினாவினும் சினைமுதல் கிளவிக்கு
அப்பொரு ளாகும் உறழ்துணைப் பொருளே.

இது செப்பிற்கும் வினாவிற்கும் மரபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) செப்பினும் வினாவினும் - செப்பின்கண்ணும் வினாவின் கண்ணும், சினை முதல் கிளவிக்கு - சினைக்கிளவிக்கும் முதற்கிளவிக்கும், உறழ் துணைப் பொருளே - ஒப்புமை கருதாது மாறுபடக் கூறும் பொரு ளும் ஒப்புமை கூறப்படும் பொருளும், அப் பொருள் ஆகும் - அவ்வப் பொருளுக்கு அவ்வப்பொருளேயாம், என்று.

(எ-டு.) இவள் கண்ணின் இவள் கண் பெரிய; நும் அரசனின் எம் அரசன் முறை செய்யும்; இவள் கண்ணின் இவள் கண் பெரியவோ? எம் அரசனின் நும் அரசன் முறை செய்யுமோ? இவள் கண் ஒக்கும் இவள் கண்; எம் அரசனை ஒக்கும் நும் அரசன்; இவள் கண் ஒக்குமோ இவள் கண்? எம் அரசனை ஒக்குமோ நும் அரசன்? என வரும்.

'தன்னினம் முடித்தல்' என்பதனான், எண்ணுங்காலும், 'துகிரும், முத்தும், பொன்னும்' என இனம் ஒத்தன எண்ணுக; 'முத்தும், கருவிருந்தையும், கானங்கோழியும், பொன்னும்' என்று எண்ணற்க. (16)

இயல்புவழக்கும் தகுதிவழக்கும் அமையுமாறு

17. தகுதியும் வழக்கும் தழீஇயின ஓழுகும்
பகுதிக் கிளவி வரைநிலை இலவே.

இது மரபுவழு அமையுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) தகுதியும் வழக்கும் தழீஇயின ஓழுகும் - ஒருபொருட்கு உரிய சொல்லான் பட்டாங்கே சொல்லுதல் நீர்மை அன்று என்று அது களைந்து அதற்குத் தக்கதொரு வாய்பாட்டாற் கூறுதலையும், ஒருகாரண மின்றி வழங்கற்பாடே பற்றி வருவதனையும் பற்றி நடக்கும், பகுதிக்கிளவி - இலக்கணத்தின் பக்கச்சொல், வரை நிலைஇல - கடியப்படா, என்று.

செத்தாரைத் 'துஞ்சினார்' என்றலும், ஓலையைத் 'திருமுகம்' என்றலும், சடுகாட்டை 'நன்காடு' என்றலும், கெட்டதனைப் 'பெருகிற்று' என்றலும் போல்வன தகுதி.

பண்பு குறியாது சாதிப்பெயராய் 'வெள்யாடு, வெண்களமர், கருங்களமர்' என வருவனவும், குடத்துள்ளும் பிற கலத்துள்ளும் இருந்த நீரைச் 'சிறிது' என்னாது 'சில' என்றலும், அடுப்பின் கீழ்ப்புடையை 'மீயடுப்பு' என்றலும் போல்வன வழக்காம். (17)

செய்யுட்குரிய மரபு வழுவமைதி

18. இனச்சுட் டில்லாப் பண்புகொள் பெயர்க்கொடை
வழக்கா றல்ல செய்யு ளாறீற.

இது செய்யுட்கு மரபு வழுவமைதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இனச்சுட்டு இல்லாப் பண்பு கொள் பெயர்க் கொடை - இனத்தைச் சுட்டி அவற்றினின்றும் விசேடிக்கப்படுதல் இல்லாத பண்பு அடுத்து வழங்கப்படும் பெயரை ஒரு பொருட்குக் கொடுத்தல், வழக்காறு அல்ல செய்யுளாறு - வழக்கு நெறியல்ல; செய்யுள் நெறி, எ-று.

'செஞ்ஞாயிற்று நிலவுவேண்டினும்

வெண்திங்களுள் வெயில்வேண்டினும்'

(புறம். 38)

என இவை கருஞாயிறும் கருந்திங்களுமாகிய இனம் இன்மையின் விசேடிக்கப்படாவாயினும், செய்யுட்கு அணியாய் நின்றலின் அமைத்தார். எனவே, வழக்கின்கண் பண்புகொள் பெயர் இனம் குறித்து வருதல் மரபு என்பதாஉம், செய்யுட்கண் வழிஇ அமைதல் மரபு என்பதாஉம் கூறியவாறு ஆயிற்று.

பண்பு அடாது, 'வடவேங்கடம் தென்குமரி' (தொல். பாயிரம்), முட்டாழை, கோட்சுறா எனத் திசையும் உறுப்பும் தொழிலும் முதலிய அடை அடுத்து இனஞ் சுட்டாது வருவன, 'ஒன்றென முடித்த'லான் செய்யுளாறென அமைக்க. (18)

இயற்கைப்பொருட்கண் மரபு வழுவமை

19. இயற்கைப் பொருளை இற்றெனக் கிளத்தல்.

இஃது இயற்கைப் பொருட்கண் மரபு வழுவமை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இயற்கைப் பொருளை - பொருட்குப்பின் தோன்றாது உடன் நிகழுந் தன்மைத்தாய பொருளை, அதன் இயல்பு கூறுங்கால், இற்று எனக் கிளத்தல் - ஆக்கமுங் காரணமுங் கொடாது 'இற்று' எனச் சொல்லுக, எ-று.

(எ-டு.) நிலம் வலிது, நீர் தண்ணிது, தீ வெய்யது, வளி உளரும், உயிர் உணரும் என வரும்.

சேற்று நிலம் மிதித்து வன்னிலம் மிதித்தான், 'நிலம் வலிதாயிற்று' என்றவழி, மெலிதாயது வலிதாய் வேறுபட்டது என ஆக்கம் வேறுபாடு குறித்து நின்றலின், இயற்கைப்பொருள் ஆக்கமொடு வந்ததன்றாம். (19)

செயற்கைப் பொருள்மேல் மரபு வழுவமை

20. செயற்கைப் பொருளை ஆக்கமொடு கூறல்.

இதுசெயற்கைப் பொருள்மேல் மரபு வழுவமை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) செயற்கைப் பொருளை - காரணத்தான் தன்மை திரிந்த பொருளைத் திரிபு கூறுங்கால், ஆக்கமொடு கூறல் - ஆக்கங் கொடுத்துச் சொல்லுக, எ-று. (20)

மேலதற்கு ஒரு புறனடை

21. ஆக்கந் தானே காரண முதற்றே.

இது மேலதற்கு ஒரு புறனடை.

(இ-ள்.) ஆக்கந்தானே - செயற்கைப்பொருளை ஆக்கமொடு கூறுங்கால் அவ்வாக்கச் சொற்றான், காரண முதற்று - காரணச் சொல்லை முன்னாக உடைத்து, எ-று.

(எ-டு.) கடுக்கலந்த கைபிழி எண்ணெய் பெற்றமையான் மயிர் நல்ல வாயின, எருப்பெய்து இளங்களை கட்டு நீர்கால் யாத்தமையான் பைங்கூழ் நல்லவாயின என வரும்.

'மயிர் நல்ல; பைங்கூழ் நல்ல,' என ஆக்கமின்றி வந்தது, பொருட்குப் பின் தோன்றாது, உடன் தோன்றி நின்றலின் இயற்கைப்பொருளாம். அவ்வாறன்றி, முன் தீயவாய்ப் பின் நல்லவாயினவழி, அத்தீமை காணாதான், 'மயிர் நல்ல,' எனினும் இழுக்கின்றி, அச்செயற்கை உணராமற் கூறலின். (21)

எய்தியது விலக்கல்

22. ஆக்கக் கிளவி காரணம் இன்றியும்
போக்கின் றென்ப வழக்கி னுள்ளே.

இஃது எய்தியது விலக்கிற்று.

(இ-ள்.) ஆக்கக் கிளவி - 'காரணமுதற்று,' என்ற ஆக்கச் சொல், காரணமின்றியும் போக்கு இன்று என்ப - காரணமின்றி வரினும் குற்றமின்று என்று கூறப, வழக்கினுள்ளே - வழக்கிடத்து, எ-று.

(எ-டு.) மயிர் நல்லவாயின,
பயிர் நல்லவாயின,

என வரும்.

எனவே, செய்யுட்குக் காரணம் பெற்றே வருமாயிற்று.

'வருமழைய வாய்க்கொள்ளும் வாடாச்சீர் வண்கைக்
கருமுருகன் குடிய கண்ணி - திருநாஅல்!
இன்றென் குரற்கூந்தற் பெய்தமையாற் பண்டைத்தம்
சாயல வாயின தோள்.'

என இது காரணமும் ஆக்கமும் பெற்றது.

'குருதி படிந்துண்ட காகம் உருவிழந்து
குக்கிற் புறத்த சிரல்வாய்' (களவழி. 5)

என இதற்கு ஆக்கம் விகாரத்தான் தொக்கது என்று உணர்க.

'அரிய கானஞ் சென்றோர்க்
கெளரிய வாகிய தடமென் தோளே.' (குறுந். 77)

இதற்குக் 'கற்புக் காலத்தான் தோள் எளியவாயின,' என அக்காலங்
காரணமாயிற்று.

உம்மை எதிர்மறையாகலான், காரணம் கொடுத்துச் சொல்லுதலே
வலியுடைத்து. (22)

பால் ஐயமுள்வழிச் சொல் நிகழுமாறு

23. பால்மயக் குற்ற ஐயக் கிளவி
தானறி பொருள்வயின் பன்மை கூறல்.

இது மேல் 'இயற்கை, செயற்கை' எனப் பகுத்த பொருள்களுள்
திணையுணர்ந்து பால்ஐயந்தோன்றியவழி அவ்வையப்பொருள்மேற் சொல்
நிகழ்த்துமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) பால் மயக்குற்ற ஐயக்கிளவி - திணைதுணிந்து பால் துணியாது
நின்ற ஐயப்பொருளை, தான் அறிபொருள் வயின் பன்மை கூறல் - தான்
அறிந்த உயர்திணைப் பொருளிடத்துப் பன்மையாற் கூறுக, எ-று.

ஐயப்பொருளாவது, சிறப்பியல்பான் தோன்றாது பொது இயல்பான்
தோன்றிய பொருள்.

'ஆண்மகன்கொல்லோ பெண்டாட்டிகொல்லோ தோன்றுகின்ற
வர்!' என வரும்.

'திணைவயின்' என்னாது, 'தான் அறி பொருள்வயின்' எனப்
பொதுப்படக் கூறிய அதனான், 'ஒருவன்கொல்லோ பலர்கொல்லோ இக்
கறவை உய்த்த கள்வர்? ஒருத்திகொல்லோ பலர்கொல்லோ இக் குருக்கத்தி
நீழல் வண்டல் அயர்ந்தார்?' எனத் திணையோடு ஆண்மை பெண்மை
துணிந்த பன்மை ஒருமைப் பால்ஐயமுங் கொள்க.

அப்பொருட்கு இரு பாலுமாய் நின்றல் இன்மையின், தான் ஒன்றா
கிய பொருளைப் பன்மையாகக் கூறினும் அமைக என வழுவுமைத்தார்.(23)

இதுவும் அது

24. உருவென மொழியினும் அஃறிணைப் பிரிப்பினும்
இருவீற்றும் உரித்தே சுட்டுங் காலை.

இதுவும் ஐயப்பொருள்மேல் சொல் நிகழ்த்துமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இரு வீற்றும் சுட்டுங்காலை - திணைஐயத்துக்கண்ணும் அஹ்ரிணைப்பால் ஐயத்துக்கண்ணும் கூறும் மரபு கருதுமிடத்து, உருவென மொழியினும் - திணைஐயத்துக்கண் உருவெனச் சொல்லுமிடத்தும், அஹ்ரிணைப் பிரிப்பினும் - ஒருமையும் பன்மையுமாகப் பிரிக்கப்படும் அஹ்ரிணை இயற்பெயராகிய பொதுச்சொற்கண்ணும், உரித்து - ஐயத்தைப் புலப்படுத்தும் பொதுவாகிய தன்மை உரித்து, எ-று.

குற்றிகொல்லோ மகன்கொல்லோ இத்தோன்றாநின்ற உருவு?

ஒன்றுகொல்லோ பலகொல்லோ இச்செய் புக்க பெற்றம்?

என வரும்.

'உருவினும்' என்னாது, 'உருவென மொழியினும்' என்றதனான், உருவின் பொருளவாகிய வடிவு, பிழம்பு, பிண்டம் என்னுந் தொடக்கத்தனவும் கொள்க.

உருவு முதலியன உயர்திணைப் பன்மை ஒருமைப்பால் ஐயத்திற்கு ஏலாமையும் ஏனைத் திணைஐயத்திற்கு ஏற்புடைமையும் தோன்றச் 'சுட்டுங்காலை' என்றார்.

'உருபு' எனப் பகர உகரமாகப் பாடம் ஒதின், அது வேற்றுமை உருபிற்கும் உவம உருபிற்கும் பெயராய், வடிவை உணர்த்தாது என்று உணர்க. 'அதுவென் உருபுகெட' (95) எனவும், 'உருபினும் பொருளினும் மெய் தடுமாறி' (102) எனவும், 'உருபு தொடர்ந் தடுக்கிய' (103) எனவும், 'உருபு தொக வருதலும்' (105) எனவும், 'மெய்யுருபு தொகா' (106) எனவும், 'யாதன் உருபின்' (107) எனவும் பிறாண்டும் வேற்றுமைக்கு 'உருபு' என்றே சூத்திரஞ் செய்தவாறு காண்க. 'உவம உருபு' என்றல் அவ்வோத்திற் கூறிய உரைகளான் உணர்க.

அன்றியுஞ் சான்றோர் செய்யுட்களிலும் 'உருவு கிளர் ஒளிவினை' (அகம். 142) எனவும், 'ஞாயிற் றுருவுகிளர் வண்ணங் கொண்ட' (பதிற். 52 : 29, 30) எனவும், 'உருவக் குதிரை' (அகம். 1 : 2) எனவும், 'வேண்டுருவங் கொண்ட தொரு கூற்றங்கொல்!' (கலித். 56 : 9) எனவும் பிறாண்டும் கூறுமாற்றான் உணர்க.

'உருவு' என்பது, உடல் உயிர் கூட்டப் பொதுமையாகிய 'மக்கள்' என்னும் பொதுமைக்கு ஏலாது உடலையே உணர்த்துதலானும், 'பெற்றம்' என்பது இயற்பெயராயினும் ஒருகாற் சொல்லுதற்கண் ஒருபால்மேல் நிலலாது இருபால்மேல் நின்றலானும், இவை வழுவமைதி ஆயின. (24)

அவை துணிந்தபின் அமையுமாறு

25. தன்மை சுட்டலும் உரித்தென மொழிப
அன்மைக் கிளவி வேறிடத் தான.

இது முன்னர்க் கூறிய பால் ஐயத்தையும் திணை ஐயத்தையும் துணிந்து கூறும்வழி அவற்றிற்கு அன்மைத்தன்மை கூறும் மரபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) தன்மை சுட்டலும் உரித்து - ஒருவர்க்குப் பால் ஐயமும் திணை ஐயமும் நிகழ்ந்துழி அங்ஙனம் ஐயுறலே அன்றி அவர்க்கு அப் பொருள் களின் உண்மைத் தன்மையைக் கருதுதலும் உரித்து, அன்மைக் கிளவி வேறு இடத்தான என மொழிப - ஆண்டு ஒரு பொருள் ஒரு பொருள் அன்றாம் தன்மை உணர்த்துஞ் சொல் ஐயத்துக்கு வேறாய்த் துணிந்து தழீஇக்கொண்ட பொருளின்கண்ணது என்று கூறுவர் ஆசிரியர், எ-று.

(எ-டு.) இவன் பெண்டாட்டி அல்லன், ஆண் மகன்; இவள் ஆண் மகன் அல்லள், பெண்டாட்டி; இவன் குற்றி அல்லன், மகன்; இவ்வுரு மகன் அன்று, குற்றி; இப்பெற்றம் பல அன்று, ஒன்று; இப்பெற்றம் ஒன்று அல்ல, பல என வரும்.

'இவன்' என்னும் எழுவாய், 'அல்லன்' என்பதனொடு முடிந்தது. 'மகன்' என்பது, 'இவன்' என்னுஞ் சுட்டுப் பெயர்க்குப் பெயர்ப் பயனிலையாய் நின்றது. இவற்றிற்கு ஐந்தாம் உருபு விரித்தலும் ஒன்று, 'பெண்டாட்டியின் அல்லன்' என.

இனிச் சேனாவரையர் முன்னிற்குத்திரத்தின் உருவென்பதனை 'ஆண்மகன்கொல்லோ பெண்டாட்டிகொல்லோ இத்தோன்றாநின்ற உருபு? எனப் பால் ஐயத்திற்கு 'உருபு' என்னும் ஐயப்புலப் பொதுச்சொல் உரித்து என்று உதாரணங்காட்டி, இச்சுத்திரத்தின் 'அன்மைக்கிளவி மறுக்கப்படும் பொருள்மேல் ஆம்,' என்று கூறினாராலெனின், அவர் உதாரணங் காட்டியவற்றின் ஆண்மகன் என்று துணிந்தவழிப் 'பெண்டாட்டி அல்லன், ஆண்மகன்,' என்றும், பெண்டாட்டி என்று துணிந்தவழி 'ஆண்மகன் அல்லன், பெண்டாட்டி,' என்றும் மறுக்கப்படும் பொருள் மேல் அன்மை கூறி, அவற்றிற்கு 'இவ்வுருவு பெண்டாட்டி அல்லன், ஆண் மகன், என்றும், 'இவ்வுருவு ஆண்மகன் அல்லன், பெண்டாட்டி,' என்றும் 'உருவு' என்னுஞ் சொல் கூட்டியே பொருள் முடிக்க வேண்டுதலின், 'உருவு' என்னும் அஃறிணைப்பெயர் 'அல்லன், அல்லன்' என்னும் உயர்திணை வினைக்குறிப்பொடு முடியாமை உணர்க. அன்றியும், 'இவன் பெண்டாட்டி அல்லன், ஆண்மகன்; இவள் ஆண்மகன் அல்லன், பெண்டாட்டி' என அவர் சொல் முடித்தற்குக் கூட்டிய சுட்டுப்பெயர் கூட்டினும் முடியாமை யும் உணர்க. இனி, 'குற்றியோ மகனோ!' என்று ஐயுற்றான் மகனென்று துணிந்தது, மக்கள் தன்மையை ஆண்டுப் பெற்றன்றே? அது பெறவே. குற்றித்தன்மை ஆண்டு இல்லை ஆயிற்று. ஆண்டு இல்லாத குற்றித் தன்மையன் அல்லன் மகன் ஆதலான், அஃது அல்லாதான்மேல் அன்மை

ஏற்றுதலே ஆசிரியர் கருத்தென்று உணர்க. இனிக் குற்றி என்று துணியினும், இஃது ஒக்கும். உம்மை, எண்ணும்மை. (25)

வண்ணச்சினைச்சொல் அமையுமாறு

26. அடைசினை முதலென முறைமூன்று மயங்காமை
நடைபெற்ற றியலும் வண்ணச் சினைச்சொல்.

இது வண்ணச்சினைச்சொற்கண் மரபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அடை சினை முதல் என மூன்றும் - பண்புச் சொல்லும் சினைச்சொல்லும் முதற்சொல்லும் என்ற மூன்றும், முறை மயங்காமை நடைபெற்று இயலும் - கூறப்பட்ட முறை மயங்காமை வழக்கைப் பொருந்தி நடக்கும், வண்ணச்சினைச்சொல் - வண்ணம் முதலாகிய பண்புகளொடு தொடர்ந்த சினைச்சொல்லை உடைய முதற்சொல், எ-று.

மீட்டும் 'வண்ணச்சினைச்சொல்' என்றது, அச்சொற்குப் பெயர் கூறிற்று.

(எ-டு.) செங்கால் நாரை, பெருந்தலைச் சாத்தன் என வரும். வழக்கினுள் மயங்காது எனவே, செய்யுளுள்,

'கவிசெந் தாழிக் குவிபுறத் திருந்த
செவிசெஞ் சேவலும் பொருவலும் வெருவா
வாய்வன் காக்கையும் கூகையும் கூடி' (புறம். 238. 1-3)

என மயங்கியும் வருமாயிற்று. சினையொடு முதற்கு ஒற்றுமையுடையான் முதலோடும் இயைந்தன.

'பெருந்தோள் சிறுநுசுப்பின் பேரமர்க்கண் பேதை'

என்பதும் அவ்வாறே மயங்கி வந்தது, செய்யுளாதலின். 'பெருவழுதுணங் காய்' என்பது பெருமை முதன்மேலே கூறுதலின், சொல்லுவான் கருத்து வேறாயிற்று. இன்னும் 'வழக்கினுள் மயங்காது,' என்றதனாற் 'சிறு பைந்தாவி' (அகம். 57) எனச் சினையொடு குணம் இரண்டு அடுக்கல் செய்யுளாறென்க. 'இளம் பெருங்குத்தன்' என்பது சினையின்மையின் வேண்டியவாறு வந்தது.

(26)

பால் திணை வழுவமைதி

27. ஓருவரைக் கூறும் பன்மைக் கிளவியும்
ஓன்றனைக் கூறும் பன்மைக் கிளவியும்
வழக்கி னாகிய உயர்சொற் கிளவி;
இலக்கண மருங்கிற் சொல்லா றல்ல.

இது பால் வழுவும், திணை வழுவும் அமைக்கின்றது.

(இ-ள்.) ஒருவரைக் கூறும் பன்மைக் கிளவியும் - ஒருவனையும் ஒருத்தியையும் சொல்லும் பன்மைச் சொல்லும், ஒன்றனைக் கூறும் பன்மைக் கிளவியும் - ஒன்றனை உயர்திணைப் பன்மையாகச் சொல்லும் பன்மைச் சொல்லும், வழக்கின் ஆகிய உயர்சொற் கிளவி - வழக்கின் உளவாகிய உயர்த்துச் சொல்லுஞ் சொல்லாம்; இலக்கண மருங்கிற் சொல் ஆறு அல்ல - இலக்கண முறைமையான் சொல்லும் நெறியல்ல, எ-று.

'வழக்கின் ஆகிய' எனவே, வழுவமைதி பெற்றாம். உயர்சொல் - உயர்க்குஞ் சொல். ஒருவனையுந் 'தாம் வந்தார்,' என்ப; ஒருத்தியையுந் 'தாம் வந்தார்,' என்ப. ஒன்றையுந் 'தாம் வந்தார்' என்ப.

(எ-டு.) யாம் வந்தேம், நீயிர் வந்தீர், இவர் வந்தார், என வரும்.

'தாம் வந்தார் தொண்டனார்' என்பது, உயர்சொல் குறிப்பு நிலையின் இழிபு விளக்கிற்று.

'இலக்கண மருங்கிற் சொல்லாறு அல்ல,' என்ற மிகையான், ஓர் எருத்தை 'எந்தை வந்தான்,' எனவும், ஓர் ஆவை 'எம் அன்னை வந்தாள்,' எனவும்,

'கொடுங்கோல் கோவலர் பின்னின் றுய்த்தர
இன்னே வருகுவர் தாயர்.'

(முல்லைப். 15, 16)

எனவும் ஒப்புமை கருதாது காதல்பற்றி உயர்த்து வழங்கலும், 'கன்னி நறுஞாமூல் (சிலப். 7 : 9) கன்னி எயில்' எனவும், ஓர் எருத்தை 'நம்பி' எனவும், ஒரு கிளியை 'நங்கை' எனவும், அஃறிணையை உயர்திணை வாய்பாட்டான் கூறலும்; பண்புகொள் பெயர்க்கொடை, வழக்கினகத்தும் 'பெருங்கொற்றன், பெருஞ்சாத்தன்' என இல்குணம் அடுத்து உயர்த்துக்கூறலும் கொள்க. 'என் பாவை வந்தது,' என்பது ஆகுபெயர். அஃது ஒப்புள்வழிக் கூறியது.(27)

இடம் பற்றி நிகழும் சொற்கள்

28. செலவினும் வரவினுந் தரவினுங் கொடையினும்
நிலைபெறத் தோன்றும் அந்நாற் சொல்லும்
தன்மை முன்னிலை படர்க்கை என்னும்
அம்மு விடத்தும் உரிய என்ப.

இஃது இடம் பற்றி நிகழுஞ் சொற்களுக்குப் பொது விதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) செலவினும் வரவினுந் தரவினுங் கொடையினும் நிலைபெறத் தோன்றும் அந்நாற் சொல்லும் - செலவு முதலிய நான்கு வினை யானும், இடம் நிலைபெறப் புலப்படாநின்ற அந் நான்கு சொல்லும்; தன்மை முன்னிலை படர்க்கை என்னும் அம்முவிடத்தும் உரிய என்ப - தன்மை

முன்னிலை படர்க்கை என்னும் அம்முவிடத்திற்கும் உரியவாய் வரும் என்று கூறுவர் புலவர், எ-று.

'ஈங்கு' முதலியன தன்மைக்கண்ணும், 'ஆங்கு' முதலியன படர்க்கைக் கண்ணும் அடக்கப்பட்டன.

வினைச்சொல் பால் உணர்த்தும் ஈற்றான் மூன்றிடத்திற்கும் உரிமை வினையிலுட் கூறி, செலவு முதலியன முதனிலைதாமே இடம் உணர்த்தி நின்றலின் ஈண்டுக் கூறினார், அவற்றுள் அடங்காமையின். (28)

தன்மை முன்னிலைக்குரிய சொற்கள்

29. அவற்றுள்,
தருசொல் வருசொல் ஆயிரு கிளவியும்
தன்மை முன்னிலை ஆயீ ரிடத்த.

இஃது அவற்றுட் சிலவற்றிற்குச் சிறப்பிலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவற்றுள் தருசொல் வருசொல் ஆயிரு கிளவியும் - முற்கூறிய நான்கு சொல்லினுள் தரு சொல்லும் வரு சொல்லும் ஆகிய இரண்டு சொல்லும், தன்மை முன்னிலை ஆயீரிடத்த - தன்மை முன்னிலையாகிய அவ்விரண்டிடத்திற்கும் உரிய, எ-று.

(எ-டு.) எனக்குத் தந்தான்; நினக்குத் தந்தான்; என்னுழை வந்தான்; நின்னுழை வந்தான்; ஈங்கு வந்தான், என ஈற்றான் அன்றித் தரவும் வரவு மாகிய வினை, தன்கண்ணும் முன்னின்றான் கண்ணுஞ் சென்றன. முன்னிற் சூத்திரத்துப் பொதுவிதியான் மூன்றிடத்தும் வரைவின்றி ஆமெனவுங் கொள்ள வைத்தமையான்,

'பெருவிறல் அமரர்க்கு வென்றி தந்த' (புறம். 55 : 3) 'புனல்தரு பசங்காய் தின்ற' (குறுந். 292 : 2) 'தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது' (அகம். 36 : 6)

'அரிமலர் ஆய்ந்தகண் அம்மா கடைசி
திருமுகமுந் திங்களுஞ் செத்துத் - தெருமந்து
வையத்தும் வானத்துஞ் செல்லா தணங்காகி
ஐயத்துள் நின்ற தரவு.'

என மயங்குவனவும் அமைக.

'தரவு வரவு உணர்த்துஞ் சொல்' என்பது பொருள். (29)

படர்க்கைக்குரிய சொற்கள்

30. ஏனை இரண்டும் ஏனை இடத்த.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) ஏனை இரண்டும் - செலவுச்சொல்லும் கொடைச் சொல்லும், ஏனை இடத்த - படர்க்கைக்கு உரிய, எ-று.

(எ-டு.) அவன்கட் சென்றான். ஆங்குச் சென்றான். அவர்க்குக் கொடுத்தான் என, ஈற்றானன்றிச் செலவுத்தொழிலுங் கொடைப் பொருளும் படர்க்கையான்கட் சென்றுற்றன. (30)

யாது எவன் என்னுஞ் சொற்கள் அமையுமாறு

31. யாதெவன் என்னும் ஆயிரு கிளவியும்
அறியாப் பொருள்வயின் செறியத் தோன்றும்.

இஃது அறியாப் பொருள்மேல் சொல் நிகழ்த்தும் மரபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) யாது எவன் என்னும் ஆயிரு கிளவியும் - யாது எவன் என்று சொல்லப்படும் அவ்விரண்டு சொல்லும், அறியாப்பொருள்வயின் செறியத் தோன்றும் - அறியாப் பொருளிடத்து ஒருவன் வினாவும் வினாவாய் யாப்புறத் தோன்றும், எ-று.

(எ-டு.) இச்சொற்குப் பொருள் யாது? இச்சொற்குப் பொருள் எவன்?

இது, பொது வகையான் உணரப்பட்டுச் சிறப்பு வகையான் உணர்த்தப்படாத பொருளாம். இக் காலத்து 'எவன்' என்பது, 'என்' என்றும் 'என்னை' என்றும் மருவிற்று.

'யாவன்? யாவன்? யாவர்? யா? யாவை? யாண்டு? யாங்கு? எப் பொருள்? என்பன திணை பால் முதலியன உணர்த்தலின், அறியாப் பொருள்வயின் செறியத் தோன்றாவாயின.

ஆயின், 'யாது?' 'எவன்?' என்பவற்றிற்கும் அவை உளவால் எனின், வினாவுகின்றான் அஃறிணை ஒருமையும் பன்மையும் துணிந்து அவற்றின் பகுதி அறிதற்கு வினாவுகின்றான் அல்லன், பொதுவகையான் வினாவுகின்றான் என்று அறிவுறுக்குமாறு வழக்குநோக்கி உணர்க. (31)

அவற்றுள் யாது என்னும் வினா

32. அவற்றுள்,
யாதென வருஉம் வினாவின் கிளவி
அறிந்த பொருள்வயின் ஐயந் தீர்த்தற்குத்
தெரிந்த கிளவி யாதலு முரித்தே.

இஃது அவற்றுள் ஒன்று அறிந்தவழியும் வரும் என்று அறிந்து வழக்காக்கின்றது. எனவே, மரபு கூறிற்றாம்.

(இ-ள்.) அவற்றுள் யாது என வருஉம் வினாவின் கிளவி - அக்கூறப் பட்ட இரண்டனுள் யாது என்னும் வினாச்சொல் அறியாப் பொருளை வினாதலே அன்றி, அறிந்த பொருள்வயின் ஐயம் தீர்த்தற்குத் தெரிந்த கிளவி ஆதலும் உரித்து - அறிந்த பொருட்கண் ஐயந் தீர்த்தற்கு ஆராய்ந்த சொல்லாதலும் உரித்து, எ-று.

(எ-டு.) நம் எருது ஐந்தனுள் கெட்ட எருது யாது? என வரும். இஃது அறிந்த பொருட்கண் ஐயந்தீர்தலின், வழுவமைதி அன்று.

முன்னிற்குத்திரத்துள் 'யாது' என்பதனை இச்சுத்திரத்தொடு பொருந்தப்பின் வையாததனான், செறியத் தோன்றாதனவற்றினும் வருவன கொள்க.

நமருள் யாவன் போயினான்? என எல்லாவற்றோடும் ஓட்டுக.

இனி, 'கடிசொல் இல்லை' (452) என்பதனான், நமருள் எவன் போயினான்? அவற்றுள் எவ்வெருது கெட்டது? என்பனவுங் கொள்க.

உம்மை எதிர்மறை ஆகலான், ஐயத்தாய் நின்றல் வலியுடைத்து. (32)

முற்றும்மை வருமிடன்

33. இனைத்தென அறிந்த சினைமுதற் கிளவிக்கு வினைப்படு தொகுதியின் உம்மை வேண்டும்.

இதுவரையறையுடையது தொகை பெறும்வழிப் படுவதொரு மரபு கூறுகின்றது.

இ-ள். இனைத்தென அறிந்த சினை முதல் கிளவிக்கு - கேட்போரான் இத்துணை என்று அறியப்பட்ட சினைக்கிளவிக்கும் முதற்கிளவிக்கும், வினைப்படு தொகுதியின் உம்மை வேண்டும் - முடிக்கும் சொல்லொடுபடும் தொகுதிக்கண் உம்மை கொடுத்துச் சொல்லுக, எ-று.

(எ-டு.) நம்பி கண் இரண்டும் நொந்தன; தமிழ் நாட்டு மூவேந்தரும் வந்தார்; எனச் சினை முதற்கிளவிகள் தாமே வினைப்பட்டமையின், உம்மை வேண்டின.

'பன்னிரு கையும் பாற்பட இயற்றி' (முருகு. 118) இது பிறவினைப் படுத்தினது.

'முரசுமுழங்கு தானை மூவரும் கூடி' (பொருந. 54) இது தானே வினைப்பட்டது. பன்னிரண்டென்னும் தொகுதியும் கையும் 'இயற்றி' என்பதன்மேல் வருதலின், 'கை என்பதனோடு இயைந்த 'இயற்றி' என்னும் வினை தொகைப்பெயரோடும் இயைந்ததாம். 'ஐந்தலை நாகம் உடன்றது,' என்பதற்கு 'நாகம்' வினைப்படு தொகுதி அன்று, முடிக்குஞ் சொல் அன்மையின். இனிக் 'கண்ணிரண்டும் குருடு; எருது இரண்டும் மூரி,' எனப் பெயர் கொண்டவழிப் பெயரும் முடிக்குஞ் சொல்லேயாம். 'சுவை ஆறும் உடைத்து இவ்வடிசில்; கதி ஐந்தும் உடைத்து இக்குதிரை,' எனச் சிறுவாத பண்பு முதலியனபற்றி வருவனவுங் கொள்க.

'இருதோள் தோழர் பற்ற' என்பது பிறரான் வினைப்படுக்கப் பட்டது. இதற்கு உம்மை விகாரத்தான் தொக்கது, செய்யுளாதலின்.

இத்துணை என்று அறியாக்கால், 'முருகற்குக் கை பன்னிரண்டு,' என்று உம்மை பெறாதாம். 'ஒண்குழை ஒன்றொல்கி எருத்தலைப்ப' என்பது, ஒன்றேனும், இணைத்தென அறிதலின் உம்மை வேண்டும்; அது, விகாரத்தான் தொக்கது. (33)

நிலையாப் பொருளும் எச்சவும்மை பெறுதல்

34. மன்னாப் பொருளும் அன்ன இயற்றீற.

இது நிலையாப் பொருட்கண் மரபு நிகழ்த்துமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மன்னாப் பொருளும் - உலகத்து நிலை இல்லாத பொருளும், அன்ன இயற்று - அதுபோல உம்மை கொடுத்துக் கூறுதல் வேண்டும், என்று.

'பொருளும்' என்ற எச்ச உம்மையான், உலகத்து இல்லாத பொருளும், இடமும் காலமும் பொருளும் முதலியனவற்றொடு படுத்துக் கூறுதற்கண் உம்மை கொடுத்துக் கூறுதல் வேண்டும் என்று பொருள் உரைத்துக் கொள்க.

'யாக்கையும் நிலையாது,' எனவே, 'இளமையும் செல்வமும் நிலையா', என்னும் பொருளும் உணர்த்தி எச்சஉம்மையாய் நிற்கும். உம்மை பெறுதல் ஒப்புமையான், முற்றும்மையோடு எச்சஉம்மையை மாட்டெறிந்தார்.

இனிப் 'பவளக்கோட்டு நீல யானை சாதவாகனன் கோவிலுள்ளும் இல்லை; குருடு காண்டல் பகலும் இல்லை; 'உறற்பால நீக்கல் உறுவர்க்கும் ஆகா' (நாலடி.104) என, இல்லாப் பொருள்களும் எச்சஉம்மை பெற்றவாறு காண்க. இடம் முதலியவற்றொடு வாராதவழி உம்மை பெறா.

* 'மன்னுக பெருமநீ நிலமிசையானே.' (புறம். 6 : 29) எனவும், 'மன்னா உலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்' (புறம். 165 : 1) எனவும், 'மன்னாப் பொருட்பிணி முன்னி' (நற். 71) எனவும் மன்னாமை நிலையாமையை உணர்த்துதல் அன்றி, இன்மையை யாண்டும் உணர்த்தாமை காண்க. (34)

* (பாடம்) மன்னிய

தன்னிடம் இல்லதனை இல்லை என்னுமாறு

35. எப்பொரு ளாயினும் அல்ல தில்லெனின்

அப்பொரு ளல்லாப் பிறிதுபொருள் கூறல்.

இது வினாயதன் புறத்துச் சொல் பல்காமல் 'சொல் தொகுத்து இறுத்தல்' என்னுஞ் செப்பு ஆமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) எப்பொருள் ஆயினும் - யாதானும் ஒரு பொருளை ஆயினும், அல்லது இல் எனின் - தன்னுழை உள்ளது அல்லதனை இல்லை யெனல்

உறுமே எனின், அப்பொருள் அல்லாப் பிறிது பொருள் கூறல் - அவன் வினாய பொருடன்னையே கூறாது அதற்கு இனமாகிய பிறிது பொருளைக் கூறி இல்லை என்க, எ-று.

‘நூறு விற்கும் பட்டாடை உளவோ?’ என்று வினாயினார்க்கு, ‘ஐம்பது விற்கும் கோசிகம் அல்லது இல்லை,’ என்றும், ‘பயறுளவோ வணிகிர்?’ என்றார்க்கு, உழுந்து அல்லது இல்லை; கொள் அல்லது இல்லை; என்றும் தன்னுழை உள்ளது அல்லதனை இல்லை என்பான், பிறிது பொருளைக் கூறினான்.

‘பயறு உளவோ?’ என்றவழி அல்லது என்பது ஒழியவும், ‘பயறு இல்லை; உழுந்து உள,’ என்றால் படும் இழுக்கு என்னை எனின், ‘எப்பொருளாயினும்’ என்றது ஐம்பாற்பொருளை ஆகலானும், ‘அல்லது’ என்பது அஃறிணை ஒருமைப்பாற்கு உரித்தேனும் மற்றை நான்கு பாற் கண்ணும் பால் வழுவாயும் திணை வழுவாயும் மயங்குதலானும், அது கண்டு அதனை அமைத்தற்கு ‘எப்பொருள் ஆயினும் அல்லது இல்’ என்றார். ‘அவன் அல்லது, அவள் அல்லது, அவர் அல்லது, அது அல்லது, அவை அல்லது’ என வரும்.

‘நானும் நட்பும் இல்லோர்த் தேரின்

யானை தில்லையில் வுலகத் தானே.’

(அகம். 268. 8 - 9)

எனச் சான்றோர் செய்யுளுள் பயின்று வருமாறும் உணர்க. ‘அவன் அல்லது பிறன் இல்லை,’ என மேல்வருஞ் சொல்லொடு படுத்து வழுவமைதியாதல் அறிக.

பயற்றான் முடிக்கும் குறை உழுந்தான் முடித்தலன்றிப் பாம்புணிக் கருங்கல்லான் முடித்தல் ஆகாமையின், ‘பயறு உளவோ?’ என்றார்க்குப் ‘பாம்புணிக் கருங்கல் அல்லது இல்லை,’ என்றல் பொருந்தாமை உணர்க.

(35)

மேலதற்கு ஒரு புறனடை

36. அப்பொருள் கூறின் சுட்டிக் கூறல்.

இது மேலதற்கு ஒரு புறனடை ஆயதொரு இறுத்தல் வகைமை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அப்பொருள் கூறின் - அல்லது இல் என்பான் பிறிது பொருள் கூறாது அப்பொருடன்னையே கூறுமாயின், சுட்டிக் கூறல் - முன்னர்க் கிடந்த பொருளைச் சுட்டிச் சொல்லுக எ-று.

‘இவை அல்லது இல்லை; இப்பயறு அல்லது இல்லை,’ என வரும். வினாயினான் பயற்றின் நன்மையும் தீமையும் உணர்ந்து, கோடற்கும், தவிர்தற்கும் இவ்வாறே கூறுக என்றார். சுட்டாது, ‘பயறு அல்லது இல்லை,’

எனின், 'பயறு உள, உழுந்து முதலிய இல்லை,' எனப் பிறிது பொருள் ஏற்பித்துச் செப்புவழுவாம்.

'தன்னினம் முடித்தல்' என்பதனால், 'பெரும்பயறு அல்லது இல்லை; பசும்பயறு அல்லது இல்லை,' எனக் கிளந்து கூறுதலுங் கொள்க. (36)

**சுட்டுப்பெயர் பொருட்பெயராய் உணர்த்துமாறும்,
சுட்டுப்பெயர் அமையுமாறும்**

37. பொருளொடு புணராச் சுட்டுப்பெய ராயினும்
பொருள்வேறு படாஅ தொன்றா கும்மே.

இது, திணைவழு அமையுமாறும், ஒரு பொருட்பெயர் சுட்டாய் நின்று அப்பொருள் உணர்த்துவதொரு மரபு வழுவமைதியும் உணர்த்து கின்றது.

(இ-ள்.) சுட்டு பொருளொடு புணரா ஆயினும் ஆகும் - ஒரு சுட்டுத் தான் உணர்த்துதற்கு உரிய அஃறிணைப்பொருளை உணர்த்தாது உயர்திணைப்பொருளை உணர்த்தி நிற்குமாயினும் ஆம், பெயர் பொரு ளொடு புணரா ஆயினும் சுட்டுப்பொருள் வேறுபடாது ஒன்றாகும் - சில பொருட்பெயர் சுட்டுப்பொருளை உணர்த்தா ஆயினும் தாம் சுட்டுவ தொரு பொருளிடத்து வேறுபட நில்லாமல் அப்பொருளையே உணர்த்தி நிற்கும் எ-று.

'இஃது ஒத்தன்,' (கலி 84 : 18) என்றவழி, 'இஃது' என்ற அஃறிணைப் பொருளை உணர்த்திய சுட்டு 'இவன் ஒருத்தன்' என உயர்திணைப் பொருளை உணர்த்தி நின்றவாறு காண்க. 'இஃதோ செல்வற் - கொத்தனம் யாமென' (அகம். 26 : 19, 20) என்பதும் அது.

'நாயுடை முதுநீர்' (அகம். 16) என்னும் அகப்பாட்டினுள்,
'நாணி நின்றோள் நிலைகண் டியானும்
பேணினென் அல்லனோ மகிழ்க! வானத்
தணங்கருங் கடவுளன் னோள்நின்
மகன்தாய் ஆதல் *புரைவதாங் கெனவே.'

என்புழி 'நாணி நின்றோள்' என்னும் பொருட்பெயர் தன் தொடர்ப் பொருளைக்கொண்டு முடிந்த பின்னர், அப்பொருட்பெயர்மேல் ஒரு காரியம் கூற வேண்டியவழி, 'அவள்' எனச் சுட்டிக் கூறுதல் வேண்டும்; அங்ஙனம் கூறாது, 'வானத் தணங்கருங் கடவுளன்னோள்' என எல்லார்க்கும் பொதுவாயதொரு பெயரான் கூறினாள். ஆயினும், கூறுகின்றாள் பரத்தையைக் கருதியே கூறுதலின், அக் 'கடவுளன்னோள்' என்ற பெயரும் சுட்டுப் பெயர்த்தன்மையாய் நின்றவாறு காண்க.

‘அளிநிலை பொறாஅது, (அகம். 5) என்னும் அகப்பாட்டினுள், ‘ஒண்ணுதல்... உயிர்த்த காலை மாமலர் மணியுரு விழந்த... தோற்றம் கண்டே கடிந்தனம்,’ என முடித்த பின்னர் அவள்மேல் பின்னரும் ஒரு காரியம் கூறக் கருதிய தலைவன், ‘ஒண்டொடி’ எனப் பொதுப்பெயரான் கூறினானேனும், அப்பெயர் ‘அவள்’ என்னும் பொருள் தந்து நின்றவாறு காண்க.

‘கொய்தளிர்ந்த தண்டலைக் கூத்தப் பெருஞ்சேந்தன்
வைகலும் ஏறும் வயக்களிறே! - கைதொழுவல்;
காலேக வண்ணனைக் கண்ணாரக் காணவெஞ்
சாலேகம் சார நட.’ (நன். சூ. 397 உரை)

‘பொற்பூண் சுமந்த புணர்மென்முலைக் கோடு போழ
நற்பூங் கழலான் இருதிங்கள் நயந்த வாறும்
கற்பா டழித்த கனமாமணித் தூண்செய் தோளான்
வெற்பூ டறுத்து விரைவின்றெறிக் கொண்ட வாறும்’ (சீவக. 19)

என்றாற்போலப் பிற செய்யுட்களுள்ளும் பொருட்பெயர் சுட்டுப்பெயர்ப் பொருளவாய் வருதல் பெரும்பான்மை என்று உணர்க.

‘வையைக் கிழவன் வயங்குதார் மாணகலம்
தையலாய்! இன்றுநீ நல்கினை நல்காயேல்
கூடலார் கோவொடு நீயும் படுதியே
நாடறியக் கௌவை ஒருங்கு.’ (ந. சூ. 397. மேற்)

என்புழிக் ‘கூடலார்கோ’ என்றாற்போலப் பின் பொருட்பெயர் பொதுவாய் நில்லாது அப்பொருளையே விளக்கிச் சுட்டாய் நிற்பனவும் ‘ஒன்றென முடித்த’ லாற் கொள்க.

இச்சூத்திரத்திற்குப் பலருங் கூறும் பொருளெல்லாம் முன்னிற் சூத்திரத்தாற் பெற்றவாறு காண்க.

உம்மை, சிறப்பும்மை, அது வேறு பொருள்படுதல் மாலைத்தாயினும், பொருள் வேறுபடாது ஒன்றாகும் என்றவாறு. (37)

* (பாடம்) புரைவதா லெனவே.

இயற்பெயரும் சுட்டுப்பெயரும் சேர்ந்து வருமுறை

38. இயற்பெயர்க் கிளவியும் சுட்டுப்பெயர்க் கிளவியும்
வினைக்கொருங் கியலும் காலந் தோன்றின்
சுட்டுப்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்
இயற்பெயர் வழிய என்மனார் புலவர்.

இஃது ஒரு பொருளை உணர்த்தும் இருபெயர் வழிக் காக்கின்றது.

(இ-ள்.) இயற்பெயர்க் கிளவியும் சுட்டுப்பெயர்க் கிளவியும் - இயற்பெயராகிய சொல்லுஞ் சுட்டுப் பெயராகிய சொல்லும், வினைக்கு ஒருங்கு

இயலும் காலந்தோன்றின் - ஒன்றனை ஒன்று கொள்ளாது இரண்டும்பிறிது வினை கோடற்கு ஒருங்கு நிகழுங்காலம் தோன்றுமாயின், சுட்டுப்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார் - உலகத்தார் சுட்டுப் பெயராகிய சொல்லை முற்படக் கிளவார், இயற்பெயர் வழிய என்மனார் புலவர் - இயற்பெயர்க்குப் பின்னாகக் கூறுவர் என்று சொல்லுவர் புலவர், எ-று.

‘ஒருங்கியலும்’ என்றதனான், ஒரு பொருளை உணர்த்துதல் கொள்க. ‘வழிய’ என்றதனான், இயற்பெயர்வழி நின்றற்குரிய அகர இகரச் சுட்டே கொள்க.

சாத்தன் வந்தான், அவற்குச் சோறு கொடுக்க; சாத்தி வந்தாள், அவட்குப் பூக்கொடுக்க என வரும்.

‘அவன் வந்தான்’, சாத்தற்குச் சோறு கொடுக்க’ எனின், அவனும் சாத்தனும் வேறுவேறாய், அவன் வருந்துணையுஞ் சாத்தன் சோறு பெறா திருந்தானாவான் செல்லும்; அங்ஙனங் கூறற்க.

இனி, ‘இயற்பெயர் வழிய’ என்ற மிகையான், இயற்பெயர் அல்லா உயர் திணைப் பெயர்க்கும் அஃறிணைப் பெயர்க்கும் சுட்டுப்பெயர் பின் வருதல் கொள்க.

நம்பி வந்தான், அவற்குச் சோறு கொடுக்க; நங்கை வந்தாள், அவட்குப் பூக்கொடுக்க; எருது வந்தது, அதற்குப் புல் இடுக; குதிரை வந்தது, அதற்கு முதிரை கொடுக்க என வரும்.

‘தன்னினம் முடித்தல்’ என்பதனான், விரவுப் பெயருள் இயற்பெயர் ஒழிந்தனவுங் கொள்க.

முடவன் வந்தான், அவற்குச் சோறு கொடுக்க; முடத்தி வந்தாள், அவட்குக் கூறை கொடுக்க என வரும்.

‘வினைக்கு ஒருங்கியலும்’ என்று வினை கூறுதலாற் பெயர்க்கு ஒருங்கு இயலாது முன்கூறினும் அமைக என்பதாம்.

(எ-டு.) சாத்தன் அவன்; அவன் சாத்தன் என வரும். (38)

எய்தியது விலக்கல்

39. முற்படக் கிளத்தல் செய்யுளுள் உரித்தே.

இஃது எய்தியது விலக்கிற்று.

(இ-ள்.) முற்படக் கிளத்தல் - இயற்பெயருஞ் சுட்டுப்பெயரும் வினைக்கு ஒருங்கியலும்வழிச் சுட்டுப்பெயரை முற்கூறுதல், செய்யுளுள் உரித்து - செய்யுளிடத்து உரித்து, எ-று.

(எ-டு.)

'அவணங்கு நோய்செய்தான் ஆயிழாய்! வேலன்
விறன்மிகுதார்ச் சேந்தன்பேர் வாழ்த்தி - முகனமர்ந்
தன்னை அலர்கடப்பந் தாரணியின் என்னகொல்
பின்னை யதன்கண் விளைவு.'

(நன். சூ. 394 உரை)

சேந்தன், இயற்பெயர்.

(39)

சுட்டு முதலாகிய காரணக்கிளவி

40. சுட்டுமுத லாகிய காரணக் கிளவியும்
சுட்டுப்பெய ரியற்கையின் செறியத் தோன்றும்.

இதுவும் அச்சுட்டு ஆராய்ச்சியே கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) சுட்டு முதலாகிய காரணக் கிளவியும் - சுட்டுப்பெயர்
முதலாகிய காரணப் பொருண்மையை உணர்த்தும் சொல்லும், (உம்மையான்
காரணமின்றி, வருஞ் சுட்டுப்பெயரும்), சுட்டுப்பெயர் இயற்கையின்
செறியத் தோன்றும் - சுட்டுப்பெயர் போலத் தன்னாற் சுட்டப்படும்
தொழிலை உணர்த்துஞ் சொற்குப் பின் கிளக்கப்படும், எ-று.

'சுட்டுப்பெயர் இயற்கை' எனவே, வழக்கிற்குப் பின்னுஞ் செய்யுட்கு
முன்னும் நிற்குமென்பது பெற்றாம்.

'சாத்தன் கை எழுதுமாறு வல்லன்', அதனான் தந்தை உவக்கும்;
சாத்தி சாந்து அரைக்குமாறு வல்லன், அதனாற் கொண்டவன் உவக்கும்-
இவற்றுள் சுட்டு முதலாகிய காரணக்கிளவி உருபன்று; உருபேற்ற சுட்டுப்
பெயரோடு ஒப்பதோர் இடைச்சொல்; என்னை? பிளவுபடாது ஒன்று
பட்டு இசைத்தலின்.

'சாத்தன் வந்தான், அஃது அரசற்குத் துப்பு ஆயிற்று; கிழவன் பிரிந்
தான், அதனைக் கிழத்தி உணர்ந்திலன் - என இவை காரணமின்றி வந்தன.

(40)

இயற்பெயரும் சிறப்புப்பெயரும் அமையுமாறு

41. சிறப்பி னாகிய பெயர் நிலைக் கிளவிக்கும்
இயற்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்.

இதுவும் ஒருபொருளை உணர்த்தும் இருபெயர் வழக் காக்கின்றது.

(இ-ள்.) சிறப்பினாகிய பெயர்நிலைக் கிளவிக்கும் - வினைக்கு
ஒருங்கியலும்வழிச் சிறப்பினாகிய பெயராய் நின்றலையுடைய சொற்கும்
(உம்மையான், தவம், சுல்வி, குடி, உறுப்பு முதலியவற்றான் ஆகிய சொற்கும்),
இயற்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார் - இயற்கைப் பெயராகிய சொல்லை
உலகத்தார் முற்படக் கிளவார், பிற்படக் கிளப்பர், எ-று.

சிறப்பு, மன்னர் முதலியோரான் பெறும் வரிசை.

(எ-டு.) ஏனாதி நல்லுதடன், முனிவன் அகத்தியன், தெய்வப்புலவன் திருவள்ளுவன், சேரமான் சேரலாதன், சோழன் நலங்கிள்ளி, பாண்டியன் மாறன், குருடன் கொற்றன் என வரும்.

தச்சக் கொற்றன் : தொழிலினானாகிய பெயர்.

'திருவீரவாசிரியன்' என்றாற்போல இயற்பெயர் முற்கூறுவன பிறவும் இக்காலத்தார் மயங்கக் கூறுவன பிறவுங் 'கடிசொல் இல்லை' (452) என்பதனாற்கொள்க. (41)

ஒருபொருட் பல பெயர் மரபுவழிக் காத்தல்

42. ஒருபொருள் குறித்த வேறுபெயர்க் கிளவி
தொழில்வேறு கிளப்பின் ஒன்றிடன் இவ்வே.

இஃது ஒரு பொருளை உணர்த்தும் பல பெயர் வழக்காக்கின்றது.

(இ-ள்.) ஒரு பொருள் குறித்த வேறு பெயர்க் கிளவி - ஒரு பொருளை உணர்த்துதலைக் குறித்து வந்த பல பெயர்ச் சொற்கள், தொழில் வேறு கிளப்பின் - ஒரு தொழிலையே முடிபாகக் கூறாது பெயர்தோறும் வேறாகிய தொழில்களைக் கொடுத்து முடிப்பின், ஒன்றிடன் இல - ஒரு பொருளின வாய் ஒன்றுதல் இல எ-று.

கிளவி, கருவிக்கருத்தாவாய் நின்றது.

'ஆசிரியன் பேரூர்கிழான் செயிற்றியன் இளங்கண்ணன் சாத்தன் வந்து உண்டு சென்றான்,' என்னாது, 'ஆசிரியன் வந்தான்; பேரூர்கிழான் உண்டான்; செயிற்றியன் சென்றான்,' என வேறுவேறு முடிக்குஞ் சொல் கொடுப்பின் ஒருவன் ஆகாது வேறுவேறு பொருளாம்.

'எந்தை வருக! எம்பெருமான் வருக!' என்றாற்போல்வன, காதல் பற்றிப் பலகால் ஒரு தொழிலே வந்தனவாம். (42)

எண்ணின்கண் திணை வழுவமைதி

43. தன்மைச் சொல்லே அஃறிணைக் கிளவியென்று
எண்ணுவழி மருங்கின் விரவுதல் வரையார்.

இஃது எண்ணின்கண் திணைவழி அமைக்கின்றது.

(இ-ள்.) தன்மைச் சொல்லே அஃறிணைக் கிளவி என்று - தன்மைச் சொல்லும் அஃறிணைச்சொல்லும் என்று கூறிய இரண்டும், எண்ணுவழி மருங்கின் விரவுதல் வரையார் - எண்ணும் இடமாகிய இடத்து விராய்வந்து தன்மைப்பன்மைச் சொல்லான் அஃறிணைச்சொல் முடிதலை நீக்கார் ஆசிரியர் எ-று.

மேல், 'பன்மை உரைக்குந் தன்மைக் கிளவி' (211) என்பதனானும் பன்மைத்தன்மை பெற்றாம்.

'யானுமென் எஃகமுஞ் சாறும் அவனுடைய
யானைக்குஞ் சேனைக்கும் நேர்.'

இஃது, இருதிணையும் விராய் எண்ணி, அஃறிணை உயர்திணை
யொடு முடிந்தது. (43)

ஒருமை எண் நிற்குமாறு

44. ஒருமை யெண்ணின் பொதுப்பிரி பாற்சொல்
ஒருமைக் கல்ல தெண்ணுமுறை நில்லாது.

இஃது எண்ணுவகையாற் கூறும் ஒருவகைச் சொல் நிகழ்ச்சி
கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஒருமை எண்ணின் பொதுப் பிரி பாற்சொல் - ஒருமை
எண்ணினை உணர்த்தும் ஒருவர் என்னும் பொதுமையினின்றும் பிரிந்த
பால் உணர்த்துஞ் சொல்லாகிய ஒருவன் ஒருத்தி என்னுஞ் சொல்,
ஒருமைக்கு அல்லது எண்ணுமுறை நில்லாது - ஒருமைக்கண் அல்லது
இருமை முதலிய எண்ணுமுறைமைக்கண் நில்லாது, எ-று.

எனவே, பொதுப் பிரியாப் பாற்சொல்லாகிய 'ஒருவர்' என்னுஞ்
சொல், 'இருவர், மூவர்' என எண்ணுமுறைமைக்கண் நிற்பதாயிற்று.
'இருவன், மூவன்' எனவும், இருத்தி, முத்தி' எனவும், நகர ஈறும் இகர ஈறும்
இயைபு இன்மையானும், ரகர ஈறு இயைபுடைமையானும் இங்ஙனங்
கூறினார்.

'ஒன்றென முடித்தல்' என்பதனான், 'ஒருவேன், ஒருவை' என்னுந்
தன்மை முன்னிலை ஈறும் எண்ணுமுறை நில்லாமை கொள்க. (44)

வியங்கோள் எண்ணுப்பெயர் அமையுமாறு

45. வியங்கோள் எண்ணுப்பெயர் திணைவிரவு வரையார்.

இஃது எண்ணின்கண் திணைவழு அமைக்கின்றது.

(இ-ள்.) வியங்கோள் எண்ணுப்பெயர் - வியங்கோளொடு தொடரும்
எண்ணுப்பெயர், திணை விரவு வரையார் - திணை விராய் வருதலை நீக்கார்
ஆசிரியர், எ-று.

ஆவும் ஆயனுஞ் செல்க என்றது, எண்ணும்மையாதலின், சேறல்
தொழில் இரண்டற்கும் எய்துதலின் வழுவின்றேனும், அஃறிணை ஏவற்
றொழிலை முற்றமுடியாமை கருதி வழுவமைத்தார்.

'ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்' (புறம்.9:1) என எண்ணி, 'நும்
அரண் சேர்மின்' (புறம்.9:5) என முன்னிலைவினை கோடல் செய்யுள்முடிபு
என்பது அதிகாரப் புறனடையாற் கொள்க.

‘ஆவும் ஆயனுஞ் சென்ற கானம், செல்லுங் கானம்’ என வியங்கோளல்லா விரவு வினையான் வருதல் ‘தன்னினம் முடித்த’லாற் கொள்க(45)

பொதுமைக்குரிய சொற்கள்

46. வேறுவினைப் பொதுச்சொல் ஒருவினை கிளவார்.

இதுமரபுவழுக் காக்கின்றது.

(இ-ள்.) வேறு வினைப் பொதுச்சொல் - வேறுபட்ட வினையிணையுடையபல பொருட்குப் பொதுவாகிய சொல்லை, ஒரு வினைகிளவார் - அவற்றுள் யாதானும் ஒரு வினையாற் கூறார். எனவே, அவற்றையெல்லாம் உள்ளடக்கி நிற்கும் பொதுவினையாற் கூறுவர், எ -று.

‘அடிசில்’ என்பது, உண்பன, தின்பன, நக்குவன, பருகுவனவற்றிற்கும்; ‘அணி’ என்பது, கட்டுவன, கவிப்பன, செறிப்பன, பூண்பனவற்றிற்கும்; ‘இயம்’ என்பது, கொட்டுவன, ஊதுவன, எழுப்புவனவற்றிற்கும்; ‘படை’ என்பது, எய்வன, எறிவன, வெட்டுவன, குத்துவனவற்றிற்கும் பொது வாதலின், அடிசில் உண்டார், கை தொட்டார் எனவும்; அணி அணிந்தார், மெய்ப்படுத்தார் எனவும்; இயம் இயம்பினார், படுத்தார் எனவும்; படை வழங்கினார், தொட்டார் எனவும் பொதுவினையாற் கூறுக. இவற்றை ஒரு வினையாற் கூறின், வழுவாம்.

‘மூங்கில் மிசைந்த முழந்தாள் இரும்பிடி’ (கலி. 50 : 2) எனவும், ‘நளிபுகை கமழாது இறாயினிர் மிசைந்து’ (மலைபடு. 249) எனவும், ‘இடம்படிந், வீழ்களிறு மிசையாப் புலியினும் சிறந்த’ (அக. 29 : 2 - 3) எனவும், ‘கடவுள் ஒருமீன் சாலினி ஒழிய, அறுவர் மற்றையோரும் அந்நிலை அயின்றனர்’ (பரி. 5 : 44, 45) எனவும், இவை தின்றெனவும் விழுங்கி எனவும் பெரும்பான்மை வருதலின், ‘மிசைந்தார், அயின்றார்’ என்பன உதாரணங்காட்டல் பொருந்தாமை உணர்க.

இனி,

‘உண்டற் குரிய அல்லாப் பொருளை
உண்டன போலக் கூறலும் மரபே.’

(19)

என்னும் பொருளியற் சூத்திரத்தான் உண்டற் ரொழில் எல்லாவற்றிற்கும் பெரும்பான்மை வருதல் பெற்றாம்.

‘அறுசுவை அடிசில் அணியிழை தருதலின்
உறுவயி நார ஓம்பாது தின்றென’

என்பது இழித்தற்கண் வருதலின், வழுவன்று.

(46)

47. எண்ணுங் காலும் அதுவதன் மரபே.

இதுவும் அது

(இ-ள்.) எண்ணுங்காலும் - அவ்வேறுவினைப் பொருள்களைப் பொதுச் சொல்லாற் கூறாது பிரித்து எண்ணுமிடத்தும், அது அதன் மரபே - அதன் இலக்கணம் ஒரு வினையாற் கிளவாது பொதுவினையான் கிளத்தலேயாம், எ-று.

‘சோறுங் கறியும் நன்றென்று உண்டார்.’

‘யாழங் குழலும் பறையும் இயம்பினார்.’

என வரும். ‘தின்றார், ஊதினார்’ என்றால் வழுவாம்.

‘ஊந்துவை

கறிசோறுண்டு வருந்துதொழி லல்லது’

(புறம். 14 : 13, 14)

என்புழி நுகரப்படும் பொருள் எல்லாவற்றிற்கும் உண்டற்றொழில் வந்த வாறு காண்க. (47)

இரட்டைக் கிளவி அமையுமாறு

48. இரட்டைக் கிளவி இரட்டிப்பிரிந் திசையா.

இஃது, உரிச்சொற்கண் மரபுவழக் காக்கின்றது.

(இ-ள்.) இரட்டைக் கிளவி - இரட்டித்து நின்று பொருள் உணர்த்துஞ் சொற்கள், இரட்டிப்பிரிந்து இசையா - இரட்டித்து நின்றலிற் பிரிந்து நில்லா, எ-று.

சுருசுருத்தது, மொடுமொடுத்தது என இசை பற்றியும், கொறு கொறுத்தார், மொறுமொறுத்தார் எனக் குறிப்புப் பற்றியும், குறுகுறுத்தது, கறுகறுத்தது எனப் பண்பு பற்றியும் இரட்டித்துப் பிரியாது நின்றன.

இவை ‘குறுத்தது குறுத்தது’ என ஒருசொல் முழுவதும் இருமுறை வாராமையின், அடுக்கு அன்று. இவை மக்கள் இரட்டையும் விலங்கு இரட்டையும்போல வேற்றுமை இன்றி, இலை இரட்டையும் பூ இரட்டையும் போல ஒற்றுமையும் வேற்றுமையும் உடையவாம். ‘குறு’ என்னுஞ் சொல் அடுத்துக் ‘குறுத்தது’ என்பது மிகுதி உணர்த்திற்றேல், ‘குறு’ என்பது யாண்டும் மிகுதி உணர்த்தல்வேண்டும். அஃது உணர்த்தாமையின், இரண்டும் ஒருசொல்லே யாயின. (48)

ஒருபெயர்ப் பொதுச்சொல் மரபு

49. ஒருபெயர்ப் பொதுச்சொல் உள்பொருள் ஓழியத் தெரிபுவேறு கிளத்தல் தலைமையும் பன்மையும் உயர்திணை மருங்கினும் அஃறிணை மருங்கினும்.

இஃது, ஒருபெயர்ப் பொதுச்சொல் மரபுவழக் காக்கின்றது.

(இ-ள்.) உயர்திணை மருங்கினும் அஃறிணை மருங்கினும் - உயர்திணைக்கண்ணும் அஃறிணைக்கண்ணும், ஒரு பெயர்ப் பொதுச்சொல் -

ஒரு பெயராய்ப் பல பொருட்குப் பொதுவாகிய சொல்லை, உள் பொருள் ஒழியத் தெரிபு வேறு கிளத்தல் - பிற உள் பொருள் ஒழியத் தெரிந்து கொண்டு பொதுமையின் வேறாகச் சொல்லுக, தலைமையும் பன்மையும் - தலைமையானும் பன்மையானும், எ-று.

பிறரும் வாழ்வார் உளரேனும், 'பார்ப்பனச்சேரி' என்றல் உயர் திணைக்கண் தலைமைபற்றிய வழக்கு. 'எயினர் நாடு' என்பது அத்திணைக்கண் பன்மைபற்றிய வழக்கு. பிற புல்லும் மரமும் உளவேனும், 'சமுசந் தோட்டம்' என்றல் அஃறிணைக்கண் தலைமைபற்றிய வழக்கு. பார்ப்பார் பலராயினும், சமுசு பலவாயினும் அவை தாமே பன்மைபற்றிய வழக்காம். 'ஒன்றென முடித்தலான், அரசர் பெருந்தெரு ஆகீண்டு குற்றி, வயிரக் கடகம் என்னும் பொதுச்சொல் அல்லனவுங்கொள்க. பல குடி சேர்ந்தது சேரி. பல பொருள் தொக்கது தோட்டம். (49)

ஒன்றொழி பொதுச்சொல்

50. பெயரினுந் தொழிலினும் பிரிபவை எல்லாம் மயங்கல் கூடா வழக்குவழிப் பட்டன.

இஃது, இருதிணை இருபாற்கும் பொதுவாகிய பெயர்க்கண் மரபுவழிக் காக்கின்றது.

(இ-ள்.) பெயரினுந் தொழிலினும் பிரிபவை எல்லாம் - உயர்திணைக்கண்ணும் அஃறிணைக்கண்ணும் பெயரினானுந் தொழிலினானும் பொதுமையிற் பிரிந்து ஆண்பாற்கும் பெண்பாற்கும் உரியவாய் வருவன எல்லாம், மயங்கல் கூடா - வழுவாகா, வழக்கு வழிப்பட்டன - வழக்கின்கண் அடிப்பட்டன ஆதலான், எ-று.

(எ-டு.) 'பெருந்தேவி பொறை உயிர்த்த கட்டிற்கீழ் நால்வர் மக்கள் உளர்.' - இது, பெயரிற் பிரிந்த ஆண் ஒழி மிகுசொல். 'வடுகரசர் ஆயிரவர் மக்களை உடையர்.' - இது, தொழிலிற் பிரிந்த பெண் ஒழி மிகு சொல். 'இவர் வாழ்க்கைப்பட்டார்' - இது தொழிலிற் பிரிந்த ஆண் ஒழி மிகுசொல். 'இவர் கட்டில் ஏறினார்.' - இது, தொழிலிற் பிரிந்த பெண் ஒழி மிகுசொல். இவை உணர்திணைக்கண் பெயரானும் தொழிலானும் பிரிந்தன. 'நம்பி நூறு எருமை உடையன்.' - இது, பெயரிற் பிரிந்த ஆண் ஒழி மிகுசொல், 'நம் அரசன் ஆயிரம் யானை உடையன்'. - இது, பெயரிற் பிரிந்த பெண் ஒழி மிகுசொல். 'யானை ஒடிற்று,' என்பது, தொழிலிற் பிரிந்த பெண் ஒழி மிகு சொல். 'யானை நடந்தது.' - இது, தொழிலிற் பிரிந்த ஆண் ஒழி மிகுசொல். இவை அஃறிணைக்கண் பெயரானும் தொழிலானும் பிரிந்தன. இவை இருபாற்கும் பொதுவாயினும், ஒருபாற்கண் தாமே பிரிந்தன.

‘இவர் பெரிதுஞ் சொல்லுமாறு வல்லர் இவர் பெரிதுங் கால்
கொண்டு ஓடுவர்,’ எனத் தொழிலின் மிகுதி விளக்கி வருவனவுங் கொள்க.

(50)

திணை விரவி எண்ணப்பட்ட பெயர் முடிபு

51. பலவயி னானும் எண்ணுத்திணை விரவுப்பெயர்

அஃறிணை முடிபின செய்யு ளுள்ளே.

இது, திணைவழு அமையுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) பலவயினானும் எண்ணுத்திணை விரவுப்பெயர் - பல
இடத்தும் திணைவிராய் எண்ணப்பட்ட பெயர், செய்யுளுள்ளே
அஃறிணை முடிபின - செய்யுளாகத்துப் பெரும்பான்மையும் அஃறிணைச்
சொற் கொண்டு முடியும், எ-று.

‘வடுகர் அருவாளர் வான்கரு நாடர்

சுகாடு பேயெருமை என்றிவை ஆறும்

குறுகார் அறிவுடை யார்.’

(நன். சூ. 378 உரை)

‘கடுஞ்சினத்த கொல்களிறும் கதழ்பாரிய கலிமாவும்

நெடுங்கொடிய நிமிர்தேரும் நெஞ்சுடைய புகன்மறவருமென

நான்குடன் மாண்ட தாயினும்’

(புறம். 55 : 7 - 9)

என வரும்.

‘பலவயினானும்’ என்றமையான், சிலவயினான் திணை விரவாது
உயர்திணையான் எண்ணி அஃறிணையான் முடிவனவும், திணைவிராய்
எண்ணி உயர்திணையான் முடிவனவுங் கொள்க.

‘பாணன் பறையன் துடியன் கடம்பனென்

றிந்நான் கல்லது குடியும் இல்லை.’

(புறம். 335 : 7, 8)

என்றது, ‘பாண்குடி, பறைக்குடி’ எனக் குடியைச் சுட்டி நில்லாது ‘பாணன்,
பறையன்’ எனப் பால் காட்டி நின்றலான், உயர்திணைப் பொருள் நின்று
அஃறிணை முடிபு கொண்டனவேயாம்.

‘பார்ப்பார் தவரே சுமந்தார் பிணிப்பட்டார்

மூத்தார் இளையார் பசுப்பெண்டிர் என்றிவர்கட்

காற்ற வழிவிலங்கி னாரே பிறப்பிடைப்

போற்றி எனப்படு வார்.’

(ஆசாரக். 64)

‘பார்ப்பார் அறவோர் பசுப்பத் திணிப்பெண்டிர்

மூத்தோர் குழவி எனுமிவரைக் கைவிட்டு’

(சிலப். 21 : 53, 54)

இவை திணைவிராய் எண்ணி உயர்திணையான் முடிந்தன.

உயர்திணையும் ‘பொருள்’ என்னும் பொதுமையான் அஃறிணைக்
கண் அடங்குதலானும், உயர்திணைக்கண் அஃறிணை அவ்வாறு அடங்
காமையானும் ஆசிரியர் ‘அஃறிணை முடிபின,’ என்றார்.

திணைவிராய் எண்ணி அஃறிணையானும் உயர்திணையானும் முடிந்தது, தலைமைபற்றியும் பன்மைபற்றியும் இழிவுபற்றியும் என உணர்க.

‘தானுந் தேரும் பாகனும் வந்தென் நலனுண்டான்.’ (யா.வி.சூ. 28 உரை)

என்றாற்போல்வன, தலைமைப் பொருட்கு வினை கொடுப்பவே தலைமையில் பொருளும் உடன்முடிந்ததொரு முறைமைபற்றி வந்தனவாம். (51)

பலபொருள் ஒருசொல்லின் வகை

52. வினைவேறு படிஉம் பலபொரு ளொருசொல்
வினைவேறு படாஅப் பலபொரு ளொருசொலென்று
ஆயிரு வகைய பலபொருள் ஒருசொல்.

இதனான், பல சொல்லான்வரும் ஒருபொருள் உணர்த்தி, இனி ஒருசொல்லான் வரும் பலபொருள் உணர்த்துகின்றார், அவற்றின் பெயரும் முறையும் தொகையும் கூறுகின்றார்.

(இ-ள்.) வினை வேறுபடுஉம் பல பொருள் ஒரு சொல் - வினையான் வேறுபடும் பல பொருள் ஒரு சொல்லும், வினை வேறுபடாஅப் பல பொருள் ஒரு சொல் - வினையான் வேறுபடாத பல பொருள் ஒரு சொல்லும், என்று ஆயிரு வகைய பல பொருள் ஒரு சொல் - என அவ்விரண்டு வகைப்படும் பல பொருள் ஒரு சொல், எ-று. (52)

வினை வேறுபடும் பலபொருள் ஒருசொல்

53. அவற்றுள்,
வினைவேறு படிஉம் பலபொரு ளொருசொல்
வேறுபடு வினையினும் இனத்தினுஞ் சார்பினுந்
தேறத் தோன்றும் பொருள்தெரி நிலையே.

இ-ள். இஃது அவற்றுள் வினை வேறுபடுமாறு கூறுகின்றது. அவற்றுள் வினை வேறுபடுஉம் பலபொருள் ஒரு சொல் - அவ்விரண்டினுள் னும் வினையான் வேறுபடும் பலபொருள் ஒருசொல், வேறுபடு வினையினும் இனத்தினும் சார்பினும் - ஒரு பொருட்கே சிறந்த வினையானும் இனத்தானுஞ் சார்பானும், பொருள் தெரிநிலை தேறத் தோன்றும் - பொருள் தெரி நிலைமைக்கண் பொதுமை நீங்கித் தெளியத் தோன்றும், எ-று.

‘மா’ என்பது, ஒரு சார் விலங்கிற்கும் மரத்திற்கும் வண்டிற்கும் பிற பொருட்கும் பொது. ‘குருகு’ என்பது, ஒரு பறவைக்கும் உலை மூக்கிற்கும் வளைக்கும் பிற பொருட்கும் பொது.

‘மா பூத்தது.’ - இது வினை.

‘மாவும் மருதும் ஒங்கின.’ - இஃது இனம்.

கவசம் புக்கு நின்று, ‘மாக் கொணர்’ என்பது சார்பு.

ஒரு சாதிக்கண் அணைந்த சாதி, இனம்; ஒருவாற்றான் இயை புடையது சார்பு.

‘ஒன்றென முடித்தல்’ என்பதனான், ‘இம்மா வயிரம், வெளிற்று,’ என வேறுபடுக்கும் பெயருங் கொள்க.

‘கழிப்பூக் குற்றும் கானல் அல்கியும்’ (அகம். 330 : 1)

என்றாற்போலச் சில பொருளை ஒழித்துச் சில பொருள் மேல் நின்றல் உரையிற்கொள்க.

இனமுஞ் சார்பும் பின்வரும் வினையொடு கூடி அல்லது பொருள் முடியாமையின், அவையும் வினை வேறுபட்டனவேயாம். (53)

மேலதற்கு ஒரு புறனடை

54. ஒன்றுவினை மருங்கின் ஒன்றித் தோன்றும்.

இது, மேலிற் சூத்திரத்திற்கொரு புறனடை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஒன்றுவினை மருங்கின் ஒன்றித் தோன்றும் - மேற்கூறிய வினை வேறுபடும் பலபொருள் ஒருசொல், வினையான் வேறுபட நில்லாது பொதுவினை கொண்டு பொதுமைப்பட நின்றுழியும், வினையான் வேறுபட்டாற்போல ‘இன்னது இது’ என வேறுபட நின்றலும் வழக்கினகத்து உண்டு, எ-று.

‘மா வீழ்ந்தது,’ என்பது, வீழ்தல் வினை எல்லாவற்றிற்கும் பொது வேனும், ‘இவ்விடத்து இக்காலத்து இவன் சொல்லுகின்றது இம்மாவினை,’ என ஒன்றனை உணர்த்தி நின்றவாறு காண்க. என்றது, வினை வேறுபடும் பலபொருள் ஒருசொல், ஒருகால் வினை வேறுபடாத பலபொருள் ஒருசொற்போல நிற்கும் என்றவாறு. (54)

வினை வேறுபடாப் பலபொருள் ஒருசொல்

55. வினைவேறு படாஅப் பலபொரு ளொருசொல்
நினையுங் காலைக் கிளந்தாங் கியலும்.

இது, நிறுத்தமுறையானே வினை வேறுபடாப் பலபொருள் ஒருசொல்லாமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வினை வேறுபடாஅப் பலபொருள் ஒருசொல் - வினையான் வேறுபடாத பலபொருள் ஒருசொல், நினையுங்காலைக் கிளந்தாங்கு இயலும் - ஆராயுங்காலத்து இன்னது இது எனக் கிளக்கப்பட்டு அவ்வாராய்ச்சி உடையவிடத்து நடக்கும், எ-று.

‘கன்று நீர் ஊட்டுக,’ என்றவழிக் கேட்டான் இன்ன கன்று என்பது அறிய வாராதவழி ‘ஆன்கன்று, பூங்கன்று’ என்று கிளந்தே சொல்லுக என்றவாறு.

‘நினையுங்காலை’ என்றதனாற், கருமச் சிதைவு உள்வழிக் கிளந்து கூறுக என்பது கொள்க.

‘கன்றாற்றுப் படுத்த புன்தலைச் சிறார்,’ (குறுந். 241)

என்றவழிக் கருமச்சிதைவு இன்மையின் கிளத்தல்வேண்டா வாயினவாறு காண்க.

அன்றி,

‘ஒன்றுவினை மருங்கின் ஒன்றித் தோன்றும்
வினைவேறு படாஅப் பலபொருள் ஒருசொல்’

என ஒரு சூத்திரமாக்கி. ‘வேறுபடாத வினைகொண்டவழி வேறுபடாது தோன்றும் வினை வேறுபடாப் பலபொருள் ஒருசொல்,’ என்று பொருள் கூறி, வினைவேறுபடும் பலபொருள் ஒருசொல்லாகிய ‘மா’ என்பதுதானே ‘வீழ்ந்தது’ என்னும் பொதுவினை கொண்டவழி வினை வேறுபடாததாய் நின்றதற்கு ‘மாமரம் வீழ்ந்தது,’ எனக் கிளந்து கூறுக என்றார் சேனாவரையர். அங்ஙனம் பொருள்கூறின், ‘வினை வேறுபடாப் பலபொருள் ஒருசொல்’ என வேறொரு சொல் இன்றி, ‘ஆயிரு வகைய’ என்பதனொடு மாறுபடும் என மறுக்க. (55)

தெரித்து மொழிந்து மரபுவழிக் காத்தல்

56. குறித்தோன் கூற்றற் தெரித்துமொழி கிளவி.

இது, மரபு வழிக் காக்கின்றது.

(இ-ள்.) குறித்தோன் கூற்றம் - ஒரு பொருள் வேறுபடக் குறித்தோன் கூற்று ஆற்றல் முதலியவற்றான் விளங்காதாயின், தெரித்து மொழி கிளவி - அப்பொருளைத் தெரிவித்துச் சொல்லுஞ் சொல்லாகக் கூறுக, எ-று.

‘அரிதரச் சாந்தம் கலந்தது போல
உருகெழத் தோன்றி வருமே - முருகுறமும்
அன்பன் மலைப்பெய்த நீர்.’

எனத் தெரித்துமொழிக. ‘கலந்ததுபோல வருமே இலங்கருவி அன்பன் மலைப்பெய்த நீர்,’ எனத் தெரித்து மொழியாக்கால் வழுவாம்.

‘ஊட்டி யன்ன ஒண்டளிர்ச் செயலை’ (அக. 68)

என்றது, ஊட்டாததனை ஊட்டியதுபோலக் கூறலின், வேறோர் உவம இலக்கணமாம்.

‘பல்லார்தோள் தோய்ந்து வருதலாற் *பாய்புனல்
நல்வய லூர்! நின் தார்புலால் - புல்லெருக்கம்
மாசில் மணிப்பூணெம் மைந்தன் மலைந்தமையான்
காதற்றாய் நாளும் எமக்கு.’

இதுவும் தெரித்து மொழிந்தது.

‘புல்லேங் குவளைப் புலாஅல் மகன்மார்பிற்
புல்லெருக்கங் கண்ணி நறிது.’

என்பது தெரித்து மொழியாததாயிற்றாயினும், தலைவன் தவறும் புதல்வன்
மேல் அன்புங் காரணமாகக் கூறலின் வழுவன் றென்றலும் ஒன்று. (56)

* (பாடம்) பூம்பொய்கை.

சில உயர்திணைப்பெயர் அஃறிணை முடிவு கோடல்

57. குடிமை ஆண்மை இளமை மூப்பே
அடிமை வன்மை விருந்தே குழுவே
பெண்மை அரேசே மகவே குழவி
தன்மை திரிபெயர் உறுப்பின் கிளவி
காதல் சிறப்பே செறற்சொல் விறற்சொலென்று
ஆவறு மூன்றும் உளப்படத் தொகைஇ
அன்ன பிறவும் அவற்றொடு சிவணி
முன்னத்தி னுணருங் கிளவி யெல்லாம்
உயர்திணை மருங்கின் நிலையின வாயினும்
அஃறிணை மருங்கின் கிளந்தாங் கியலும்.

இது, திணை வழக் காக்கின்றது.

(இ-ள்.) குடிமை ஆண்மை இளமை மூப்பே அடிமை வன்மை
விருந்தே குழுவே பெண்மை அரேசே மகவே குழவி தன்மை திரிபெயர்
உறுப்பின் கிளவி காதல் சிறப்பே செறற்சொல் விறற்சொல் என்று ஆவறு
மூன்றும் உளப்பட அன்ன பிறவும் அவற்றொடு சிவணித் தொகைஇ -
குடிமை முதலாக விறற்சொல் ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட அப்பதினெட்டும்
உளப்பட அவை போல்வன பிறவும் அவற்றொடு பொருந்தித் தொக்கு,
முன்னத்தின் உணரும் கிளவி எல்லாம் - சொல்லுவான் குறிப்பொடு படுத்து
உயர்திணைப் பொருளை உணரப்படும் சொற்கள் எல்லாம், உயர்திணை
மருங்கின் நிலையின ஆயினும் - உயர்திணை இருபாற்கண்ணும் பெரும்
பான்மை நிலைபெற்றன ஆயினும், அஃறிணை மருங்கின் கிளந்தாங்கு
இயலும் - அஃறிணைப் பொருளை உணர்த்தி நின்றவழிப் போல அஃறிணை
முடிபே கொள்ளும், எ-று.

‘என்னை உயர்திணைப்பொருள் உணர்த்தியவாறு?’ எனின், இக்
குடிமை முதலியன வெல்லாம் பெரும்பான்மையும் உயர்திணைக்குப்
பண்பேயாய் நின்று அப்பண்பினை உணர்த்தி, அஃறிணையாய் நில்லாது,
அப்பண்புச்சொல் தன் பண்பையும் தன்னை யுடைய பொருளையும் ஒருங்கு
தோற்றுவித்துப் பிரியாது நின்றலின், உயர்திணைப் பொருளையே
உணர்த்தினவாம். இங்ஙனம் நிற்குமென்று உணர்தல் சொல்லுவான்
குறிப்பினானன்றி உயர்திணைப் பொருளின் தீர்ந்து இன்னவாறு நிற்கு

மென்று வேறோர் ஆற்றான் உணர்தலின்று என்றற்கு 'முன்னத்தின் உணரும்' என்றார். இவற்றுள் விரவுப்பெயராய் அஃறிணைப்பண்பை உணர்த்துவன உளவேனும், அவையுஞ் சொல்லுவான் குறிப்பான் ஒருகால் உயர்திணைப்பண்பே உணர்த்துமென்று கருதி, 'உயர்திணை மருங்கின் நிலையின ஆயினும்' என்றார். உயர்திணைப்பெயரும் விரவுப்பெயரும் மேற் கூறுபடுத்துதும்.

இனி, 'குடிமை, ஆண்மை' முதலியவற்றை ஆகுபெயர் என்பாரும் உளர். 'குடிமை' என்னுங் குணப்பெயர் ஆகுபெயராய்க் குடிமகனை உணர்த்திற்றேல், 'குடிமை நல்லன்,' என உயர்திணையான் முடியும்; அன்றிக் 'குடிமை' எனத் தனக்குரிய பண்பை உணர்த்தி நிற்குமேல், பின்னர் 'அஃறிணை மருங்கின் கிளந்தாங்கியலும்' எனல் வேண்டா, தானே அஃறிணையான் முடியும். ஆதலின், 'ஆகுபெயர்' என்றலும் 'பண்பு உணர்த்தி நிற்கும்' என்றலும் பொருந்தாமை உணர்க. இக்குடிமை முதலிய வற்றிற்கு 'நன்று, தீது' என்றும், 'வந்தது, போயிற்று' என்றும் ஏற்ற அஃறிணை வினைகொடுத்து ஒட்டுக.

இனி இவை உயர்திணைப் பண்பாய் அப்பொருளையும் ஒருங்கு உணர்த்தி நிற்குமாறு:-

குடிமையாவது, குடிப்பிறப்பிற்கேற்ற ஒழுக்கம். அஃது. 'ஒழுக்கம் உடைமை குடிமை' (குறள். 133) என்றதனான் உணர்க. 'மடிமை குடிமைக் கண் தங்கின்' (குறள். 608) என உயர்திணை இருபாலையும் உணர்த்திற்று.

ஆண்மையாவது, ஆளுந்தன்மை. அஃது,

'ஆயிடை இருபேராண்மை செய்த பூசல்' (குறுந். 43) என இருபாலையும் உணர்த்திற்று. இன்னும், 'ஊராண்மைக் கொத்த படிறுடைத்து' (கலி. 89 : 2) எனவும், 'வேளாண்மை செய்து விருந்தோம்பி வெஞ்சமத்து, வாளாண்மையானும் வலியராய்த் - தாளாண்மை' (பழ. 151) எனவும் வரும். இது, 'வேளாண் எதிரும் விருந்தின் கண்ணும், வாளாண் எதிரும் பிரிவினானும்' (களவியல் 16) எனவும், 'உட்குடையாள் ஊராண் இயல்பினாள்' (நாலடி. 384) எனவும் விகாரமாயும் நிற்கும். இவ் வாண்மை. ஆளுந்தன்மையே அன்றி ஆண்பாலாகிய தன்மையும் உணர்த்தும் என்றற்கு, 'ஆண்மை சுட்டிய எல்லாப் பெயரும்' (பெயரியல் 27) என்று ஆசிரியர் விரவுப்பெயர்க்கண் உடம்பொடு புணர்த்து ஒதினார். இவ்விரண்டு பண்பும்.

'பிறப்பே குடிமை ஆண்மை ஆண்டோடு
உருவு நிறுத்த காம வாயில்
நிறையே அருளே உணர்வொடு திருவென
முறையறக் கிளந்த ஒப்பினது வகையே.'

என்னும் மெய்ப்பாட்டியல் சூத்திரத்தான் தலைவற்கும் தலைவிக்கும் ஒப்பவரிய என்றே ஒதுகின்றா ராதலின் ஈண்டும் இருபாற்கும் ஒப்பவே ஒதினார்.

இனி, ஆண்மையை 'ஆள்வினை' என்றும் உரைப்ப. இவ்வாண்மையும் மேற்கூறும் பெண்மையும் உயர்திணை ஆண்பாலையும் பெண்பாலையும் உணர்த்தா என்று கருதி, 'ஆண்பால் எல்லாம் ஆணெனற் குரிய, பெண்பால் எல்லாம் பெண்ணெனற்குரிய' (மரபியல் 50) என அஃறிணைக்கே ஒதி, அவற்றையே, 'பெண்ணும் ஆணும் பிள்ளையும் அவையே' (மரபியல் 69) எனக் கிளந்து கூறாதவழி ஆண் பெண் என்பன உயர்திணையை உணர்த்தும் என்று மரபியலுள் கூறுவர்.

அன்றியும், 'புல்லா வாழ்க்கை வல்லாண் பக்கமும்' (புறம். 21) என்றும், 'பாடாண் பகுதி' (புறம். 25) என்றும் பிறாண்டும் 'ஆண்மை' என்னாது, 'ஆண்' என்றே சூத்திரஞ் செய்ததனானும், 'ஆண் மக்கள், பெண்மக்கள்' என்னும் வழக் காணும் உணர்க. இனி, ஆண்மையை விரவுப்பெயர் என்றால், முற்காட்டிய உதாரணங்கட்கும் அஃறிணைப்பெயர்க்கும் விரவுப்பொருள் ஏலாமை யுணர்க.

'ஆண்மை தோன்ற ஆடவர்க் கடந்த' (புறம். 242:4)

என்பதற்கும் 'ஆளுந் தன்மை தோன்ற' என்றே பொருள் உரைத்துக் கொள்க.

இளமையாவது, காமச்செவ்வி நிகழ்வதொரு காலம்.

'இளமை கழிந்த பின்றை வளமை

காமம் தருதலும் இன்றே.'

(நற். 126 : 9, 10)

என உயர்திணை இருபாலும் உணர்த்திற்று.

மூப்பு, 'மூப்புடை முதுபதி' (அகம். 7) என உயர்திணை இருபாலையும் உணர்த்திற்று.

இளமையும் மூப்பும் பொருள்மேல் நில்லாது பண்பின்மேல் நிற்பின், அஃறிணையையும் உணர்த்தும்.

'அடிமை' என்பது, 'அடிமை புகுத்தி விடும்' (குறள். 608) என உயர்திணை இருபாலும் உணர்த்தும்.

வன்மையாவது, ஒருதொழிலை வல்லுதல். அது, சொல் வன்மை நன்று என உயர்திணை இருபாலும் உணர்த்தும். ஈண்டு வன்மை, வலியன்று.

'விருந்து ஆவது விருந்தெதிர் கோடலும்'¹ (சிலப். 16 : 73) என உயர்திணை இருபாலையும் உணர்த்திற்று. 'ஆங்கவை விருந்தாற்றப் பகல் அல்கி' (கலி. 66:4) என அஃறிணைக்கும் இது வரும்.

குழு ஆவது 'குழுவின் பெயர்' (167) எனவும், 'ஐம்பெருங் குழுவும் எண்பே ராயமும்' (சிலப் 5 : 157) எனவும் உயர்திணை இருபாலும் உணர்த்தும்.

பெண்மையாவது, கட்புலனாயதோர் அமைதித் தன்மை. அது, 'பெண்மை அடுத்த மகளென் கிளவி' என்பதனான் உணர்க. இது 'மகள்' என்பது பெண்பால் உணர்த்தப் 'பெண்மை' என்பதும் பெண்பால் உணர்த்து மேற்கூறியது கூறலாம் ஆதலின், ஆசிரியர்க்கு இதுவே பொருளாயிற்று. 'ஆண்மை அடுத்த மகன்' என்பதற்கும் இஃது ஒக்கும். அது, 'பெண்மை சுட்டிய உயர்திணை மருங்கின்' (4) என்பதனானும், 'பிறனியலாள் பெண்மை நயவா தவன்.' (குறள். 147) என்பதனானும் உணர்க. இப் பெண்மை, அமைதித் தன்மையே அன்றிப் பெண்பாலாகிய தன்மையும் உணர்த்தும் என்பது கருதி, ஆசிரியர், 'பெண்மை சுட்டிய எல்லாப் பெயரும்' (182) என விரவுப் பெயர்க்கண் உடம்பொடு புணர்த்து ஓதினார். உயர்திணை ஆண்பாற்கு உரித்தன்றிப் பெண்பாற்கே வரினும் அதுவும் உயர்திணையே ஆதல் நோக்கி, 'உயர்திணை மருங்கின் நிலையின ஆயினும்' (57) என்றார்.

அரசு ஆவது 'அரசுபடக் கடந்தட்டு' (கலி. 105 : 1) என உயர்திணை ஆண்பால் உணர்த்திற்று. 'பெண் அரசி ஏந்தினள்' (சீவக. 736) என ஈறு வேறாயவழிப் பெண்பாலும் உணர்த்தும். இஃது 'அரசுவா வீழ்ந்த களத்து' (களவழி. 35) என அஃறிணைக்கும் வரும்.

இனி, மகவும் குழுவியும் ஆவன - 'குழுவியும் மகவும் ஆயிரண் டல்லவை, கிழவ அல்ல மக்கட் கண்ணே' (மரபியல் 23) என அஃறிணைக்கே யன்றி உயர்திணை இருபாற்கும் வரும் என்றார்.

தன்மை திரி பெயர், அலி.

உறுப்பின் கிளவி ஆவன - குருடு, முடம். இவை இருபாற்கும் ஒக்கும். விரவுப்பெயர்க்காயின், 'முடவன், முடத்தி என வரும்.

காதல் ஆவது - 'யானை வந்தது, பாவை வந்தது,' என ஒப்பின்றிக் காதல் பற்றி நிற்கும். அது, 'போர்யானை வந்தீக ஈங்கு.' (கலி. 86 : 10) என வரும். 'தன்னினம் முடித்தலான், 'தேமலர் அங்கண் திருவே புகுதக.' (சீவக. 2121) என உவப்புங் கொள்க.

சிறப்பு ஆவது - கண்போலச் சிறந்தாரைக் 'கண்' என்றலும், உயிர்போலச் சிறந்தாரை 'உயிர்' என்றலுமாம். அஃது, 'ஆலமர் செல்வன் அணிசால் பெரு விறல், போல வருமெம் உயிர்.' (கலி. 81 : 9 - 10) என வரும்.

செற்றசொல் ஆவன - செறுதலைப் புலப்படுக்கும் சொல். அவை பொறியறை, கெழீஇயிலி, போ சீத்தை² என்றாற் போல்வன. (கலி. 94 : 22)

‘தன்னினம் முடித்த’லான், ‘ஏவவும் செய்கலான் தான்தேறான் அவ்வுயிர், போஓம் அளவுமோர் நோய்’ (குறள். 848) என இழிபுங் கொள்க.

விறற்சொல் ஆவன விறலை உணர்த்தும் ‘பெருவிறல், (கலி. 81 : 10) அருந்திறல்’ (சிலப். 13 : 65) போல்வன.

‘அன்ன பிறவும்’ என்றதனான். ‘வேந்து (குறள். 550), வேள் (முருகு. 273), குரிசில் (முருகு. 276), அமைச்சு (குறள். 631), புரோசு’ (பதிற். 7 பதிகம்) என ஒருபாற்கு உரிய காட்டலும் ஒன்று. இருபாற்கு உரியன வந்துழிக் காண்க.

இவையெல்லாம் ‘பண்பு’ என்று விளக்கிய, பண்பு வாய்பாட்டான் ஒதினார். இவை உயர்திணைப் பண்புப்பெயராய் அப்பொருளையும் ஒருங்கு உணர்த்தினவேனும், அஃறிணைச் சொற்கொண்டு முடியும் என வழுவமைத்தார். (57)

¹(பாடம்) கொள்ளவும்.

²(பாடம்) பொய்ச்சீத்தை

இதுவும் அது

58. காலம் உலகம் உயிரே உடம்பே
பால்வரை தெய்வம் வினையே பூதம்
ஞாயிறு திங்கள் சொல்லென வருஉம்
ஆயீ ரைந்தொடு பிறவும் அன்ன
ஆவயின் வருஉங் கிளவி யெல்லாம்
பால்பிரிந் திசையா உயர்திணை மேன.

இதுவும் திணைவழக்காகக் கிணற்றது.

(இ-ள்.) காலம் உலகம் உயிரே உடம்பே பால் வரை தெய்வம் வினையே பூதம் ஞாயிறு திங்கள் சொல் என வருஉம் ஆயீரைந்தொடு அன்ன பிறவும் - காலம் முதலாகச் சொல் ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட அப்பத்தும் அத்தன்மையன பிறவுமாகிய, ஆவயின் வருஉம் கிளவி எல்லாம் - அவ் வுயர்திணைக் கண் வரும் சொல் எல்லாம், உயர்திணை மேன பால் பிரிந்து இசையா - உயர்திணைச் சொல் ஆயினும் உயர்திணைக்கண் பால் பிரிந்து இசையா; அஃறிணைப்பாலவாய் இசைக்கும், எ-று.

இச்சூத்திரத்துக் கூறியவற்றுள் உலகமும் உயிரும் உடம்பும் ஒழிந்தன எல்லாம் தெய்வத்தையே உணர்த்தின. ‘தெய்வம்’ என்பது, ‘தெய்வம் சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவியும்’ (4) என்பதனான் உயர்திணை என்பது பெற்றாம். இவை எல்லாந் ‘தெய்வம்’ என்னும் உயர்திணைப் பொருளை உணர்த்தின வேனும் ‘தெய்வம்’ என்னுஞ் சொல் அஃறிணை வாசகம் ஆதலின், அதற்கு ஏற்ப அஃறிணை முடிபே கொள்ளும் என்றார்.

இச்சொற்கள், கூறுகின்றபொழுதே தத்தம் உயர்திணைப் பாற்பொருளே தோற்றுவித்து நின்றலின், ஆகுபெயரன்மை உணர்ச்சு.

‘இவற்குக் காலம் ஆயிற்று,’ என்றது காலக்கடவுளை. ‘உலகம் பசித்தது,’ என்றது உலகத்தாரை. ‘உயிர் போயிற்று; உடம்பு நுணுகிற்று’ - இவை உயர்திணை முடிபு கொள்ளா என விலக்குதலின், ஈண்டு உயர்திணைக்கே உரிய ஆயின. என்னை? ‘அறஞ்செய்து துறக்கம் புக்கான்’ ‘உயிர் நீத்து ஒரு மகன் கிடந்தான்.’ என உயிரும் உடம்பும் அவரின் வேறன்றி அவராக உணரப்பட்டு உயர்திணைக்கேற்ற முடிபு கோடலின் மக்களே ஆயின. இவை இங்ஙனம் உணர்த்தலின், ஆகுபெயரல்ல. தெய்வம் செய்தது - இதனைப்பால்வரை தெய்வம் என்றார், இன்ப துன்பத்திற்குக் காரணமாகிய இருவினையும் வகுத்தலின். ‘வினை வினைந்தது.’ - இஃது இரு வினைத் தெய்வம். ‘பூதம் புடைத்தது’ (சிலப். 5 : 134), ஞாயிறு பட்டது, திங்கள் எழுந்தது. ‘சொல் நன்று.’ - இது நாமகளாகிய தெய்வம். ‘பிறவும்’ என்ற தனான், பொழுது நன்று; யாக்கை தீது; விதி வலிது; கனலி கடுகிற்று; மதி நிறைந்தது; வெள்ளி எழுந்தது; வியாழம் நன்று என வரும்.

உலகம் வடசொல் அன்று. ‘உலகம்’ என்பது, மக்கள் தொகுதியை உணர்த்தியவழி உயர்திணையாயும், இடத்தை உணர்த்தியவழி அஃறிணையாயும் வருதலின், ஒருசொல் இருபொருட்கண்ணுஞ் சென்றது எனப்படாது, இருசொல் எனவேபடும். அங்ஙனம் மக்கள் தொகுதியை உணர்த்துங்கால் உரிய பெயராயே உணர்த்திற்று; ஆகுபெயர் அன்று. இங்ஙனம் வருவனவற்றைப் பலகால் எடுத்து ஒதாமை இலேசாகக் கருதி, ‘ஒருசொற் பலபொருட்குரிமை தோன்றினும்’ என எழுத்து ஒப்புமைபற்றி ‘ஒரு சொல்’ என்றார். ‘உலோகம்’ என்றது வடமொழித் திரிபு. (58)

‘குடிமை’ என்னும் சூத்திரத்திற்குப் புறனடை

59. நின்றாங் கிசைத்தல் இவணியல் பிள்ளே.

இது, ‘குடிமை ஆண்மைத்’ (57) தொடக்கத்திற்கு ஒரு புறனடை.

இ-ள். நின்றாங்கு இசைத்தல் - ஈறு திரியாது நின்றாங்கு நின்று உயர் திணையாய் இசைத்தல், இவண் இயல்பு இன்று - காலம் முதலிய சொற்களிடத்து இயல்பு இல்லை, எ-று.

எனவே, ‘குடிமை, ஆண்மை’ முதலிய சொற்களிடத்து இயல்பு உண்டாம் என்றவாறு.

குடிமை நல்லன்; ஆண்மை நல்லன்; மூப்புத் தீயன் - என ஒட்டுக.(59)

‘காலம் உலகம்’ என்னும் சூத்திரத்திற்குப் புறனடை

60. இசைத்தலும் உரிய வேறிடத் தான.

இது, ‘காலம் உலகத்திற்கு’ (58) ஒரு புறனடை.

(இ-ள்.) இசைத்தலும் உரிய - காலம் உலகம் முதலிய சொற்களுள் உயர்திணையாய் இசைத்தலும் உரிய, வேறு இடத்தான - ஈறு திரிதற்கு ஏற்பன ஈறு திரிந்து வாய்பாடு வேறுபட்ட இடத்து, எ-று.

காலன் கொண்டான், உலகர் பசித்தார்; என ஈறு திரிவனவற்றோடு ஒட்டுக. (60)

அருத்தாபத்தி

61. எடுத்த மொழியினஞ் செப்பலும் உரித்தே.

இஃது அருத்தாபத்தி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) எடுத்த மொழி - இனமாகிய பொருட்கண் ஒன்றை விதந்து வாங்கிக் கூறிய அச்சொல், இனம் செப்பலும் உரித்து - தன் பொருட்கு இனமாகிய பிற பொருளைக் குறிப்பான் உணர்த்துதலும் உரித்து எ-று.

உம்மை எதிர்மறை ஆகலின், உணர்த்தாமையும் உரித்தாயிற்று. 'அறம் செய்தான் துறக்கம் புகும்' என்றவழி இனப்பொருளாகிய 'மறம் செய் தான் நிரயம் புகும்' என்பது உணர்த்திற்று.

'இழிவறிந்து உண்பான்கண் இன்பம் எய்தும்' (குறள். 946) என்றவழிக் கழிபேரிரையான் இன்பம் எய்தான்' (குறள். 946) என்பதும் இனப் பொருளை உணர்த்திற்று.

'கீழ்ச்சேரிக் கோழி அலைத்தது' என, 'மேற்சேரிக் கோழி அலைப் புண்டதும் அது.' ஆ வாழ்க! அந்தணர் வாழ்க!' என்பன, இனஞ் செப்பாதன. அருத்தாபத்தி இனஞ் செப்புமாறு, தன்னொடு மறுதலைப் பட்டு நிற்பது ஒன்று உள்வழி ஆயிற்று. மறுதலைப்பாடு பல உள்வழிச் செப்பாது. ஆவிற்கு மறுதலை, எருமை, ஒட்டகம் எனப் பல உள; அந்தணர்க்கு மறுதலை, அரசர், வணிகர், வேளாளர் எனப் பிறரும் உளர். அங்ஙனம் பல மறுதலை உள்வழிச் செப்பாது. (61)

திணைவழிக் காத்தல்

62. கண்ணுந் தோளும் முலையும் பிறவும்
பன்மை சுட்டிய சினைநிலைக் கிளவி
பன்மை கூறுங் கடப்பா டிலவே
தம்வினைக் கியலும் எழுத்தலங் கடையே.

இதுவும் திணைவழிக் காக்கின்றது.

(இ-ள்.) கண்ணும் தோளும் முலையும் பிறவும் - கண்ணுந் தோளும் முலையும் அவை போல்வன பிறவும், பன்மை சுட்டிய சினைநிலைக் கிளவி - பன்மையைக் குறித்து நின்ற சினை நிலைமையை உணர்த்திய சொற்கள், தம் வினைக்கு இயலும் எழுத்தலங்கடை - அவை தமக்குரிய பன்மை

வினைக்கு ஏற்ற அகரஈற்றான் கூறக் கருதாது தம் முதல்வினைக்கு ஏற்ற ஒருமை ஈற்றானும் பன்மை ஈற்றானும் கூறக் கருதியவழி, பன்மை கூறும் கடப்பாடு இல - தமக்குரிய பன்மையாற் கூறப்படும் யாப்புறவு உடைய வல்ல, எ-று.

(எ-டு.) கண் நல்லள், முலை நல்லள் எனவும்; கண் நல்லர், தோள் நல்லர், முலை நல்லர் எனவும்; கண் நொந்தாள், தோள் நொந்தாள், முலை நொந்தாள் எனவும் வரும். 'பிறவும்' என்றதனாற் 'புருவம், காது முதலியனவும் கொள்க.

மூக்கு நல்லள், கொப்பூழ் நல்லள் என ஒருமைச் சினைப்பெயர் நின்று உயர்திணை கொண்டனவும், நிறம் கரியள், கவவுக் கடியள் எனப் பண்புந் தொழிலும் நின்று உயர்திணை கொண்டனவும் 'தன்னினம் முடித்தலாற் கொள்க. கண் நொந்தது, முலை எழுந்தது என்றாற்போல்வன சாதி ஒருமை உணர்த்தலும் இதனாற் கொள்க. கோடு கூரிது கரி, குளம்பு கூரிது குதிரை எனப் பன்மைச் சினைப்பெயர் நின்று, முதல்வினையாகிய ஒருமையான் முடிவனவுங் கொள்க. (62)

கிளவியாக்கம் முற்றிற்று.

2

வேற்றுமையியல்

வேற்றுமையின் தொகை

63. வேற்றுமை தாமே ஏழென மொழிப.

என்பது சூத்திரம். இவ்வோத்து, செயப்படு பொருள் முதலியனவாகப் பெயர்ப்பொருளை வேறுபடுத்து உணர்த்தலின், வேற்றுமை ஒத்து என்று காரணப்பெயர் பெற்றது. முன்னர் நான்கு சொற்கும் பொது இலக்கணம் உணர்த்திய அதிகாரத்தானே இப்பொதுஇலக்கணம் கூறுகின்ற ஒத்திணையும் சேரக்கூறினார். 'அப்பொதுஇலக்கணம் என்னை?' எனின், வேற்றுமை தாமும் பெயரும் ஒருசார் வினைச்சொல்லும் இடைச் சொல்லும் உரிச் சொல்லுமாகிய பொதுஇலக்கணமாதல் உடைமையானும், 'எழுவாய் வேற்றுமை பெயர்தோன்று நிலையே' (66) எனவும், 'அன்றி அனைத்தும் பெயர்ப்பய நிலையே' (67) எனவும், 'ஈறுபெயர்க் காகும் இயற்கைய என்ப' (70) எனவும், 'பெயர்நிலைக் கிளவி காலந் தோன்றா' (71) எனவும் தொழிற்பெயர் காலந் தோன்றும் (71) எனவும் மேற்கூறுஞ் சிறப்புடைப் பெயர்க்குப் பொதுஇலக்கணம் ஈண்டுக் கூறுதல் உடைமையானும் இவ்வோத்துப் பொதுஇலக்கணமே கூறியதாயிற்று.

'ஆயின், வேற்றுமை மயங்கியலும் விளிமரபும் இடை வைத்தது என்னை?' எனின், இவ்வேற்றுமையின் மயக்கம் யாப்புடைமையின் வேறு ஒத்தாக்கி, விளி இவைபோற் சிறப்பின்மையின் வேறோர் ஒத்தாக்கி வைத்தார். இங்ஙனம் வைத்துப் பின்னர்ச் சிறந்த பெயர் வினை இடை உரிசளை முறையே கூறி, இவற்றுள் எஞ்சி நின்ற இலக்கணத்தை எச்சவியலிற் கூறினார் என்று உணர்க.

'பொருண்மை சுட்டல்' முதலிய ஆறு பொருளையுங் குறித்து அவற்றான் தான் வேறுபட நின்றலானும், முடிக்குஞ் சொல்லைத் தான் விசேடித்து நின்றலானும் எழுவாயும் வேற்றுமையாயிற்று.

இச்சூத்திரம் வேற்றுமை இனைத்து என்கின்றது.

(இ-ள்.) வேற்றுமை தாமே ஏழென மொழிப - வேற்றுமையாவன ஏழென்று சொல்லுவர் தொல்லாசிரியர், எ-று.

'தாமே' என்பது சந்த இன்பம் செய்து நின்றது.

(1)

இதுவும் அது

64. விளிகொள் வதன்கண் விளியோ டெட்டே.

இஃது, ஒழிந்த வேற்றுமையும் கூறித் தொகை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) விளி கொள்வதன்கண் விளியோடு - விளி ஏற்கும் பெயர்க் கண்ணதாகிய விளியொடு முற்கூறியவற்றைத் தலைப்பெய்ய, எட்டே - வேற்றுமை எட்டாம், எ-று.

‘விளி கொள்வதன்கண் விளி’ என்றதனான், பிறிதோர் இடைச் சொல்லை ஏலாது தானே திரிந்தும் இயல்பாயும் நிற்கும் பெயர் இறுதி விளி என்பது பெற்றாம். (2)

வேற்றுமைகளின் பெயரும் முறையும்

65. அவைதாம்

பெயர்ஐ ஓடுகு

இன்அது கண்விளி யென்னும் ஈற்ற.

இஃது அவற்றின் பெயரும் முறையும் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) அவைதாம் - எட்டு எனப்பட்ட வேற்றுமையாவன, விளி என்னும் ஈற்ற - விளி வேற்றுமையை இறுதியாக உடைய, பெயர் ஐ ஓடு கு இன் அது கண் - பெயரும் ஐயும் ஓடுவும் குவ்வும் இன்னும் அதுவும் கண்ணு மாம், எ-று.

‘சிறப்புடைப் பொருளைத் தானினிது கிளத்தல்’ என்பதனான் ஓடுவும் அதுவும் ஒதினாரேனும், மூன்றாவதற்குச் சிறுபான்மை ஓடுவும் ஆனும், ஆறாவதற்கு அகர ஈறும் ஆதுவுங் கொள்க. (3)

எழுவாய் வேற்றுமை

66. அவற்றுள்,

எழுவாய் வேற்றுமை பெயர்தோன்று நிலையே.

இது, முறையானே எழுவாய் வேற்றுமை கூறுகின்றது.

இ-ள். அவற்றுள் - மேற்கூறிய வேற்றுமை எட்டனுள், எழுவாய் வேற்றுமை - முதல் வேற்றுமையாவது, பெயர் தோன்றும் நிலையே - பெயர்ப்பொருள் அறுவகைப்பட்ட பயனிலையும் தன்கண் தோன்ற நிற்கும் நிலைமை, எ-று.

அஃது உருபும் விளியும் ஏலாது நிற்கும் நிலையது ஆயிற்று.

(எ-டு.) மக்கள், ஆ என வரும்.

‘இதனை முற்கூறியது என்னை?’ எனின், ‘சாத்தன் குடத்தைக் கையான் வனைந்து கொற்றற்குக் கொடுத்தான்’ என வினைமுதல் நின்று

ஏனையவற்றை நிகழ்த்துதல் வேண்டுதலின், அவ்வினைமுதலாகிய எழு வாயை முற்கூறினார்; அன்றியும் மேல் இரண்டாவது மூன்றாவது என்று ஆளு மிடத்து இதனை முதல் வேற்றுமை என்றே ஆளவேண்டுதலின், அப் பொருள் தருதற்கு முன்னிற் சூத்திரத்திற் பெயரென்று கூறிய அதற்கே 'எழு வாய் வேற்றுமை' என்று வேறொரு பெயர் கொடுத்தார். இதற்கு இப்பெயர் கூறிய அதனானே உருபும் விளியும் ஏற்பனவற்றைப் பெயர் என்று வழங் குதல் பெற்றாம். அஃது, 'ஈறு பெயர்க்கு ஆகும்' என்றதனானும் உணர்க.(4)

எழுவாய் பயனிலை ஏற்குமாறு

67. பொருண்மை சுட்டல் வியங்கொள வருதல்
வினைநிலை யுரைத்தல் வினாவிற் கேற்றல்
பண்புகொள வருதல் பெயர்கொள வருதலென்று
அன்றி யனைத்தும் பெயர்ப்பயனிலையே.

இஃது அவ்வெழுவாய் ஆறு பயனிலையும் ஏற்கும் என்கின்றது.

(இ-ள்.) பொருண்மை சுட்டல் - ஒரு பொருளினது பண்பு முதலியன சுட்டாது அப்பொருட்டன்மையது உண்மைத்தன்மையே சுட்டி நிற்க வருதல், வியங்கொள வருதல் - தான் ஏவலைக் கொள்ள வருதல், வினை நிலை உரைத்தல் - தனது தொழிலினைச் சொல்ல வருதல், வினாவிற்கு ஏற்றல் - தான் வினாவிற்குப் பொருந்தி வருதல், பண்பு கொள வருதல் - தனது பண்பினைத் தான் கொள்ள வருதல், பெயர் கொள வருதல் - தான் பெயரைக் கொண்டு முடிய வருதல், என்று அன்றி அனைத்தும் - என்று சொல்லப் பட்ட அவ்வனைத்து வரவும், பெயர்ப்பயனிலையே - அவ்வெழுவாய் வேற்றுமையது பயனாகிய நிலைமை, எ-று.

தன்னை முடித்தற்குப் பின் வருஞ் சொல்லின் பொருண்மையைத் தான் அவாவிநிற்கும் நிலை வேறுபாட்டைப் பயனிலை என்றார்.

(எ-டு.) ஆ உண்டு, ஆ செல்க, ஆ கிடந்தது, ஆ யாது? ஆ எவன்? ஆ கரிது, ஆ பல என வரும்.

'தன்னினம் முடித்தல்' என்பதனான், ஆ இல்லை, ஆ அல்ல என வினைக்குறிப்பும் கொள்க.

'பொருள்' என்னாது 'பொருண்மை' என்றார், அப்பொருளினது தன்மை உணர்த்துதற்கு. பொருள் தன்மையாவது, அப்பொருள்களின் சாதித்தன்மை. 'ஆ' என்னும் பொருள் கெட்டதேனும், அவ்வாவினது சாதித்தன்மை எக்காலத்தும் கெடாது நிற்கும் என்பது உணர்த்துதற்கு 'ஆ உண்டு' என்றார். 'கட்புலனாகிய ஆ கெடவும், அச்சாதித்தன்மை கெடாது' என்பது தோன்றப் 'பொருண்மை சுட்டல்' என்று சூத்திரஞ் செய்தார்.

வினை நிலை உரைத்தல், தன் தொழில்; வியங்கொள வருதல், மேல் தன்கண் தொழில் நிகழ்வதாக ஒருவன் ஏவப்படுதல். இரண்டற்கும் இதுவே வேறுபாடு.

வினைநிலை உரைத்தலும், பண்புகொள வருதலும், பெயர்கொள வருதலும், முடிக்குஞ் சொல் ஆதலேயன்றி, முடிக்கப்படுஞ் சொல் ஆதலுமுடைய. வியங்கோளும் வினாவும், முடிக்குஞ் சொல்லாயல்லது நில்லா. வினைக்குறிப்பும் முடிக்குஞ் சொல்லாயல்லது வாராது.

‘ஆ பல’ என்பது பிறிது ஒரு சொல் நோக்காது, ஆ என்பதனோடு அமைந்து மாறும்.

முன்னிற்குத்திரத்துத் தோன்று நிலை என்றதனானே ‘ஆயன் சாத்தன் வந்தான்’ எனப் பண்பு ஒட்டு ஆகாது விட்டிசைத்து நின்று மற்றோர் எழுவாயின் பயனிலையொடு தானும் பயனிலை கோடலும், ‘ஆயன் வந்தான் சாத்தன்’ என வினைப்பின்னும் நின்றலும், ‘சாத்தன் தலைவன் ஆயினான்’ எனப் பயனிலைக்கு அடையாய் நின்றலும், ‘சாத்தன் கண் நல்லன்’ எனச் சினைவினை முதற்கு ஏற்றிக்கூறலும், ‘இம்மணி நிறம் நன்று’ எனப் பண்பின் தொழிலைப் பண்பு அடைந்த பொருட்கு ஏற்றிக் கூறலும், ‘இக்குதிரை நடை நன்று’ எனத் தொழிலின் தொழிலைத் தொழி லடைந்த பொருட்கு ஏற்றிக்கூறலும், ‘இவ்வாறு நீர் ஒழுகும்’ என இடத்து நிகழ்பொருளின் தொழிலை இடத்திற்கு ஏற்றிக்கூறலும், ‘இறைவன் அருளல் எம் உயிர் காக்கும்; இறைவன் அருளலின் யாம் உயிர் வாழ்தும்’ என எழுவாய்க்குப் பயனிலையாய் வந்த பெயர் தானும் எழுவாயாய்ப் பயனிலை கோடலும், அஃது உருபு ஏற்றலும், ஆ செல்க, செல்க ஆ, என முன்னும் பின்னும் பயனிலை நின்றலும் பிறவுங் கொள்க.

‘சிறுமை பெருமையிற் காணாது துணிந்தே’ (நற். 50) எனவும், ‘கோஓல் செம்மையிற் சான்றோர் பல்கி’ (புறம். 117 : 6) எனவும் வரும் பண்பு களும் பொருள் இயைபு இலவேனும் பெயர்கொள வருதற்பாற்படுதலும், ‘ஆசிரியன் பேரூர் கிழான் செயிற்றியன் இளங்கண்ணன் சாத்தன் வந்தான்’ எனப் பல பெயர் ஒருங்கு எழுவாயாய் நின்று ஒரு பயனிலை கோடலும் இதனாற் கொள்க. இன்னும் எழுவாய் வேற்றுமையின் விகற்பமெல்லாம் வழக்கினகத்து அறிந்து இவ்விலேசான் முடித்துக்கொள்க. (5)

தொகைப்பெயரும் பயனிலை கொள்ளல்

68. பெயரி னாகிய தொகையுமா ருளவே

அவ்வும் உரிய அப்பா லான.

இது, தொகைப்பெயரும் பயனிலை கொள்ளும் என்கின்றது.

(இ-ள்.) பெயரினாகிய தொகையுமாருளவே - பெயரும் பெயருந் தொக்க தொகையும் உள (உம்மையால், பெயரும் வினையும் தொக்க தொகையும் உள); அவ்வும் உரிய அப்பாலான - அவ்விரண்டனுள் பெயருந் பெயருந் தொக்க தொகையும் உரிய அவ்வெழுவாய் வேற்றுமையாய்ப் பயனிலை கொள்ளுமிடத்து, எ-று.

‘அவ்வும் உரிய’ என்றது, இரண்டற்கும் பொதுவேனும், ‘ஏற்புழிக் கோடல்’லான் ஒன்றற்கே ஆயிற்று.

(எ-டு.) யானைக்கோடு கிடந்தது. மதிமுகம் வெயர்த்தது, கொல் யானை நின்றது, கருங்குதிரை ஓடிற்று, உவா அப்பதினான்கு கழிந்தன, பொற்றொடி வந்தாள் என வரும்.

நிலங் கடந்தான் குன்றத்து இருந்தான், எனப் பெயரொடு வினை தொக்கன எழுவாயாய்ப் பயனிலை கொள்ளாது முற்றாய் நிற்கும் என்று உணர்க. இதனான், தொகை இருவகைய என்பதூஉங் கூறினார் ஆயிற்று.(6)

எழுவாய் புலப்படும் புலப்படாதும் நின்றல்

69. எவ்வயிற் பெயரும் வெளிப்படத் தோன்றி
அவ்வியல் நிலையல் செவ்வி தென்ப.

இஃது, அவ்வெழுவாய் புலப்படும் புலப்படாதும் நிற்கும் என்கின்றது.

(இ-ள்.) எவ்வயிற்பெயரும் வெளிப்படத் தோன்றி - மூன்றிடத்து எழுவாயும் செவிப்புலனாகத் தோன்றி நின்று, அவ்வியல் நிலையல் செவ்விது என்ப - பயனிலை கோடல் செவ்விது என்ப ஆசிரியர், எ-று.

எனவே, அவ்வாறு தோன்றாது நின்று பயனிலை கோடலும் உண்டு; அது செவ்விது அன்று என்றவாறாம்.

‘அவ்வியல் நிலையல்’ என்பது எவ்வியல் நிலையலோ? எனின், மேற் கூறிய ஆறு பயனிலையுங் கொண்டு நின்றல். செவ்விது - அப்பயனிலை கோடலில் திரியாவாய்ப் பயனிலைப்பட்டு நின்றல். ‘செவ்விது’ எனவே, பிறிது ஏற்றற்குச் செவ்விய ஆகாமையும் உடைய; அவை நீயிர் என்பதும், ‘அவ்வாய்க்கொண்டான்’ என்பதும் உருபேற்றற்குச் செவ்விய அல்ல.

‘கருவூர்க்குச் செல்வையோ சாத்தா’ என்றவழிச் ‘செல்வல்’ எனவும், ‘யான் எது செய்வல்?’ என்றவழி, ‘இது செய்’ எனவும், ‘இவன் யார்?’ என்றவழிப் ‘படைத் தலைவன்’, எனவுஞ் செப்பியவழி, யான், நீ, இவன் என்னும் எழுவாய் வேற்றுமை வெளிப்படாது நின்று, ‘செல்வல், இது செய், படைத்தலைவன்’ என்னும் பயனிலை கொண்டவாறு காண்க. (7)

உருபு நிற்கும் இடம்

70. கூறிய முறையின் உருபநிலை திரியாது
ஈறுபெயர்க் காகும் இயற்கைய வென்ப.

இஃது உருபு நிற்கும் இடம் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) கூறிய முறையின் உருபு நிலை திரியாது - மேல் ஐ ஒரு கு இன் அது கண் என்று கூறிய முறைமையை உடைய உருபுகள் தத்தம் நிலை திரியாது, பெயர்க்கு ஈறு ஆகும் இயற்கைய என்ப - பெயர்க்கு ஈறு ஆகும் இயல்புடைய என்று கூறுவர் ஆசிரியர், எ-று.

(எ-டு.) சாத்தனை, சாத்தனொடு, சாத்தற்கு, சாத்தனின், சாத்தனது, சாத்தன்கண் என வரும்.

இவ்விடைச்சொற்கள் பெயர்க்கு உறுப்பாகாது தாம் என வேறு உணரப்பட்டு இறுதி நின்றலின், 'நிலை திரியாது' என்றார். எனவே, வினைக்குத் தாம் என வேறுபடாது நிற்குமாயின. (8)

பெயர்க்கு ஓர் இலக்கணம்

71. பெயர்நிலைக் கிளவி காலந் தோன்றா
தொழில்நிலை யொட்டும் ஒன்றலங் கடையே.

இது பெயர்க்கு ஓர் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) பெயர்க் கிளவி - பெயர்ப்பெயராகிய சொல்லும், நிலைக் கிளவி - அப்பெயரது நிலையிலே நின்றலை உடைய சொல்லும், காலம் தோன்றா - காலந் தோன்றாவாய் நிற்கும்; தொழில் நிலை ஒட்டும் ஒன்றலங் கடையே - ஒரு பொருளது புடைபெயர்ச்சியாய்க் காலந் தோன்றுதற்குப் பொருந்தும் ஒரு கூற்றுத் தொழிற்பெயர் அல்லா இடத்து, எ-று.

'பெயர், தொழில் நிலை' என்பன ஆகுபெயர். பெயர் - பொருள்; தொழில் நிலை - காலம்; ஒட்டும் - பொருந்தும்.

இதனான், திணையும்பாலும் காலமும் இடனுந் தோன்றும் தொழிற் சொல் படுத்தல் ஓசைப்பட்டு நின்றால், தொழிற்பெயராய் நின்று, பயனிலை கொண்டும் உருபேற்றும் காலத்தைத் தோற்றுவித்தலும், பெயர்ப்பெயரும், பெயரது நிலையிலே நின்றலையுடைய சொல்லுங் காலத்தை யாண்டுந் தோற்றுவியாமையுங் கூறினார்.

இடுகுறியாய்ச் சாத்தன், கொற்றன் என வரும் பெயர்ப்பெயரும், புடைபெயர்ச்சி மாத்திரம் உணர்த்தி நிற்கும் 'உண்டல்' 'தின்றல்' என வரும் வினைப்பெயரும், பூசல், வேட்டை என்றாற்போலப் புடைபெயர்ச்சி விளக்காது நிற்கும் வினைப்பெயரும், உண்டான் தின்றான் என்றாற்போலக் காலந் தோன்றி வினைமுதன்மேல் நின்ற படுத்தல் ஓசையான் ஆம்

தொழிற்பெயரும், ஓசை வேறுபாட்டானன்றி உண்டவன் உண்ணுமது என்றாற்போலத் தாமே பெயராய்க் காலந் தோன்றி வினைமுதன்மேல் நிற்குந் தொழிற்பெயரும், 'கொலைவர் கொடுமரம் தேய்த்தார்' (கலி.12:1,2) அவன் ஏறிற்றுக் குதிரை என்றாற்போலச் செயப்படுபொருட்கண் காலங் காட்டி நின்ற தொழிற்பெயரும், யான் சொன்னவன், * 'உண்பது நாழி' (புறம்.189:5) என்றாற்போலச் செயப்படுபொருண்மேல் பெயராய்க் காலந் தோன்றி நிற்குந் தொழிற்பெயரும், பிறவாற்றான் வரும் பெயர் வேற்றுமையும் உணர்க.

(9)

* (பாடம்) உண்பவை.

இரண்டாம் வேற்றுமையின் பொருள்

72. இரண்டா குவதே,
ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
எவ்வழி வரினும் வினையே வினைக்குறிப்பு
அவ்விரு முதலின் தோன்றும் அதுவே.

இது முறையே இரண்டாவது இப்பொருட்கண் வரும் என்கின்றது.

(இ-ள்.) ஐ எனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி இரண்டாகுவதே - 'பெயர் ஐ ஒரு கு இன் அது கண்' (65) என்னும் சூத்திரத்து ஐ எனப் பெயர் பெற்ற வேற்றுமைச்சொல் இரண்டாவது ஆம்; அது எவ்வழி வரினும் - அஃது யாண்டு வரினும், வினையே வினைக் குறிப்பு அவ்விரு முதலின் தோன்றும் - வினைச்சொல்லினும் வினைக்குறிப்புச் சொல்லினும் பிறந்த செயப்படு பொருளாகிய அவ்விரண்டு காரணத்தின்கண்ணும் தோன்றும், எ-று.

'பெயரிய' என்பது 'கவிரம் பெயரிய' (அகம்.198:15) என்றாற் போல நின்றது.

'வினை, வினைக்குறிப்பு' என்பன ஈண்டு ஆகுபெயர், அம்முதனினை களான் பிறந்த அச் சொற்களை உணர்த்தலின்.

'முதல்' என்றது காரணத்தை 'ஆயெட்' டென்ப தொழின்முதனிலையே (113) என்றமையான், அக்காரணங்கள் எட்டு உளவேனும், 'ஏற்புழிக் கோடல்' என்பதனாற் செயப்படுபொருளே ஈண்டுக் கோடும்.

காரியத்தை நிகழ்த்துவிப்பது காரணம்.

ஒரு வினைமுதல் செய்யுந் தொழிலினை உறுவது செயப்படு பொருள்.

(எ-டு.) குடத்தை வனைந்தான், குழையை உடையன் என வரும்.

'எவ்வழி வரினும்' என்றதனான், புகழை நிறுத்தல், புகழை உடைமை என வினைப்பெயரிற் புடைபெயர்ச்சிபற்றியும் முடியும்.

இயற்றப்படுவதும், வேறுபடுக்கப்படுவதும், எய்தப்படுவதும் எனச் செயப்படு பொருள் மூன்றாம். அவை முறையே இல்லதனை உண்டாக்கலும், உள்ளதனைத் திரித்தலும், தொழிற்பயனுறுந் துணையாய் நின்றலும் ஆம். இவ்வுருபை முடித்தற்கு மேலிற் 'காப்பு' முதலிய வாய்பாடுபற்றி வரும் பொருள்களை இம்மூன்று கூற்றானும் பகுக்கின்றார், ஈண்டு வினைமாத்திரையும் வினைப்பெயருமாகப்பகுப்பார்.

'குடத்தை வனைந்தான்' என்றது, மேல்வரும் 'இழை' என்னும் இயற்றப்படும் பொருள். அஃது 'எயிலை இழைத்தான்' என வரும். என்றது, 'எயிலை இழைத்தலைச் செய்தான்' என்னும் பொருட்டு. 'இழை' என்னும் வினை மாத்திரையை உணர்த்தும் முதனிலைப் பெயர் நின்று, முன்னர் 'இழைத்தல்' என வினைப்பெயரையும் தோற்றுவித்து, 'இழைத்தலை' என்னும் உருபையும் ஏற்பித்து, 'செய்தான்' என வினை ஒழிந்த காரணங்கள் ஏழானும் நிகழ்ங் காரியத்தினையும் தோற்றுவித்து நின்றலின், 'இழை' என்னும் முதனிலைப் பெயரை வேற்றுமைப் பொருளாக எடுத்து ஒதினார். இப்பொருட்கண் தோன்றிய 'செய்தான்' என்னுங் காரியத்துடன் அல்லது 'எயிலை' என்னும் இரண் டாவது முடியாமை உணர்க. என்னை? செய்தற்கு இழைத்தல் செயப்படு பொருள் நீர்மைத்தாய்க் காரணமாய் நின்றலானும், ஒழிந்த காரணங்கள் தன்கண் நிகழ்ந்து காரியமாந் தன்மை இழைத்தற் கின்றா மாதலானும் என்பது. இவ்வாறே மேலிற் சூத்திரத்து ஒழிந்த பொருள்களையும் விரிக்க.

இனி, வினைக்குறிப்பிற்கும் 'குழையை உடையன்' என்புழி உடையன் எனக் கருதுதல் வினை; அக்கருத்தை நிகழ்த்துகின்றான் வினை முதல்; அக்குழை அவன் கருத்து நிகழ்த்தப்படும் பொருளாய்க் கிடக்கின்ற தன்மை செயப்படுபொருள். இவ்வாறே ஒழிந்தனவுங் குறிப்பாற் காண்க.(10)

இரண்டாவதன் பொருள்பற்றிய வாய்பாடுகள்

73. காப்பின் ஓப்பின் ஊர்தியின் இழையின்
 ஓப்பின் புகழின் பழியின் என்றா
 பெறலின் இழுவின் காதலின் வெகுளியின்
 செறலின் உவத்தலின் கற்பின் என்றா
 அறுத்தலின் குறைத்தலின் தொகுத்தலின் பிரித்தலின்
 நிறுத்தலின் அளவின் எண்ணின் என்றா
 ஆக்கலின் சார்தலின் செலவின் கன்றலின்
 நோக்கலின் அஞ்சலின் சிதைப்பின் என்றா
 அன்ன பிறவும் அம்முதற் பொருள்
 என்ன கிளவியும் அதன்பால என்மனார்.

இஃது அதனை முடிக்கும் பொருள்வேறுபாடு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) காப்பின்..... சிதைப்பின் என்றா - காப்பு முதலாகச் சிதைப்பு ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட இருபத்தெட்டுப்பொருளும், அன்ன பிறவும் அம்முதற் பொருள் என்ன கிளவியும் - அவை போல்வன பிற பொருளுமாகிய அச் செயப்படுபொருள்மேல் வரும் எல்லாச் சொல்லும், அதன்பால என்மனார் - அவ்விரண்டாம் வேற்றுமையின் கூற்றன என்று கூறுவர் புலவர், எ-று.

(எ-டு.) 1. எயிலை இழைத்தான் - இவ்வியற்றப்படுவது ஒரு தன்மைத்து ஆகலின், ஒரு வாய்பாடே கூறினார்.

2. கிளியை ஓப்பும், பொருளை இழக்கும் - இவற்றிற்கு வேறுபாடு, ஒரு தொழில் உறுவிக்கப்பட்டுத் தானே போதலும், தொழிற்பயன் உற்ற மாத்திரையாய் ஒருவன் கொண்டுபோகப் போதலும்; நாணை அறுக்கும், மரத்தைக் குறைக்கும் - இவற்றிற்கு வேறுபாடு, சிறிதும் இழவாமல் வேறு படுத்தலும், சிறிது இழக்க வேறுபடுத்தலும், பெருமையைச் சுருக்குதலும். நெல்லைத் தொகுக்கும், வேலியைப் பிரிக்கும் - இவற்றிற்கு வேறுபாடு, விரிந்தது தொகுத்தலும் தொகுத்தது விரித்தலும்; அறத்தை ஆக்கும், நாட்டைச் சிதைக்கும் - இவற்றிற்கு வேறுபாடு, மிகுத்தலும் கெடுத்தலும்; இவ்வெட்டும் வேறுபடுக்கப்படுவன.

ஊரைக் காக்கும், தந்தையை ஒக்கும், தேரை ஊரும், குரிசிலைப் புகழும், நாட்டைப் பழிக்கும், புதல்வனைப் பெறும், மனைவியைக் காதலிக்கும், பகைவரை வெகுளும், செற்றாரைச் செறும், நட்டாரை உவக்கும், நூலைக் கற்கும், பொன்னை நிறுக்கும், அரிசியை அளக்கும், அடைக்காயை எண்ணும், ஊரைச் சாரும், நெறியைச் செல்லும், சூதினைக் கன்றும், கணையை நோக்கும், கள்ளரை அஞ்சும் எனப் பத்தொன்பதும் எய்தப்படுவன.

இவை தாந்தொழிலுறுவனவும் தொழிற்பயன் உறுவனவுமாய் வரும் வேறுபாடும் உணர்க. வெகுடலுஞ் செறலுங் கொலைப்பொரு ளாயவழி வேறுபடுக்கப்படுவன. செறல், வெகுளியது காரியம்; உவத்தல், காதலது காரியம்.

இனிச் செய்வான் கருத்து இவ்வழி நிகழுஞ் செயப்படுபொருளும், செய்வானுஞ் செயப்படுபொருளுந் தானேயாய் நிற்பனவுங் கொள்க.

(எ-டு.) சோற்றைக் குழைத்தான், சாத்தன் தன்னைக் குத்தினான் என வரும்.

இன்னும் இச்செயப்படுபொருள் தன்கண் தொழில் நிகழ்ந்தும் நிகழாதும் வரும். அறுத்தல் முதலியன தன்கண் நிகழ்வன; சார்தல் முதலியன தன்கண் நிகழாதன.

‘அன்ன பிறவும்’ என்றதனான், ‘பகைவரைப் பணித்தான்; சோற்றை அட்டான்; குழையை உடையன், பொருளை இலன்,’ என்றாற்போல்வன கொள்க.

இச்சூத்திரந் ‘தொகுத்த* மொழியான் வகுத்தனர் கோடல்’ (11)

* (பாடம்) மொழியின் (மரபியல் சூ.110)

மூன்றாம் வேற்றுமையின் பொருள்

74. மூன்றா குவதீ,
ஒடுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
வினைமுதல் கருவி அனைமுதற் றதுவே.

இது முறையானே மூன்றாவது இப்பொருட்கண் வரும் என்கின்றது.

(இ-ள்.) ஒடு எனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி மூன்றாகுவதே-மேல் ஒடு எனப் பெயர் கொடுத்து ஒதப்பட்ட வேற்றுமைச் சொல் மூன்றாவதாம்; அது வினைமுதல் கருவி அனைமுதற்று - அது வினைமுதலுங் கருவியுமாகிய அவ்விரண்டு காரணத்தையும் பொருளாக உடைத்து, எ-று.

மேல் ‘அதனின் இயறல்’ (13) முதலியன ஆன் உருபிற்கேற்ப உடம்பொடு புணர்த்துச் சூத்திரஞ் செய்தலின், அதற்கும் முற்கொண்ட ஒடு என்பதற்கும் ஆல் என்பதற்கும் வினைமுதல் கருவி கொள்க. ஆன், ஆலாய்த் திரிந்தும் நிற்கும்.

வினைமுதல், கருத்தா என்பன ஒன்று. கருத்தா நின்று தன்னை ஒழிந்த கருவி முதலிய காரணங்கள் ஏழனையும் காரியத்தின்கண் நிகழ்த்து தலின், அதனை வினைமுதல் என்றார்.

இஃது, இயற்றும் வினைமுதலும் ஏவும் வினைமுதலும் என இருவகைப்படும். ‘கொடியொடு துவக்குண்டான்’ என்பது, இயற்றும் வினைமுதல். அது, ‘கொடி தன்னொடு துவக்குதலைச் செய்யப்பட்டான் சாத்தன்’ என்னும் பொருட்டு. கொடியினது நிகழ்ச்சி, ஈண்டுக் கருவி. கொடி சாத்தனைத் தொழிலுறுவிக்குங்கால் தான் அவனை நீங்கா உடனிகழ்ச்சியை விளக்கிற்று ஒடு என் உருபு ‘அரசனான் இயற்றப்பட்ட தேவ குலம்’ என்பது, ஏவும் வினைமுதல்.

இனி, கருவி, காரணம், ஏது, நிமித்தம் என்பன, தம்முள் வேறுபாடு உடையவேனும், ஒத்த பொருளான. அக்காரணம் முதற்காரணமும் துணைக் காரணமும் என இருவகைப்படும். முதற்காரணமாவது, காரியத்தோடு ஒற்றுமையுடையது; துணைக்காரணமாவது, அம் முதற்காரணத்திற்குத் துணையாகிய வினைமுதலிய எட்டும். அக்கருவியாவது, வினைமுதற் றொழிப்பயனைச் செயப்படுபொருட்கண் உய்ப்பது. அதுவும் இயற்றுதற் கருவியாகிய காரகக் கருவியும், அறிதற் கருவியாகிய ஞாபகக் கருவியும் என

இருவகைப்படும். 'ஊசியொடு குயின்ற தூசும் பட்டும்' என்பது காரகக் கருவி. அஃது, 'ஊசிகொண்டு சாத்தன் குயிலுதலைச் செய்யப்பட்ட தூசும் பட்டும்' என்னும் பொருட்டு. சாத்தன் தொழிற் பயனை ஊசி தூசிலும் பட்டிலும் நிகழ்த்திற்று. இது துணைக்காரணம். மண்ணான் இயன்ற குடம் - முதற்காரணம். இதுவும் காரகக் கருவி. 'உணர்வினான் உணர்ந்தான், புகையினான் எரியுள்ளது உணர்ந்தான் - இவை ஞாபகக் கருவி. இவற்றிற்கு உணர்வு முதற்காரணம். காரகமாவது, தொழிலை இயற்றுவிப்பது. ஞாபக மாவது, அறிவிப்பது.

இனி, ஆல் அகத்தியனால் தமிழ் உரைக்கப்பட்டது; வேலால் எறிந்தான் எனவும், ஓடு 'உலகத்தோடு ஓட்ட ஒழுகல்' (குறள்.140) 'காவோடு அறக்குளம் தொட்டானும்' (திரிகடு.70) 'நாவீற்றிருந்த புலமா மகளோடு நன்பொற், பூவீற்றிருந்த திருமாமகள்' (சீவக.30) எனவும் வரும்.

'இனிநனி பயக்கும் இதனான் என்னும்' (தொல். பொ. 515)

இஃது ஆன் வந்தது.

(12)

மூன்றாவதன் பொருள்பற்றி வரும் வாய்பாடுகள்

75. அதனி னியறல் அதற்றகு கிளவி
அதன்வினைப் படுதல் அதனி னாதல்
அதனிற் கோடல் அதனொடு மயங்கல்
அதனோ டியைந்த ஒருவினைக் கிளவி
அதனோ டியைந்த வேறுவினைக் கிளவி
அதனோ டியைந்த ஒப்பல் ஒப்புரை
இன்னா னேது ஈங்கென வரூஉம்
அன்ன பிறவும் அதன்பால என்மனார்.

இஃது, அதனை முடிக்க வரும் பொருள் வேறுபாடு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அதனின் இயறல் - ஒன்றனான் ஒன்று பண்ணப்படுதல் என்னும் பொருண்மை, அதற்றகு கிளவி - ஒன்றனான் ஒன்று தகுதல் என்னும் பொருண்மை, அதன் வினைப்படுதல் - ஒன்றனான் ஒன்று தொழிலுறுதல் என்னும் பொருண்மை, அதனின் ஆதல் - ஒன்றனான் ஒன்று ஆதல் என்னும் பொருண்மை, அதனிற் கோடல் - ஒன்றனான் ஒன்றைக் கோடல் என்னும் பொருண்மை, அதனொடு மயங்கல் - ஒன்றனோடு ஒன்று மயங்குதல் என்னும் பொருண்மை, அதனோடு இயைந்த ஒரு வினைக் கிளவி - ஒன்றனோடு ஒன்று இயைந்த ஒரு வினை ஆகல் என்னும் பொருண்மை, அதனோடு இயைந்த வேறு வினைக்கிளவி - ஒன்றனோடு ஒன்று இயைந்த வேறு வினையாகல் என்னும் பொருண்மை, அதனோடு இயைந்த ஒப்பு அல் ஒப்புரை - ஒன்றனோடு ஒன்று இயைந்த ஒப்பு அல்லாத ஒப்பினை உரைத்தல் என்னும் பொருண்மை, இன் ஆன் ஏது - இன்னும் ஆனுமாகிய

ஏதுப் பொருண்மை, என வருஉம் - என்று சொல்லப்பட்டு வரும் பத்தும், ஈங்கு வருஉம் அன்ன பிறவும் - வினை முதலும் கருவியுமாகிய பொரு ளிடத்து வரும் அவைபோல்வன பிறபொருள்களும், அதன்பால என் மனார் - அம் மூன்றாவதன் கூற்றன என்று கூறுவர் புலவர், எ-று.

(எ-டு.) மண்ணான் இயன்ற குடம், வாயான் தக்கது வாய்ச்சி, அறிவான் அமைந்த சான்றோர்: இவை கருவி.

நாயாற்கோட்டட்டான், சாத்தனான் முடியும் இக்கருமம்: இவை வினைமுதல்.

வாணிகத்தான் ஆயினான், காணத்தாற்கொண்ட அரிசி: இவை கருவி. இவை ஆன் உருபான் வந்தன.

எண்ணொடு விராய அரிசி, ஆசிரியனொடு வந்த மாணாக்கன் 'மலையொடு பொருத மாஅல் யானை' (மலைக்கு வினை இன்மையின், இது வேறு வினை ஆயிற்று.) 'பொன்னொடு இரும்பனையர் நின்னொடு பிறரே' (பொன்னொடு இரும்பை உவமித்தலை ஒப்பார் நின்னொடு பிறரை உவமிக்கு மிடத்து என்றவாறு): இவை வினைமுதல் ஒடு உருபான் வந்தன.

முயற்சியின் பிறத்தலான் ஒலி நிலையாது : இதனுள் 'முயற்சியின்' என்பது காரக ஏது; 'பிறத்தலான் ஒலி நிலையாது' என்பது ஞாபக ஏது. ஐந்தாவதற்கு உரிய ஏதுவும் ஈண்டு ஒதினது, ஏதுவை வரையறுத்தற்கு.

'அன்ன பிறவும்' என்றதனான், கண்ணாற்கொத்தை : இது சினை வினைமுதற்கு ஏறியது.

'உறழ்மணியான் உயர்மருப்பின்' (புறம். 22 : 2) 'பெண்டகையாற் பேரமர்க் கட்டு' : (குறள். 1083) - இவை, ஆன் ஒடுவாயின. 'மனத்தொடு வாய்மை மொழியின்' (குறள். 295) : ஒடு, ஆன் ஆயிற்று. மதியொடு ஒக்கும் முகம் : இஃது ஒப்பு. சூலொடு கமுதை பாரம் சுமந்தது : இது கட்டபுலனாகா ஒரு வினை ஒடு. இவை முதலியன கொள்க. இவற்றின் வேறுபாடு உய்த்துணர்க.

(13)

நான்காம் வேற்றுமையின் பொருள்

76. நான்கா குவதே,
கு-வெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
எப்பொரு ளாயினுங் கொள்ளும் அதுவே.

இது, முறையானே நான்காவது இப்பொருட்கண் வரும் என்கின்றது.

(இ-ள்.) கு - எனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி நான்காகுவதே - மேல் கு எனப் பெயர் கொடுத்து ஒதப்பட்ட வேற்றுமைச் சொல் நான்காவதாம்;

அது எப்பொருளாயினும் கொள்ளும் - அஃது யாதானுமொரு பொருளாயினும் அதனைத் தான் ஏற்று நிற்கும், எ-று.

(எ-டு.) அந்தணற்கு ஆவைக் கொடுத்தான் என வரும். மாணாக்கற்கு நூற்பொருள் உரைத்தான் எனக் கொடைப்பொருளாகிய சொல்லாநன்றிப் பிற வாய்பாட்டாற் கூறுவனவும், மாணாக்கற்கு அறிவு கொடுத்தான் எனக் கொடுப்பான் பொருளாய்க் கொள்வான்கண்ணேயே செல்லாது ஆண்டுத் தோன்றும் பொருளும் அடங்குதற்கு 'எப்பொருளாயினும்' என்றார். (14)

நான்காவதன் பொருள்பற்றி வரும் வாய்பாடுகள்

77. அதற்குவினை யுடைமையின் அதற்குடம் படுதலின்
அதற்குப்படு பொருளின் அதுவாகு கிளவியின்
அதற்கியாப் புடைமையின் அதற்பொருட் டாதலின்
நட்பின் பகையின் காதலின் சிறப்பினென்ற
அப்பொருட் கிளவியும் அதன்பால என்மனார்.

இஃது, அதனை முடிக்க வரும் பொருள் வேறுபாடு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அதற்கு வினை உடைமை - ஒன்றற்கு ஒன்று பயன்படுதல், அதற்கு உடம்படுதல் - ஒன்றற்கு ஒரு பொருளை மேற் கொடுப்பதாக உடம்படுதல், அதற்குப்படு பொருள் - ஒன்றற்கு உரிமை உடையதாகப் பொதுவாகிய பொருள் கூறு இடப்படுதல், அது ஆகு கிளவி - உருபு ஏற்கும் பொருள் தானேயாய்த் திரிவதொரு பொருண்மை, அதற்கு யாப்புடைமை - ஒன்றற்கு ஒன்று பொருத்தமுடைத்தாதல், அதற்பொருட்டு ஆதல் - ஒரு பொருளினை மேற்பெறுதல் காரணமாக ஒரு தொழில் நிகழ்தல், நட்பு - ஒன்றற்கு ஒன்று நட்பாதல், பகை - ஒன்றற்கு ஒன்று பகையாதல், காதல் - ஒன்றற்கு ஒன்று காதல் உடைத்தாதல், சிறப்பு - ஒன்றற்கு ஒன்று சிறத்தல், என்ற கிளவியும் - என்று சொல்லப்பட்ட பொருள்களும், அப்பொருளும் - அன்ன பொருள்களும், அதன் பால என்மனார் - அந்நான்கன் உருபின் கூற்றன் என்று கூறுவர் புலவர் எ-று.

(எ-டு.) கரும்பிற்கு வேலி.

'நிலத்துக் கணியென்ப நெல்லும் கரும்பும்' (நான்மணி. 9) என்பதும் அது. வினை, உபகாரம். 'சாத்தற்கு மகள் உடம்பட்டார்' இஃது உடம்படுதல்; 'சான்றோர் கொலைக்கு உடம்பட்டார்' என்பதும் அது.

சாத்தற்குக் கூறு கொற்றன். கடி சூத்திரத்திற்குப் பொன்: பொன்கடி சூத்திரமாய்த் திரியும் ஆதலின், 'அதுவாகு கிளவி' என்றார். கைக்கியாப் புடையது கடகம்; உண்டி வெய்யோர்க் குறுபிணி எளிது (முதுமொழி 77) என்பதும் அது. கூழிற்குக் குற்றேவல் செய்யும். அவற்கு நட்பான். 'அவற்குத்

தமன்' என்பதும் அது. அவற்குப் பகை; 'கள்வார்க்குத் தள்ளும் உயிர்நிலை' (குறள். 290) என்பதும் அது. நட்பார்க்குக் காதலன்; 'புதல்வற்கு அன்புறும்' என்பதும் அது. வருகரசர்க்குச் சிறந்தார் சோழிய அரசர்; 'கற்பார்க்குச் சிறந்தது செவி,' என்பதும் அது.

'அப்பொருளும்' என்றதனானே, இச்சொற்குப் பொருள் இது. அவர்க்குச் சோறு உண்டு, நினக்கு வலி வாள், அவ்வூர்க்கு இவ்வூர் காதம், 'மனைக்குப்பாழ் வாள் நுதல் இன்மை.' (நான்மணி. 20), 'போர்க்குப் புணைமன்.' (பு. வெ. 80), 'பிணிக்கு மருந்து.' (குறள். 1102), 'நட்பார்க்குத் தோற்றலை நாணாதோன்.' (கலி. 43:10,11), 'தன்சீரியல்நல்லாள் தானவற் கீன்ற மைந்தன்', அவற்குத் தக்காள் இவள், 'உற்றார்க்குரியர் பொற்றொடி மகளிர்' (இறை. சூ. 14 உரை.) என்றாற்போல்வன கொள்க. (15)

ஐந்தாம் வேற்றுமையின் பொருள்

78. ஐந்தா குவதே.

இன்னெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி

இதனின் இற்றிது வென்னும் அதுவே.

இது, முறையானே ஐந்தாவது இப்பொருட்கண் வரும் என்கின்றது.

(இ-ள்.) இன் எனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி ஐந்தாகுவதே - மேல் இன் எனப் பெயர் கொடுத்து ஒதிய வேற்றுமைச் சொல் ஐந்தாவதாம்; அது 'இதனின் இற்று இது,' என்னும் - அஃது 'இப்பொருளின் இத்தன்மையாய் இருக்கும் இப்பொருள்' என்னும் பொருண்மையை உணர்த்தும், எ-று.

ஐந்தாவது, பொருவும் எல்லையும் நீக்கமும் ஏதுவும் என நான்கு வகைப்படும். பொரு, உறழ் பொருவும் உவமப்பொருவும் என இருவகைப்படும். உறழ்தல், ஒன்றனின் ஒன்றை மிகுத்தல். ஏதுவும், ஞாபக ஏதுவும் காரக ஏதுவும் என இருவகைப்படும். ஞாபக ஏது முன்கூறிற்று. காரக ஏது, 'அச்சம், ஆக்கம்' (79) என்பனவற்றான் பெறப்படும். நீக்கப் பொருண்மை, 'தீர்தல், பற்றுவிடுதல்' (79) என்பனவற்றான் பெறப்படும். ஏனை இரண்டும் 'இதனின் இற்று இது' என்பதனான் பெறப்படும், அவ் விரண்டனையும் அஃது இருமுறையான் உணர்த்தும் ஆதலின். எல்லைப் பொருள், கருவரின் கிழக்கு இவ்வூர், இதனின் ஊங்கு என வரும். இவையும் 'இற்று' என்னும் பொருள். (16)

ஐந்தாவதன் பொருள் பற்றி வரும் வாய்பாடுகள்

79. வண்ணம் வடிவே யளவே சுவையே

தன்மை வெம்மை அச்ச மென்றா

நன்மை தீமை சிறுமை பெருமை

வன்மை மென்மை கடுமை யென்றா

முதுமை இளமை சிறத்த விழித்தல்
புதுமை பழமை ஆக்க மென்றா
இன்மை யுடைமை நாற்றந் தீர்தல்
பன்மை சின்மை பற்று விடுதலென்று
அன்ன பிறவும் அதன்பால என்மனார்.

இஃது, அதனை முடிக்க வரும் பொருள் வேறுபாடு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வண்ணம்..... விடுதல் என்று - வண்ணம் முதலாகப் பற்று விடுதல் ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட பொருள்களும், அன்ன பிறவும் அதன்பால என்மனார் - அவை போல்வன பிற பொருள்களும் ஐந்தாம் வேற்றுமைத் திறத்தன என்று கூறுவர் புலவர் எ-று.

வண்ணம், வெண்மை கருமை முதலியன. வடிவு, வட்டம் சதுரம் முதலியன. அளவு, நெடுமை குறுமை முதலியன. சுவை, கைப்புப் புளிப்பு முதலியன. நாற்றம், நறுநாற்றம் தீநாற்றம் என்பன.

(எ-டு.) காக்கையிற்கரிது களம்பழம் - 'இதனின்' என்பது, காக்கை; 'இற்று' என்பது கரிது; 'இது' என்பது களம்பழம். இதனின் வட்டம் இது, இதனின் நெடிது இது, இதனின் தீவிது இது, இதனின் தண்ணிது இது, இதனின் வெய்யது இது, இதனின் நன்று இது, இதனின் தீது இது, இதனின் சிறிது இது, இதனின் பெரிது இது, இதனின் வலிது இது, இதனின் மெலிது இது, இதனின் கடிது இது, இதனின் முதிது இது, இதனின் இளைது இது, இதனின் சிறந்தது இது, இதனின் இழிந்தது இது, இதனின் புதிது இது, இதனின் பழைது இது, இவனின் இலன் இவன், இவனின் உடையன் இவன், இதனின் நாறும் இது, இதனின் பல இவை, இதனின் சில இவை. இவற்றிற்கு இரு வகைப் பொருவும் விரிக்க.

அச்சம் - கள்ளரின் அஞ்சும். ஆக்கம் - வாணிகத்தின் ஆயினான்; 'கோட்டிற் செய்த கொடிஞ்சி நெடுந்தேர்' (பொருந. 163) என்பதும் அது. தீர்தல் - ஊரின் தீர்ந்தான்; 'தலையின் இழிந்த மயிர் அணையர்' (குறள். 964) என வரும். பற்று விடுதல் - 'காமத்திற் பற்று விட்டான்' என வரும்.

'அன்ன பிறவும்' என்றதனான், அவனின் அளியன் இவன், அதனிற் செய்தது இது, இகழ்ச்சியிற் கெட்டான், மகிழ்ச்சியின் மைந்து உற்றான். (குறள். 539) என்பன போல்வன கொள்க. (17)

ஆறாம் வேற்றுமையின் பொருள்

80. ஆறா குவதே,
அதுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
தன்னினும் பிறிதினும் இதன திதுவெனும்
அன்ன கிளவிக் கிழமைத் ததுவே.

இது, முறையானே ஆறாவது இப்பொருட்கண் வரும் என்கின்றது.

(இ-ள்.) அது எனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி ஆறாகுவதே - மேல் அது எனப் பெயர் கொடுத்து ஒதப்பட்ட வேற்றுமைச் சொல் ஆறாவதாம்; அது - அவ்வேற்றுமைச்சொல், தன்னினும் - ஒரு பொருளினது உடைமைப் பொருளாகி நிற்கும் தன்னோடு ஒற்றுமையுடைய பொருளானும், பிறிதினும் - ஒரு பொருளினது உடைமைப் பொருளாய் நிற்கும் தன்னின் வேறாகிய பொருளானும், 'இதனது இது' எனும் - 'இப்பொருளினுடையது இப்பொருள்' என்பது பட நிற்கும், அன்ன கிளவிக் கிழமைத்து - அன்ன பொருளான் தோன்றும் கிழமையைப் பொருளாக உடைத்து, எ-று.

ஈண்டுத் 'தன்' என்றது. உருபு ஏற்கும் பொருளை. 'அன்ன' என்றார். 'இதன இவை' என்னும் பன்மை உருபும், 'ஆது' என்னும் ஒருமை உருபும் அடங்குதற்கு.

(எ-டு.) சாத்தன ஆடை, 'தனாது வெள்வேல், யானை வளவன் கொல்லி மீமிசை' என வரும்.

ஒன்று பல குழீஇயதும், வேறு பல குழீஇயதும், ஒன்றியற் கிழமையும், உறுப்பின் கிழமையும், மெய்திரிந்து ஆயதும் எனத் தற்கிழமை ஐந்து வகைப்படும், 'ஐம்பால் உரிமையும் அதன்தற் கிழமை.' என்பது அகத்தியம் ஆதலின். பொருளின் கிழமையும், நிலத்தின் கிழமையும், காலத்தின் கிழமையும் எனப் பிறிதின் கிழமை மூவகைப்படும். (18)

ஆறாவதன் பொருள்பற்றி வரும் வாய்பாடுகள்

81. இயற்கையின் உடைமையின் முறைமையின் கிழமையின்
செயற்கையின் முதுமையின் வினையி னென்றா
கருவியின் துணையின் கலத்தின் முதலின்
ஒருவழி யுறுப்பின் குழுவி னென்றா
தெரிந்துமொழிச் செய்தியின் நிலையின் வாழ்ச்சியின்
திரிந்துவேறு படுஉம் பிறவும் அன்ன
கூறிய மருங்கின் தோன்றுங் கிளவி
ஆறன் பால என்மனார் புலவர்.

இஃது, அதனை முடிக்க வரும் பொருள் வேறுபாடு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இயற்கை..... வாழ்ச்சியின் - இயற்கை முதலாக வாழ்ச்சி ஈறாகச் சொல்லப்பட்டனவும், திரிந்து வேறு படுஉம் அன்ன பிறவும் - ஒரு சாரன திரிந்து வேறுபடும் அவை போல்வன பிறவுமாகிய, கூறிய மருங்கின் தோன்றும் கிளவி - முற்கூறிய கிழமைப்பொருட்கண் தோன்றுஞ் சொல் எல்லாம், ஆறன் பால என்மனார் புலவர் - ஆறாம் வேற்றுமைத் திறத்தன என்று கூறுவர் புலவர், எ-று.

(எ-டு.) 1. எண்ணது குப்பை - இஃது, ஒன்றுபல குழீஇய தற்கிழமை. 2. படையது குழாம் - இது, வேறு பல குழீஇய தற்கிழமை. 3. சாத்தனது இயற்கை, நிலத்தது அகலம் - இவை இயற்கைக் கிழமை. 4. சாத்தனது நிலைமை, சாத்தனது இல்லாமை - இவை நிலைக்கிழமை. இந்நான்கும் ஒன்றியற்கிழமை.

ஒரு பொருளின் ஏகதேசம் என்று அறிவித்தற்கு 'ஒரு வழி உறுப்பு' என்றார். அவை யானையது கோடு, புலியது உகிர் - இவை உறுப்பின் கிழமை.

செயற்கையாவது, தன் தன்மை திரிந்து வேறொரு தன்மை ஆதல்; அவை சாத்தனது செயற்கை, சாத்தனது சுற்றறிவு. முதுமைக் கிழமை: அரசனது முதுமை, அரசனது முதிர்வு. இஃது அறிவின் முதிர்ச்சி என்பது அறிவித்தற்கு இளமை கூறாராயினார். வினைக் கிழமை: சாத்தனது வினை, சாத்தனது செலவு. இவை, மெய் திரிந்து ஆய தற்கிழமை. உடைமைக் கிழமை: சாத்தனது உடைமை, சாத்தனது தோட்டம். முறைமைக் கிழமை: மறியதுதாய், மறியது தந்தை. கருவிக் கிழமை: இசையது கருவி, வனை கலத்தது திகிரி. துணைக் கிழமை: அவனது துணை, அவனது இணங்கு. கலமாவது, ஒலை. நிலத்தது ஒற்றிக்கலம், சாத்தனது விலைத் தீட்டு. இஃது, இரு பொருட்கு உரிமை உடைமையின், உடைமையின் வேறாயிற்று.

முதற்கிழமை: ஒற்றியது முதல், ஒற்றியது பொருள். தெரிந்து மொழிச்செய்தி: தெரிந்து மொழியான் செய்யப்படுதலின் தெரிந்து மொழிச் செய்தி ஆயிற்று. கபிலரது பாட்டு. இது 'பாரியது பாட்டு' எனவும் நின்றலின் இரு பொருட்கு உரியதாம். பரணரது பாட்டியல். இதுவும் அது. இவை பொருட்பிறிதின் கிழமை. கிழமைக் கிழமை: முருகனது குறிஞ்சி நிலம். இது நிலப்பிறிதின் கிழமை. வெள்ளியது ஆட்சி. இது காலப்பிறிதின் கிழமை. வாழ்ச்சி - காட்டது யானை: இது பொருட்பிறிதின் கிழமை, யானையது காடு - இது நிலப்பிறிதின் கிழமை. வாழ்ச்சி வாழ்தலை உணர்த்துங்கால் தற்கிழமையுமாம்.

'அன்ன பிறவும்' என்றது, எட்சாந்து, கோட்டு நூறு; இவை முழுதுந் திரிந்தன. சாத்தனது ஒப்பு, தொகையது விரி, பொருளது கேடு, சொல்லது பொருள். இவை சிறிது திரிந்தன. (19)

ஏழாம் வேற்றுமையின் பொருள்

82. ஏழா குவதே:
கண்ணெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
வினைசெய் இடத்தின் நிலத்தின் காலத்தின்
அனைவகைக் குறிப்பின் தோன்றும் அதுவே.

இது, முறையானே ஏழாவது இப்பொருட்கண் வரும் என்கின்றது.

(இ-ள்.) கண் எனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி ஏழாகுவதே - மேல் கண் என்று பெயர் கொடுத்து ஒதப்பட்ட வேற்றுமைச் சொல் ஏழாவதாம்; அது வினை செய் இடத்தின் நிலத்தின் காலத்தின் அனை வகைக் குறிப்பின் தோன்றும் - அது வினை செய்யாநின்றலாகிய இடத்தின்கண்ணும், வினை நிகழாது வரையறை உடையதொரு நிலமாகிய இடத்தின்கண்ணும், வினை நிகழாது வரையறைபட்டு நிற்கும் காலமாகிய இடத்தின்கண்ணும் என மூவகைக் குறிப்பின்கண்ணும் தோன்றும், எ-று.

எனவே, ஏழாவது இடப்பொருட்டு ஆயிற்று.

(எ-டு.) தட்டுப்புடைக்கண் வந்தான், மாடத்தின்கண் இருந்தான், கூதிர்க் கண் வந்தான் என வரும். இவை இடமும் இடத்து நிகழ் பொருளும் வேறாய் வந்தன.

குன்றத்தின்கண் குவடு - இஃது அவ்விரண்டும் ஒன்றாய் வந்தது. 'குறிப்பின் தோன்றும்' என்றது, 'அவற்றை இடம் எனக் கருதியவழியே அவ்வேழன் உருபு தோன்றுவது; அல்லுழித் தோன்றாது,' என்றவாறு. (20)

ஏழாம் வேற்றுமையின் உருபுகள்

83. கண்கால் புறமகம் உள்ளுழை கீழ்மேல்
பின்சார் அயல்புடை தேவகை எனாஅ
முன்னிடை கடைதலை வலமிடம் எனாஅ
அன்ன பிறவும் அதன்பால என்மனார்.

இஃது, இவ்வேழாவதற்கு முடிக்க வரும் பொருள் வேறுபாடின்றி உருபின் பாகுபாடே உடைமையின், உருபின் பாகுபாடே கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) கண் - கண் என்னும் பொருளும், கால் - புடை - கால் முதலாகப் புடை ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட உருபுகளும், தே வகை எனா - தே வகை என்னும் திசைக்கூற்றுப்பொருண்மையும், முன்...இடம் எனா - முன் முதலாக இடம் ஈறாக ஒதப்பட்ட உருபுகளும், அன்ன பிறவும் - அவை போல்வன பிற உருபுகளும், அதன்பால என்மனார் - ஏழாவதன் கூற்றன என்று கூறுவர் புலவர், எ-று.

இச்சூத்திரத்தாற் கூறிய உருபுகள் ஓர் இடத்தின் ஏகதேசத்தினை வரையறுத்து உணர்த்தும்வழி ஆறாவதனை உணர்த்தியும் ஓர் இடத்தினை வரையறுத்துணர்த்தாது கண் என்பதுபோல இடம் என முழுதுணர்வு செல்ல நின்றவழி ஏழாவதனையே உணர்த்தியும் நிற்கும் சிறப்பின்மை கருதி வேறாக எடுத்து ஒதினார். ஏழாவதற்கு இம்மூவகைப் பொருட்பாகுபாடு அன்றி வேறு பொருட்பாகுபாடு இன்மையின், முன்னையன போலப் பொருளிணைப்பகுத்து ஒதாராயினர்.

ஆசிரியர் 'கூறிய முறையின் உருபு' (70) 'இறுதியும் இடையும்' (104) என்னும் சூத்திரங்களான பெயர் இறுதியிலும் முடிக்கும் சொற்கு முன்னும் நிற்பது உருபு என்று கூறினமையான், பொருளிடை நில்லாமையும் பெற்றாம்.

சிறந்த கண் என்னும் உருபை முற்கூறி, ஈண்டுக் கண் என்பதனைச் சிறப்பில்லா உருபுகளோடு எடுத்து ஒதினார், 'கண்ணகல் ஞாலம்' (திரி. கடு. வாழ்த்து.) என்புழி அக் 'கண்' ஞாலந்தன்னையே உணர்த்தி ஓர் இடத்தினை வரையறுத்து உணர்த்தாது நிற்பதோர் இடைச்சொல் என்பது உணர்த்துதற்கு.

'தே வகை' என்னும் பொருள் வரையறைப்படாது, சொல்லுவான் குறிப்பிற்றாய் நின்றலின், இடத்துள் அடக்காராயினார்.

இவ்விரண்டு பொருட்கும் வேறொரு சூத்திரஞ் செய்யாது இவ்வுருபுகளுடனே ஒதினார், சூத்திரம் சுருங்குதற்கு.

(எ-டு.) ஊர்க்கால் இருந்தான், ஊர்ப்புறத்து இருந்தான், மாடத்தகத்து இருந்தான், ஊருள் இருந்தான், சான்றோருழைச் சென்றான், மாடத்துக்கீழ் இருந்தான், மாடத்துமேல் இருந்தான், ஏர்ப்பின் சென்றான், காட்டுச்சார் ஓடும் களிறு, ஊரயல் இருந்தான், ஊர்ப்புடை இருந்தான், வடக்கண் வேங்கடம், தேர்முன் சென்றான், சான்றோரிடை இருந்தான், கோயிற்கடைச் சென்றான், தந்தைதலைச் சென்றான், கைவலத்து உள்ளது கொடுக்கும், கையிடத்துப் பொருள் என வரும்.

'அன்ன பிற' வான் வருவன, குடத்தில் விளக்கு, ஊரிலே இருந்தான், 'கிழவோள் தேளத்து', (இறை. சூ. 8) கிழவிமாட்டு எனவும், பொருட்கண் உணர்வு, மலர்க்கண் நாற்றம், ஆகாயத்துக்கண் பருந்து எனவும் வரும். இன்னும், மணியின்கண் ஒளி, கையின்கண் விரல், நிறத்தின்கண் எழில், ஆடற்கண் அழகு எனக் கிழமையும் சினையும் பண்பும் வினைப்பெயரும் பற்றி வரும்.

இனி, 'கண் கால் முதலியன உருபை விளக்குதற்கு அவ்வுருபின் பொருளாய் நின்று, கண்ணென் உருபு விரித்துக்கொண்டு நிற்கும்,' எனின், 'கண் என்னும் உருபின் பொருளாவது, கண் என்னும் இடைச் சொல்லான் உணர்த்தப்படும் இடப்பொருண்மை,' என்று பொருள் உரைத்தால், பின் வருகின்ற இடப்பொருண்மை முன்னுங் கூறிற்றேயாம் ஆகலின், கூறியது கூறிற்றாம். அல்லதூஉம், 'கண்ணகல் ஞாலம்' என்புழிக் கண் என்னும் இடைச் சொல்லான் உணர்த்தும் இடப்பொருண்மைக்கும் 'இடத்துக்கண்' எனக் கூறிய இடப்பொருண்மைக்கும் வேறு கண்ணென் உருபு மீண்டுங் கூறல் வேண்டும். அல்லதூஉம், 'கண்ணின்று கூறுதல் ஆற்றான் அவனாயின்'

(கலி. 37:8) என்பது 'என்கணின்று' எனத் தோன்றா எழுவாயாய் நின்று கண்ணென் உருபு ஏற்று நின்றதாம். அல்லதூஉம், வடக்கண் வேங்கடம் என்புழிக் கண்ணென் உருபு விரித்தலின், ஒழிந்தவற்றிற்கு ஒவ்வாதாம். அல்லதூஉம், ஆலின்கீழ்க் கிடந்த ஆ, மரத்தின்மேல் இருந்த குரங்கு என்பன முதலியவற்றிற்குக் கண்ணெனுருபு கொடுத்து உலகம் வழங்காமை உணர்க. முன்னர் இரண்டாவது முதலிய உருபுகளை முடித்தற்கு எடுத்து ஒதிய காப்பு முதலிய பொருள்களைப் போல உருபை முடித்து நில்லாது ஈண்டுக் கூறிய பொருள்கள் கண் என்னும் உருபையே உணர்த்தி நின்றன என்றலின், **சேனாவரையரும்** இப் பொருள்களை உருபு என்றே கூறினா ராயிற்று. அங்ஙனங் கூறி அத்துச் சாரியை கொடுத்து உதாரணங் காட்டவே, உருபின் பின்னரும் அத்துச் சாரியை வருதல் தாமும் நேர்ந்தா ராயிற்று. (21)

வேற்றுமை அன்மொழித்தொகைகளை விரிக்கும் முறை

84. வேற்றுமைப் பொருளை விரிக்கும் காலை ஈற்றுநின் றியலுங் தொகையின் பிரிந்து பல்லா றாகப் பொருள்புணர்ந் திசைக்கும் எல்லாச் சொல்லும் உரியவென்ப.

இது, வேற்றுமை தொக்குழி விரிக்குமாறும். அதற்கு இனமாகிய அன்மொழி தொக்குழி விரிக்குமாறும் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வேற்றுமைப் பொருளை ஈற்று நின்று இயலும் தொகை வயின் பொருளை விரிக்கும் காலை - வேற்றுமைத் தொகையின் நின்ற பொருளை, அன்மொழித்தொகையின் நின்றபொருளை, விரிக்குங் காலத்து; பொருள் புணர்ந்து - அவ்வேற்றுமைப் பொருளொடும் அன் மொழிப் பொருளொடும் புணர்ந்து, பல் ஆறு ஆகப் பிரிந்து இசைக்கும் எல்லாச் சொல்லும் உரிய என்ப - பலநெறியாகப் பிரிந்து ஒலிக்கும் எல்லாச் சொல்லும் விரித்தற்கு உரிய என்று கூறுவர் ஆசிரியர், எ-று.

மேலும், 'ஈற்றுநின் றியலும் அன்மொழித் தொகையே' (418) என்பர்.

கருங்குழற்பேதை, பொற்றொடி அரிவை, மட்குடம் என்னும் வேற்றுமைத் தொகைகள், கருங்குழலை உடைய பேதை, பொற்றொடியை அணிந்த அரிவை, மண்ணான் இயன்ற குடம் என விரிந்தவாறு காண்க.

தாழ் குழல், பொற்றொடி, மட்காரணம் என்னும் அன்மொழித் தொகைகள், தாழ் குழலை உடையாள், பொற்றொடியை அணிந்தாள், மண்ணாகிய காரணத்தான் இயன்றது. என விரிந்தவாறு காண்க. (22)

வேற்றுமையியல் முற்றிற்று.

3

வேற்றுமை மயங்கியல்

இரண்டாவதும் ஏழாவதும் உடன் மயங்குதல்

85. கரும்பு அல்லாச் சார்பென் கிளவிக்கு
உரிமையு முடைத்தே கண்ணென் வேற்றுமை.

என்பது சூத்திரம். இது, தன் பொருளின் தீராது பிறிது ஒன்றன் பொருட்கண் செல்லும் பொருள் மயக்கமுந், தன் பொருளின் தீர்ந்து பிறிது ஒன்றன் பொருட்கண் செல்லும் உருபு மயக்கமும் என்னும் இருவகை மயக்கமும் உணர்த்தலின், 'வேற்றுமை மயங்கியல்' என்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

இச்சூத்திரம், இரண்டாவதன் பொருளும், அதிகாரத்தான் நின்ற ஏழாவதன் பொருளும் மயங்கும் மயக்கங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) கரும்பு அல்லாச் சார்பு என் கிளவிக்கு - கரும்பு சார்ச்சி அல்லாத 'அரசரைச் சார்ந்தான்,' என வரும் சார்பு என்னும் பொருண்மைக்கு, கண் என் வேற்றுமை உரிமையும் உடைத்து - ஏழாம் வேற்றுமை உரித்தாய் வருதலுமுடைத்து, எ-று.

(எ-டு.) 'தூணினைச் சார்ந்தான்' என்றாற்போல மெய்யுறலின்றி, 'அரசர்கண் சார்ந்தான்,' என வரும்.

இதனுள் அரசரது சார்தற்கிடமாகிய அருள், ஏழாவதாகிய தன் பொருளாதனின் நீங்காதே பிறிதின் பொருளாகிய செயப்படுபொருட்கண் சென்றது. 'தூணின்கண் சார்ந்தான்,' என்பது வழக்கம் இன்று, ஆசிரியர் மறுத்தலின், (1)

இதுவும் அது

86. சினைநிலைக் கிளவிக் கையுங் கண்ணும்
வினைநிலை யொக்கும் என்மனார் புலவர்.

இதுவும் அவ்விரண்டன் மயக்கங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) சினை நிலைக் கிளவிக்கு - சினைப்பொருள்மேல் நிற்கும் சொல்லிற்கு, ஐயும் கண்ணும் வினை நிலை ஒக்கும் என்மனார் புலவர் - இரண்டாவதும் ஏழாவதும் வினைகூறும் நிலைமைக்கண் ஒக்குமென்று கூறுவர் புலவர், எ-று.

(எ-டு.) கோட்டைக் குறைத்தான், கோட்டின்கண் குறைத்தான் என வரும்.

‘அறுத்தல் குறைத்தல் முதலிய இரண்டாவதன்கண் ஏழாவது வந்த வழக்குப்பயிற்சி நோக்கி, ‘வினைநிலை ஒக்கும்’ என்றார். (2)

இதுவும் அது

87. கன்றலுஞ் செலவும் ஒன்றுமார் வினையே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) கன்றலும் செலவும் - கன்றற்பொருள்மேல் வருஞ் சொல்லும், செலவுப் பொருள்மேல் வருஞ் சொல்லும், ஒன்றுமார் வினையே - இரண்டாவதற்கும் ஏழாவதற்கும் ஒரு தொழில, எ-று.

(எ-டு.) சூதினைக் கன்றினான், சூதின்கண் கன்றினான்; நெறியைச் சென்றான், நெறிக்கண் சென்றான் என வரும்.

பொருள்பற்றி ஒதினமையான் சூதினை இவறினான், சூதின்கண் இவறினான்; நெறியை அடைந்தான், நெறிக்கண் அடைந்தான் எனவும் வரும்.

இஃது இரண்டாவதன் பொருளை எடுத்தோதலின், வேறுகூறினார். வழக்கின்கண் பயின்றுவருதலின், ஏழாவதனையும் ஒப்பக்கூறினார். சினை முதல் மயக்கங் கூறுகின்றதற்கு இடையே இச்சூத்திரம் வைத்தார், இரண்டாவதும் ஏழாவதும் அதிகாரத்தாற் பெறுகின்ற இயைபு நோக்கி. (3)

முதற்சினைக் கிளவிக்கு உருபுகள் வருமாறு

88. முதற்சினைக் கிளவிக் கதுவென் வேற்றுமை
முதற்கண் வரினே சினைக்கை வருமே.

இஃது, உருபுகள் மயக்கமாய் வருவனவற்றைக் கூறுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) முதல் சினைக் கிளவிக்கு - முதற்சொல்லொடு தொடர்ந்த சினைச்சொல்லிற்கு, அது என் வேற்றுமை முதற்கண் வரின் - ஆறாம் வேற்றுமை முதற்கண்ணே வருமாயின், சினைக்கு ஐ வரும் - சினைச் சொல்லின்கண் இரண்டாம் வேற்றுமை வரும், எ-று.

(எ-டு.) யானையது கோட்டைக் குறைத்தான், என வரும்.

இஃது ஒரு தொடர்க்கண் இரண்டுருபு வருதலின் மயக்கமாயிற்று.(4)

இதுவும் அது

89. முதல்முன் ஐவரின் கண்ணென் வேற்றுமை
சினைமுன் வருதல் தெள்ளி தென்ப.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) முதல் முன் ஐ வரின் - அம்முதற்சினைக் கிளவிக்கண் முதற் சொல் முன் இரண்டாம் வேற்றுமை வரின், சினைமுன் கண் என் வேற்றுமை வருதல் தெள்ளிது என்ப - சினைச்சொல் முன் கண் என் வேற்றுமை வருதல் தெள்ளிதென்று கூறுவர் ஆசிரியர், எ-று.

(எ-டு.) யானையைக் கோட்டின்கண் குறைத்தான்.

'தெள்ளிது' என்றதனான், யானையைக் கோட்டைக் குறைத்தான், என ஐகாரம் வருதலும், முன்னர்க் கூறிய எல்லாம் பண்பும் தொழிலும் பொருள் தொடர்ச்சியும் பற்றி வருதலுங் கொள்க.

மணியது நிறத்தைக் கெடுத்தான், மணியை நிறத்தின்கண் கெடுத்தான், மணியை நிறத்தைக் கெடுத்தான் - என முற்கூறியதும் இவையும், ஒரு தொடரின் இரண்டு உருபும் மயங்கலின், உருபு மயக்கம்.

தலைமகனது செலவை அழுங்குவித்தல், தலைமகனைச் செலவின் கண் அழுங்குவித்தல், தலைமகனைச் செலவை அழுங்குவித்தல், சாத்தனை நூலை ஒதுவித்தான், யாற்றை நீரை விலக்கினான் - என வரும் இவையும் உருபுமயங்கிய மயக்கம். (5)

முதலும் சினையும் சொல்லுவான் குறிப்பினவாதல்

90. முதலுஞ் சினையும் பொருள்வேறு படாஅ
நுவலுங் காலைச் சொற்குறிப் பினவே.

இது முதல் சினைகளை ஆராய்கின்றது.

(இ-ள்.) முதலுஞ் சினையும் பொருள் வேறுபடாஅ - முதலுஞ் சினையும் முதலாயது முதலேயாய்ச் சினையாயது சினையேயாய்ப் பொருள்கள் தம்முள் வேறுபட நிலலா; நுவலுங்காலைச் சொற்குறிப்பின - சொல்லுங்கால் சொல்லுவானது சொல்லுதற் குறிப்பினான் முதலென்றும் சினையென்றும் வழங்கப்படும், எ-று.

(எ-டு.) கோட்டது நுனியைக் குறைத்தான், கோட்டை நுனிக்கண் குறைத்தான், கோட்டை நுனியைக் குறைத்தான் - என ஒரு முதலின் சினையை முதலாகக் குறித்தவழி அதுதான் முதலாய் நின்றவாறு காண்க. 'படை' என்பதனை முதலாகப் பார்க்கும்வழிப் 'படையினது யானை' என முதல் சினையாய் நிற்கும். (6)

பிண்டப்பெயரும் அவ்விலக்கணம் பெறுதல்

91. பிண்டப் பெயரும் ஆயியல் திரியா
பண்டியல் மருங்கின் மரீஇய மரபீ.

இது, பிறன் உடம்பட்டது தான் உடம்படுதல்; (பொருள். 665)

(இ-ள்.) பிண்டப் பெயரும் ஆயியல் திரியா - பல பொருள் தொகுதியை உணர்த்தும் பெயரும் முதற்சினைப் பெயர் இயல்பின் திரியா; பண்டு இயல் மருங்கின் மரீஇய மரபே - அவ்வாறு அவற்றை முதலும் சினையுமாக வழங்குதல் மேல்தொட்டு வழங்கி வாராநின்ற கூற்றான் மருவிய முறை, எ-று.

(எ-டு.) குப்பையது தலையைச் சிதறினான், குப்பையைத் தலைக்கண் சிதறினான், குப்பையைத் தலையைச் சிதறினான் - என வரும்.

இது, முதல் சினை அதிகாரத்தின் இலக்கணம் அல்லா மருஉக் கூறினார். இது, வேறுபல குழீஇய படை முதலியவற்றிற்கும் ஒக்கும். (7)

ஒடு உருபு உயர்ந்த பொருள் உணர்த்தும் பெயர்வழி வருதல்

92. ஒருவினை ஒடுச்சொல் உயர்பின் வழித்தே.

இது, மூன்றாவதன்கண் சொல்லுதல் வகைமை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஒரு வினை ஒடுச் சொல் - 'அதனோ டியைந்த ஒரு வினைக் கிளவி' (75) என மூன்றாவதற்கு ஒதிய ஒருவினை ஒடுச்சொல், உயர்பின் வழித்து - உயர்ந்த பொருளை உணர்த்தும் பெயர்வழித் தோன்றும், எ-று.

(எ-டு.) அரசனோடு இளையர் வந்தார் - என வரும். இஃது உயர்பொருளும் இழிபொருளும் பற்றி மயங்கி வருதலின், ஈண்டுக் கூறி, இழிபொருளை விலக்கினார்.

சாத்தனோடு கொற்றன் வந்தான் என, உயர்பில்வழி எண்ணொடு வந்தது.

குலம், தவம், கல்வி, வினை, உபகாரம் முதலியவற்றான் உயர்பு கொள்க.

'நாயொடு நம்பி வந்தான்' என்றாற்போல்வன(வற்றில்) இழிபொருட் கண்ணும் ஒரு வினை ஒடுச்சொல் வந்ததாலெனின், யாதானும் ஓராற்றான் அதற்கு உயர்புண்டாயின் அல்லது அவ்வாறு கூறார்; கூறுப வாயின், அஃது 'ஒருவினை ஒடுச்சொல்' எனப்படாது. 'கைப்பொருளொடு வந்தான்' என்றாற் போலப்பிறிதொரு பொருள் தந்த ஒடு அது, 'பொருள் உண்டாக வந்தான்' என்றலின். (8)

ஏதுப்பொருள் மூன்றாவதன்கண்ணும் ஐந்தாவதன் கண்ணும் வருதல்

93. மூன்றனும் ஐந்தனுந் தோன்றக் கூறிய
ஆக்கமொடு புணர்ந்த ஏதுக் கிளவி
நோக்கோ ரணைய என்மனார் புலவர்.

இது, மூன்றாவதற்கும் ஐந்தாவதற்கும் ஏது ஒத்த கிழமைய என்கின்றது.

(இ-ள்.) மூன்றனும் ஐந்தனும் தோன்றக் கூறிய - மூன்றாம் வேற்றுமைக் கண்ணும் ஐந்தாம் வேற்றுமைக்கண்ணும் விளங்கச் சொல்லப்பட்ட, ஆக்கமொடு புணர்ந்த ஏதுக்கிளவி - ஆக்கத்தொடு கூடிய ஏதுச்சொல், நோக்கு ஓரனைய என்மனார் புலவர் - அவ்வேதுப் பொருண்மையை நோக்கும் நோக்கு ஒரு தன்மைய என்று கூறுவர் புலவர், எ-று.

(எ-டு.) வாணிகத்தான் ஆயினான், வாணிகத்தான் ஆய பொருள்; வாணிகத்தின் ஆயினான். வாணிகத்தின் ஆய பொருள் - என வரும்.

எனவே, ஞாபக ஏதுவின் கண் வரும் இன்னும் ஆனும் ஒத்த உரிமை இல என்பது பெற்றாம். இஃது உருபு மயங்கிற்று. (9)

நோக்கு அல் நோக்கத்திற்கு ஏதுவும் செயப்படுபொருளும் ஒத்த உரிமைய ஆதல்

94. இரண்டன் மருங்கின் நோக்கல் நோக்கமல்
இரண்டன் மருங்கின் ஏதுவு மாகும்.

இது நோக்கல் நோக்கத்திற்கு ஏதுவுஞ் செயப்படுபொருளும் ஒத்த உரிமைய என்கின்றது.

(இ-ள்.) இரண்டன் மருங்கின் நோக்கு அல் நோக்கம் - இரண்டாவதற்கு உரித்தாக ஒதிய கண்ணான் நோக்கும் நோக்கம் அன்றி மனத்தான் நோக்கும் நோக்கம், அவ்விரண்டன் மருங்கின் ஏதுவும் ஆகும் - அம்மூன்றாவதற்கும் ஐந்தாவதற்கும் உரிய ஏதுப் பொருண்மையுமாம், எ-று.

(எ-டு.) 'வானோக்கி வாழும்', (குறள். 542) என்பது விரியும்வழி 'வானை நோக்கி வாழும்' என 'வானான் ஆய பயனைக் கருதி உயிர்வாழும்' எனவும் வானின் ஆய பயனைக் கருதி உயிர்வாழும்' எனவுஞ் செயப்படு பொருளும் ஏதுவும் ஒப்பப் பிறந்து நின்றல் இச்சூத்திரத்திற்குக் கருத்து. இஃது உருபும் பொருளும் மயங்கிற்று. (10)

உயர்திணைத் தொகைக்கண் நான்கன் உருபும் உடைமைப் பொருளும் விரிதல்

95. அதுவென் வேற்றுமை உயர்திணைத் தொகைவயின்
அதுவென் உருபுகெடக் குகரம் வருமே.

இஃது, ஆறாவதற்கு ஒதிய முறைப்பொருட்கண் நான்காவது விரியுமாறும், ஆறன் உருபு கெட அதன் உடைமைப்பொருள் விரியுமாறுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) உயர்திணைத் தொகைவயின் குகரம் வரும் - உயர் திணைப் பொருள் இரண்டு சேர்ந்தவிடத்து உருபு விரிப்புழி நான்கன் உருபு விரியும்,

அது என் வேற்றுமை அது என் உருபு கெட வரும் - அதுவன்றி அவ் வுயர்திணைத் தொகைவயின் ஆறாம் வேற்றுமையை விரிப்புழி அவ்வது என் உருபு தான் கெட்டுப்போக அதன் உடைமைப் பொருள் விரியும், எ-று.

(எ-டு.) 'நம்பி மகன்' என்னுந் தொகை, 'நம்பிக்கு மகன்' என விரியும், இஃது உருபு மயக்கம். இனி, 'நின்மகள், பாலும் உண்ணாள் பழங்கண் கொண்டு' (அகம். 48 : 1) 'யாம்எம் மகனைப்பாராட்ட' (கலி. 85 : 29) 'என்னணியியற் குறுமகள் ஆடிய' (நற். 184) என்பவற்றுள் அது என் உருபு கெட, அதன் உடைமைப் பொருள் விரிந்தவாறு காண்க.

இவை உருபு நிலைக்களத்துப் பொருள் மயங்கின. இவற்றிற்கு நான்கன் உருபு விரிப்பின், 'நினக்கு மகளாகியவள், எனக்கு மகளாகிய வனை, எனக்கு மகளாகிய குறுமகள்' என ஆக்கம் கொடுத்துக் கூறல் வேண்டும்; ஆண்டு அம்முறைமை செயற்கையாமாகலின், அது பொரு ளன்மை யுணர்க. (11)

இரண்டாவதும் மூன்றாவதும் மயங்குமாறு

96. தடுமாறு தொழிற்பெயர்க் கிரண்டும் மூன்றும்
கடிநிலை யிலவே பொருள்வயி னான.

இஃது, இரண்டாவதும் மூன்றாவதும் மயங்குமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) தடுமாறு தொழிற்பெயர்க்கு - தனக்கே உரித்தாய் நில்லாது ஒருகால் ஈற்றுப் பெயரொடும் சென்று தடுமாறும் தொழிலொடு தொடர்ந்த பெயர்க்கு, இரண்டும் மூன்றும் கடி நிலை இல - இரண்டாவதும் மூன்றாவதும் கடியப்படா, பொருள் வயினான - அவ்வேற்றுமை தொக்கு அவற்றின்பொருள் நிற்குமிடத்து, எ-று.

(எ-டு.) 'புலி கொல் யானை. என்புழிப் புலி செயப்படுபொருளாய வழி இரண்டாவதும், அது வினைமுதலாய வழி மூன்றாவதும் விரியும். அது, புலியைக் கொன்ற யானை, புலியாற் கொல்லப்பட்ட யானை என வரும்.

வினைத்தொகைக்கண்ணும் செயப்படுபொருள் பிறக்குமோ எனின், செய்குன்று, உறை பதி என்றாற்போல்வனவற்றுள் பிறந்தவாறு காண்க. இஃது உருபு மயக்கம். (12)

மேலதற்கு ஒரு புறனடை

97. ஈற்றுப்பெயர் முன்னர் மெய்யறி பணுவலின்
வேற்றுமை தெரிப உணரு மோரே.

இது, மேலதற்கு ஒரு புறனடை.

(இ-ள்.) ஈற்றுப் பெயர் முன்னர் - தடுமாறும் தொழிலொடு புணர்ந்த இருவகைப் பெயருள் இறுதிப் பெயர் முன்னர் வந்த, மெய்யறி பணுவலின் -

பொருள் வேறுபாடு உணர்த்தும் சொல்லான், வேற்றுமை தெரிப உணருமோரே - அப்பொருள் வேற்றுமை தெரிவார் உணர்வோர், எ-று.

(எ-டு.) புலி கொல் யானை ஓடாநின்றது, புலி கொல் யானைக்கோடு வந்தன என வரும். முன் புலியைக் கொன்ற யானை பின் பிறிது ஒன்றான் இறந்துழியும் 'புலி கொல் யானைக் கோடு வந்தன' என்ப. இது குறிப்பா னுணரப்படும் என்றற்கு 'உணருமோரே' என்றார். இன்னும் இதனானே 'புலி கொல் யானை கிடந்தது' என்புழிச் சொல்லுவான் குறிப்பான் உணர்தலுங் கொள்க. (13)

ஓம்படைப்பொருளில் இரண்டாவதும் மூன்றாவதும் மயங்கல்

98. ஓம்படைக் கிளவிக் கையும் ஆனும்
தாம்பிரி விலவே தொகவரு காலை.

இஃது, இரண்டாவதும் மூன்றாவதும் மயங்குமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஓம்படைக் கிளவிக்கு - பாதுகாத்தலாகிய பொருண்மைக்கு, ஐயும் ஆனும் தாம் பிரிவு இல - இரண்டாவதும் மூன்றாவதும் ஒத்த உரிமைய, தொக வரு காலை - வேற்றுமை தொக்கவழி, எ-று.

(எ-டு.) புலி போற்றி வா என்பது விரியும்வழிப் 'புலியைப் போற்றி வா', எனவும் 'புலியானாய ஏதத்தைப் போற்றி வா', எனவும் இரண்டுருபும் பொருளுமொப்ப விரிந்துழி இரண்டும் மயங்கியவாறு காண்க.

'இன்' உருபு பிரிவுடைத்தாய், 'புலியிற் போற்றி வா,' எனச் சிறுபான்மை வரும். (14)

வாழ்ச்சிக்கிழமையில் ஆறாவதும் ஏழாவதும் மயங்கல்

99. ஆறன் மருங்கின் வாழ்ச்சிக் கிழமைக்கு
ஏழும் ஆகும் உறைநிலத் தான.

இஃது, ஆறாவதும் ஏழாவதும் மயங்குமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஆறன் மருங்கின் வாழ்ச்சிக் கிழமைக்கு - ஆறாம் வேற்றுமைக் கண் ஒதிய வாழ்ச்சிக் கிழமைக்கு, உறைநிலத்து ஆன ஏழும் ஆகும் - உறை நிலப்பெயர் பின்மொழியாயவழி ஏழாவதும் வரும், எ-று.

(எ-டு.) காட்டது யானை, காட்டின்கண் யானை என வரும். அந் நிலத்து வாழ்வது 'அதனது' எனப்படும் அது பற்றுக்கோடாக உண்டாய், அஃது இன்றி தான் வாழ்தல் இல்லாமையின். 'யானைக் காடு' என்பது உறைநிலப்பெயர் முன் மொழியாய் வருதலின், 'யானைக்கண் காடு' என ஏழனுருபு விரியாதாயிற்று. இஃது உருபும் பொருளும் மயக்கம். (15)

கொடைப்பொருளில் நான்காவதும் ஆறாவதும் மயங்கல்

100. குத்தொக வரூஉங் கொடையெதிர் கிளவி
அப்பொருள் ஆறற் குரித்தும் ஆகும்.

இது, நான்காவதன் பொருள் ஆறாவதற்குச் செல்லும் என்கின்றது.

(இ-ள்.) குத் தொக வரூஉம் கொடை எதிர் கிளவி - நான்கன் உருபு தொக வரும் கொடையை விரும்பி மேற்கோடலை உணர்த்தும் தொகைச் சொல்லினது, அப்பொருள் - அக்கொடை எதிர் தலாகிய அப்பொருண்மை, ஆறற்கு உரித்தும் ஆகும் - ஆறாம் வேற்றுமைக்கு உரித்துமாம், எ-று.

(எ-டு.) நாகர் பலி என்பது 'நாகர்க்கு நேர்ந்த பலி, நாகரது பலி' என விரியும். 'நாகர்க்கு நேர்ந்த பலி' எனவே, பிறர்க்காகாத பலி அவருடைமை ஆயிற்றாதலின், ஆறாவதும் உரித்தாகப்பெற்றது. 'சாத்தற்கு நேர்ந்த சோறு' என்புழி அது பிறர்க்கும் ஆதலின், ஆண்டு ஆறாவது ஏலாது. தெய்வம் அல்லாதாரினும் சிறந்தார்க்கு நேர்ந்ததேல், ஆண்டும் ஆறாவதும் வரும் என்று உணர்க. (16)

அச்சப்பொருளில் ஐந்தாவதும் இரண்டாவதும் மயங்கல்

101. அச்சக் கிளவிக் கைந்தும் இரண்டும்
எச்சம் இலவே பொருள்வயி னான.

இஃது ஐந்தாவதும் இரண்டாவதும் மயங்குமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அச்சக் கிளவிக்கு - அச்சப்பொருள்மேல் வரும் சொல்லிற்கு, ஐந்தும் இரண்டும் எச்சம் இல - ஐந்தாவதும் இரண்டாவதும் ஒத்த உரிமைய, பொருள் வயினான - வேற்றுமை தொக அவற்றின் பொருள் நின்றவழி, எ-று.

(எ-டு.) பழி அஞ்சும். என்பது 'பழியின் அஞ்சும், பழியை அஞ்சும்,' என வரும். 'களளரின் அஞ்சும்' என்பது 'களளரின் மிக அஞ்சும்' என்னும் பொருண்மையையும் தருமேனும், அப்பொருள் கொள்ளற்க. 'களளரான் அஞ்சும்' என்பதே கொள்க. இஃது உருபும் பொருளும் மயங்கிற்று. (17)

வேற்றுமை மயக்கம் தொன்னெறி பிழையாமை

102. அன்ன பிறவுந் தொன்னெறி பிழையாது
உருபினும் பொருளினும் மெய்தடு மாறி
இருவயின் நிலையும் வேற்றுமை யெல்லாந்
திரிபிடன் இலவே தெரியு மோர்க்கே.

இது, வேற்றுமை மயக்கத்திற்குப் புறனடை.

(இ-ள்.) அன்ன பிறவும் - மேல் வேற்றுமை மயக்கம் கூறப்பட்ட வேற்றுமையே அன்றி அவை போல்வன பிறவும், தொன்னெறி பிழையாது - தொன்று தொட்டு வரும் வழக்கிற் பிழையாது, உருபினும் பொருளினும் மெய் தடுமாறி - உருபானும் பொருளானும் ஒன்றன் நிலைக்களத்து ஒன்று சென்று, இருவயின் நிலையும் வேற்றுமை எல்லாம் - பிறிது ஒன்றன் பொருளும் தன் பொருளுமாகிய ஈரிடத்தும் நிலைபெறும் வேற்றுமை எல்லாம், திரிபிடன் இலவே தெரியுமோர்க்கே - திரிபு உடைய அல்ல தெரிந்துணர்வோர்க்கு, எ-று.

ஏதுப்பொருட்கண் வரும் முன்றாவதற்கும் ஐந்தாவதற்கும் இருவயின் நின்றல் இன்மையின், அவற்றை ஒழித்து, ஏனையவற்றிற்கே இருவயின் நின்றல் கொள்க. என்னை? 'வழி போயினார் எல்லாரும் கூறை கோட்பட்டார்,' என்றவழிக் கடவுளரை ஒழித்து ஏனையோர்க்கே அக்கூறை கோட்படுதல் எய்தினாற்போல.

'அன்ன பிற' ஆவன,

நோயின் நீங்கினான், நோயை நீங்கினான்; சாத்தனை வெகுண்டான், சாத்தனொடு வெகுண்டான்; முறையாற்குத்தும் குத்து, முறையிற்குத்தும் குத்து - என வரும். இது 'முறைக் குத்துக் குத்தினான்,' எனத் தொக்கு நின்றதன்கண் இரண்டும் விரிந்தன.

கடலொடு காடு ஒட்டாது, கடலைக் காடு ஒட்டாது; தந்தையொடு சூன்றான், தந்தையைச் சூன்றான் - என இவை தொகையன்றியும் மயங்கி நிற்குமாறு உணர்க. (18)

பல உருபு தொடர்ந்து அடுக்கியவழிப்படுவதோர் இலக்கணம்

103. உருபுதொடர்ந் தடுக்கிய வேற்றுமைக் கிளவி
ஒருசொல் நடைய பொருள்செல் மருங்கே.

இது, பல உருபு தொடர்ந்து அடுக்கியவழிப்படுவதோர் இலக்கணம் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) உருபு தொடர்ந்து அடுக்கிய வேற்றுமைக் கிளவி - ஓர் உருபும் பல உருபும் தம்முள் தொடர்ந்து அடுக்கி வந்த வேற்றுமை உருபை இறுதியாக உடைய சொற்கள், ஒரு சொல் நடைய - முடிக்கும் சொல் ஒன்றனான் முற்றுப்பெற்று நடக்கும், பொருள் செல் மருங்கே - அவ்வொன்றனான் பொருள் செல்லும் பக்கத்து, எ-று.

(எ-டு.) 'என்னொடும் நின்னொடுஞ் சூழாது' (அகம். 128 : 7)
'துடுப்பெனப் புரையு நின் திரண்டநேர் அரிமுன்கைச் சுடர்விரி வினைவாய்ந்த தூதையும் பாவையும் விளையாட.....' (கலி. 59 : 4 - 6)

என்புழி முன் கையான் துரதையானும் பாவையானும் வினையாட என அடுக்கி முடிந்தது.

‘அந்தணர் நூற்கும் அறத்திற்கும் ஆதியாய்’ (குறள். 543), யானையது கோட்டை நுனிக்கண் குறைத்தான் என வரும்.

இச்சூத்திரத்தின் கருத்து, முன்னர்ப் பல உருபு தொடர்ந்த சொற்கள் ஒருசொல்லான் முடிதலும், ஓர் உருபு தொடர்ச்சியும் ஒரு சொல்லான் முடிதலுங் கூறுதலாயிற்று.

கோட்டை நுனிக்கண் குறைத்தான் என்புழி முன்மொழிக்கண் பொருள் நின்றலானும், தினையிற் கிளியைக் கடியும், என்புழிப் பின் மொழிக்கண் பொருள் நின்றலானும், இவற்றை அடையென்று கூறுதல் பொருந்தாது என்றுணர்க. (19)

வேற்றுமை உருபு விரிந்து நிற்கும் இடம்

104. இறுதியும் இடையும் எல்லா உருபும்

நெறிபடு பொருள்வயின் நிலவுதல் வரையார்.

இஃது உருபு நிற்கும் இடம் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இறுதியும் இடையும் - வேற்றுமைத்தொடர் இறுதிக்கண் ணும் அதன் இடைநிலத்தும், எல்லா உருபும் - ஆறு உருபும், நெறிபடு பொருள்வயின் நிலவுதல் வரையார் - தத்தமக்கு ஒதிய பொருட்கண் நின்றலை நீக்கார் கொள்வர் ஆசிரியர், எ-று.

இவற்றுள் இறுதிக்கண் நிற்பனவற்றின் ஆறன் உருபு இறுதிக்கண் நிலலாது. நின்றதேல், வினைக்குறிப்பாம் என்றுணர்க. இதற்காக அன்றே ‘ஈறுபெயர்க்காகும் இயற்கைய’ (70) என்று ஒதிய அதனை மீட்டும் ஈண்டு ‘இறுதியும்’ என்று வகுத்துக் கூறிற்று என்றுணர்க.

ஆறன் உருபு ஒழிந்தவற்றிற்கு உதாரணம்: கடந்தான் நிலத்தை, வந்தான் சாத்தனொடு, கொடுத்தான் சாத்தற்கு, வலியன் சாத்தனின், இருந்தான் குன்றத்துக்கண் என வரும்.

இனி இடை நிற்பன: நிலத்தைக் கடந்தான், சாத்தனொடு வந்தான், சாத்தற்குக் கொடுத்தான், சாத்தனின் வலியன், சாத்தனது ஆடை, குன்றத்துக்கண் இருந்தான் என வரும். ‘சாத்தனது ஆடை, என்புழி ‘அது’ என்பது பெயராய் நிற்கும். ‘ஆடை சாத்தனது, ‘என்புழி ‘ஆடை’ என்னும் உடைமைப்பெயர் எழுவாயாய்ச் ‘சாத்தனது ஆயிற்று,’ என்னும் பயனிலை யொடு முடிதலின், வினைக்குறிப்பாயிற்று. (20)

**ஆறன் உருபிற்கு உரிய இலக்கணமும்
எல்லா உருபிற்கும் பொது இலக்கணமும்**

105. பிறிதுபிறி தேற்றலும் உருப்தொக வருதலும்
நெறிபட வழங்கிய வழிமருங் கென்ப.

இஃது ஆறன் உருபிற்கு உரியதோர் இலக்கணமும் எல்லா உருபிற்கும் பொதுஇலக்கணமும் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) பிறிது பிறிது ஏற்றலும் - ஆறன் உருபு தன்னை ஒழிந்த உருபினை ஏற்றலும் (பெயர்க்குப் பிறிதாய் நின்றலின், 'பிறிது' என்றார்.), உருபு தொக வருதலும் - இடையிலும் இறுதியிலும் ஆறு உருபும் தொக்கு நின்றலும், நெறிபட வழங்கிய வழி மருங்கு என்ப - நெறிபட வழங்கிய வழக்கைச் சார்ந்துவரும் என்று சொல்லுவர் புலவர், எ-று.

(எ-டு.) சாத்தனதனை, சாத்தனதனொடு, சாத்தனதற்கு, சாத்தனதனின், சாத்தன்தன்கண் என வரும்.

உருபு தொகுமிடத்து உருபும் பொருளும் உடன் தொகுதலும், உருபு தானே தொகுதலும் உடைய.

(எ-டு.) கடந்தான் நிலம், இருந்தான் குன்றத்து, என வரும்.

நிலங் கடந்தான், தாய் மூவர், கருப்பு வேலி, வரை வீழ் அருவி, சாத்தன்கை, 'குன்றக் கூகை, (குறுந். 153) என வரும். இவை உருபு தொக்கன. 'படைக்கை' என்பது உருபும் பொருளுந் தொக்கது. சாத்தன்தனது எனத் தன்னையும் ஏற்றல் உரையிற்கொள்க. (21)

எய்தியது விலக்கல்

106. ஐயுங் கண்ணும் அல்லாப் பொருள்வயின்
மெய்யுருபு தொகாஅ இறுதி யான.

இஃது, எய்தியது விலக்கிற்று.

(இ-ள்.) ஐயும் கண்ணும் அல்லாப் பொருள்வயின் மெய் உருபு - ஐகார வேற்றுமைப் பொருளும் கண்ணென் வேற்றுமைப் பொருளும் அல்லாத பிற பொருள்மேல் நின்ற உருபு, இறுதியான தொகா - தொடர்மொழி இறுதிக்கண் தொக்குநிலலா, எ-று.

(எ-டு.) அறம் கறக்கும். என்பது 'கறக்கும் அறம்' என இறுதிக்கண் தொகாமை காண்க.

'தண்வரல் வாடையும் பிரிந்திசினோர்க் கழலே.' (குறுந். 35) என ஆன் உருபு இறுதிக்கண் தொக்கதால் எனின், அது வினைச்சொல் காரணப் பொருட்டாய் நின்றது. (22)

உருபுகள் தம் பொருள் அன்றி மயங்குமாறு

107. யாதன் உருபிற் கூறிற் றாயினும்
பொருள்செல் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும்.

இஃது, உருபுகள் தம் பொருள் அன்றி மயங்குமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) யாதன் உருபிற் கூறிற்றாயினும் - ஒரு தொடர் யாதானும் ஒரு வேற்றுமையது உருபு கொடுத்துச் சொல்லப்பட்டது ஆயினும் (அவ்வுரு பேற்ற சொல்லும் உருபு நோக்கிய சொல்லும் பொருள் இயையாத வழி), பொருள் செல் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும் - பொருள் செல்லும் பக்கத்து வேற்றுமையைச் சாரும், எ-று.

(எ-டு.) 'கிளையரில் நாணற் கிழங்குமணற் கீன்ற, முளையோ ரன்ன முள்ளெயிற்றுத் துவர்வாய்' (அகம். 212 : 4, 5) என்புழி 'மணலுள் ஈன்ற' என ஏழாவதன் பொருள் ஆயிற்று. கொக்கினுக் கொழிந்த தீம்பழம் கொக்கின்' (நற். 280) என்புழி 'கொக்கினின்றும்' என ஐந்தாவதன் பொருளாயிற்று.

முற்கூறிய எல்லாந் தம்முள் இயைபுடைய உருபு மயக்கமே மயங்கு மாறு கூறி, இஃது ஓர் இயைபுமில்லாத உருபு மயக்கமே கூறிற்று என்று உணர்க. (23)

எதிர்மறைக்கண்ணும் வேற்றுமைப்பொருள் திரியாமை

108. எதிர்மறுத்து மொழியினுந் தத்தம் மரபின்
பொருள்நிலை திரியா வேற்றுமைச் சொல்லே.

இது, வேற்றுமைகள் தம் பொருள் மாறுபட்டுழியும் அப்பொருள் என்கின்றது.

(இ-ள்.) எதிர் மறுத்து மொழியினும் - விதி முகத்தான் கூறாது எதிர் மறுத்துக் கூறினும், தத்தம் மரபின் பொருள் நிலை திரியா - தத்தம் இலக்கணத்தான் வரும் பொருள் நிலை திரியா, வேற்றுமைச் சொல்லே - வேற்றுமை உருபுகள், எ-று.

(எ-டு.) மரத்தைக் குறையான், வேலான் எறியான் என வரும். வினை நிகழாமையின், மரமும் வேலும் செயப்படுபொருளும் கருவியும் ஆகா வேனும், எதிர்மறையும் விதிவினையோடு ஒக்கும் என ஆணை கூறிற்று. (24)

அவ்வுருபுகளுள் சில செய்யுளுள் திரிதல்

109. குஐ ஆன்என வருஉம் இறுதி
அவ்வொடு சிவணுஞ் செய்யு ளுள்ளே.

இஃது அவ்வுருபுகளுள் சில செய்யுளுள் திரியும் என்கின்றது.

(இ-ள்.) குஐ ஆன் என வருஉம் இறுதி - குஐ ஆன் என வரும் மூன்று உருபும் தொடர் இறுதிக்கண் நின்றவழி, அவ்வொடும் சிவணும் செய்யு ளுள்ளே - அகரத்தொடு பொருந்தி நின்றலும் உடைய செய்யுளுள், எ-று.

(எ-டு.) 'கடிநிலை இன்றே ஆசிரியர்க்க' (எ. 389) 'காவலோனக் களிற்றஞ் சும்மே' 'களிற்று மஞ்சமக் காவலோன' 'புரைதீர் கேள்விப் புலவரான.' என வரும். 'உள்ளம் போல உற்றுழி உதவும், புள்ளியற் கலிமா உடைமையான' (கற். சூ. 53) என்பது வினைக்குறிப்புக் காரணம் பெற்றது. (25)

எய்தியது விலக்கல்

110. அளனப் பிறத்தல் அஃறிணை மருங்கின்
குவ்வம் ஐயும் இல்லென மொழிப.

இஃது, எய்தியது விலக்கிற்று.

(இ-ள்.) குவ்வம் ஐயும் அஃறிணை மருங்கின் அ எனப் பிறத்தல் இல்லென மொழிப - குவ்வம் ஐயும் அஃறிணைப் பெயர்க்கண் அகரத்தொடு சிவணி ஈறு திரிதல் இல்லை என்று சொல்லுவார் புலவர், எ-று.

எனவே, 'புள்ளினான்' என அஃறிணைக்கண் ஆன் பிறக்குமாறு ஆயிற்று. (26)

நான்காவது ஏனையுருபுகளின் பொருளொடு மயங்கல்

111. இதன திதுவிற் றென்னுங் கிளவியும்
அதனைக் கொள்ளும் பொருள்வயி னானும்
அதனாற் செயற்படற் கொத்த கிளவியும்
முறைக்கொண் டெழுந்த பெயர்ச்சொற் கிளவியும்
பால்வரை கிளவியும் பண்பின் ஆக்கமும்
காலத்தின் அறியும் வேற்றுமைக் கிளவியும்
பற்றுவிடு கிளவியுந் தீர்ந்துமொழிக் கிளவியும்
அன்ன பிறவும் நான்கன் உருபின்
தொன்னெறி மரபின தோன்ற லாறே.

இது நான்காவது ஏனையுருபுகளின் பொருள்களொடு மயங்கும் என்கின்றது.

(இ-ள்.) இதனது இது இற்று என்னும் கிளவியும் - 'இப் பொருளி னுடையது இப்பொருள்; அதுதான் இத்தன்மைத்து,' என்னும் ஆறாவதன் பொருண்மையும், அதனைக் கொள்ளும் பொருள்வயினானும் - ஒன்றனை ஒன்று கொள்ளும் என்னும் இரண்டாவதன் பொருண்மையும், அதனான் செயற்படற்கு ஒத்த கிளவியும் - ஒன்றனான் ஒன்று தொழிற்படற்கு ஏற்கும் என்னும் மூன்றாவதன் பொருண்மையும், முறைக்கொண்டு எழுந்த பெயர்ச் சொற் கிளவியும் - முறைப்பொருண்மையைக் கொண்டு நின்ற பெயர்ச் சொல்லினது ஆறாம் வேற்றுமைப் பொருண்மையும், பால்வரை கிளவியும் பண்பின் ஆக்கமும் - நிலத்தை வரைந்து கூறும் பொருண்மையும், பண்பின் கண் ஆம் பொருவுமாகிய ஐந்தாவதன் பொருண்மையும், காலத்தின்

அறியும் வேற்றுமைக் கிளவியும் - காலத்தின்கண் அறியப்படும் ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருண்மையும், பற்று விடு கிளவியும் தீர்ந்து மொழிக்கிளவியும் - பற்றுவிடும் பொருண்மையும் தீர்ந்து மொழிப் பொருண்மையும் ஆகிய ஐந்தாவதன் பொருண்மையும், அன்ன பிறவும் நான்கன் உருபின் தோன்றலாறு தொன்னெறி மரபின - அவை போல்வன பிறவும் நான்கன் உருபிடத்துக் கூறுதலைப் பழைய நெறி முறைமையாக உடைய, எ-று.

(எ-டு.) யானைக்குக் கோடு கூரிது - இஃது ஆறாவது. இவட்குக் கொள்ளும் இவ்வணி - இஃது இரண்டாவது. அவற்குச் செய்யத்தகுமக் காரியம் - இது மூன்றாவது. ஆவிற்குக் கன்று - இஃது ஆறாவது. கருவூர்க்குக் கிழக்கு - இஃது ஐந்தாவது. சாத்தற்கு நெடியன் - இதுவும் அது. காலைக்கு வரும் - இஃது ஏழாவது. மனைவாழ்க்கைக்குப் பற்று விட்டான் - இஃது ஐந்தாவது. ஊர்க்குத் தீர்ந்தான் - இதுவும் அது. 'அன்ன பிறவும்' என்றதனால், ஊர்க்கட் சென்றான், ஊர்க்கண் உற்றது செய்வான், ஊரிற்சேயன் என்பனவற்றிற்கு நான்கனுருபு கொள்க. இது தொகாது நின்றவிடத்து நான்கனுருபு சென்று மயங்குதலின், வேறு கூறினார். (27)

நான்கனுருபு ஒழிந்தனவும் தம்முள் மயங்கல்

112. ஏனை உருபும் அன்ன மரபின
மானம் இலவே சொல்முறை யான.

இது, நான்கனுருபு ஒழிந்தனவுந் தம்முள் மயங்கும் என்கின்றது.

(இ-ள்.) ஏனை உருபும் அன்ன மரபின மானம் இல - நான்கன் உருபு அல்லாத பிற உருபுந் தொகை அல்லாத தொடர்மொழிக்கண் ஒன்றன் பொருளிற் சிதையாமல் ஒன்று மயங்குதற்கண் குற்றம் இல, சொல் முறையான - வழக்கு முறையான், எ-று.

(எ-டு.) நூலது குற்றங் கூறினான். நூலைக் குற்றங் கூறினான்; அவட்குக் குற்றேவல் செய்யும், அவளது குற்றேவல் செய்யும் - என வரும். பிறவும் அன்ன. (28)

தொழில் முதனிலை எட்டாவன

113. வினையே செய்வது செயப்படு பொருளே
நிலனை காலங் கருவி யென்றா
இன்னதற் கிதுபய னாக வென்னும்
அன்ன மரபின் இரண்டொடுந் தொகைஇ
ஆயெட் டென்ப தொழின்முதல் நிலையே.

இது, வேற்றுமைப் பொருள்கள் தோன்றும் இடம் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வினையே - வினைப்பெயரையும் வினைச்சொல்லையும் தோற்றுவிக்கும் உண் தின் செல் கொள் வனை என்பன முதலாகிய வினையும்,

செய்வது - அவ்வினையைச் செய்யும் வினைமுதலும், செயப்படு பொருளே - அவ்வினைமுதல் அதனைச் செய்ய அத்தொழிலையுறும் பொருளும், நிலனே - அத்தொழிலைச் செய்கின்ற இடமும், காலம் - அத்தொழிலைச் செய்யுங் காலமும், கருவி-அவ்வினைமுதல் தொழிலினைச் செய்யுங் காலத்து அதற்குத் துணையாங் கருவிகளும் ஆகிய ஆறும், இன்னதற்கு - ஒரு பொருள் நின்று அவ்வினைமுதல் செய்யப்பட்டதனை ஏற்றுக்கோடற்கு உபகாரமாக, இது பயன் ஆக - அப்பொருள் அதனை ஏற்றுக்கொண்டதனான் அவ்வினைமுதற்கு இப்பயன் உண்டாக, என்னும் அன்ன மரபின் இரண் டொடுந் தொகைஇ - என்று சொல்லப்படும் அத்தன்மைத்தாகிய முறைமையினையுடைய இரண்டொடுந் தொக்கு, தொழில் முதனிலை ஆயெட்டு என்ப - காரியத்திற்கு முன்னிற்கும் காரணம் அவ்வெட்டு என்று சொல்லுவர் புலவர், என்று.

‘ஆக’ என்றதனை ‘இன்னதற்காக’ என்றுங் கூட்டுக.

(எ-டு.) வனைந்தான் என்றவழி ‘வனை’ என்னும் வினையும், வனைந்த கருத்தாவும், வனையப்பட்ட குடமும், வனைதற்கு இடமாகிய நிலமும், அத் தொழில் நிகழுங் காலமும், அதற்குக் கருவியாகிய திகிரி முதலியனவும், அதனைக் கொள்வானும், அவன் கொண்டதனாற் பெறும் பயனும் ஆகிய எட்டுக் காரணத்தானுந் தொழில் நிகழ்ந்தவாறு காண்க. ஒழிந்த வினை கட்டும் அவ்வாறு விரிக்க.

வினையை முன் வைத்தார், சொற்களையுந் தோற்றுவித்து, மேல் நிகழுங் காரியத்திற்கு ஏனை ஏழினுஞ் சிறந்த காரணமாய் நின்றலின். வினையுந் தொழிலும் வேறு என்பது இச்சூத்திரத்தான் உணர்தற்கு ‘வினை’ என்று எடுத்துத் ‘தொழின் முதனிலையே’ என முடித்தார்.

‘வனைந்தான்’ என்பது ‘குடத்தை வனைதலைச் செய்தான்’, என்று பொருள் தந்துழிச் ‘செய்தான்’ என்றதன் தகரங் காலங் காட்டித் தொழிலைத் தோற்றுவித்தவாறும், ‘வனை’ என்னும் வினை காலங் காட்டாமல் நின்றவாறும், ‘வனைதல்’ என விரிந்துழியும் புடைபெயர்ச்சி மாத்திரம் அன்றிக் காலங் காட்டாமல் நின்றவாறும் உணர்க. காரியத்திற்கு யாண்டுங் காலங் காட்டும் எழுத்துக்களொடு கூடிய ‘செய்’ என்பதே வாசகம் என்று உணர்க. இக்காரிய வாசகம், இவ்வாறன்றி ஒரு சொல் முழுவதும் தானாய் நிற்பனவும் உள. அவை, ‘கறைமிட றணியலும் அணிந்தன்று.’ (புறம். 1 : 5) என்புழிக் ‘கறை மிடற்றை அழகு பெறுதலையுஞ் செய்தது’, எனவும், ‘இனியான் உண்ணலும் உண்ணேன்.’ (கலி. 23 : 7) என்புழி, ‘இனி யான் சோற்றை உண்ணுதலையுஞ் செய்யேன்’, எனவும், *‘வாழ்தலும் வாழேன்.’ (கலி. 23 : 7) என்புழி, ‘இனியான் உயிரை வாழுதலையுஞ் செய்யேன்’, எனவும்

வந்தவற்றுள் 'அணிந்தன்று, உண்ணேன், வாழேன்,' என்பன முழுதும் காரிய வாசகமாயே நின்றவாறு காண்க.

இனி, 'வனைந்தான்' என்பதன்கண் செய்வது எழுவாயாயும், வினையுஞ் செயப்படுபொருளும் இரண்டாவதாயும், வினைமுதலுங் கருவியும் மூன்றாவதாயும் ஒருவன் ஏற்றுக்கொண்ட வழி. 'இன்னதற்கு இது பயன்' நான்காவதாயும், நிலமுங் காலமும் ஏழாவதாயுஞ் சேர்ந்தன. இன்னும், வனைந்தவன் கொடுத்த குடம் அவன் கையினின்று நீங்குதல் ஐந்தாவதாயும், அதனை ஒருவன் ஏற்றுக்கொண்டவழி அஃது அவன் உடைமையாதல் ஆறாவதாயுஞ் சேருமாறும் உணர்க. கருவிக்கண் அடங்கும் ஏதுவும் ஐந்தாவதற்கு வரும்.

இங்ஙனம் இவ்வுருபுகள் இவ்வினைச்சொற்கண் தோன்றுதல்பற்றி இச்சூத்திரத்தை வினையியலிற் கூறாது ஈண்டுக் கூறினார். பெயர்நிலைக் கிளவி' (71) 'இரண்டாகுவதே' (72) என்னுஞ் சூத்திரங்களானும் இக்கருத்து உணர்க. (29)

* (பாடம்) வாழலும்

மேலதற்கு ஒரு புறனடை

114. அவைதாம்,
வழங்கியன் மருங்கிற் குன்றுவ குன்றும்.

இது, மேலதற்கு ஒரு புறனடை.

(இ-ள்.) அவைதாம் - மேல் கூறப்பட்ட தொழில் முதல்நிலைகள் தாம், வழங்கியல் மருங்கிற் குன்றுவ குன்றும் - (எல்லாத் தொழிற்கும் எட்டும் வரும் என்னும் யாப்புறவு இல்லை) வழக்கின்கண் சில தொழிலிற் குன்றத் தகுவன குன்றும், எ-று.

குன்றத்தகுவன, செயப்படுபொருளும், 'இன்னதற்கு இது பயன்' என்பனவுமாம்.

(எ-டு.) கொடி ஆடிற்று, வளி வழங்கிற்று, என வரும். (30)

ஆகுபெயரின் இயல்பு

115. முதலிற் கூறுஞ் சினையறி கிளவியுஞ்
சினையிற் கூறும் முதலறி கிளவியும்
பிறந்தவழிக் கூறலும் பண்புகொள் பெயரும்
இயன்றது மொழிதலும் இருபெய ரொட்டும்
வினைமுத லுரைக்குங் கிளவியொடு தொகைஇ
அனையமர பினவே ஆகுபெயர்க் கிளவி.

இது, குறிப்பாற் பொருளுணர்த்தும் பெயர் இத்துணை என்கின்றது.

(இ-ள்.) முதலிற் கூறும் சினை அறி கிளவியும் - முதற்சொல் வாய்பாட்டான் கூறப்படும் சினைப்பொருளை அறிவிக்குஞ் சொல்லும், சினையிற் கூறும் முதல் அறி கிளவியும் - சினைச்சொல் வாய்பாட்டான் கூறப்படும் முதற்பொருளை அறிவிக்குஞ் சொல்லும், பிறந்தவழிக் கூறலும் - நிலத்துப் பிறந்த பொருள்மேல் அந் நிலத்துப்பெயர் கூறலும், பண்பு கொள் பெயரும் - பண்புப் பெயர் அப் பண்புடையதனை உணர்த்தி நிற்குஞ் சொல்லும், இயன்றதுமொழிதலும் - முதற்காரணப்பெயரான் அக்காரணத்தான் இயன்ற காரியத்தினைச் சொல்லுதலும், இரு பெயர் ஒட்டும் - அன்மொழிப் பொருள்மேல் நிலலாத இரு பெயரொட்டும், வினை முதல் உரைக்கும் கிளவியொடு தொகைஇ - செய்யப்பட்ட பொருள்மேல் அதனைச் செய்தான் பெயரைச் சொல்லும் சொல்லோடே முற்கூறிய ஆறுந்தொக்கு, அணைய மரபினவே ஆகுபெயர்க் கிளவி - அப்பெற்றிப்பட்ட இலக்கணத்தை உடையவாகும் ஆகுபெயரான சொல், எ-று.

(எ-டு.) கடுத்தின்றான், தெங்கு தின்றான்; இலைநட்டு வாழும், பூநட்டு வாழும்; குழிப்பாடி நேரிது; என வரும்.

'நீலம்' என மணியை உணர்த்திற்று; 'பொன்' எனக் குடத்தை உணர்த்திற்று; 'மக்கட்சுட்டு' என இரண்டும் அல்லாததொரு பொருளை உணர்த்தாது மக்களை உணர்த்திற்று, நன்கு மதிக்கும் பொருள் மக்களையாதலின்.

'பொற்றொடி' என்பது அன்மொழி; ஆகுபெயர் அன்மை உணர்க.

வினை முதல் உரைக்கும் கிளவி - திருவள்ளுவர் கூற்றான் என்பது. இவ்வாடைக் கோலிகள் என்பதும் அது.

இச்சூத்திரத்தானே, இயற்கைப்பெயரே அன்றிக் குறிப்பான் பொருளுணர்த்தும் பெயரும் பெரும்பான்மை என்றார். (31)

ஆகுபெயர் இலக்கணம் இருவகைத்து

116. அவைதாம்,

தத்தம் பொருள்வயின் தம்மொடு சிவணலும்
ஒப்பில் வழியான் பிறிதுபொருள் சுட்டலும்
அப்பண் பினவே நுவலுங் காலை.

இஃது, அவ்வாகுபெயர் இலக்கணம் இருவகை என்கின்றது.

(இ-ள்.) அவைதாந் தத்தம் பொருள்வயின் தம்மொடு சிவணலும் - மேற்கூறப்பட்ட ஆகுபெயர்கள் தாம் தத்தம் பொருள்வயின் நீங்காது நின்று தம் பொருளின் வேறு அல்லாத பொருளொடு புணர்த்தலும், ஒப்பு இல் வழியான் பிறிது பொருட் சுட்டலும் - பொருத்தமில்லாத கூற்றான் நின்று பிறிது பொருளை உணர்த்தலும், அப்பண்பினவே நுவலுங்காலை -

என்று சொல்லப்படுகின்ற அவ்விரண்டு இலக்கணத்தையும் உடைய சொல்லுங் காலத்து, எ-று.

(எ-டு.) கடுத் தின்றான், குழிப்பாடி நேரிது என வரும். (32)

ஆகுபெயரும் வேற்றுமை ஏற்றல்

117. வேற்றுமை மருங்கின் போற்றல் வேண்டும்.

இஃது, ஆகுபெயரும் வேற்றுமை ஏற்கும் என்கின்றது.

(இ-ள்.) வேற்றுமை மருங்கின் போற்றல் வேண்டும் - அவ்வாகு பெயர்கள் ஐ முதலிய அறுவகை வேற்றுமைப் பொருண்மை யிடத்தும் இயைபு உடைமையைப் பாதுகாத்து அறியல் வேண்டும் ஆசிரியன், எ-று.

(எ-டு.) மக்கட்சுட்டை உயர்திணை என்மனார், தொல்காப்பியனாள் செய்யப்பட்டது, தண்டுண் ஆதற்குக் கிடந்தது, பாவையினும் அழகியாள், கடுவினது காய் குழிப்பாடியுள் தோன்றியது, எனக் காண்க. (33)

ஆகுபெயர் வேறுபாடு

118. அளவும் நிறையும் அவற்றொடு கொள்வழி

உளவென மொழிப உணர்ந்திசி னோரே.

இஃது, ஆகுபெயர் வேறுபாடு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அளவும் நிறையும் அவற்றொடு கொள்வழி உள என மொழிப - அளவுப்பெயரும் நிறைப்பெயரும் ஆகுபெயராகக் கொள்ளும் இடம் உடைய என்று சொல்லுவர், உணர்ந்திசினோரே - உணர்ந்தோர், எ-று.

(எ-டு.) பதக்கு, தூணி; தொடி, துலாம் என அளக்கவும் நிறுக்கவும் பட்ட பொருட்கண் கிடந்த வரையறைக் குணப்பெயர் அப்பொருட்குப் பெயராயிற்று.

நெல்லை அளந்து பார்த்தும் பொன்னை நிறுத்துப்பார்த்தும் பின்னர் அவற்றிற்குப் 'பதக்கு, தொடி' என்று அளவும் நிறையுமாகிய பெயர் கூறப்படுதலின், அவற்றை ஆகுபெயரென்றார்.

'ஒன்று' என்னும் எண்ணுப்பெயரான் அவ்வெண்ணப்படும் பொருளைக் கூறுவதற்கு முன்னும் அப்பொருள் ஒன்றாயே நின்றலின், எண்ணுப்பெயரை ஆகுபெயரொடு கூறாராயினார். (34)

ஆகுபெயர்க்குப் புறனடை

119. கிளந்த அல்ல வேறுபிற தோன்றினுங்

கிளந்தவற் றியலான் உணர்ந்தனர் கொளலே.

இஃது, ஆகுபெயர்க்குப் புறனடை.

(இ-ள்.) கிளந்த அல்ல வேறு பிற தோன்றினும் - சொல்லப்பட்டனவே அன்றி வேறு பிற சொற்கண்ணே ஆகுபெயர்த்தன்மை தோன்றினும்,

கிளந்தவற்று இயலான் உணர்ந்தனர் கொளலே - சொல்லப்பட்டவற்றது இயல்பான் உணர்ந்து கொள்க, எ-று.

(எ-டு.) யாழ், குழல் என்னும் கருவிப் பெயர், 'யாழ் கேட்டான்; குழல் கேட்டான்,' என்று அவற்றான் ஆய ஓசை மேலும்; யானை, பாவை என்னும் உவமப் பெயர், 'யானை வந்தான்; பாவை வந்தாள்,' என உவமிக்கப்படும் பொருள்மேலும்; ஏறு, குத்து என்னுந் தொழிற்பெயர், 'இஃது ஓர் ஏறு; இஃது ஒரு குத்து,' என அத்தொழிலானாய வடுவின் மேலும்; நெல்லாதல் காணமாதல் பெற்றானொருவன், 'சோறு பெற்றேன்,' எனக் காரணப் பொருட்பெயர் காரியத்தின்மேலும் ஆகுபெயராய் வந்தன.

'ஆறு அறி அந்தணர்' (கலி.1:1) என்புழி, 'ஆறு' என்னும் வரையறைப் பண்புப் பெயர் அப்பண்பினை உடைய அங்கத்தினை உணர்த்தி நின்றலும், 'நூற்றுலாம் மண்டபம்' (சீவக. 2734) என்புழி, அவ்வண்ணுப்பெயரினை அறிகுறியாகிய அலகு நிலைத் தானமும் அப்பெயரதாய் நின்றலும், அகரம் முதலிய எழுத்துக்களை உணர்த்துதற்குக் கருவியாகிய வரி வடிவுகளும் அப்பெயர் பெற்று நின்றலுங் கொள்க.

கடி சூத்திரஞ் செய்ய இருந்த பொன்னைக் 'கடி சூத்திரம்' என்றும், தண்டுண் ஆதற்குக் கிடந்த மரத்தைத் 'தண்டுண்' என்றுங் காரியத்தின் பெயரைக் காரணத்திற்கு இட்டு வழங்குவனவும், எழுத்து, சொல், பொருள் என்பனவற்றிற்கு இலக்கணங் கூறிய அதிகாரங்களை 'எழுத்து, சொல் பொருள்' என்பன உணர்த்தி நின்றலுங் கொள்க.

'பிற' என்னாது 'வேறு' என்றதனான், அவை 'தொல்காப்பியம், கபிலம், வில்லி, வாளி' என ஈறு திரிதலுங் கொள்க.

இவ்வாகுபெயர்கள் எழுவாய்வேற்றுமை மயக்கம் என்று உணர்க, 'கடு' என்பது தனக்கு உரிய முதற்பொருளை உணர்த்தாது சினைப் பொருளை உணர்த்தலின்.

(35)

வேற்றுமை மயங்கியல் முற்றிற்று.

4

விளிமரபு

விளியின் பொது இலக்கணம்

120. விளியெனப் படுப கொள்ளும் பெயரொடு

தெளியத் தோன்றும் இயற்கைய என்ப.

என்பது சூத்திரம். இது, நிறுத்த முறையானே விளி உணர்த்துதலின், இவ்வோத்து விளிமரபு என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. இச்சூத்திரத்தான் விளியது பொதுஇலக்கணங் கூறுகின்றார்.

(இ-ள்.) விளி எனப்படுப - விளி என்று சொல்லப்படுவன, கொள்ளும் பெயரொடு - தம்மை ஏற்கும் பெயரொடு, தெளியத் தோன்றும் இயற்கைய என்ப - விளங்கத் தோன்றும் இயல்பினை உடைய என்று கூறுவர் ஆசிரியர், எ-று.

ஈறு திரிதலும், ஈற்றயல் நீடலும், பிறிது வந்து அடைதலும், இயல்பு ஆதலும் என்னும் வேறுபாட்டாற் 'படுப' என்றார். 'கொள்ளும் பெயர்' எனவே, கொள்ளாப் பெயரும் உளவாயின. 'இயல்பாய் விளி ஏற்பனவுந் தெற்றென விளங்கும்,' என்றற்குத் 'தெளியத் தோன்றும்' என்றார். (1)

121. அவ்வே,

இவ்வென அறிதற்கு மெய்ப்பெறக் கிளப்ப.

இஃது, அப்பெயர்களைக் கூறுவல் என்கின்றது.

(இ-ள்.) அவ்வே இவ் என அறிதற்கு - விளி கொள்ளும் பெயரும் கொள்ளாப் பெயரும் இவை என மாணாக்கன் உணர்தற் பொருட்டு, மெய்ப்பெறக்கிளப்ப - பொருள் பெற எடுத்து ஒதுவர் ஆசிரியர். (அதனான், யானும் அம்முடிபே கூறுவல்), எ-று. (2)

விளி ஏற்கும் உயர்திணை உயிரீறுகள்

122. அவைதாம்,

இஉ ஐஓ என்னும் இறுதி

அப்பால் நான்கே உயர்திணை மருங்கின்

மெய்ப்பொருள் சுட்டிய விளிகொள் பெயரே.

இஃது, உயர்திணைப் பெயருள் விளி ஏற்பன இவை என்கின்றது.

(இ-ள்.) அவைதாம் - கிளக்கப்படுவனவாகிய பெயர்தாம் (எண்வகைய; அவற்றுள்) உயர்திணை மருங்கின் மெய்ப்பொருள் சுட்டிய விளி கொள் பெயர் - உயர்திணையிடத்து மெய்ப்பொருளைக் கருதின விளி கொள்ளும் உயிர் ஈற்றுப்பெயர், இ உ ஐ ஒ என்னும் இறுதி அப்பால் நான்கே - இ உ ஐ ஒ என்னும் இறுதியை உடைய அக்கூற்று நான்கு பெயரும், எ-று.

'மெய்ப்பொருள்' என்றதனான், அஃறிணைப்பெயர் அன்மொழியாய் உயர்திணைக்கண் வந்துழி உயர்திணைப் பெயராய் விளி ஏற்றலும், அவ்வீற்று அஃறிணைப்பெயர்களும் உயர்திணைப்பெயர்கள் போல விளி ஏற்றலுங் கொள்க.

(எ-டு.) 'சுடர்த்தொடஇ! கேளாய்.' (கலி. 51:1) எனவும், 'தும்பீ!' (குறுந். 2) எனவும், 'சிறு மீன் கவுட்கொண்ட செந்தூவி நாராய்!' (ஐந். எழு. 68) எனவும் 'கொன்றாய்! குருந்தே! கொடிமுல்லாய்! வாடினீர், நின்றீர் அறிந்தேன் நெடுங்கணாள் - சென்றாளுக்கு' (திணைமாலை நூற். 81) எனவும் வரும். (3)

இகர ஐகார ஈறுகள்

123. அவற்றுள்,

இஈ ஆகும் ஐஆய் ஆகும்.

இஃது, இகர ஈறும் ஐகார ஈறும் விளி ஏற்குமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவற்றுள் - முற்கூறிய நான்கு ஈற்றுப் பெயருள், இ ஈ ஆகும் - இகர ஈற்றுப் பெயர் ஈகாரமாயும், ஐ ஆய் ஆகும் - ஐகார ஈற்றுப்பெயர் ஆய் ஆயும் ஈறு திரிந்து விளி ஏற்கும், எ-று.

(எ-டு.) நம்பி - நம்பீ! நங்கை - நங்காய்! என வரும். (4)

ஓகார உகர ஈறுகள்

124. ஓவும் உவவும் ஏயொடு சிவணும்.

இஃது, ஒழிந்தன விளி ஏற்குமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஓவும் உவவும் ஏயொடு சிவணும் - ஓகார ஈற்றுப் பெயரும் உகர ஈற்றுப்பெயரும் ஏகாரத்தொடு பொருந்திப் பிறிது வந்து அடைதலாய் விளி ஏற்கும், எ-று.

(எ-டு.) கோ - கோவே! வேந்து - வேந்தே! என வரும். (5)

125. உகரந் தானே குற்றிய லுகரம்.

இஃது, ஐயம் அறுக்கின்றது.

(இ-ள்.) உகரந்தானே குற்றியலுகரம் - மேற்கூறப்பட்ட உகரமாவது குற்றியலுகரம், எ-று.

'திரு - திருவே!' (சீவக. 2121) எனச் சிறுபான்மை முற்றியலுகரமும் விளி ஏற்கும். (6)

ஏணையுயிர் உயர்திணையில் விளி ஏலாமை

126. ஏணை உயிரே உயர்திணை மருங்கின்
தாம்விளி கொள்ளா என்மனார் புலவர்.

இது, வேண்டா கூறி, வேண்டியது முடிக்கின்றது.

(இ-ள்.) ஏணை உயிரே - மேற்கூறப்பட்ட நான்கு ஈறும் அல்லா உயிர் ஈறு, உயர்திணை மருங்கின் தாம் விளி கொள்ளா என்மனார் புலவர் - உயர்திணைக்கண் விளிகொள்ளா என்று கூறுவர் புலவர், எ-று.

இதனாற்பயன், கணி - கணியே! கரி - கரியே! என முற்கூறிய உயிர்கள் பிறவாறாயும் விளி ஏற்கும் என்றல். 'தாம்' என்றதனான், 'மக' (மலைபடு. 185) என்றது 'மகவே!' எனப் பிறிது வந்தும், 'சான்றோர் ஈன்ற தகாத் தகா மகா! (பரிபா. 8 - 57) என ஆகாரமாயும், 'ஆடு, என்றது 'ஆடு! கூறாய்', என இயல்பாயும், 'ஆடுவே!' எனப் பிறிது வந்தும் விளி ஏற்றவாறு கொள்க. (7)

இகர ஈற்று அளபெடைப்பெயர்

127. அளபெடை மிகுஉம் இகர இறுபெயர்
இயற்கைய வாகுஞ் செயற்கைய வென்ப.

இஃது, எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுக்கின்றது.

(இ-ள்.) அளபெடை மிகுஉம் இகர இறுபெயர் - அளபெடை தன் இயல்பு மாத்திரையின் மிக்கு நான்கு மாத்திரை பெற்று நிற்கும் இகர ஈற்றுப் பெயர், இயற்கைய ஆகும் செயற்கைய என்ப - இ ஈயாகாது இயல்பாய் விளியேற்குஞ் செயற்கையை உடையவென்று கூறுவர் ஆசிரியர், எ-று.

(எ-டு.) 'தொழீஇஇ!' (கலி. 103 : 40, 104 : 69) என வரும். 'தொழீஇஇஇ' என ஐந்து எழுத்தும் இட்டெழுதுப.

'இகர ஈற்றுப்பெயர்' எனவே, நெட்டெழுத்து அளபெடுத்ததன்று, குற்றெழுத்தே நின்று மாத்திரை பெற்றதென்று உணர்க. இது, 'தொழில் செய்கின்றவளே!' என்னும் பொருள் தந்து நிற்பதொரு சொல். (8)

முறைப்பெயர்

128. முறைப்பெயர் மருங்கின் ஐயென் இறுதி
ஆவொடு வருதற் குரியவும் உளவே.

இஃது, எய்தியதன்மேல் சிறப்பு விதி.

(இ-ள்.) முறைப்பெயர் மருங்கின் ஐயென் இறுதி - முறைப் பெயரிடத்து ஐகார ஈறு, ஆவொடு வருதற்கு உரியவும் உள - ஆய் ஆகாது ஆகாரத்தொடு வருதற்கு உரியனவும் உள, எ-று.

(எ-டு.) அன்னை - அன்னா! (குறுந். 161 - 4) அத்தை-அத்தா! என வரும். உம்மை மறுத்து நின்றலின், 'அன்னாய்! அத்தாய்!' என்று வருதலே சிறப்பிற்று.

இவை விரவுப்பெயரேனும், ஈண்டு உயர்திணைப் பெயரிடை வைத்தார், மேல் விரவுப்பெயரை இவற்றொடு மாட்டெறிதலின் அம் மாட்டேற்றிற்கு ஏற்ப விளி ஏற்பன உயர்திணைப் பெயர்களுள் வேறின்மையான். (9)

அண்மை விளி

129. அண்மைச் சொல்லே இயற்கை யாகும்.

இஃது, எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) அண்மைச் சொல்லே இயற்கை ஆகும் - நான்கு ஈற்று அண்மைக்கண் விளி ஏற்குஞ் சொற்கள் இயற்கையாய் விளி ஏற்கும், எ-று.

(எ-டு.) நம்பி! வாழி, வேந்து! வாழி, நங்கை! வாழி, கோ! வாழி, என வரும். (10)

உயர்திணையுள் விளியேற்கும் புள்ளி ஈறுகள்

130. னரலள என்னும் அந்நான் கென்ப

புள்ளி இறுதி விளிகொள் பெயரே.

இது, புள்ளி ஈற்றுள் விளி ஏற்பன கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) புள்ளி இறுதி விளிகொள் பெயர் - புள்ளி ஈற்றிணையுடைய விளித்தலைக் கொள்ளும் உயர்திணைப்பெயர், னரலள என்னும் அந்நான்கு என்ப - ன ர ல ள என்று கூறப்படும் அந்நான்கு ஈற்றுப் பெயரும் என்று கூறுவர் ஆசிரியர், எ-று. (11)

உயர்திணையுள் விளி ஏலாப் புள்ளி ஈறுகள்

131. ஏனைப் புள்ளி ஈறுவிளி கொள்ளா.

இது, வேண்டா கூறி, வேண்டியது முடிக்கின்றது.

(இ-ள்.) ஏனைப் புள்ளி ஈறு விளி கொள்ளா - அந்நான்கும் அல்லாத புள்ளி ஈற்றுப்பெயர் விளித்தலைக் கொள்ளா, எ-று.

இங்ஙனம் வேண்டா கூறிய அதனாற்பயன், மேற் கூறுகின்ற புள்ளி ஈறுகள் பிறவாற்றான் விளிகொள்வன உள என்பதூஉம், எடுத்தோதாப்புள்ளி ஈறுகளிலும் விளி ஏற்பன உள என்பதூஉம் உணர்த்துதலாம். 'முறைமை சுட்டா மகன், மகள்' என்பன, 'படிவ உண்டிப் பார்ப்பன மகனே!' (குறுந். 156) 'அகவல் மகனே! அகவல் மகனே!' (குறுந். 23) என ஏகாரம் பெற்று வருதலும் (அகவல் மகள்' முறைமை சுட்டியதன்று; அகவல் - ஓசை),

'கூந்தல்மா * கொன்று குடமாடிக் கோவலனாய்ப்
பூந்தொடியைப் புல்லிய ஞான்றுண்டால் - யாங்கொளித்தாய்
தென்னவனே தேர்வந்தே தேறுநீர்க் கூடலார்
மன்னவனே மார்பின் மறு' (முத்தொள்ளாயிரம்)

என 'அன்' ஈறு ஏகாரம்பெற்று வருதலும், 'நம்பன்! சிறிதே இடை
தந்திதுகேட்க' (சீவக.1975) என 'அன்' ஈறு இயல்பாய் வருதலும், 'நம்பான்!
எம் பெருமா!' என 'அன்' ஈறு ஈற்று அயல் நீண்டு வருதலும், ஆன் ஈறு 'வாயி
லோயே! வாயி லோயே!' (புறம். 206 : 1) என ஓகாரமாகி ஏகாரம் பெற்று
வருதலும், ரகர ஈறு மாந்தர்! கூறீர் என இயல்பாயும், இறைவரே! என ஏகாரம்
பெற்றும் வருதலும், லகார ஈறு கானல்! கூறாய், குரிசில்! கூறாய் என
இயல்பாயும், திருமாலே! தாழ்குழலே! என ஏகாரம் பெற்றும் வருதலும்,
ளகார ஈறு கடவுள்! வாழி என இயல்பாயும், அடிகள் - அடிகேள்! என
ஈற்றயல் அகரம் ஏகாரமாயும் வருதலும், இவையிற் பிறவாறாய் வருதலுங்
கொள்க.

இனி, எடுத்து ஒதாதனவற்றுள் ஆகார ஈறு, 'துறந்துள்ளார்
அவரெனத் துனிகொள்ளல் எல்லா! நீ' (கலி. 35 : 8) என 'ஏட' என்றும்,
'எல்லா! நீ முன்னத்தான் ஒன்று குறித்தாய்போற் காட்டினை' (கலி. 61 : 7) என
'ஏட' என்றும் இருபாற்கும் பொதுவாய் விளி ஏற்றலும், 'முன்' ஈறு, தம்முன்
- தம்முனே! என ஏகாரம் பெற்றும், நம்முன் - நம்முனா! என ஆகாரம்
பெற்றும், 'இர்' ஈறு, பெண்டிர் - பெண்டிரோ! என ஓகாரம் பெற்றும்,
'என்னை கேளிர்!' (சீவக.1594) என ஈர் பெற்றும், 'கேளிர்! வாழியோ கேளிர்
நாளும்' (குறுந். 280) என இயல்பாயும், யகர ஈறு, 'விளங்குமணிக்
கொடும்பூண் ஆஅய்!' (புறம்.130 : 1) என இயல்பாயும், 'ஆயே!' என ஏகாரம்
பெற்றும் வருதலுங் கொள்க.

இனி,

'கிழவோள் பிறள்குணம் இவையெனக் கூறிக்
கிழவோன் குறிப்பினை உணர்தற்கும் உரியள்' (தொல். பொ.)

என்றும்,

'கிழவோட் குவமம் ஈரிடத் துரித்தே' (தொல். பொ.)

'கிழவோற் காயின் இடம்வரை வின்றே' (தொல். பொ.)

என்றும் பிறாண்டும் உடம்பொடு புணர்த்துக் கூறிய 'ஓன்' என்னும் ஈறு,
'தொழிலிற் கூறும் ஆன்என் இறுதி' (135) போல யகரமாய் விளி ஏற்றலுங்
கொள்க. அது, 'பெருங்கல் வைப்பின் நாடுகிழ வோயே!' (புறம். 202 : 21) 'மா
அயோய்! (பரி. 3 : 1) என்றாற்போலச் செய்யுள்களுள்ளும் வருவனவுங்
கொள்க. ஓகாரம் அடுத்த ளகார ஈறு விளியேற்குமேனும் உணர்க.

'ஆவும் ஆனியல் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிணியுடையீரும் பேணி' (புறம். 9 : 1, 2)
என்றாற்போலும் அண்மை விளியும் இதனாற்கொள்க. (12)

***(பாடம்) ஊர்ந்து**

அவற்றுள் னகார அன் என்னும் ஈறு

132. அவற்றுள்,
அன்னென் இறுதி ஆவா கும்மீ.

இது, முறையானே னகார ஈற்றுள் அன் ஈற்றுப்பெயர் விளி ஏற்குமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவற்றுள் அன் என் இறுதி, ஆ ஆகும்மே - அந்நான்கு ஈற்றுப் பெயருள் 'அன்' என்னும் னகர ஈற்றுப் பெயர் ஆவாய் விளி ஏற்கும், எ-று.

(எ-டு.) துறைவன் - துறைவா! ஊரன் - ஊரா! சோழன் - சோழா! சேர்ப்பன் - சேர்ப்பா! என வரும். (13)

அதன்கண் அண்மை விளி

133. அண்மைச் சொல்லிற் ககர மாகும்.

இஃது, எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) அண்மைச் சொல்லிற்கு அகரம் ஆகும் - அண்மை விளிக் கண் 'அன்' ஈறு அகரமாகும், எ-று.

(எ-டு.) துறைவன் - துறைவா! ஊரன் - ஊரா! சோழன் - சோழா! என வரும். (14)

ஆன் என்னும் ஈறு

134. ஆனென் இறுதி இயற்கை யாகும்.

இஃது, 'ஆன்' என்பது விளி ஏற்குமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஆன் என் இறுதி இயற்கை ஆகும் - 'ஆன்' என்னும் னகர ஈற்றுப்பெயர் இயல்பாய் விளி ஏற்கும், எ-று.

'சேரமான்! மலையமான்!' எனக் கூவுதற்கண்ணும் அவ்வாறே நின்றல் காண்க. (15)

அவ்வீற்று வினையாலணையும் பெயர்

135. தொழிலிற் கூறும் ஆனென் இறுதி

ஆய்ஆ கும்மீ விளிவயி னான.

இஃது, எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) தொழிலிற் கூறும் ஆன் என் இறுதி விளிவயினான - தொழிலினான் ஒரு பொருள் அறியச் சொல்லும் 'ஆன்' ஈற்றுப் பெயர் விளி ஏற்கு மிடத்து, ஆய் ஆகும் - 'ஆய்' ஆம், எ-று.

(எ-டு.) வந்தான் - வந்தாய்! சென்றான் - சென்றாய்! என வரும். 'தொழிலின்' என்றதனான், 'கழலாய்! இடையாய்! எனக் குறிப்பினும் கொள்க. (16)

அவ்வீற்றுப் பண்புப் பெயர்

136. பண்புகொள் பெயரும் அதனோ ரற்றே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) பண்பு கொள் பெயரும் அதனோரற்றே - 'ஆன்' ஈற்றுப் பண்பைக் கொண்டு நின்ற பெயரும் அவ்வீற்றுத் தொழிற் பெயர் போல 'ஆய்' ஆய் விளி ஏற்கும், எ-று.

(எ-டு.) கரியான் - கரியாய்! தீயன் - தீயாய்! என வரும். (17)

அவ்வீற்று அளபெடைப் பெயர்

137. அளபெடைப் பெயரே அளபெடை இயல.

இஃது, எய்தாதது எய்துவித்தது.

(இ-ள்.) அளபெடைப்பெயரே அளபெடை இயல - 'ஆன்' ஈற்று அளபெடைப்பெயர் இகர ஈற்று அளபெடைப்பெயர் போல (127) மூன்று மாத்திரையின் நீண்டு இயல்பாய் விளி ஏற்கும், எ-று.

(எ-டு.) உழா அ-அன்! கிழா அ-அன்! என வரும். இஃது, அளபெடுத்தலின், 'ஆன்' ஈற்றின் அடங்காதாயிற்று. (18)

னகர ஈற்று முறைப்பெயர்

138. முறைப்பெயர்க் கிளவி ஏயொடு வருமே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) முறைப்பெயர்க் கிளவி ஏயொடு வருமே - னகார ஈற்று முறைப்பெயர் ஏகாரம் பெற்று விளி ஏற்கும், எ-று.

(எ-டு.) மகன் - மகனே! மருமகன் - மருமகனே! என வரும். ஐகார ஈற்று முறைப்பெயர்க்குக் கூறிய உரையை (128) ஈண்டுங் கூறிக்கொள்க. (19)

னகார ஈற்றுள் விளி ஏலாதவை

139. தானென் பெயரும் சுட்டுமுதற் பெயரும்
யானென் பெயரும் வினாவின் பெயரும்
அன்றி யனைத்தும் விளிகோ எலிலே.

இது, னகார ஈற்றுள் விளி ஏலாதன கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) தான் என் பெயரும் சுட்டு முதற்பெயரும் யான் என் பெயரும் வினாவின் பெயரும் அன்றி அனைத்தும் விளிகோள் இலவே - 'தான்' என்னும் 'ஆன்' ஈற்று விரவுப்பெயரும், 'அவன், இவன், உவன்' என்னும் 'அன்' ஈற்றுச் சுட்டு முதற்பெயரும், 'யான்' என்னும் 'ஆன்' ஈற்றுப்பெயரும்,

'யாவன்' என்னும் வினாப் பொருளை உணர்த்தும் 'அன்' ஈற்றுப்பெயரு மாகிய அவ்வனைத்தும் என்கார ஈறேயாயினும் விளி கொள்ளா எ-று. (20)

ரகார ஈறு

140. ஆரும் அருவும் ஈரொடு சிவணும்.

இது, முறையானே (130) ரகார ஈறு விளி ஏற்குமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஆரும் அருவும் ஈரொடு சிவணும் - ரகார ஈற்றுப் பெயருள் ஆர், அர் என நின்ற இரண்டற்றுப்பெயரும் 'ஈர்' ஆய் இறுதி திரிந்து விளி ஏற்கும், எ-று.

(எ-டு.) பார்ப்பார் - பார்ப்பீர்! கூத்தர் - கூத்தீர்! என வரும். (21)

அவ்வீற்று வினையாலணையும் பெயர்

141. தொழிற்பெய ராயின் ஏகாரம் வருதலும்
வழுக்கின் றென்மனார் வயங்கி யோரே.

இஃது, எய்தியதன் மேல் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) தொழிற்பெயர் ஆயின் - மேற்கூறிய இரண்டறும் தொழிற் பெயர்க்கு ஈறாய் வருமாயின், ஏகாரம் வருதலும் வழுக்கு இன்று என்மனார் வயங்கியோரே - மேற்கூறிய ஈரொடு ஏகாரம் வருதலுங் குற்றம் இன்று என்று கூறுவர் விளங்கிய அறிவினையுடையார், எ-று.

(எ-டு.) வந்தார் - வந்தீரே! சென்றார் - சென்றீரே! என வரும். 'அர்' ஈறு வந்துழிக் காண்க.

'வழுக்கு இன்று,' என்றதனான், தொழிற்பெயர் அல்லா 'ஆர்' ஈறுகளும் ஈரொடு ஏகாரம் பெறுதல் கொள்க.

(எ-டு.) நம்பியார் - நம்பியீரே! கணியார் - கணியீரே! என வரும்.

இன்னும் இதனானே 'அர்' ஈறு வந்தவரே! சென்றவரே! என 'ஈர்' பெறாது ஏகாரம் பெற்று வருதலுஞ் சிறுபான்மை கொள்க. (22)

அவ்வீற்றுப் பண்புப் பெயர்

142. பண்புகொள் பெயரும் அதனோ ரற்றே.

இஃது, எய்தியதன்மேல் சிறப்புவிதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) பண்பு கொள் பெயரும் அதனோரற்றே - அவ்விரண்டற்றுப் பண்பு கொள் பெயரும் அவ்வீற்றுத் தொழிற்பெயர்போல ஈரொடு சிவணியும், சிறுபான்மை ஈரொடு ஏகாரம் பெற்றும் ஈர் பெறாது ஏகாரம் பெற்றும் விளி ஏற்கும், எ-று.

(எ-டு.) கரியர் - கரியீர்! இளையர் - இளையீர்! எனவும், கரியீரே! இளையீரே! எனவும், கரியவரே! இளையவரே! எனவும் வரும்.

இனி, 'தன்னினம் முடித்தல்' என்பதனான், 'சீவகசாமி' (சீவக. 665) என்னும் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை, 'சீவக சாமியார்' என 'ஆர்' ஈறாய்ச் 'சீவக சாமியீரே!' (சீவக. 1913) என ஈரோடு ஏகாரம் பெறுதல் கொள்க. (23)

அவ்வீற்று அளபெடைப் பெயர்

143. அளபெடைப் பெயரே அளபெடை இயல.

இஃது, எய்தாதது எய்துவித்தது.

(இ-ள்.) அளபெடைப் பெயரே அளபெடை இயல - ரகார ஈற்று அளபெடைப்பெயர் எனகார ஈற்று அளபெடைப் பெயர்போல (137) மாத்திரை மிக்கு இயல்பாய் விளி ஏற்கும், எ-று.

(எ-டு.) சிறாஅஅர்! துடியர்! பாடுவல் மகாஅஅர்! (புறம். 291 : 1) என வரும். அவ்வளபெடைகள் செய்யுளுள் குறைந்து வந்தன, சந்த இன்பம் நோக்கி விகாரத்தாற் குறைந்து வந்தன என்று கொள்க. (24)

ரகார ஈற்றுள் விளி ஏலாதவை

144. சுட்டுமுதற் பெயரே முற்கிளந் தன்ன.

இது, விளி ஏலாதன கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) சுட்டு முதற்பெயரே முன் கிளந்தன்ன - அவர், இவர், உவர் என்னும் ரகார ஈற்றுச் சுட்டு முதற்பெயர் எனகார ஈற்றுச் சுட்டு முதற்பெயர் போல (139) விளி கொள்ளா, எ-று. (25)

145. நும்மின் திரிபெயர் வினாவின் பெயரென்று

அம்முறை இரண்டும் அவற்றியல் பியலும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) நும்மின் திரிபெயர் - 'நும்' என்னும் சொல்லினது திரிபாகிய 'நீயிர்' என்னுஞ் சொல்லும், வினாவின் பெயர் - வினாப் பொருளை உணர நின்ற 'யாவர்' என்னுஞ் சொல்லும், என்று அம்முறை இரண்டும் அவற்று இயல்பு இயலும் - என்று சொல்லப்பட்ட அம்முறைமையினையுடைய இரண்டு சொல்லும் முற்கூறிய சுட்டுப்பெயர்போல விளி ஏலா, எ-று.

ஏனைப் புள்ளி' (விளிமரபு 12) என்பதனுள் 'இர்' ஈறு கோடலின், ஈண்டு 'நீயிர்' என்பதனை எடுத்தோதி விலக்கினார். (26)

லகார ளகார ஈறு

146. எஞ்சிய இரண்டன் இறுதிப் பெயரே

நின்ற ஈற்றயல் நீட்டம் வேண்டும்.

இது, ளகார ளகார ஈறு விளி ஏற்குமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) எஞ்சிய இரண்டன் இறுதிப் பெயரே - உணர்த்தாது நின்ற லகார ளகாரம் என்னும் இரண்டு புள்ளியை இறுதியாக உடைய பெயர், ஈற்று அயல் நின்ற நீட்டம் வேண்டும் - ஈற்று எழுத்துக்கு அயல் நின்ற எழுத்து நீண்டு விளி ஏற்றல் வேண்டும், எ-று.

(எ-டு.) குரிசில் - குரிசில்! ஏந்தல் - ஏந்தால்! தோன்றல் - தோன்றால்! குழையள் - குழையாள்! அணியள் - அணியாள்! மக்கள் - மக்காள்! என வரும். (27)

இயல்பு விளி

147. அயல்நெடி தாயின் இயற்கை ஆகும்.

இஃது, எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) அயல் நெடிது ஆயின் இயற்கை ஆகும் - அவ்விரண்டற்றுப் பெயரும் ஈற்று அயல் எழுத்து நெட்டெழுத்து ஆயின் இயல்பாய் விளி ஏற்கும், எ-று.

(எ-டு.) ஆண்பால்! பெண்பால்! ஏமாள்! கோமாள்! கடியாள்! என வரும். 'நமர்காள்!' என்பதும் அது. 'நமரங்காள்! அறிமின்,' எனப் பெயர்த்திரி சொல்லாய்த் திரிந்து நின்று விளி ஏற்றலுங் கொள்க. (28)

ளகார ஈற்று வினைப்பெயரும் பண்புப்பெயரும்

148. வினையினும் பண்பினும்

நினையத் தோன்றும் ஆடுளன் இறுதி

ஆய்ஆ கும்மீ விளிவயி னான.

இஃது, அவ்விரண்டனுள் ளகார ஈற்றிற்கு எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) வினையினும் பண்பினும் நினையத் தோன்றும் ஆள் என் இறுதி - வினைச்சொல்லின்கண்ணும் பண்புச்சொல்லின்கண்ணும் ஆராயத் தோன்றும் 'ஆள்' ஈற்றுப்பெயர், விளிவயினான ஆய் ஆகும்மே - விளிக்குமிடத்து இயல்பாகாது 'ஆய்' ஆய் விளி ஏற்கும், எ-று.

(எ-டு.) உண்டாள் - உண்டாய்! கரியாள் - கரியாய்! என வரும். 'விளிவயினான' என்பதனை யாண்டுங் கூட்டுக. (29)

ளகார ஈற்று முறைப்பெயர்

149. முறைப்பெயர்க் கிளவி முறைப்பெயர் இயல.

இஃது, எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) முறைப்பெயர்க் கிளவி முறைப்பெயர் இயல - ளகார ஈற்று முறைப்பெயர் ளகார ஈற்று முறைப்பெயர் போல ளகாரம் பெற்று விளி ஏற்கும், எ-று.

(எ-டு.) மகள் - மகளே! மருமகள் - மருமகளே! (அகம். 165 : 13) என வரும். (30)

ளகார ஈற்றுப் பெயருள் விளி ஏலாதவை

150. சுட்டுமுதற் பெயரும் வினாவின் பெயரும் முற்கிளந் தன்ன என்மனார் புலவர்.

இது ளகார ஈற்றுள் விளி ஏலாதன கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) சுட்டு முதற்பெயரும் வினாவின் பெயரும் முற்கிளந்தன்ன என்மனார் புலவர் - 'அவள், இவள், உவள்' என்னும் ளகார ஈற்றுச் சுட்டு முதற்பெயரும் 'யாவள்' என்னும் வினாப்பெயரும் முற்கூறிய ஏகார ஈற்றுச் சுட்டு முதற்பெயரும் (144) வினாப்பெயரும் (145) போல விளி கொள்ளா, எ-று. (31)

ல, ள ஈற்று அளபெடைப்பெயர்

151. அளபெடைப் பெயரே அளபெடை இயல.

இஃது, எய்தாதது எய்துவித்தது.

(இ-ள்.) அளபெடைப் பெயரே அளபெடை இயல - ளகார ளகார ஈற்று அளபெடைப்பெயர் முற்கூறிய ளகார ஈற்று அளபெடைப்பெயர் போல (137) அளவு நீண்டு இயல்பாய் விளி ஏற்கும், எ-று.

(எ-டு.) 'மா அஅல்! நின் நிறம்போல் மழையிருட் பட்டதே, கோலொள்! கொளக்கோடு கொண்டு' என்பதனுள் மா அஅல்! கோலொள்! என வந்தவாறு காண்க. (32)

விரவுப்பெயர் விளி ஏற்குமாறு

152. கிளந்த இறுதி அஃறிணை விரவுப்பெயர் விளம்பிய நெறிய விளிக்குங் காலை.

இது, விரவுப்பெயர் விளி ஏற்குமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) கிளந்த இறுதி அஃறிணை விரவுப்பெயர் - மேல் உயர் திணைக்கண் விளி ஏற்கும் என்ற எட்டு ஈற்றினையும் உடைய, உயர் திணையோடு அஃறிணை விரவும் விரவுப்பெயர்; விளம்பிய நெறிய விளிக்குங்காலை - அவ் வீறுகளின் எடுத்து ஓதிய முறைமையினையுடைய விளிக்குமிடத்து. எ-று.

(எ-டு.) சாத்தீ! பூண்டே! தந்தாய்! எனவும், சாத்தா! கூந்தால்! மக்காள்! எனவும் வரும். சாத்தி! பூண்டு! தந்தை! சாத்த! என அண்மை விளியுங் கொள்க.

இனி, 'விளிக்குங்காலை' என்றதனான், பிணா! வாராய், அழிதூ! வாராய், என எடுத்தோதாத ஆகார ஊகார ஈற்று விரவுப்பெயர் இயல்பாய்

விளி ஏற்றலும், சாத்தன்! வாராய், மகள்! வாராய், தூங்கல்! வாராய் என எடுத்தோதிய ஈறுகள், கூறியவாறன்றி, இயல்பாய் விளி ஏற்றலும், இப் பெயர்கள் ஏகாரம்பெற்றுச் சாத்தனே, மகளே, தூங்கலே என விளி ஏற்றலும் கொள்க.

உயர்திணையோடு அஃறிணை விரவுமாறு, 'அஃறிணை விரவுப் பெயர் இயல்புமா ருளவே' (எ.155) என்புழிக் கூறினாம். (33)

அஃறிணைப்பெயர் விளி ஏற்குமாறு

153. புள்ளியும் உயிரும் இறுதி யாகிய
அஃறிணை மருங்கின் எல்லாப் பெயரும்
விளிநிலை பெறுஉம் காலந் தோன்றின்
தெளிநிலை யுடைய ஏகாரம் வரவே.

இஃது, அஃறிணைப்பெயர் விளி ஏற்குமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) புள்ளியும் உயிரும் இறுதியாகிய - புள்ளியீறும் உயிரீறுமாகிய, அஃறிணை மருங்கின் எல்லாப் பெயரும் - அஃறிணையிடத்து வரும் எல்லாப் பெயர்களும், விளி நிலை பெறுஉம் காலம் தோன்றின் - விளி கொள்ளும் காலந் தோன்றின், ஏகாரம் வரல் தெளி நிலை உடைய - ஏகாரம் பெறுதலைத் தெற்றென உடைய, எ-று.

(எ-டு.) மரம் - மரமே! அணில் - அணிலே! புலி - புலியே! கிளி - கிளியே! என வரும்.

'தெளி நிலை உடைய' என்றதனான்,

'வருந்தினை வாழியென் னெஞ்சம்!' (அகம். 19 : 2)

'கருங்கால் வெண்குருகு! ஒன்று கேண்மதி.' (நற். 54)

'திங்களுள் தோன்றி யிருந்த குறுமுயால்!' (கலி. 144)

என்றாற்போலப் பிறவாற்றான் விளி ஏற்பனவுங் கொள்க.

இனி உயர்திணைப் பெயருள் ஏகாரம் பெறாமல் விளி ஏற்று நின்றன வற்றையும் வழக்குச் சொல்லான் தெரியப் பொருள்கூற வேண்டியக்கால் இவ்வேகாரமே விரித்துக் கூறல் வேண்டுதலும் இதனாற் கொள்க.

'தொண்டையோர் மருக!

மள்ளர் மள்ள! மறவர் மறவ!

செல்வர் செல்வ! செருமேம் படுந்' (பெரும்பாண். 454 - 56)

'பைம்பூண் சேய்!' (பெரும்பாண். 458)

என்றாற்போல்வன ஏகாரத்தான் பொருள் கூறுமாறு உணர்க.

'விளிநிலை பெறுஉம் காலம் தோன்றின்' என்றார், 'முன்னிலையாக்கலும் சொல்வழிப்படுத்தலும்' (தொ. பொ. 101) வேண்டுமியே விளியேற்கும் என்றற்கு. (34)

மூவகைப் பெயரினும் சேய்மை விளி

154. உளவெனப் பட்ட எல்லாப் பெயரும்
அளபிறந் தனவே விளிக்குங் காலைச்
சேய்மையின் இசைக்கும் வழக்கத் தான.

இது முற்கூறிய மூவகைப்பெயர்க்கும் எய்தியது விலக்கிப் பிறிது விதி வகுத்தது.

(இ-ள்.) உள எனப்பட்ட எல்லாப் பெயரும் - இரு திணைக்கண்ணும் விளி ஏற்பனவாகச் சொல்லப்பட்ட எல்லாப் பெயரும், விளிக்குங்காலை அளபு இறந்தன - விளிக்குமிடத்துத் தம் மாத்திரையின் இறந்து இசைத்தன வாம், சேய்மையின் இசைக்கும் வழக்கத்தான - சேய்மைக்கண் ஒலிக்கும் வழக்கின்கண், எ-று.

(எ-டு.) நம்பீஇ! சாத்தாஅ! என வரும். சேரமா அன்! மலையமா அன்! என்பன அளபிறந்து இசைக்கும்வழி இயல்பன்றி ஈற்று அயல் நீண்டன வாம். (35)

'அம்ம' என்னும் இடைச்சொல் விளி

155. அம்ம என்னும் அசைச்சொல் நீட்டம்
அம்முறைப் பெயரொடு சிவணா தாயினும்
விளியொடு கொள்ப தெளியு மோரே.

இஃது, 'அம்ம' என்னும் இடைச்சொல் விளி ஏற்குமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அம்ம என்னும் அசைச்சொல் நீட்டம் - அம்ம என்று கூறப் படும் உரைப்பொருட் கிளவியினது நீட்டமாகிய அம்மா என்னுஞ் சொல், அம்முறைப் பெயரொடு சிவணாது ஆயினும் - முற்கூறிய விளி ஏற்கும் முறைமையினையுடைய பெயர்களொடு பொருந்தாது இடைச்சொல்லாய் நிற்பினும், விளியொடு கொள்ப தெளியுமோரே - விளி ஏற்கும் பெயர்க ளொடு இதனையும் விளி நிலைமைத்தாகக் கொள்வர் தெளிந்த அறிவினை உடையோர், எ-று.

(எ-டு.) 'அம்மா கொற்றா!' என வரும்.

'கொற்றா!' என்பதே எதிர்முகம் ஆக்கும் ஆயினும், 'கேளாய்' என்பதும் அதனொடு கூடி எதிர்முகம் ஆக்கி நின்றவாறு காண்க. 'அம்ம கேட்பிக்கும்' (278) எனவும், 'அம்ம என்னும் உரைப்பொருட் கிளவியும்' (எழுத். 210) எனவும், 'உரைப்பொருட் கிளவி நீட்டமும் வரையார்' (எழுத். 212) எனவும் ஆசிரியர் இதனைப் பொருள் தந்து நிற்கும் என்றே சூத்திரஞ் செய்தலின், ஈண்டு 'அசைச்சொல் நீட்டம்' என்றதற்கு 'யாவென் சினைமிசை உரையசைக் கிளவிக்கு' (எழுத். 34) என்றாற் போல, 'எதிர்முக மாக்கும் சொல்லின் நீட்டம்' என்று பொருள் உரைத்துக் கொள்க. (36)

உயர்திணைப்பெயருள் விளி ஏலாதவை

156. தநநு என்ன அவைமுத லாகித்
தன்மை குறித்த னரளவென் இறுதியும்
அன்ன பிறவும் பெயர்நிலை வரினே
இன்மை வேண்டும் விளியொடு கொளவே.

இஃது, உயர்திணைப்பெயருள் விளியேலாதன கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) தந நு எ என அவை முதலாகி - தந நு என்னும் உயிர்மெய்யையுள் எ என்னும் உயிரையும் முதலாக உடையவாய், தன்மை குறித்த ன ர ள என் இறுதியும் - ஒருவனது கிழமைப் பொருண்மையைக் குறித்து நின்ற - ன ர ள என்னும் மூன்று புள்ளியை இறுதியாக உடைய சொல்லும், அன்ன பிறவும் பெயர் நிலை வரினே, அவைபோல்வன பிறவு மாகிய பெயராகிய நிலைமையை உடைய சொற்கள் வரின், விளியொடுகொளல் இன்மை வேண்டும் - மேல் விளி ஏற்கும் என்னப்பட்ட பெயரொடு கோடலை இல்லாமை வேண்டும் ஆசிரியன், எ-று.

(எ-டு.) தமன், தமர், தமள்; நமன், நமர், நமள்; நுமன், நுமர், நுமள்; எமன், எமர், எமள் எனவும்,

தம்மான், தம்மார், தம்மாள்; நம்மான், நம்மார், நம்மாள்; நும்மான், நும்மார், நும்மாள்; எம்மான், எம்மார், எம்மாள் எனவும் வரும்.

'பிறவும்' என்றதனான், மற்றையான், மற்றையார், மற்றையாள்; பிறன், பிறர், பிறள் என வரும். 'வேண்டும்' என்றதனான், எம்பீ!, 'எம்மானே! தோன்றினாய் என்னை ஒளித்தியோ!' (சீவக. 1801) என்றாற்போலச் சிறுபான்மை விளி ஏற்பனவும், 'தமர்' முதலியன 'கள்' என்னும் இடைச் சொல்லொடு கூடியவழி, ளகார ஈறுபோல ஈற்றயல் நீண்டு, 'தமர்காள்! நமர்காள்! எனவும், 'நமரங்காள்!' எனப் பெயர்த்திரி சொல்லாய்த் திரிந்து நின்றும் விளி ஏற்பன வுங் கொள்க. 'எம்பி' என்னுங் கிளை நுதற் பெயரைத் தன்னினம் முடித்த லாற் கொள்க.

(37)

விளிமரபு முற்றிற்று.

5

பெயரியல்

நால்வகைச் சொற்கும் பொது இலக்கணம்

157. எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித் தனவே.

என்பது சூத்திரம். இவ்வோத்து, பெயர்க்கு இலக்கணம் உணர்த்தினமையாற் பெயரியல் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. இது முதல் ஐந்து சூத்திரமும் பொது இலக்கணங் கூறுதலின், வேற்றுமை இலக்கணத்தைச் சேர முன் வைத்தார். இச்சூத்திரம், நால்வகைச் சொற்கும் பொது இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே - பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லும் இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லுமாகிய எல்லாச் சொல்லும் பொருளுணர்த்துதலைக் கருதியே நிற்கும்; பொருளுணர்த்துதலைக் கருதாது நிற்பன இல்லை, எ-று.

'எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித் தனவே' என்றது, இவ்வாள் வெட்டுதலைக் கருதியே இருக்கும் என்றாற்போலக் கருவிக்கருத்தாவாய் நின்றது. 'ஆயிரு திணையின் இசைக்குமன் சொல்லே' (1) என்புழி இருதிணைப் பொருளையுஞ் சொற்கள் உணர்த்தும் என்பதன்றித் தமிழ்ச்சொல் லெல்லாம் ஒருதலையாகப் பொருளுணர்த்தும் என்னுந் துணிபு விதி ஆண்டின்மையின், இச்சூத்திரங் கூறினார்.

தாஞ் சார்ந்த சொற்களின் பொருளையுணர்த்தியும் அச்சொற்களை அசைத்தும் நின்றலின், அசைநிலையும் பொருள் குறித்தனவேயாம்.

சொற்கள் ஓசை நிறைந்துநின்றே பொருளுணர்த்த வேண்டுதலின், இசைநிறையும் பொருள் உணர்த்திற்றேயாம்.

முயற்கோடு, பொய்ப்பொருள் குறித்ததாம், இல்லையென வருதலின். (1)

சொல், தன்னையும் பொருளையும் உணர்த்தல்

158. பொருண்மை தெரிதலுஞ் சொன்மை தெரிதலுஞ் சொல்லி னாகும் என்மனார் புலவர்.

இதுவும், அச்சொற்கள் பொருளுணர்த்துமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) பொருண்மை தெரிதலும் - சொல்லின் வேறாகிய பொருள் - தன்மை அறியப்படுதலும், சொன்மை தெரிதலும் - பொருள்தன்மை அறியப் படாது அச்சொல்தன்மை அறியப்படுதலும் என்ற இரண்டும், சொல்லின் ஆகும் என்மனார் புலவர் - சொல்லான் ஆம் என்று சொல்லுவர் புலவர், எ-று.

(எ-டு.) சாத்தன், வந்தான், பண்டு காடுமன், உறுகால் - இவை பொருள் தன்மை தெரிந்தன.

'செய்தென் எச்சம்' (241) 'தஞ்சக் கிளவி' (268) 'வேறென் கிளவி' (224) செய்கென் கிளவி' (206) 'கடியென் கிளவி' (383) இவை சொல் தன்மை தெரிந்தன, அச்சொல் தன்மையே அறியப்படுதலின்.

'ஈறுபெயர்க் காகும் இயற்கைய என்ப' (70) என்றாற்போல்வன, பெயர் என்ற சொல்லை உணர்த்தலின், சொற்றன்மை தெரிதலும், பல பெயர்களும் உருபேற்றுழிச் செயப்படுபொருள் முதலிய பொருள்களை உணர்த்தலின் பொருண்மை தெரிதலும் உடன்றின்றனவாம். பிறவும் இவ்வாறு உடன் வருவன உணர்ந்து கொள்க. (2)

சொல், இருவகையான் பொருளுணர்த்தல்

159. தெரிபுவேறு நிலையலுங் குறிப்பின் தோன்றலும்
இருபாற் றென்ப பொருண்மை நிலையே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) பொருண்மை நிலையே - மேற்கூறப்பட்ட பொருள் தன்மை தெரிதல், தெரிபுவேறு நிலையலும் - சொன்மை மாத்திரத்தான் விளங்கி வேறு நின்றலும், குறிப்பின் தோன்றலும் - சொன்மை மாத்திரத்தான் தோன்றாது சொல்லொடு கூடிய குறிப்பான் தோன்றலுமாகிய, இருபாற்று என்ப - இரண்டு கூற்றை உடைத்து என்று கூறுவர் ஆசிரியர், எ-று.

(எ-டு.) அவன், இவன், உவன்; வந்தான், சென்றான் - இவை தெரிந்தன. ஒருவர் வந்தார் என்றாற்போல்வனவும் ஆகுபெயராய் வருவனவுங் குறிப்பின் தோன்றலாம்.

சேனாவரையர் காட்டிய,

'இளைதாக முண்மரம் கொல்க களையுநர்
கைகொல்லுங் காழ்த்த விடத்து.' (குறள். 879)

என்னும் உதாரணஞ் செய்யுளாதலின், செய்யுளியலில்

'சொல்லொடுங் குறிப்பொடும் முடிவுகொள் இயற்கை
புல்லிய கிளவி எச்சம் ஆகும்.' (செய். 206)

என்னுஞ் சூத்திரத்துள் ஆசிரியர் 'குறிப்பெச்சம்' எனக் கூறியவாறு காண்க. (3)

சொற்களின் பாகுபாடு

160. சொல்லெனப் படுப பெயரே வினையென்று
ஆயிரண் டென்ப அறிந்திசி னோரே.

இஃது, அந்நால்வகைச் சொல்லினுட் சிறந்தவற்றிற்குப் பெயரும் முறையுந் தொகையும் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) சொல்லெனப் படுப - 'சொல்' என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப் படுவன, பெயரே வினை என்று ஆயிரண்டு என்ப அறிந்திசினோரே - பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லும் என அவ்விரண்டு என்று கூறுவர் அறிந்தோர், எ-று.

பொருளும் பொருளினது புடைபெயர்ச்சியுமாகிய முறைமை பற்றிப் பெயரை முற்கூறினார். (4)

இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும்

161. இடைச்சொற் கிளவியும் உரிச்சொற் கிளவியும்
அவற்று வழி மருங்கின் தோன்றும் என்ப.

இஃது, இறந்தது காத்தது.

(இ-ள்.) இடைச்சொற் கிளவியும் உரிச்சொற் கிளவியும் அவற்று வழி மருங்கின் தோன்றும் என்ப - இடைச்சொல்லாகிய சொல்லும் உரிச்சொல் லாகிய சொல்லும் பெயர்வினைகளிடத்துத் தாம் தோன்றுதற்கு இடமாகிய இடத்தே தோன்றும் என்று கூறுவர் ஆசிரியர், எ-று.

தாம் தோன்றுதற்கு இடமாவன, அவன், அவள், உண்டான், உண்டாள்; துவைத்தல், துவைக்கும் என்றாற்போல்வன.

தாம் தோன்றுதற்கு இடமல்லாதன, மரம், மான் என்றாற்போல்வன வாகிய பெயரும், உண், தின் என்றாற்போல்வனவாகிய முதனிலைத் தொழிற்பெயர் தாமே நிற்பனவுமென்று உணர்க. (5)

பெயர்ச்சொற்கள்

162. அவற்றுள்,
பெயரெனப் படுபவை தெரியுங் காலை
உயர்திணைக் குரிமையும் அஃறிணைக் குரிமையும்
ஆயிரு திணைக்குமோ ரன்ன உரிமையும்
அம்மு வருவின தோன்ற லாறே.

இது, நிறுத்தமுறையானே பெயர்ச்சொற்குப் பெயரும் முறையுந் தொகையுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவற்றுள் - மேற்கூறப்பட்ட நான்கு சொல்லுள்ளும், பெயர் எனப்படுபவை தெரியும் காலை - பெயர்ச்சொல் என்று சொல்லப்படுவன

வற்றை ஆராயுங் காலை, தோன்றல் ஆறே - அவை தோன்றும் நெறிக்கண்,
 உயர்திணைக்கு உரிமையும் - உயர்திணைக்கு உரிமையுடைமையும்,
 அஃறிணைக்கு உரிமையும் - அஃறிணைக்கு உரிமையுடைமையும்,
 ஆயிருதிணைக்கும் ஓர் அன்ன உரிமையும் - அவ்விருதிணைக்கும் ஒத்த
 உரிமை உடைமையும், அம்முவுருவின - அம்முன்று வேறுபாட்டை
 உடையவாம், எ-று.

‘ஓரன்ன உரிமைய’ என்றதற்கு ஒரு சொல் சொல்லுதற்கண்ணே
 இரண்டனையும் உணர்த்தாவென்று உணர்க. (6)

பெயர்க்கண்ணதோர் இலக்கணம்

163. இருதிணைப் பிரிந்த ஐம்பாற் கிளவிக்கும்
 உரியவை உரிய பெயர்வயி னான.

இதுவும் பெயர்க்கண்ணதோர் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) பெயர்வயினான - ஒருபாற்பெயரிடத்து முடிபாகவந்த வினை
 கள், இரு திணைப் பிரிந்த ஐம்பாற் கிளவிக்கும் - இருதிணையினின்றும்
 பிரிந்த ஐம்பாற்பொருட்கும், உரியவை உரிய - தனித்தனிக் கூறாமல் தாமே
 சென்று உணர்த்தற்கு உரியன உரியவாம், எ-று.

உம்மையான், ‘ஐம்பாலையுஞ் சேர உணர்த்தாது சில பாலை
 உணர்த்துதற்கு உரியன உரியவாம்,’ என்றுங் கொள்க.

(எ-டு.) ‘நஞ்சுண்டான் சாம்,’ என்றவழி, நஞ்சுண்டல் சாதற்குக்
 காரணம் என்பான், ஒரு பால்மேல் வைத்துக் கூறினானாயினும், அஃது
 ஒழிந்த நான்கு பாற்கும் சாதல் எய்தினமையை உணர்த்தினவாறு காண்க.
 ‘பார்ப்பான்கள் உண்ணான்,’ என்பது, ஏனைய இருபாற்கும் எய்துவித்து
 நின்றது.

இனிச் சேனாவரையர், ‘இரு திணைப் பிரிந்த ஐம்பாற் கிளவியாதற்
 கும் பெயருள் உரியன உரியவாம்,’ என்று பொருள் கூறி, ‘அவன், பெண்
 மகன், சாத்தன் என நகர ஈறு ஆடுவிற்கும் மகடுவிற்கும் அஃறிணைப்
 பாற்கும் உரித்தாய் வருதலின், ‘உரியவை உரிய’ என்றார் என்பது இச்சூத்திரத்
 திற்குக் கருத்து,’ என்றாராலெனின், ஆசிரியர் வினைச்சொல்லை ஈற்றான்
 அடங்கு மென்று கருதி ஈறுபற்றி ஒதிப், பெயர்ச்சொல்லை ஈற்றானடங் காது
 பல்வேறு வகையவாய் வருமென்று கருதிச் சொல்லாகத் தனித்தனியே
 எடுத்து ஒதினாராதலின், இவ்வெடுத்தோதிய சொற்களான் இவர் கூறிய
 பொருள் விளங்குதலின், இச்சூத்திரத்திற்கு இதுவே பொருளென்று உணர்க.
 அன்றியும்

‘ஒருபாற் கிளவி எனைப்பாற் கண்ணும்
 வருவகை தானே வழக்கென மொழிப.’

என்னும் பொருளியற்சூத்திரத்தான் 'நஞ்சுண்டான் சாம்,' என்பது அடங்கும் என்று கூறல் அச்சூத்திரத்தின் கருத்து அறியாது கூறிற்றாம்; என்னை? அஃது, 'ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும்' (கள. 2) என்ற களவியற் சூத்திரத்திற் பன்மை கூறா வழுவை அமைத்தற்கு எழுந்த சூத்திரமாதலின். (7)

உயர்திணைப் பெயர்கள்

164. அவ்வழி.

அவள்இவள் உவளென வருஉம் பெயரும்
அவள்இவள் உவளென வருஉம் பெயரும்
அவர்இவர் உவரென வருஉம் பெயரும்
யான்யாம் நாமென வருஉம் பெயரும்
யாவன் யாவன் யாவ ரென்னும்
ஆவயின் மூன்றோ டப்பதி னைந்தும்
பாலறி வந்த உயர்திணைப் பெயரே.

இது, முறையானே உயர்திணைப்பெயரை உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) அவ்வழி - மூன்று கூற்றாக முற்கூறிய பெயருள், அவன் இவன் உவன் என வருஉம் பெயரும் அவள் இவள் உவள் என வருஉம் பெயரும் அவர் இவர் உவர் என வருஉம் பெயரும் - அவன் என்பது முதலாகிய சுட்டுப்பெயர் ஒன்பதும், யான் யாம் நாம் என வருஉம் பெயரும் - யான் என்னுந் தனித்தன்மைப் பெயர் ஒன்றும் யாம் என்னும் படர்க்கையுள் பாட்டுத்தன்மைப் பெயர் ஒன்றும் 'நாம்' என்னும் முன்னிலை உள்பாட்டுத் தன்மைப் பெயர் ஒன்றும், யாவன் யாவன் யாவர் என்னும் ஆவயின் மூன்றோடு அப்பதினைந்தும் - 'யாவன்' முதலிய வினாப்பொருளிடத்துப் பெயர் மூன்றுமாயுள்ள அப்பதினைந்து பெயரும், பால் அறிவந்த உயர் திணைப்பெயரே - ஒருவன், ஒருத்தி, பலர் என்னும் மூன்று பாலினையும் அறியவந்த உயர்திணைப் பெயராம், எ-று.

'யான், யாம், நாம்' என்பன இருபாற்கும் பொதுவேனும், குறிப்பான் உணர்ந்துழி ஒரு பால் உணர்த்தியே நின்றலின், பால் அறிய வந்த உயர்திணைப் பெயராயின.

'நம்பி, பெண்டாட்டி' என இகர ஈறும், 'ஆடுஉ, மகடுஉ' என ஊகார ஈறு, பிற ஈறுகளும் இருபாற்கும் உரியவாய் வருதலின், ஈறுபற்றி ஒதாது இச்சூத்திரம் முதலாகப் பெயர்பற்றி ஒதினார். (8)

உயர்திணைப் பெயர்கள்

165. ஆண்மை அடுத்த மகளென் கிளவியும்

பெண்மை அடுத்த மகளென் கிளவியும்

பெண்மை அடுத்த இகர இறுதியும்

நம்மூர்ந்து வருஉம் இகரவை காரமும்
முறைமை சுட்டா மகனு மகளும்
மாந்தர் மக்க ளென்னும் பெயரும்
ஆடீஉ மகடீஉ ஆயிரு கிளவியுள்
சுட்டுமுத லாகிய அன்னும் ஆனும்
அவைமுத லாகிய பெண்டென் கிளவியும்
ஒப்பொடு வருஉங் கிளவியொடு தொகைஇ
அப்பதி னைந்தும் அவற்றோ ரன்ன.

இதுவும் இது.

(இ-ள்.) ஆண்மை அடுத்த மகன் என் கிளவியும் - ஆளும் தன்மை அடுத்த ஆண்மகன் என்னுள் சொல்லும், பெண்மை அடுத்த மகன் என் கிளவியும் - கட்டபுலன் ஆயதோர் அமைதித் தன்மை அடுத்த பெண்மகள் என்னுள் சொல்லும், பெண்மை அடுத்த இகர இறுதியும் - கட்டபுலன் ஆயதோர் அமைதித் தன்மை அடுத்த இகர ஈற்றுப் பெண்டாட்டி என்னுள் சொல்லும், நம் ஊர்ந்து வருஉம் இகர ஐகாரமும் - நம் என்னும் முதல் நிலையை ஊர்ந்து நமக்கு இன்னார் என வருஉம் இகர ஐகார ஈற்று நம்பி, நங்கை என்னுள் சொல்லும், முறைமை சுட்டா மகனும் மகளும் - முறைப் பொருண்மை கருதாத மகன், மகள் என்னுள் சொல்லும், மாந்தர் மக்கள் என்னும் பெயரும் - மாந்தர், மக்கள் என்னும் பன்மைச் சொல்லும், ஆடீஉ மகடீஉ ஆயிரு கிளவியும் - ஆடீஉ, மகடீஉ ஆகிய அவ்விரு வகைச் சொல்லும், சுட்டு முதல் ஆகிய அன்னும் ஆனும் - சுட்டெழுத்தை முதலாக உடைய அவ்வாளன், இவ்வாளன், உவ்வாளன், அன்னன், அனையன் என்னும் அன் ஈற்றுச் சொல்லும், அம்மாட்டான், இம்மாட்டான், உம்மாட்டான், அன்னான், அனையான் என்னும் ஆன் ஈற்றுச் சொல்லும், அவை முதலாகிய பெண்டு என் கிளவியும் - அச் சுட்டெழுத்தினை முதலாக உடைய அப்பெண்டு, இப்பெண்டு, உப்பெண்டு என்னுள் சொல்லும், ஒப்பொடு வருஉம் கிளவியொடு தொகைஇ - ஒப்புமைப் பொருள்பற்றி வரும் பொன் அன்னான், பொன் அன்னாள், பொன் அன்னார் என வருஞ் சொல்லொடு தொக்கு, அப்பதினைந்தும் அவற்றோ ரன்ன - அப் பதினைந்து பெயர்ச்சொல்லும் முற்கூறிய பெயர் போலப்பால் அறிய வந்த உயர்திணைப் பெயராம், எ-று.

‘ஆண்மை, பெண்மை’ என்பனவற்றிற்கு இவ்வாறு பொருள் உரையாக்கால், கூறியது கூறலாம். இவை, ‘ஆளும் மகன் - ஆண்மகன், பெண்ணாகிய மகள் - பெண்மகள்’ என விரியும். பெண்டாட்டி - பெண்மையை ஆள்கின்றவள். நம்பி, நங்கை - உயர் சொல். ‘மகள்’ என்பது, பிரியாது ஒரு சொல்லாயே நின்று பெண்மை உணர்த்திற்று.

‘பெண்டன் கிளவி’ என்று பாடம் ஒதி, ‘அவ்வாட்டி, இவ்வாட்டி, உவ்வாட்டி’ என்பாரும் உளர்.

‘ஊரார் பெண்டென மொழிய’ (ஐங்.113) ‘என்னைநின், பெண்டெனப் பிறர்கூறும் பழிமாறப் பெறுகற்பின்’ (கலி. 77 : 10, 11) எனச் சான்றோர் கூறலின், ‘பெண்டு’ என்பதே பாடம். ‘அப்பெண்டு’ என்னுஞ் சுட்டு, ‘கடிசொல் இல்லை’ (452) என்பதனான், ‘பெண்டு’ என நின்றது. (9)

உயர்திணை ஒருபாற்பெயர்

166. எல்லாரு மென்னும் பெயர்நிலைக் கிளவியும்
எல்லீரு மென்னும் பெயர்நிலைக் கிளவியும்
பெண்மை அடுத்த மகனென் கிளவியும்
அன்ன வியல என்மனார் புலவர்.

இதுவும், உயர்திணை ஒருபாற்பெயர் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) எல்லாரும் என்னும் பெயர்நிலைக் கிளவியும் - எல்லாரும் என்று சொல்லப்படுகின்ற படர்க்கைப் பெயர்ச் சொல்லும், எல்லீரும் என்னும் பெயர்நிலைக் கிளவியும் - எல்லீரும் என்று சொல்லப்படுகின்ற முன்னிலைப் பெயர்ச்சொல்லும், பெண்மை அடுத்த மகன் என் கிளவியும் - சுட்புலன் ஆயதோர் அமைதித் தன்மை அடுத்து நானு வரை இறந்து புறத்து விளையாடும் பருவத்தான் பால் திரிந்த பெண்மகன் என்னும் பெயர்ச்சொல்லும், அன்ன இயல என்மனார் புலவர் - இவை மூன்றும் அவை போலப் பால் அறிய வந்த உயர்திணைப் பெயராம், எ-று.

‘பெண்மகன்’ என்பது, அத்தன்மையாரை அக்காலம் அவ்வாறே வழங்கினாராயிற்று, இங்ஙனங் கூறலின். (10)

இதுவும் அது

167. நிலப்பெயர் குடிப்பெயர் குழுவின் பெயரே
வினைப்பெயர் உடைப்பெயர் பண்புகொள் பெயரே
பல்லோர்க் குறித்த முறைநிலைப் பெயரே
பல்லோர்க் குறித்த சினைநிலைப் பெயரே
பல்லோர்க் குறித்த திணைநிலைப் பெயரே
கூடிவரு வழக்கின் ஆடியற் பெயரே
இன்றிவ ரென்னும் எண்ணியற் பெயரோடு
அன்றி அனைத்தும் அவற்றியல் பினவே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) நிலப்பெயர் - ஒருவன் தான் பிறந்த நிலத்தினான் பெற்ற பெயர்களும், குடிப்பெயர் - ஒருவன் தான் பிறந்த குடியினான் பெற்ற பெயர்களும், குழுவின் பெயரே - தாம் திரண்டு ஒரு துறைக்கண் உரிமை

பூண்ட பல்லோர் மேல் எக்காலத்தும் நிகழும் பெயர்களும், வினைப்பெயர் - தாம் செய்யும் தொழிலினான் பெற்ற பெயர்களும், உடைப்பெயர் - தம் உடைமையான் பெற்ற பெயர்களும், பண்புகொள் பெயரே - தமது பண்பினான் பெற்ற பெயர்களும், பல்லோர்க் குறித்த முறை நிலைப்பெயரே - பல்லோரைக் கருதின தமது முறைமையான் பெற்ற பெயர்களும், பல்லோர்க் குறித்த சினை நிலைப்பெயரே - பல்லோரைக் கருதின சினை நிலைமையான் பெற்ற பெயர்களும், பல்லோர்க் குறித்த திணை நிலைப்பெயரே - பல்லோரைக் கருதின குறிஞ்சி முதலிய ஐந்திணை நிலைமையான் பெற்ற பெயர்களும், கூடி வரு வழக்கின் ஆடு இயல் பெயரே - இளந்துணை மகார் தம்மிற்கூடி விளையாடல் குறித்த பொழுதைக்குத் தாமே படைத்திட்டுக் கொண்ட பெயர்களும், இன்றிவர் என்னும் எண் இயல் பெயரோடு - இத்துணையார் எனத் தமது வரையறை உணர நின்ற எண்ணாகிய இயல்பு பற்றிப் பொருள் உணர்த்தும் பெயருடனே, அன்றி அனைத்தும் அவற்று இயல்பினவே - அவ்வனைத்துப் பெயர்களும் மேற்கூறிய பெயர்கள் போலப் பால் அறியவந்த உயர்திணைப் பெயராம், என்று.

(எ-டு.) 'அருவாளன், சோழியன்' எனவும்; 'சேரமான், மலையமான், பார்ப்பார், அரசர், வாணிகர், வேளாளர், எனவும்; 'அவையத்தார், அத்தி கோசத்தார், வணிக கிராமத்தார், மாகத்தார்' எனவும்; 'வருவார், செல்வார், தச்சர், கொல்லர், தட்டார், வண்ணார்' எனவும்; 'அம்பர் கிழான், பேரூர் கிழான், குட்டுவன், பூழியன், வில்லவன், வெற்பன், சேர்ப்பன்' எனவும்; 'கரியான், கரியான், செய்யான், செய்யான்' எனவும்; 'தந்தையர், தாயர்' எனவும்; 'பெருங்காலர், பெருந்தோளர், அலை காதர்' எனவும்; 'குறவர், இறவுளர், வேட்டுவர், ஆயர், பொதுவர், நுளையர், திமிலர், பரதவர், களமர், உழவர், எயினர், மறவர்' எனவும்; 'பட்டி புத்திரர், கங்கை மாத்திரர்' எனவும்; 'ஒருவர், இருவர் முப்பத்து மூவர்' எனவும்; 'அருவாட்டி, சோழிச்சி, மலையாட்டிச்சி, பார்ப்பனி, அரசி, வாணிச்சி, வெள்ளாட்டிச்சி, கொல்லிச்சி, தட்டாத்தி, வண்ணாத்தி, அம்பருடைச்சி, பேரூர் கிழத்தி' எனவும் வரும்.

மகடுஉப் பெயர்கள், டகர ஒற்று இரட்டியும், 'இச்சு'ப் பெற்றும், தகர ஒற்று இரட்டியும், இரண்டு இடைநிலை எழுத்துக்களைப் பெற்றும், பெறாதும் வருமாறு உணர்க. இவை இங்ஙனம் இடைநிலை எழுத்துக்களும் பெற்றுப் பால் உணர்த்துதற்கு உரிய இகரமும் பெற்று நிற்குமென்பது, 'சொல்வரைந் தறியப் பிரித்தனர் காட்டல்' (463) என்னும் அதிகாரப் புறனடையாற் கொள்க.

உயர்திணைப் பெயர்க்குப் புறனடை

168. அன்ன பிறவும் உயர்திணை மருங்கின்
பன்மையும் ஒருமையும் பாலறி வந்த
என்ன பெயரும் அத்திணை யவ்வே,

இஃது, உயர்திணைப் பெயர்க்குப் புறனடை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அன்ன பிறவும் - மேற்கூறிய பெயர் போல்வன பிறவுமாயுள்ள, உயர்திணை மருங்கின் பன்மையும் ஒருமையும் பால் அறி வந்த என்ன பெயரும் - உயர்திணைக்கண் பன்மையும் ஒருமையுமாகிய பால்களை அறிய வந்த எல்லாப் பெயர்களும், அத்திணையவ்வே - அவ்வயர்திணைப் பெயராம், எ-று.

(எ-டு.) அன்னள், அனையாள், அவ்வாட்டி, ஏனாதி, காவிதி, எட்டி, வாயிலான், பூயிலான், வண்ணத்தான், சுண்ணத்தான், பெண்டிர், பெண்டுகள், அடியான், அடியாள், அடியார், வேனிலான், பிறன், பிறள், பிறர், மற்றையான், மற்றையாள், மற்றையார் என்னுந் தொடக்கத்தன எனக் கொள்க. இன்னும்,

'எல்லேம் பிரியற்கெஞ் சுற்றமொ டொருங்கே' (பரி. திரட்டு)

'வல்லேம் இருந்தேமே வாய்ந்தமன் றிதுவென.'

'இருவேமும் வல்லேம் இருவர்நம் படர்தீர்.'

என்னும் பெயர்களுங் கொள்க.

(12)

அஃறிணைப் பெயர்கள்

169. அதுஇது உதுவென வரூஉம் பெயரும்
அவைமுத லாகிய ஆய்தப் பெயரும்
அவை இவை உவையென வரூஉம் பெயரும்
அவைமுத லாகிய வகரப் பெயரும்
யாதூயா யாவை என்னும் பெயரும்
ஆவயின் மூன்றோ டப்பதி னைந்தும்
பாலறி வந்த அஃறிணைப் பெயரீர.

இது, முறையானே அஃறிணைப்பெயர் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அது இது உது என வரூஉம் பெயரும் - அது, இது உது என்று சொல்லப்பட்டு வருஞ் சுட்டு முதற்பெயர்களும், அவை முதல் ஆகிய ஆய்தப் பெயரும் - அப்பெயர்க்கு முதலாகிய சுட்டெழுத்தே தமக்கு முதலாக ஆய்தத்தொடு கூடி அஃது, இஃது, உஃது என்று சொல்ல வரும் ஆய்தத் தொடர்மொழிக் குற்றுகரசற்றுப் பெயர்களும், அவை இவை உவை என வரூஉம் பெயரும் - அவை, இவை, உவை என வருஞ் சுட்டு முதற்பெயர்களும், அவை முதல் ஆகிய வகரப்பெயரும் - அப்பெயர்க்கு முதலாகிய சுட்டெழுத்தே

தமக்கு முதலாக வகர ஒற்றொடு கூடி அவ், இவ், உவ் என்று சொல்லப்படும் வகர ஈற்றுப் பெயர்களும், யாது யா யாவை என்னும் ஆவயின் மூன்றோடு அப் பதினைந்து பெயரும் - யாது? யா? யாவை? என்று சொல்லப் படுகின்ற அவ் வினாப்பொருளிடத்து மூன்று பெயர்களொடுங் கூடிய அப் பதினைந்து பெயர்களும், பால் அறி வந்த அஃறிணைப்பெயரே - ஒருமை பன்மைப்பால் அறிய வந்த அஃறிணைப் பெயராம், எ-று. (13)

அஃறிணை ஒருசார்ப் பெயர்கள்

170. பல்ல பலசில என்னும் பெயரும்
உள்ள இல்ல என்னும் பெயரும்
வினைப்பெயர்க் கிளவியும் பண்புகொள் பெயரும்
இனைத்தெனக் கிளக்கும் எண்ணுக்குறிப் பெயரும்
ஒப்பி னாகிய பெயர்நிலை உள்பட
அப்பா லொன்பதும் அவற்றோ ரன்ன.

இதுவும், அஃறிணை ஒருசார்ப் பெயர்களைக் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) பல்ல பலசில என்னும் பெயரும் - பல்ல, பல, சில என்று சொல்லப்படுகின்ற பெயர்களும், உள்ள இல்ல என்னும் பெயரும் - உள்ள, இல்ல என்று சொல்லப்படுகின்ற பெயர்களும், வினைப்பெயர்க் கிளவியும் - வருவது, வருவன என்றாற்போலும் வினைப்பெயராகிய சொற்களும், பண்புகொள் பெயரும் - கரியது, கரியன என்றாற்போலும் பண்பினைக் கொண்ட பெயர்களும், இனைத்து எனக் கிளக்கும் எண்ணுக்குறிப் பெயரும் - ஒன்று, பத்து, நூறு என்றாற்போலச் சொல்லப்படுகின்ற இத்துணை என வரையறை உணர்த்தி எண்ணப்படும் பொருள்மேல் நிற்கும் பெயர்களும், ஒப்பின் ஆகிய பெயர்நிலை உள்பட - பொன்னன்னது, பொன்னன்ன என்றாற்போல உவமத்தினான் பெற்ற பெயர்ச்சொல் உட்பட, அப்பால் ஒன்பதும் அவற்றோரன்ன - அக்கூற்று ஒன்பதும் மேற்கூறிய பெயர் போலப் பால் அறிய வந்த அஃறிணைப் பெயர்களாம், எ-று. (14)

அஃறிணை இயற்பெயர்

171. கள்ளொடு சிவணும் அவ்வியற் பெயரீர
கொள்வழி யுடைய பலவறி சொற்கே.

இதுவும், அஃறிணை இயற்பெயர் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) கள்ளொடு சிவணும் அவ்வியற்பெயரே - கள் என்னும் வாய் பாட்டொடு பொருந்தும் அவ்வஃறிணை இயற்பெயர்கள், பல அறி சொற்குக் கொள்வழி உடைய - பலவற்றை அறியுஞ் சொல் ஆதற்குக் கொள்ளும் இடமுடைய, எ-று.

(எ-டு.) ஆ, நாய், குதிரை, ஓட்டகம், புலி, புல்வாய். தெங்கு, பலா, மலை, கடல் என்னுந் தொடக்கத்துச் சாதிப்பெயர் இருபாற்கும் பொதுவாய் நின்றன. கள்ளொடு சிவணி, ஆக்கள், குதிரைகள், கடல்கள், மலைகள் எனப் பன்மை விளக்கி நின்றன.

'வெறியுறு கமழ்கண்ணி வேந்தர்கட் காயினும்' எனவும், 'பிறந்த வர்கள் எல்லாம் அவாப்பெரியர் ஆகி' (சீவக. 2622) எனவும், 'கற்றனங்கள் யாமுமுடன் கற்பனகள் எல்லாம்' (சீவக. 1795) எனவும், 'எங்கள்வினை யாலிறைவன் வீடியவஞ் ஞானறே' (சீவக. 1793) எனவும் 'கள்' ஈறு பலரை உணர்த்தி நின்றனவால் எனின், இவற்றுள் பலரை உணர்த்துதற்கு ஒதிய ஈறுகளே பலரை உணர்த்தி நின்றன; 'கள்' என்பது இசை நிறைத்து நின்றது எனப்படும். அவ்வீறுகள் ஒழியத் தாமே பலரை உணர்த்துவன உளவேற், 'கடிசொல் இல்லைக் காலத்துப் படினே' (452) என்றதனாற் கொள்க. அஃது, இக்காலத்துப் 'பெண்டுகள்' என்றாற்போல வருவனபோலும். (15)

அஃறிணைப் பெயர்க்குப் புறனடை

172. அன்ன பிறவும் அஃறிணை மருங்கின்
பன்மையும் ஒருமையும் பாலறி வந்த
என்ன பெயரும் அத்திணை யவ்வே.

இஃது, அஃறிணைப்பெயர்க்குப் புறனடை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அன்ன பிறவும் அஃறிணை மருங்கின் - முற்கூறிய பெயர் போல்வன பிறவுமாகிய அஃறிணைக்கண், பன்மையும் ஒருமையும் பால் அறி வந்த - பன்மையும் ஒருமையுமாகிய பால் விளங்கவந்த, என்ன பெயரும் அத்திணையவ்வே - எல்லாப் பெயரும் அவ்வஃறிணைக்கு உரிய பெயராம். எ-று.

(எ-டு.) பிறிது, பிற; அனையது, அனையன; மற்றையது, மற்றையன; பல்லவை, சில்லவை; உள்ளது, இல்லது; உள்ளன, இல்லன; அன்னது, அன்னன என வரும். நிலம், நீர், தீ, வளி, ஆகாயம், உண்டல், தின்றல், கருமை, செம்மை என்பனவும் அப்பாற்படும். (16)

அஃறிணை இயற்பெயர் பால் உணர்த்துமாறு

173. தெரிநிலை உடைய அஃறிணை இயற்பெயர்
ஒருமையும் பன்மையும் வினையொடு வரினே.

இஃது, அஃறிணை இயற்பெயர் பால் உணர்த்துமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அஃறிணை இயற்பெயர் - கள்ளொடு சிவனாத அஃறிணை இருபாற்கும் உரிய பெயர், ஒருமையும் பன்மையும் தெரிநிலை உடைய - ஒருமைப்பாலும் பன்மைப்பாலும் விளங்கும் நிலைமை உடைய, வினை யொடு வரினே - அவற்றிற்கு ஏற்ற வினையொடு தொடர்ந்த வழி, எ-று.

(எ-டு.) ஆ வந்தது, ஆ வந்தன; யானை வந்தது, யானை வந்தன; குதிரை வந்தது, குதிரை வந்தன என வரும்.

கள்ளொடு சிவணிய இயற்பெயரை வேறு கூறினார், வினையான் அன்றிப் பெயர் தாமே பன்மை விளக்கலின். (17)

விரவுப்பெயர் திணை தெரிய நிற்குமாறு

174. இருதிணைச் சொற்குமோ ரன்ன உரிமையின்
பிரிபுவேறு படுஉம் எல்லாப் பெயரும்
நினையுங் காலைத் தத்தம் மரபின்
வினையோ டல்லது பால்தெரி பிலவே.

இது, நிறுத்தமுறையானே விரவுப்பெயர் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இருதிணைச் சொற்கும் ஓரன்ன உரிமையின் - இருதிணைச் சொற்கும் ஒத்த உரிமைய ஆதலின், பிரிபு வேறுபடுஉம் எல்லாப் பெயரும் - உயர்திணைக்கண் சென்றுழி உயர்திணைப் பெயராயும் அஃறிணைக்கண் சென்றுழி அஃறிணைப் பெயராயும் வேறுபடுஉம் விரவுப்பெயர் எல்லாம், நினையுங்காலை - ஆராயுங்காலத்து, தத்தம் மரபின் வினையோடு அல்லது பால் தெரிபு இலவே - அவ்வத்திணையை உணர்த்துதற்கு உரிய முறைமையினை உடைய வினைச்சொல்லோடு இயைந்து அல்லது திணை விளங்க நில்லா, எ-று.

(எ-டு.) சாத்தன் வந்தான், சாத்தன் வந்தது; முடவன் வந்தான், முடவன் வந்தது என வரும்.

'நினையுங்காலை' என்றதனான், சாத்தன் ஒருவன், சாத்தன் ஒன்று எனப் பெயரொடு வந்து பால் விளக்கலுங் கொள்க. இன்னும் இதனானே, முற்கூறிய அஃறிணை இயற்பெயர்களும் ஆ ஒன்று, ஆ பல எனப் பெயரான் பால் அறியப்படுதலுங் கொள்க. இன்னும் இதனானே, முலை எழுந்தது, மோவாய் எழுந்தது என்றாற்போல்வன தம் சினைவினையான் திணை தெரியாமையுங் கொள்க. (18)

விரவு வினையானுந் திணையறியப்படல்

175. நிகழூஉ நின்ற பால்வரை கிளவியின்
உயர்திணை ஒருமை தோன்றலும் உரித்தே
அன்ன மரபின் வினைவயி னான.

இஃது, அவ்விரவுப்பெயர், விரவு வினையானும் திணை அறியப்படும் என்கின்றது.

(இ-ள்.) நிகழூஉ நின்ற பால்வரை கிளவியின் - நிகழ்காலமே பற்றி வரும் செய்யும் என்னும் முற்றுச்சொல்லான், உயர்திணை ஒருமை தோன்றலும் உரித்தே - உயர்திணை ஒருமைப்பால் தோன்றலும் உரித்து,

அன்ன மரபின் வினை வயினான - அவ்வொருமைப் பால் தோன்றுதற்கு ஏற்ற வினையிடத்து, எ-று.

(எ-டு.) சாத்தன் யாழ் எழுஉக, குழல் ஊதும், பாடும் எனவும்; சாத்தி சாந்தரைக்கும், பூத்தொடுக்கும் எனவும் வரும்.

இனி, 'ஒன்றென முடித்தல்' என்பதனான், வியங்கோளானும் உயர்திணை ஒருமை தோன்றலுங் கொள்க.

(எ-டு.) சாத்தன் யாழ் எழுஉக! சாத்தி சாந்து அரைக்க! என வரும்.

சாத்தன் புல் தின்னும், சாத்தி கன்று ஈனும் என அஃறிணையும் வருமால் எனின், 'சாத்தன் புல் தின்னும்' என்பது, 'புல்லரிசிச் சோற்றைத் தின்னும்' என்று உயர்திணைக்கும் ஏற்றலின், அஃறிணைக்கே அஃது ஆகாமையின், அது கொள்ளார். 'சாத்தி கன்று ஈனும்' என்பது, 'கன்று' என்னுஞ் சார்பான் அஃறிணை தோன்றிற்று; அதனான் கொள்ளார். (19)

விரவுப்பெயர்க்குப் பெயரும் முறையும் தொகையும்

176. இயற்பெயர் சினைப்பெயர் சினைமுதற் பெயரே
முறைப்பெயர்க் கிளவி தாமே தானே
எல்லாம் நீயிர் நீனைக் கிளந்து
சொல்லிய அல்ல பிறவும் ஆஅங்கு
அன்னவை தோன்றின் அவற்றொடும் கொளலை.

இது, விரவுப்பெயர்க்குப் பெயரும் முறையுந் தொகையுந் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இயற்பெயர் - சாத்தன் கொற்றன் என வழங்குதற் பயத்தவாய் நிமித்தம் இன்றிப் பொருள்பற்றி வரும் இயற்பெயர், சினைப்பெயர் - பெருங் காலன், முடவன் எனச் சினை உடைமையாகிய நிமித்தம்பற்றி முதல்மேல் வரும் பெயர், சினைமுதற்பெயரே - சீத்தலைச்சாத்தன், கொடும்புற மருதி எனச் சினைப்பெயரொடு தொடர்ந்து அல்லது பொருள் உணர்த்தாது வரும் இயற்பெயராகிய முதற்பெயர், முறைப்பெயர்க்கிளவி - தந்தை, தாய் எனப் பிறவியான் ஒருவரோடு ஒருவற்கு வரும் இயைபுபற்றி வரும் பெயராய் முறையுடைப் பொருள்மேல் வரும் பெயர், தாமே தானே எல்லாம் நீயிர் நீ எனக் கிளந்து சொல்லிய அவற்றொடும் - தாம், தான், எல்லாம், நீயிர், நீ என்று தொல்லாசிரியரானே விதந்து ஒதப்பட்ட அவற்றோடே, அல்ல அன்னவை பிறவும் ஆங்குத் தோன்றின் கொளல் - எடுத்து ஒதாதனவாய் அவை போல்வன பிறவும் அவ்விரவுதலிடத்தே தோன்றுமாயின் அவற்றையுங் கொள்க, எ-று.

'அன்ன பிற' ஆவன, 'மக, குழவி' போல்வனவுங், 'காடன், காடி, நாடன், நாடி, தரையன், திரையன், மலையன்' போல்வனவும், 'முதியான்'

எனப் பிராயம்பற்றி வருவனவும், 'சுமையன்' எனத் தொழில்பற்றி வருவனவும், பிறவுமாம். (20)

விரவுப்பெயரின் பாகுபாடு

177. அவற்றுள்,
நான்கே இயற்பெயர் நான்கே சினைப்பெயர்
நான்கென மொழிமனார் சினைமுதற் பெயரே
முறைப்பெயர்க் கிளவி இரண்டா கும்மே
ஏனைப் பெயரே தத்தம் மரபின.

இது, தொகுத்தனவற்றை விரிக்கின்றது.

(இ-ள்.) அவற்றுள் - முற்கூறிய விரவுப்பெயருள், நான்கே இயற்பெயர் - இயற்பெயர் நான்கு வகைப்படும்; நான்கே சினைப்பெயர் - சினைப்பெயர் நான்கு வகைப்படும்; நான்கு சினைமுதற் பெயரே - சினைமுதற் பெயர் நான்கு வகைப்படும்; முறைப்பெயர்க் கிளவி இரண்டு ஆகும்மே - முறைப்பெயராகிய சொல் இரண்டு வகைப்படும்; ஏனைப் பெயரே தத்தம் மரபின - ஒழிந்த ஐந்து பெயரும் பொருண்மை சுட்டாது ஒரோவொன்றாய் நின்ற பெயரைச் சுட்டி நிற்கும் இலக்கணத்தன; என மொழிமனார் - என்று கூறுவர் ஆசிரியர், எ-று. (21)

இயற்பெயர் நான்கன் பெயரும் முறையும்

178. அவைதாம்,
பெண்மை இயற்பெயர் ஆண்மை இயற்பெயர்
பன்மை இயற்பெயர் ஒருமையிற் பெயரென்று
அந்நான் கென்ப இயற்பெயர் நிலையே.

இஃது, 'இயற்பெயர் நான்கு' என்றவற்றின் பெயரும் முறையுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவைதாம் - அவ்வாறு பகுக்கப்பட்டனதாம் யாவை எனின், இயற்பெயர் நிலையே - இயற்பெயரது நிலைமையை, பெண்மை இயற்பெயர் ஆண்மை இயற்பெயர் பன்மை இயற்பெயர் ஒருமை இயற்பெயர் என்று அந்நான்கு என்ப - பெண்மை இயற்பெயரும் ஆண்மை இயற்பெயரும் பன்மை இயற்பெயரும் ஒருமை இயற்பெயரும் என்று கூறப்பட்ட அந்நான்கும் என்று சொல்லுவர் ஆசிரியர், எ-று. (22)

சினைப்பெயர் நான்கன் பெயரும் முறையும்

179. பெண்மைச் சினைப்பெயர் ஆண்மைச் சினைப்பெயர்
பன்மைச் சினைப்பெயர் ஒருமைச்சினைப் பெயரென்று
அந்நான் கென்ப சினைப்பெயர் நிலையே.

இது, சினைப்பெயர் நான்கு என்றவற்றின் பெயரும் முறையுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) சினைப்பெயர் நிலை - சினைப்பெயரது நிலைமையை, பெண்மைச் சினைப்பெயர் ஆண்மைச் சினைப்பெயர் பன்மைச் சினைப்பெயர் ஒருமைச் சினைப்பெயர் என்று அந்நான்கு என்ப - பெண்மைச் சினைப்பெயரும் ஆண்மைச் சினைப்பெயரும் பன்மைச் சினைப்பெயரும் ஒருமைச் சினைப்பெயரும் என்று கூறப்பட்ட அந்நான்கும் என்று சொல்லுவர் ஆசிரியர், எ-று. (23)

சினைமுதற்பெயர் நான்கன் பெயரும் முறையும்

180. பெண்மை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரே
ஆண்மை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரே
பன்மை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரே
ஒருமை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரென்று
அந்நான் கென்ப சினைமுதற் பெயரே.

இது, சினை முதற்பெயர் நான்கு என்றவற்றின் பெயரும் முறையுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) சினை முதற்பெயரே - சினை முதற்பெயரது நிலைமையை, பெண்மை சுட்டிய சினைமுதற்பெயரே ஆண்மை சுட்டிய சினைமுதற்பெயரே பன்மை சுட்டிய சினைமுதற்பெயரே ஒருமை சுட்டிய சினைமுதற்பெயர் என்று அந்நான்கு என்ப - பெண்மை சுட்டிய சினைமுதற்பெயரும் ஆண்மை சுட்டிய சினைமுதற்பெயரும் பன்மை சுட்டிய சினைமுதற்பெயரும் ஒருமை சுட்டிய சினைமுதற்பெயரும் என்று கூறப்பட்ட அந்நான்கும் என்று சொல்லுவர் ஆசிரியர், எ-று. (24)

முறைப்பெயர் இரண்டன் பெயரும் முறையும்

181. பெண்மை முறைப்பெயர் ஆண்மை முறைப்பெயரென்று
ஆயிரண் டென்ப முறைப்பெயர் நிலையே.

இது, முறைப்பெயர் இரண்டு என்றவற்றின் பெயரும் முறையும் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) முறைப்பெயர் நிலையே - முறைப்பெயரது நிலைமையை, பெண்மை முறைப்பெயர் ஆண்மை முறைப்பெயர் என்று ஆயிரண்டு என்ப - பெண்மை முறைப்பெயரும் ஆண்மை முறைப்பெயரும் என்று கூறப்பட்ட அவ்விரண்டும் என்று கூறுவர் ஆசிரியர், எ-று. (25)

பெண்மை சுட்டிய விரவுப்பெயர்

182. பெண்மை சுட்டிய எல்லாப் பெயரும்
ஒன்றற்கும் ஒருத்திக்கும் ஒன்றிய நிலையே.

இது, பெண்மைப் பெயரெல்லாந் தொகுத்து இரு திணைக்கும் உரிமை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) பெண்மை சுட்டிய எல்லாப் பெயரும் - பெண்மை இயற்பெயரும் பெண்மைச் சினைப்பெயரும் பெண்மைச் சினைமுதற் பெயரும் பெண்மை முறைப்பெயரும், ஒன்றற்கும் ஒருத்திக்கும் ஒன்றிய நிலையே - அஃறிணைப்பெண் ஒன்றற்கும் உயர்திணை ஒருத்திக்கும் பொருந்திய நிலைமையை உடையனவாம், எ-று.

(எ-டு.) சாத்தி வந்தது; சாத்தி வந்தாள்.
முடத்தி வந்தது; முடத்தி வந்தாள்
முடக்கொற்றி வந்தது; முடக்கொற்றி வந்தாள்.
தாய் வந்தது; தாய் வந்தாள்.

என வரும். முடம், சினையாகிய காலை உணர்த்திற்று.

'ஆய்' என்பதும் அது. 'யாய்' (குறுந். 40 அகம். 12 : 1) என்பது தன்மையோடு ஒட்டுதலின், முறைப்பெயரெனினும், உயர்திணையாம். (26)

ஆண்மை சுட்டிய விரவுப்பெயர்

183. ஆண்மை சுட்டிய எல்லாப் பெயரும்
ஒன்றற்கும் ஒருவற்கும் ஒன்றிய நிலையே.

இஃது, ஆண்மைப்பெயர் எல்லாந் தொகுத்து இரு திணைக்கும் உரிமை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஆண்மை சுட்டிய எல்லாப் பெயரும் - ஆண்மை இயற்பெயரும் ஆண்மைச் சினைப்பெயரும் ஆண்மைச் சினைமுதற் பெயரும் ஆண்மை முறைப்பெயரும், ஒன்றற்கும் ஒருவற்கும் ஒன்றிய நிலையே - அஃறிணை ஆண் ஒன்றற்கும் உயர்திணை ஒருவற்கும் பொருந்திய நிலைமையை உடையனவாம், எ-று.

(எ-டு.) சாத்தன் வந்தது, சாத்தன் வந்தான்; முடவன் வந்தது, முடவன் வந்தான்; முடக்கொற்றன் வந்தது, முடக்கொற்றன் வந்தான்; தந்தை வந்தது, தந்தை வந்தான் என வரும்.

'நுந்தை' (கலி. 80 : 18) என்பதும் அது. 'எந்தை' (கலி. 81 : 35) என்பது தன்மையோடு ஒட்டுதலின், உயர்திணையாம். (27)

பன்மை சுட்டிய விரவுப்பெயர்

184. பன்மை சுட்டிய எல்லாப் பெயரும்
ஒன்றிறே பலவே ஒருவர் என்னும்
அன்றிப் பாற்கும் ஓரன் னவ்வே.

இது, பன்மைப்பெயர் எல்லாந் தொகுத்து இரு திணைக்கும் உரிமை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) பன்மை சுட்டிய எல்லாப் பெயரும் - பன்மை இயற்பெயரும் பன்மைச் சினைப்பெயரும் பன்மைச் சினைமுதற் பெயரும், ஒன்றே பலவே ஒருவர் என்னும் அன்றிப்பாற்கும் ஓரன்னவ்வே - அஃறிணை ஒருமையும் அத்திணைப் பன்மையும் உயர்திணை ஒருமையும் என்று சொல்லப்படும் அம்முன்று பாற்கும் ஒரு தன்மைய எ-று.

‘ஒன்று’ என்பதனை அஃறிணை ஆண் ஒன்றனையும் பெண் ஒன்றனையும் சுட்டுவதாகவும், ‘ஒருவர்’ என்பதனை உயர்திணை ஆண் ஒருமையும் பெண் ஒருமையுமாகவும் கொள்க.

(எ-டு.) யானை வந்தது, யானை வந்தன, யானை வந்தான், யானை வந்தாள்; நெடுங்கழுத்தல்வந்தது - வந்தன - வந்தான் - வந்தாள்; பெருங்கால் யானை வந்தது - வந்தன - வந்தான் - வந்தாள் என வரும்.

‘வெண்குடைப் பெருவிறல்’ என்பது, செங்குடை முதலியவற்றோடு இயைபு நீக்காது, வெண்குடையோடு இயைபுஇன்மை மாத்திரை நீக்கி நின்றாற் போலப் ‘பன்மை சுட்டிய’ என்பதும் ஒருமை இயைபு நீக்காது பன்மை சுட்டுதலோடு இயைபுஇன்மை மாத்திரை ஒருகால் நீக்கி நின்றது. இஃது, இயைபுஇன்மை நீக்கமாம். ‘சுருங்குவளை’ என்பது, செம்மை முதலியவற்றோடு இயைபு நீக்குதலின், பிறிதின் இயைபு நீக்கமாம். எனவே, விசேடித்தல் இரு வகைய ஆயின. (28)

ஒருமை சுட்டிய விரவுப்பெயர்

185. ஒருமை சுட்டிய எல்லாப் பெயரும் ஒன்றற்கும் ஒருவர்க்கும் ஒன்றிய நிலையே.

இஃது, ஒருமைப்பெயர் எல்லாவற்றையுந் தொகுத்து இரு திணைக்கும் உரிமை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஒருமை சுட்டிய எல்லாப் பெயரும் - ஒருமையைக் கருதி வரும் ஒருமை இயற்பெயரும் ஒருமைச் சினைப்பெயரும் ஒருமைச் சினைமுதற் பெயரும், ஒன்றற்கும் ஒருவர்க்கும் ஒன்றிய நிலையே - அஃறிணை ஒருமைக்கும் உயர்திணை ஒருமைக்கும் பொருந்திய நிலைமையை உடையனவாம், எ-று.

(எ-டு.) கோதை வந்தது - வந்தான் - வந்தாள்; செவியிலி வந்தது - வந்தான் - வந்தாள்; கொடும்புற மருது வந்தது - வந்தான் - வந்தாள் என வரும்.

பெண்மைப்பெயரும் ஆண்மைப்பெயரும் ஒருமையும் உணர்த்துமாயினும், இவை பெண்மை ஆண்மை என்னும் வேறுபாடு உணர்த்தாது ஒருமை உணர்த்தலின், இவற்றை ‘ஒருமைப்பெயர்’ என்றார். (29)

தாம் என்னும் விரவுப்பெயர்

186. தாமென் கிளவி பன்மைக் குறித்தே.

இது, தாம் என்னும் பெயர் இருதிணைக்கும் உரித்தாமாறு உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) தாம் என் கிளவி பன்மைக்கு உரித்தே - தாம் என்னும் பெயர் இருதிணைக்கண்ணும் பன்மைப்பாற்கு உரித்து, எ-று.

(எ-டு.) தாம் வந்தார், தாம் வந்தன என வரும். (30)

தான் என்னும் விரவுப்பெயர்

187. தானென் கிளவி ஒருமைக் குறித்தே.

இது, தான் என்பது இருதிணைக்கும் உரித்தாமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) தான் என் கிளவி ஒருமைக்கு உரித்தே - தான் என்னும் பெயர் இருதிணைக்கண்ணும் ஒருமைப்பாற்கு உரித்து, எ-று.

(எ-டு.) தான் வந்தான், தான் வந்தாள், தான் வந்தது என வரும். (31)

எல்லாம் என்னும் விரவுப்பெயர்

188. எல்லா மென்னும் பெயர்நிலைக் கிளவி

பல்வழி நுதலிய நிலைத்தா கும்மே.

இஃது, எல்லாம் என்பது இரு திணைக்கும் உரித்தாமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) எல்லாம் என்னும் பெயர்நிலைக் கிளவி - எல்லாம் என்னும் பெயராகிய நிலைமையை உடைய சொல், பல் வழி நுதலிய நிலைத்து ஆகும்மே-இருதிணைக்கண்ணும் பன்மை இடத்தைக் கருதின நிலைமைத் தாய் வரும், எ-று.

(எ-டு.) எல்லாம் வந்தேம் - வந்தன என வரும்.

‘மேனியெல்லாம் பசலை ஆயிற்று’ என்பது, எஞ்சாப் பொருட்டு ஆயதோர் உரிச்சொல். (32)

**எல்லாம் என்பது உயர்திணைக்கண் பெரும்பான்மை
தன்மைப்பன்மைக்கு வருதல்**

189. தன்னுள் ள்றுத்த பன்மைக் கல்லது

உயர்திணை மருங்கின் ஆக்க மில்லை.

இஃது எய்தியது ஒரு மருங்கு மறுக்கின்றது.

(இ-ள்.) உயர்திணை மருங்கின் தன் உள்ளுறுத்த பன்மைக்கு அல்லது ஆக்கம் இல்லை - எல்லாம் என்னுஞ் சொல் உயர்திணைக்கண் வருங்கால் தன்மைப்பன்மைக்கு அல்லது பெரும்பான்மை வாராது, எ-று.

எனவே, சிறுபான்மை முன்னிலைப் பன்மைக்கும் படர்க்கைப் பன்மைக்கும் வருமாயிற்று.

- (எ-டு) 'கண்டவிர எல்லாம் கதுமென வந்தாங்கே
பண்டறியா தீர்போல நோக்குதிர்' (கலி. 140 : 12)
'ஊடனீர் எல்லாம் உருவிலான் தன்னாணை
கூடுமின் என்று குயில்சாற்ற' (சிலப். 8 : இறுதி)

என முன்னிலைக்கண்ணும்,

- 'நெறிதாழ் இருங்கூந்தல் நின்பெண்டிர் எல்லாம்
சிறுபாக ராக' (கலி. 97 : 28, 29)

எனப் படர்க்கைக்கண்ணும் வந்தன. (33)

நீயிர், நீ என்பன திணை உணர்த்தாமை

190. நீயிர் நீயென வருஉங் கிளவி
பால்தெரி பிலவே உடன்மொழிப் பொருள.

இது, நீயிர், நீ என்பனவற்றை இரு திணைக்கும் உரிமை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) நீயிர் நீ என வருஉங் கிளவி - நீயிர் எனவும் நீ எனவும் வரும் பெயர்ச்சொற்கள், பால் தெரிபு இலவே; உடன் மொழிப் பொருள - திணைப்பகுதி தெரிய நில்லா; இரு திணைப் பொருளும் ஒருங்கு தோன்று தலைப் பொருண்மையாக உடைய, எ-று.

(எ-டு.) நீயிர் வந்தீர், நீ வந்தாய், என வினையானும் திணை தெரியாமை காண்க. இவற்றிற்குத் தத்தம் மரபின் வினை (174) யின்று. (34)

நீ என்பது ஒருமை

191. அவற்றுள்,
நீயென் கிளவி ஒருமைக் குறித்தே.

இது, நீ என்பது பாற்கு உரித்தாமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவற்றுள் நீ என் கிளவி ஒருமைக்கு உரித்தே - முற்கூறிய இரண்டு பெயருள் நீ என்னும் பெயர் ஒருவன் ஒருத்தி ஒன்று என்பனவற்றிற்கெல்லாம் பொதுவாகிய ஒருமைக்கு உரித்தாம். எ-று.

(எ-டு.) நீ வந்தாய் என வரும். (35)

நீயிர் என்பது பன்மை

192. ஏனைக் கிளவி பன்மைக் குறித்தே.

இது, நீயிர் என்பது பாற்கு உரித்தாமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஏனைக் கிளவி பன்மைக்கு உரித்தே - ஒழிந்த நீயிர் என்னும் பெயர்பல்லோர்க்கும் பலவற்றிற்கும் பொதுவாகிய பன்மைக்கு உரித்தாம். எ-று.

(எ-டு.) நீயிர் வந்தீர் என வரும். (36)

ஒருவர் என்பது உயர் இருபாற்கும் பொதுவாதல்

193. ஒருவ ரென்னும் பெயர்நிலைக் கிளவி
இருபாற்கு முரித்தே தெரியுங் காலை.

இஃது, உயர்திணை யதிகாரத்தின் ஒழிபு கூறுகின்றது. இது பொதுவாய் நின்றலின், ஈண்டுக் கூறினார்.

(இ-ள்.) ஒருவர் என்னும் பெயர்நிலைக் கிளவி - மேல் இன்றிவர் என்னும் எண்ணியற் பெயர் (167) என்றவற்றுள் ஒருவர் என்னும் பெயர் நிலைமையை உடைய சொல், தெரியும் காலை இருபாற்கும் உரித்தே - ஆராயுங் காலத்து உயர்திணைப்பாலுள் ஒரு பால் உணர்த்தாது ஒருவன், ஒருத்தி என்னும் இருபாற்கும் பொதுவாய் நிற்கும், எ-று.

(எ-டு.) ஒருவர் வந்தார் என வரும். (37)

ஒருவர் என்பது பன்மைவினை கொள்ளல்

194. தன்மை சுட்டின் பன்மைக் கேற்கும்

இஃது, ஒருவர் என்பதன் முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) தன்மை சுட்டின் - முற்கூறிய ஒருவர் என்னுஞ் சொல் முடியுந் தன்மையைக் கருதின், பன்மைக்கு ஏற்கும் - தான் சுட்டுகின்ற பொருண்மைக்கு ஏற்ப ஒருமைச்சொல்லொடு முடியாது, ரகர ஈற்றதாய் நின்ற சொற்றன்மைக்கு ஏற்பப் பன்மைச்சொல் பெற்று முடியும், எ-று.

(எ-டு.) ஒருவர் வந்தார், ஒருவர் அவர். இது பால் பற்றிய மரபு வழுவமைதி. (38)

நீயிர், நீ, ஒருவர் : பால் தெரியுமாறு

195. இன்ன பெயரே இவையெனல் வேண்டின்
முன்னஞ் சேர்த்தி முறையின் உணர்தல்.

இது, நீயிர், நீ, ஒருவர் என்பனவற்றிற்கு இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இன்ன பெயரே இவை எனல் வேண்டின் - நீயிர், நீ, ஒருவர்' என்பன இன்ன பாற்பெயர் என்று அறியலுறின், முன்னம் சேர்த்தி முறையின் உணர்தல் - இடமுங் காலமும்பற்றிச் சொல்லுவான் குறிப்பொடு கூட்டி மேல் ஒதின முறையானே திணையும் பாலும் உணர்க, எ-று.

(எ-டு.) விலங்கு வாராததோர் இடத்திருந்து நீயிர் வந்தீர், நீ வந்தாய், என்றால் உயர்திணை எனவும், மக்கள் வாராததோர் இடத்திருந்து அங்ஙனங் கூறினால் அஃறிணை எனவும் உணரப்படும். 'நீயும் தவறிலை நினைப்பறங்கடை', (கலி. 56 : 20) என்றவழிப் பெண்பால் என்பதூஉம், 'நீயே பிறர்நாடு கொள்ளுங் காலை', (புறம். 57 : 5) என்றவழி ஆண்பால் என்பதூஉம், 'இந்துணைப் பிரிந்தாரை உடைமையோ நீ', (கலி. 129 : 15)

என்றவழி அஃறிணை என்பதர உணரப்படும். 'ஒருவர் ஒருவரைச் சார்ந்தொழுகல் ஆற்றின்,' (நாலடி. 309) என்றவழிச் சொல்லுவானொடு கேட்டான் ஆடு உருமை குறித்தான் என்பது விளங்கும். (39)

பெண்மகன் : வினை கொளல்

196. மகடீ உ மருங்கின் பால்திரி கிளவி
மகடீ உ இயற்கை தொழில்வயி னான.

இஃது உயர்திணை ஒழிபு கூறுகின்றது.

இ-ள். மகடீ உ மருங்கின் பால்திரி கிளவி - மகடீ உப் பொருண்மைக்கண் பால் திரிந்து வரும் பெண்மகன் என்னும் பெயர், தொழில்வயினான மகடீ உ இயற்கை - தொழில் கொள்ளுமிடத்து மகடீ உவிற்கு உரிய தொழில் கொள்ளும், எ-று.

(எ-டு.) பெண்மகன் வந்தான் என வரும். பொருள்பற்றி முடிபு கூற்றிற்று. (40)

பெயரின் ஆகார ஈற்றயல் செய்யுளில் ஓகாரமாதல்

197. ஆஓ ஆகும் பெயருமா றுளவே;
ஆயிட னறிதல் செய்யு ளுள்ளே.

இது, பெயர் று செய்யுளுள் திரியும் என்கின்றது.

இ-ள். ஆ ஓ ஆகும் பெயருமார் உள - ஆகாரம் ஓகாரமாய்த் திரியும் பெயரும் உள; ஆயிடன் அறிதல் செய்யுளுள்ளே - அத் திரியும் இடம் அறிகு செய்யுளுள், எ-று.

(எ-டு.) 'வில்லோன் காலன கழலே தொடியோள் மெல்லடி மேலவும் சிலம்பே நல்லோர், யார்கொல்! அளியர் தாமே!' (குறுந். 7) 'கழனி நல்லூர் மகிழ்நர்க் கென், இழைநெகிழ் பருவரல் செப்பா தோயே!' (நற். 70) என வரும்.

'அழாஅன், கிழாஅன்' என்னும் அளபெடைப் பெயர் அளபெடுத்தால் ஆ ஓ வாகா. (41)

விரவுப்பெயர் செய்யுளுள் வரும் முறைமை

198. இறைச்சிப் பொருள்வயின் செய்யுளுள் கிளக்கும்
இயற்பெயர்க் கிளவி உயர்திணை சுட்டா
நிலத்துவழி மருங்கின் தோன்ற லான.

இது, விரவுப்பெயர் செய்யுளுள் வரும் முறைமை கூறுகின்றது.

இ-ள். செய்யுளுள் இறைச்சிப் பொருள்வயின் கிளக்கும் இயற்பெயர்க் கிளவி - செய்யுளுள் கருப்பொருள் கூறும்வழிக் கிளக்கப்படும் இரு திணைக்கும் உரிய பெயர், நிலத்துவழி மருங்கின் தோன்றலான - நால்வகை

ஒழுக்கங்களின் இடமாகிய இடத்தே அவற்றிற்கு உறுப்பாய்த் தோன்றலின், உயர்திணை சுட்டா - உயர்திணையை உணர்த்தாது அஃறிணையை உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'கடுவன் முதுமகன் கல்லா மூலற்கு, வதுவை அயர்ந்த வன் பறழ்க் குமரி' என்புழிக் 'கடுவன், மூலன்' என்பன உயர்திணை ஆண்பால் உணர்த்தும் அன்னீற்றுப்பெயர் அஃறிணை ஆண்பாலையும் உணர்த்தி நின்றலின் விரவுப்பெயராயினும், ஈண்டுப் பொருட்கு உபகாரப்படும் இறைச்சிப்பொருளாய் நின்றலின், அஃறிணைப்பெயராம். 'குமரி' என்பதூஉம் விரவுப்பெயர் ஈண்டு அஃறிணைப்பெயர் ஆயிற்று. (42)

எய்தியது விலக்கல்

199. திணையொடு பழகிய பெயரலங் கடையே.

இஃது, எய்தியது விலக்கிற்று.

(இ-ள்.) திணையொடுபழகிய பெயரலங்கடையே - கருப்பொருள் உணர்த்தும் விரவுப்பெயர் உயர்திணை சுட்டாது அஃறிணை சுட்டுவது திணைதோறும் உரிமை பூண்டு வழங்கப்பட்டு வரும் பெயர் அல்லாத இடத்து, எ-று.

எனவே, திணைதோறும் உரிமைபூண்டு வழங்கப்பட்டு வரும் பெயர், உயர்திணையுஞ் சுட்டி வரும் என்பதாம்.

(எ-டு.) 'அவளும், செருமிகு மொய்ம்பிற் கூர்வேற் காளையொடு' (நற். 184) 'திருந்துவேல் விடலையொடு வருமெனத் தாயே' (அகம். 195 : 2) என வரும். ஓர் எருத்தும் 'காளை, விடலை' எனப்படுதலின், இவை விரவுப் பெயராயின. (43)

பெயரியல் முற்றிற்று.

6

வினையியல்

வினைச்சொற்குப் பொதுஇலக்கணம்

200. வினையெனப் படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது
நினையுங் காலைக் காலமொடு தோன்றும்.

என்பது சூத்திரம். இது, நிறுத்த முறையானே வினை இலக்கணம் உணர்த்தினமையின், இவ்வோத்து வினைஇயல் எனக் காரணப்பெயர் பெற்றது. இச்சூத்திரம், வினைச்சொற்கெல்லாம் பொதுஇலக்கணம் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) வினையெனப்படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது - வினைச் சொல் என்று சொல்லப்படுவது வேற்றுமையொடு பொருந்தாது, நினையும் காலைக் காலமொடு தோன்றும் - ஆராயுங்கால் காலத்தொடு புலப்படும், எ-று.

'வினை' என்றது, முதலிலையை. இஃது ஆகுபெயராய்த் தன்னான் பிறக்கின்ற சொல்லை உணர்த்திற்று.

(எ-டு.) உண், தின், கரு, செய் என்பன வினை. உண்டல், தின்றல், கருமை, செய்மை என்பன அம் முதல்நிலையான் பிறந்த வினைப்பெயர். உண்டான், தின்றான், கரியன், செய்யன் என்பன அம் முதல்நிலையான் பிறந்த வினைச்சொல். இங்ஙனம் வினையாற் பிறத்தலின், 'வினை இயல்' என்றார். (1)

காலம் மூன்று

201. காலந் தாமே மூன்றென மொழிப.

இது, முற்கூறிய காலம் இனைய என்கின்றது.

(இ-ள்.) காலந்தாமே மூன்று என மொழிப - மேல் தோற்றுவாய் செய்யப்பட்ட காலந்தாம் மூன்று என்று கூறுவர் புலவர், எ-று. (2)

காலத்தின் பெயரும் முறையுந் தொகையும்

202. இறப்பின் நிகழ்வின் எதிர்வி னென்றா
அம்முக் காலமுங் குறிப்பொடுங் கொள்ளும்
மெய்ந்நிலை யுடைய தோன்ற லாறே.

இஃது, அக்காலத்திற்குப் பெயரும் முறையுந் தொகையுங் கூறி, அது தான் குறிப்பிற்கும் உண்டு என்கின்றது.

(இ-ள்.) இறப்பின் நிகழ்வின் எதிர்வின் என்றா அம்முக்காலமும் - இறப்பும் நிகழ்வும் எதிர்வும் என்று சொல்லப்படும் அம்மூன்று காலமும், குறிப்பொடும் கொள்ளும் மெய்நிலை உடைய - வினைக்குறிப்பொடும் பொருந்தும் உண்மை நிலைமையை உடைய, தோன்றலாறே - வினைச் சொல்லான் அக்காலங்கள் தோன்றும் நெறிக்கண், எ-று.

(எ-டு.) உண்டான், உண்ணாநின்றான், உண்பான், எனக் காலம் மூன்றுந் தோன்றி நின்றவாறு காண்க.

கரியன், செய்யன் என்பன வினைக்குறிப்பு.

இறப்பாவது, தொழிலது கழிவு; நிகழ்வாவது, தொழில் தொடங்கி முற்றுப்பெறாமல் நடக்கின்ற நிலைமை; எதிர்வாவது, தொழில் பிறவாமை.

தொழிலாவது, பொருளினது புடைபெயர்ச்சி. இஃது இரண்டு கணங் காலத்தின்கண் நில்லாமையின், நிகழ்ச்சி என்பது ஒன்று இன்றா யினும், 'உண்ணாநின்றான்,' எனப் பஃறொழிற்றொகுதிபற்றி நிகழ்ச்சியும் உடைத்தாயிற்று. இதனானே, 'நிகழ் காலம் இன்று,' என்பாரும், 'நிகழ் காலம் ஒன்றுமே உண்டு,' என்பாரும் எனப் பல பகுதியர் ஆசிரியர் என்பது கொள்க. (3)

வினைச்சொற்களது பாகுபாடு

203. குறிப்பினும் வினையினும் நெறிப்படத் தோன்றிக் காலமொடு வரூஉம் வினைச்சொல் லெல்லாம் உயர்திணைக் குரிமையும் அஃறிணைக் குரிமையும் ஆயிரு திணைக்குமோ ரன்ன உரிமையும் அம்மூ வுருவின தோன்ற லாறே.

இது, வினைச்சொற்களது பாகுபாடு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) குறிப்பினும் வினையினும் நெறிப்படத் தோன்றிக் காலமொடு வரூஉம் வினைச்சொல் எல்லாம் - குறிப்புப்பொருண்மைக்கண் னும் தொழிற்பொருண்மைக்கண்ணும் முறைமைப்படத் தோன்றிக் காலத் தொடு வரும் எல்லா வினைச்சொல்லும், உயர்திணைக்கு உரிமையும் அஃறிணைக்கு உரிமையும் ஆயிருதிணைக்கும் ஓரன்ன உரிமையும் - உயர்திணைக்கு உரிமையுடைமையும் அஃறிணைக்கு உரிமையுடைமையும் அவ்விரண்டு திணைக்கும் ஒப்ப உரிமையுடைமையும் என, அம்மூவுருவின தோன்றலாறே - அம்மூன்று கூற்றினையுடையவாந் தோன்றும் நெறிக்கண், எ-று.

(எ-டு.) உண்டான், கரியன்; சென்றது, செய்யது; வந்தனை, வெளியை என வரும். 'காலமொடு வருஉம்,' எனப் பின்னுங் கூறினார், குறிப்பிற்குங் காலம் உண்டு என்பது வலியுறுத்தற்கு.

இம்முக்காலத்தும் வருதற்கு உரிய காலங் காட்டும் எழுத்துக்களை ஆசிரியர் எடுத்து ஒதாராயினார், பின் உள்ளோர் காலங்கட்கு உரியவாக எடுத்தோதிய எழுத்துக்கள் தம்முள் மயங்கியும் வருதலின். ஆசிரியர், அங்ஙனம் மயங்குதல்பற்றி எடுத்தோதாமையின், உரையாசிரியரும் அவ்வெழுத்துக்களைச் சிறிதே காட்டினார்.

இனிப் பின்னுள்ளோர் கூறினார் என்பதுபற்றியும், மாணாக்கர்க்கு உய்த் துணரும் உணர்வின்று என்பதுபற்றியும், யாமும் அவ்வெழுத்துக்களைப் பிரித்துக் காட்டுதும். **சேனாவரையர்** அவ்வாறு பிரித்துக் காட்டுகின்றவர், 'நெறிப்படத் தோன்றி' என்பதனாற் பிரித்துக் காட்டுவர். அது பொருந்தாது, ஆசிரியர் எடுத்தோதாமல் 'மயங்கும்' என்று போதலின், இதனைச் 'செய்யுள் மருங்கினும்' (463) என்னும் அதிகாரப் புறனடையிற் 'பிரித்தனர் காட்டல்' என்பதனாற் பிரித்துக் காட்டுதும். அது மேற்கண்டு கொள்க. (4)

உயர்திணைத் தன்மைப்பன்மை வினைமுற்று

204. அவைதாம்,

அம்ஆம் எம்ஏம் என்னுங் கிளவியும்
உம்மொடு வருஉங் கடதற வென்னும்
அந்நாற் கிளவியோ டாயென் கிளவியும்
பன்மை யுரைக்குந் தன்மைச் சொல்லே.

இது, முறையானே உயர்திணை முற்றுவினை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவைதாம் - மேல் பகுக்கப்பட்ட வினையின் முப்பால் பாகு பாடுமாகிய அவைதாம் (ஆகுமாறு இனிச்சொல்லுவல்), அம் ஆம் எம் ஏம் என்னும் கிளவியும் - அம், ஆம், எம், ஏம் என்னும் ஈற்றவாகிய சொல்லும், உம்மொடு வருஉம் கட தற என்னும் அந்நாற் கிளவியொடு - உம் என்னும் இறுதி இடைச் சொல்லின் உகரம் க, ட, த, ற என்னும் ஒற்றின்மேல் ஏறிய கும்மும் டும்மும் தும்மும் றும்மும் என்னும் ஈற்றவாகிய அந்நான்கு சொல்லும், ஆயென் கிளவியும் - ஆகிய அவ்வெட்டுச் சொல்லும் பன்மை உரைக்கும் தன்மைச் சொல்லே - சொல்லுவான் தன்னொடு பிறரையுங் கூட்டிப் பன்மையினைச் சொல்லுந் தன்மைக்கு உரிய சொல்லாம், என்று.

இச்சூத்திரம் முதலாக, 'முன்னிலை வியங்கோள்' (224) ஈறாக, முற்று உணர்த்துகின்றார், வினையெச்சமும் பெயரெச்சமும் ஒழித்து. இச்சூத்திரத் தான் பன்மைத்தன்மையும் மேலைச் சூத்திரத்தான் ஒருமைத் தன்மையும் உணர்த்துகின்றார்.

முன்னர் நின்ற நான்கும் இறந்தகாலம்பற்றி வருங்கால் 'அம், ஆம்' என்பன தன்னோடு முன்னின்றாரையுந் தமராயவழிப் படர்க்கையாரையும் உள்படுத்துதி, **கடதற** என்னுங் கால எழுத்தின்முன் அம் 'அன்' பெற்றும், ஆம் 'அன்' பெறாதும் வரும். 'எம், ஏம்' என்பன, படர்க்கையாரை உள்படுத்துதி, அக்கால எழுத்தின்முன்னர் எம் 'அன்' பெற்றும் ஏம் 'அன்' பெற்றும் பெறாதும் வரும்.

(எ-டு.) நக்கனம், உண்டனம், உரைத்தனம், தின்றனம்; நக்கிலம், உண்டிலம், உரைத்திலம், தின்றிலம்; நக்கனமல்லம், உண்டனமல்லம், உரைத்தனமல்லம், தின்றனமல்லம் எனவும், நக்காம், உண்டாம், உரைத்தாம், தின்றாம்; நக்கிலாம், உண்டிலாம், உரைத்திலாம், தின்றிலாம்; நக்காமல்லாம், உண்டாமல்லாம், உரைத்தாமல்லாம், தின்றாமல்லாம் எனவும் நக்கனெம், உண்டனெம், உரைத்தனெம், தின்றனெம்; நக்கிலெம், உண்டிலெம், உரைத்திலெம், தின்றிலெம் : நக்கனெமல்லெம், உண்டனெ மல்லெம், உரைத்தெ மெமல்லெம், தின்றெமெமல்லெம் எனவும், நக்கனெம், நக்கேம்; உண்டனெம், உண்டேம், உரைத்தனெம், உரைத்தேம்; தின்றனெம், தின்றேம்; நக்கிலெம், உண்டிலெம், உரைத்திலெம், தின்றிலெம்; நக்கேமல் லெம், உண்டேமல்லெம், உரைத்தேமல்லெம், தின்றேமல்லெம் எனவும் வரும்.

இனி, 'அம், ஆம்' என்பனவற்றிற்கு,

(எ-டு.) நீயும் யானும் உண்டனம்; நீயும் யானும் உண்டாம்; நீயும் யானும் அவனும் உண்டனம்; நீயும் யானும் அவனும் உண்டாம் என வரும். ஏனையவற்றோடும் ஒட்டுக.

'எம், ஏம்' என்பனவற்றிற்கு,

(எ-டு.) யானும் அவனும் உண்டனெம்; யானும் அவனும் உண்டனெம், யானும் அவனும் உண்டேம் என வரும். ஏனையவற்றோடும் ஒட்டுக.

அந்நான்கு ஈறும் ஏனை எழுத்தின்முன் ஙகாரமும் ழகாரமும் ஒழித்து 'இன்' பெற்று வரும்.

(எ-டு.) அஞ்சினம், தப்பினம் எனவும்; உரிஞினம், எண்ணினம், பொருநினம், திருமினம், பன்னினம் எனவும், போயினம்; வாரினம், சொல்லினம், மேவினம், எள்ளினம் எனவும் வரும். ஒழிந்த மூன்றோடும் ஒட்டுக. கலக் கினம், தெருட்டினம், அருத்தினம், அரற்றினம் என்பன, ககர ஈறும் டகர ஈறும் தகர ஈறும் றகர ஈறும் முதல்நிலைச் சொல்லாய் நின்று 'இன்' பெற்றன.

இனி, இவை நிகழ்காலம் பற்றி வருங்கால் 'நில், நின்று' என்பவற்றோடு வந்து, முற்கூறியவாறே நிற்கும். 'நில்' என்பது லகரம் ஙகரமாய்த் தனக்கேற்ற றகரம் பெற்று நிற்கும்.

இனி, 'நின், கின்' என நிற்கும் என்றுமாம்.

(எ-டு.) உண்ணாநின்றனம், உண்கின்றனம்; உண்ணாநின்றிலம், உண்கின்றிலம் எனவும், உண்ணாநின்றாம், உண்கின்றாம்; உண்ணாநின்றிலாம், உண்கின்றிலாம் எனவும், உண்ணாநின்றெனம், உண்கின்றெனம்; உண்ணாநின்றெலம், உண்கின்றெலம் எனவும், உண்ணாநின்றேனம், உண்கின்றேனம்; உண்ணாநின்றேம், உண்கின்றேம்; உண்ணாநின்றிலேம், உண்கின்றிலேம் எனவும் வரும்.

உண்ணாகிடந்தாம், உண்ணாவிருந்தாம் எனக் 'கிட, இரு' என்பனவும் நிகழ்காலத்து வரும்.

உண்கிறெமெனக் 'கிறு' என்பது நிகழ்காலம் உணர்த்துதல் இக்கால வழக்கு.

இனி, இவை எதிர்காலம் பற்றி வருங்கால் பகரமும் வகரமும் பெற்று வரும். வகரம் ஏற்புழிக் குகரமும் உகரமும் அடுத்தும் நிற்கும்.

(எ-டு.) உண்பம், உண்குவம், உரினுவம், திருமுவம், உண்ணலம் எனவும்; 'உண்பாம், உண்குவாம், உண்ணாம் எனவும்; உண்பெம் உண்குவெம், உண்ணெலம் எனவும்; உண்பேம், உண்குவேம், உண்ணேம் எனவும் வரும்.

இனி, 'அம்' ஈறு வருங்கால், அண்கணாளனை நகுகம் யாமே' (அகம். 32 : 21) எனவும், 'பாடுகம் வம்மின் போதுகம்' (கலி. 104 : 63) எனவும், 'பாடுகம் வாவாழி தோழி,' (கலி. 41 : 1) எனவும் ககரம் எதிர்காலமும் உணர்த்தி வரும். கூறுவன், சொல்லுவன், போதுவன் என வரும் வகரமும் எதிர்காலம் உணர்த்தும்.

'இனி, 'உம்மொடு வருஉங் கடதற,' உண்கும், உண்டும், வருதும், சேறும் என வரும். யானும் நீயும் உண்கும்; யானும் அவனும் நீயும் உண்கும் என எல்லாவற்றோடும் ஒட்டுக.

இக் கடதறக்கள் முதல்நிலையை அடுத்து வருங்கால் இறப்பும், ஈற்றினை அடுத்து வருங்கால் எதிர்வும் உணர்த்தும். இனி, இவற்றுள் சிறுபான்மை நிகழ்காலம் உணர்த்துவனவும் உள. அது, 'சிறுகண் யானை யொடு பெருந்தேர் எய்தி, யாமவ ணின்றும் வருதும்' (சிறுபாண். 142, 3) என வரும். இனி, 'உரினுவும், திருமுவும்' என ஏனை எழுத்தின்முன் உகரம் பெற்று வரும். (5)

உயர்திணைத் தன்மைஒருமை வினைமுற்று

205. கடதற என்னும்

அந்நான் கூர்ந்த குன்றிய லுகரமோடு

என்னேன் அல்லென வருஉம் ஏழுந்
தன்வினை உரைக்குந் தன்மைச் சொல்லே.

இது, தனித்தன்மையாகிய முற்றுக் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) கடதற என்னும் அந்நான்கு ஊர்ந்த குன்றிய லுகரமோடு - க, ட, த, ற என்னும் அந்நான்கு மெய்யையும் ஊர்ந்து வந்த குற்றியலுகரத்தினை ஈறாக உடைய அந்நான்கு சொல்லும், என் ஏன், அல் என வருஉம் ஏழும - என், ஏன், அல் என்று சொல்ல வருகின்ற மூன்று ஈற்றுச்சொல்லு மாகிய அவ்வேழும், தன் வினை உரைக்குந் தன்மைச்சொல்லே - பிறரை உள்படுத்தாது தன் வினையை உணர்த்துந் தன்மைச்சொல்லாம், எ-று.

குற்றுகரம் நான்கும், பெரும்பான்மையும் எதிர்காலத்துஞ் சிறுபான்மை ஏனைக்காலத்தும் வரும்.

(எ-டு.) உண்கு, உண்டு, வருது, சேறு, உரினுகு, திருமுகு என 'உம்' ஈறு போல எதிர்காலங் காட்டின. 'கழிந்தது பொழிந்தென வான்கண் மாறினும், தொல்லது விளைந்தென நிலம்வளங் கரப்பினும்' (புறம். 203:1, 2) என்புழிப் 'பொழிந்து' எனவும், 'விளைந்து' எனவும் இறந்தகாலம் உணர்த்தின. நிகழ்காலம் வந்துழிக் காண்க. 'அழா அற்கோ வினியே நோய் நொந்துறைவி' (குறுந். 192) என்னுங் குறுந்தொகைப் பாட்டினுள் 'அழுது' என்னும் உடம்பாட்டிற்கு 'அழா அற்கு' என எதிர்மறை வந்தது.

இனி, ஓசை வேற்றுமையான், ககர உகரமும் றகர உகரமும் வியங் கோள் முற்றாயும் நிற்கும். 'நெடுந்தேர் தாங்குமதி வலவ! என்றிழிந்தனன்' (அகம். 66 : 12, 13) எனவும் 'தாங்குநின் அவலம் என்றீர்' எனவும் 'நீயுறும் பொய்ச்சூள் அணங்காகின் மற்றினி, யார்மேல் விளியுமோ? கூறு' (கலி. 88, 20, 21) எனவும் வரும்.

'என், ஏன்' என்பன, மூன்றுகாலமும் பற்றி வரும். இவை கால எழுத்துப் பெறுங்கால் 'என் ஈறு' 'எம்' ஈற்றோடும், 'ஏன் ஈறு' 'ஏம்' ஈற்றோடும் ஒக்கும். உண்டனென், உண்டிலென், உண்டனெனல்லென்; உண்ணாநின்றனென், உண்கின்றனென், உண்ணாநின்றிலென், உண்கின்றிலென்; உண்பென், உண்குவென், உண்ணலென் எனவும், உண்டனென், உண்டேன், உண்டிலேன், உண்டனெனல்லேன்; உண்ணாநின்றனென், உண்ணாநின்றேன், உண்கின்றனென், உண்கின்றேன், உண்ணாநின்றிலென், உண்கின்றிலேன்; உண்பென், உண்குவென், உண்ணென் எனவும் வரும்.

இனிப் பகர வகரங்கள் நிகழ்காலத்தும் வரும். 'கூடநீர் நின்ற பெற்றி கண்டிப்பால் நோக்குவேற்கு' (சீவக. 1751) என்புழிப் 'பார்க்கின்றேற்கு' எனப் பொருள் தந்தவாறு காண்க. பகரம் வந்துழிக் காண்க.

‘அல்’ ஈறு, பகர வகரம் பெற்று, எதிர்காலத்து வரும். உண்பல், வருவல் என வரும்; உண்ணாநிற்பல் எனச் சிறுபான்மை நிகழ்காலமும் பெறும். ஒழிவல், தவிர்வல் என வரும் மறை வாய்பாடும் அறிக.

வினைகொண்டு முடியுஞ் செய்கு என்பதனை உம் ஈற்றோடு இயைய வைத்தமையான், செய்கும் என்பதூஉம் காண்கும் வந்தேம், என வினை கொண்டு முடியும். (6)

செய்கு வினைகொண்டு முடிதல்

206. அவற்றுள்,

செய்கென் கிளவி வினையொடு முடியினும்
அவ்வியல் திரியா தென்மனார் புலவர்.

இஃது, அவற்றுள் சகர உகர ஈற்றிற்கு முடிபு வேற்றுமை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவற்றுள் - முற்கூறிய ஒருமைத் தன்மை வினை ஏழனுள், செய்கு என் கிளவி வினையொடு முடியினும் - செய்கு என்னும் முற்றுச் சொல் பெயரொடு முடியாது வினையொடு முடியினும், அவ்வியல் திரியாது என்மனார் புலவர் - அம்முற்றுச் சொல்லாம் தன்மையின் திரியாது என்று கூறுவர் புலவர், எ-று.

(எ-டு.) ‘காண்கு வந்திசின் பெரும! (புறம். 17 : 33) என வரும். ‘நோகோ யானே’ (ஐங்குறு. 205) எனப் பெயர் கோடல் சிறுபான்மையாம். (7)

படர்க்கை ஒருமை வினைமுற்று

207. அன்ஆன் அள்ஆள் என்னும் நான்கும்
ஒருவர் மருங்கிற் படர்க்கைச் சொல்லே.

இது, படர்க்கை ஒருமை முற்று உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) அன் ஆன் அள் ஆள் என்னும் நான்கும் - அன், ஆன், அள், ஆள் என்னும் ஈற்றை உடைய நான்கு சொல்லும், ஒருவர் மருங்கிற் படர்க்கைச் சொல்லே - ஒருவன், ஒருத்தி என்னும் உயர்திணை ஒருமைப் பாலிடத்துப் படர்க்கையை உணர்த்துஞ் சொல்லாம், எ-று.

இந்நான்கு ஈறும் மூன்றுகாலமும் பற்றி வருங்கால் அன்னும் அள்ளும் அம் ஈற்றோடும், ஆனும் ஆளும் ஆம் ஈற்றோடும் ஒக்கும்.

(எ-டு.) உண்டனன், உண்டிலன்; உண்ணாநின்றனன், உண்கின்றனன், உண்ணாநின்றிலன், உண்கின்றிலன்; உண்பன், உண்குவன், உண்ணலன் எனவும், உண்டான், உண்டிலான்; உண்ணாநின்றான், உண்கின்றான், உண்ணாநின்றிலான், உண்கின்றிலான்; உண்பான், உண்குவான், உண்ணான் எனவும், உண்டனள், உண்டிலள்; உண்ணாநின்றனள், உண்கின்றனள், உண்ணாநின்றிலள், உண்கின்றிலள்; உண்பள், உண்குவள், உண்ணலள் எனவும், உண்டாள், உண்டிலாள்; உண்ணாநின்றாள், உண்கின்றாள்,

உண்ணாநின்றிலாள், உண்கின்றிலாள்; உண்பாள், உண்குவாள், உண்ணாள் எனவும் வரும், உண்டனனல்லன், உண்டானல்லன்; உண்டன ளல்லன், உண்டாளல்லன் எனப்பிற வாய்பாட்டான்வரும் மறையும் அறிக.(8)

படர்க்கைப் பன்மை வினைமுற்று

208. ஆர்ஆர் ப என வருஉம் மூன்றும்
பல்லோர் மருங்கிற் படர்க்கைச் சொல்லே.

இது, படர்க்கைப்பன்மை முற்று உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) ஆர்ஆர் ப என வருஉம் மூன்றும் - ஆர், ஆர், ப என்னும் ஈற்று எழுத்தினை உடையவாய் வரும் மூன்று சொல்லும், பல்லோர் மருங்கிற் படர்க்கைச் சொல்லே - பல்லோரிடத்துப் படர்க்கைப் பன்மையை உணர்த்துஞ் சொல்லாம், எ-று.

ஆர், ஆர் என்னும் இரண்டு ஈறும், மூன்று காலமும் பற்றி வரும். இவை காலஎழுத்துப் பெறுங்கால் அன் ஈற்றோடு ஆர் ஈறும், ஆன் ஈற்றோடு ஆர் ஈறும் ஒக்கும்.

(எ-டு.) உண்டனர், உண்டிலர்; உண்ணாநின்றனர், உண்கின்றனர், உண்ணாநின்றிலர், உண்கின்றிலர்; உண்பர், உண்குவர் உண்ணலர் எனவும், உண்டார், உண்டிலார்; உண்ணாநின்றார், உண்கின்றார், உண்ணாநின்றிலார், உண்கின்றிலார்; உண்பார், உண்குவார், உண்ணார் எனவும் வரும். உண்டனரல்லர், உண்டாளல்லர் என வரும் மறைவிகற்பமும் அறிக.

பகரம் எதிர்காலம் பற்றி வருங்கால் உகரமும் குகரமும் அடுத்தும் அடாதும் நிற்கும்.

(எ-டு.) உரிஞுப வருகுப எனவும், உண்ப எனவும் வரும். ஒழிப, தவிர் ப என மறையும் வரும். உண்ணாதொழிப என்பது எல்லாவற்றிற்கும் பொது. இஃது, உண்ணாநிற்ப என நிகழ்காலத்தும் வரும். (9)

செய்மார் வினைகொண்டு முடிதல்

209. மாரைக் கிளவியும் பல்லோர் படர்க்கை
காலக் கிளவியொடு முடியு மென்ப.

இதுவும், பன்மைக்கு உரிய ஈறும் அதன் முடிபு வேற்றுமையுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மாரைக் கிளவியும் பல்லோர் படர்க்கை - முன்னையனவே அன்றி, மார் ஈற்றுச் சொல்லும் பல்லோரை உணர்த்தும் படர்க்கைச்சொல்லாம்; காலக் கிளவியொடு முடியும் என்ப - அஃது அவைபோலப் பெயர் கொள்ளாது வினைகொண்டு முடியும், எ-று.

'மார்' உகரம் அடுத்தும் அடாதும் நிற்கும்.

(எ-டு.) 'எள்ளுமார் வந்தாரே ஈங்கு,' (கலி. 81 : 24) 'ஆர்த்துஆ கொண்மார் வந்தார்' என வரும். இஃது எதிர்காலம். 'நிலவன் மாரே புலவர்' (புறம். 375 : 18) 'பாடில் மன்னரைப் பாடன்மார் எமரே' (புறம். 375 : 21) 'நோய்மலி வருத்தம் காணன்மார் எமரே' (நற். 64) என்பன, 'நிலவுக, பாடுக, காண்க,' என்னும் வியங்கோட்கு எதிர்மறை என்று உணர்க.

இனி, 'நிலவுவார், பாடுவார், காண்பார்' என்பன சில வியங்கோள் முற்று,' என்று கூறி, அவற்றிற்கு எதிர்மறையாய், நிலவாதொழிவார், பாடாதொழிவார், காணாதொழிவார் என ஏவற்பொருண்மையை உணர்த்தி நின்றன என்றலும் ஒன்று. (10)

உயர்திணைத் தெரிநிலை முற்றின் தொகை

210. பன்மையும் ஒருமையும் பாலறி வந்த
அந்நா லைந்தும் மூன்றுதலை யிட்ட
முன்னுறக் கிளந்த உயர்திணை யவ்வே.

இது, 'விரிந்தது தொகுத்து'த் தெரிநிலை வினைகள் உயர்திணைக்கு உரிய என்கின்றது.

(இ-ள்.) பன்மையும் ஒருமையும் பால் அறிவந்த மூன்று தலையிட்ட அந்நாலைந்தும் - பன்மையும் ஒருமையுமாகிய பால் அறிய வந்த இருபத்து மூன்று ஈற்று வினைச்சொல்லும், முன்னுறக்கிளந்த உயர்திணைய - கிளவியாக்கத்துக் கூறப்பட்ட உயர்திணையை உடையனவாம், எ-று.

ஈண்டுக் கூறியதனாற் பயன், அன், ஆன் முதலிய இடைச்சொற்பற்றி உயர்திணைப்படர்க்கை வினைமுற்று உணர்த்துதல்; ஆண்டுக் கூறியதனாற் பயன், வழக்காத்தற்கு அவற்றின் ஈறுகளைத் தொகுத்து இலக்கண வழக்கு உணர்த்துதல் என்றுணர்க. (11)

உளப்பாட்டுத் தன்மைவினைமுற்றின் திரிபு

211. அவற்றுள்,
பன்மை உரைக்குந் தன்மைக் கிளவி
எண்ணியல் மருங்கின் திரிபவை யுளவே.

இஃது, உளப்பாட்டுத்தன்மைக்குத் திரிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவற்றுள் பன்மை உரைக்கும் தன்மைக் கிளவி - முற்கூறப் பட்ட இருபத்துமூன்று சொற்களுள் பன்மையை உணர்த்துந் தன்மைச் சொல், எண் இயல் மருங்கின் திரிபவை உள - எண்ணுதல் நடக்கும் இடத்து அஃறிணையை உளப்படுத்தித் திரிவன உள, எ-று.

(எ-டு.) 'யானுமென் எஃகமும் சாறும். இஃது அஃறிணையை உளப்படுத்தல் 'தன்மைச்சொல்' (43) என்னுஞ் சூத்திரத்தான் வந்தது. (12)

‘யார்’ உயர்திணை முப்பாற்கும் உரித்தாதல்

212. யாஅர் என்னும் வினாவின் கிளவி
அத்திணை மருங்கின் முப்பாற்கும் உரித்தே.

இஃது, உயர்திணை வினைக்குறிப்பினுள் ஒன்று கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) யாஅர் என்னும் வினாவின் கிளவி அத்திணைமருங்கின் முப்பாற்கும் உரித்தே - யார் என்னும் வினாப்பொருளை உணர்த்துஞ் சொல் உயர்திணை மருங்கின் மூன்று பாற்கும் உரித்து, எ-று.

(எ-டு.) அவன் யார்? அவள் யார்? அவர் யார்? இது, வினைக்குறிப்பாயினும், பல்லோர் படர்க்கையை உணர்த்தும் ஆர் ஈற்றான் மூன்று பாலை யும் உணர்த்துதலின், அவற்றொடு வையாது ஈண்டு வைத்தார். ‘உயர்திணைக்கு உரித்து’ எனவே, அஃறிணைக்கு உரித்தன்றிச் சிறுபான்மை வருதல் கொள்க. அஃது,

‘ஊதைகூட் டுண்ணும் உகுபனி யாமத்தெங்
கோதைகூட் டுண்ணிய தான்யார்மன் - போதெல்லாம்
தாதொடு தாமுந்தார்க் கச்சி வளநாடன்
தூதொடு வாராத வண்டு?’ (நன். சூ. 349 உரை)

என உண்ணிய வண்டுதான் யார்? என அஃறிணைக்கண் வந்தது.

இது திணை வழவமைதி என்றலும் ஒன்று. (13)

ஆன் ஆள் ஆர் ஈற்று ஆ, செய்யுளுள் ஓஆதல்

213. பாலறி மரபின் அம்மூ வீற்றும்
ஆஓ ஆகுஞ் செய்யு ளுள்ளே.

இஃது, அவ்விருபத்துமூன்று ஈற்றினுள் மூன்று ஈறு செய்யுளுள் திரியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) பால் அறி மரபின் அம்மூவீற்றும் - பால் விளங்க வரும் இயல்பையுடைய ஆன், ஆள், ஆர் என்னும் மூன்று ஈற்றின்கண்ணும், ஆ ஓ ஆகும் செய்யுளுள்ளே - ஆகாரம் ஓகாரமாஞ் செய்யுளிடத்து, எ-று.

(எ-டு.) ‘வினவி நிறந்தோனே’ (அகம். 48 : 14) நல்லை மன்னென நகூஉப்பெயர்ந்தோனே’ (அகம். 248 - 16) ‘வாடா வள்ளியங் காடிற்றந்தோரே’ (குறுந். 216) என வரும்.

வந்தோம், சென்றோம் என்னும் வழக்கு ஏம் ஈற்றின் சிதைவு என மறுக்க. (14)

ஆய் என்னும் ஈற்று ஆவும் ஓவாதல்

214. ஆயென் கிளவியும் அவற்றொடு கொள்ளும்.

இது, விரவுவினையும் அம்முடிபு பெறும் என்கின்றது.

(இ-ள்.) ஆய் என் கிளவியும் அவற்றொடு கொள்ளும் - முன்னிலை ஈற்றுள் ஆய் என்னும் ஈறும் மேற்கூறப்பட்டனபோல ஆகாரம் ஓகாரமாஞ் செய்யுளுள், எ-று.

(எ-டு.) 'வந்தோய் மன்ற தண்கடற் சேர்ப்ப!' (அகம். 80 : 3) என வரும்.

இவ்விரவுவினை உயர்திணைமேல் வந்தால் ஆ ஓ ஆம் என்றற்கும், ஆ ஓ ஆதல் அதிகாரப்படுதலானும் ஈண்டுக் கூறினார். இவை தொழிற் பெயராயின், பெயரியலுள் அடங்கும். (15)

உயர்திணைக் குறிப்புவினைமுற்று

215. அதுச்சொல் வேற்றுமை யுடைமை யானும்
கண்ணென் வேற்றுமை நிலத்தி னானும்
ஓப்பி னானும் பண்பி னானுமென்று
அப்பாற் காலங் குறிப்பொடு தோன்றும்.

இது, நிறுத்தமுறையானே உயர்திணை வினைக்குறிப்பு உணர்த்து கின்றது.

(இ-ள்.) அதுச்சொல் வேற்றுமை உடைமையானும் - ஆறாம் வேற்றுமையது உடைமைப்பொருட்கண்ணும், கண் என் வேற்றுமை நிலத்தினானும் - ஏழாம் வேற்றுமையது நிலப்பொருண்மைக்கண்ணும், ஓப்பினானும் - உவமத்தின்கண்ணும், பண்பினானும் - பண்பின்கண்ணும், என்று அப்பாற்காலம் குறிப்பொடு தோன்றும் - என அப்பொருட்பகுதி பற்றி வருஞ் சொல்லகத்துக் காலங் குறிப்பான் தோன்றும், எ-று.

'உடைமை' என்பது, உடைமைத்தன்மையும் உடைமைப்பொருளும் என இருவகைப்படும். உடைமைத்தன்மையாவது, தன் செல்வத்தை நுகராதே நினைந்து இன்புறுதற்கு ஏதுவாகிய பற்றுள்ளம். அஃது, 'ஆங்கவை ஒருபாலாக' (12) என்னும் மெய்ப்பாட்டியற்குத்திரத்து 'உடைமை இன்புறல்' என்பத னான் உணர்க. உடைமைப் பொருளாவது, ஒன்றற்கு ஒன்றை உரிமை செய்து நிற்பது. அஃது, 'இப்பொருளினுடையது இப்பொருள்' என்றும், 'இப்பொருள் இப்பொருளினுடையையிருந்தது,' என்றும், 'இப்பொருளை உடையதாயிருந்தது இப்பொருள்' என்றும் மூன்று வகைப்படும். அவை முறையே 'சாத்தனது ஆடை' என ஆறன் உருபாயும், 'ஆடை சாத்தனது,' எனவும், 'குழையன், கச்சினன்' எனவும் வினைக்குறிப்பாயும் நிற்கும். உருபு உணர்த்தும்வழி ஆடை முதலியன பின் நிற்குமாறும், குறிப்பு உணர்த்தும் வழி ஆடை முதலியன முன் நிற்குமாறும் உணர்க. 'குழையன்' என்புழி, மேல்வந்து முடிக்கும் வினைமுதற் பெயரைத் தோற்றுவித்து நிற்கும் 'அன்' என்னும் பால் காட்டும் ஈறு நின்று உடைமைப்

பொருளைத் தனக்கு உரிமைசெய்யும் உடைமையை விரித்து நிற்கும் என்றுணர்க.

இனி, 'இல்லத்தன், புறத்தன்' எனவும், 'பொன்னன்னன், புலி போல் வான்' எனவும், 'கரியன், செய்யன்' எனவும் வரும். 'கரியன்' என்பது, 'இவ்வண்ணமாய் இருப்பன்,' என்னும் பொருள் உணர்த்தி முதனிலையாய் நின்றலின், பண்பாம். 'கருமையன்' என்பது, பண்புப்பெயர் உடைமைப்பொருளாய் நின்று 'கருமையை உடையன்' என உருபேற்று நின்றலின், உடைமைப்பொருளாம். 'இவ்வாறன் உடைமைப்பொருட்கு இரண்டாவது விரியுமாறு என்னை?' எனின், 'வனைந்தான்' என்னுந் தெரிநிலை முற்றுச் சொல் 'செய்தான்' என்னுங் காரியத்தினை நிகழ்த்தும் காரணங்கள் எட்டனையும் உள்ளடக்கி வினைமுதலோடு அமைந்து மாறிநின்று அவாய்நிலை தோன்றிய காலத்துச் செயப்படுபொருள் முதலிய ஏழனையும் விரித்து நிற்குமாறுபோல, 'உடையன்' என்னும் வினைக்குறிப்பு முற்றுச்சொல்லும், உடையனாய் இருந்தான்' என விரிந்துழி, உணரப்படும் காரியத்தினை நிகழ்த்தும் காரணங்கள் எட்டனையும் உள்ளடக்கி வினைமுதலோடு அமைந்து மாறி நின்று அவாய்நிலை தோன்றிய காலத்துச் செயப்படு பொருள் முதலிய ஏழனையும் விரித்துநிற்கும் ஆதலான், 'உடையன்' என்பதனுள் அடங்கி நின்ற செயப்படுபொருட்குக் 'குழையை' என உருபை விரித்தல் அதற்கு இயல்பு என்று உணர்க. இத்தெரிநிலையும் குறிப்பும் இங்ஙனம் உருபை விரித்து நின்றலின் அன்றே ஆசிரியர்,

'ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி
எவ்வழி வரினும் வினையே வினைக்குறிப்பு
அவ்விரு முதலிற் றோன்றும் அதுவே'

(72)

என்றது.

தெரிநிலைவினைத் தொழிற்பெயர் காலந் தோன்றி நின்றாற்போலக் 'கச்சினான், இல்லத்தான்' என்றாற்போலுங் குறிப்புப்பெயருங் காலந் தோன்றிநிற்கும் என்றுணர்க.

'தன்னினம் முடித்தல்' என்பதனான், 'ஐயாட்டையன், துணங்கையன்' எனச் சிறுபான்மை காலமும் வினைசெய் இடமும்பற்றி வருவனவுங் கொள்க.

'ஒப்பினானும்' என்பதற்கு உதாரணமாகிய 'பொன்னன்னான்' என்பது, ஒப்புமைக் குணப்பண்பாதலின், வினைக்குறிப்பிற்கும் குணப்பண்பிற்கும் உரியவாக மேற்கூறுகின்ற 'வன்மை' முதலியவற்றொடு வைக்க. எனின், இக் குணம் உவமைக்கும் உவமிக்கும் பொருட்கும் ஒப்பநின்றலின் ஈண்டு வைத்தார், அவற்றின் வேறென்று கருதி.

(16)

இதுவும் அது

216. அன்மையின் இன்மையின் உண்மையின் வன்மையின்
அன்ன பிறவுங் குறிப்பொடு கொள்ளும்
என்ன கிளவியுங் குறிப்பீபை காலம்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) அன்மையின் இன்மையின் உண்மையின் வன்மையின் - அன்மை இன்மை உண்மை வன்மை என்னும் பொருள்பற்றி வருவனவும், அன்ன பிறவும் குறிப்பொடு கொள்ளும் என்ன கிளவியும் - அவை போல் வன பிறவுமாய்க் குறிப்புப் பொருண்மையொடு பொருந்தும் எல்லாச் சொல்லும், காலம் குறிப்பு - காலங் குறிப்பான் உணரப்படும் சொல்லாம், என்று.

பண்பாவது, ஒரு பொருள் தோன்றுங் காலத்து உடன்தோன்றி அது கெடுத்துணையும் நிற்பது. குறிப்பாவது, பொருட்குப்பின் தோன்றிச் சிறிது பொழுது நிகழ்வது. அன்மையாவது, 'எப்பொருளும் அல்லன் இறைவன்,' என்றால் பண்பை உணர்த்தியும், 'அவன்தான் இவன் அல்லன்,' என்றாற் குறிப்பை உணர்த்தியும் நிற்கும். இதற்கு உடம்பாடு 'ஆவன்' என்பதாம்.

இனி, உண்மைக்கு இன்மை மறை என்று உணர்க. உண்மைதாம் மூவகைய: அவை, 'ஆ உண்டு', என உண்மையை உணர்த்தியும், 'எவ்வுயிர்க் கண்ணும் இறைவன் உளன்' எனப் பண்பை உணர்த்தியும், 'மாற்றருந் துப்பின் மாற்றோர் பாசறைஉளன்.' (புறம். 309 : 5, 6) எனக் குறிப்பை உணர்த்தியும் நிற்கும்.

இன்மையாவது, 'பொய்யர் நெஞ்சில் புனிதன் இலன்,' எனப் பண்பை உணர்த்தியும். 'மாற்றோர் பாசறை இலன்' எனக் குறிப்பை உணர்த்தியும் நிற்கும். இவ்வின்மைதான், 'குழை இலன்; கச்சு இலன்' என உடைமைக்கு மறையாயும் நிற்கும். இவற்றிற்குப் பொருள் உரைக்குங்கால் 'குழையை உடையன் அல்லன்,' என அன்மை வருமாறும் உணர்க.

'வன்மை' என்றது, வலியும் ஒன்றனை வல்லுதலுமாம். அது 'மெய் வலி யன்' எனப் பண்பை உணர்த்தியும், 'சொல்ல வல்லன்' எனக் குறிப்பை உணர்த்தியும் நிற்கும். இதற்கு மறை, 'வல்லன் அல்லன்' என்பதாம். 'அல்லன், அல்லர், இல்லன், இல்லர், உளன், உளர், வல்லன், வல்லர்' எனவும் ஒட்டுக. இவ்வன்மை முதலிய நான்கனது பண்பையுங் குறிப்பையும் ஈண்டுங் கொள்க.

'அன்ன பிறவும்' என்றதனான், 'நல்லன், நல்லன், நல்லர், தீயன், தீயன், தீயர், உடையன், உடையன், உடையர்' என்னுந் தொடக்கத்தனவுங் கொள்க.

இவ்விரண்டு சூத்திரத்தாற் கூறியவற்றை 'அம் ஆம்' என்பன முதலிய வற்றுள் ஏற்பனவற்றொடு படுத்து ஒட்டிக்கொள்ளுமாறு மேற்கூறுப.(17)

உயர்திணைக் குறிப்புவினைமுற்றின் ஈறு

217. பன்மையும் ஒருமையும் பாலறி வந்த
அன்ன மரபிற் குறிப்பொடு வருஉம்
காலக் கிளவி யுயர்திணை மருங்கின்
மேலைக் கிளவியொடு வேறுபா டிலவே.

இது, முற்கூறிய வினைக்குறிப்பிற்கு ஈறாமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) பன்மையும் ஒருமையும் பால் அறிவந்த - பன்மையும் ஒருமையுமாகிய பால்களை அறிய வந்த, அன்ன மரபிற் குறிப்பொடு வருஉம் காலக்கிளவி - அத்தன்மைத்தாகிய முறைமையினையுடைய காலங் குறித்துக் கோடலொடு வரும் வினைச்சொற்கள், உயர்திணை மருங்கின் மேலைக்கிளவி யொடு வேறுபாடு இல-உயர்திணையிடத்து மேற்கூறிய தெரிநிலை வினையின் ஈறுகளோடு ஈறு வேறுபாடின்றித் தமக்கு ஏற்பனவற்றைக் கொள்ளும், எ-று.

அவை 'அம், ஆம், எம், ஏம், என், ஏன்' என்னுந் தன்மை ஈறு ஆறும், அன், ஆன், அள், ஆள், அர், ஆர்' என்னும் படர்க்கை ஈறு ஆறுமாம்.

(எ-டு.) கரியம், கரியாம்; கரியெம், கரியேம்; கரியென், கரியேன் எனவும், கரியன் கரியான்; கரியள், கரியாள்; கரியர், கரியார் எனவும் வரும். 'உடையம், நிலத்தம், பொன்னன்னம், அல்லம்' என ஒழிந்தவற்றோடும் ஒட்டுக. (18)

அஃறிணைப் பன்மைத் தெரிநிலை வினைமுற்று

218. அஆ வளன வருஉம் இறுதி
அப்பால் மூன்றே பலவற்றுப் படர்க்கை.

இது, முறையானே அஃறிணைத் தெரிநிலைவினை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அ ஆ வ என வருஉம் இறுதி அப்பால் மூன்றே - அகரமும் ஆகாரமும் வகர உயிர்மெய்யுமாகிய ஈற்றையுடைய அக்கூற்று மூன்று சொல்லும், பலவற்றுப் படர்க்கை - அஃறிணைப் பன்மைப் படர்க்கை வினையாம், எ-று.

அகரம் இறந்தகாலம்பற்றி வருங்கால் 'க, ட, த, ற' என்னும் அந்நான் கன்முன் 'அன்' பெற்றும் பெறாதும், ஏனை எழுத்தின்முன் ஙகார முகாரம் ஒழித்து 'இன்' பெற்றும், யகரத்தின்முன் சிறுபான்மை இன்னேயன்றி 'அன்'னும் பெற்றும் பெறாதும் வரும்.

(எ-டு.) தொக்கன, தொக்க, தொக்கில; உண்டன, உண்ட, உண்டில; வந்தன, வந்த, வந்தில; சென்றன, சென்ற, சென்றில எனவும்; அஞ்சின,

தப்பின எனவும், உரிஞின, நண்ணின, பொருநின, செருமின, துன்னின எனவும், போயின, சேரின, சொல்லின, மேவின, துள்ளின எனவும், போயன, போய எனவும் வரும்.

இனி, அகரம் நிகழ்காலம் பற்றி வருங்கால் 'நில், கின்று' என்பனவற்றோடு 'அன்' பெற்றும் பெறாதும் வரும். உண்ணாநின்றன, உண்ணாநின்ற, உண்ணாநின்றில; உண்கின்றன, உண்கின்ற, உண்கின்றில என வரும்.

இனி, அகரம் எதிர் காலம் பற்றி வருங்கால் பகர வகரத்தோடு 'அன்' பெற்றும் பெறாதும் வரும்.

(எ-டு.) உண்பன, உண்ப, உண்ணல; வருவன, வருவ என வரும். உரினுவன, உரினுவ என உகரம் பெற்று ஏனை எழுத்தின்கண் வருதலும் ஏற்பழிக் கொள்க.

இனி, ஆகாரம் காலஎழுத்துப் பெறாது எதிர்காலத்துப் பயின்று மறையாய் வரும்.

(எ-டு.) உண்ணா, தின்னா என வரும்.

இனி, வகரம் எதிர்காலத்திற்கு உரித்தாய்க் குகரம் பெற்றும் பெறாதும், ஏற்றவழி உகரம் பெற்றும் வரும்.

(எ-டு.) உண்குவ, தின்குவ எனவும், ஓடுவ, தாவுவ எனவும், உரினுவ, செருமுவ எனவும் வரும். உண்டனவல்ல, உண்டனவில்லை எனப் பிற வாய்பாட்டு மறையும் அறிக. (19)

அஃறிணை ஒருமைத் தெரிநிலை வினைமுற்று

219. ஒன்றன் படர்க்கை த ற ட ஊர்ந்த குன்றிய லுகரத் திறுதி யாகும்.

இஃது, ஒருமைவினை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஒன்றன் படர்க்கை - ஒன்றனை உணர்த்தும் படர்க்கை வினையாவது, த ற ட ஊர்ந்த குன்றியலுகரத்து இறுதி ஆகும் - த, ற, ட என்னும் ஒற்றுக்களை ஊர்ந்து நின்ற குன்றிய லுகரத்தினை ஈறாகவுடைய சொல்லாம், எ-று.

தகர உகரம் இறந்தகாலத்து வருங்கால் 'க, ட, த, ற' க்கள் முன் அகரம் பெற்றும், ஏனை எழுத்தின்முன் இகரமும் யகர உயிர்மெய்யும் பெற்றும், யகர உயிர்மெய்யே பெற்றும் வரும்.

(எ-டு.) புக்கது, புக்கிலது; உண்டது, உண்டிலது; வந்தது, வந்திலது; சென்றது, சென்றிலது எனவும், எஞ்சியது, தப்பியது எனவும், உரிஞியது, நண்ணியது, பொருநியது, செருமியது, துன்னியது எனவும், போயது, கூறியது, சொல்லியது, மேவியது, துள்ளியது எனவும் வரும்.

இனி, நில், கின்று என்பனவற்றொடு நிகழ்காலத்தின்கண் அகரம் பெற்று வரும்.

(எ-டு.) நடவாநின்றது, நடவாநின்றிலது; நடக்கின்றது, நடக்கின்றிலது; உண்ணாநின்றது, உண்ணாநின்றிலது; உண்கின்றது, உண்கின்றிலது என வரும்.

இனி, எதிர்காலத்தின்கண் உயிர்மெய்யான பகர வகரம் பெற்று, உண்பது, செல்வது என வரும்.

நகர உகரம், 'க, ட, த, ற' என்பனவற்றின்முன் அன்னும் இன்னும் பெற்றும், ஏனை எழுத்தின்முன் 'இன்' பெற்றும், அவ்வின்னின் நகரம் திரிந்தும் இறந்தகாலம் பற்றி வரும்.

(எ-டு.) புக்கன்று, புக்கின்றது; உண்டன்று, உண்டின்று; வந்தன்று, வந்தின்று; சென்றன்று, சென்றின்றது என வரும். 'கூயின்று, கூயிற்று, போயின்று, போயிற்று' என ஏனை எழுத்தோடும் ஒட்டிக்கொள்க. 'வந்தின்று' என்பது இல்லினது லகரம் நகரமாய்த் திரிந்த எதிர்மறை வினையாதல், வந்தில, வந்திலன், வந்திலள், வந்திலர் என்னும் ஏனைப்பாற் சொல்லான் அறிக. இந்த நகர உகரம், 'தாலி களைந்தன்று மிலனே' (புறம். 77 : 7) எனவும், 'வியந்தன்று மிழிந்தன்று மிலனே' (புறம். 77 : 10) எனவும் உயர்திணைக் கண்ணும் வந்த தால் எனின், அவை 'களைந்தான், வியந்தான், இழிந்தான்' என்பனவற்றிற்கு மறையாய்க் 'களைந்திலன், வியந்திலன், இழிந்திலன்' என நிற்கின்றவை 'களைந்தன்றுமிலன், வியந்தன்றுமிலன், இழிந்தன்றுமிலன்' என முற்று வினைத் திரிசொல்லாய் நின்றன.

இனி, டகர உகரம் மூன்று காலத்திற்கும் உரிய வினைக்குறிப்பாய்க் குண்டுசுட்டு, குறுந்தாட்டு என வரும்.

மேல் குறிப்பினைத் தெரிநிலைவினையொடு மாட்டெறிப ஆதலின், இத்தெரிநிலைவினையுள் டகர உகர ஈறு இல்லது சுண்டு ஆண்டு மாட்டேறு ஏலாது என ஈண்டுக் கூறினாரென உணர்க.

கிளவியாக்கத்துத் திணையும் பாலும் அறிவிப்பான் இவ்வீறுகளை விதந்தோதினார்; ஈண்டு இவை இன்ன இடம்பற்றி உணர்த்துமென்றார்.(20)

அஃறிணை வினைமுற்றின் தொகை

220. பன்மையும் ஒருமையும் பாலறி வந்த
அம்மூ விரண்டும் அஃறிணை யவ்வீவ.

இது, விரிந்தது தொகுத்து அஃறிணைக்கு உரிமை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) பன்மையும் ஒருமையும் பால் அறிவந்த - பன்மையும் ஒருமையுமாகிய பால் அறிய வந்த, அம்மூவிரண்டும் அஃறிணையவ்வீவ - அவ்வாறு ஈற்றுச் சொல்லும் அஃறிணை உடையனவாம், எ-று. (21)

**எவன் என்னும் குறிப்புமுற்று
அஃறிணை இருபாற்கும் உரித்தாதல்**

221. அத்திணை மருங்கின் இருபாற் கிளவிக்கும்
ஒக்கும் என்ப எவன்என் வினாவே.

இஃது, அஃறிணை இருபாற்கும் உரியதொரு வினைக்குறிப்புக் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) எவன் என் வினா - 'எவன்' என்னும் வினாச்சொல் அத்திணை மருங்கின் இருபாற்கிளவிக்கும் ஒக்கும் என்ப - அஃறிணையிடத்து ஒருமை பன்மையாகிய இருபாற் பொருண்மைக்கும் மிகுதி குறைவு இன்றி ஒக்கும் என்று கூறுவர் ஆசிரியர், எ-று.

(எ-டு.) அஃது எவன்? அவை எவன்? என வரும். எனகர ஈறாய் இருபாற்கும் பொதுவாய் வருதலின், வேறே கூறினார். நாமக்கு இவன் எவனாம்? என்பது, முறைபற்றி நின்றலின், அஃறிணைக்கண் வந்ததாம்.

படுத்தல் ஓசையான் 'எவன்' என்பது பெயருமாம். அஃது இக் காலத்து 'என்?' என்றும், 'என்னை?' என்றும் மருவிற்று. (22)

அஃறிணைக் குறிப்புவினைமுற்று

222. இன்றில ஷடைய என்னுங் கிளவியும்
அன்றுடைத் தல்ல என்னுங் கிளவியும்
பண்புகொள் கிளவியும் உளவென் கிளவியும்
பண்பி னாகிய சினைமுதற் கிளவியும்
ஓப்பொடு வருஉங் கிளவியொடு தொகைஇ
அப்பாற் பத்துங் குறிப்பொடு கொள்ளும்.

இஃது, அஃறிணை வினைக்குறிப்புக் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இன்று இல உடைய என்னும் கிளவியும் - இன்று, இல, உடைய என்னுஞ் சொற்களும், அன்று உடைத்து அல்ல என்னும் கிளவியும் - அன்று, உடைத்து, அல்ல என்னுஞ் சொற்களும், பண்பு கொள் கிளவியும் - நிறப் பண்பைத் தனக்கு அடியாகக்கொண்ட சொல்லும், உள என் கிளவியும் - உள என்னுஞ் சொல்லும், பண்பின் ஆகிய சினைமுதற் கிளவியும் - நிறப்பண்பானுங் குணப்பண்பானும் உளவாகிய சிணையொடு முதலை உணர்த்துஞ் சொல்லும், ஓப்பொடு வருஉம் கிளவியொடு தொகைஇ - உவமப் பொருள்பற்றி வருஞ் சொல்லோடே தொக்கு, அப்பால் பத்தும் குறிப்பொடு கொள்ளும் - அக்கூற்றுப் பத்துச் சொல்லுங் காலங் குறித்துக்கோடலொடு வரும் வினைச்சொல்லாகக் கொள்ளப்படும், எ-று.

(எ-டு.) இன்று, இல; உடைத்து, உடைய; அன்று, அல்ல; உள என்பன ஒருமையும் பன்மையுமாகிய வாசகத்தை உணர்த்தி நின்றன. அல்லன பொருள் உணர்த்தி நின்றன.

‘உண்டு’ என்னுஞ் சொல் உண்மையை உணர்த்துங்கால் ‘இன்று’ என்னுஞ் சொல்லும் அதற்கு மறையாய், ‘முயற்குக் கோடு இன்று’ எனப் பொய்ம்மையை உணர்த்தியும், அவ் ‘உண்டு’ என்னுஞ் சொல் பண்பை உணர்த்துங்கால் அவ் ‘இன்று’ என்னுஞ் சொல்லும் அதற்கு மறையாய், ‘இக்குதிரைக்கு எக்காலமும் நடை இன்று’ எனப் பண்பை உணர்த்தியும், அவ் ‘உண்டு’ என்னுஞ் சொல் குறிப்பை உணர்த்துங்கால் ‘இன்று’ என்னுஞ் சொல்லும் அதற்கு மறையாய், ‘இக்குதிரைக்கு ஈண்டு நடை இன்று’ எனக் குறிப்பை உணர்த்தியும் நிற்கும். ‘பொருண்மை சுட்டல்’ (67) என்பதனான் உண்மை உணர்த்தலும், ‘உண்டென் கிளவி உண்மை செப்பின்’ (எழுத். 430) என்பதனான் வினைக்குறிப்பும் பண்பும் உணர்த்தினமையும் பெற்றாம்.

இனி, ‘உள’ என்னும் பன்மைக்கு ‘இல’ என்னும் பன்மை மறையாய். இதற்கு ‘உளது’ என்னும் ஒருமை ஈறு சிறுபான்மை ஆதலின், கூறிற்றிலர். அதுதான், ‘மா உள’ எனப் பண்பு உணர்த்தியும், ‘ஈண்டு நெல் உள’ எனக் குறிப்பு உணர்த்தியும் நிற்கும். இனி, ‘அறம் செய்வார்க்குத் துன்பங்கள் இல’ எனப் பண்பு உணர்த்தியும் ‘ஈண்டு உழுந்து இல’ எனக் குறிப்பு உணர்த்தியும் நிற்கும்.

இனி, ‘உடைத்து, உடைய’ என்னும் ஒருமையும் பன்மையும் பெரும் பான்மை உறுப்பின்கிழமையும் பிறிதின்கிழமையும் பற்றி வரும். இவ் வெருது கோடு உடைத்து; இவ்வெருதுகள் கோடு உடைய எனப் பண்பு உணர்த்தியும், ‘குருதி படிந்துண்ட காகம் குக்கிற்புறம் உடைத்து, உடைய,’ (களவழி. 5) எனக் குறிப்பு உணர்த்தியும் நிற்கும்.

‘இன்று, இல’ என்பன, இவ்வுடைமைக்கு மறுதலையாய்க் ‘கோடு இன்று; கோடு இல,’ என நிற்கும். இவற்றிற்குப் பொருள் உரைக்குங்கால் ‘கோடு உடைத்து அன்று; கோடு உடைய அல்ல,’ என ‘அன்று, அல்ல’ என்னும் வாசகம் வருமாறும் உணர்க.

இனி, ‘அன்று, அல்ல’ என்பன ஒருமையும் பன்மையும் உணர்த்தும். ‘உழுந்து அன்று பயறு; உழுந்து அல்ல பயறு,’ எனப் பண்பு உணர்த்தியும், ‘வேல் அன்று வென்றி தருவது’ (குறள். 546) எனவும், ‘படை அல்ல வென்றி தருவன,’ எனவுங் குறிப்பு உணர்த்தியும் நிற்கும்.

‘ஒன்றென முடித்த’லான், ‘நன்று, தீது; நல்ல, தீய’ என்பனவுங் கொள்க.

பண்பு கொள் கிளவி: கரிது, கரிய. பண்பின் ஆகிய சினை முதற் கிளவி: வெண்கோட்டது, வெண்கோட்டன; நெடுஞ்செவித்து, நெடுஞ்செவிய. ஒப்பொடு வரூஉங் கிளவி: பொன்னன்னது, பொன்னன்ன என வரும்.

இனி, 'அறிந்த மாக்கட் டாகுக தில்ல' (அகம். 15 : 8) 'மெல்விரல் மந்தி குறை கூறும் செம்மற்றே' (கலி. 40 : 16) மேற்று, வைகற்று. 'அணித்தோ சேய்த்தோ கூறுமின் எமக்கே' (புறம். 173 : 12) என்பன பிறிதின் கிழமையாகிய உடைமைப்பொருள் பட நின்றன. 'வடா அது தெனா அது' (புறம். 6 : 1, 2) என்பன ஏழனுருபின் பொருள் பட வந்தன. மூவாட்டையது, செலவிற்று என்பன காலமுந் தொழிலும்பற்றி வந்தன. இவை எல்லாம் **உரையிற் கோடலாம்.** (23)

அஃறிணைக் குறிப்புவினைமுற்றின் ஈறு

223. பன்மையும் ஒருமையும் பாலறி வந்த
அன்ன மரபிற் குறிப்பொடு வருஉம்
காலக் கிளவி அஃறிணை மருங்கின்
மேலைக் கிளவியொடு வேறுபா டிலவே.

இஃது, அவ்வினைக்குறிப்பிற்கு ஈறாமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) பன்மையும் ஒருமையும் பால் அறிவந்த - பன்மையும் ஒருமையுமாகிய பால்களை அறிய வந்த, அன்ன மரபிற் குறிப்பொடு வருஉம் காலக் கிளவி - அத்தன்மைத்தாகிய முறைமையினையுடைய காலங் குறித்துக்கோடலொடு வரும் வினைச்சொற்கள், அஃறிணை மருங்கின் மேலைக் கிளவியொடு வேறுபாடு இலவே - அஃறிணையிடத்து மேற்கூறிய தெரிநிலைவினையின் ஈறுகளோடு ஈறு வேறுபாடு இல், எ-று.

அகரமுந் தகர றகர உகரமும் பெரும்பான்மை அவ்வீறு பற்றிப் பாலும் இடமும் உணர்த்துதல் முற்காட்டியவற்றுள் காண்க.

இனி ஆகாரம் 'இம்மணி நல்ல, என்னும் உடம்பாட்டுக் குறிப்பிற்கு இம்மணி பொல்லா, என மறையாய் வரும்.

இனி, வகரம், 'கதவவாற்றக்கதோ காழ்கொண்ட இளமுலை?' (கலி. 57.19) என்புழிக் கதத்தினையுடைய என வரும்.

இனித் தெரிநிலையுடன் கூடிய டகர உகரம் பூணை உடைத்து, என்னும் பொருண்மைக்கண் பூட்டு எனவும்; இடத்தது என்னும் பொருண்மைக்கண், 'வகைதெரிவான் கட்டே உலகு' (குறள். 27) எனவும்; எந்நாளது என்னும் பொருண்மைக்கண், எந்நாட் டாகுறும் போரே? எனவும்; விளைவினை உடைத்து; என்னும் பொருண்மைக்கண், 'வேலி, ஆயிரம் விளையுட் டாக!' (பொருந. 246 - 47) எனவும்; குழிவினையுடைய கண்ணை உடைத்து, என்னும் பொருண்மைக் கண், குண்டு கட்டு எனவும்; பொருள், இடம், காலம், தொழில், உறுப்பு என்னும் ஐவகைப்பெயரும் அடியாக வரும். ஓட வற்று, ஓட வல்ல; ஓட வல்லாது, ஓட வல்லா என்பனவுந் கொள்க. (24)

விரவு வினையின் பெயரும் முறையுந் தொகையும்

224. முன்னிலை வியங்கோள் வினையெஞ்சு கிளவி
 இன்மை செப்பல் வேறென் கிளவி
 செய்ம்மன செய்யுஞ் செய்த என்னும்
 அம்முறை நின்ற ஆயெண் கிளவியும்
 பிரிபுவேறு பரீஉஞ் செய்திய ஆகி
 இருதிணைச் சொற்கும் ஓரன்ன உரிமைய.

இது, நிறுத்தமுறையானே விரவுவினை உணர்த்துகின்றவற்றின் பெயரும் முறையுந் தொகையுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) முன்னிலை - எதிர்முகமாக நின்ற பொருளினது தொழில் உணர்த்தும் முற்றுச்சொல்லும், வியங்கோள் - படர்க்கைப் பொருள்மேல் ஏவற்பொருண்மையைக் கொண்டுவரும் முற்றுச் சொல்லும், வினை எஞ்சு கிளவி - முடிக்கும் வினையை ஒழிபாக உடைய வினைச்சொல்லும், இன்மை செப்பல் - இன்மை என்னும் பண்பினை உணர்த்தும் இல்லை என்னும் வினைக்குறிப்பு முற்றுச் சொல்லும், வேறு என் கிளவி - வேறு என்னும் வேறுபாடுதன்னை உணர்த்திநிற்கும் வினைக்குறிப்பு முற்றுச் சொல்லும், செய்ம்மன - மன ஈற்றுப் பெயர் எச்சமாய் எதிர்காலம் உணர்த்தும் செய்ம்மன என்னுஞ் சொல்லும், செய்யும் - முற்றும் எச்சமுமாய் உம் ஈற்றான் நிகழ் காலம் உணர்த்தும் செய்யும் என்னுஞ் சொல்லும், செய்த - அகர ஈற்று எச்சமாய் இறந்த காலம் உணர்த்தும் செய்த என்னுஞ் சொல்லும், என்னும் அம்முறை நின்ற ஆயெண் கிளவியும் - என்று சொல்லப்படுகின்ற அவ்வடைவின்கண் நின்ற அவ்வெட்டுச் சொல்லும், பிரிபு வேறுபடுஉம் செய்திய ஆகி - பொதுமையிற் பிரிந்து ஒருகால் உயர்திணையையும் ஒருகால் அஃறிணையையும் உணர்த்தி வேறுபட்டுத் தொழிலை உடையவாய், இருதிணைச் சொற்கும் ஓரன்ன உரிமைய - இருதிணையை உணர்த்துஞ் சொல்லாதற்கும் ஒத்த உரிமையவாம், என்று.

என் செய்யாநின்றான்? என்று வினாயவழி, உண்ணாநின்றான், எனச் செப்புதலின், செய் என்னும் வாசகம் எல்லாத் தொழிலினையும் அகப் படுத்தி நின்றல்பெற்றாம். இருதிணைக்கும் பொதுவாய்தொரு பொருள் இன்மையான், அதனான் நிகழும் விரவுத்தொழில் என்பது ஒன்று இன்றா லெனின், அவ்விரவுத் தொழிலைக் கூறுகின்றவன் அதனை நிகழ்த்திய வினைமுதல் உயர்திணை அஃறிணை என்பது உணர்ந்தே கூறுமாயினும், பால்காட்டும் ஈறு இன்மை காரணத்தாற் கேட்டோர் உணர்வு இருதிணை வினைமுதல்மேலும் ஒருங்கு சேறலான், அவ்வினைமுதற் பொதுமையான் நிகழும் விரவுத் தொழிலும் உளவாயின. (25)

முன்னிலை ஒருமை வினைமுற்று

225. அவற்றுள்,
முன்னிலைக் கிளவி
இஐ ஆயென வருஉம் மூன்றும்
ஒப்பத் தோன்றும் ஒருவர்க்கும் ஒன்றற்கும்.

இது முறையானே முன்னிலை ஒருமைவினை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவற்றுள் முன்னிலைக்கிளவி - அவ்வெட்டனுள் முன்னிலைச் சொல் இஐ ஆய் என வருஉம் மூன்றும் - 'இ, ஐ, ஆய்' என்று சொல்ல வருகின்ற மூன்று ஈற்றுச் சொல்லும், ஒருவர்க்கும் ஒன்றற்கும் ஒப்பத் தோன்றும் - உயர்திணை ஆண்பாலும் பெண்பாலுமாகிய ஒருமைப்பாற்கும் அஃறிணை ஒருமைப்பாற்கும் மிகுதி குறைவின்றி ஒப்பத் தோன்றும், எ-று.

இகரம், ட, த, ற ஊர்ந்து எதிர்காலம் பற்றி வரும்.

(எ-டு.) உண்டி, உரைத்தி, தின்றி. இவற்றை உண்பை, உரைப்பை, தின்பை என விரிக்க. இனி,

உரைக்கின்றி, 'நன்றுமன் என்னிது நாடாய் கூறி' என நிகழ்வு பற்றியும் வரும். இவைதாம் எடுத்தல் ஓசையாற் கூறும்வழி, உண்பாய், உரைப்பாய், தின்பாய் என ஏவற்பொருண்மையும் உணர்த்தும்.

இனி, 'ஐய! சிறிதென்னை ஊக்கி' (கலி. 37 : 15) எனவும், 'ஈதன்மாட் டொத்தி பெரும!' (கலி. 86 : 22) எனவுங் ககரமுந் தகரமுந் பெற்ற இகரம் ஏவல் கண்ணியே நிற்கும். இதற்குப் 'பிரிந்துறை சூழாதி' (கலி. 18 : 2) என்பது மறை.

இனி, ஐகார ஈறு அம் ஈற்றுக்கு உரிய எழுத்துப் பெற்றும், ஆய் ஈறு ஆம் ஈற்றுக்கு உரிய எழுத்துப் பெற்றும், மூன்றுகாலத்தும் வரும்.

(எ-டு.) உண்டனை, உண்ணாநின்றனை, உண்பை, உண்குவை, கரியை எனவும்; உண்டாய், உண்ணாநின்றாய், உண்பாய், கரியாய் எனவும் வரும். உரிஞினை. உரிஞினாய் என ஏனை எழுத்தோடும் ஒட்டுக. (உரை என்றால், ஏவல் கண்ணுமாமறும் உணர்க.) உண்ணாநின்றி என்பது, எதிர்காலத்துப் பிறந்த நிகழ்காலம். இனி, உண்டிவை உண்ணாநின்றிலை, உண்ணலை எனவும், உண்டிலாய், உண்ணாநின்றிலாய், உண்ணலாய் எனவும் மறை வரும். (26)

முன்னிலைப் பன்மை வினைமுற்று

226. இர்ஈர் மின்னென வருஉம் மூன்றும்
பல்லோர் மருங்கினும் பலவற்று மருங்கினும்
சொல்லோ ரணைய என்மனார் புலவர்.

இது, முன்னிலைப் பன்மை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இர் ஈர் மின் என வருஉம் மூன்றும் - இர், ஈர், மின் என்று சொல்ல வருகின்ற மூன்று ஈற்றுச் சொல்லும், பல்லோர் மருங்கினும் பல வற்று மருங்கினும் - உயர்திணைக்கண் பல்லோரிடத்தினும் அஃறிணைக்கண் பலவற்றிடத்தினும், சொல் ஓர் அனைய என்மனார் புலவர் - சொல்லுதலை ஒருதன்மையாக உடைய என்று சொல்லுவர் ஆசிரியர்,எ-று.

இர் ஈறு அர் ஈற்றுக்கு உரிய எழுத்தும், ஈர் ஈறு ஆர் ஈற்றுக்கு உரிய எழுத்தும் பெற்று மூன்றுகாலத்தும் வரும்.

(எ-டு.) உண்டனிர், உண்ணாநின்றனிர், உண்பிர், உண்குவிர் எனவும், உண்டர், உண்ணாநின்றீர், உண்பீர், உண்குவிர் எனவும் வரும். மின் பிற எழுத்துப் பெறாது, ஏற்றுழி உகரம்பெற்று எதிர்காலத்து வரும்.

(எ-டு.) 'உண்மின் கள்ளே, அடுமின் சோறே' (பதிற்.18 - 1), உரிஞுமின் என வரும். இதற்கு, உண்பீர், அடுவீர், உரிஞுவீர் என விரிக்க. 'கானம் கடத்திர் எனக் கேட்பின்' (கலி. 7 : 3) என்புழிக் கடவாநின்றீர் என நிகழ்காலத்துத் தகரம் வந்தது. இஃது எதிர்காலத்தும் வரும்.

இனி, முன்னிலை வினைக்குறிப்பு, உயர்திணை வினைக்குறிப்பிற்கு ஓதிய பொருள்பற்றி ஐயும் ஆயும் இருவும் ஈரும் என நான்கு ஈற்றவாய் கழலினை, நாட்டை, பொன்னன்னை, கரியை; கழலினாய், நாட்டாய், பொன்னன்னாய், கரியாய்; கழலினிர், நாட்டினிர், பொன்னன்னிர், கரியிர்; கழலினீர், நாட்டினீர், பொன்னன்னீர், கரியீர் என வரும். போறி என்பது போன்றான், போன்றான் என்பதுபோல வந்த தெரிநிலைவினை. இனி, உண்டிலிர், உண்ணாநின்றிலிர், உண்ணலிர்; உண்டிலீர், உண்ணாநின்றிலீர், உண்ணலீர்; உண்ணன்மின் என மறை வரும்.

மேல் எச்ச இயலுள் 'முன்னிலை முன்னர்' (451) என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் பெற்ற முன்னிலைகளுள் மொழிக்கு ஈறாமெனப்பட்ட நட, வா, விரி, ஈ, கொடு, கூ, மே, கை, நொ, போ, வெள என்னும் உயிரீறு பதினொன்றும், உரிஞ், மண், பொருந், திரும், தின், தேய், பார், செல், தெவ் (வவ்), தாழ், கொள் என்னும் புள்ளியீறு பதினொன்றும், போக்கு, பாய்ச்சு, ஊட்டு, நடத்து, எழுப்பு, தீற்று, வெஃகு என எழு வகையவாகிய குற்றியலுகர ஈறு ஒன்றுமாக எழுத்துவகை இருபத்துமூன்றும் எடுத்தல் ஓசையான் முன்னிலை ஏவலொருமை முற்றாய் நிற்கும். இவைதாமே படுத்தல் ஓசையான் அச் செய்கைமேல் பெயர்த்தன்மை பட முதல்நிலையாயும் நிற்கும். அங்ஙனம் முதல்நிலையாய் நிற்குங்கால் நடந்தான், வந்தான், விரிந்தான், ஈந்தான், கொடுத்தான், கூவினான், மேவினான், கைத்தான், நொந்தான், போயினான், வெளவினான் என உயிரீறு பதினொன்றும்; உரிஞினான், மண்ணினான், பொருநினான், திருமினான், தின்றான், தேய்த்

தான், பார்த்தான், சென்றான், தெவ்வினான், தாழ்ந்தான், கொண்டான் எனப் புள்ளி ஈறு பதினொன்றும்; போக்கினான், பாய்ச்சினான், ஊட்டினான், நடத்தினான், எழுப்பினான், தீற்றினான், வெஃகினான் எனக் குற்றியலுகர ஈறு ஒன்றுமாக முற்றுச்சொல் விரிந்து நின்றவாறு காண்க.

நடந்து வந்தான், வந்து போனான், விரிந்து கிடந்தான், ஈத்து உவந்தான் எனவும்; நடந்த சாத்தன், வந்த சாத்தன், விரிந்த சாத்தன், ஈத்த சாத்தன் எனவும்; உரிஞி வந்தான், பொருநி வந்தான் எனவும்; உரிஞின சாத்தன், பொருநின சாத்தன் எனவும்; வினையெச்சத்திற்கும் பெயரெச்சத்திற்கும் இவ்வாறே ஒழிந்த முதல்நிலைகளையும் விரித்துக்கொள்க.

முற்காட்டிய முன்னிலை ஏவலொருமை முற்றுக்கள் ஒருவனை நோக்கி, ஒன்றனை ஒரு தொழிலைச் செய்வி என்னும் பொருண்மைக்கண் நடத்துவி, நடப்பி, வருவி, விரிவி, விரிப்பி, ஈப்பி, கொடுப்பி, கூவுவி, மேவுவி, கைப்பி, நொவ்வுவி, போக்குவி, வெளவுவி, உரிஞுவி, மண்ணுவி, பொருநுவி, திருமுவி, தின்பி, தேய்ப்பி, பார்ப்பி, செலுத்துவி, தெவ்வுவி, தாழ்த்துவி, கொள்ளுவி, வெஃகிவி என எதிர்காலத்திற்கு உரிய வகரமும் பகரமும் முன்னிலைக்கு உரிய இகரம் ஏறி இடைநிலைக்கு உரிய எழுத்துக்களும் பெற்று எடுத்தலோசையான் நிற்குமென்று உணர்க.

இன்னும் அவைதாம், படர்க்கையிடத்துப் பால்காட்டும் முற்றாய், நடத்துவித்தான், நடப்பித்தான், வருவித்தான், விரிவித்தான், விரிப்பித்தான், ஈப்பித்தான், கொடுப்பித்தான், கூவுவித்தான், மேவுவித்தான், கைப்பித்தான், நொவ்வுவித்தான், போக்குவித்தான், வெளவுவித்தான், உரிஞுவித்தான், மண்ணுவித்தான், பொருநுவித்தான், திருமுவித்தான், தின்பித்தான், தேய்ப்பித்தான், பார்ப்பித்தான், செலுத்துவித்தான், தெவ்வுவித்தான், தாழ்த்துவித்தான், கொள்வித்தான், வெஃகிவித்தான் என வருங்கால் இடைநிலையாகிய எழுத்துக்களும் பெற்று முன்னர் எடுத்தலோசையாய் இடைநின்ற ஈறாகிய இகரம் படுத்தலோசைப்பட்டு இடைநிலையாய் நிற்குமென்று உணர்க.

இனி, நடத்துவிப்பி, வருவிப்பி, நடப்பிப்பி எனவும் வரும் என்று கூறி, இவற்றை இருமடி ஏவல் என்பாரும் உளர். இவற்றை இருகால் ஏவுதல் கூறியது கூறலாம் ஆதலின், இவை இழிவழக்கு என மறுக்க.

இனி, உண்ணும், தின்னும் எனப் பன்மைக்கண் வரும் உம் ஈறும், உண்ணல் என வரும் அல் ஈற்று மறையும், மறால் என வரும் ஆல் ஈறும், 'அகையேல் அமர்தோழி, அழேல்,' (சீவக. 1524) என வரும் ஏல் ஈறும், உண்டுகாண், சொல்லிக்காண் என வரும் காண் ஈறுமாகிய சொல்வகை ஐந்தும் முன்னிற் சூத்திரத்து எதிர்காலமொன்றினும் வரும் இகரம் முற்கூறிய முறையன்றிக் கூற்றினாற் கொள்க.

முற்கூறிய எழுத்துவகை இருபத்துமூன்றும் சொல்வகை ஐந்து மாகிய இருபத்தெட்டும் முன்னிலையேவல் ஒருமைமுற்று என்று உணர்சு. நடவாய், வாராய், உண்ணாய், தின்னாய் என்னுஞ் சொற்கள், ஆய் ஈறு கெட்டு, நட, வா, உண், தின் என நிற்கும் என்று சேனாவரையர் கூறினாரா லெனின், அது பொருந்தாமை எச்சவியலுள் 'செய்யாய்' என்னும் முன்னிலை வினைச்சொல்' (450) என்னுஞ் சூத்திரத்துள் கூறுதும். (27)

முன்னிலை ஒழிந்த ஏனை வினைகள்

227. எஞ்சிய கிளவி யிடத்தொடு சிவணி
ஐம்பாற்கு முரிய தோன்ற லாறே.

இது, முன்னிலை ஒழிந்தவற்றின் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) எஞ்சிய கிளவி - முன்னிலை வினை ஒழித்து ஒழிந்த ஏழு வினைச்சொல்லும், இடத்தொடு சிவணி ஐம்பாற்கும் உரிய - மூன்று இடத்தொடும் பொருந்தி ஐந்துபாற்கும் உரியவாம், தோன்றலாறே - அவை தத்தம் பொருட்கண் தோன்றும் இடத்து, எ-று.

மேல் விலக்குவன ஒழிந்தன ஈண்டுக் காட்டுதும்:

(எ-டு.) அவன் செல்க, அவள் செல்க, அவர் செல்க, அது செல்க, அவை செல்க எனவும்; உழுது வந்தேன். உழுது வந்தேம்; உழுது வந்தாய், உழுது வந்தீர்; உண்டு வந்தான், உண்டு வந்தாள், உண்டு வந்தார், உழுது வந்தது, உழுது வந்தன எனவும்; யான் இல்லை, யானும் நீயும் இல்லை, யானும் அவனும் இல்லை, யானும் நீயும் அவனும் இல்லை; நாம் இல்லை, யாம் இல்லை; நீ இல்லை, நீயிர் இல்லை அவன் இல்லை, அவள் இல்லை, அவர் இல்லை, அது இல்லை அவை இல்லை எனவும்; யான் வேறு, யானும் நீயும் வேறு, யானும் அவனும் வேறு, யானும் நீயும் அவனும் வேறு; நாம் வேறு, யாம் வேறு; நீ வேறு, நீயிர் வேறு; அவன் வேறு, அவள் வேறு, அவர் வேறு, அது வேறு, அவை வேறு எனவும்; யான் உண்மன ஊண், யானும் நீயும் உண்மன ஊண், யானும் அவனும் உண்மன ஊண், யானும் நீயும் அவனும் உண்மன ஊண்; நாம் உண்மன ஊண், யாம் உண்மன ஊண்; நீ உண்மன ஊண், நீயிர் உண்மன ஊண்; அவன் உண்மன ஊண், அவள் உண்மன ஊண், அவர் உண்மன ஊண், அது உண்மன ஊண், அவை உண்மன ஊண் எனவும்; யான் உண்ணும் ஊண், யானும் நீயும் உண்ணும் ஊண், யானும் அவனும் உண்ணும் ஊண், யானும் நீயும் அவனும் உண்ணும் ஊண்; நாம் உண்ணும் ஊண், யாம் உண்ணும் ஊண்; நீ உண்ணும் ஊண், நீயிர் உண்ணும் ஊண்; அவன் உண்ணும் ஊண், அவள் உண்ணும் ஊண், அவர் உண்ணும் ஊண், அது உண்ணும் ஊண், அவை உண்ணும் ஊண் எனவும்; அவன் வரும், அவள் வரும். அது வரும், அவை வரும்

எனவும்; யான் உண்ட ஊண், யானும் நீயும் உண்ட ஊண், யானும் அவனும் உண்ட ஊண், யானும் நீயும் அவனும் உண்ட ஊண்; நாம் உண்ட ஊண், யாம் உண்ட ஊண் : நீ உண்ட ஊண், நீயிர் உண்ட ஊண்; அவன் உண்ட ஊண், அவன் உண்ட ஊண், அவர் உண்ட ஊண், அது உண்ட ஊண், அவை உண்ட ஊண் எனவும் வரும்.

வியங்கோளும், மன ஈறும் எதிர்காலம் உணர்த்தும். இன்மை செப்பலும், வேறு என்பதும் மூன்று காலமும் உணர்த்தும். உண்மன என்பது, யான் உண்ணும், நீ உண்ணும், அவன் உண்ணும் என்னும் பொருண்மை உணர்த்தி, பெயர் எச்ச நீர்மைத்தாய், இறந்த வழக்கிற்றாய் வரும். இச்செய்யும் என்னும் வாசகத்தை அக்காலத்து மன என்னும் வாசகத்தானும் வழங்கு தலின், ஆசிரியர் மன என்பதனை ஈண்டு வேறாக ஒதி, எழுத்து ஒத்தி னுள்ளும்.

‘செய்மன என்னுந் தொழிலிறு சொல்லும்’ (எ. 210) என்றார். யாம் நாம் என்பவற்றை இன்மை செப்பல் முதலியவற்றோடும் ஒட்டுக. (28)

வியங்கோள்முற்று தன்மை முன்னிலைகளில் வாராமை

228. அவற்றுள்,

முன்னிலை தன்மை ஆயீ ரிடத்தொடு
மன்னா தாகும் வியங்கோட் கிளவி.

இஃது, எய்தியது விலக்கிற்று.

(இ-ள்.) அவற்றுள் - மேல் எஞ்சிய கிளவி என்னப்பட்ட ஏழனுள், வியங்கோட்கிளவி - ஏவற்பொருண்மையை முற்ற முடித்தலை உணர்த்துஞ் சொல், முன்னிலை தன்மை ஆயீரிடத்தொடும் மன்னாதாகும் - முன்னிலையும் தன்மையுமாகிய அவ்விரண்டிடத்துப் பொருளோடும் அஃறிணைக்கண் பெரும்பான்மையும் நிலைபெறாது; உயர்திணைக்கண் பெரும்பான்மையும் நிலைபெறும், எ-று.

எனவே, படர்க்கைப் பொருட்கண் ‘இருதிணைச் சொற்கும் ஓரன்ன உரிமைய’ ஆம். இதற்கு உதாரணம் முன்னர்க் காட்டினாம்.

‘நோயும் இன்பமும்’ (2) என்னும் பொருளியற்கூத்திரத்து, ‘சொல்லா மரபினவற்றொடு கெழீஇச், செய்யா மரபிற் றொழிற்படுத்தடக்கியும்’ என்றும், ‘ஞாயிறு திங்கள்’ (201) என்னுஞ் செய்யுளியற் கூத்திரத்து, ‘சொல்லி யாங் கமையும் என்மனார் புலவர்’ என்றும் அஃறிணை ஏவற்பொருண்மையை முற்றமுடியாமையைக் கூறுகின்ற ஆசிரியர், அவற்றிற்கு ஏற்ப ஈண்டும் முன்னிலைக்கண் வரும் அஃறிணை ஏவற்பொருண்மையை முற்ற முடியாது என்பது உணர்த்துதற்கு ‘மன்னாதாகும்’ என்றார். எனவே, ‘அஃறிணைக்கண் வரும் முன்னிலை வியங்கோட்கு ஓரன்ன உரிமை இன்று,

என்றாராயிற்று. தன்மை அஃறிணைக்கு இன்மை கூறல்வேண்டா வாயினும், உயர்திணைக்கண் சிறுபான்மை வழங்குதல்பற்றி உடனோதி னார்.

முற்கூறிய நட, வா முதலிய இருபத்துமூன்று ஈற்று முன்னிலை ஏவலொருமையும் அஃறிணைக்கண் வருங்கால் ஏவல்வினையை உணர்ந்து அவை முற்ற முடியா என்பதனை உணர்ந்து அதனை ஏவுதல் மரபன்று என்று கருதி ஆசிரியர் இங்ஙனம் ஓதினார்.

அவைதாம், கூறுகின்றவர் கருத்தான், ஏவல் கண்ணியே வரும். உயர்ந்தான் இழிந்தானை இன்னது செய்க, என விதித்தல் ஏவல் கண்ணியது. இழிந்தான் உயர்ந்தானை 'இன்னது செய்யவேண்டும்' என வேண்டிக் கோடலும் ஏவல் கண்ணிற்று. இனி, உயர்திணைப் பொருளாகிய முன்னிலைக்கண் வாழ்க, வாழிய என வாழ்த்துப் பொருண்மைக்கண் வந்ததும் ஏவல் கண்ணிற்று. 'கடாவுகபாக! நின் கால்வல் நெடுந்தேர்' என வேண்டிக் கோடற் பொருண்மைக்கண் வந்ததும் ஏவல் கண்ணிற்று. இனி, உயர் திணைத் தன்மைக்கண், 'யானும் நின்னோ டுடனுறைக.' என வேண்டிக் கோடற் பொருண்மைக்கண் வந்ததும் ஏவல் கண்ணிற்று. இது சிறுபான்மை என்பது உணர்த்துதற்கு முன் னிலையை முற்கூறினார். இனி, எழுத்தோத்தினுள், 'ஏவல் கண்ணிய வியங் கோட் கிளவியும்' (210) என அகர ஈற்றுள் எடுத்து ஓதினமையாற் பொருந்திய மெய்யை ஊர்ந்து அகர ஈறாய் வருதலும்; உடம்பொடு புணர்த்தல் என்பதனான், 'வழாஅல் ஓம்பல்' (13) எனவும், 'இற்றெனக் கிளத்தல்' (19) எனவும், 'ஆக்க மொடு கூறல்' (20) எனவும் வந்த அல் ஈறும், 'மரீஇய தொராஅல்' (443) என வரும் ஆல் ஈறுமாய் வருதலும், ஒன்றென முடித்தல் என்பதனான் வாழியர் என்னும் அர் ஈறும், மறைக்கண் 'காணன்மார் எமர்' (நற். 64) என்னும் மார் ஈறும், 'வாழ்தல் வேண்டுமிவண் வரைந்த வைகல்' (புறம். 367 : 6) என்னும் உம் ஈறும், 'அஞ்சாமை அஞ்சுவ தொன்றின்' என்னும் ஐகார ஈறுமாய் வருதலுங் கொள்க.

இன்னும் இதனானே, 'மகனெனல்; மக்கட் பதடி எனல்' (குறள். 196) என உடம்பாடும் மறையுமாய் வருதலுங் கொள்க.

இன்னும் இதனானே, 'நாடா கொன்றோ, காடா கொன்றோ' (புறம். 187 : 1) என்பனவற்றையும் நாடேயாக, காடேயாக என இதன்பாற்படுத்துக. இவற்றுள் ஏவல் கண்ணாதது இதுவென உணர்க. (29)

செய்யும் என்னும் முற்றுப் பொருந்தாத இடம்

229. பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மை
அவ்வயின் மூன்றும் நிகழுங் காலத்துச்
செய்யு மென்னுங் கிளவியொடு கொள்ளா.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மை அவ்வயின் மூன்றும் - பல்லோரது படர்க்கையும் முன்னிலையும் தன்மையுமாகிய அவ்வெஞ்சிய கிளவிக்கண் வரும் மூன்றும், நிகழும் காலத்துச் செய்யும் என்னும் கிளவியொடு கொள்ளா - நிகழும் காலத்து வரும் செய்யும் என்னும் முற்றுச் சொல்லொடு பொருந்தா, எ-று.

(எ-டு.) ஒஓதல் வேண்டும் ஒளிமாழ்கும் செய்வினை, ஆஅதும் என்னுமவர்.' (குறள். 653) 'நீயே என்குறை சொல்லல் வேண்டுமால் அலவு!' (அகம். 170) 'யான் பொருதல் வேண்டும்' என வருவனவற்றிற்குத் தவிர்வாராக எனவும், சொல்வாயாக எனவும், பொருவேனாக எனவும் பொருள் உரைக்க. (30)

வினையெச்சங்களின் வாய்பாடு

230. செய்து செய்யுச் செய்பு செய்தெனச்
செய்யியர் செய்யிய செயின்செய்ச் செயற்கென
அவ்வகை ஒன்பதும் வினையெஞ்சு கிளவி.

இது, முறையானே (224) வினையெச்சம் உணர்த்துகின்றவற்றுள் சிறந்தன தொகுத்து உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) செய்து செய்யு செய்பு செய்தென செய்யியர் செய்யிய செயின் செய செயற்கு என அவ்வகை ஒன்பதும் வினையெஞ்சு கிளவி - செய்து என்பது முதலாகச் சொல்லப்பட்ட அக்கூற்று ஒன்பது வாய்பாடும் முற்கூறிய வினையெச்சமாம், எ-று.

இது, 'தொகுத்த மொழியான் வகுத்தனர் கோடல்.' செய் என்னும் வாய்பாட்டினை உகரமும், ஊகாரமும், புகரமும், எனவும், இயரும், இயவும், இன்னும், அகரமும் குகரமும் என்னும் இறுதி இடைச்சொல் லான் வேறுபடுத்தினார். செய்து என்பது இறந்தகாலம் பற்றி வருங்கால் குற்றுகரத்தான் ஊரப்பட்ட, க, ட, த, ற, என்னும் நான்கும், இகர ஈறும், யகர ஈறும் என அறுவகைத்து ஆமேனும், இகர ஈறும் யகர ஈறும் செய்து என்னும் வாசகத்தைத் தந்தே நின்றலின், பொருண்மையான் ஒன்றாக அடக்கப்பட்டன.

(எ-டு.) நக்கு, உண்டு, வந்து, சென்று; எஞ்சி, தப்பி, உரிஞி, ஓடி; ஆய், போய் என வரும்.

இவற்றுள் உகரம் இகரமாய்த் திரிந்தது எனின், உரிஞி என்பதனை 'ஞகாரை ஒற்றிய' (எ. 296) என்னுஞ் சூத்திரத்தான் உரிஞ் என நிறுத்தி, நிலை மொழித் தொழிலாகிய உகரம் பெறும் என விதித்தலின், உரினு என்னும் முற்றுகரந் திரிந்து உரிஞி என நின்றது என்றல் பொருந்தாமை உணர்க.

இனி, ஆகு, போகு எனக் குற்றுசுர ஈற்றான் முதல்நிலை ஆயிற்றெனின், ஆகினான், போகினான் என முற்றும் அதன்கண்ணே தோன்றுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் வழங்காமையின் ஆ, போ என்பன முதல்நிலையாய்க் காலங் காட்டும் யசுர ஒற்றுப் பெற்று ஆயினான், போயினான் என முற்றும் அதன்கண்ணே தோன்றுதலின் ஆகு, போகு எனக் குற்றுசுர ஈற்று முதல்நிலை இன்றாமென்று உணர்க. இதனானே வினையெச்சம் முற்றாய்த் திரியும் என்பதும் உணர்க. அவை தூயினான், தாயினான், மேயினான், ஏயினான், சினைஇயினான், முனைஇயினான், உரைஇயினான், மரீஇயினான், உடஇயினான், கடைஇயினான், தழீஇயினான், குழீஇயினான், பராயினான். விராயினான், நிலாயினான், கலாயினான் என வரும். இவை இங்ஙனம் முற்றாய்த் திரிதலின், பெயர்கொண்டு முடிவன ஆயின. ஆய், போய் என்பன, 'வினையெஞ்சு கிளவியும் வேறுபல் குறிய' (457) என்பதனான் திரிந்து நிற்கும் என்பது கோடலின், திரிந்து நின்றன. அச்சுத்திரத்து வினையெச்சம் முற்றுவினை கொள்ளுமாறுங் காட்டுதும். முன்னர்க் காட்டிய உதாரணங்களுள் உசுரம் இசுரமாய்த் திரியாமையும் இவ்வாறே பிரித்து உணர்ந்துகொள்க.

'விருந்தின்றி உண்ட பகலும்' (திரிகடு. 44) எனவும், 'நாளன்று போகி' (புறம். 124 : 1) எனவும் வருவன செய்தென் எச்சக்குறிப்பு.

செய்து என்பதற்கு, ஓடாநின்று போயினான் எனவும், 'அசுலிரு விசும்பிற் பாயிருள் பருகிப், பகல்கான் றெழுதரு' (பெரும்பாண். 1, 2) எனவும், 'தலைப்பெயற் கரும்பீன்று, முளிமுதற் பொதுளிய முட்புறப் பிடவமும்' (கலி. 101 : 1, 2) எனவும் நிகழ்கால வாய்பாடும் சிறுபான்மை உளது என்று உணர்க.

நக்கு என்பது நகு என்னும் முதல்நிலைக்கண் விரிந்த நகுதல் என்னும் வினைப்பெயர் அடியாகச் செய்து என்னும் வினையெச்சந்தோன்றி, நகுதலைச் செய்து என்னும் பொருள் தந்து நின்றது.

இனி, ஊகாரம், உண்ணா வந்தான்; எனவும், 'படுமகன் கிடக்கை காணாஉ' (புறம். 278 : 8) எனவும், 'நிலம்புடையு எழுதரும் வலம்படு குஞ்சரம்' (பதிற். இலங்குதொடி) எனவும் பின்வரும் தொழிற்கு இடையின்றி விரைவு உணர்த்தி முன்வரும் தொழில்மேல் இறந்தகாலம்பற்றி வரும்.

ஆகாரம் உண்ணா எனவும், 'கல்லாக் கழிப்பர்' (நாலடி. 366) எனவும், 'நிலங்கிளையா நாணிநின்றோள்' (அகம். 16 : 15, 16) எனவும் வரும். ஆகாரம் வினையெச்சமாய் வருதல், 'செய்யா என்னும் வினையெஞ்சு கிளவியும், அவ்வியல் திரியா தென்மனார் புலவர்' (எ. 222) என்பதனான் பெறப்படும்.

இனிப் பகர உகரம் 'பல்கால், வாக்குபு தரத்தர வருத்தம் வீட, ஆர உண்டு' (பொருந. 86 - 88) எனவும், 'புலராப் பச்சிலை இடையிடுபு தொடுத்த' (புறம். 33 : 12) எனவும் பெரும்பான்மை இறந்தகாலத்து வரும். அப் புகரம் நகுபு வந்தான் என்புழி, நகாநின்று வந்தான் என்று முடிக்குஞ் சொல்லான் உணரப்படும் தொழிலோடு உடன்நிகழ்ந்து, நிகழ்காலத்தும் வரும். அது, 'வாடுபு வனப்போடி' (கலி. 16 : 2) என வரும். உரிஞுபு என உகரமும், கற்குபு எனக் குகரமும் ஏற்புழி வரும்.

இனி, என என்பது, க, ட, த, ற ஊர்ந்து, இறந்தகாலம் பற்றி முடிக்குஞ் சொல்லான் உணரப்படும் தொழிற்குத் தன் முதல்நிலைத் தொழில் காரணமாய் விரைவுப்பொருள் உணர்த்தும்.

(எ-டு.) சோலை புக்கென வெப்பு நீங்கிற்று; உண்டெனப் பசி கெட்டது; உரைத்தென உணர்ந்தான்; மருந்து தின்றெனப் பிணி நீங்கிற்று என வரும். எஞ்சியென எனவும், உரிஞியென எனவும் ஏனை எழுத்தோடும் ஒட்டுக.

இனி, இயர், இய என்பன, உண்ணியர், தின்னியர் எனவும், உண்ணிய தின்னிய எனவும் எதிர்காலம் பற்றி வரும். போகியர், போகிய என ஏற்புழிக் குகரமும் பெறும்.

இனி, இன் எதிர்காலம் பற்றிக் காரணப் பொருட்டாய் வரும்.

(எ-டு.) மழைபெய்யின் குளம் நிறையும்; மெய் உணரின் வீடு எளிதாம் என வரும். நடப்பின் உரைப்பின் என ஏற்புழிப் பகரமும் பெறும். இது, 'நனவிற்புணர்ச்சி நடக்கலும் ஆங்கே' (கலி. 39 : 35) என உம் ஈறு ஆதலும், 'அற்றால் அளவறிந் துண்க' (குறள். 943) என ஆல் ஈறு ஆதலும், 'வினையெஞ்சு கிளவியும் வேறுபல் குறிய' (457) என்பதனான் பெறப்படும். 'அவா உண்டேல் உண்டாம்' (குறள். 1075) என்னும் ஏலும், 'அவனெள்ளுமேனும் வரும்' என்னும் ஏனும் இதன் குறிப்பு. 'ஒன்றானும் தீச்சொல்' (குறள். 128) என்புழி, ஆயினும் என்பது ஆனும் எனக் குறைந்து நின்றது. 'நுணங்கிய கேள்வியர் அல்லால்' (குறள். 419) என்பது, அன்றி என்னும் செய்தெனெச்சக் குறிப்பு உணர்த்துவதொரு வாய்பாடு; அல்லவாயின் என்று பொருளாயின், இதன் குறிப்பாம்.

இனி, அகரம் இறந்தகாலத்துக்கண், மழை பெய்யக் குளம் நிறைந்தது எனக் காரணப் பொருளாயும், குளம் நிறைய மழை பெய்தது எனக் காரியப் பொருளாயும் வரும். இனி, நிகழ்காலத்துக்கண், ஞாயிறு பட வந்தான் என்பது, நிகழாநிற்க வந்தான், என்னும் பொருட்டாய் வரும். 'வாழ்ச் செய்த நல்வினை அல்லால்' (புறம். 367) என்பதும் அது. இனி, எதிர்காலத்துக்கண், உண்ண வந்தான் என அதற்பொருட்டாய் வரும். உரைப்ப, உரைக்க என ஏற்புழிப் பகரமும் ககரமும் வரும். இனி, 'துன்னிப் பெரிய ஒதினும் சிறிய

உணரா' (புறம். 375 : 18, 19) என அகரம் வினைக் குறிப்புப்பற்றி வருவனவும், 'செவ்வன் தெரிகிற்பான்' எனவும், 'புதுவதின் இயன்ற அணியன்' (அகம். 66) எனவும், 'புதுவது புனைந்த வெண்கையாப்பு' (மலைபடு. 28) எனவும், 'பொய்கை பூப் புதிதீன்' (கலி. 31 : 5) எனவும், 'பெருங்கையற்றவென் புலம்பு' (புறம். 210 - 15) எனவும், 'சிறு நனி நீதுஞ்சி ஏற்பினும்' (கலி. 12 : 8) எனவும், 'ஓல்லைக் கொண்டான்' எனவும், அகர ஈறு அன்றிப் பிற ஈறுகளான் முடிக்குஞ் சொல்லை விசேடித்து வருவனவும், 'வினையெஞ்சு கிளவியும் வேறுபல் குறிய' (457) என்பதனான் பெறப்படும். இது மறைக்கண், 'கூறாமல் குறித்ததன்மேற் செல்லுங் கடுங்குளி' (கலி. 1 : 3) என மல் ஈறாயும், 'கூறாமை நோக்கிக் குறிப்பறிவான்' (குறள். 701) என மகர ஐகார ஈறாயும் வரும்.

இனிக்குகரம், உணற்கு வந்தான், என எதிர்காலத்து வரும். உண்டான், உண்டவன் என்னும் தொழிற்பெயர்கள், உண்டாற்கு, உண்ட வற்கு என நான்கன் உருபை ஏற்றுழிச் செயற்கு எனும் எச்சப்பொருள் தரும் மயக்கமின்மையும், உணல் என்னும் வினைப்பெயர் குகரம் அடுத்துழி உண்டலைச் செய்தற்கு என்னும் பொருள் தந்து எச்சப்பொருட்டாயே நின்றலின், வினைப் பெயர் நான்கன் உருபு பெற்று நின்றது என்னும் மயக்கம் இதற்கு இன்மையும் உணர்க. ஏற்றுக்கு வந்தான்? என்பது எக்காரியம் செய்தற்கு வந்தான்? என்னும் பொருட்டாய் இவ்வெச்சக்குறிப்பாய் நிற்கும். எவற்றுக்கு என்பதும் அது.

இவ்வினையெச்சங்கட்கு எஞ்சி நிற்கும் வினைகளும் அறுவகைப் படும் அவை, தெரிநிலைமுற்றும், குறிப்புமுற்றும், பெயரெச்சமும், பெயரெச்சக் குறிப்பும், வினையெச்சமும், வினையெச்சக் குறிப்பும் ஆம். ஓதிவந்தான் - இது தெரிநிலைமுற்று; ஓதி நல்லன் - இது குறிப்பு முற்று; ஓதிப் பெற்ற பொருள் - இது பெயரெச்சம்; ஓதி நல்ல சாத்தன் - இது பெயரெச்சக் குறிப்பு; உழுது பயன்கொண்டு - இது வினையெச்சம்; உழுது அன்றி உண்ணான் - இது வினையெச்சக் குறிப்பு. (31)

இதுவும் அது

231. பின்முன் கால்கடை வழியிடத் தென்னும்
அன்ன மரபிற் காலங் கண்ணிய
என்ன கிளவியும் அவற்றியல் பிளவே.

இதுவும் ஒருசார் வினையெச்சம் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) பின் முன் கால் கடை வழியிடத்து என்னும் கிளவியும் - பின்னும் முன்னும் காலும் கடையும் வழியும் இடத்தும் என்னும் ஈற்றவாகிய சொற்களும், அன்ன மரபிற் காலம் கண்ணிய என்ன கிளவியும் - அம்

முறைமைபோலக் காலத்தைக் குறித்த எல்லாச் சொற்களும், அவற்று இயல்பின - முற்கூறிய ஒன்பதும் போல வினையெச்சத்திற்கு வாய்பாடாம் இயல்பையுடைய, எ-று.

(எ-டு.) பின் : நீயிர் பொய் கூறியபின் மெய் கூறுவார் யார்? 'இளமையும் தருவதோ இறந்த பின்னே?' (கலி. 15 : 26) என இறப்பும், நீ இவ்வாறு கூறு கின்றபின் உரைப்பது உண்டோ? என நிகழ்வும்பற்றி வரும். முன் : 'வருமுன்னர்க் காவாதான் வாழ்க்கை' (குறள். 435) என இறப்புப்பற்றி வரும். இவை, பின்னர், பின்னை, முன்னர், முன்னை எனத் திரிந்தும் வரும். கால் : 'வலனாக வினையென்று வணங்கினாம் விடுத்தக்கால்' (கலி. 35 : 15) என இறப்பும், 'அகன்றவர் திறத்தினி நாடுங்கால்' (கலி. 16 : 3, 4) என நிகழ்வும் எதிர்வும்பற்றி வரும். கடை : 'தொடர்கூரத் துவ்வாமை வந்தக் கடை' (கலி. 22 : 21, 22) என இறப்புப்பற்றி வரும். வழி : 'விடுவழி விடுவழிச் சென்றாங்கவர், தொடுவழித் தொடுவழி நீங்கின்றாற் பசப்பே' (கலி. 130 : 20, 21) என இறப்பும், 'அவள் ஆடுவழி ஆடுவழி அகலேன் மன்னே!' (அகம். 49 : 17, 18) என நிகழ் வும், உரைக்கும்வழி என நிகழ்வும் எதிர்வும்பற்றி வரும். இடத்து : 'களையுநர் கைகொல்லுங் காழ்த்த விடத்து' (குறள். 879) என இறப்பும், உரைக்குமிடத்து என நிகழ்வும் எதிர்வும்பற்றி வரும்.

அன்னமரபின் என்றதனான், பான், பாக்கு, வான், வாக்கு என்பனவுங் கொள்க.

(எ-டு.) 'அலைப்பான் பிறிதுயிரை ஆக்கலும் குற்றம்' (நான்மணி. 28) 'திருவிற்றான் மாரி கற்பான் துவலைநாட் செய்வதேபோல்' (சீவக. 2070) 'புணர்தரு செல்வம் தருபாக்குச் சென்றார்' (கார். 11) 'கொள்வான் கொடித்தாளை கொண்டெழுந்தான்' (பு. வெ. 99) கொள்வாக்கு வந்தான் என வரும். அல்லது, அல்லால் என வரும் குறிப்பெச்சமுங் கொள்க. இவை பெயர்த்தன்மையும் உடையவாய் நின்று முன்வந்த வினையின் காலத்தை உணர்த்தி நின்றலின், வேறு ஒதினார். 'வேபாக்கு அறிந்து' (குறள். 1128) என்பது வேதலை அறிந்து என்னும் பொருள் தருதலின், எச்சம் அன்று. இவற்றைக் 'காலம் கண்ணிய' என்றது, கூதிர் போயபின் வந்தான் எனவும், நின்றவிடத்து நின்றான், எனவும் பின் முதலியன பெயரெச்சத்தொடு வந்துழி இறப்பு முதலியன கண்ணாமையின். (32)

வினைமுதல்வினை கொண்டு முடியும் வினையெச்சம்

232. அவற்றுள்,

முதனிலை மூன்றும் வினைமுதல் முடிபின.

இது, முதல் நின்ற மூன்றற்கும் முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவற்றுள் முதல்நிலை மூன்றும் - முற்கூறிய பதினைந்தனுள் முதற்கண் நின்ற 'செய்து, செய்யு, செய்பு' என்னும் மூன்றும், வினைமுதல் முடிபின் - அவ்வெச்ச வினையை நிகழ்த்தின கருத்தாவினது வினையினை உணர்த்துஞ் சொல்லினையே முடிபாகக் கொண்டு முடிதலை உடைய, எ-று.

(எ-டு.) உண்டு வந்தான்; உண்ணா வந்தான்; உண்குடி வந்தான் எனவும், கற்று வல்லன் ஆயினான்; கல்லா வல்லன் ஆயினான்; கற்குடி வல்லன் ஆயினான் எனவும் வரும். ஒன்றென முடித்தல் என்பதனான், செய்யா என்பதற்கும் உண்ணா வந்தான், என இம்முடிபு கொள்க.

இனி, செய்தெனெச்சக் குறிப்பாகிய இன்றி, அன்றி என்பனவும், 'தம்மின் றமையா நந்நயந் தருளி' (நற். 1) 'தொல்லெழில் வரைத்தன்றி வயவு நோய் நலிதலின்' (கலி. 29 : 1) என வினைமுதல் வினையான் முடியும். (33)

அம் மூன்றற்கும் முடிபு வேற்றுமை

233. அம்முகக் கிளவியுஞ் சினைவினை தோன்றின்
சினையொடு முடியா முதலொடு முடியினும்
வினையோ ரனைய என்மனார் புலவர்.

இதுவும் அம்மூன்றற்கும் முடிபு வேற்றுமை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அம்முக்கிளவியும் - 'வினைமுதல் முடிபின்' என்ற அம்மூன்று சொல்லும், சினைவினை தோன்றின் சினையொடு முடியா - சினைப்பொரு ளிடத்து வினையெச்சமாய்த் தோன்றின் தமக்கு உரிய சினைவினை கொண்டு முடியா; முதல்வினைகொண்டே முடியும்; (வினை) முதலொடு முடியினும் - அவ்வெச்சங்கள் தாம் தத்தமக்கு உரிய வினைமுதலான் அன்றிப் பிற வினைமுதலான் முடியினும் பிறவாற்றான் முடியினும், ஓரனைய என்மனார் புலவர் - தத்தமக்கு உரிய வினைமுதல் கொண்ட தன்மையோடு ஒரு தன்மையை உடைய என்று கூறுவர் புலவர், எ-று.

சினையொடு முடியா எனவே, முதலொடு முடிதல் பெற்றாம். உம்மை எதிர்மறை.

(எ-டு.) கண் நொந்து கிடந்தான்; வயிறு நொந்து கிடந்தான் எனவும், கண் வலியுக் கிடந்தான் எனவும், வயிறு குத்துபு கிடந்தான் எனவும், 'கண் துயின்று முன்றிற் போகா முதிர்வினள் யாயும்' (புறம். 159 : 4, 5) 'தாளொற்றித் தப்பி வீழ்ந்தார் தறிவலைமானிற்பட்டார்' (சீவக. 2768) எனவுஞ் சினைப்பொருட்கண் வந்த வினையெச்சம் காரண காரியப் பொருளவாய் வினைமுதலொடு முடிந்தன. 'அகனமர்ந்து செய்யாள் உறையும் முகனமர்ந்து, நல்விருந் தோம்புவான் இல்' (குறள். 84) 'காமன் கணையொடு கண்சிவந்து புலந்தான்' என்பன காரண காரிய மின்றி அங்ஙனம் வந்தன.

இனி, தலைவன் பிரிந்து வருந்தினான் எனவும், 'மா அல் யானை யொடு மறவர் மயங்கித் தூறதர் பட்ட ஆறுமயங் கருஞ்சரம்' (கலி. 5 : 2,3) எனவும், 'உடம்புயங்கி யானை, கடுந்தாம் பதிபாங்குக் கைதெறப் பட்டு, வெறிநிரை வேறாகச் சார்ச்சாரல் ஓடி, நெறிமயக்குற்ற' (கலி. 12 : 4.7) எனவுங் காரண காரியப்பொருளவாய்த் தமக்கு உரிய வினை முதலானன்றிப் பிற வினைமுதலான் முடிந்தன.

ஞாயிறுபட்டுவந்தான்; ஞாயிறுபடுஉவந்தான்; ஞாயிறுபடுபுவந்தான் என்பன காரண காரியமின்றி அங்ஙனம் வந்தன. 'உறற்கால் யானை ஓடித் துண்டெஞ்சிய யா' (குறுந். 232) என்பதும் அது. இனி, ஆ கிடந்து செறு வினைந்தது என்றது, இடத்து நிகழ் பொருளின் தொழில் இடத்திற்கு ஏற்றிச் செறுவின் வினையொடு முடிந்தது. இதற்கு வினைமுதல் தானே செய்யப்படுபொருள் ஆயிற்று. 'பூணணிந்து விளங்கிய புகழ்சால் மார்ப!' (பதிந். 65 : 12) என அணிந்து என்னும் முதல்வினை சினைவினை கொண்டது. உண்டு பசி கெட்டதும் அது. இவை காரண காரியப் பொருளவாய்ப் பிறவாற்றான் முடிந்தன.

ஏனை வினையெச்சங்கட்கு வினைமுதல் வினையும் பிறவினையும் ஒப்ப உரியவாய் வருதலின், ஒரு சூத்திரத்தாற் கூறினார். இம்மூவகை எச்சமும் வினைமுதல் கொள்ளுங்காற் காரணகாரியப் பொருளவாகாது வருதலின், அதனையும் வேறு கூறி, சினைவினை முதல்வினையொடு முடியுங்கால் பெரும்பான்மை காரண காரியப் பொருட்டாயே வருத லானும், முதல்வினை தான் பிற வினைமுதலான் முடியும்வழிப் பெரும் பான்மை காரண காரியப் பொருட்டாயே வருதலானும், அவற்றை இரண்டு சூத்திரத்தான் கூறினார். 'வினையெஞ்சு கிளவியும் வேறுபல் குறிய' (457) என்ற சூத்திரத்தான் வினையெச்சங்கள் எல்லாம் பெயர் வேறுபட்டும் ஈறு வேறுபட்டும் சிறுபான்மை வரும் என்று பொதுவாகக் கூறினார் ஆதலின், அதன்கண்ணே பிற வினைமுதல் கொண்டனவற்றையும் அடக்குதல் பொருந்தாது. என்னை? அவை வழக்கிடத்தும் செய்யுளிடத்தும் பெரும் பான்மை வருத லானும், 'வினைமுதல் முடிபின்' (232) என்ற விதி பிற வினைமுதல் கொள்ளாமையை வலியுறுத்து நின்றலின் கொள்ளுதற்குச் சூத்திரவிதி வேண்டு மாதலானும் என்பது. (34)

ஒழிந்த வினையெச்சங்கள் இருவினையும் கொண்டு முடிதல்

234. ஏனை எச்சம் வினைமுத லானும்

ஆன்வந் தியையும் வினைநிலை யானும்

தாமியல் மருங்கின் முடியும் என்ப.

இஃது, ஒழிந்த எச்சங்கட்கு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஏனை எச்சம் - முதல் நிலை மூன்றும் அல்லாத பிற வினையெச்சம், வினைமுதலானும் - வினைமுதல் வினையானும், ஆன்வந்து இயையும் வினைநிலையானும் - ஆண்டு வந்து பொருந்தும் பிற வினையானும், தாம் இயல் மருங்கின் முடியும் என்ப - வரையறை இன்றித் தாம் இயலுமாற்றான் முடியும் என்று சொல்லுவர் ஆசிரியர், எ-று.

(எ-டு.) மழை பெய்தெனப் புகழ் பெற்றது; மழை பெய்தென மரம் குழைத்தது எனவும், மழை பெய்யியர் எழுந்தது; மழை பெய்யியர் பவி கொடுத்தனர் எனவும், மழை பெய்யிய முழங்கும்; மழை பெய்யிய வான் பழிச்சுதும் எனவும், மழை பெய்யின் புகழ் பெறும்; மழை பெய்யின் குளம் நிறையும் எனவும், மழை பெய்யப் புகழ் பெற்றது; மழை பெய்ய மரம் குழைத்தது எனவும், மழை பெய்தற்கு முழங்கும்; மழை பெய்தற்குக் கடவுள் வாழ்த்துதும் எனவும், இறந்தபின் இளமைவாராது; கணவன் இனிது உண்டபின் காதலி முகம் மலர்ந்தது எனவும், கடுத்தின்னாமுன் துவர்த்தது; மருந்து தின்னாமுன் நோய்தீர்ந்தது எனவும், உரைத்தக்கால் உரைபல்கும்; 'வலனாக வினையென்று வணங்கிநாம் விடுத்தக்கால், சுடரிழாய் நமக்கவர் வருதுமென்றுரைத்ததை' (கலி. 35 : 15, 16) எனவும், நல்வினைதான் உற்றக்கடை உதவும்; நல்வினைதான் உற்றக்கடை தீவினை வாரா எனவும், நல்வினை தான் உற்றவழி உதவும்; நல்வினைதான் உற்றவழித் தீவினை வாரா எனவும், நல்வினைதான் உற்ற விடத்து உதவும்; நல்வினைதான் உற்றவிடத்துத் தீவினை வாரா எனவும் வரும். கற்பான் நூல் செய்தான்; செல்வம் தருபாக்கு யாம் விரும்புதும்; நமது நலன் நுகர்வான் யாம் விரும்புதும் இவை பிற வினை கொண்டன. இவை வினைமுதல் வினைகொண்டவாறு, முன்னர்க் காட்டினாம். (35)

வினையெச்சங்கள் அடுக்கியவழி முடியுமாறு

235. பன்முறை யானும் வினையெஞ்சு கிளவி
சொன்முறை முடியா தடுக்குந வரினும்
முன்னது முடிய முடியுமன் பொருளே.

இஃது, அவ்வெச்சங்கள் அடுக்கியவழிப் படுவதொரு முறைமை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வினையெஞ்சு கிளவி சொன்முறை முடியாது - வினையெச்சமாகிய சொற்கள் ஒன்றற்கொன்று முடிக்கும் வினைவந்து முடியாது, பன்முறையானும் அடுக்குந வரினும் - ஒரு வாய்பாட்டானன்றிப் பல வாய்பாட்டானும் அடுக்கிவரினும், முன்னது முடிய முடியும் மன் பொருளே - முன்னின்ற எச்சம் முடிய ஏனையவும் பொருள் முடிந்தனவாம், எ-று.

(எ-டு.) உண்டு தின்று ஓடிப் பாடி வந்தான்; உண்டு பருகூஉத் திண்குடி வந்தான்; உழுது உண்பானொடு விரைஇ வந்தான் என வரும்.

'பசந்த மேனியொடு படரட வருந்தி
 மருங்கிற் கொண்ட பல்குறு மாக்கள்
 பிசைந்துதின வாடிய முலையள் பெரிதழிந்து
 குப்பைக் கீரை கொய்கண் அகைத்த
 முற்றா இளந்தளிர் கொய்துகொண் டுப்பின்று
 நீருலை யாக ஏற்றி மோரின்
 றவிழ்ப்பதம் மறந்து பாசடகு மிசைந்து
 மாசொடு குறைந்த உடுக்கையள் அறம்பழியாத்
 துவ்வா ளாகிய என்வெய் யோளும்'

(புறம். 159 : 6-14)

எனச் செய்தெனெச்சத்திடையே அவ்வினையெச்சமுற்றும் அதன் குறிப்
 பெச்சமும் உடன் அடுக்கி முடிந்தனவும் பிறவும் 'பன்முறை யானும்' என்ற
 தனாற் கொள்க.

வினையெச்சம் பன்முறையான் அடுக்கி ஒரு சொல்லான் முடியும்,
 எனவே, பெயரெச்சம் ஒரு முறையான் அடுக்கி ஒருசொல்லான் முடியும்,
 என்பதாம். 'நெல் அரியும் இருந்தொழுவர்' (புறம். 24) என்னும் புறப்
 பாட்டினும், பாயுந்து, தூங்குந்து, தருஉந்து, பாயும் என்னும் பெயரெச்சம்
 அடுக்கி மிழலை என்னும் ஒருபெயர்கொண்டு முடிந்தன. ஆண்டு நல்லூர்
 கெழீ இய என்னும் பெயரெச்சம் இடைநிலையாய் வந்தது. (36)

பெயரெச்சத்திற்கு முடிக்கும் சொற்கள்

236. நிலனும் பொருளும் காலமுங் கருவியும்
 வினைமுதற் கிளவியும் வினையும் உளப்பட
 அவ்வறு பொருட்குமோ ரன்ன உரிமைய
 செய்யுஞ் செய்த வென்னுஞ் சொல்லே.

இது செய்யும், செய்த என்னும் பெயரெச்சத்திற்குப் பொருள்முடிபு
 கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) செய்யும் செய்த என்னும் சொல்லே - செய்யும், செய்த
 என்னுஞ் சொற்கள் (இன்னதற்கு, இது பயன் என்னும் இரண்டு ஒழித்து);
 நிலனும் பொருளும் காலமும் கருவியும் வினைமுதற்கிளவியும் வினையும்
 உளப்பட அவ்வறு பொருட்கும் ஓரன்ன உரிமைய - நிலப்பொருளும்
 செயப்படு பொருளும் காலப்பொருளும் கருவிப் பொருளும் வினைமுதற்
 பொருளும் என்ற ஐந்துடனே வினைப்பொருளுங்கூடச் சொல்லப்பட்ட
 அவ்வறு வகைப் பொருட்கும் ஒத்த உரிமையினை உடையவாம், எ-று.

(எ-டு.) வாழும் இல், கற்கும் நூல், துயிலும் காலம், வணையும் கோல்,
 ஓதும் பார்ப்பான், உண்ணும் ஊண் என உம் ஈறு கால எழுத்துப் பெறாது
 ஆறுபொருட்கும் உரித்தாய் வந்தது. புக்க இல், உண்ட சோறு, வந்த நாள்,

வென்ற வேல், ஆடிய கூத்தன், போயின போக்கு என அகராஈறு க, ட, த, ற வும் யகர னகரமும் ஊர்ந்து, ஆறு பொருட்கும் உரித்தாய் வந்தது. இவற்றுள் வினைமுதற்கிளவி ஒழிந்தனவற்றிற்கு வினைமுதற் பொருள் முன் வந்தே பின்வரும் வினையொடு முடிந்து பொருள் தருதலும், வினைமுதற் கிளவியாயின் பின்வரும் வினையொடு முடிந்தே பொருள்தருதலுங் கொள்க. இவற்றிற்குச் செய்யாநிற்கும் எனவும் செய்யாநின்ற எனவும் வரும் வாய்பாட்டு வேற்றுமை 'ஒன்றென முடித்த'லாற் கொள்க. 'மற்றிந்நோய் தீரும் மருந்தருளாய் ஒண்டொட! நின்முகம் காணும் மருந்தினேன் என்னுமால்' (கலி. 60 : 18, 19) என்புழி, நோய் தீர்தற்குக் காரணமாகிய மருந்து என வருங் காரணத்தைக் கருவிக்கண்ணும், நின் முகத்தைக் காண்டல் காரணமாக அதன் காரியமாகப் பிறந்த அருளை மருந்தாதல் தன்மையாக உடையேன் என வருங் காரியத்தை ஒன்றென முடித்தற்கண்ணும் அமைத்துக்கொள்க. 'தேரொடும் புறங்கானே னாயின் சிறந்த இவள்' (புறம். 71) என்பதூஉம், 'நிலம்பூத்த மரமாயின்' என்பதூஉம் காரணத்தின்கண்ணும், 'ஆறுசென்ற வியர்' என்றதை ஆறு சேறலான் வந்த வியர் எனக் காரியத்தின்கண்ணும் அடக்குக. 'ஆர்களிறு மிதித்த நீர்' (குறுந். 52) என் ஆட்டின எண்ணெய்; உண்ட எச்சில் என்பனவுங் காரியத்தின்கண் அடக்குக. 'குண்டு சுணைப் பூத்த வண்டு படுகண்ணி' (முருகு. 199) 'நூலாக் கலிங்கம் வாலரைக் கொளீஇ' (பதிற். 12 : 21) என்பன, 'பூத்த பூவான் இயன்ற கண்ணி, நூலாத நூலான் இயன்ற கலிங்கம் என ஒற்றுமைநயம் பற்றிச் செயப்படுபொருண்மேல் நிற்றன. 'பொச்சாவாக் கருவியான் போற்றிச் செயின்.' (குறள். 537) என்பது கருவிக்கண் அடங்கும். அரசன் ஆ கொடுக்கும் பார்ப்பான், அரசன் ஆ கொடுத்த பார்ப்பான் எனவும், ஆடை ஒலிக்கும் கூலி; ஆடை ஒலித்த கூலி எனவும் ஒத்த உரிமைய அன்றிச் சிறுபான்மை இன்னதற்கு, இதுபயன், என்பனவற்றின்கண்ணும் வரும். இன்னும், பழம் உதிரும் கோடு, பழம் உதிர்ந்த கோடு எனச் சிறு பான்மை தீர்தற் பொருண்மை பற்றி வருதலுங் கொள்க. இனி, செய்த என்பதன் குறிப்பாய், இன்ன, அன்ன, என்ன எனவும், கரிய, செய்ய எனவும் வருவனவும் கொள்க. அவை, 'இன்ன தன்மையி னருமையின்' (சீவக. 2754) 'அன்ன தன்மையும் அறிந்தீயார்' (புறம். 136 : 10) எனவும், 'என்ன கிளவியும் பண்பின் தொகையே' (416) எனவும், கரிய மலர் நெடுங்கண் (சிலப். 7 - 5) எனவும், 'செய்ய கோல்' (சீவக. 264) எனவும் வந்தவாறு காண்க. (37)

செய்யும் என்பதற்கு ஒரு முடிபு வேற்றுமை

237. அவற்றொடு வருவழிச் செய்யுமென் கிளவி
முதற்கண் வரைந்த மூவீற்றும் உரித்தே.

இது, செய்யும் என்பதற்கு ஒரு முடிபு வேற்றுமை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவற்றொடு வருவழி - அந்நிலம் முதலிய பொருள்களொடு வருங்கால், செய்யுமென் கிளவி - செய்யும் என்னுஞ் சொல், முதற்கண் வரைந்த மூவீற்றும் உரித்து - மேல் விலக்கப்பட்ட பல்லோர் படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை என்னும் மூவகைக்கும் உரித்து, எ-று.

அவை 'எஞ்சிய கிளவி' என்பதனுள் காட்டினாம்.

ஈண்டுக் கூறிய விதி எச்சத்திற்கும் ஆண்டு விலக்கியது முற்றிற்கும் என்று உணர்க. இனி, அவற்றிற்கு வேறுபாடு கூறுதும்:

இருதிணைக்கும் பொதுவாகிய செய்யும் என்னுஞ் சொல், உண்ணும் என நின்றுழித்தானே தன் தொடர்ப்பொருள் உணர்த்தல் ஆற்றாது நின்று, தன்னை அவன், அது என்னும் வினைமுதல் வந்து திணையும் பாலும் விளக்கத் தன் தொடர்ப்பொருள் உணர்த்தி, எடுத்தல் ஓசையான் மற்றொரு சொல் நோக்காது, செப்பு மூயினாற்போல அமைந்து மாறி நிறறல் முற்றிற்கு இலக்கணம். அச் செய்யும் என்னுஞ் சொல் வாழும் இல் எனப் படுத்தல் ஓசையான் கூறியவழி, அம்முடிக்குஞ் சொல்லான் அமையாது, நன்று என மற்றும் ஒரு சொல் நோக்கி நிறறல் எச்சத்திற்கு இலக்கணம்.

இனி, அம் ஈறு முதலிய முற்றுச் சொற்கள் எங்ஙனம் முற்றி நிற்கும் எனின், 'எத்திறத் தானும் பெயர்முடி பினவே' (429) என்பதனான் வினைமுதலொடு முடிந்து, ஈண்டுக் கூறியவாறே முற்றி நிற்கும் என்க. பெயர்பற்றி நில்லாது, 'தாமேயும் தொடர்ப்பொருள் உணர்த்தி முற்றிநிற்கும்' எனச் சேனா வரையர் கூறினாராலெனின், 'சாத்தற்குச்சோறு இடுக!' என ஒருவன் ஏவிய வழி அவ்வேவப்பட்டான் அவற்கு அதனை ஈத்துவந்து உண்டான் என்ற வழி, யான்கூறிய சாத்தன் உண்டான் என வினைமுதல் தொடர்ப்பொருள் அவன் மனத்தின்கண் உணர்த்திநிற்பது அல்லது, நன்மக்கள் குழீஇயவழி ஒருவன் வந்துநின்று உண்டான் என்றவழி அவ்வினைமுதல் தொடர்ப்பொருள் உணர்த்தாது பால்மாத்திரம் உணர்த்தி நிற்கும் என்பது கருதி, 'எத்திறத் தானும் பெயர்முடி பினவே' (429) என்றார் ஆகலின், அது பொருத்தம் இன்று என்க. (38)

இருவகை எச்சமும் எதிர்மறை வினையையும்

கொண்டு முடிதல்

238. பெயரெஞ்சு கிளவியும் வினையெஞ்சு கிளவியும்
எதிர்மறுத்து மொழியினும் பொருள்நிலை திரியா.

இஃது, இருவகை எச்சத்திற்கும் எதிர்மறை வினையும் முடிவாம் என்கின்றது.

(இ-ள்.) பெயர் எஞ்சு கிளவியும் வினை எஞ்சு கிளவியும் - பெயரெச்சு மாகிய சொல்லும் வினையெச்சமாகிய சொல்லும், எதிர்மறுத்து மொழியினும் - செய்தல் தொழிலினை எதிர்மறுத்துச் சொல்லினும், பொருள் நிலை

திரியா - தத்தம் எச்சமாகிய பெயரையும் வினையையுங் கொண்டு அல்லது அமையாத நிலைமையின் வேறுபடா, எ-று.

(எ-டு.) உண்ணா இல்லம், உண்ணாச் சோறு, உண்ணாக் காலம், வணையாக் கோல், ஒதாப் பார்ப்பான்; உண்ணா ஊண் என வரும்.

உண்ணா என்பது, உண்ணும், உண்ட என்னும் இரண்டற்கும் மறை. உண்ணாத என்பது, உண்ட என்பதற்கு மறை. உண்ணாது என்பது, உண்டு, உண்ணா, உண்ணா, உண்குடி என்பனவற்றிற்கு மறை. இதனானே, செய்யு என்பது இறந்தகாலம் உணர்த்துதல் பெற்றாம்.

இனி, செய்தென என்பது வினைமுதலொடு வருவழி, 'மழை பெய்யாது அறம்பெறாதாயிற்று,' எனச் செய்து என்பதன் மறையே வருதலும், அது பிறவினையொடு வருவழி, 'மழை பெய்யாமல் மரங் குழையாதாயிற்று,' என இறந்த காலம் உணர்த்தும் செய்து என் எச்சத்து எதிர்மறையே தனக்கு மறையாய் வருதலுங் கொள்க. இவ்விரண்டு எச்சத்திற்கும் செய்யாமை என்பது உம் மறை.

இனி, உண்ணாமைக்கு என்பது, உண்ணியர், உண்ணிய, உண்ணற்கு என்பனவற்றிற்கும், உண்ண என எதிர்காலம் உணர்த்தும் செய என் எச்சத்திற்கும் மறையாம். இனி, செயின் என்பதற்கு, மழை பெய்யாவிடின் அறம் பெறாது, மழை பெய்யாவிடின் மரம் குழையாது எனப் பிற சொல்லான் மறை வரும். இனி, உண்ணாதபின், உண்ணாதமுன், உண்ணாக்கால், உண்ணாக்கடை, உண்ணாவழி, உண்ணாவிடத்து எனவும் வரும்.

இனி, கொள்ளாது ஒழிவான் என ஏனையவற்றிற்கும் வரும். இனி, கரியசாத்தற்குச் செய்ய சாத்தன் எனவும், நல்ல சாத்தற்குப் பொல்லாச் சாத்தன் எனவும் வரும் பெயரெச்சக் குறிப்பு மறை விகற்பமும் அறிக. இனி, சோறு உண்டாயிருந்தது, சோறு ஆவதாயிருந்தது, என்பனவற்றிற்குச் சோறு இன்றி, சோறு அன்றி என வினையெச்சக் குறிப்பு மறை ஆதலுங் கொள்க. 'எதிர்மறுத்து மொழியினும் தத்தம் மரபிற், பொருள்நிலை திரியா வேற்றுமைச் சொல்லே' (188) என்று வேற்றுமை எதிர்மறுத்து வரும் எனவே, அவ்வேற்றுமை ஏற்ற சொல் முற்றுச்சொல்லும் ஆதலின், முற்றுச்சொற்கும் மறை வரும் என்பது கூறினாராயிற்று. இனி, செய்யும் என்னும் முற்றிற்கும் உண்ணான் அவன், உண்ணாது அது என வரும் மறை, ஒன்றென முடித்தலான் கொள்க. (39)

இடைப் பிறவரல் இயல்பு

239. தத்தம் எச்சமொடு சிவணுங் குறிப்பின்

எச்சொல் வாயினும் இடைநிலை வரையார்.

இஃது, அவ்வெச்சங்களின் இடைநிகழும் முடிபு வேற்றுமை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) தத்தம் எச்சமொடு சிவனும் குறிப்பின் எச்சொல்லாயினும்-
தத்தம் எச்சமாகிய வினையொடும் பெயரொடும் பொருள் இயையும் கருத்
தினை உடைய எவ்வகைச் சொல்லாயினும், இடைநிலை வரையார் - அவ்
வெச்சத்திற்கும் அவற்றான் முடிவனவாகிய தமக்கும் இடைநின்றலை நீக்கார்
கொள்வர் ஆசிரியர், எ-று.

(எ-டு.) உழுது சாத்தன் வந்தான்; உழுது ஏரொடு வந்தான்; கொல்லும்
காட்டுள் யானை; கொன்ற காட்டுள் யானை என வரும்.

ஒருதலையாக எச்சத்தோடு இயையாது, முடிக்கப்படுஞ் சொல்
லோடு இயைந்து கவர்பொருள்படுவன சிவணாக் குறிப்பினவாம். அவை,
உண்டு விருந்தொடு வந்தான்; வல்லம் எறிந்த நல்லிளங்கோசர் தந்தை மல்லல்
யானைப் பெருவழுதி என்புழி, விருந்தொடு உண்டு எனவும், வல்லம் எறிந்த
கோசர் எனவுங் கவர்பொருள் பட்டு வரும்.

'எச்சொல் லாயினும்' என்றதனான், உழுது ஓடி வந்தான்; கவளம்
கொள்ளாச் சுளித்த யானை (சீவக.1076) என எச்சமும் இடைநிலை ஆதல்
கொள்க. அறத்தை அரசன் விரும்பினான்; உண்டான் பசித்த சாத்தன் என
ஏனைத் தொடர்க்கண்ணும் பிறசொல் இடைநின்றல் ஒன்றென முடித்தலாற்
கொள்க. (40)

செய்யும் என்னும் பெயரெச்ச ஈறு கெடுமாறு

240. அவற்றுள்,

செய்யு மென்னும் பெயரெஞ்சு கிளவிக்கு
மெய்யொடுங் கெடுமீ ஈற்றுமிசை யுகரம்
அவ்விட னறிதல் என்மனார் புலவர்.

இது, செய்யுமென்பதற்கு ஈறுகெடுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவற்றுள் - முற்கூறிய இருவகை எச்சங்களுள், செய்யும்
என்னும் பெயர் எஞ்சு கிளவிக்கு - செய்யும் என்னும் பெயரெச்சத்திற்கு,
ஈற்றுமிசை உகரம் மெய்யொடும் கெடும் - ஈற்றெழுத்தின்மேல் நின்ற உகரம்
தன்னான் ஊரப்பட்ட மெய்யொடுங் கெடும்; அவ்விடன் அறிதல் என்
மனார் புலவர் - அக் கெடும் இடம் அறிக, என்று கூறுவர் புலவர், எ-று.

(எ-டு.) 'வாஷும் புரவி வழுதியோ டெம்மிடை' 'யான் போகும் புழை'
என்பன வாம்புரவி, போம்புழை என நின்றன.

'செய்யும் என்னும் பெயர்எஞ்சு கிளவிக்கு, ஈற்றுமிசை உகரம்
மெய்யொடும் கெடும்,' எனவே, செய்யும் என்னும் முற்றுச்சொற்கு
ஈற்றுமிசை உகரம் மெய்யொடுங் கெடும், மெய் ஒழித்துங் கெடும் என்பது
பெறுதும்.

(எ-டு.) 'அம்பல் ஊரும் அவனொடு மொழிமே' (குறுந். 51) 'சாரல் நாட! என் தோழியும் கலுழ்மே' என வரும். (41)

இறந்தகால வினையெச்சம் ஏனைக் காலச்

சொல்லோடும் இயையும்

241. செய்தெ னெச்சத் திறந்த காலம்
எய்திட னுடைத்தீ வாராக் காலம்.

இஃது, இறந்தகாலச் சொல் ஏனைக்காலச் சொல்லோடு இயையு மென்கின்றது.

(இ-ள்.) செய்து என் எச்சத்து இறந்த காலம் - செய்து என்னும் வினையெச்சத்தினது இறந்தகாலம் தன் இறந்தகாலத்தினை நீங்காது நின்று, வாராக் காலம் எய்து இடன் உடைத்து - முடிக்குஞ் சொல்லின் எதிர் காலத்தைப் பொருந்தும் இடம் உடைத்து, எ-று.

(எ-டு.) நீ உண்டு வருவாய் என்பது நாளை உண்டு வருவாய் என்னும் பொருள் உணர்த்தவும், வருதல் தொழிலுக்கு உண்டல் தொழில் முன் நிகழ்ந்து, ஆண்டும் தன் இறந்த காலமே உணர்த்திற்றாம். கொடி ஆடித் தோன்றும் என்புழித் தோற்றமும் ஆட்டமும் உடன் நிகழ்தலின், செய்து என்பது நிகழ்காலத்திற்கும் உரித்து ஆதல் வாராக் காலம் எனவே அடங்கும், 'வறனீந்தி நீசெல்லும் நீளிடை நினைப்பவும்' (கலி. 3 : 2) என்பதும் அது.

ஒன்றென முடித்தலான், செய்யு, செய்பு, என்பனவற்றிற்கும் ஒழிந்த எச்சங்கட்கும் இம்மயக்கங் கொள்க. (42)

நிகழ்காலச்சொல் ஏனைக் காலங்களையும் உணர்த்தல்

242. முந்நிலைக் காலமுந் தோன்றும் இயற்கை
எம்முறைச் சொல்லும் நிகழுங் காலத்து
மெய்ந்நிலைப் பொதுச்சொற் கிளத்தல் வேண்டும்.

இது, நிகழ்காலச் சொல் ஏனைக் காலங்களையும் உணர்த்தும் என்கின்றது.

(இ-ள்.) முந்நிலைக் காலமும் தோன்றும் இயற்கை எம்முறைச் சொல்லும் - மூன்று வகைப்பட்ட நிலைமையினையுடைய காலத்தும் உளதாம் இயல்பையுடைய எவ்வகைப்பட்ட பொருளையும், நிகழுங் காலத்து மெய்ந்நிலைப் பொதுச்சொல் கிளத்தல் வேண்டும் - நிகழ்காலத்திற்கு உரித்தாய் நின்று ஏனைக் காலங்களையும் உள்ளடக்கி நிற்கும்பொருள் நிலைமையினையுடைய செய்யும் என்னுஞ் சொல்லான் சொல்லுதலை விரும்பும் ஆசிரியன், எ-று.

முக்காலத்திற்கும் பொதுவாய் முற்றும் எச்சமுமாய் நின்றலை நோக்கிப் 'பொதுச்சொல்' என்றார்.

(எ-டு.) மலை நிற்கும்; தீச் சுடும்; ஞாயிறு இயங்கும்; திங்கள் இயங்கும் எனவும், 'வெங்கதிர்க் கனலியொடு மதிவலம் திரிதரும், தண்கடல் வரைப்பு' (பெரும்பாண். 17, 18) எனவும் வரும். 'தீச்சுடும்' என்றால், பண்டும் இன்றும் மேலும் சுடும் என்பதனை ஒப்ப விளக்கியவாறு காண்க. 'மெய்ந்நிலை' என்றது, ஏனை நிகழ்காலச் சொல்லோடு ஒவ்வாமையை உணர்த்துதற்கு. (43)

விரைவின்கண் காலம் மயங்கல்

243. வாராக் காலத்தும் நிகழும் காலத்தும்
ஓராங்கு வருஉம் வினைச்சொற் கிளவி
இறந்த காலத்துக் குறிப்பொடு கிளத்தல்
விரைந்த பொருள என்மனார் புலவர்.

இது விரைவின்கண் எதிர்வும் நிகழ்வும் இறப்பொடு மயங்கும் என்கின்றது.

(இ-ள்.) வாராக் காலத்தும் நிகழும் காலத்தும் ஓராங்கு வருஉம் வினைச்சொற்கிளவி - எதிர்காலத்தும் நிகழ்காலத்தும் ஒரு படியாக வருகின்ற வினைச்சொல்லாகிய சொல்லின் பொருண்மையை, இறந்த காலத்துக் குறிப்பொடு கிளத்தல் - தொழில் இறந்திலவேனும் சொல்லுவான் கருத்து வகையான் தொழில் இறந்தனவாகக் கருதிக்கூறல், விரைந்த பொருள என்மனார் புலவர் - விரைவு பொருண்மையை உடைய என்று சொல்லுவர் ஆசிரியர், என்று.

(எ-டு.) சோறுபாணித்தவழி உண்ணாதிருந்தானைப்போதல் வேண்டும் குறையுடையான் ஒருவன், 'இன்னும் உண்டிலையோ?' என்றவழி, 'உண்டேன், போந்தேன்' என்னும். உண்ணாநின்றானும், 'உண்டேன், போந்தேன்' என்னும். (44)

சிறப்பின்கண்ணும் காலம் மயங்கல்

244. மிக்கதன் மருங்கின் வினைச்சொற் சுட்டி
அப்பண்பு குறித்த வினைமுதற் கிளவி
செய்வ தில்வழி நிகழும் காலத்து
மெய்ப்பெறத் தோன்றும் பொருட்டா கும்மே.

இது, மிக்கது ஒன்றன்கண்ணே இறப்பும் எதிர்வும் நிகழ்வொடு மயங்கும் என்கின்றது.

(இ-ள்.) மிக்கதன் மருங்கின் வினைச்சொற் சுட்டி - இரு வினைகள் பலவற்றுள்ளும் சிறந்த இருவினைக்கண்ணே நிகழும் வினைச்சொல்லை

நோக்கி, அப்பண்பு குறித்த வினைமுதற்கிளவி - திரிபின்றிப் பயக்கும் அம் மிக்கதனது பண்பைக் குறித்து வரும் வினைமுதற் சொல், செய்வது இவ்வழி - சுட்டிச் சொல்லப்படுவதொரு வினைமுதல் இல்லாத இடத்து, நிகழும் காலத்து மெய்ப்பெறத் தோன்றும் பொருட்டு ஆகும்மே - நிகழ்காலத்தான் யாப்புறத் தோன்றும் பொருளை உடைத்தாம், எ-று.

(எ-டு.) தவம் செய்தான், செய்வான்; தாயைக் கொன்றான், கொல்வான்; என்பன முதலியன மிக்க வினைச்சொல். சுவர்க்கம் புகாநிற்பன், நிரயம்புகாநிற்பன் என்பன அவ்வப்பண்பு குறித்த வினை முதற்கிளவி. இவை சுட்டி ஒருவர் பெயர் கொள்ளாமல், யாவன் தவஞ்செய்தான் அவன் சுவர்க்கம் புகும்; யாவன் தாயைக் கொன்றான் அவன் நிரயம் புகும் எனவும், ஒருவன் தவம் செய்யின், துறக்கம் புகும்; ஒருவன் தாயைக் கொல்லின், நிரயம் புகும் எனவும் வரும்.

இங்ஙனம் பொதுவகையாற் கூறாது, சாத்தன் தவஞ்செய்து துறக்கம் புக்கான்; சாத்தன் தவம் செய்யின், துறக்கம் புகுவன் எனச் சுட்டி ஒருவர் பெயர் கொண்டவழி ஏனைக் காலங்களான் கூறப்படுதலின், 'செய்வதில் வழி' என்றார். வினைச்சொல் என்றாரேனும், தவஞ் செய்தான்; தாயைக் கொன்றான் என வினைப்பெயராய் வருதலுங் கொள்க. (45)

இது செயல் வேண்டும் என்பது ஈரிடத்துப் பொருள் தரல்

245. இதுசெயல் வேண்டும் என்னுங் கிளவி
இருவயின் நிலையும் பொருட்டா கும்மே
தன்பா லானும் பிறன்பா லானும்.

இது, முற்றுச்சொல் பொருள்தரும் வேறுபாடு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இது செயல்வேண்டும் என்னும் கிளவி - இக் காரியத்தினைச் செயல் வேண்டும், என்று சொல்லப்படும் முற்றுச்சொல், தன்பாலானும் பிறன்பாலானும் இருவயின் நிலையும் பொருட்டு ஆகும்மே - அக்காரியத்தினைச் செய்வான்தன்னிடத்தும், அவன் செயலை வேண்டியிருப்பான் பிறன் ஒருவனிடத்தும் என்ற இரண்டிடத்தும் நிலைபெறும் பொருண்மையை உடையதாம், எ-று.

(எ-டு.) சாத்தன் ஓதல் வேண்டும் என்புழி, (வேண்டும் என்னும் முற்றுச் சொல்) ஒருவழிச் சாத்தன் என்பது எழுவாயாய் வேண்டும் என்னும் பயனிலையொடு முடிந்துழி அவ்வேண்டுதல் சாத்தனதாயும், சாத்தன் என்னும் எழுவாய், ஓதுதல் என்னும் வினைப்பெயர் கொண்டவழி இவ் வேண்டுதல் தந்தைமேலும் தாய்மேலும் நின்றவாறு காண்க. (46)

வற்புறுத்தலின் வினா எதிர்மறைப்பொருள் தரல்

246. வன்புற வருஉம் வினாவுடை வினைச்சொல்
எதிர்மறுத் துணர்த்துதற் குரிமையும் உடைத்தீத.

இதுவும் வினைச்சொல் பொருள்படும் வேறுபாடு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வன்புற வருஉம் வினாவுடை வினைச்சொல் - ஒருவன் இன்னாங்கு உரைத்தான் என்று ஒருவன் மனங்கொண்டிருந்தவழித் தான் அவ்வின்னாங்கு உரையாமையை அவன் மனத்து வலியுறுத்துதற்கு வரும் வினாவினையுடைய வினைச்சொல், எதிர்மறுத்து உணர்த்துதற்கு உரிமையும் உடைத்து - அவ்வுரையாமையை உணர்த்துகின்ற நிலைமையை மறுத்துத்தான் உரைத்தானாக உடம்பட்டமையை அவற்கு உணர்த்துதற்கு உரிமையினையும் உடைத்து, எ-று.

உம்மை எதிர்மறை ஆகலான், மறுத்தல் பெரும்பான்மை; நேர்தல் சிறுபான்மையாம்.

ஆ, ஏ, ஓ என்பன வினா. ஒருவன் கதத்தானாக களியானாக மயங்கி இன்னாங்கு உரைத்துப் பின் தெருண்டவழி, அவ்வின்னாங்கு உரைக்கப் பட்டான், நீ என்னை வைதாய் என்றக்கால், யான் வைதேனோ? எனத் தான் வையாமையை வலியுறுத்துதற்குக் கூறியதுதானே, அப்பொழுது வைதேன்; நோகாதே! என நேர்ந்தமைபடவும் நிற்கும். இனி, தான் வைதமையை வலியுறுத்துதற்கு வரும் 'வைதேனே?' என்னுஞ் சொல் வைதிலேன் என்னும் எதிர்மறையை உணர்த்திநிற்கும் என்றலுமாம். (47)

இயற்கையினும் தெளிவினும் காலம் மயங்கல்

247. வாராக் காலத்து வினைச்சொற் கிளவி
இறப்பினுஞ் நிகழ்வினுஞ் சிறப்பத் தோன்றும்
இயற்கையுந் தெளிவுங் கிளக்குங் காலை.

இஃது எதிர்வு, இறப்பொடும் நிகழ்வொடும் மயங்கும் என்கின்றது.

(இ-ள்.) வாராக் காலத்து வினைச்சொற்கிளவி - எதிர்காலத்திற்கு உரிய வினைச்சொல்லாகிய சொல்லின் பொருண்மை, இறப்பினும் நிகழ்வினும் சிறப்பத் தோன்றும் இயற்கையும் தெளிவுங் கிளக்குங்காலை - வழங்கலாற்றான் இஃது இப்பெற்றித்து எனப் பெற்றியான் அறிந்திருந்த இயல்பாகலும், இது நிகழின் அது நிகழும் என நூல்நெறியான் தெளியப் படுதலுஞ் சொல்லுமிடத்து இறந்தகாலச் சொல்லானும் நிகழ்காலச் சொல்லானும் விளங்கத் தோன்றும், எ-று.

(எ-டு.) இக்காட்டுள் போகின் கூறை கோட்படுவன் எனற்பாலது, கூறைகோட்பட்டான், கூறைகோட்படுகின்றான் எனக் கூறுதல் இயற்கை.

எறும்பு முட்டை கொண்டு தெற்றி ஏறியது கண்டுழி மழை பெய்வதாம்
என்னாது, மழை பெய்தது, மழை பெய்கின்றது எனக் கூறுதல் தெளிவு.(48)

செயப்படுபொருள் வினைமுதல் போல வருதல்

248. செயப்படு பொருளைச் செய்தது போலத்
தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கியல் மரபே.

இது, வினைச்சொற்கண் மரபுவழிவமைதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) செயப்படுபொருளை - ஒரு வினைமுதல் ஒரு தொழில்
செய்வதனை உறுவதாகிய பொருளை, செய்ததுபோலத் தொழிற்படக்
கிளத்தலும் - தான் அத்தொழிலினைச் செய்த வினைமுதல் போல அத்
தொழில் அதன்மேற்படக் கூறுதலும், வழக்கியல் மரபே - வழக்கின்
கண்ணே நடக்கும் முறைமை, எ-று.

எனவே, இலக்கணம் அன்றாயிற்று.

(எ-டு.) இல்லம் மெழுகப்பட்டது என்னாது, இல்லம் மெழுகிற்று
என்றலாம். இங்ஙனம் வினைமுதல்வாய்பாட்டாற் கிளத்தலே அன்றி,
எளிதின் அடப்படுவதனை நோக்கி, அரிசிதானே அட்டது எனச் செயப்
படுபொருளை வினைமுதலாகக் கூறலும் அடங்குதற்குத் 'தொழிற்பட
கிளத்தலும்' என்றார். இவை கருமக்கருத்தா.

இனி, ஒன்றென முடித்தலான், இவ்வாள் எறியும் எனக் கருவியைத்
தானே செய்வதாகக் கூறும் கருவிக்கருத்தாவும், அரசன் எடுத்த ஆலயம் என
ஏவினானைக் கருத்தாவாகச் கூறும் ஏதுக்கருத்தாவும் கொள்க. (49)

இறப்பும் எதிர்வும் தம்முள் மயங்கல்

249. இறப்பே எதிர்வே ஆயிரு காலமுஞ்
சிறப்பத் தோன்றும் மயங்குமொழிக் கிளவி.

இஃது, ஒரு பொருண்மை குறியாது இறப்பும் எதிர்வும் மயங்கும்
என்கின்றது.

(இ-ள்.) இறப்பே எதிர்வே ஆயிரு காலமும் - இறப்பும் எதிர்வும் ஆகிய
அவ்விரண்டு காலமும், மயங்கும் மொழிக்கிளவி சிறப்பத் தோன்றும் -
தம்முள் மயங்கும் மொழிப்பொருளாய் விளங்கத் தோன்றும், எ-று.

(எ-டு.) இவர் பண்டு இப்பொழிலிடத்து விளையாடுவர்; நாளை
அவன் வாளொடு வெகுண்டு வந்தான், பின் நீ என் செய்குவை? என வரும்.
அவை வினைப்பெயரும் வினையுமாய் மயங்குதலின், மயங்கும் வினைச்
சொற்கிளவி என்னாது, பொதுப்பட 'மயங்கும் மொழிக்கிளவி' என்றார்.

நிகழ்வு ஏனையவற்றொடு மயங்கல்

250. ஏனைக் காலமும் மயங்குதல் வரையார்.

இது, நிகழ்வு ஏனையவற்றொடு மயங்கும் என்கின்றது.

(இ-ள்.) ஏனைக் காலமும் மயங்குதல் வரையார் - நிகழ்காலமும் இறப்போடும் எதிர்வொடும் மயங்குதலை நீக்கார் கொள்வர் ஆசிரியர், எ-று.

(எ-டு.) இவள் பண்டு இப்பொழிலிடத்து விளையாடும்; இவள் நாளை வரும் என வரும்.

மூன்று காலமும் வினைப்பெயரொடும் மயங்கும் என்றாரேனும், ஏற்பனவே கொள்க. (51)

வினையியல் முற்றிற்று.

7

இடையியல்

இடைச்சொற்குப் பொது இலக்கணம்

251. இடையெனப் படுப பெயரொடும் வினையொடும்
நடைபெற் றியலுந் தமக்கியல் பிலவே.

என்பது சூத்திரம். நிறுத்த முறையானே இடைச்சொல் உணர்த்துகின்றமையின் இவ்வோத்து இடைச்சொல்லோத்து என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. இச்சூத்திரம், இடைச்சொற்கெல்லாம் பொதுஇலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இடையெனப்படுப - 'இடைச்சொல்' என்று சொல்லப்படுவன, பெயரொடும் வினையொடும் நடைபெற்று இயலும் - பெயரும் வினையும் உணர்த்தும் பொருளைச் சார்ந்து நின்று அவற்றையே வெளிப்படுத்து நடக்கும்; தமக்கு இயல்பு இல - தமக்கென வேறொரு பொருளை உணர்த்தும் இலக்கணமுடைய அல்ல, எ-று.

முன்னும் பின்னும் நிற்குமேனும், பெரும்பான்மையும் இடையே நின்றலின் இடைச்சொல் என்றார்.

(எ-டு.) 'அதுகொல் தோழி! காம நோயே?' (குறுந். 5) 'வருகதில் அம்மவெம் சேரி சேர' (அகம். 276 : 7) எனப் பெயரும் வினையும் சார்ந்துநின்று, அவற்றின் பொருளை விளக்கின.

தமக்கு இயல்பில எனப் பொதுப்படக்கூறிய அதனான், சாரப்படும் சொல்லின் வேறாய் நின்றலேயன்றி, உண்டான், என்றிசினோரே, 'அருங்குரைத்து' என அவற்றிற்கு உறுப்பாய் வருதலுங் கொள்க. (1)

இடைச்சொற்களின் பாகுபாடு

252. அவைதாம்,
புணரியல் நிலையிடைப் பொருள்நிலைக் குதநவும்
வினைசெயல் மருங்கிற் காலமொடு வருநவும்
வேற்றுமைப் பொருள்வயின் உருபா குநவும்
அசைநிலைக் கிளவி யாகி வருநவும்
இசைநிறைக் கிளவி யாகி வருநவும்

தத்தங் குறிப்பிற் பொருள்செய் குநவும்
ஒப்பில் வழியாற் பொருள்செய் குநவுமென்று
அப்பண் பினவே நுவலுங் காலை.

இஃது, அவ்விடைச்சொற்களின் பாகுபாடு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவைதாம் - முற்கூறிய இடைச்சொற்கள் தாம், புணரியல் நிலையிடைப் பொருள் நிலைக்கு உதநவும் - இரு மொழி தம்மில் புணர்தல் இயன்ற நிலைமைக்கண் அவற்றின் பொருள் நிலைக்கு உதவிசெய்து வருவனவும், வினைசெயல் மருங்கிற் காலமொடு வருநவும் - முதல்நிலை நின்று காரியத்தினைத் தோற்றுவிக்கும் இடத்துக் காலங்காட்டும் இடைச்சொற்களோடே பாலும் இடமும் காட்டும் இடைச்சொற்களாய் வருவனவும், வேற்றுமைப்பொருள்வயின் உருபு ஆகுநவும் - வேறுபடச் செய்யுஞ் செயப்படுபொருள் முதலாயவற்றின்கண் உருபு என்னுங் குறியவாய் வருவனவும், அசைநிலைக் கிளவி ஆகி வருநவும் - தமக்கொரு பொருளின்றித் தாஞ் சார்ந்த பெயர் வினைகளை அசையப்பண்ணும் நிலைமையவாய் வருவனவும், இசைநிறைக் கிளவி ஆகி வருநவும் - செய்யுட்கண் இசை நிறைத்தலே பொருளாக வருவனவும், தத்தங்குறிப்பிற் பொருள் செய்குநவும் - கூறுவார் தாந்தாங் குறித்த குறிப்பினானே அவர் குறித்த பொருளை விளக்கி நிற்பனவும், ஒப்பு இல் வழியான் பொருள் செய்குநவும் - நாடகவழக்கினான் உய்த்துணரினன்றி உலகியல் வழக்கினாற் காட்டப்படுவதோர் ஒப்பின்றி நின்ற ஒப்புமைப் பொருண்மையை உணர்த்தி வரும் உவமவுருபுகளும், என்று அப்பண்பினவே நுவலுங்காலை - என்று சொல்லப்பட்ட அவ்வேழியல்பினை யுடைய சொல்லுமிடத்து, என்று.

பொருள்நிலைக்குதவுவன, எல்லாம் என்பதனை வற்றுச் சாரியை அஃறிணை யாக்கியும், நம்முச் சாரியை உயர்திணை யாக்கியும் நிற்பன போல்வன. இதனானே, காரம், கரம் முதலிய எழுத்துச் சாரியையுங் கொள்க.

(எ-டு.) உண்டான் என்புழி, உண் என்னும் முதலிலை, காலங் காட்டுகின்ற டகரத்தினையும், பாலும் இடமுங் காட்டும் ஆனினையும் விரித்து நின்றவாறு காண்க.

உண்டு என்னும் எச்சம் முதலியனவும் பாலும் இடமும் உணர்த்தும் என்பது, வந்தான் வந்தது என்னும் வினைகளாற் பெறுதல், 'பிரிபுவேறு படுஉஞ் செய்திய ஆகி' (224) என்பதனாற் கொள்க. தன்னினம் முடித்தல் என்பதனான், உண்டவன் என்றாற்போலும் தொழிற்பெயரும், நம்பி, நங்கை என்னும் பெயர்ப்பெயரும், இவ்விடைச்சொற் பெற்று வருதல் கொள்க.

'கண்ணகன் ஞாலம்' (திரிகடு. 154) என்புழிக் கண் இடப் பொருள் உணர்த்துதலும், 'ஊர்க்கால்' (கலி. 56 : 1) என்புழிக் கால் உருபாகலும் முற்கூறினாம். 'அனையை ஆகன்மாறே' (புறம். 4 : 17 ; 20 : 20) 'சிறந்தோன் பெயரன் பிறந்த மாறே' (நற். 40) என்புழி மாறு என்னும் இடைச்சொல் வினையை அடுத்துக் காரணப்பொருள் உணர்த்தி நின்றலின், மூன்றாம் வேற்றுமைப்பொருள் உணர்த்திநின்றதல்லாமை உணர்க. அது மூன்றாவதன் பொருள் உணர்த்திற்றேல், 'கூறாய் தோழி! யாம் வாழுமாறே' என்புழி வாழுமாற்றை என இரண்டாவது விரியாதாம். 'மந்திர விதியின் மரபுளி வழாஅ' (முருகு. 45) என்புழி, முறைமையின் வழுவாத அந்தணர் என ஐந்தாவது விரிதலானும், 'இயல்புளிக் கோலோச்ச மன்னவன்' (குறள். 545) என்புழி முறைமையிலே செங்கோல் நடாத்தும் என ஏழன் உருபு விரிதலானும், உளி என்பது மூன்றன் உருபின் பொருள்பட வந்தது அன்று; பகுதிப்பொருள் விசுவாய் நின்று, தனக்கேற்ற உருபை ஏற்று நின்றது. இம்மூன்றும் புணரியலுள்ளும் வினையியலுள்ளும் வேற்றுமை ஒத்தினுள்ளுங் கூறி, இடைநின்ற மூன்றும் ஈண்டுக் கூறுகின்றார். இறுதிநின்ற ஒப்பில் வழியாற் பொருள்செய்யும் உவம உருபுகள், 'அன்ன ஏய்ப்ப' (11) என்னுஞ் சூத்திரத்தான் உவம இயலுட் கூறுப. அவை ஒப்பின்றி ஒப்புணர்த்துதல், 'ஒப்பும் உருவும் வெறுப்பும் என்றா' (53) என்னும் பொருளியற் சூத்திரத்தான் உணர்க. (2)

இடைச்சொல் நிலைபெறும் இடமும் வேறுபாடும்

253. அவைதாம்,
முன்னும் பின்னும் மொழியடுத்து வருதலுந்
தம்மீறு திரிதலும் பிறிதவண் நிலையலும்
அன்னவை யெல்லாம் உரிய வென்ப.

இஃது, இன்னும் அவற்றுக்கு ஒரு பொதுவிதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவைதாம் - முற்கூறிய இடைச்சொற்கள் தாம் (இடை வருதலே அன்றி) மொழி முன்னும் பின்னும் அடுத்து வருதலும் - தம்மாற் சாரப்படுஞ் சொற்களை முன்னும் பின்னும் தாம் அடைந்து வருதலும், தம் ஈறு திரிதலும் - தம் ஈற்றெழுத்து வேறுபட்டு வருதலும், பிறிது அவண் நிலையலும் - ஒரு இடைச்சொல் நிற்கின்ற இடத்தே மற்றோர் இடைச் சொல் நின்றலுமாகிய, அன்னவை எல்லாம் உரிய என்ப - அத்தன்மையை உடைய இலக்கணங்கள் எல்லாம் (இடைச்சொற்கு) உரிய என்று சொல்லுவர் ஆசிரியர், எ-று.

(எ-டு.) அதுமன், கேண்மியா-இவை முன் அடுத்தன. 'கொன்னூர் துஞ்சினும்' (குறுந். 138) ஒஓ இனிதே! (குறள். 1176) இவை பின் அடுத்தன.

'உடனுயிர் போகுகதில்' (குறுந். 57) இது திரிந்தது. 'வருகதில் அம்மவெம் சேரி சேர' (அகம். 276-7), 'பண்டறியா தீர்போல் படர்கிற்பீர் மற்கொலோ!' (கலி. 39-38) - இவை பிறிது நின்றன. 'அன்னவை எல்லாம்' என்றதனான், 'மன்னைச்சொல்லே' (254) 'கொன்னைச்சொல்லே' (256) எனத் தம்மை உணரநின்றவழி ஈறு திரிதலும், 'னகாரை முன்னர்' (எ. 52) என எழுத்துச் சாரியை ஈறுதிரிதலுங் கொள்க. (3)

மன் என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள்

254. கழிவே ஆக்கம் ஒழியிசைக் கிளவியென்று
அம்மூன் றென்ப மன்னைச் சொல்லே.

இது, தத்தங் குறிப்பிற் பொருள் செய்வனவற்றுள் ஒன்றன் பொருட் பாகுபாடு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மன்னைச்சொல் கழிவே ஆக்கம் ஒழியிசைக் கிளவி என்று அம்மூன்று என்ப - மன்னைச்சொல் கழிவுப் பொருண்மையும் ஆக்கப் பொருண்மையும் எச்சமாய் ஒழிந்து நின்ற சொற் பொருண்மையும் என்று சொல்லப்பட்ட அம்மூன்று கூற்றையுடையதென்று கூறுவர் ஆசிரியர், எ-று.

(எ-டு.) 'சிறியகட் பெற்றேனே எமக்கீயு மன்னே!' (புறம். 235-1) 'புதுமலர் களு இன்று பெயரின், அதுமன் எம்பரிசில் ஆவியர் கோவே!' (புறம். 147-8,9) 'கூரியதொருவாள்மன்' (இக்காலம் திட்டம் இன்று) என வரும். (4)

தில் என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள்

255. விழைவே காலம் ஒழியிசைக் கிளவியென்று
அம்மூன் றென்ப தில்லைச் சொல்லே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) தில்லைச்சொல் விழைவே காலம் ஒழியிசைக்கிளவி என்று அம்மூன்று என்ப - தில்லைச்சொல் விருப்பமுங் காலமும் ஒழிந்துநின்ற பொருண்மையும் என்று சொல்லப்பட்ட அம்மூன்று கூற்றையுடையதென்று கூறுவர் ஆசிரியர், எ-று.

(எ-டு.) 'வார்ந்திலங்கு வையெயிற்றுச் சின்மொழி அரிவையைப், பெறுகதில் அம்ம யானே' (குறுந். 14) எனப் பெறுதற்கண் உளதாகிய விருப்பங் கூறிற்று.

'வருகதில் வல்லே வருகதில் வல்லென, வேந்துவிடு விழுத்தூ தாங்காங் கிசைப்ப, நூலரி மாலை சூடிக் காலிற், றமியன் வந்த' (புறம். 284:1-4) இது காலங் குறித்தது. 'வருகதில் அம்மவெஞ் சேரி சேர' (அகம். 276-7) என வந்தக்கால், இன்னது செய்வல், என ஒழியிசை குறித்தது. (5)

‘கொன்’ என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள்

256. அச்சம் பயமிலி காலம் பெருமையென்று
அப்பால் நான்கே கொன்னைச் சொல்லே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) கொன்னைச்சொல் அச்சம் பயமிலி காலம் பெருமை என்று அப்பால் நான்கே - கொன்னைச்சொல் அச்சப்பொருள் பயம் இன்மைப் பொருள் காலப்பொருள் பெருமைப்பொருள் என்று கூறப்பட்ட அக்கூற்று நான்கேயாம், எ-று.

(எ-டு.) ‘கொன்முனை இரவூர் போல’ (குறுந். 91) என அச்சமும், ‘கொன்னே கழிந்தன் றிளமையும்’ (நாலடி. 55) எனப் பயம் இன்மையும், ‘கொன்வரல் வாடை’ எனக் காதலன் நீங்கிய காலம் அறிந்து வருதலையுடைய வாடை எனக் காலமும், ‘கொன்னூர் துஞ்சினும்’ (குறுந். 138) எனப் பெருமையும் உணர்த்திற்று. (6)

‘உம்’ என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள்

257. எச்சஞ் சிறப்பே ஐயம் எதிர்மறை
முற்றே எண்ணெ தெரிநிலை ஆக்கமென்று
அப்பால் எட்டே உம்மைச் சொல்லே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) உம்மைச்சொல் எச்சம் சிறப்பே ஐயம் எதிர்மறை முற்றே எண்ணெ தெரிநிலை ஆக்கம் என்று அப்பால் எட்டே - உம் என்னுஞ் சொல், எச்சத்தைக் குறிப்பதுஞ் சிறப்பைக் குறிப்பதும் ஐயத்தைக் குறிப்பதும், எதிர்மறையைக் குறிப்பதும், முற்றைக் குறிப்பதும் எண்ணைக் குறிப்பதுந், தெரிநிலையைக் குறிப்பதும், ஆக்கத்தைக் குறிப்பதும் என அக்கூற்று எட்டாம், எ-று.

எச்சம் இறந்தது தழீஇயதும் எதிரது தழீஇயதும் என இரு வகைத்து. சாத்தனும் வந்தான் என்னும் உம்மை, கொற்றனும் வந்தான், என எதிரது தழீஇயிற்று. பின் வந்த கொற்றனும் வந்தான் என்பதாஉம், முன் நின்ற சாத்தனும் வந்தான் என்பதனைத் தழுவுதலின், இறந்தது தழீஇயிற்று. இனி, இவ்விரண்டனையும் இறந்தகாலம் தழீஇயின ஆக்கி, ‘இன்று சாத்தனும் வரும், நாளைக் கொற்றனும் வரும்’ என்பன எதிரது தழீஇயின என்றுமாம்.

இன்னும் இவ்வெச்சந்தான் யான் கருவூர்க்குச் செல்வல் என்றாற்கு, யானும் அவ்வூர்க்குப் போதுவல் என முழுவதாஉம் தழுவுவதும், அவ்வாறு கூறினாற்கு, யானும் உறையூர்க்குப் போதுவல் என ஒருபுடை தழுவுவதும் என இருவகைத்தாம்.

சிறப்பு, உயர்வுசிறப்பும் இழிவுசிறப்பும் என இருவகைத்து. 'உப்பொடு நெய்பால் தயிர்காயம் பெய்தடினும், கைப்பறா பேய்ச்சுரையின் காய்' (நாலடி, 116) 'குறவரும் மருளும் குன்றத்துப் படினே' (மலைபடு, 275) 'ஊர்க்கும் அணித்தே பொய்கை' (குறுந், 113) என்பன உயர்வு. 'அவ்வூர்ப் பூசையும் புலால் தின்னாது' என்பது இழிவு.

'ஒன்று, இரப்பான்போல் எளிவந்தும் சொல்லும் உலகம், புரப்பான் போல்வதோர் மதுகையு முடையன், வல்லாரை வழிபட் டொன்றறிந் தான் போல், நல்லார்கண் தோன்றும் அடக்கமு முடையன், இல்லோர் புண்கண் ஈகையின் தணிக்க, வல்லான் போல்வதோர் வன்மையு முடையன், அன்னான் ஒருவன்' (கலி. 47 : 1-7) என்புழி, இன்னான் என்று துணியாமைக்கண் வருதலின் ஐயம். 'பொய்கைக்குச், சேய்த்தும் அன்றே சிறுகான் யாறே' (குறுந், 113) என்பதும் அது.

சாத்தன் வருதற்கும் உரியன் என்பது, வாராமைக்கும் உரியன் என எதிர்மறையை ஒழிபாக உடைத்தாய் நின்றலின், எதிர்மறை. இஃது, 'அஃறிணை விரவுப்பெயர் இயல்புமாருளவே' (எ.155) எனப் பண்புபற்றியும் வரும். இது பிறிதொரு பொருளினைத் தழுவாது ஒரு பொருளின் வினையை மறுத்து நின்றலின், எச்சத்தின் வேறு ஆயிற்று. மேல் ஆசிரியர், 'எதிர்மறை எச்சம்' (435) என்றமையின் இஃது எச்சத்தின் கூறாம். தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரும் வந்தார். 'யா தும் ஊரே' (புறம். 192 : 1) 'நாளும் அன்னான் புகழும் அன்னை' என்பன முற்றும்மை. நிலனும் நீரும் தீயும் வளியும், ஆகாயமும் எனப் பூதம் ஐந்து என்பது எண். 'மணிதிணிந்த நிலனும், நிலன் ஏந்திய விசும்பும், விசும்பு தைவரு வளியும்' (புறம். 2 : 1-3) என்பதும் அது.

'இருநிலம் அடி தோய்தலின் திருமகளும் அல்லள்; அரமகளும் அல்லள்; இவள் யாராகும்? என்பது திருமகளோ! அரமகளோ! என ஐயுறாது ஆராய்தற்கண் வருதலின், தெரிநிலை. 'ஐதேய்ந்தன்று பிறையும் அன்று, மைதீர்ந்தன்று மதியும் அன்று, வேயமன் றன்று மலையும் அன்று, பூவமன் றன்று சுனையும் அன்று' (கலி. 55 : 9-12) என்பதும் அது. நெடியனும் வலியனு மாயினான் என்பது ஆக்கம். 'செப்பே வழிஇயினும் வரைநிலை இன்றே' (5) என்பது, இலக்கணம் ஆக்கிக்கோடல் குறித்தமையின் ஆக்கமுமாம். (7)

'ஓ' என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள்

258. பிரிநிலை வினாவே எதிர்மறை ஒழியிசை
தெரிநிலைக் கிளவி சிறப்பொடு தொகைஇ
இருமூன் றென்ப ஓகா ரம்மே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) பிரிநிலை வினாவே எதிர்மறை ஒழியிசை தெரிநிலைக் கிளவி சிறப்பொடு தொகைஇ இரு மூன்று என்ப ஓகாரம்மே - பிரிநிலைப் பொருண்மை, வினாப்பொருண்மை, எதிர்மறைப்பொருண்மை, எஞ்சி நின்ற சொற்பொருண்மை, ஆராயும் நிலைமையை உடைய பொருண்மை என்கின்ற இவற்றை மிகுதிப் பொருண்மையோடே தொகுத்து, ஓகாரப் பொருண்மை ஆறு என்று கூறுவர் ஆசிரியர், எ-று.

(எ-டு.) 'யானோ தேறேனவர் பொய்வழங் கலரே.' (குறுந். 21) - இது தேறுவார் பிறரிற் பிரித்தலின், பிரிநிலை. சாத்தன் உண்டானோ? - இது வினா. யானோ கொள்வேன்? இஃது எதிர்மறை. கொளலோ கொண்டான்-இது, கொண்டு உய்யப்போகலானாயினான் என்றலின், ஒழியிசை. திருமகளோ அல்லள்; அரமகளோ அல்லள்; இவள் யார்?-என்பது தெரிநிலை. 'ஓஓ! உவமன் உறழ்வின்றி ஒத்ததே' (களவழி. 36) - இது மிகுதி உணர்த்தலின் சிறப்பு.

'மாறுகோள் எச்சமும் வினாவும் ஐயமும்' (எழுத். 290) என்னுஞ் சூத்திரத்தான் ஐயமும் கொண்டார். அது, பத்தோ, பதினொன்றோ! என வரும். (8)

ஏ என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள்

259. தேற்றம் வினாவே பிரிநிலை எண்ணே
ஈற்றசை இவ்வைந் தேகா ரம்மே.

இஃது, ஏகாரம் பெரும்பான்மை பொருள்படுமாறும், சிறுபான்மை அசை நிலை ஆமாறுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) தேற்றம் வினாவே பிரிநிலை எண்ணே ஈற்றசை இவ்வைந்து ஏகாரம்மே - தெளிவுப் பொருண்மை, வினாப்பொருண்மை, பிரிநிலைப் பொருண்மை, எண்ணுப்பொருண்மை, ஈற்றசையாதல் என இவ்வைந்து வகைப்படும் ஏகாரம், எ -று.

(எ-டு.) உண்டேஎ மறுமை! நீயே உண்டாய்? அவருள் இவனே கள்வன். 'நிலனே நீரே தீயே வளியே.' 'கடல்போல் தோன்றல காடிற்ற தோரே' (அகம். 1 : 19) என வரும்.

ஈற்றசை என்றதனைச் செய்யுள் ஈற்றின்கண் அன்றி, 'வாடா வள்ளியங் காடிற்ற தோரே' (குறுந். 216) எனச் சொல்லின் ஈற்றினுங் கொள்க. யானே கொண்டேன்? என்புழி, நீயே கொண்டாய் என்னும் எதிர்மறைப் பொருள் தருதல், 'மாறுகோள் எச்சமும் வினாவும்' (எழுத். 290) என்பதனாற் கொள்க. (9)

என என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள்

260. வினையே குறிப்பே யிசையே பண்பே
எண்ணே பெயரோ டவ்வறு கிளவியும்
கண்ணிய நிலைத்தே எனவென் கிளவி.

இது பொருள்படுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வினையே குறிப்பே இசையே பண்பே எண்ணே பெயரோடு அவ்வறு கிளவியும் கண்ணிய நிலைத்தே என என் கிளவி - வினைச் சொல்லின் பொருண்மையும், குறிப்பாய் வரும் உரிச்சொல்லின் பொருண்மையும், இசைக்கண் வரும் உரிச்சொல்லின் பொருண்மையும், பண்பின் கண் வரும் உரிச்சொல்லின் பொருண்மையும், எண்ணுப் பொருண்மையும், பெயர்ப் பொருண்மையோடே கூடி அவ்வாறு பொருண்மையுந் தான் இடைநின்று கருதிப் பின்வருஞ் சொல்லோடு இயைவிக்கும் நிலைமையை யுடைத்து என என்னுஞ் சொல், எ-று.

(எ-டு.) கார் வருமெனக் கருதி நொந்தாள்; துண்ணெனத் துடித்தது மனம்; ஒல்லென ஒலித்தது; வெள்ளென விளர்த்தது; நிலனென நீரெனத் தீயென வளியென; 'அழுக்கா நெனவொருபாவி' (குறள். 168) என வரும். 'நெடு நீர்க் குட்டத்துத் துடுமெனப் பாய்ந்து' (புறம். 243 : 9) என்பதும் இசை. (10)

என்று என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள்

261. என்றென் கிளவியும் அதனோ ரற்றே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) என்று என் கிளவியும் அதனோரற்றே - என்று என்னும் இடைச்சொல்லும் என என்பதுபோல அவ் வாறு பொருளுங் குறித்து வரும், எ-று.

(எ-டு.) 'நரைவருமென் நெண்ணி' (நாலடி. 11), விண்ணென்று விசைத்தது, 'ஒல்லென் நொலிக்கும் ஒலிபுனல் ஊரற்கு' (ஐந். ஐம். 28), பச்சென்று பசுத்தது, நிலனென்று நீரென்று, பாரியென் நொருவன் உள்ள, என வரும். (11)

தில் என்பதற்குப் புறனடை

262. விழைவின் தில்லை தன்னிடத் தியலும்.

இது, முற்கூறிய தில் என்பதற்குப் புறனடை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) விழைவின் தில்லை தன்னிடத்து இயலும் - 'அம்மூன்றென்ப தில்லைச் சொல்லே' (255) என்ற மூன்றனுள் விழைவின் கண் வருந் தில்லை தன்மைக்கண் அல்லது வாராது, எ-று.

(எ-டு.) 'வார்ந்திலங்கு வையெயிற்றுச் சின்மொழி அரிவையைப் பெறுகதில் அம்ம யானே.' (குறுந். 14) எனவே, ஏனைய, எல்லா இடத்திற்கும் உரியவாயின. (12)

ஏ ஓ என்பவற்றிற்குப் புறனடை

263. தெளிவின் ஏயுஞ் சிறப்பின் ஓவும்
அளபின் எடுத்த இசைய என்ப.

இஃது, ஏகார ஓகாரங்கட்குப் புறனடை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) தெளிவின் ஏயும் சிறப்பின் ஓவும் அளபின் எடுத்த இசைய என்ப - முற்கூறிய தெளிவின் கண் வரும் ஏகாரமும் சிறப்பின் கண் வரும் ஓகாரமும் இரண்டு மாத்திரையின் மிக்கு மூன்று மாத்திரையினை உடைய என்று கூறுவர் ஆசிரியர், எ-று.

(எ-டு.) உண்டேஎ மறுமை. 'ஓஓ! உவமன் உறழ்வின்றி ஒத்ததே' (களவழி. 36) என வரும். (13)

மற்று என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள்

264. மற்றென் கிளவி வினைமாற் றசைநிலை
அப்பால் இரண்டென மொழிமனார் புலவர்.

இது, பொருள்படுமாறும் அசைநிலையாமாறுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மற்று என் கிளவி வினைமாற்று அசைநிலை அப்பால் இரண்டு என மொழிமனார் புலவர் - மற்று என்னுஞ் சொல் முன் சொல் கின்றது ஒழிய இனி வேறு ஒன்று என்னும் பொருண்மையும், அசைநிலை ஆதலும் என்னும் அக்கூற்று இரண்டாம் என்று கூறுவர் புலவர், எ-று.

(எ-டு.) இனி மற்றொன்று உரை, 'மற்றறிவாம் நல்வினையாமினையம்' (நாலடி. 19) 'மற்றுங் கூடும் மனைமடி துயிலே' (நற். 360) எனத் தொழிலுங் காலமும் இடமும்பற்றி வரும். 'அதுமற் றவலம் கொள்ளாது' (குறுந். 12) என்பது அசைநிலை.

உரையாடாநின்றழிப் பொருள் குறியாது மற்றோ எனவும் அசை நிலை வரும் என்பாரும் உளர். (14)

எற்று என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள்

265. எற்றென் கிளவி இறந்த பொருட்டே.

இது, பொருள்படுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) எற்று என் கிளவி இறந்த பொருட்டே - எற்று என்னுஞ் சொல் ஒன்றைவிடத்துநின்றும் ஒன்று போயிற்று என்னும் பொருண்மை உணர்த்துதல் உடைத்து, எ-று.

(எ-டு.) 'எற்றென் உடம்பின் எழில்நலம்.' இஃது, என் நலம் இறந்தது என நின்றது. 'எற்றேற்றம் இல்லாருள் யானேற்றம் இல்லாதேன்' என்பதூஉம், இதுபொழுது துணிவு இல்லாருள் துணிவு இல்லாதேன் யான், என்று துணிவு இறந்தது என்பது பட நின்றது. (15)

மற்றை என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள்

266. மற்றைய தென்னும் கிளவி தானே
சுட்டுநிலை யொழிய இனங்குறித் தன்றே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) மற்றையது என்னும் கிளவிதானே - மற்றையது என்ற பெயர்க்கு முதல் நிலையாய் வரும் மற்றை என்னும் ஐகார ஈற்று இடைச்சொல், சுட்டுநிலை ஒழிய இனம் குறித்தன்றே - ஒருவன் முன்னர்க் கருதப்பட்ட பொருளொழிய அதன் இனப்பொருளைக் கருதி நிற்கும், என்று.

(எ-டு.) ஆடை கொணர்ந்தவழி, அவ்வாடை வேண்டாதான், மற்றையது கொண்டு வா என்றால், அதற்கு இனமாகிய பிற ஆடை குறித்து நிற்கும். இனிச் சிறுபான்மை மற்றை ஆடை எனத் தானேயும் வரும்.

அஃது, அவன் என்னுந் தொடக்கத்தனவற்றிற்கு மற்றையஃது, மற்றையவன் என அவ்விடைச்சொல் முதலிலையாய் வருதலின், மற்றை என இடைச்சொல்லைப் பிரித்தோதாது, மற்றையது என ஒன்றாக ஓதினார்.

(16)

மன்ற என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள்

267. மன்றவென் கிளவி தேற்றஞ் செய்யும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) மன்ற என் கிளவி தேற்றம் செய்யும் - மன்ற என்னுஞ் சொல் தெளிவுப்பொருண்மை உணர்த்தும், என்று,

(எ-டு.) 'மடவை மன்ற வாழிய முருகே!' (நற். 34) என மன்ற அறியாமையையே தெளிவித்தது. (17)

தஞ்சம் என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள்

268. தஞ்சக் கிளவி எண்மைப் பொருட்டே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) தஞ்சக் கிளவி எண்மைப் பொருட்டே - தஞ்சம் என்னுஞ் சொல் எளிது என்னும் பொருண்மையை உடைத்து என்று.

(எ-டு.) 'முரசுகெழு தாயத் தரசோ தஞ்சம்' (புறம். 73 : 3) எனத் தஞ்சம் அரசு கொடுத்தல் எளிது என நின்றது. (18)

அந்தில் என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள்

269. அந்தி லாங்க அசைநிலைக் கிளவியென்று
ஆயிரண் டாகும் இயற்கைத் தென்ப.

இது, பொருள்படுமாறும் அசைநிலையாமாறுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அந்தில் ஆங்கு அசைநிலைக் கிளவி என்று ஆயிரண்டு ஆகும் இயற்கைத்து என்ப - அந்தில் என்னுஞ் சொல் ஆங்கு என்னும் இடப் பொருள் உணர்த்துதலும் அசைநிலைச்சொல் ஆதலும் என்னும் அவ் விரண்டு கூறாம் இயற்கையை யுடைத்து என்று கூறுவர் புலவர், எ-று.

(எ-டு.) 'வருமே சேயிழை அந்தில்,' (குறுந். 293) 'அந்தில் கச்சினன் கழலினன்' (அகம். 76 : 6, 7) என இடமும் அசைநிலையுமாய் நின்றது. (19)

கொல் என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள்

270. கொல்லே ஐயம்.

இது, 'கொல்' பொருள்படுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) கொல்லே ஐயம் - கொல் என்னுஞ் சொல் ஐயப் பொருண் மையை உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'யாதுகொல் மற்றவர் நிலையே!' (அகம். 139 : 17)

'அதனள வுண்டுகொல் மதிவல் லோர்க்கே!' (அகம். 48 : 26) எனத்துணி வின்கண் ஐயஞ் சிறிது நினைத்தலும் ஒன்றென முடித்தலான் கொள்க. (20)

எல் என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள்

271. எல்லே இலக்கம்.

இதுவும் அது

(இ-ள்.) எல்லே இலக்கம் - எல் என்னுஞ் சொல் விளங்குதற் பொருண்மை உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'எல்வளை எம்மொடு நீ வரின்' (கலி. 13 : 10) என வரும். (21)

ஆர் என்னும் இடைச்சொல் முடிபு

272. இயற்பெயர் முன்னர் ஆரைக் கிளவி

பலர்க்குரி எழுத்தின் வினையொடு முடிவே.

இஃது, ஆர் என்னும் இடைச்சொல் முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இயற்பெயர் முன்னர் ஆரைக்கிளவி - இரு திணைக்கும் இயலும் பெயர்க்கும் அஃறிணை இருபாற்கும் இயலும் பெயர்க்கும் முன்னர் வரும் ஆர் என்னும் இடைச்சொல், பலர்க்கு உரி எழுத்தின் வினை யொடு முடிவே - ரஃகான் ஒற்றினை ஈறாக உடைய வினைச்சொல்லான் முடியும், எ-று.

(எ-டு.) பெருஞ்சேந்தனார் வந்தார்; முடவனார் வந்தார்; முடத்தாமக் கண்ணியார் வந்தார்; தந்தையார் வந்தார் எனவும், கிளியார் வந்தார் எனவும் வரும்.

பெரும்பான்மை இயற்பெயர் கூறவே, நம்பியார் வந்தார்; நங்கையார் வந்தார் எனச் சிறுபான்மை உயர்திணைப்பெயர் முன்னரும் வருதல் ஒன்றென முடித்தலாற் கொள்க. இவை தாம் ரகர ஈற்றுப் பெயர் அன்மை

யின், விளியேற்குமிடத்து இகர ஈறும் ஐகார ஈறுமாய் நின்றே விளியேற்கு மென்று உணர்க. ஒருமைப்பெயர்நின்று ஆரைக்கிளவியை ஏற்றலின், இவை ஒருவரைக் கூறும் பன்மைக்கிளவியின் (27) வேறாயின. (22)

ஆர் என்பதற்குப் புறனடை

273. அசைநிலைக் கிளவி ஆசுவழி அறிதல்.

இது, மேலதற்குப் புறனடை.

(இ-ள்.) அசைநிலைக் கிளவி ஆசுவழி அறிதல் - அவ் 'ஆர்' என்னுஞ் சொல் அசைநிலைச் சொல்லாம் இடம் அறிக, எ-று.

ஆசுவழி அறிதல், என்றதனான், உம்மை முன்னரும் உம் ஈற்று வினை முன்னரும் வருதல் கொள்க.

(எ-டு.) 'பெயரினாகிய தொகையுமார் உளவே.' (68) 'எல்லா உயிரொடும் செல்லுமார் முதலே' (எ. 61) என வரும். (23)

ஏ, குரை என்னும் இடைச்சொற்களின் பொருள்

274. ஏயுங் குரையும் இசைநிறை அசைநிலை

ஆயிரண் டாகும் இயற்கைத் தென்ப.

இஃது, இசைநிறையும் அசைநிலையும் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஏயும் குரையும் இசைநிறை அசைநிலை ஆயிரண்டு ஆகும் இயற்கைத்து என்ப - ஏ என்னும் இடைச்சொல்லும் குரை என்னும் இடைச்சொல்லும் இசைநிறையும் அசைநிலையும் என ஒரோவொன்று அவ்விரண்டு இயல்பினை உடைத்து என்று கூறுவர் ஆசிரியர், எ-று.

(எ-டு.) 'ஏஎ இஃதொத்தன் நாணிலன் தன்னொடு' (கலி. 62:1)... இஃது இசைநிறை. ஏஎ யெனச்சொல்லியது - இஃது அசைநிலை. 'அளிதோ தானேயது பெறலருங் குரைத்தே' (புறம். 5 : 9) - இஃது இசைநிறை. 'பல் குரைத் துன்பங்கள் சென்று படும்.' (குறள். 1045) - இஃது அசைநிலை. தேற்றேகாரம் முதலியன போலச் சார்ந்த மொழியோடு ஒன்றுபட்டு இசையாது தொடர்மொழி முதற்கட் பிரிந்திசைத்தலின் வேறு கூறினார்.

(24)

மா என்னும் இடைச்சொல் வருமாறு

275. மாவென் கிளவி வியங்கோள் அசைச்சொல்

இஃது, அசைநிலை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மா என் கிளவி வியங்கோள் அசைச்சொல் - மா என்னும் இடைச்சொல் பெரும்பான்மை வியங்கோளைச் சார்ந்து அசைநிலையாய் வரும், எ-று.

(எ-டு.) 'பற்கை உண்கமா கொற்கை யோனே!' என வரும். (25)

முன்னிலை அசைச்சொற்கள்

276. மியாஇக மோமதி இகுஞ்சின் என்னும்
ஆவயி னாரும் முன்னிலை அசைச்சொல்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) மியா இக மோ மதி இகும் சின் என்னும் ஆவயின் ஆறும் - மியா, இக, மோ, மதி, இகும், சின் என்று சொல்லப்பட்ட அவ்விடத்து இடைச்சொல் ஆறும், முன்னிலை அசைச் சொல் - முன்னிலைப் பொருளை உணர்த்தும் அசைச்சொல்லாம் எ-று.

(எ-டு.) கேண்மியா, சென்மியா எனவும், 'கண்பனி யான்றிக் என்றி தோழி!' எனவும், 'காமம் செப்பாது கண்டது மொழிமோ' (குறுந். 2) எனவும், 'உரைமதி வாழியோ வலவ!' எனவும், 'மெல்லம் புலம்ப! கண்டிகும்' எனவும், 'காப்பும பூண்டிசின் கடையும் போகலை' (அகம். 7 : 5) எனவும் வரும். (26)

இகும், சின் என்பவற்றிற்குப் புறனடை

277. அவற்றுள்,
இகுமுஞ் சின்னும் ஏனை யிடத்தொடும்
தகுநிலை யுடைய என்மனார் புலவர்.

இது, மேலதற்குப் புறனடை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவற்றுள் இகுமும் சின்னும் - முற்கூறிய ஆறனுள் இகுமுஞ் சின்னும், ஏனை இடத்தொடும் தகுநிலை உடைய என்மனார் புலவர் - ஒழிந்த தன்மைச்சொல்லொடும் படர்க்கைச்சொல்லொடும் பொருந்தும் நிலைமையுடைய என்று கூறுவர் புலவர், எ-று.

(எ-டு.) 'கண்டிகும் அல்லமோ!' (ஐங்குறு. 121) 'கண்ணும் படுமோ என்றிசின் யானே, (நற். 61) எனத் தன்மைக்கண்ணும், 'புகழ்ந்திகும் அல்லரோ பெரிதே' 'யாரஃ தறிந்திசி னோரே?' (குறுந். 18) எனப் படர்க்கைக்கண்ணும் வந்தன.

முருகாற்றுப்படையுள், 'விளிவின், றிருள்நிற முந்நீர் வளைஇய உலகத், தொருநீ ஆகித் தோன்ற விழுமிய, பெறலரும் பரிசில் நல்குமதி பலவுடன்..... மலைகிழ வோனே!' (முருகு. 292-295, 317) என மதி படர்க்கைக்கண்ணும் வந்ததனைத் 'தகுநிலை உடைய' என்றதனானாதல், 'அவ்வச் சொல்லிற் கவையவை' (297) என்னுஞ் சூத்திரத்தானாதல் அமைத்துக் கொள்க. அன்றி மதியை அறிவாக்கிப் பல அறிவுடனே நீ ஒருவனையாகப் பரிசில் நல்கும் எனப் பொருள் கூறுவாரும் உளர்.

'ஊனு மூணு முனையின்' (புறம். 381) என்னும் புறப்பாட்டினுள், 'சென்மோ பெரும! எம் விழவுடை நாட்டென்' என்பதனையுந் தன்மைக்கண்

மோ வரும் என இவ்வாறு அமைத்தலும் ஒன்று. அன்றிப் பெரும், எம் விழைவுடை நாட்டே நீ செல் என்று சுற்றத்தார் தலைவனை நோக்கிக் கூற, அப் பொருநனும் பாட்டுடைத் தலைவனை நோக்கிப் பின்னுங் கூறினானாகப் பொருள் கூறுதலும் ஒன்று. (27)

அம்ம என்னும் இடைச்சொல்லின் பொருள்

278. அம்மகேட் பிக்கும்.

இது, பொருள்படுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அம்மகேட்பிக்கும் - அம்ம என்னுஞ் சொல் யான் கூறுகின்ற தனைக் கேள், என்று ஒருவர்க்குக் கேட்பிக்கும் பொருண்மையினை உணர்த்தி நிற்கும், எ-று.

சொல்லொடு பொருட்கு ஒற்றுமை கருதிக் கேட்பிக்கும் என்றார்.

(எ-டு.) 'அம்ம வாழி தோழி!' (ஐங்குறு. 31: குறுந். 77)

'அம்ம என்னும் அசைச்சொல் நீட்டம்' (155) என்புழியும் பொருள் தந்தே நிற்குமாறு கூறியவாறு ஆண்டு உணர்க. (28)

ஆங்க உரையசை என்பது

279. ஆங்க உரையசை.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) ஆங்க உரையசை - ஆங்க என்னும் இடைச்சொல் கட்டுரைக் கண்ணே அசைத்த நிலையாய் வரும், எ-று.

கட்டுரை-புனைந்துரை. அசைத்தல் - சேர்த்தல்.

(எ-டு.) 'ஆங்கக் குயிலும் மயிலும் காட்டிக், கேள்வனை விடுத்துப் போகியோனே'. என்புழி அங்கனே எனப் புனைந்துரைத்து நின்றது. சிறிது பொருள் உணர்த்துவனவற்றை உரையசை என்றும் பொருள் உணர்த்தாது சொற்களை அசைத்து நிற்பனவற்றை அசைநிலை என்றுங் கூறுதல் ஆசிரியர் கருத்தாதலை இரண்டு அதிகாரத்துங் கண்டு கொள்க. (29)

ஒப்பில் போலி

280. ஒப்பில் போலியும் அப்பொருட் டாகும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) ஒப்பில் போலியும் அப்பொருட்டு ஆகும் - ஒன்றற்கொன்று ஒக்கும் என்னும் பொருள் தன்கணின்றி வரும் 'போலி' என்னுஞ் சொல்லும் அக்கட்டுரைக்கண்ணே அசைத்த நிலையாகிய பொருளையுடைத்தாய் வரும், எ-று.

அப்பொருட்டு எனவே, ஆங்கவும் பொருள் தருதல் பெற்றாம்.

(எ-டு.) 'மங்கலம் என்பதோர் ஊர்உண்டு போலும்!' 'நெருப்பழற் சேர்ந்தக்கால் நெய் போல்வதூஉம், எரிப்பச்சுட் டெவ்வநோய் ஆக்கும்' (நாலடி.124) எனப் போலும் என்னும் இடைச்சொல் ஊரையும் நெய்யையும் புணைந்து நின்றவாறு காண்க. (30)

அசைநிலைச் சொற்கள்

281. யாகா,
பிற்பிறக் கரோபோ மாதென வருஉம்
ஆயேழ் சொல்லும் அசைநிலைக் கிளவி.

இஃது, அசைநிலை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) யா கா பிற பிறக்கு அரோ போ மாது என வருஉம் ஆயேழ் சொல்லும் அசைநிலைக் கிளவி - யா, கா, பிற, பிறக்கு, அரோ, போ, மாது என்று சொல்லவருகின்ற அவ்வெழு சொல்லுந் தாஞ் சார்ந்த சொல்லை அசைத்துநிற்கும் நிலைமையை யுடைய சொல்லாம், எ-று.

(எ-டு.) யா பன்னிருவர் மாணாக்கர் உளர் அகத்தியனார்க்கு எனவும், இன்னுந், 'தோழியா சுவாகதம் போது கீங்கென' (சீவக. 1021) என்று பாடமாயின் அதுவும் இதற்கு உதாரணம். 'புறநிழற் பட்டாளோ இவளிவட் காண்டிகா' (கலி. 99 : 9) எனவும், 'தான்பிற வரிசை அறிதலின் தன்னுந் தூக்கி' (புறம். 140 : 5, 6) எனவும், 'நசைதர வந்தோர் நசைபிறக் கொழிய' (புறம். 15 : 15) எனவும், 'நோதக இருங்குயில் ஆலுமரோ' (கலி. 33 : 24, 25) எனவும், 'பிரியின் வாழா தென்போ தெய்ய' எனவும், 'விளிந்தன்று மாதவர்த் தெளிந்தவென் நெஞ்சே' (நற். 178) எனவும் வரும். (31)

பிரிவில் அசைநிலைச் சொற்கள்

282. ஆக ஆக லென்ப தென்னும்
ஆவயின் மூன்றும் பிரிவில் அசைநிலை.

இது, தாஞ் சார்ந்து நின்ற சொல்லின் பொருண்மையை உணர்த்திநிற்கும் இடைச்சொற்களைக் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஆக ஆகல் என்பது என்னும் ஆவயின் மூன்றும் - ஆக, ஆகல், என்பது என்று சொல்லப்படுகின்ற அவ்விடத்து மூன்றும், பிரிவு இல் அசைநிலை - தாஞ் சார்ந்த சொற்களின் பொருள்களைப் பிரிதலின்றி உணர்த்தும் அசைநிலையாம் எ-று.

(எ-டு.) 'காரெதிர் கானம் பாடினே மாக' (புறம். 144 : 3) 'இனைதல் ஆனாளாக' (புறம். 144 : 6) 'சொல்லற் பாணி நின்றன னாக' (குறிஞ்சிப். 152) எனச் செயவெனச்சம் முற்றாய்த் திரிவுழி ஆக என்னும் இடைச்சொல் வந்து அவற்றின் பொருளே உணர்த்திச் செயவெனச்சமாய் நின்றது.

இவ்வினையெச்சமுற்று வினைமுதலைக் கொள்ளும்வழி, ஆகல் என்னும் இடைச்சொல்லைப் பெற்று நிற்கும்.

‘அருளா யாகலோ கொடிதே’ (புறம்.144:1) ‘தன் பெய ராகலின் நாணி’ (புறம்.152:22) ‘அனையை யாகன் மாறே’ (புறம்.4:17) என ஆகல் என்னும் வினைக்குறிப்புச்சொல் சார்ந்து நின்ற சொற்பொருளையே உணர்த்தி நின்றது. தெரிநிலைக்கும் குறிப்பிற்கும் உரிய இவ்விரண்டு இடைச்சொற்களும் சிறுபான்மைய ஆகலின், வினையியற்கண் எடுத்து ஒதாராயினார்.

‘நடுங்குநோய் தீரநின் குறிவாய்த்தாள் என்பதோ.....துறந்ததை’ (கலி. 127:7, 9) ‘எறிதிரை இமிழ்கானல் எதிர்கொண்டாள் என்பதோ..... துறந்ததை’ (கலி. 127:11, 13) என்புழி ‘என்பது’ என்றது, என்று சொல்லப்படுவது என்னும் பொருள் தந்து நில்லாது, வாய்த்தாள். எதிர் கொண்டாள் என்னுஞ் சொற்கள் உணர்த்திய செய்ந்நன்றியைத் தானும் உணர்த்திநின்றவாறு காண்க.

இவை தாஞ் சார்ந்த சொல்லை அசைத்தே நிற்கும் என்றலின், பிரிவில் அசைநிலை என்றார். இங்ஙனம் நில்லாது, வழக்கின்கண் ஆக ஆக என அடுக்கி வந்து, உடம்படாமையும் ஆதரமின்மையுமாகிய பொருள் தந்து நிற்கும் என்றல் அசைநிலைக்கு ஆகாமையின், அவ்வாறு கூறுதல் பொருளன்மை உணர்க. (32)

ஒள என்பதன் பொருள் வேறுபாடு

283. ஈரள பிசைக்கும் இறுதியில் உயிரே
ஆயியல் நிலையுங் காலத் தானும்
அளபெடை நிலையுங் காலத் தானும்
அளபெடை யின்றித் தான்வரு காலையும்
உளவென மொழிப பொருள்வேறு படுதல்
குறிப்பின் இசையான் நெறிப்படத் தோன்றும்.

இது, பொருள் வேறுபடுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஈரளபு இசைக்கும் இறுதியில் உயிரே - இரண்டு மாத்திரையை இசைக்கும் ‘உயிர்ஒள எஞ்சிய இறுதியாகும்,’ (எழுத். 69) என்றதனான் மொழிக்கு ஈறாகாது என்ற ஒளகாரம், ஆயியல் நிலையும் காலத்தானும் ‘கவ்வோ டியையின் ஒளவு மாகும்,’ (எ.70) என்ற இயல்பின் கண்ணே கௌ, வெள என மொழிக்கு ஈறாய் நிற்குங் காலத்துக்கண்ணும் (எவ்வாறு நிற்கும்? எனின்), அளபெடை நிலையும் காலத்தானும் அளபெடை இன்றித் தான் வரு காலையும் உள என மொழிப பொருள் வேறுபடுதல் - அவை அளபெடுத்து நிற்குங் காலத்தினும் அளபெடாது நிற்குங் காலத்தினும் பொருள்வேறுபடுதல் உளது என்று கூறுவர் ஆசிரியர்; குறிப்பின்

இசையான் நெறிப்படத் தோன்றும் - அப்பொருள் வேறுபாடு தான் சொல்லுவான் குறிப்பினான் உளதாம் ஓசை வேறுபாட்டான் வழிப்படப் புலப்படும், எ-று.

முன்னர்நின்ற உம்மை சிறப்பும்மை. பின்னர் நின்ற இரண்டும் எண்ணும்மை.

ஆசிரியர் முன்னர்க் கூறியதனை ஈண்டும் இறுதியில் உயிரே என்று 'ஒருதலைமொழி' என்னும் உத்தியாகக் கூறினமையானும், **உரையாசிரியரும்**, 'நெட்டெழுத் தேழே ஓரெழுத் தொருமொழி' (எ. 43) என்புழி ஓளகாரத் தினை உதாரணங் காட்டாது, 'கவவோ, டியையின்' (எ. 70) என்பதனான் கௌ வெள என உதாரணங் காட்டினமையானும், ஈண்டு, 'அளபெடை நிலையும் காலத்தானும் அளபெடை இன்றித் தான்வரு காலையும்' என்னும் இரண்டற்கும் ஓளஉ, ஓள என்று உயிரையே உதாரணமாகக் காட்டுதல் 'மாறுகொளக் கூறல்' ஆமென்று உணர்க.

(எ-டு.) கௌஉ என அளபெடுத்தவழிக் கைக்கொண்டேவிடு எனத் துணிவும், கௌ என அளபெடாதவழி நினக்குக் கருத்தாயின், கைக்கொள் என ஐயமும் உணர்த்தும். இது வெள என்பதற்கும் ஒக்கும். இனி, ஓளகாரம் அளபெடுத்துழி உகர ஈறாயே நின்றலின், ஓளஉ என உகர ஈறாகிய ஓளகாரமும் ஈண்டுக்கோடும். இது வியப்பு உணர்த்தும். அளபெடா ஓளகாரம் ஆகாதென்று உணர்க. (33)

சொல்லுவான் குறிப்பொடு பொருள் உணர்த்துவன

284. நன்றீற் றேயும் அன்றீற் றேயும்
அந்தீற் றோவும் அன்னீற் றோவும்
அன்ன பிறவுங் குறிப்பொடு கொள்ளும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) நன்று ஈற்று ஏயும் - நன்றினது ஈற்றின்கண் வந்த ஏயும், அன்று ஈற்று ஏயும் - அன்றினது ஈற்றின்கண் வந்த ஏயும், அந்து ஈற்று ஓவும் - அந்தினது ஈற்றின்கண் வந்த ஓவும், அன் ஈற்று ஓவும் - அன்னினது ஈற்றின்கண் வந்த ஓவும், அன்ன பிறவுங் குறிப்பொடு கொள்ளும் - அவை போல்வன பிறவுஞ் சொல்லுவான் குறிப்பொடு பொருள் உணர்த்தி நிற்கும், எ-று.

ஒருவன், 'கொலை, களவு, கள், காமம், பொய் என்பனவற்றை விரும்புக', என்றவழி, 'அவற்றை விரும்புதல் நன்றே!' என்றால், மேவாமைக் குறிப்பு உணர்த்தும். 'நின்றே எறிப பறையினை-நன்றேகாண்' (நாலடி. 24) என்பது, தீது என்னும் குறிப்பு உணர்த்தும். இஃது ஊழன்றே! என்றால், அஃது

இங்ஙன் நுகர்வியாது ஒழியுமோ? என்னுங் குறிப்பு உணர்த்தும். 'அந்தோ! எந்தை அடையாப் பேரில்' (புறம். 261 : 1) 'அன்னோ! என்னா வதுகொல் தானே!' (புறம். 345 : 18, 19) என்பன இரக்கக்குறிப்பு உணர்த்தும். இவ்வேகார ஓகாரங்கள் பல சொல்லோடு அடுத்துவாராது இச்சொற் களையே அடுத்துப் பொருள்வேறுபட்டு நின்றலின், அவற்றைப் பெயர் தந்து வேறு கூறினார்.

அன்னபிறவும் என்றதனான், 'அன்னா! அலமரும் ஆருயிரும்' என்புழி அன்னா இரக்கக் குறிப்பு உணர்த்துதல் கொள்க. இதனை ஓகாரம் ஆகாரமாய்த் திரிந்தது என்றலுமாம். 'ஏயே இவளொருத்தி பேடியோ என்றார்' (சீவக. 652) என எகாரத்தின் பின்வந்த ஏ இழிபு உணர்த்துதலும் 'அ-ஆ இழந்தான்!' (நாலடி. 9) எனவும், 'ஐயாவென் ஐயாவென் ஐயா அகன்றனையே!' (சீவக. 1802) எனவும், ஆவம்மா அம்மாவென் அம்மா அகன்றனையே! (சீவக. 1804) எனவும் ஆகாரம் இரக்கக்குறிப்பு உணர்த்துதலும், பிறவுங் கொள்க. (34)

உம்மைகள் மயங்குமாறு

285. எச்ச வும்மையும் எதிர்மறை யும்மையும்
தத்தமுள் மயங்கும் உடனிலை யிலவே.

இது, முற்கூறிய உம்மைகள் மயங்கும் என்கின்றது.

(இ-ள்.) எச்ச உம்மையும் - எச்சப் பொருண்மையினை உடைய உம்மையும், எதிர்மறை உம்மையும் - அதனை முடிக்கவரும் எதிர்மறைப் பொருண்மையினை உடைய உம்மையும், தத்தமுள் மயங்கும்; - தொடராய் வந்து தம்முள் மயங்கும்; உடனிலை இலவே - அங்ஙனம் மயங்கினவேனும் தன்வினை ஒன்றிய முடிபு கொள்ளா, எ-று.

(எ-டு.) 'சாத்தனும் வந்தான்; இனிக் கொற்றனும் வரினும் வரும்,' என்புழிச் 'சாத்தனும் கொற்றனும்' என்னும் எச்ச உம்மைகள் 'வரினும்' என்னும் எதிர்மறை உம்மையொடு தொடர்ந்து நின்று ஒரு வினைகொள்ளாது, இறப்பும் எதிர்வும்பற்றி வரும் வேறு வினை கொண்டவாறு காண்க. இங்ஙனம் உலக வழக்கு உண்மையானும், ஆசிரியர் 'மயங்கி உடனிலை இல,' என்னாது, 'மயங்கும் உடனிலை இல,' எனச் சூத்திரம் செய்தமை யானும், இதுவே பொருள் என்று உணர்க. இவ்விரண்டு உம்மையும் எச்சமாதலின், இவற்றிற்கே மயக்கம் உளது என்று கூறினார்.

'ஒன்றென முடித்தல்' என்பதனான், 'வடுகரசரும் வந்தார்; இனித் தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரும் வரினும் வருவர்,' என எச்ச உம்மையொடு முற்றுமமை தொடர்ந்து வேறு வினைகோடலுங் கொள்க. (35)

எச்ச உம்மை நின்றற்குரிய இடம்

286. எஞ்சுபொருட் கிளவி செஞ்சொ லாயின்
பிற்படக் கிளவார் முற்படக் கிளத்தல்.

இஃது, எச்ச உம்மைக்கண் சொல்லுதல் வகைமை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) எஞ்சு பொருட்கிளவி - எச்ச உம்மையான் தழுவப்படும் எஞ்சுபொருட் கிளவி, செஞ்சொல் ஆயின் பிற்படக் கிளவார் முற்படக் கிளத்தல் - உம்மையில் சொல்லாயின் அவ்வும்மையில் சொல்லை அவ்வும்மைத் தொடர்க்குப் பின்சொல்லாது முன்சொல்லுக, எ-று.

(எ-டு.) சாத்தன் வந்தான் கொற்றனும் வந்தான். 'அடகுபுலால் பாகு பாளிதமும் உண்ணான், கடல்போலுங் கல்வி யவன்.' என வரும். பிற்படக் கிளப்பின் பொருள் கொள்ளாமை காண்க. 'செஞ்சொல் ஆயின் முற்படக் கிளக்க, எனவே, 'உம்மையொடு வரின் பிற்படக் கிளக்க,' என்றவாறாம். (36)

முற்றும்மை எச்ச உம்மையாகும் வழுவமைதி

287. முற்றிய உம்மைத் தொகைச்சொல் மருங்கின்
எச்சக் கிளவி உரித்து மாகும்.

இது, முற்றும்மை எச்சவும்மையாம் பொருளும் தருமென வழுவமைக்கின்றது.

(இ-ள்.) முற்றிய உம்மைத் தொகைச்சொல் மருங்கின் - முற்றும்மை அடுத்து நின்ற பெயரும் வினையுஞ் சார்ந்த சொல்லிடத்து, எச்சக்கிளவி உரித்தும் ஆகும் - எச்சச்சொல் உரித்துமாகும், எ-று.

எனவே எச்சப்பொருள் குறியாது நின்றலே பெரும்பான்மை. 'ஏற்புழிக் கோடலான், இஃது எதிர்மறைக்கண்ணது எனக் கொள்க.

(எ-டு.) பத்துங் கொடால். அனைத்துங் கொடால் என்னும் முற்றும்மைகள், 'சில கிடக்கக் கொடு,' என எச்சப்பொருள் உணர்த்தி நின்றவாறு காண்க. 'தொகைச்சொல்' என்றதனானே, 'எல்லாரும் வாரார்,' எனப் பொருட்பெயர்க்கண்ணுங் கொள்க. 'பத்துங் கொடு; பிறவுங் கொடு,' என்பது கருத்தாயின், அஃது எச்ச வும்மையாம். (37)

ஈற்றசை ஏகாரத்திற்கு வேறோர் இலக்கணம்

288. ஈற்றுநின் நிசைக்கும் ஏயெ னிறுதி
கூற்றுவயின் ஓரள பாகவ் முரித்தீத.

இஃது, ஈற்றசை ஏகாரத்திற்கு வேறோர் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஈற்று நின்று இசைக்கும் ஏ என் இறுதி - செய்யுள் இறுதிக் கண் நின்று இசைக்கும் ஈற்றசை ஏகாரம், கூற்றுவயின் - அச்செய்யு ளிடத்துப் பா என்னும் உறுப்பினை நிலைபெறக் கூறுமிடத்து, ஒரு அளபு

ஆகலும் உரித்தே - தனக்கு உரிய இரண்டு மாத்திரையே அன்றிப் பின்னரும் ஒருமாத்திரை உண்டாய் வருதலும் உரித்து, எ-று.

உம்மையான், மூன்று மாத்திரை பெறாது இரண்டு மாத்திரை பெற்று வருதலும் உரித்தாயிற்று. பா என்னும் உறுப்பினை நிலைபெறக் கூறு மிடத்து மூன்று மாத்திரை பெறுவது செய்யுள் இறுதிக்கண் நிற்கும் ஈற்றசையே என்பது அறிவித்தற்கு 'ஏயென் இறுதி' என்று மீட்டுங் கூறினார்.

(எ-டு.) 'கடல்போல் தோன்றல காடிற்ற தோரே' (அகம். 1 : 19) 'அகில்படு கள்ளியங் காடிற்ற தோரே', 'தண்கடல் வேலிநின் குடநா டற்றே' இவை போல்வன பிறசான்றோர் செய்யுட்களெல்லாம் மூன்று மாத்திரை பெற்றுப் பா என்னும் உறுப்பை விளக்கி நிற்குமாறு காண்க.

இனி, 'அவரே, கேடில் விழுப்பொருள் தருமார் பாசிலை, வாடா வள்ளியங் காடிற்ற தோரே' (குறுந். 216) எனச் செய்யுள் இடைக்கண் வரும் ஈற்றசை ஏகாரம் இரண்டு மாத்திரை பெற்றுப் பா என்னும் உறுப்பை விளக்கி நின்றவாறு காண்க. இஃது ஈற்றசையாகலின், செய்யுளியலிற் கூறும் மாத்திரை என்னும் உறுப்பின்கண் அடங்காது என்று ஈண்டுக் கூறினார், அது பெரும்பான்மை பொருள்தருஞ் சொற்கே விதியாகலின். (38)

எண்களுக்கு முடிபு வேற்றுமை

289. உம்மை யெண்ணும் எனவெ னெண்ணும்
தம்வயின் தொகுதி கடப்பா டிலவே.

இஃது, எண்களுக்கு முடிபுவேற்றுமை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) உம்மை எண்ணும் என என் எண்ணும் - உம்மையான் வரும் எண்ணும் எனவான் வரும் எண்ணும், தம்வயின் தொகுதி கடப்பாடு இலவே - தத்தம் இறுதிக்கண் தொகைச்சொல் பெறுதலை முறைமையாக உடைய வல்ல, எ-று.

எனவே, தொகைபெற்றும் பெறாதும் வரும் என்பதாம்.

(எ-டு.) 'உயர்திணைக் குரிமையும் அஃறிணைக் குரிமையும் ஆயிரு திணைக்குமோ ரன்ன உரிமையும் அம்மூ வருவின' (162) 'இசையினும் குறிப்பினும் பண்பினும் தோன்றி' (299) 'நிலனென நீரெனத் தீயென வளியென நான்கும்' 'உயிரென உடலென இன்றியமையா' என வரும். 'தொகை' எனப் பொதுப்படக் கூறிய அதனான், எண்ணுப்பெயரே அன்றி, 'அனைத்தும், எல்லாம்' என்னுந் தொடக்கத்தனவுங் கொள்க. (39)

எண்ணேகாரம் இடையிட்டும் வரும்

290. எண்ணே காரம் இடையிட்டும் கொளினும்
எண்ணுக்குறித் தியலும் என்மனார் புலவர்.

இஃது, எண்ணிடத்து வழி அமைக்கின்றது.

(இ-ள்.) எண் - உம்மையும் ஏகாரமும் எனவும் என்றும் எனாவும் என்றாவும் செவ்வெண்ணுமாகிய எழுவகை எண்களுள் ஒன்று முதல் நின்று, ஏகாரம் இடையிட்டுக் கொள்ளினும் - ஏகார எண்ணைத் தன் விடத்தே அழைத்துக்கொண்டு நிற்பினும், எண்ணுக் குறித்து இயலும் என்மனார் புலவர் - பல எண் வந்தனவென்று குற்றமாகா, தான் உணர்த்தும் எண்ணுப் பொருளையே அப்பலவுங் குறித்து நடக்குமென்று கூறுவர் புலவர், எ-று.

(எ-டு.) 'மலைநிலம் பூவே துலாக்கோலென் நின்னர், உலைவில் உணர் வுடையோர்.' 'தோற்றம் இசையே நாற்றம் சுவையே, உறலோ டாங்கைம் புலனென மொழிப.' இவை செவ்வெண் நின்று ஏகார எண்ணை இடையிட்டன. 'மாத்திரை எழுத்தியல் அசைவகை எனாஅ' (செய். 1) என்பது, செவ்வெண் நின்று 'எனா' எண்ணை இடையிட்டது. 'வண்ணம் வடிவே அளவே சுவையே' (79) என்னுஞ் சூத்திரம், செவ்வெண் நின்று, ஏகார எண்ணையும் 'என்றா' என்னும் எண்ணையும் இடையிட்டது. யாத்த சீரே அடியாப் பெனாஅ' (செய். 1) என்பது, ஏகார எண் செவ்வெண்ணையும் எனாவையும் இடையிட்டது. ஒழிந்த எண்களும் இவ்வாறு வருமாறு சூத்திரங்களுள்ளுஞ் செய்யுட்களுள்ளுங் காண்க. (40)

எனா, என்றா இரண்டும் எண்ணில் வருதல்

291. உம்மை தொக்க எனாவென் கிளவியும்
ஆவீ றாகிய என்றென் கிளவியும்
ஆயிரு கிளவியும் எண்ணுவழிப் பட்டன.

இஃது, எண்ணும்மை பிற எண்ணொடு மயங்குங்கால் சிறந்துவரும் என்கின்றது.

(இ-ள்.) உம்மை தொக்க எனா என் கிளவியும் - முன்னர் எண்ணும்மை அடுக்கி நின்ற 'எனா' என்னும் இடைச்சொல்லும், ஆ ஈறு ஆகிய என்று என் கிளவியும் - முன்னர் எண்ணும்மை அடுக்கி நின்ற ஆகாரத்தை ஈறாக உடைய 'என்று' என்னும் இடைச் சொல்லும், ஆயிரு கிளவியும் எண்ணு வழிப்பட்டன - அவ்விரண்டு சொல்லும் எண்ணுமிடத்தே சிறந்துவரும், எ-று.

(எ-டு.) 'ஓப்பும உருவும் வெறுப்பும என்றா' (பொருளியல் 51) என்னுஞ் சூத்திரம், உம்மை தொக்க என்றாவிற்கு உதாரணம். உம்மை தொக்க 'எனா' வந்துழிக் காண்க.

இனி, 'உம்மை தொக்க' என்பதற்கு 'நிலன் எனாவும்' என்பது ஈற்று நின்ற உம்மை தொக்கு 'நிலன் எனா' என்றல் வழக்கம் இன்மையானும், எனாவும் என்றாவும் எண்ணிடைச் சொல்லாதல் மேலிற்கூத்திரத்தான் பெறப்படுதலானும், இதுவே ஆசிரியர் கருத்து. (41)

எண்ணிடைச் சொற்களுக்கு முடிபு வேற்றுமை

292. அவற்றின் வருஉம் எண்ணி னிறுதியும்
பெயர்க்குரி மரபிற் செவ்வெ னிறுதியும்
ஏயின் ஆகிய எண்ணி னிறுதியும்
யாவயின் வரினுந் தொகையின் றியலா.

இஃது, எண்ணிடைச் சொற்கட்கு முடிபு வேற்றுமை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவற்றின் வருஉம் எண்ணின் இறுதியும் - முற்கூறிய எனா, என்றா என்பனவற்றான் வரும் எண்ணுச் சொற்களின் இறுதியும், பெயர்க்கு உரி மரபிற் செவ்வெண் இறுதியும் - இடைச் சொல்லான் அன்றிப் பெயரான் எண்ணப்படும் செவ்வெண்ணின் இறுதியும், ஏயின் ஆகிய எண்ணின் இறுதியும் - ஏகாரத்தான் வரும் எண்ணுச் சொற்களின் இறுதியும், யாவயின் வரினும் தொகை இன்று இயலா - யாதானும் ஓரிடத்துவரினும் தொகை இன்றி நடவா, எ-று.

எ-டு. நிலனெனா நீரெனா இரண்டும், நிலனென்றா நீரென்றா இரண்டும், நிலம் நீரென இரண்டும், நிலனே நீரேயென இரண்டும் என வரும்.

இறுதியும் என்றது, அவ்வெண்ணுக்கண் இறுதி தொகை பெறும், என்றற்கு. பெயர்க்குரி மரபின் என்றது, மற்றைய எல்லாம் இடைச் சொல்; செவ்வெண்ணுப் பெயர் தம்மானே ஆம் என்றற்கு. (42)

உம்மை எண்ணின் உருபு தொகுதல்

293. உம்மை எண்ணின் உருபுதொகல் வரையார்.

இஃது, உம்மையும் உருபும் தொக்கவழியும் உருபுதொகை எனப்படும் என வழி அமைத்தது.

(இ-ள்.) உம்மை எண்ணின் - உம்மையான் வரும் எண்ணின்கண், உருபு தொகல் வரையார் - இரண்டாவதும் ஏழாவதும் தொக்கு நின்றலை நீக்கார் ஆசிரியர், எ-று.

உம்மை எண் எனப் பொதுப்படக் கூறுதலின், உம்மை தொக்குழியும் விரிந்துழியும் உருபு தொகுதல் கொள்க.

(எ-டு.) புலிவிற்கெண்டை, யானைதேர்குதிரைகாலாள் என்னும் பல பெயர் உம்மைத் தொகைகள் ஒருசொல் நடையவாய்க் கிடந்தன வந்தன என்னுந் தம் வினையாகிய பயனிலைகளைக் கொள்ளும்வழியும், புலியும் வில்லுங் கெண்டையுங் கிடந்தன, யானையுந் தேருங் குதிரையுங் காலாளும் வந்தன, என உம்மை விரிந்து நின்ற பொருளைத் தந்தே நிற்குமாறு போல இவ் வும்மைத் தொகைகள், புலிவிற்கெண்டையை வைத்தான், யானை தேர்

குதிரை காலாளை எறிந்தான், என உருபு ஏற்று நின்றவழியும், புலியும் வில்லுங் கெண்டையும் வைத்தான், யானையுந் தேருங் குதிரையுங் காலாளும் எறிந்தான் என உம்மை விரிந்து நின்ற பொருளைத் தந்தே நின்றல் வேண்டும். அங்ஙனம் உம்மை விரிந்துநிற்குமிடத்து வைத்தான் என்னும் வினைமுதல்வினைக்குப் புலியும் வில்லுங் கெண்டையுஞ் செயப்படு பொருளாய் இரண்டாம் உருபே விரிந்து நின்றலும், எறிந்தான் என்னும் வினைமுதல்வினைக்கு யானை முதலியன செயப்படுபொருளாய் இரண்டாம் உருபே விரிந்துநின்றலும் உணர்க.

‘குன்றி கோபம் கொடிவிடு பவளம்
ஒன்செங் காந்தள் ஓக்கும் நின்னிறம்’

என்னும் பலபெயர் உம்மைத்தொகைக்கும் உம்மையும் உருபும் விரித்தே பொருள் உரைக்க. இக்குன்றி முதலியவற்றைச் செவ்வெண் ஆக்கி, இவற்றை எனத் தொகை கொடுத்து உருபு விரித்துழியும் அச்சுட்டு அக்குன்றி முதலிய வற்றையே சுட்டுதலின், அக்குன்றி முதலியன செயப்படு பொருளாயே நிற்குமாறு முணர்க. அன்றி அவை செவ்வெண் ஆயின், ‘நிலநீர் வளிவிசும் பென்ற நான்கின் அளப்பரியை’ (பதிற். 14 : 1, 2) என்றாற்போல உம்மையும் உருபும் விரித்தற்குப் பொருந்தாது எழுவாயாய், நான்கு என்னும் தொகைச்சொற் பயனிலை கொண்டு நின்றல் வேண்டும் என்று உணர்க. இவை உம்மைத் தொகைக்கண் உருபு தொக்கன. இங்ஙனம் இரண்டு தொக்கனவற்றை என்ன தொகை என்று கோடுமோ? எனின், புலியையும் வில்லையுங் கெண்டையையும் வைத்தான், என விரித்துழி எண்ணுப் பொருள் தந்து நிற்கும் உம்மையினுஞ் சொற்றொடர்ப்பொருளை உணர்த்தி நிற்பது உருபு ஆதலின், அச்சிறப்பு நோக்கி உருபு தொகை என்றே கோடும்.

இனி, ‘பாட்டும் கோட்டியும் அறியாப் பயமில், தேக்கு மரம்போல் நீடிய ஒருவன் ‘இசையினுங் குறிப்பினும் பண்பினுந் தோன்றி’ (299) என்னும் இவை, உம்மை விரிந்து நின்று, உருபு தொக்கன. (43)

உம் என்பது உந்து எனத் திரிதல்

294. உம்முந் தாகும் இடனுமார் உண்டே.

இஃது, உம் என்னும் இடைச்சொல் திரியும் என்கின்றது.

(இ-ள்.) உம் உந்து ஆகும் இடனுமார் உண்டே - ‘வினைசெயல் மருங்கிற் காலமொடு வருவனவற்றுள்’ (252) உம் ஈறு உந்தாய்த் திரிதலும் உடைத்து, எ-று.

(எ-டு.) ‘நீர்க்கோழி கூப்பெயர்க் குந்து’ (புறம். 395-11) ‘நாரரி நறவி னாண்மகிழ் தூங்குந்து’ (புறம். 400 : 14) என வரும்;

இடனுமார் உண்டே, என்றதனான், இத்திரிபு பெயரெச்சத்திற்கே கொள்க. (44)

எண்ணிடைச்சொற்கள் வினைச்சொற்களோடும் வருதல்

295. வினையொடு நிலையினும் எண்ணுநிலை திரியா
நினையல் வேண்டும் அவற்றவற் றியல்பே.

இஃது எண்ணிடைச்சொற்கள் வினைச்சொற்கண்ணும் வரும் என்கின்றது.

இ-ள். எண்ணு வினையொடு நிலையினும் நிலை திரியா - எண்ணிடைச் சொற்கள் பெயர்ச்சொல்லோடு அன்றி வினைச்சொல்லோடு நிற்பினுந் தத்தம் நிலைமையின் திரியா; அவற்றவற்று இயல்பு நினையல் வேண்டும் - அவற்றவற்று இலக்கணங்களை ஆராய்ந்து அறிதலை வேண்டும் ஆசிரியன், எ-று.

(எ-டு.) 'உண்டு தின்றும் உளந்தும் ஆடுகம், செல்வ லத்தையானே' (புறம். 166 : 30, 31) உண்ணவெனத் தின்னவெனப் பாடவென வந்தான் என வரும். ஒழிந்த எண் வினையொடு வந்தன உளவேற் காண்க. உண்டு தின்று ஓடி வந்தான் என்பது தொகை இன்றேனும், செவ்வெண்ணாம், சிறுபான்மை முற்றும் தொகை பெற்று வருதலின், 'சாத்தன் வந்தான்; கொற்றன் வந்தான்; வேடன் வந்தான்; மூவரும் வந்தமையான் கலியாணம் பொலிந்தது' என முற்றுச்செவ்வெண் தொகை பெற்று வரும். இவை எழுவாயும் பயனிலையுமாய் நின்றலின் எண்ணப்படா எனின், ஒரு பொருள் வேறுபாட்டான் எண்ணினார். இதனை, 'இம்மூவரும் வரின் கலியாணம் பொலியும்' என்று இருக்கின்றான் கூற்றாகக் கொள்க. என்னை? முன்னர்ச் சாத்தன் வந்தான்; பின்னர்க் கொற்றன் வந்தான்; அதன் பின்னர் வேடன் வந்தான். இவர்கள் ஒருங்கு வந்திலரேனும் முடிவில் வந்து நின்றலின், இது முடிவு போயிற்று என்று கூறினானாதலின். இம்மூவர் என்றமையான் பெயர் தொகை பெற்றதேனும் வந்தமையான் என்றதனால் வினையும் தொகை பெற்று, அவ்வினையாற் கலியாணம் முடிந்தவாறும் உணர்க. இம்முற்று அடுத்து வந்தனவும் செவ்வெண்ணாம்.

இனி, யாங் கண்டபொழுது இம்மாடத்துமேல் நின்றானும் இருந்தானும் கிடந்தானும் இவன் என முற்றுச்சொற்கண்ணும் எண்ணும்மை வருதல் கொள்க.

பெயரெச்சத்தில் எண்ணிடைச்சொல் வாரா. (45)

எண்ணிடைச்சொற்கள் பிரிந்து சென்று ஒன்றுதல்

296. என்றும் எனவும் ஓடுவுந் தோன்றி
ஒன்றுவழி உடைய எண்ணினுட் பிரிந்தே.

இஃது, எண்ணிடைச்சொற்கள் பிரிந்து சென்று ஒன்றும் என்கின்றது.

(இ-ள்.) என்றும் எனவும் ஒடுவும் தோன்றி - என்றும் எனவும் ஒடுவும் என்பன ஒருவழித் தோன்றி, எண்ணினுட்பிரிந்து ஒன்றுவழி உடைய - எண்ணினுட்பிறவழியும் பிரிந்து சென்று ஒன்றும் இடம் உடைய, எ-று.

(எ-டு.) 'வினைபகை என்றிரண்டின் எச்சம்' (குறள். 674) 'கண்ணிமை நொடி யென' (எழுத். 7) 'பொருள்கருவி காலம் வினையிடனொ டைந்தும்' (குறள். 675) என்புழி, வினையென்று, பகையென்று, கண்ணிமை யென, நொடியென பொருளொடு கருவியொடு காலத்தொடு வினையொடு என்று பிறவழிச் சென்று ஒன்றியவாறு காண்க.

ஒன்றுவழி உடைய என்றதனான், சொற்றொறும் நின்றல் பெரும் பான்மை. அஃது இக்காலத்து அரிது. (46)

இடைச்சொற்களுக்குப் பொருட் புறனடை

297. அவ்வச் சொல்லிற் கவையவை பொருளென
மெய்ப்பெறக் கிளந்த இயல ஆயினும்
வினையொடும் பெயரொடும் நினையத் தோன்றித்
திரிந்துவேறு படினும் தெரிந்தனர் கொளவே.

இஃது, எழுவகை இடைச்சொற்கும் பொருட்புறனடை கூறு கின்றது.

(இ-ள்.) அவ்வச்சொல்லிற்கு அவையவை பொருளென மெய்ப்பெறக் கிளந்த இயல ஆயினும் - முற்கூறிய இடைச்சொற்கள் தாம் அவ்வச் சொற்குக் கூறிய அவையே அவையே பொருளென நிலைபெறச் சொல்லப் பட்ட இயல்பையுடைய ஆயினும், வினையொடும் பெயரொடும் நினையத் தோன்றித் திரிந்து வேறுபடினும் - தாம் அடைந்து வரும் வினையொடும் பெயரொடும் ஆராய்ந்து உணரத் தோன்றி வேறு பொருளவாயும் அசை நிலையாயும் திரிந்துவரினும், தெரிந்தனர் கொளல் - ஆராய்ந்து கொள்க. எ-று.

வேறு பொருள என்று உணர்தற்குச் சார்பு, வினையும் பெயரும்.

(எ-டு.) ஓகாரம் : 'சென்றீ பெருமநிற் றகைக்குநர் யாரோ?' (அகம். 46: 16) என ஈற்றசையாயும், 'கலக்கொண்டன கள்ளென்கோ! காழ்க் கொண்டன குடென்கோ!' என எண்ணாயும், 'நீங்கின ளோவென் பூங்க ணோளே!' (ஐங்குறு. 375) என இரக்கக் குறிப்பாயும் வந்தது. என என்பது : 'ஊரெனப்படுவ துறையூர்' எனச் சிறப்பின்கண் வந்தது. அவர் நமக்குத் தஞ்சம் அல்லர் எனத் தஞ்சக் கிளவி, பற்று என்கின்றது. மா : 'ஓர்கமா தோழி! அவர் தேர்மணிக் குரவே' என முன்னிலைக்கண் அசைச்சொல்லா யும், 'ஓக்கல் வாழ்க்கை தட்குமா காலே' (புறம். 193 : 4) என முன்னிலையன்றி அசைச்சொல்லாயும் வந்தது. 'அதுமன் கொண்கன் தேரே' என மன்

அசைநிலையாய் வந்தது. சாரியை இன் : 'காப்பின் ஒப்பின்' (73) என அசை நிலையாயும் வந்தது. இனி, உருபு பொருண்மை நோக்கிய ஐகாரமும், 'நேரை நோக்க நாரரி பருகி' எனவும், 'முனையுண்டவ ருருகும் பசுந்தினைப் பிண்டியும்' எனவும் அசைநிலையாய் வருதலுங் கொள்க.

'தண்ணென் றிசினே பெருந்துறைப் புனலே' (ஐங்குறு. 78)

'விசும்பிழி தோகைச் சீர்போன் றிசினே' (ஐங்குறு. 74)

என்பன தண்ணென்றது, போன்றது என முற்றுச்சொற்கண் சின் அசை நிலைப்படுதலுங் கொள்க. பிறவுஞ் செய்யுட்கண் வேறுபடுவன எல்லாம் இதனான் அமைத்துக்கொள்க. (47)

இடைச்சொற்களுக்குச் சொற்புறனடை

298. கிளந்த அல்ல வேறுபிற தோன்றினுங்

கிளந்தவற் றியலான் உணர்ந்தனர் கொளலே.

இஃது, அவற்றிற்குச் சொற்புறனடை கூறுகின்றது.

இ-ள். கிளந்த அல்ல வேறுபிற தோன்றினும் - மேல் சார்பும் இடமுங் குறிப்பும்பற்றிச் சொல்லப்பட்டன அன்றி வேறு பிற வரினும், கிளந்தவற்று இயலான் உணர்ந்தனர் கொளல் - அவற்றையும் அச்சொற்களின் முவகையவாகக் கூறிய இலக்கணத்தான் உணர்ந்துகொள்க, எ-று.

(எ-டு.) 'சிறிது தவிர்ந்தீக மாளநின் பரிசிலர் உய்ம்மார்' என மாளவும், 'சொல்லேன் தெய்ய நின்னொடு பெயர்ந்தே' எனத் தெய்யவும், 'அறிவார் யாரஃ திறுவுழி யிறுகென' என எனவும், 'அஞ்சுவ தோரும் அறனே' (குறள். 366) என ஓரும், 'செலியர் அத்தைநின் வெகுளி' (புறம். 6 : 23) என அத்தையும், 'செழுந்தேர் ஓட்டியும் வென்றீ' என ஈகாரமும், 'காத னன்மா நீமற் றிசினே' என இசினும், 'பணியுமாம் என்றும் பெருமை' (குறள். 978) என ஆமும், 'ஈங்கா யினவால் என்றிசின் யானே' (நற். 55) என ஆலும், 'புனற் கன்னிகொண் டிழிந்த தென்பவே' (சீவக. 39) என என்பவும், 'சேவடி சேர்தும் அன்றே' (சீவக. 1) என அன்றும் அசைநிலையாய் வந்தன.

குன்றுதொ றாடலும் நின்றதன் பண்பே' (முருகு. 217) எனத் தொறு, தான் சார்ந்த மொழிக்குப் பன்மையும் இடமும் உணர்த்திற்று. இது, 'நாடோறும் நாடி' என நீண்டும் நிற்கும்.

ஆ என்பது, வியப்பு உள்வழியும் மறுத்தல் உள்வழியும் பொரு ளுணர்த்துதலும், ஐ என்றது, இசை உள்வழியும் வருத்தம் உள்வழியும் பொருளுணர்த்துதலுங் கொள்க.

பொள்ளென, பொம்மென, கதுமென - இவை விரைவு உணர்த்தின. கொம்மென என்பது பெருக்கம் என்னுங் குறிப்பு உணர்த்திற்று. ஆனம்,

(தேவா. 6537) ஏனம், ஓனம் என்பன எழுத்துச் சாரியை. 'எப்பொருள் எத்தன்மைத்தாயினும்' (குறள். 355) என வரும் எகர வினாவுங்கொள்க. அங்கு, இங்கு, உங்கு, எங்கு என எழுத்தினுள் 'இடப்பொருள் உணர்த்தும்' என்றனவும் (எழுத். 429) இவை நீண்டு வருவனவும், (எழுத். 427) பிறவாற்றான் வருவனவும் இதனாற் கொள்க. (48)

இடையியல் முற்றிற்று.

8

உரியியல்

உரிச்சொற்குப் பொதுஇலக்கணம்

299. உரிச்சொற் கிளவி விரிக்குங் காலை
 இசையினுங் குறிப்பினும் பண்பினுந் தோன்றிப்
 பெயரினும் வினையினும் மெய்தடு மாறி
 ஒருசொற் பலபொருட் குரிமை தோன்றினும்
 பலசொல் ஒருபொருட் குரிமை தோன்றினும்
 பயிலா தவற்றைப் பயின்றவை சார்த்தித்
 தத்தம் மரபிற் சென்றுநிலை மருங்கின்
 எச்சொல் லாயினும் பொருள்வேறு கிளத்தல்.

என்பது சூத்திரம். இது, தமக்கு இயல்பில்லா இடைச்சொற்போலாது, இசை குறிப்புப் பண்பென்னும் பொருட்கு உரியவாய் வருதலின், உரிச்சொல் எனப்பட்டது. உரிச்சொல் இலக்கணம் உணர்த்தினமையான் இவ்வோத்து 'உரிச் சொல் ஒத்து' என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. ஈறுபற்றிப் பலபொருள் விளக்கலும் உருபேற்றலும் இன்றிப் பெயரையும் வினையையுஞ் சார்ந்து பொருட் குணத்தை விளக்கலின், உரிச்சொல், பெயரின் வேறென்று உணர்க. இச் சூத்திரம், உரிச்சொற்கெல்லாம் பொது இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) உரிச்சொற்கிளவி விரிக்குங்காலை - உரிச்சொல்லாகிய சொல்லை விரித்து உணர்த்துமிடத்து, ஒருசொற் பல பொருட்கு உரிமை தோன்றினும் பலசொல் ஒருபொருட்கு உரிமை தோன்றினும் - அஃது ஒருசொல் ஒருபொருட்கு உரித்தாய் வாராது பல பொருட்கு உரித்தாய் மயங்கிவரினும் பலசொல் ஒருபொருட்கு உரியவாய் மயங்கிவரினும், இசையினுங் குறிப்பினும் பண்பினும் தோன்றிப் பெயரினும் வினையினும் மெய்தடுமாறித் தத்தம் மரபிற் சென்று நிலைமருங்கின்-இசைப் பொருண்மைக்கண்ணும் மனத்தாற் குறித்து உணரும் பொருண்மைக்கண்ணும் பண்புப் பொருண்மைக்கண்ணும் வெளிப்பட்டுப் பெயர் வினைகள் போன்றும் அவற்றிற்கு முதல்நிலையாயும் தம் உருவு தடுமாறித் தத்தமக்கு உரிய முறைமையாற் சென்று நிற்கும் நிலைக்களங்களானே, எச்சொல் லாயினும் பயிலாதவற்றைப் பயின்றவை சார்த்திப் பொருள் வேறு கிளத்தல்

-கேட்போனாற் பொருளுணரப்படாத எவ்வகைப்பட்ட சொல்லாயினும் பயிலப்படாத சொல்லைப் பயின்றவற்றொடு சேர்த்திப் பொருளை வேறுவேறு சொல்லுக, எ-று.

‘அது மயங்கிவரினும், நிலைக்களங்களானே சேர்த்தி வேறுவேறு கிளத்தல்,’ என வினைமுடிபு செய்க.

பண்பு, பொறியான் அறியப்படுங் குணம்.

கறுப்பு, பெயர்ப்போலி. தவ, வினைப்போலி. துவைத்தல், பெயர்க்கு முதனிலை. தாவாத, வினைக்கு முதனிலை.

பலவும் ஒதினாரேனும், உரிச்சொற்கு இலக்கணம் மூவகைப் பொருளும்பற்றி வருதலேயாம். (1)

வெளிப்படை அல்லா உரிச்சொற்கே பொருள் கூறுதல்

300. வெளிப்படு சொல்லே கிளத்தல் வேண்டா;

வெளிப்பட வாரா உரிச்சொல் மேன.

இஃது, உரிச்சொற்களுள் யான் கூறப்படுவன இவை என்கின்றது.

(இ-ள்.) வெளிப்படு சொல்லே கிளத்தல் வேண்டா - பொருள் புலப்பட்ட உரிச்சொற்கள் எல்லாரும் அறிதலின் எடுத்தோதிப் பொருளுணர்த்துதல் வேண்டா; வெளிப்பட வாரா உரிச்சொல் மேன - பொருள் புலப்பட வாராத உரிச்சொல் மேலன யான் பொருள் புலப்பட ஓதுதல், எ-று. (2)

உறு, தவ, நனி என்பவற்றின் பொருள்

301. அவைதாம்,

உறுதவ நனியென வருஉம் மூன்றும்

மிகுதி செய்யும் பொருள் என்ப.

இது, குறிப்புப்பற்றி வரும் உரிச்சொல் பொருள்படுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவைதாம் - வெளிப்பட வாராத உரிச்சொற்கள் தாம் (யாவை? எனின்) உறு தவ நனி என வருஉம் மூன்றும் - உறுவெனத் தவவென நனியென வருகின்ற மூன்று உரிச்சொற்களும், மிகுதி செய்யும் பொருள் என்ப - மிகுதி என்னும் உரிச்சொல் காட்டுங் குறிப்புப் பொருளை உடைய என்று கூறுவர் ஆசிரியர், எ-று.

குறிப்புச்சொல் பரப்புடைமையின், முற்கூறினார்.

(எ-டு.) ‘உறுகால் ஒற்ற ஒல்கி ஆம்பல்’ (நற். 300) ‘ஈயாது வீயும் உயிர் தவப் பலவே’ (புறம் 235 : 20) ‘வந்துநனி வருந்தினை வாழிய* நெஞ்சே!’ (அகம். 19 : 1, 2) என வரும். (3)

* (பாடம்) வாழியென்

உரு, புரை என்பவற்றின் பொருள்

302. உருவுட் காகும் புரைஉயர் வாகும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) உரு உட்கு ஆகும் - உரு என்னும் உரிச்சொல் உட்குதல் என்னும் உரிச்சொல்லது குறிப்புப்பொருட்டாம்; புரை உயர்வு ஆகும் - புரை என்னும் உரிச்சொல் உயர்வு என்னும் உரிச்சொல்லது குறிப்புப் பொருட்டாம், எ-று.

(எ-டு.) 'உருகெழு ஞாயிற் றொண்கதிர் மிசைந்த' (புறம்.160:1) 'புரைய மன்ற புரையோர் கேண்மை, (நற்.1) என வரும்.

'உருவக் குதிரை மழவர் ஓட்டிய' (அகம்.1:2) 'உருவமென் றுரைத்தி யாயின்' (சீவக.1585) என உருவு வடிவழகையும், 'புரைதீர் கேள்விப் புலவ ரான' எனப் புரை குற்றத்தையும் உணர்த்துதல், 'கூறிய கிளவிப் பொருள்நிலை அல்ல' (390) என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் கொள்க. (4)

குரு, கெழு என்பவற்றின் பொருள்

303. குருவுங் கெழுவும் நிறனா கும்மீ.

இது பண்பு.

(இ-ள்.) குருவும் கெழுவும் நிறன் ஆகும்மே - குரு என்னும் உரிச் சொல்லும் கெழு என்னும் உரிச்சொல்லும் நிறன் என்னும் உரிச்சொல்லது பண்புப் பொருளாம், எ-று.

(எ-டு.) 'குருமணித் தாலி'. 'நறுஞ்சாந்து புலர்ந்த கேழ்கிளர் அகலம்' (மதுரைக்.493) என வரும்.

'குருஉத்துளி பொழிந்த', 'குருஉக்கண் இறடிப் பொம்மல்' (மலைபடு.169) எனக் குரு நீடலும், 'செங்கேழ் மென்கொடி ஆழிஅறுப்பு' (அகம்.80) எனக் கெழு கேழ் என நீடலும் ஈறு கெடுதலும், 'எழுத்துப்பிரிந் திசைத்தல் இவணியல் பின்றே' (395) என்பதனாற் கொள்க. கெழு என்று வரும் இடம் உளதாயின் கொள்க. இக்கெழு பொருத்தத்தை உணர்த்துதலும், கெழுமுதல் என்னும் வழக்கிற்கு முதலிலையாய் நின்றலுங் 'கூறிய கிளவி' (390) என்பதனாற் கொள்க. மேல்வருஞ் சூத்திரங்கட்கும் இவ்வாறே பொருள் கூறுக. (5)

செல்லல், இன்னல் என்பவற்றின் பொருள்

304. செல்லல் இன்னல் இன்னா மையே.

இது குறிப்பு.

(இ-ள்.) செல்லல் இன்னல் இன்னாமையே - செல்லலும் இன்னலும் இன்னாமை என்னுங் குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'மணங்கமழ் வியன்மார் பணங்கிய செல்லல்' (அகம் 22 : 3)
'வெயில்புறந் தருஉம் இன்னல் இயக்கத்து' (மலைபடு. 374) என வரும். (6)

மல்லல், ஏ என்பவற்றின் பொருள்

305. மல்லல் வளளே ஏபெற் றாகும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) மல்லல் வளளே - மல்லல் செல்வம் என்னும் குறிப்பினையும்,
ஏ பெற்று ஆகும் - ஏ என்பது பெருக்கம் என்னுங் குறிப்பினையும்
உணர்த்தும், எ-று.

பெற்று அடுக்குதலுமாம்.

(எ-டு.) 'மல்லல்மார் படுத்தனன் புல்லுமா றெவனோ!'. 'ஏகல் அடுக்கத்
திருளைச்சி லம்பின்' (அகம். 52 : 5) என வரும். (7)

உகப்பு, உவப்பு என்பவற்றின் பொருள்

306. உகப்பீ உயர்தல் உவப்பீ உவகை.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) உகப்பே உயர்தல் உவப்பே உவகை - உகப்பு உயர்வு என்னுங்
குறிப்பினையும் உவப்பு உவகை என்னுங் குறிப்பினையும் உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'விசம்புகந் தாடா திரைதேர்ந் துண்ணாது.' 'உவந்துவந்தார்வ
நெஞ்சமோ டாய்நலன் அளைஇ' (அகம். 35 : 11, 12) என வரும். (8)

பயப்பு என்பதன் பொருள்

307. பயப்பீ பயனாம்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) பயப்பே பயனாம் - பயப்புப் பயன் என்னும் குறிப்பு
உணர்த்தும், எ-று.

எ-டு. 'பயவாக், களரனையர் கல்லா தவர்.' (குறள். 406) என வரும். (9)

பசப்பு என்பதன் பொருள்

308. பசப்புநிறன் ஆகும்.

இது பண்பு.

(இ-ள்.) பசப்பு நிறன் ஆகும் - பசப்பு நிறன் என்னும் பண்பு
உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'மையில் வாண்முகம் பசப்பூ ரும்மே.' (கலி. 7 : 8) என
வரும். (10)

இயைபு என்பதன் பொருள்

309. இயைபு புணர்ச்சி.

இது குறிப்பு.

(இ-ள்.) இயைபே புணர்ச்சி - இயைபு கூட்டம் என்னும் குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'வளன்வலி யுறுக்கும் உளமி லாளரோ, டியைந்த கேண்மை இல்லா கியரோ! (புறம். 190 : 4, 5) என வரும். (11)

இசைப்பு என்பதன் பொருள்

310. இசைப்பிசை யாகும்.

இஃது இசை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இசைப்பு இசையாகும் - இசைப்பு இசைப் பொருண்மையை உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'வாயிற் றோன்றி யாழிசையூப் புக்கு' என வரும். (12)

அலமரல், தெருமரல் என்பவற்றின் பொருள்

311. அலமரல் தெருமரல் ஆயிரண்டுக் கழற்சி.

இது குறிப்பு.

(இ-ள்.) அலமரல் தெருமரல் ஆயிரண்டும் சுழற்சி - அலமரல் தெருமரல் ஆகிய அவ்விரண்டும் மனத்தடுமாற்றமாகிய குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'அலமரல் ஆயம்' (ஐங்குறு. 64) 'தெருமரல் உள்ளமோ டன்னையும் துஞ்சான்' என வரும். உலமரல் சொற்புறனடையாற் (389) கொள்க. (13)

மழ, குழ என்பவற்றின் பொருள்

312. மழவும் குழவும் இளமைப் பொருள்.

இதுவும் அது,

(இ-ள்.) மழவும் குழவும் இளமைப் பொருள் - மழவும் குழவும் இளமை என்பதன் குறிப்புப் பொருண்மையை உடைய, எ-று.

(எ-டு.) 'வரைபுரையும் மழகளிற்றின்மிசை' (புறம். 38 : 1) 'உருவக் குதிரை மழவர் ஓட்டிய' (அகம். 1 : 2) 'தடமருப் பெருமை மடநடைக் குழவி' (நற். 120) என வரும். (14)

சீர்த்தி, மாலை என்பவற்றின் பொருள்

313. சீர்த்தி மிகுபுகழ் மாலை இயல்பே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) சீர்த்தி மிகுபுகழ் மாலை இயல்பே - சீர்த்தி மிகுபுகழும், மாலை இயல்புமாகிய குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'வயக்கஞ்சால் சீர்த்தி'. 'இரவரல் மாலையனே (குறிஞ்சிப். 239) என வரும். (15)

கூர்ப்பு, கழிவு என்பவற்றின் பொருள்

314. கூர்ப்பும் கழிவும் உள்ளது சிறக்கும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) கூர்ப்பும் கழிவும் உள்ளது சிறக்கும் - கூர்ப்பும் கழிவும் முன் சிறவாது உள்ளது ஒன்று சிறத்தலாகிய குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'இயங்கா வையத்து வள்ளியோர் நசைஇத், துனிகூர் எவ்வ மொடு' (சிறுபாண். 38, 39) 'சினனே காமம் கழிகண் ணோட்டம்' (பதிற். 22: 1) என வரும். (16)

கதழ்வு, துனைவு என்பவற்றின் பொருள்

315. கதழ்வும் துனைவும்* விரைவின் பொருள்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) கதழ்வும் துனைவும் விரைவின் பொருள் - கதழ்வும் துனைவும் விரைவு என்னுஞ் சொல்லினது குறிப்புடைய, எ-று.

(எ-டு.) 'அண்டர், கயிறரி எருத்தின் கதழும் துறைவன்.' (குறுந். 117) 'துனைபரி துரக்கும் துஞ்சாச் செலவின்' (அகம். 9.16) என வரும். (17)

* (பாடம்) துனையும்

அதிர்வு, விதிர்ப்பு என்பவற்றின் பொருள்

316. அதிர்வும் விதிர்ப்பும் நடுக்கஞ் செய்யும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) அதிர்வும் விதிர்ப்பும் நடுக்கம் செய்யும் - அதிர்வும் விதிர்ப்பும் நடுக்கமாகிய குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'அதிர வருவதோர் நோய்' (குறள், 429) 'விதிர்ப்புற லறியா வேமக் காப்பினை' (புறம். 20 : 19) என வரும். (18)

வார்தல், போகல், ஓழுகல் என்பவற்றின் பொருள்

317. வார்தல் போகல் ஓழுகல் மூன்றும்

நேர்ப்பும் நெடுமையும் செய்யும் பொருள்.

இது பண்டி.

(இ-ள்.) வார்தல் போகல் ஒழுகல் மூன்றும் நேர்பும் நெடுமையும் செய்யும் பொருள்-வார்தல், போகல், ஒழுகல் என்னும் மூன்று சொல்லும் நேர்மையும் நெடுமையும் உணர்த்தும் பண்பினைத் தமக்குப் பொருளாக உடைய, எ-று.

(எ-டு.) 'வார்ந்திலங்கு வையெயிறுச் சின்மொழி அரிவையை' (குறுந். 14) 'தெள்ளறல் தழீஇய வார்மணல் அடைகரை' (அகம். 34 : 7) எனவும், 'போகுகொடி மருங்குல்'. 'திரிகாய் விடத்தரொடு* காருடை போகி' (பதிந். 13 : 14) எனவும், 'ஒழுகு கொடி மருங்குல்'. 'மால்வரை ஒழுகிய வாழை' (சிறுபாண். 21) எனவும் வரும். (19)

* (பாடம்) விடத்தேரொடு

தீர்தல், தீர்த்தல் என்பவற்றின் பொருள்

318. தீர்தலும் தீர்த்தலும் விடற்பொருட் டாகும்.

இது குறிப்பு.

(இ-ள்.) தீர்தலும் தீர்த்தலும் விடற்பொருட்டு ஆகும் - தீர்தலும் தீர்த்தலும் விடல் என்னும் உரிச்சொல்லது குறிப்புப் பொருண்மை உடையவாம், எ-று.

(எ-டு.) 'துணையிற் றீர்ந்த கடுங்கண் யானை' (நற். 108) 'நங்கையைச் செற்ற தீங்குத் தீர்த்துநீர் கொண்டின்' (சீவக. 1275) என வரும்.

இதனானே, விடல் என்னும் உரிச்சொல் அடியாகப் பிறக்கும் பெயரும் வினையுந் தன்வினையும் பிறவினையும் பற்றிப் பிறக்கும் என்பது உணர்த்தற்கு விடற்பொருட்டு என்றார். இயைபு என்பதற்கு இயைப்பு என வழங்காது, இயைக்க, இயைவிக்க என வேறுபட்டு வழங்குதலின், தன்வினை பிறவினையுடன் ஒதாராயினார்.

ஒன்றென முடித்தலாற் பிளத்தல், அணங்கல் என்றாற்போலத் தன்வினை பிறவினைக்குப் பொதுவாய் வருவனவுங் கொள்க. இப்பிற வினை, தீர்வித்தல் தீர்ப்பித்தல் என வாய்பாடு வேறுபட்டு இக்காலத்து வழங்குமாறும் உணர்க. (20)

கெடவரல், பண்ணை என்பவற்றின் பொருள்

319. கெடவரல் பண்ணை ஆயிரண்டும் விளையாட்டு.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) கெடவரல் பண்ணை ஆயிரண்டும் விளையாட்டு - கெடவரல், பண்ணை என்னும் அவ்விரண்டும் விளையாட்டாகிய குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'கெடவரல் ஆயமொடு', 'பண்ணைத் தோன்றிய எண்ணான்கு பொருளும்' (மெய்ப்ப.1) என வரும். விளையாட்டு என்றது, விளையாட்டுக் கருத்தினை. (21)

தட, கய, நளி என்பவற்றின் பொருள்

320. தடவும் கயவும் நளியும் பெருமை.

இது பண்பு.

(இ-ள்.) தடவும் கயவும் நளியும் பெருமை - தடவும் கயவும் நளியும் பெருமையாகிய பண்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'வலிதுஞ்சு தடக்கை வாய்வாட் குட்டுவன்' (புறம். 394 : 3) 'இரும்பிடி கன்றொடு விரைஇய* கயவாய்ப்பு, பெருங்கையானை' (அகம். 118 : 7, 8) 'நளிமலை நாடன் நள்ளியவன் எனவே' (புறம். 150 : 28) என வரும். 'கயவர்' (குறள். 1076) என்பது வழக்கு. (22)

* (பாடம்) விரைஇக்

தட என்பது வளைவையும் உணர்த்தல்

321. அவற்றுள்,
தடவென் கிளவி கோட்டமுஞ் செய்யும்.

இஃது, எய்தியதன் மேல் சிறப்பு விதி.

(இ-ள்.) அவற்றுள் தட என் கிளவி கோட்டமும் செய்யும் - முற்கூறிய மூன்றனுள் தட என்னுஞ் சொல் கோட்டம் என்னும் பண்பினையும் உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'தடமருப் பெருமை' (நற். 120) என வரும். (23)

கய என்பது மென்மையையும் உணர்த்தல்

322. கயவென் கிளவி மென்மையுஞ் செய்யும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) கய என் கிளவி மென்மையும் செய்யும் - கய என்னுஞ் சொல் மென்மை என்னும் பண்பினையும் உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'கயந்தலை மடப்பிடி' (நற். 137) என வரும். (24)

நளி என்பது செறிவையும் உணர்த்தல்

323. நளியென் கிளவி செறிவும் ஆகும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) நளி என் கிளவி செறிவும் ஆகும் - நளி என்னுஞ் சொல் செறிவு என்னுங் குறிப்பினையும் உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'சிலைப்புவல் லேற்றிற்றலைக்கை* தந்துநீ, நளிந்தனை வருதல் உடன்றன ளாகி' (பதிற். 52 : 15, 16) என வரும். (25)

* (பாடம்) லேற்றித் தலைக்கை.

பழுது என்பதன் பொருள்

324. பழுதுபயம் இன்றே.

இது குறிப்பு.

(இ-ள்.) பழுது பயம் இன்றே - பழுது பயம் இன்மையாகிய குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'பழுதுகழி வாழ்நாள்' என வரும். பழுது குற்றத்தை உணர்த்து தல் வழக்கு. (26)

சாயல் என்பதன் பொருள்

325. சாயல் மென்மை.

இது பண்டி.

(இ-ள்.) சாயல் மென்மை - சாயல் என்னுஞ் சொல் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐம்பொறியான் நுகரும் மென்மையை உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'மயிற்சாயல் மகள் வேண்டிய' (பு. வெ. மா. கொளு) 'சாயல் மார்பு நனியலைத் தன்றே' (பதிற்றுப். 16 : 20) என இவை ஒளியானும் ஊற்றானும் பிறந்த மென்மை உணர்த்தின. 'அமிர்தன்ன சாயல்' (சீவக. 8) என்பது, தன்னை நுகர்ந்தார் பிறிது நுகராமல் தடுக்கும் மென்மையை உணர்த்தவே, பல மென்மையும் அடங்கின ஒழிந்தன, வந்துழிக் காண்க. (27)

முழுது என்பதன் பொருள்

326. முழுதென் கிளவி எஞ்சாப் பொருட்டே.

இது குறிப்பு.

(இ-ள்.) முழுது என் கிளவி எஞ்சாப் பொருட்டே - முழுது என்னுஞ் சொல் எஞ்சாமையாகிய குறிப்பு உணர்த்தும் எ-று.

(எ-டு.) 'மண்முழு தாண்டநின் முன்னோர் போல' என வரும். (28)

வம்பு என்பதன் பொருள்

327. வம்புநிலை யின்மை.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) வம்பு நிலையின்மை - வம்பு நிலையின்மையாகிய குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) *'வம்ப மாரியைக் காரென மதித்தே' (குறுந். 66) என வரும். (29)

* (பாடம்) வம்பு

மாதர் என்பதன் பொருள்

328. மாதர் காதல்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) மாதர் காதல் - மாதர் காதல் என்னுங் குறிப்பினை உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'மாதர்கொள் மானோக்கின் மடநல்லாய்' (கலி. 56 : 17) என வரும். (30)

நம்பு, மே என்பவற்றின் பொருள்

329. நம்பும் மேவும் நசையா கும்மீ.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) நம்பும் மேவும் நசை ஆகும்மே - நம்பும் மேவும் நசை என்னுங் குறிப்பினை உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'நயந்துநாம் விட்ட நன்மொழி நம்பி' (அகம். 198 : 3) எனவும், 'பேரிசை நவிரம் மேஎய் உறையும், காரி யுண்டிக்குடவுள்' (மலைபடு. 82, 83) எனவும் வரும். (31)

ஓய்தல், ஆய்தல், நிழத்தல், சாஅய் : பொருள்

330. ஓய்தல் ஆய்தல் நிழத்தல் சாஅய்

ஆவயின் நான்கும் உள்ளதன் நுணுக்கம்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) ஓய்தல், ஆய்தல், நிழத்தல், சாஅய் ஆவயின் நான்கும் - ஓய்தல், ஆய்தல், நிழத்தல், சாஅய் என்னும் உரிச்சொல் முதனிலையாகிய அவ்விடத்து வந்த குறிப்புப் பெயர் நான்கும், உள்ளதன் நுணுக்கம் - பண்டு உள்ளது ஒன்றனது நுணுகுதலை உணர்த்தும், எ-று.

சாய்தல் விகாரப்பட்டது.

(எ-டு.) 'வேனில் உழந்த வறிதுயங் கோய்களிறு' (கலி. 7 : 1) 'பாய்ந்தாய்ந்த தாணைப் பரிந்தானா மைந்தினை' (கலி. 96 : 2) 'நிழத்த யாணை மேய்புலம் படர்' (மதுரைக். 303) 'கயலறல் எதிரக் கும்புனல் சாஅய்' (நெடுநல். 18) என வரும். ஆய்ந்த தாணை என்றது, பொங்குதல் அவிதலான் நொசிந்த துகில் என்றவாறு. (32)

புலம்பு என்பதன் பொருள்

331. புலம்பீ தனிமை.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) புலம்பீ தனிமை - புலம்பு தனிமை என்னுங் குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'புலிப்பல் கோத்த புலம்புமணித் தாலி' (அகம்.7:18.) என வரும்.
தமிழ் என்பது சொல் புறனடையாற் (389) கொள்க. (33)

துவன்று என்பதன் பொருள்

332. துவன்றுநிறை வாகும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) துவன்று நிறைவு ஆகும் - துவன்று நிறைவு என்னுங் குறிப்பு
உணர்த்தும், எ-று.

எ-டு. 'ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை இமயம்' (பதிற்.11:23) என வரும்.(34)

முரஞ்சல் என்பதன் பொருள்

333. முரஞ்சல் முதிர்வே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) முரஞ்சல் முதிர்வே - முரஞ்சல் முதிர்வு என்னுங் குறிப்பு
உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'கோடுபல முரஞ்சிய கோளி ஆலத்து' (மலைபடு. 268) என
வரும். (35)

வெம்மை என்பதன் பொருள்

334. வெம்மை வேண்டல்.

இது பண்பு.

(இ-ள்.) வெம்மை வேண்டல் - வெம்மை விரும்புதலாகிய பண்பை
உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'எம்வெங் காமம் இயைவ தாயின்' (அகம். 15 : 1) என வரும்.
இது 'குழைமாண் ஒள்ளிழை நீவெய் யோளொடு' (அகம்.6) எனத் திரிந்தும்
நிற்கும். வெம்மை வெப்பம் உணர்த்துதல் வழக்கு. (36)

பொற்பு என்பதன் பொருள்

335. பொற்பு பொலிவு.

இது குறிப்பு.

(இ-ள்.) பொற்பு பொலிவு - பொற்புப் பொலிவு என்னுங் குறிப்பு
உணர்த்தும், எ-று.

எ-டு. 'பெருவரை அடுக்கம் பொற்பச் சூர்மகள்' (நற்.34) என வரும்.(37)

வறிது என்பதன் பொருள்

336. வறிதுசிறி தாகும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) வறிது சிறிது ஆகும் - வறிது சிறிது என்னுங் குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'வறிதுவடக் கிறைஞ்சிய சீர்சால் வெள்ளி' (பதிற். 24 : 24) என வரும். (38)

எற்றம் என்பதன் பொருள்

337. எற்றம் நினைவுந் துணிவும் ஆகும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) எற்றம் நினைவும் துணிவும் ஆகும் - எற்றம் நினைவும் துணிவும் ஆகிய குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'கானலஞ் சேர்ப்பன் கொடுமை எற்றி' (குறுந். 145) 'எற்றமி லாட்டியென் ஏழுற்றாள்' (கலி. 144 : 63) என வரும். (39)

பிணை, பேண் என்பவற்றின் பொருள்

338. பிணையும் பேணும் பெட்பின் பொருள்.

இது, குறிப்பும் பண்பும் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) பிணையும் பேணும் பெட்பின் பொருள் - பிணையும் பேணும் பெட்பு என்னும் உரிச்சொல்லினது பொருளை உடையவாம், எ-று.

பெட்பு என்பது, புறந்தருதலும் விரும்புதலுமாகிய குறிப்பும் பண்பும் உணர்த்தும்; சிறுபான்மை, 'பெட்ப நகும்,' (சீவக. 1662) எனப் பெருமையும் உணர்த்தும்.

(எ-டு.) 'அரும்பிணை அகற்றி வேட்ட ஞாட்பினும்'. 'யானும் பேணினெ னல்லனோ மகிழ்ந்!' (அகம். 16) இவை புறந்தருதல் உணர்த்தின. 'பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை ஆகென' (அகம். 86) என்புழிக் கணவனைப் புறந்தரும் விருப்பத்தை உடையை ஆவாய், எனப் பிணை விருப்பத்திற்கு வந்தது.

'அமரர்ப் பேணியும் ஆவுதி அருத்தியும்' (புறம். 99 : 1) இது விருப்பம் உணர்த்திற்று. 'பெட்ட வாயில்பெற் றிரவுவலி யுறுப்பினும்' (களவியல் சூத்திரம் 11) 'காய்தலும் உவத்தலும் பிரித்தலும் பெட்டலும்' (கற்பியல் சூத்திரம் 6) என ஆசிரியர் பெட்பின் பகுதியாகிய பெட்டு என்னும் உரிச்சொல்லை உடம்பொடு புணர்த்து ஒதியவாறுங் காண்க. (40)

பணை என்பதன் பொருள்

339. பணையே பிழைத்தல் பெருப்பும் ஆகும்.

இது குறிப்பு.

(இ-ள்.) பணையே பிழைத்தல் பெருப்பும் ஆகும் - பணை பிழைத்த லாகிய குறிப்பு உணர்த்துதலே அன்றிப் பெருப்பு ஆகிய குறிப்பும் உணர்த்தும், எ-று.

பெருமையாகிய பண்பு உணர்த்தாது பெருத்தலாகிய குறிப்பு உணர்த்துதற்குப் பெருப்பு என்றார்.

(எ-டு.) 'அமர்க்க ணாமா னருநிற மூழ்காது' பணைத்துவீழ்² பகழிப் போக்குநினைந்து கானவன் (நற்.165) 'வேய்மருள் பணைத்தோள் நெகிழ்ச் சேய் நாட்டு' (அகம். 1 : 8) என வரும். இப்பணை மூங்கிலினை உணர்த்தல் உரிச்சொல் அன்மை உணர்க. (41)

(பாடம்)¹முள்காது,² பணைத்த

படர் என்பதன் பொருள்

340. படரே உள்ளல் செலவும் ஆகும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) படரே உள்ளல் செலவும் ஆகும் - படர் உள்ளதல் என்னுங் குறிப்பு உணர்த்துதலே அன்றிச் செலவு என்னுங் குறிப்பும் உணர்த்தும், எ-று.

உள்ளல், வருத்தக் குறிப்பான் உள்ளதலும் வருத்தக் குறிப்பின்றி உள்ளதலும் என இருவகைத்து ஆகலின், செலவுப் பொருட்டாகிய படரும் இவ்விரு வகையும் உடைத்து.

(எ-டு.) 'வள்ளியோர்ப் படர்குவர் புலவர் யானும்' (புறம்.154 : 5) 'பசந்த மேனியொடு படரட வருந்தி' (புறம். 159 : 6) எனவும், 'கறவை கன்றுவயின் படர்' (குறுந்.108) எனவும் வரும். (42)

பையுள், சிறுமை என்பவற்றின் பொருள்

341. பையுளுஞ், சிறுமையும் நோயின் பொருள்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) பையுளுஞ் சிறுமையும் நோயின் பொருள் - பையுளுஞ் சிறுமையும் நோயாகிய குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'பையுள் மாலைப் பழுமரம் படரிய' (குறுந். 195) 'சிறுமை உறுபவோ* செய்பறி யலரே' (நற்.1) என வரும். (43)

* (பாடம்) உறுப

எய்யாமை என்பதன் பொருள்

342. எய்யா மையே அறியா மையே

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) எய்யாமையே அறியாமையே - எய்யாமை அறியாமையாகிய குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'எய்யா மையலை நீயும் வருந்துதி' (குறிஞ்சிப். 8) என வரும்.

அறிதல் என்னும் உடம்பாட்டிற்கு மறையாகிய அறியாமை என்னும் உரிச்சொல்லான் எய்யாமையை உணர்த்தவே, அவ்வெய்யாமை மறைச் சொல் என்பதாஉம், அதற்கு எய்த்தல் என்னும் உடம்பாட்டுச் சொல் உளது என்பதாஉம் பெற்றாம். அவ்வுடம்பாட்டை ஒதாது மறையை ஒதினார், மறைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லாய் வரும் என்றற்கு. 'எய்த்து நீர்ச்சிலம் பின்குரை மேகலை, (சீவக. 2481) என்புழி, எய்த்து என்பது அறிந்து என்னும் பொருள் உணர்த்திற்று. (44)

நன்று என்பதன் பொருள்

343. நன்றுபெரி தாகும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) நன்று பெரிது ஆகும்-நன்று பெரிது என்னுங் குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'நன்றும் அரிதுற் றனையாற் பெரும!' (அகம். 10 : 6, 7) என வரும்.

பெருமை என்னாது பெரிது என்றதனான், நன்று என்பது வினையெச்சம் ஆயிற்று. (45)

தா என்பதன் பொருள்

344. தாவே வலியும் வருத்தமும் ஆகும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) தாவே வலியும் வருத்தமும் ஆகும் - தா வலியும் வருத்தமும் ஆகிய குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'தாவில் நன்பொன் தைஇய பாவை' (அகம். 212 : 1) 'தாவாக் கொள்கைத் தகைசால் சிறப்பின்' என வரும். தாவாக் கொள்கை, வருத்தம் இல்லாத விரதம்.

இனி,

'கருங்கண் தாக்கலை பெரும்பிறி துற்றென' (குறுந். 69) எனத் தாவுதலும், 'தாவாத இல்லை வலிகளும்' எனக் கேடும் உணர்த்துதல் 'கூறிய கிளவி' (390) என்பதனாற் கொள்க. (46)

தெவு என்பதன் பொருள்

345. தெவுக்கொளற் பொருட்டே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) தெவு கொளல் பொருட்டே - தெவு கொள்ளுதலாகிய குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'நீர்த் தெவு நிரைத்தொழுவர்' (மதுரைக். 89) என வரும். (47)

தெவ்வு என்பதன் பொருள்

346. தெவ்வுப்பகை ஆகும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) தெவ்வு பகை ஆகும் - தெவ்வு பகையாகிய குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'தெவ்வுப்புலஞ் சிதைய வெய்கணை சிதறி' என வரும். (48)

விறப்பு, உறப்பு, வெறுப்பு என்பவற்றின் பொருள்

347. விற்பும் உறப்பும் வெறுப்புஞ் செறிவே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) விறப்பும் உறப்பும் வெறுப்புஞ் செறிவே - விறப்பும் உறப்பும் வெறுப்புஞ் செறிவு என்னுங் குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'விறந்த காப்போ டுண்ணின்று வலியுறுத்து' 'உறந்த இஞ்சி உயர்நிலை மாடத்து' 'வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன்' (புறம். 53 : 12) என வரும். (49)

விறப்பு அச்சமும் உணர்த்தல்

348. அவற்றுள்,

விறப்பே வெருஉப் பொருட்டும் ஆகும்.

இஃது எய்தியதன்மேல் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவற்றுள் விறப்பே வெருஉப் பொருட்டும் ஆகும் - அம்மூன்றனுள் விறப்புச் செறிவே அன்றி வெருவுதற் குறிப்பும் உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'அவலெறி உலக்கைப் பாடுவிறந்தயல்' (பெரும்பாண். 226) என வரும். (50)

கம்பலை, சும்மை, கலி, அழுங்கல் : பொருள்

349. கம்பலை சும்மை கலியே அழுங்கல்

என்றிவை நான்கும் அரவப் பொருள்.

இஃது இசை.

(இ-ள்.) கம்பலை சும்மை கலியே அழுங்கல் என்று இவை நான்கும் அரவப்பொருள் - கம்பலை, சும்மை, கலி, அழுங்கல் என்று சொல்லப்பட்ட இந்நான்கும் அரவமாகிய இசைப் பொருண்மையை உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'களிறுகவர் கம்பலை போல்' (அகம். 96 : 17) 'தளிமழை பொழியும் தண்பரங் குன்றில், கலிகொள் சும்மை ஒலிகொள் ஆயம்' (மதுரைக். 263-4) 'கலிகொள் ஆயம் மலிபுதொகுபு எடுத்த' (அகம். 11 : 4). 'உயவுப்புணர்ந் தன்றிவ் வழங்கல் ஊரே' (நற். 203) என வரும்.

'கலிகொள் சும்மை' (மதுரைக். 264) என்பதனுள் கலி செருக்கினை உணர்த்துதல் 'கூறிய கிளவி' (390) என்பதனாற் கொள்க. (51)

அழுங்கல் இரக்கமுங் கேடும் உணர்த்தல்

350. அவற்றுள்,
அழுங்கல் இரக்கமுங் கேடும் ஆகும்.

இஃது, எய்தியதன்மேல் சிறப்பு விதி.

(இ-ள்.) அவற்றுள் அழுங்கல் இரக்கமுங் கேடும் ஆகும் - அந்நான் கனுள், அழுங்கல் அரவமே அன்றி இரக்கமுங் கேடுமாகிய குறிப்பும் உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'பழங்க ணோட்டமும் நலிய அழுங்கின னல்லனோ அயர்ந்ததன் மணனே, (அகம். 66 : 25-6) 'குணனழுங்கக், குற்றம் உழைநின்று கூறும் சிறியவர்கட்கு' (நாலடி. 353) என வரும். (52)

கழுமு என்பதன் பொருள்

351. கழுமென் கிளவி மயக்கஞ் செய்யும்.

இது குறிப்பு.

(இ-ள்.) கழுமு என் கிளவி மயக்கம் செய்யும் - கழுமு என்னுஞ் சொல் மயக்கமாகிய குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'கழுமிய ஞாட்பினுள் மைந்திழந்தார்* இட்ட' (களவழி. 11) என வரும்.

இது, 'கழும முடித்துக் கண்கூடு கூழை' (கலி. 56 : 3) எனத் திரட்சியை உணர்த்துதல், 'கூறிய கிளவி' (390) என்பதனாற் கொள்க. (53)

* (பாடம்) மைந்திழைத்தார்

செழுமை என்பதன் பொருள்

352. செழுமை வளனுங் கொழுப்பும் ஆகும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) செழுமை வளனுங் கொழுப்பும் ஆகும் - செழுமை வளனுங் கொழுப்புமாகிய குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'செழுஞ்செய்ந் நெல்லின் சேயரிப் புனிற்றுக்கதிர்'. 'செழுந்தடி தின்ற செந்நாய் ஏற்றை' என வரும்.

'வளத்தொடு கொழுப்பிடை வேற்றுமை என்னை?' எனின், வளம் என்பது, ஆக்கம்; கொழுப்பு என்பது, ஊன் தொடக்கத்தனவற்றது நிணங்கோடலிழுதிருப்பு. (54)

விழுமம் என்பதன் பொருள்

353. விழுமம் சீர்மையும் சிறப்பும் இடும்பையும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) விழுமம் சீர்மையும் சிறப்பும் இடும்பையும் - விழுமஞ் சீர்மையும் சிறப்பும் இடும்பையுமாகிய குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'விழுமியோர் காண்டொறும் செய்வர் சிறப்பு' (நாலடி. 159) 'வேற்றுமை இல்லா விழுத்திணைப் பிறந்து' (புறம். 27 : 3) 'நின்னுறு விழுமம் களைந்தோள்' (அகம். 170 : 13) என வரும். (55)

கருவி என்பதன் பொருள்

354. கருவி தொகுதி.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) கருவி தொகுதி - கருவி தொகுதியாகிய குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று. உணர்த்துங்கால் பலவற்றது கூட்டத்தை விளக்கும்.

(எ-டு.) 'கருவி வானம் கதமுறை சிதறி' (அகம். 4 : 6) என வரும். ஆண்டு மின்னும் முழக்கும் காற்றும் என்பன இத்தொகுதி. (56)

கமம் என்பதன் பொருள்

355. கமம் நிறைந் தியலும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) கமம் நிறைந்து இயலும் - கமம் நிறைவாகிய குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

சொல்லொடு பொருட்கு ஒற்றுமை கருதி நிறைந்து இயலும், எனப் பொருளின் தொழிலைச் சொன்மேல் ஏற்றினார்.

எ-டு. 'கார்கோள் முகந்த கமஞ்சூல் மாமழை' (முருகு. 7) என வரும். (57)

அரி என்பதன் பொருள்

356. அரியே ஐம்மை.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) அரியே ஐம்மை - அரி ஐம்மையாகிய குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'அரிமயிர்த் திரண்முன்கை' (புறம். 11 : 1) என வரும். (58)

கவவு என்பதன் பொருள்

357. கவவுத் திடுமீ.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) கவவு அகத்திடுமீ - கவவு அகத்தீடாகிய குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'கவவுக்கடுங் குரையள் காமர் வனப்பினள்' (குறுந்.132) என வரும். இது, 'கழுவிளங்* காரம் கவைஇய மார்பே' (புறம். 19 : 18) என எச்சமாங்கால் திரிந்து நிற்கும். (59)

* (பாடம்) கழுவிளங்

துவைத்தல், சிலைத்தல், இயம்பல், இரங்கல் : பொருள்

358. துவைத்தலுஞ் சிலைத்தலும் இயம்பலும் இரங்கலும்

இசைப்பொருட் கிளவி என்மனார் புலவர்.

இஃது இசை.

(இ-ள்.) துவைத்தலும் சிலைத்தலும் இயம்பலும் இரங்கலும் இசைப் பொருட்கிளவி என்மனார் புலவர் - துவைத்தல் முதலிய நான்கும் இசைப்பொருளை உணர்த்துஞ் சொல்லாம் என்று கூறுவர் புலவர், எ-று.

(எ-டு.) 'முரசுகடிப் பிசுப்பவும் வால்வளை துவைப்பவும்' (புறம்.158:1) 'ஆமா நல்லேறு சிலைப்ப' (முருகு. 315) 'கடிமரம் தடியும் ஒதை* தன்னூர், நெடுமதில் வரைப்பிற் கடிமனை இயம்ப' (புறம்.36 : 9,10) 'ஏறிர்ங் கிருளிடை இரவினிற் பதம்பெறாஅன்' (கலி. 46 : 10) என வரும். (60)

* (பாடம்) ஒசை

இரங்கல் கழிவாகிய குறிப்பும் உணர்த்தல்

359. அவற்றுள்,

இரங்கல் கழிந்த பொருட்டும் ஆகும்.

இஃது, எய்தியதன்மேல் சிறப்பு விதி.

இ-ள். அவற்றுள் இரங்கல் கழிந்த பொருட்டும் ஆகும் - அந்நான் கணுள் இரங்கல் இசையே அன்றி ஒரு பொருளது கழிவான் பிறந்த வருத்தமாகிய குறிப்பும் உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'செய்திரங் காவினைச் சேண்விளங் கும்புகழ்' (புறம். 10 : 11) என வரும். இஃது, 'இனிநினைந் திரக்க மாகின்று' (புறம். 243 : 1) என இரக்கம் எனவும் நிற்கும். உம்மை, இறந்தது தழீஇயிற்று. (61)

இலம்பாடு, ஒற்கம் என்பவற்றின் பொருள்

360. இலம்பா டொற்கம் ஆயிரண்டும் வறுமை.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) இலம்பாடு - இலம் என்னுஞ் சொல் குறிப்புச்சொல் தன்மைப்பட்டு இன்மை என்னும் உரிச்சொல்லாய் நின்றதுவும், ஒற்கம் - ஒற்கம் என்னும் உரிச்சொல்லும், ஆயிரண்டும் வறுமை - ஆகிய அவ் விரண்டும் வறுமை என்னும் உரிச்சொற்பெயரது குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'இலம்படு புலவர் ஏற்றகைந் நிறைய' (மலைபடு. 576) 'ஒக்கல் ஒற்கம் சொலியத் தன்னூர்' (புறம். 327 : 5) என வரும்.

இலம்படு புலவர் என்பதற்கு இல்லாமை உண்டாகின்ற புலவர் என அல்வழியாகப் பொருளுரைக்க. இதற்கு உரையாசிரியர், இலத்தான் பற்றப்படும் புலவர் என வேற்றுமையாகப் பொருள் கூறினாராலெனின், ஆசிரியர், 'அல்வழி எல்லாம் மெல்லெழுத் தாகும்' (எ. 314) என அல்வழியே கூறத் தொடங்கி, 'அகமென் கிளவிக்குக் கைமுன் வரின்' (எ. 315) எனப் பண்புத் தொகையும், 'இலமென் கிளவிக்கு' (எ. 316) என அல்வழிக்கண் வரும் உரிச்சொல்லுங் கூறிப், பின்னர் எண்ணுப்பெயரும் அளவுப் பெயரும் நிறைப்பெயருங் கூறிப், 'படர்க்கைப் பெயரும்' (எ. 320) என்னுஞ் சூத்திரத்தின் வேற்றுமையாயின் என மீட்டும் வேற்றுமையை எடுத்து ஒதினமையின், இலம் என்பதனை வேற்றுமை என்றல் பொருந்தாமை உணர்க.

இலம் என்னுஞ் சொல், யாம் பொருள் இலம் என முற்றுச் சொல்லாயும், ஒருகால் உரிச்சொல்லாயும் நிற்கும் என்பது உணர்த்துதற்கு இலத்திற்கு உரிச்சொல் தன்மைப்பட்டு நிற்குமிடத்து என்றார். 'இலமென் கிளவிக்குப் படுவருகாலை' (எ. 316) என நிலைமொழி வருமொழி செய்து முன்னர் ஆசிரியர் புணர்த்தமையின், இலம்பாடு என ஒரு சொல்லாக ஓதாமை உணர்க. 'இலம்பாடு நாணுத் தரும்' (சிலப். 9 : 71) என்றதோ எனின், இல்லாமை உண்டாதல் நாணுத்தரும், எனப் பொருள் கூறிக் கொள்க. (62)

ஞெமிர்தல், பாய்தல் என்பவற்றின் பொருள்

361. ஞெமிர்தலும் பாய்தலும் பரத்தற் பொருள்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) ஞெமிர்தலும் பாய்தலும் பரத்தற்பொருள் - ஞெமிர்தலும் பாய்தலும் பரத்தலாகிய குறிப்புப் பொருண்மையை உடைய, எ-று.

(எ-டு.) 'தருமணல் ஞெமிரிய திருநகர் முற்றத்து' (நெடுநல். 90.) 'புண்ணுமிழ் குருதி முகம்பாய்ந் திழிதர்' (குறிஞ்சிப். 172) என வரும். (63)

கவர்வு என்பதன் பொருள்

362. கவர்வுவிருப் பாகும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) கவர்வு விருப்பாகும் - கவர்வு விருப்பாகிய குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'கவர்நடைப் புரவி' (அகம்.130 : 10) என வரும்.

இனி, 'கொள்ளை மாந்தரின் ஆனாது கவரும்' (அகம்.3) என கைக்கொள்ளுதல், 'கூறிய கிளவி' (எ. 390) என்பதனாற் கொள்க. 'கருமறிக் காதிற் கவையடிப் பேய்மகள்' (சிறுபாண். 197) எனக் கவைத்தல் சொற்புறனடையாற் கொள்க. (64)

சேர் என்பதன் பொருள்

363. சேரே திரட்சி.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) சேரே திரட்சி - சேர் திரட்சியாகிய குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'சேர்ந்துசெறி குறங்கின்' (நற்.170) என வரும். (65)

வியல் என்பதன் பொருள்

364. வியலென் கிளவி அகலப் பொருட்டே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) வியல் என் கிளவி அகலப் பொருட்டே - வியல் என்னுஞ் சொல் அகலமாகிய குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'இருங்கல் வியலறைக் கிடப்பி வயிறுதின்று' என வரும்.

இது, 'வியன்றானை விறல்வேந்தே!' (புறம். 38 : 4) எனத் திரிந்தும் நிற்கும். (66)

பேம், நாம், உரும் என்பவற்றின் பொருள்

365. பேம்நாம்* உருமென வருஉங் கிளவி

ஆமுறை மூன்றும் அச்சப் பொருள்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) பேம் நாம் உரும் என வருஉங் கிளவி ஆமுறை மூன்றும் அச்சப்பொருள் - பேம், நாம், உரும் என்று சொல்ல வருகின்ற கிளவியாகிய அம்முறைமையினையுடைய மூன்றும் அச்சம் என்னும் உரிச்சொல்லது குறிப்புப் பொருண்மையை உடைய, எ-று.

(எ-டு.) 'மன்ற மராஅத்த பேஎம்முதிர் கடவுள்' (குறுந். 87) 'நாம நல்லராக்கதிர்பட வழிழ்ந்த' (அகம்.72) 'உருமில் சுற்றமொடு' (பெரும்பாண். 447) என வரும். நாம் நாமம் எனத் திரிந்து வழங்கிற்று. (67)

* (பாடம்) பேஎநாம்

வய என்பதன் பொருள்

366. வயவலி ஆகும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) வய வலி ஆகும் - வய வலியாகிய குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'துன்னருந் துப்பின் வயமான் தோன்றல்' (புறம்.44 : 10) என வரும். (68)

வாள் என்பதன் பொருள்

367. வாள்ஒளி ஆகும்.

இது பண்பு.

(இ-ள்.) வாள் ஒளி ஆகும் - வாள் ஒளியாகிய பண்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'கண்ணே, நோக்கி நோக்கி வாள் இழந்தனவே' (குறுந். 44) என வரும். (69)

துயவு என்பதன் பொருள்

368. துயவென் கிளவி அறிவின் திரிபே.

இது குறிப்பு.

(இ-ள்.) துயவு என் கிளவி அறிவின் திரிபே - துயவு என்னுஞ் சொல் அறிவினது திரிதலாகிய குறிப்பு உணர்த்தும். எ-று.

(எ-டு.) 'துயவுற்றேம் யாமாக' என வரும். (70)

உயா என்பதன் பொருள்

369. உயாவே உயங்கல்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) உயாவே உயங்கல் - உயா வருத்தமாகிய குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'பருந்திருந் துயாவிளி பயிற்று மியாவுயர் நனந்தலை' (அகம். 19 : 2, 3) என வரும். (71)

உசா என்பதன் பொருள்

370. உசாவே சூழ்ச்சி.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) உசாவே சூழ்ச்சி - உசா சூழ்ச்சியாகிய குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'உசாத்துணை' (தொல். பொ. 126) என வரும். (72)

வயா என்பதன் பொருள்

371. வயாவென் கிளவி வேட்கைப் பெருக்கம்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) வயா என் கிளவி வேட்கைப் பெருக்கம் - வயா என்னுஞ் சொல் வேட்கையினது பெருக்கமாகிய குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'வயாவும் வருத்தமும் ஈன்றக்கால் நோவும்' (நாலடி. 201) என வரும். இது, 'வயவுறு மகளிர்' (புறம். 20 : 14) எனத் திரிந்தும் நிற்கும். ஈண்டு வேட்கை என்றது, கருப்பம் தங்கி வருத்தமுற்று நுகரப்படும் பொருள்மேல் செல்லும் வேட்கையை. (73)

கறுப்பு சிவப்பு என்பவற்றின் பொருள்

372. கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள் - கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளியாகிய குறிப்புப் பொருண்மையை உடைய, எ-று.

(எ-டு.) 'நிற்கறுத் தோரருங் கடிமுனையரணம்போல்'. 'நீசிவந்திறுத்த நீரழி பாக்கம்' (பதிற். 13 : 12) என வரும். கருமை, செம்மை என்னாது, கறுப்பு, சிவப்பு எனத் தொழிற்படுத்தினார், அவை வெகுளியை உணர்த்தினமையின். (74)

மேற்கூறியன நிறப்பண்பும் உணர்த்தல்

373. நிறத்துரு உணர்த்தற்கும் உரிய என்ப.

இஃது, எய்தியதன்மேல் சிறப்பு விதி.

(இ-ள்.) நிறத்து உரு உணர்த்தற்கும் உரிய என்ப - கறுப்பு, சிவப்பு எனத் தொழிற்படுத்துக் கூறிய சொற்கள் வெகுளியே அன்றி நிற வேறு பாடாகிய பண்பு உணர்த்துதற்கும் உரிய என்று கூறுவர் ஆசிரியர், எ-று.

இவை தொழிற்பட்டுழியும் பண்பு உணர்த்தும் என வெளிப்படு சொல்லையுங் கூறினார், ஐயம் அகற்றுதற்கு.

(எ-டு.) 'கறுத்த காயா' 'சிவந்த காந்தள் முதல்சிதை மூதில்' (பதிற். 15 : 11) என வரும். (75)

நொசிவு, நுழைவு, நுணங்கு: பொருள்

374. நொசிவும் நுழைவும் நுணங்கும் நுண்மை.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) நொசிவும் நுழைவும் நுணங்கும் நுண்மை - நொசிவு முதலியன நுண்மையாகிய பண்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'நொசிபடு மருங்குல் கசிவுறக் கைதொழா' 'இழைமருங் கறியா நுழைநூற் கலிங்கம்' (மலைபடு. 561) 'நுணங்குதுகில் நுடக்கம் போல' (நற். 15) என வரும். 'நுணங்கு நுண்கொடி மின்னார் மழைமிசை' என நுணங்கு நுடக்கத்தை உணர்த்துதல், 'கூறிய கிளவி' (390) என்பதனாற் கொள்க. (76)

புனிறு என்பதன் பொருள்

375. புனிறென் கிளவியின் றணிமைப் பொருட்டே.

இது குறிப்பு.

(இ-ள்.) புனிறு என் கிளவி ஈன்றணிமைப் பொருட்டே - புனிறு என்னுஞ் சொல் ஈன்றணிமையாகிய குறிப்புப் பொருளை உடைத்து, எ-று.

(எ-டு.) 'புனிறுதீர் குழவிக் கிலிற்றுமுலை போல' (புறம். 68 : 8) 'புனிற்றாப் பாய்ந்தெனக் கலங்கி' (அகம். 56 : 11) என வரும். (77)

நனவு என்பதன் பொருள்

376. நனவே களனும் அகலமும் செய்யும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) நனவே களனும் அகலமும் செய்யும் - நனவு களனும் அகலமுமாகிய குறிப்புப் பொருண்மையை உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'நனவுப்பு கு விறலியிற் றோன்று நாடன்' (அகம். 82 : 10) 'நனந்தலை உலகம் வளைஇ' (முல்லைப். 1) என வரும். (78)

மத என்பதன் பொருள்

377. மதவே மடனும் வலியும் ஆகும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) மதவே மடனும் வலியும் ஆகும் - மத, மடனும் வலியுமாகிய குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'பதவு மேய்ந்த* மதவுநடை நல்லான்' (அகம். 14 : 9) 'கயிறிடு (கயிற்றிடு) கதச்சேப் போல மதமிக்கு' (அகம். 36 : 7) என வரும். மதவு நடை என்பதில் மத மதவு என ஈறு திரிந்து நின்றது. (79)

* (பாடம்) மேயலருந்து

மத என்பது வேறு பொருளும் உணர்த்தல்

378. மிகுதியும் வனப்பும் ஆகலும் உரித்தே.

இஃது, எய்தியதன்மேல் சிறப்பு விதி.

(இ-ள்.) மிகுதியும் வனப்பும் ஆகலும் உரித்தே - மத, மடனும் வலியுமே அன்றி, மிகுதியும் வனப்புமாகிய குறிப்புஞ் சிறுபான்மை உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'போராரா ஏற்றின் பொருநா கிளம்பாண்டில், தேரூர்ச் செம் மாந் ததுபோல் மதைஇயினள்' (கலி.109 : 4, 5) 'மாதர் வாண்முகம் மதைஇய நோக்கே' (அகம்.130:14) என வரும். இவையும் ஈறு திரிந்தன. (80)

யாணர் என்பதன் பொருள்

379. புதிதுபடற் பொருட்டே யாணர்க் கிளவி.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) யாணர்க் கிளவி புதிதுபடற் பொருட்டே - யாணர் என்னுஞ் சொல், வருவாய் புதிதாகப் படுதலாகிய குறிப்பை உடைத்து, எ-று.

(எ-டு.) 'வீகொடு சென்ற வட்டிற் பற்பல, * மீனொடு பெயரும் யாணர் ஊர!' (நற்.210) என வரும். (81)

* (பாடம்) வித்தொடு சென்ற வட்டி பற்பல

அமர்தல் என்பதன் பொருள்

380. அமர்தல் மேவல்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) அமர்தல் மேவல் - அமர்தல் மேவுதலாகிய குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'அகனமர்ந்து செய்யாள் உறையும்' (குறள்.84) என வரும்.(82)

யாண் என்பதன் பொருள்

381. யாணுக்கவின் ஆகும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) யாணுக்கவின் ஆகும் - யாண் என்னுஞ் சொல் கவினாகிய குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'யாணது பசலை என்றனன்' (நற்.50) என வரும். (83)

பரவு, பழிச்சு என்பவற்றின் பொருள்

382. பரவும் பழிச்சும் வழத்தின் பொருள்.

இதுவும் அது,

(இ-ள்.) பரவும் பழிச்சும் வழத்தின் பொருள் - பரவும் பழிச்சும் வழத்துதல் என்னும் சொல்லினது குறிப்புப்பொருளை உடைய, எ-று.

(எ-டு.) 'கல்லே பரவின் அல்லது, நெல்லுகுத்துப் பரவும் கடவுளும் இலவே' (புறம். 335 : 11, 12) 'செறிவளை விறலியர் கைதொழுஉப் பழிச்சி, வறிதுநெறி ஓர்இ' என வரும். (84)

கடி என்பதன் பொருள்

383. கடியென் கிளவி

வரைவே கூர்மை காப்பே புதுமை
விரைவே விளக்கம் மிகுதி சிறப்பே
அச்சம் முன்தேற் றாயீ ரைந்தும்
மெய்ப்படத் தோன்றும் பொருட்டா கும்மே.

இது, பெரும்பான்மை குறிப்புஞ் சிறுபான்மை பண்பும் உணர்த்து கின்றது.

(இ-ள்.) கடி என் கிளவி வரைவே கூர்மை காப்பே புதுமை விரைவே விளக்கம் மிகுதி சிறப்பே அச்சம் முன்தேற்று ஆயீரைந்தும் மெய்ப்படத் தோன்றும் பொருட்டு ஆகும்மே - கடி என்னும் சொல் வரைவு, கூர்மை, காப்பு, புதுமை, விரைவு, விளக்கம், மிகுதி, சிறப்பு, அச்சம், தெய்வம் முதலியவற்றின் முன் நின்று தெளிவித்தல் என்று கூறப்படுகின்ற அப்பத்துச் சொல் லும் மெய்ப்படத்தோன்றும் பொருண்மையினை உடைத்து, எ-று.

(எ-டு.) 'கடிந்த கடிந்தொரார் செய்தார்க்கு' (குறள். 658) 'கடிநுணைப் பகழி' 'கடி மரம் தடியும் ஓசை' (புறம். 36 : 9) 'கடியுண் கடவுட் கிட்ட செழுங்குரல்*' (குறள். 105) 'கடுந்தேர் குழித்த னெள்ள லாங்கண்' (புறம். 15 : 1) 'கடும்பகல் ஞாயிறு' (கலி. 145 : 26) 'கடுங்கால் ஒற்றலின் சுடர்சிறந் துருத்து' (பதிற். 25) 'அம்பு துஞ்சம் கடியரணால்' (புறம். 20) 'கடியுருமின் உரறிக் கடிப்புச் சேர்பு, கடிய மன்றநின் தழங்குகுரல் முரசம்' 'கொடுஞ்சுழிப் புகாஅர்த் தெய்வம் நோக்கிக், கடுஞ்சுள் தருகுவன் நினக்கே கானல்' (அகம். 110 : 3, 4) என வரும். இவ்வுரிச்சொல், பெரும்பான்மை திரிந்து நிற்கும். (85)

* (பாடம்) சில்குரல், சிறுகுரல்

கடி என்பது வேறு பொருளும் உணர்த்துதல்

384. ஐயமும் கரிப்பும் ஆகலும் உரித்தே.

இஃது, எய்தியதன்மேல் சிறப்பு விதி.

(இ-ள்.) ஐயமும் கரிப்பும் ஆகலும் உரித்தே - கடி என்னுஞ் சொல் முற்கூறிய பத்துமே அன்றிச் சிறுபான்மை ஐயமாகிய குறிப்பும் கரிப்பாகிய பண்பும் உணர்த்துதற்கும் உரித்து, எ-று.

(எ-டு.) 'கடுத்தனள் அல்லனோ அன்னை?' 'கடிமிளகு தின்ற கல்லா மந்தி' என வரும். (86)

ஐ என்பதன் பொருள்

385. ஐவியப் பாகும்.

இது குறிப்பு.

(இ-ள்.) ஐ வியப்பு ஆகும் - ஐ வியப்பாகிய குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.
(எ-டு.) 'ஐதே காமம் யானே' (குறுந். 217) என வரும். (87)

முனைவு என்பதன் பொருள்

386. முனைவுமுனி வாகும்.

(இ-ள்.) முனைவு முனிவு ஆகும் - முனைவு என்னுஞ் சொல் முனி வாகிய குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

முனை என்றும் பாடம்.

(எ-டு.) 'சேற்றுநிலை முனைஇய செங்கண் காரான்' (குறுந். 261) என வரும். (88)

வை என்பதன் பொருள்

387. வையே கூர்மை.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) வையே கூர்மை - வை கூர்மையாகிய குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'வைந்நுணைப் பகழி மூழ்கலின் செவிசாய்த்து' (முல்லைப். 73) என வரும். (89)

எறும் என்பதன் பொருள்

388. எறும்வலி ஆகும்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) எறும்வலி ஆகும் - எறும்வலியாகிய குறிப்பு உணர்த்தும், எ-று.

(எ-டு.) 'சிலைநவில் எறும்புத்தோள் ஓச்சிவலன் வளையு' என வரும். (90)

உரிச்சொற்களுக்குச் சொற் புறனடை

389. மெய்ப்பெறக் கிளந்த உரிச்சொல் எல்லாம்

முன்னும் பின்னும் வருபவை நாடி

ஓத்த மொழியான் புணர்த்தனர் உணர்த்தல்

தத்தம் மரபின் தோன்றும்ன் பொருளே.

இஃது, உரிச்சொற்கெல்லாம் புறனடை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மெய் பெறக் கிளந்த உரிச்சொல் எல்லாம் - ஒரு சொற் பலபொருட் குரிமை தோன்றியும், பலசொல் ஒரு பொருட்குரிமை தோன்றியும் வரும் (299), என இரு கூறு செய்து பொருள் பெறக் கூறப்பட்ட உரிச்சொல் எல்லாவற்றையும், முன்னும் பின்னும் வருபவை நாடி - தத்தமக்கு முன்னும் பின்னும் வரும் மொழிகளை ஆராய்ந்து, ஓத்த மொழியான் புணர்த்தனர் உணர்த்தல் - அம்மொழிகளுள் தமக்குப்

பொருந்தின மொழியொடு கூட்டிப் பொருள் உணர்த்துக; மரபின் - அங்ஙனம் உணர்த்திய வரலாற்று முறைமையானே, தத்தம் பொருள் மன் தோன்றும் - தத்தமக்கு உரிய பொருள் விளங்கித் தோன்றும், எ-று.

எனவே, உரிச்சொல் ஆணையான் பொருள் உணர்த்தாது, வரலாற்று முறைமையான் பொருள் உணர்த்தும், என்றார்,

(எ-டு.) போகுகொடி மருங்குல் என்பதில் போகல் என்பது முன்வருஞ் சொல்லான் நேர்மையை உணர்த்திற்று. 'திரிகாய் விடத்தரொடு* காருடை போகி' (பதிற். 13 : 14) என்பதில் போகல் என்பது பின் வருஞ் சொல்லான் நெடுமையை உணர்த்திற்று. 'உறுகால்' (நற். 300) என்பது முன் வருங் கால் என்னுஞ் சொல்லான் மிகுதியை உணர்த்திற்று. 'அணங்கிய செல்லல்' (அகம். 22 : 3) என்பது பின்வரும் அணங்கிய என்னுஞ் சொல்லான் இன்னாமையை உணர்த்திற்று. இங்ஙனங் கூறவே, 'முன்னும் பின்னும் மொழியுடுத்து வருதலும்' (253) என இடைச்சொற்கு ஓதிய விதி இதற்குங் கூறினாராயிற்று. (91)

* (பாடம்) விடத்தேரோடு

உரிச்சொற்களுக்குப் பொருட் புறனடை

390. கூறிய கிளவிப் பொருள்நிலை அல்ல வேறுபிற தோன்றினும் அவற்றொடு கொளவே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) கூறிய கிளவிப் பொருள் நிலை அல்ல வேறு பிற தோன்றினும் - முன்னும் பின்னும் வருபவை நாடியவழி முற்கூறிய உரிச்சொற்களின் பொருள்நிலைமை அல்லாத வேறு பிற பொருள் தோன்றுமாயினும், அவற்றொடு கொளல் - அக் கூறப்பட்டனவற்றோடே அவற்றையும் உரிச்சொல்லாகக் கொள்க, எ-று.

(எ-டு.) கடிநாறும் பூந்துணர் என்றால், முற்கூறியவற்றிற்கு ஏலாது மணப்பொருட்டு ஆயிற்று. 'மரம் புரைபட்டது' என்பது உயர்வு பொருள் குறித்தது என்று கொள்ளற்க; பொந்துபட்டது என்னும் பொருட்டு ஆயிற்று.

இவையே அன்றி, வேறு பிற தோன்றினவை அவ்வச்சுத்திரங்களுள் காட்டிப் போந்தாம்; அவற்றான் உணர்க. (92)

பொருட்குப் பொருள் தெரியற்க எனல்

391. பொருட்குப்பொருள் தெரியின் அதுவரம் பிள்ளே.

இச்சுத்திரம் முதல் 'எழுத்துப்பிரிந் திசைத்தல்' (395) என்னுஞ் சுத்திரத்தளவும் முற்கூறிய நால்வகைச் சொல்லையும் உணருமாறும்,

உணர்த்து மாறும், அவற்றின் தன்மையும் உணர்த்துகின்றார், மேற்கூறுகின்ற பொது இலக்கணமாகிய எச்சியற்கு ஏற்ப அதிகாரப்பட்டமை கருதி.

(இ-ள்.) பொருட்குப் பொருள் தெரியின் - ஒரு சொல்லை ஒரு சொல்லானும் பல சொல்லானும் உணர்த்தியவழிப் பொருள் உணர்த்த வந்த சொற்கும் பொருள் யாது எனப் பொருள் தெரியுமாயின், அது வரம்பு இன்று - அங்ஙனம் தெரிதல் வரம்பின்றோடும்; அதனால், பொருட்குப் பொருள் தெரியற்க, எ-று.

ஒரு சொற்கு ஒரு சொல்லானும் பல சொல்லானும் பொருள் உணர்த்தினாலும் உணரும் உணர்வு இல்லாதானை உணர்த்துமாறு மேற்கூறுகின்றார். (93)

ஆசிரியன் உணர்த்த வல்லனாதல்

392. பொருட்குத்திரி பில்லை உணர்த்த வல்லின்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) உணர்த்த வல்லின் பொருட்குத்திரிபு இல்லை - மாணாக்கன் உணருமாறு அறிந்து ஆசிரியன் உணர்த்த வல்லனாயின், 'இச்சொல் இப்பொருட்டு' என்று தான் கூறியபொருட்குத்திரிபு இன்றாம், எ-று.

யாம் என்பது படர்க்கை உள்பாட்டுத் தன்மைப் பெயர் என்றால் உணராதானை, அது சேய்மைக்கண் நின்றாரைத் தன்னொடு கூட்டிக் கூறப்பட்டுப் புடைபெயர்ச்சி இன்றி நின்றதொரு பொருளை உணர்த்திற்றுக் காண், எனத் தொடர்மொழி கூறியானும், சேய்மைக்கண் நின்றாரைத் தன்னொடு சேர்த்துக் காட்டியானும் பொருளுணர்த்துக.

'உண்டேம் என்பது பன்மைத் தன்மை' என்றால் பொருள் உணராதானை, 'இது யானும் இவனும் அவனும் உண்டல்தொழிலைச் சேய்தேம் என்னும் பொருள் உணர்த்திற்றுக்காண்,' எனத் தொடர்மொழி கூறியானும், அவரைத் தன்னொடு சேர்த்தித் தொழில் நிகழ்த்திக் காட்டியானும் பொருளுணர்த்துக.

'சிறியகட் பெறினே எமக்கீயு மன்னே!' (புறம். 235 : 1) என்புழி மன்னைச்சொல், 'இனி அது கழிந்தது!' என்னும் பொருள் குறித்து நின்றதுகாண், என்றால் பொருள் உணராதானை, 'அரிதாகப் பெற்ற கள்ளை எக்காலமும் எமக்குத் தருகின்றவன் துறக்கத்துச் சேறலின், எமக்குக் கள் உண்டல் போயிற்று என்றல் இதன் பொருள்' எனத் தொடர்மொழி கூறிப் பொருளுணர்த்துக.

'உறுகால்' (நற். 300) என்புழி 'உறு' என்பது மிகுதி' என்றால் பொருள் உணராதானை, 'கடுங்காலினது வலி கண்டாய், ஈண்டு 'உறு' என்பதற்குப்

பொருள்' என்று தொடர்மொழி கூறியானும், கடுங்கால் உள்வழிக் காட்டியானும் உணர்த்துக.

இங்ஙனம் நால்வகைச் சொல்லையும் மாணாக்கன் உணருமாறு அறிந்து உணர்த்தவே பொருட்குத் திரிபின்றாம்.

இங்ஙனம் உணர்த்தவும் உணராதானை உணர்த்தற்பாலனல்லன் என்கின்றது மேல் வருகின்ற சூத்திரம். (94)

மாணாக்கனும் உணர வல்லனாதல்

393. உணர்ச்சி வாயில் உணர்வோர் வலித்தே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) உணர்ச்சி வாயில் - நால்வகைச் சொல்லையும் மாணாக்கன் உணர்த்தற்குக் கூறிய இவ்விலக்கணம், உணர்வோர் வலித்து - தன்னை உணர்வோரது உணர்வைத் தனக்கு வாயிலாக உடைத்து, எ-று.

எனவே, தன்னை உணரும் உணர்வு இல்லாதாற்குத் தான் சொல்வது பயன்படாது ஆகலின், அதனை அவற்கு உணர்த்தற்கு என்பது பொருளாயிற்று.

இத்துணையும் உணருமாறும் உணர்த்துமாறும் உணர்த்தினார். (95)

சொற்பொருள் உணர்த்தும் காரணம் ஆசிரியர்க்கே புலப்படல்

394. மொழிப்பொருட் காரணம் விழிப்பத் தோன்றா.

இது, சொற்பொருள் உணர்த்துங் காரணம் ஆசிரியர்க்கே புலப்படும் என்கிறது.

(இ-ள்.) மொழிப்பொருட் காரணம் - நால்வகைச் சொல்லுக்கும் பொருளை அறிவித்து நிற்கின்றதொரு காரணம் உண்டாம் தன்மை, விழிப்பத் தோன்றா - நுண்ணுணர்வு இல்லாதோருக்கு மரபு என்று கொள்வது அல்லது விளங்கத் தோன்றா, எ-று.

எனவே, நுண்ணுணர்வு உடையோர்க்குக் காரணம் உண்டாந் தன்மை விளங்கத் தோன்றும் என்பது பொருளாயிற்று.

இது மரபு என்று கோடல், 'நிலந்தீ நீர்வளி' (மரபியல் 89) என்னும் மரபியற் சூத்திரத்தினானும் ஆசிரியர் உணர்த்தினார்.

உலகத்துப் பொருள்களின் நிகழ்ச்சிக்குச் சொல் காரணம் ஆதலின், 'மொழிப்பொருட் காரணம்' என்றார். இக்காரணம் அக்காரியங்களோடு இயைந்து நிற்கின்ற தன்மை ஆசிரியர்க்கல்லது புலப்படாமையின், 'விழிப்பத்தோன்றா' என்றார். (96)

உரிச்சொற்கு எழுத்துப் பிரிந்து இசையாமை

395. எழுத்துப்பிரிந் திசைத்தல் இவணியல் பின்னே.

இஃது, உரிச்சொற்கு எழுத்துப் பிரிந்து இசைத்தல் இன்று என்கின்றது.

(இ-ள்.) எழுத்துப் பிரிந்து இசைத்தல் இவண் இயல்பு இன்று - எழுத்துக்கள் முதல் நிலையும் இறுதிநிலையுமாகப் பிரிந்து வேறு வேறு பொருள் உணர்த்துதல் உரிச்சொல்லிடத்து இயல்புடைத்தன்று, எ-று.

எனவே, எழுத்துக்கள் திரிந்து பொருள் உணர்த்துதல் உரிச்சொல் லிடத்து இயல்புடைத்து என்றவாறாம்.

எழுத்துக்கள் பிரிந்திசைத்தன வினைச்சொல்லும் ஒட்டுப்பெயரும். அவற்றுள், வினை பிரிந்தன வினைஇயலுள் ஈறுபற்றி ஒதிப் பிரித்துக் காட்டினார்; பெயர் பிரிந்தன 'நம்மூர்ந்து வருஉம் இகரஐ காரமும்' என்பன முதலியவற்றான் காட்டினார். 'வெற்பன், பொருப்பன்' என்பன முதனிலை பிரிப்பப் பிரியுமேல், அவையும் ஒட்டுப்பெயர் என்று உணர்க.

தாமாகப் பொருள் உணர்த்தாமையின், பிரிதலும் பிரியாமையும் இடைச்சொற்கு இல.

இனி, உரிச்சொல் எழுத்துத் திரிந்து இசைத்தன எல்லாம் இவ்வோத் தினுள் காட்டிப் போந்தவற்றான் உணர்க. (97)

உரிச்சொற்களுக்குப் புறனடை

396. அன்ன பிறவுங் கிளந்த அல்ல
பன்முறை யானும் பரந்தன வருஉம்
உரிச்சொல் எல்லாம் பொருட்குறை கூட்ட
இயன்ற மருங்கின் இனைத்தென அறியும்
வரம்புதமக் கின்மையின் வழிநனி கடைப்பிடித்
தோம்படை ஆணையிற் கிளந்தவற் றியலாற்
பாங்குற உணர்தல் என்மனார் புலவர்.

இஃது, உரிச்சொற்கெல்லாம் புறனடை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) கிளந்த அல்ல பிறவும்-சொல்லப்பட்டனவே அன்றி அவை போல்வன பிறவுமாய், பன்முறையானும் பரந்தன வருஉம் உரிச்சொல் எல்லாம் - ஈறுபற்றி உணர்த்தற்கு அடங்காது பலவாற்றானும் பரந்து வரும் உரிச்சொல் எல்லாம், பொருட்குறை கூட்ட - பொருளைச் சொல் இன்றி யமையாக் குறைபாடு தீரப் பொருளை அதனொடு கூட்டி உணர்த்த, இயன்ற மருங்கின் இனைத்து என அறியும் வரம்பு தமக்கு இன்மையின் - இசை, குறிப்பு, பண்பு பற்றித் தாம் இயன்ற நிலத்து இத்துணை என வரையறுத்து உணரும் எல்லை தமக்கு இன்மையான் எஞ்சாமற் கிளத்தல் அரிதாகலின்,

வழி நனி கடைப்பிடித்து - அவற்றை அறிவதற்கு ஓதிய வழிகளைச் சோராமல் மிகவுங் கடைப்பிடித்து, ஒம்படை ஆணையிற் கிளந்தவற்று இயலாற் பாங்கு உற உணர்தல் என்மனார் புலவர் - பாதுகாவலாகிய ஆணையிற் கிளந்தவற்றின் இயல்பானே அவற்றையும் பகுதியுற உணர்க என்று சொல்லுவர் புலவர், எ-று.

‘ஆதலால் யானும் அவ்வாறே கூறினேன்; என்றார் எனக் குறிப்பெச்ச மாக உரைக்க.

எனவே, ‘பெயரினும் வினையினும் மெய்தடு மாறி’ (299) எனவும், ‘முன்னும் பின்னும் வருபவை நாடி’ (389) எனவும் யான் கூறிய நெறியைச் சோராமல் கடைப்பிடித்து, ‘எச்சொல் லாயினும் பொருள்வேறு கிளத்தல்’ (299) எனவும், ‘ஓத்த மொழியான் புணர்த்தனர் உணர்த்தல், தத்தம் மரபின் தோன்றுமன் பொருளே’ (389) எனவும் என்னான் தரப்பட்ட பாதுகாவ லாணையாற் கிளந்தவற்று இயலாற் பாங்குற உணர்க, என்பது இதன் கருத்தாயிற்று.

‘உரிச்சொல் எல்லாம், கூட்ட வரம்பு தமக்கு இன்மையின், கடைப் பிடித்து, இயல்பானே அவற்றை உணர்க;’ என வினைமுடிபு செய்க.

இருமை என்பது கருமையும் பெருமையாகிய குறிப்பும், சேண் என்பது சேய்மையாகிய குறிப்பும், தொன்மை என்பது பழமையாகிய குறிப்பும் உணர்த்துதலும்; இவறல் உலோபமும், ‘நொறிலியற் புரவி அதியர் கோமான்’ என நொறில் நுடக்கமும், ‘நொறிலியற் புரவிக் கழற்கால் இளையோர்’ என நொறில் விரைவும், தெவிட்டுதல் அசையிடுதலும், மலிதல் நெருங்குதலும், மாலை குற்றமும் உணர்த்துதலும்; பிறவும் ‘கிளந்த அல்ல’ என்பதனாற் கொள்க. (98)

உரியியல் முற்றிற்று.

9

எச்சவியல்

நால்வகைச் சொற்கள்

397. இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொலென்று
அனைத்தீத செய்யுள் ஈட்டச் சொல்லே.

என்பது சூத்திரம். முற்கூறிய எண்வகை ஒத்தினுள்ளும் உணர்த்து தற்கு இடமின்றி எஞ்சிநின்ற சொல் இலக்கணங்களைத் தொகுத்து உணர்த்து தலின், இஃது எச்ச இயல் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. செய்யுட்கு உரிய சொல்லும், அவற்று இலக்கணமும், அவற்றின் விகாரமும், அச் செய்யுட் பொருள்கோளும் முதலில் உணர்த்துகின்றார். இச்சூத்திரம், செய்யுள் விதி ஒழிபு பெரும்பான்மைய ஆதலின், செய்யுட் செய்தற்கு உரிய சொற்கள் இவை என அவற்றின் வரையறை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொல் என்று அனைத்தே - இயல்பாகிய சொல்லும் அதுதான் திரிந்து வருஞ் சொல்லுந் திசைக்கண் வழங்குஞ் சொல்லும் ஆரியச் சொல்லும் என்று கூறிய அத்துணையே, செய்யுள் ஈட்டச் சொல்லே - ஒரு பொருண்மேல் நிகழுஞ் செய்யுளை ஈட்டுதற்கு உரிய சொல்லாவன, என்று.

எனவே, பிற பாடைச்சொற்கள் ஈட்டுதற்கு உரியவன்றிச் சிறுபான்மை வருமாயின. அவை, செப்பு, குளிர், சிக்கு, அந்தோ என்றாற் போல்வனவும், பிறவுமாம்.

இயல்பாகிய சொல், முற்கூறிய நால்வகைச் சொல்லேயாய் நின்று, செய்யுட்கு உரித்தாம்.

அவ்வியற்சொல், திரிசொல் ஆங்கால் பெரும்பான்மை பெயராகவும், சிறுபான்மை தொழிற்பெயராகவும் வருதலன்றி ஏனையவாய் வாரா. (1)

இயற்சொல்லுக்கு இலக்கணம்

398. அவற்றுள்,
இயற்சொல் தாமே
செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கொடு சிவணித்
தம்பொருள் வழாமை இசைக்குஞ் சொல்லே.

இது, நிறுத்தமுறையானே இயற்சொற்கு இலக்கணம் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவற்றுள் இயற்சொல்தாமே - அந்நான்கனுள் 'இயற்சொல்' என்று கூறிய சொல்தாம், செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கொடு சிவணி - செந்தமிழ் நிலத்தின்கண்ணே வழங்குதலொடு பொருந்தி, தம் பொருள் வழாமை இசைக்குஞ் சொல்லே - அச்செந்தமிழ் நிலத்துங் கொடுத்தமிழ் நிலத்துங் கேட்டோர்க்குத் தத்தம் பொருள் வழுவாமல் ஒலிக்குஞ் சொல்லாம், எ-று.

திரிபின்றி இயல்பாகிய சொல்லாவன, நிலம், நீர், தீ, வளி, சோறு, கூழ், பால், மக்கள், மரம், தெங்கு, கமுகு என்னுந் தொடக்கத்தன.

செந்தமிழ் நிலமாவது, வையை யாற்றின் வடக்கும், மருத யாற்றின் தெற்கும், கருவூரின் கிழக்கும், மருவூரின் மேற்குமாம். (2)

திரிசொல்லுக்கு இலக்கணம்

399. ஓருபொருள் குறித்த வேறுசொல் லாகியும்
வேறுபொருள் குறித்த ஓருசொல் லாகியும்
இருபாற் றென்ப திரிசொற் கிளவி.

இது, திரிசொற்கு இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) திரிசொற் கிளவி - அவ்வியற்சொல் திரிந்த திரி சொல்லாகிய சொல்லை, ஒரு பொருள் குறித்த வேறு சொல்லாகியும் வேறு பொருள் குறித்த ஒரு சொல்லாகியும் இருபாற்று என்ப - ஒரு பொருளைக் குறித்து வரும் பல சொல்லாயும் பல பொருளைக் குறித்து வரும் ஒரு சொல்லாயும் இரு வகைப்படும் என்று கூறுவர் ஆசிரியர், எ-று.

அவ்வியற்சொல்லைத் திரிக்குங்கால் தம் எழுத்துச் சிறிது நிற்பத் திரிப் பனவும், அவ்வியற்சொல் தம்மையே பிறசொற்கொணர்ந்து முழுவதூஉந் திரிப்பனவும் என இருவகையாம்.

(எ-டு.) கிளி, மயில் என்பவற்றைக் கிள்ளை, மஞ்சை எனச் சிறிது நிற்பத் திரித்தும், அவற்றைத் தத்தை, பிணிமுகம் எனப் பிற சொற் கொணர்ந்து முழுவதூஉந் திரித்துங் கூறுதல். மலைக்கு வெற்பு, விலங்கல் விண்டு என்பன முழுவதூஉந் திரித்தன. இவை ஒரு பொருள் குறித்த வேறு சொல். உந்தி என்பது யாழ்ப்பத்தலும், கொப்பூழும், தேர்த்தட்டும், கானியாற்றிடையும் உணர்த்துதல் முழுவதூஉம் திரித்தது. இது, வேறு பொருள் குறித்த ஒரு சொல். அளகு என்பது கோழி, கூகை, மயில் என்று மூன்று சாதியிற் பெண்பாற்கும் பெயராதலின் (மரபியல் 56, 57), இதுவும் வேறு பொருள் குறித்ததாம். இதுவும் முழுவதூஉந் திரித்தது. இவை எல்லாம் பெயர்த்த திரிசொல்.

‘கேட்டவாயாயின், செப்பீமன், ஈங்குவந்தீத்தாய், புகழ்ந்திடு மல்லரோ, என்மனார், என்றிசினோரே, பெறலருங்குரைத்து’ என்பன போல்வன வினைத் திரிசொல். இவை சிறிது நிற்பத் திரித்தன.

பைங்கண், பைந்தார், பச்சிழை; காரா; சேதா என்றாற் போலும் பண்புத்தொகையாகிய சொற்களைப் பசுமை, கருமை, செம்மை எனப் பண்புப் பெயராக நிறுத்தி, ஈற்றுயிர் மெய்யும் ஈற்றயல் உயிருங் கெட்டு வருமொழிக்கேற்ப ஒற்றுத் திரிந்தும் திரியாதும் ஆதி நின்ற அகரம் ஐகாரமாகியும் திரிந்தன என்றும், ஈற்றுயிர் மெய்யும் ஈற்றயல் உயிருங் கெட்டு ஆதிநீண்டது என்றும், ஈற்றுயிர் மெய்யும் இடையில் ஒற்றுங் கெட்டு ஆதிநீண்டது என்றும் பின்னாளோர் சந்தி முடிக்கின்றது பொருந்தாது. என்னை? பைங்கண் என்புழிப் பசியதாகிய கண் எனப் பண்பு உணர்த்தும் ஈற்றை விரித்தல் அன்றிப் பசுமைக்கண் எனத் தாந்தொகுத்த பண்புப் பெயரை விரித்தலாகாமையின். இவை செய்யுட்குப் புலவர் சிறிது நிற்பத் திரித்துக் கொண்ட பெயரெச்ச வினைக்குறிப்புப் பெயரென்று உணர்க. எழுத்ததிகாரத்துச் செய்யுட்கு இவ்வாறு முடிக்க, என ஆசிரியர் முடிபு கூறியவற்றை எல்லாம் செய்யுள்முடிபு என்று கூறலும், வழக்குச் சொல் இவ்வாறு திரிந்து வந்தனவற்றை வினைத் திரிசொல் என்று பெயர் கூறலும் ஆசிரியர் கருத்தாம்.

இடையும் உரியும் திரிசொல்லாய் வருமேனும் உணர்க. (3)

திசைச்சொற்கு இலக்கணம்

400. செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்துந்
தங்குறிப் பினவே திசைச்சொற் கிளவி.

இது, திசைச்சொற்கு இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) திசைச்சொற்கிளவி - திசைச்சொல்லாகிய சொல், செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தும் தம் குறிப்பினவே - செந்தமிழ் நாட்டைச் சூழ்ந்த பன்னிரண்டு நிலத்தும் பன்னிரண்டையும் புறஞ் சூழ்ந்த பன்னிரண்டு நிலத்துந் தாந்தாங் குறித்த பொருளையே விளக்குந் தன்மையை உடையன, என்று.

உம்மையை எச்சஉம்மையாக்கிப் பொருள் உரைக்க. எனவே, இயற்சொற்போல எந்நிலத்துந் தம் பொருள் விளக்காவாயின.

பன்னிரு நிலமாவன : பொங்கர் நாடு, ஒளி நாடு, தென்பாண்டி நாடு, குட்டநாடு, குடநாடு, பன்றி நாடு, கற்கா நாடு, சீத நாடு, பூழி நாடு, மலைய மானாடு,* அருவா நாடு, அருவாவடதலை நாடு எனத் தென்கீழ்பால் முதலாக வடகீழ்பால் ஈறாக எண்ணுக.

இனிப் பன்னிரண்டையுஞ் சூழ்ந்த பன்னிரண்டாவன : சிங்களமும், பழந்தீவுமும், கொல்லமும், கூபமும், கொங்கணமும், துளுவும், குடகமும் (துளுவம்), கருநடமும், கூடமும், வடுகும், தெலுங்கும், கலிங்கமும் ஆம்.

தென்பாண்டி நாட்டார் ஆ, எருமை, என்பனவற்றைப் பெற்றும் என்றும், குட்ட நாட்டார் தாயைத் தள்ளை என்றும், நாயை ஞெள்ளை என்றும், குடநாட்டார் தந்தையை அச்சன் என்றும், கற்கா நாட்டார் வஞ்சரைக் கையர் என்றும், சீத நாட்டார் ஏடா என்பதனை எலுவன் என்றும், தோழியை இகுளை என்றும் தம்மாமி என்பதனைத் தந்துவை என்றும் பூழி நாட்டார் நாயை ஞமலி என்றும் சிறுகுளத்தைப் பாழி என்றும், அருவாநாட்டார் செய்யைச் செறு என்றும் சிறுகுளத்தைக் கேணி என்றும், அருவாவடதலைநாட்டார் குறுணியைக் குட்டை என்றும் வழங்குப.

இனிச் சிங்களம், அந்தோ! என்பது. கருநடம், கரைய, சிக்க, குளிர என்பன. வடுகு, செப்பு என்பது. தெலுங்கு, எருத்தைப் பாண்டில் என்பது. துளு மாமரத்தைக் கொக்கு என்பது.

ஒழிந்தவற்றிற்கும் வந்துழிக் காண்க. (4)

* (பாடம்) மலாட்டுநாடு

வடசொற்கு இலக்கணம்

401. வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே.

இது, வடசொற்கு இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வடசொற்கிளவி - வடசொல்லாகிய சொல், வடவெழுத்து ஒரீஇ - உரப்பியும் எடுத்துங் கனைத்துங் கூறும் வடவெழுத்துக்களின் நீங்கி, எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லாகும் - இருசார் மொழிக்கும் பொதுவாகிய எழுத்தான் இயன்ற சொல்லாம் எ-று.

அவை, வாரி, மேரு, குங்குமம், மணி, மானம், மீனம், வீரம், வேணு, காரணம், காரியம், நிமித்தம், காரகம் என்றாற்போலச் சான்றோர் செய்யுட்கண் வருவன.

இனி, ஒழிந்தோர் செய்யுட்கண் வருவன, கமலம், அமலம், மூலம், கோபம், ஞானம், ஞேயம், தமாலம், தாரம், திலகம், நாமம், யானம், யோனி, உற்பலம் இவையும், இவை போல்வன பிறவுமாம். (5)

மேலதற்கு ஒரு புறனடை

402. சிதைந்தன வரினும் இயைந்தன வரையார்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) சிதைந்தன வரினும் - பொது எழுத்தான் இயன்றனவே அன்றி வடவெழுத்தான் இயன்ற வடசொல் சிதைந்து வரினும், இயைந்தன வரையார் - பொருத்தமுடையன செய்யுளிடத்து நீக்கார், எ-று.

(எ-டு.) 'அரமிய வியலகத் தியம்பும்' (அகம்.124:15) 'தசநான் கெய்திய பணை மருள் நோன்றான்' (நெடுநல். 115) வாதினை அன்ன கவைக்கதிர் இறைஞ்சி' (மலைபடு.112) 'கடுந்தேர் இராமன் உடன்புணர் சீதையை' (புறம். 378 : 18) 'பேதை அல்லை மேதையங் குறுமகள்' (அகம். 7 : 6) 'தைப்பமை சருமத்து' (பரி. 21-3) என்றாற் போல்வன சான்றோர் செய்யுட்கண் சிதைந்து வந்தன.

இனி, தந்திரம், சூத்திரம், விருத்தி, அருத்தாபத்தி, உத்தி என்றாற் போல்வன, நூலுள் சிதைந்து வந்தன. பங்கயம், இடபம், விசயம், இருடிகள், மேகம், பந்தம், மயானம், விடம், துங்கம், பலம், பாரம், சர்ச்சரை, சாதி, சேனை, சித்தி, சாதனம், அயன், அரி, அரன், ஆரம், அருகம், சிங்கம், மோக்கம், காமம், பக்கம், சூலம், சதம், போதகம், போகம், சுத்தம், சலம், மோகம், யோகம், வந்தனை, வேலை, சாலை, மாலை, உவமை, வனிதை, புரி, மேதினி, குமரி, நதி, அரங்கம், இலங்கை, இயக்கன், உலோபம், உலோகம், நிருத்தம், சீதம், வாச்சியம், வச்சிரம், அருத்தம், கருமம், கருப்பம், காப்பியம், பருப்பதம் என்றாற் போல்வன பின்னுள்ளோர் செய்யுட்கண் திரிந்து ஏற்கும் எழுத்துக்களான் மருவி வந்தன.

இனி, சிதைந்தன வரினும் எனப் பொதுப்படக் கூறியவதனான், ஆணை, வட்டம், நடட்டம், கண்ணன் எனப் பாகதமாகச் சிதைந்தனவுங் கொள்க. (6)

செய்யுள் விகாரம்

403. அந்நாற் சொல்லும் தொடுக்குங் காலை
வலிக்கும்வழி வலித்தலும் மெலிக்கும்வழி மெலித்தலும்
விரிக்கும்வழி விரித்தலும் தொகுக்கும்வழித் தொகுத்தலும்
நீட்டும்வழி நீட்டலும் குறுக்கும்வழிக் குறுக்கலும்
நாட்டல் வலிய என்மனார் புலவர்.

இது செய்யுள் விகாரம் ஆமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அந்நாற் சொல்லும் தொடுக்குங்காலை - முற்கூறிய நான்கு சொல்லையும் செய்யுளாகத் தொடுக்குங்கால், வலிக்கும் வழி வலித்தலும் - மெல்லொற்றை வல்லொற்றாக்க வேண்டும்வழி வல்லொற்று ஆக்கலும், மெலிக்கும்வழி மெலித்தலும் - வல்லொற்றை மெல்லொற்றாக்க வேண்டும் வழி மெல்லொற்று ஆக்கலும், விரிக்கும்வழி விரித்தலும் - சந்தி நிரம்புதற்கு ஒரு சொல்லை விரிக்கவேண்டும்வழி விரித்தலும், தொகுக்கும்வழித் தொகுத்

தலும் - சந்தம் உளவாதற்கு ஒரு சொல்லைத் தொகுக்கவேண்டும்வழித் தொகுத்தலும், நீட்டும்வழி நீட்டலும் - குற்றெழுத்தினை நீட்ட வேண்டும் வழி நீட்டலும், குறுக்கும்வழி குறுக்கலும் - நெட்டெழுத்தினைக் குறுக்க வேண்டும் வழிக் குறுக்கலுமாகிய அறுவகை விகாரமும், நாட்டல் வலிய என்மனார் புலவர் - செய்யுள்இன்பம் பெறச் செய்வார் நாட்டுதலை வலியாக உடைய என்று கூறுவர் புலவர், எ-று.

(எ-டு.) 'முத்தை வருஉங் காலம் தோன்றின்'. (எ.164) 'குன்றிய லுகரத் திறுதி ஆகும்'. (எ. 8) 'தண்ணந் துறைவன் கொடுமை'. (குறுந். 9) 'இடையெனப் படுப'. (251) 'வெள்வளை நல்காள் வீடுமென் உயிரே'. 'திருத்தார்நன் றென்றேன் தியேன்'. என முறையே காண்க.

'பாசிலை, (புறம். 54 : 10) 'அழுந்துபடு விழுப்புண்' (நற். 97) என்றாற்போல இரண்டு விகாரம் வருவனவற்றை 'நாட்டல் வலிய' என்றதனாற் கொள்க. (7)

பொருள்கோள் வகை

404. நிரல்நிறை சுண்ணம் அடிமறி மொழிமாற்று
அவைநான் கென்ப மொழிபுணர் இயல்பே.

இது, செய்யுள் செய்வழி அதன் பொருட்கிடை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இயல்பு புணர்மொழி - இயற்கையாகவே தம்முள் கூடிய பொருள் உணர்த்தும் சொற்கள் அங்ஙனம் இயற்கையாகக் கூடிப் பொருள் உணர்த்தாது விகாரப்பட்டுப் பொருள் உணர்த்துங்கால், அவை - அவ்விகாரவகை, நிரல்நிறை சுண்ணம் அடிமறி மொழிமாற்று நான்கு என்ப - நிரல்நிறையும் சுண்ணமும் அடிமறியும் மொழிமாற்றும் என நான்கு என்று கூறுவர் ஆசிரியர். எ-று.

நிரல்நிறையுஞ் சுண்ணமும், நிரலே நிறுத்தலுந் துணித்துக் கூட்டுதலுமாகிய வேறுபாடு உடைமையின், மொழிமாற்றின் வேறாயின.

(8)

நிரல்நிறைப் பொருள்கோள்

405. அவற்றுள்,
நிரல்நிறை தானே
வினையினும் பெயரினும் நினையத் தோன்றிச்
சொல்வேறு நிலைஇப் பொருள்வேறு நிலையல்.

இது, நிறுத்தமுறையானே நிரல்நிறை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவற்றுள் நிரல்நிறைதானே - அந்நான்கனுள் நிரல்நிறை யாவது, வினையினும் பெயரினும் நினையத் தோன்றி - வினையானும்

பெயரானும் ஆராயத் தோன்றி, சொல் வேறு நிலைஇப் பொருள் வேறு நிலையல் - முடிக்கப்படுஞ் சொல்லும் வேறே நிலைபெற்று முடிக்குஞ் சொல்லும் வேறே நின்றலாம். எ-று.

தொடர்மொழிப் பொருள் முடிக்குஞ் சொற்கண்ணதாகலான், முடிக்குஞ் சொல்லைப் பொருள் என்றார்.

'வினையினும் பெயரினும்' என்றதனான், வினைச்சொல்லான் வருவதாஉம் பெயர்ச்சொல்லான் வருவதாஉம் அவ்விரு சொல்லான் வருவதாஉம் என நிரல்நிறை மூன்றாம்.

(எ-டு.) 'மாசு போகவும் காப்பசி நீங்கவும், கடிபுனல் மூழ்கி அடிசில் கைதொட்டு' என்புழி, முடிவனவும் முடிப்பனவுமாகிய வினைச்சொல் வேறு வேறு நின்றலின், வினை நிரல்நிறை. 'கொடிகுவளை கொட்டை நுகப்புண்கண் மேனி' என முடிவனவும் முடிப்பனவுமாகிய பெயர்ச்சொல் வேறுவேறு நின்றலின், பெயர் நிரல் நிறை.

'உடலும் உடைந்தோடும் ஊழ்மலரும் பார்க்கும்
கடல்இருள் ஆம்பல்பாம் பென்ற - கெடலருஞ்சீர்த்
திங்கள் திருமுகமாச் செத்து.'

என்புழி, முடிவனவாகிய பெயரும் முடிப்பனவாகிய வினையும் வேறுவேறு நின்றலின், பொது நிரல் நிறை.

நினைய என்றதனாற் சொல்லும் பொருளும் நிரல்படநில்லாது,

'களிறும் கந்தும் போல நளிகடற்
கூம்பும் கலனும் தோன்றும்'

என மயங்கி வருதலுங்கொள்க.

(9)

சுண்ணப் பொருள்கோள்

406. சுண்ணந் தானே

பட்டாங் கமைந்த ஈரடி எண்சீர்

ஓட்டுவழி அறிந்து துணித்தனர் இயற்றல்.

இது, சுண்ணம் ஆமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) சுண்ணந்தானே - சுண்ணமாவது, பட்டாங்கு அமைந்த ஈரடி எண்சீர் - இயல்பாக அமைந்த ஈரடிக்கண் உளவாகிய எண்சீரை, துணித்தனர் ஓட்டுவழி அறிந்து இயற்றல் - துணித்து இயையும்வழி அறிந்து கூட்டி இயற்றப்படுவதாம், எ-று.

ஈரடி எண்சீர் அளவடி அல்லா விகார அடியானும் பெறப்படுதலின், அவற்றை நீக்குதற்கு 'அளவடியான் அமைந்த' என்பார், 'பட்டாங்கமைந்த ஈரடி' என்றார்.

(எ-டு) 'சுரையாழ அம்மி மிதப்ப வரையனைய
யானைக்கு நீத்து முயற்கு நிலையென்ப
கானக நாடன் சுனை'

சுரை மிதப்ப, அம்மி ஆழ, யானைக்கு நிலை, முயற்கு நீத்து எனத் துணித்துக் கூட்ட இயையும். சுண்ணம்போலச் சிதர்ந்து கிடத்தலின், சுண்ணம் ஆயிற்று. இதனுள், ஆழ அம்மி, நீத்து முயற்கு என ஒட்டிப் பொருள் தந்து நின்றனவேனும், சுரைக்கும் யானைக்குஞ் சொன்முடிபு நோக்குப்பட நின்று பொருளுணர்த்தாமையின், மாற வேண்டிற்று. (10)

அடிமறிப் பொருள்கோள்

407. அடிமறிச் செய்தி அடிநிலை திரிந்து
சீர்நிலை திரியாது தடுமா றும்மே.

இஃது, அடிமறி ஆமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அடிமறிச் செய்தி - அடிமறி என்பதன் செய்தி, சீர் நிலை திரியாது அடி நிலை திரிந்து தடுமாறும் - சீர் நின்றாங்கு நிற்ப அடிகள் தத்தம் நிலையின் திரிந்து ஒன்றன்நிலைக்களத்து ஒன்று சென்று நிற்கும், எ-று.

(எ-டு)

'மாறாக் காதலர் மலைமறந் தனரே;
ஆறாக் கட்பனி வரலா னாவே;
ஏறா மென்றோள் வளைநெகி ழும்மே;
கூறாய் தோழி! யான் வாழு மாறே.'

இது சீரும் பொருளும் திரியாது, அடி திரிந்தவாறு காண்க. இது நான்கடிச் செய்யுட்கல்லது பெரும்பான்மை வாராது. (11)

மேலதற்கு ஒரு புறனடை

408. பொருள்தெரி மருங்கின்
ஈற்றடி இறுசீர் எருத்துவயின் திரியும்
தோற்றமும் வரையார் அடிமறி யான.

இது, மேலதற்கு ஒரு புறனடை.

(இ-ள்.) அடிமறியான - அவ்வடிமறிச் செய்யுளிடத்து, பொருள் தெரி மருங்கின் - பொருள் முடிவை ஆராயுமிடத்து, ஈற்று அடி - அப்பொருள் முடிவினை உடைய அடியில், எருத்துவயின் இறுசீர் - முடிக்கின்ற சீர்க்கு முதற்சீரிடத்துப் பொருளே தன் பொருளாய் இறும்சீர், திரியும் தோற்றமும் வரையார் - ஏனை அடிகள் போல நேராய் முடியாது மீண்டுசென்று முன் நின்றதொரு சொல்லோடே பொருள்முடியுந் தோற்றமும் நீக்கார் ஆசிரியர். எ-று.

‘கூறாய் தோழி! யான் வாழு மாறே’ என்பது, யாண்டு நிற்பினும் பாட்டின் பொருள் முடிக்கின்ற அடி. அதில் வாழும் என்பது, எடுத்துச்சீர். மாறு என்னும் இடைச்சொல்லாகிய இறுதிச் சீர் தான் பிரிந்து நின்று உணர்த்துதற்குத் தனக்கு ஒரு பொருள்இன்றி வாழும்படியை என எடுத்துச்சீரின் பொருளையே உணர்த்தி, உருபை ஏற்றுக் கூறாய் என முன் நின்று சொல்லொடு முடிந்தவாறு காண்க.

உம்மையான், இங்ஙனம் முடிதல் சிறுபான்மை ஆயிற்று. (12)

மொழிமாற்றுப் பொருள்கோள்

409. மொழிமாற் றியற்கை

சொல்நிலை மாற்றிப் பொருள்எதிர் இயைய
முன்னும் பின்னும் கொள்வழிக் கொளாஅல்.

இது, மொழிமாற்று ஆமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மொழிமாற்று இயற்கை - மொழிமாற்றினது இயல்பாவது, சொல் நிலைப் பொருள் எதிர் இயைய முன்னும் பின்னும் மாற்றி - செய்யுட்கண் பா என்னும் உறுப்பிற்கு ஏற்பச் சொல் நின்ற நிலை, பொருள் தாராதவழிச் சொல் நின்ற நிலைக்குப் பொருள் எதிரே வந்து பொருந்தும் படி அச்சொல்லின் முன்நின்ற சொல்லைப் பின்னேயும் பின் நின்ற சொல்லை முன்னேயும் மாற்றி, கொள்வழிக் கொளாஅல் - பொருள் கொள்ளுமிடத்தே கொளுத்துதலாம், என்று.

(எ-டு.) ‘குரங்குளைப் பொலிந்த கொய்கவற் புரவி, நரம்பார்ப்பன்ன* வாங்குவள் பரிய’ (அகம். 4 : 8, 9) ‘புரவியினது வாங்குவள் நரம்பு ஆர்ப்பு அன்ன பரிய’ என முன்நின்ற சொல்லைப் பின்னே மாற்றியவாறு காண்க. இச்சூத்திரமும் அது. ‘இடைமுலைக் கிடந்து’ (குறுந். 178) என்பது, ‘முலையிடை’ எனப் பின்நின்ற மொழியை முன்னே மாற்றியவாறு காண்க. ‘கடற்படை குளிப்ப மண்டி’ (புறம். 6 : 12) என்பதும் அது. ‘இரும்பு திரித்தன்ன மாயிரு மருப்பிற், பரல் அவல் அடைய இரலை தெறிப்ப’ (அகம். 4 : 3, 4) என்பதும் அது.

‘பொன்னோடைப் புகரணிநுதல்
துன்னருந்திறல் கமழ்கடாஅத்
தெயிறுபடை யாக வெயிற்கத விடாஅக்
கயிறுபிணிக் கொண்ட கவிழ்மணி மருங்கிற்
பெருங்கை யானை யிரும்பிடர்த் தலைஇருந்து
மருந்தில் கூற்றத் தருந்தொழில் சாயா’

(புறம், 3 : 7-12)

என்றாற்போல வருவன எல்லாம் ‘அணுகிவந்த மாட்டு’ என்னும் உறுப்பு. ‘ஆரிய மன்னர் பறையின் எழுந்தியம்பும்’ என்பதும் அது. ‘அகன்று வந்த மாட்டு’ முருகாற்றுப்படை முதலியவற்றுட் காண்க.

மொழிமாற்றாவது, கேட்டோர் கூட்டி உணருமாற்றான் ஈரடிக்கண்ணே வருவது என்றும், மாட்டு என்னும் உறுப்பாவது, இரண்டு இறந்த பல அடிக்கண்ணும் பல செய்யுள் தொடரின் கண்ணும் அகன்றும் அணுகியும் வரும் என்றும் உணர்க. அஃது,

‘அகன்றுபொருள் கிடப்பினும் அணுகிய நிலையினும்
இயன்றுபொருள் முடியத் தந்தனர் உணர்த்தல்
மாட்டென மொழிப பாட்டியல் வழக்கின்.’

(210)

என்னுஞ் செய்யுளியற்குத்திரத்தான் உணர்க. உதாரணங்கள் ஆண்டுக் காட்டுதும்.

பூட்டுவிற் பொருள்கோளும், அளைமறி பாப்புப் பொருள் கோளும், தாப்பிசைப் பொருள்கோளும், கொண்டு கூட்டுப் பொருள் கோளும் மாட்டு என்னும் உறுப்பின்கண் அடங்குமாறும்; யாற்றொ முக்குப் பொருள்கோள் யாப்பு என்னும் உறுப்பின்கண் அடங்குமாறும் உணர்க.

(13)

* (பாடம்) நரம்பார்த்தன்ன

கிளைப்பெயர்கள் பிரிக்கப்படா

410. தநநு எனும் அவைமுத லாகிய
கிளைநுதற் பெயரும் பிரிப்பப் பிரியா.

இது, மேல் தொகைச்சொற்கூறுவான் தொகைபோல இருபொருள் படுவன இவை என்கின்றது.

(இ-ள்.) தந நு எனும் அவை முதலாகிய கிளை நுதற் பெயரும் - ‘த, ந, நு, எ’ என்கின்ற எழுத்துக்களை முதலாக உடைய ஒருவரோடு ஒருவர்க்கு உள்ள தொடர்ச்சிக்கிழமையைக் கருதின ஒட்டுப் பெயர்களும், பிரிப்பப் பிரியா - தொகைச்சொற் போல இரு பொருள்பட்டு நிற்பினும் அவைபோலப் பின்வரும் சொல் தம் பொருள் உணர்த்தாமையின் பிரிக்கப்படா, ஒரு சொல்லேயாய் நிற்கும், எ-று.

(எ-டு.) தமன், தமள், தமர் ; நமன், நமள், நமர்; நுமன், நுமள், நுமர்; எமன், எமள், எமர் என வரும். விளிமரபில் முதலும் ஈறும் பற்றி ஒதி இடையின் விகற்பம் கூறாமையின், தம்மான், நம்மான், நும்மான், எம்மான் என்றாற்போலும் வாய்பாட்டு விகற்பமுங் கொள்க.

சேனாவரையர், தங்கிளை, நங்கிளை, நுங்கிளை, எங்கிளை என்பனவற்றை ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் பொதுவாய் நிற்கும் என்றாரால் எனின், ஆசிரியர்,

‘தாம்என் கிளவி பன்மைக் குரித்தே’ (186) ‘யாம் நாம்என வருடம் பெயரும்’ (164) என இவ்வதிகாரத்து எடுத்தோதிய பன்மைச் சொற்களை

எழுத்ததிகாரத்துள் அவை எழுவாயும் பயனிலையுமாய் நிற்கும்வழித் திரியாது புணரும் என்று கூறி, 'தாம்நாம் என்னும் மகர இறுதியும்' (188) என்னுஞ் சூத்திரத்தான் அவை உருபு ஏற்கும்வழித் திரிந்து புணரும் என்று கூறி, 'நும்' என்பதனை, 'நும்மென் ஒரு பெயர்' (325) என்னுஞ் சூத்திரத்தான் உருபு ஏற்குமாறு கூறி, 'அல்லதன் மருங்கின்' (326) என்னுஞ் சூத்திரத்தான் அஃது எழுவாயும் பயனிலையுமாய் நிற்கும்வழி 'நீயிர்' எனத் திரிந்து பன்மையாயே நிற்கும் எனவுங் கூறிப்போந்தார் ஆதலின், ஈண்டும் அதற்கு ஏற்பத் தம்முடைய கிளை, எம்முடைய கிளை எனப் பன்மை உணர்த்துதலன்றி ஒருமை உணர்த்தாமை உணர்க. ஏனையவும் அன்ன, 'தம்பொருள் என்பதம் மக்கள்' (குறள். 63) எனவும், 'நம்ம னோர்க்கே' (மலைபடு. 402) எனவும். 'நும்ம னோருமற் றினைய ராயின், எம்ம னோரிவண் பிறவலர் மாதோ' (புறம். 210 : 3, 4) எனவும் இந்நான்கு சொல்லும் அம் முடிபுபெற்று, முதலிலை திரிந்து நின்று, பன்மைப்பொருள் உணர்த்தியவாறு காண்க.

ஈண்டு இவை வெற்பன், பொருப்பன் போலத் தம், நம், நும், எம் என்பன பிரிந்து நின்று பொருள் உணர்த்திப் பின்வருகின்ற அன், அள், அர் என்பன பொருளுணர்த்தாது இடைச்சொல்லாயே நின்றலின், பிரிப்பப் பிரியா, என்றார்.

இனி, உம்மையை எச்சப்படுத்திப் பிற ஒட்டுப்பெயர்களும் பிரிப்பப் பிரியா எனப் பொருள் கூறி, இம்பர், உம்பர், இம்மை, உம்மை, எம்மை என்றாற்போல்வன பிறவும் இவ்விடம், உவ்விடம், இப்பிறப்பு, உப்பிறப்பு, எப்பிறப்பு என்னும் பொருளுணர்த்தி நிற்குமென்று கொள்க. (14)

ஒருசொல் அடுக்கு

411. இசைநிறை அசைநிலை பொருளொடு புணர்தல்என்று அவைமூன் றென்ப ஒருசொல் அடுக்கீக.

இதுவுந் தொகைச்சொற் போல அடுக்கி வருவன கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஒரு சொல் அடுக்கே - ஒரு சொல்லை அடுக்கும் அடுக்கு, இசைநிறை அசைநிலை பொருளொடு புணர்தல் என்று அவை மூன்று என்ப - இசைநிறையும் அசைநிலையும் பொருளொடு புணர்தலும் என்று சொல்லப்பட்ட அவை மூன்றும் என்று சொல்லுவர் ஆசிரியர், எ-று.

(எ-டு.) 'ஏ ஏ ஏ அம்பல் மொழிந்தனள்'-இஃது இசைநிறை. 'மற்றோ மற்றோ' இஃது அசைநிலை. 'வந்தது வந்தது கூற்று' (நாலடி. 4), அவன் அவன், வைதேன் வைதேன், போம் போம் என்பன விரைவும், துணியும், உடம்பாடும், ஒரு தொழில் பலகால் நிகழ்தலுமாகிய பொருள் வேறுபாடு உணர்த்தலின், பொருளொடு புணர்தல். (15)

தொகைமொழியின் வகை

412. வேற்றுமைத் தொகையே உவமத் தொகையே
வினையின் தொகையே பண்பின் தொகையே
உம்மைத் தொகையே அன்மொழித் தொகையென்று
அவ்வா றென்ப தொகைமொழி நிலையே.

இது, தொகைச்சொற்குப் பெயரும் முறையும் தொகையுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வேற்றுமைத் தொகையே - வேற்றுமை உருபுகள் தொக்க தொகை, உவமத் தொகையே - உவம உருபுகள் தொக்க தொகை, வினையின் தொகையே - வினைச்சொல் ஈறுகள் தொக்க தொகை, பண்பின் தொகையே - பண்பு உணர்த்தும் ஈறுகள் தொக்க தொகை, உம்மைத் தொகையே - 'உம்' என்னும் இடைச் சொல் தொக்க தொகை, அன்மொழித் தொகை - இத் தொகைச் சொற்களின் இறுதிக்கண் வந்து பொருள் தரும் வேறொரு சொல் தொக்க தொகை, என்று அவ்வாறு என்ப - என்று சொல்லப்பட்ட அவ் வாறும் என்று சொல்லுவர் ஆசிரியர், தொகை மொழி நிலையே - தொகைச் சொல்லினது நிலைமையை, எ-று.

'ஐம்பால் அறியும் பண்புதொகு மொழியும்' (எ. 482) எனவும், 'செய்யும் செய்த என்னும் கிளவியின், மெய்யொருங்கியலும் தொழில் தொகு மொழியும்' (எ. 482) எனவும், 'உருபுதொக வருதலும்' (105) எனவும், 'மெய்யுருபு தொகாஅ இறுதியான' (106) எனவும், 'பண்புதொக வருஉம் கிளவி யானும்' (418) எனவும், உம்மை தொக்க பெயர்வயினானும்' (418) எனவும், 'வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயினா னும்' (418) எனவும், 'உம்மை எஞ்சிய இருபெயர்த் தொகைமொழி' (எ. 223) எனவும் ஆசிரியர் தொக்கே நிற்கும் எனச் சூத்திரம் செய்தலின், வேற்றுமை உருபும் உவம உருபும் உம்மும் வினைச்சொல் ஈறும் பண்பு உணர்த்தும் ஈறும் இத் தொகைச் சொற்கள் அல்லாததொரு சொல்லும் தொக்குநின்றலின், தொகைச் சொல் என்பதே அவர் கருத்தாயிற்று. ஆயின், 'கேழற்பன்றி' (புறம். 152 : 4) 'வேழக்கரும்பு' (பெரிய. ஏனாதி. 2) என்பனவற்றிற்குத் தொக்கன இன்மையின், தொகைச் சொல் ஆமாறு என்னை? எனின், அவற்றிற்கும் ஒன்றை ஒன்று விசேடித்து நிற்கின்ற தன்மையை உணர்த்துதற்கு வரும் ஆகிய என்னும் வாசகம் தொக்கு நின்றது என்றே கோடும். அன்றித் 'தன்கண் தொக்கன இன்றி அங்ஙனம் வாசகம் தொக்கு நின்றது தொகை என்றற்குச் சாலாமையின், அதனை ஒட்டி ஒரு சொல்லாய் நின்று தம் பொருள் உணர்த்தும் என்று கொண்டு ஏனையவற்றையும் அவ்வாறே கோடும்; எனின், எடுத்தோத்தினும் இலேசு சிறத்தல் யாண்டும் இன்மையின், அது பொருந்தாது. என்னை? அவ்விரு பெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை அறுவகைத் தொகைச் சூத்திரங்களுள் எடுத்தோத்து இன்றி 'என்ன

கிளவியும்' என்ற இலேசினான் கொண்டதாகலின். ஆயின், 'வண்ணத்தின் வடிவின்' (416) என்பதன்கண் இருபெயரொட்டாய் ஐம்பால் அறியாத வடிவினையும் எடுத்தோதினாரால் எனின், வடிவு முதலியவற்றிற்கும் அறுவகைத் திரிபினுள் ஏற்பன கொணர்ந்து முடித்தலின், குன்றலுந் தொகையாம் என்று உணர்க. 'என்ன கிளவியும்' என்றதனான் கொள்வன வருமொழி இன்றி நிலைமொழியும் பொருள் உணர்த்தி நிற்கும் என்பது ஆண்டுக் கூறுதும்.

அன்றியும், 'செய்தான் பொருள், இருந்தான் குன்றத்து' என வழங்கு வன ஒட்டி ஒரு சொல் ஆகாமையும்; செய்யுட்கண் 'கழுஉ விளங்காரம் கவைஇய மார்பே' (புறம். 19 : 18) எனவும், 'மாற்றுமைக் கொண்ட வழி' (கலி. 12 : 19) எனவும் இறுதிக்கண் இரண்டாவது தொக்கன, 'முயங்கினெ னல்லனோ' (புறம். 19 : 7) எனவும், 'போற்றாய்' எனவும் வரும் முடிக்கும் சொற்களோடு ஒட்டி ஒரு சொல் ஆகாமையும்; 'தோன்றல் மறந்தோர் துறைகெழுநாட்டே' எனவும், 'சிறுகுரல் நெய்தலெம் பெருங்கழி நாட்டே' (அகம். 120 : 16) எனவும் இறுதிக்கண் ஏழாவது தொக்கன, 'தோன்றும்' எனவும் 'சேர்ந்தனை செலினே' எனவும் வரும் முடிக்கும் சொற்களோடு ஒட்டி ஒரு சொல் ஆகாமையும் உணர்க.

இன்னும், 'வல்லே மறவல் ஒம்புமதி எம்மே,' என இடைக்கண் தொக்கனவும்,

'பொன்னோடைப் புகரணிநுதல்
துன்னருந்திறல் கமழ்கடாஅத்
தெயிறுபடை யாக எயிற்கத விடாஅக்
கயிறுபிணிக் கொண்ட கவிழ்மணி மருங்கிற்
பெருங்கை யானை' (புறம். 3 : 7-11)

என அடுக்கி வருவனவும் ஒட்டி ஒரு சொல் ஆகாமையும் உணர்க.

'அதுவென் வேற்றுமை' (வேற்றுமை மயங்கியல் 11) என்னுஞ் சூத்திரத்து 'அதுவென் உருபுகெட' என்றதனான், அது என் உருபு நின்றால் அல்லது கெடுதல் இன்மையின், அது நின்று கெட்டது என்னும் பொருள் தரல் ஆண்டுக் கூறிப் போந்தாம். அதனான், ஈண்டுச் சேனாவரையர் கூறிய பொருட்கு விடையின்மை உணர்க.

இவற்றுள் வினைத்தொகையும் பண்பின்தொகையுஞ் சிறிது தொக்குத் தொகை யாதலும், ஏனைய முழுவதூந் தொக்குத் தொகை யாதலும் உணர்க. (16)

வேற்றுமைத் தொகை

413. அவற்றுள்,

வேற்றுமைத் தொகையே வேற்றுமை இயல.

இது, முறையானே வேற்றுமைத்தொகை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவற்றுள் - முற்கூறிய ஆறனுள், வேற்றுமைத் தொகை - வேற்றுமை உருபுகள் தொக்க தொகைச்சொற்கள், வேற்றுமை இயல - அவ் வருபுகள் தொக்கனவேனும் தொகாது நின்றாற்போலப் பொருள் உணர்த்தும் இயல்பின, எ-று.

(எ-டு.) 'பகடு நடந்தகூழ் பல்லாரோ டுண்க' (நாலடி. 2) 'ஒருகுழை ஒருவன் போல்' (கலி. 26 : 1) எனவும், 'வல்லவர், செதுமொழி சீத்த செவி' (கலி. 68 : 2, 3) எனவும், 'பருத்தி வேலிக் கருப்பை பார்க்கும்' (புறம். 324 : 7) எனவும், 'வரையிழி மயிலின் ஒல்குவள்' எனவும், 'நின், மைந்துடை மாப்பிற் சுணங்கு' (கலி. 18 : 3, 4) எனவும், 'மன்ற வேம்பின் ஒண்குழை மலைந்து' (புறம். 79 : 2) எனவும் வரும். வழக்கு உதாரணம் வேற்றுமை மயங்கியலுட் காட்டினாம்.

சாத்தனொடு வந்தான், சாத்தற்குக் கொடுத்தான் என்றாற்போல்வன தொக்கால் தொகைப்பொருள் உணர்த்தாது எழுவாயும் பயனிலையுமாய் நின்றலின் இந்நிகரன தொகா என்று உணர்க. (17)

உவமத் தொகை

414. உவமத் தொகையே உவம இயல.

இஃது, உவமத்தொகை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) உவமத் தொகையே - உவம உருபுகள் தொக்க தொகைச் சொற்கள், உவம இயல - அவ்வுவம உருபுகள் தொக்கனவேனும் தொகாது நின்றாற்போலப் பொருளுணர்த்தும் இயல்பின, எ-று.

மேல் உவம இயலுள் 'வினைபயன் மெய்யுரு' (1) என்னுஞ் சூத்திரத்தான் 'உவமை நால்வகைய,' என்றும், 'அவைதாம், அன்ன ஏய்ப்ப' (11) என்னுஞ் சூத்திரத்தான் 'அவற்றின் உருபு முப்பத்தாறு,' என்றுங் கூறுகின்ற ஆசிரியர், ஈண்டு அவ்வுருபுகள் தொக்கு நிற்குமாறு கூறுகின்றார்.

ஒப்பில்வழியாற் பொருள் செய்யும் அவ்வுவமஉருபுகள் தாம் முதனிலையாய் நின்று, பெயரெச்சங்கட்கும் முற்றிற்கும் வினையெச்சங்கட்கும் உரிய ஈறுகளை ஏற்ற சொல்லாயே நின்று, அவற்றிற்கு ஏற்ற முடிபு கொள்ளும் என்று உணர்க.

ஆசிரியர் செய்யுளின்பம் நோக்கி அவ்வுவம உருபுகளைப் பெரும் பான்மை செயவெனெச்ச வாய்பாட்டானும் சிறுபான்மை செய்த என்னும் பெயரெச்ச வாய்பாட்டானும் ஒதினாரேனும், ஏனை வாய்பாடுகளும் அம் முதனிலைக்கண் விரியுமாறு ஆண்டு உணர்க.

புலிப்பாய்த்துள், மழைவண்கை, துடிநடுவு, பொன்மேனி என வினை பயன் மெய்யுருவின்கண் வந்த இவ்வுவமத் தொகைகள் விரிந்துழிப் போலும்

என்னும் உருபானும் அன்ன என்னும் உருபானும் பிற உருபானும் விரிந்து, செய்யும், செய்த என்னும் பெயரெச்சக் குறிப்பு ஆமாறு உணர்க. அவற்றுள் போலும் என்பது, செய்யும் என்னுங் குறிப்பு முற்று ஆமாறும் உணர்க. உணர்த்துங்காற் புலிபோலும் பாய்த்துள், புலி அன்ன பாய்த்துள் என விரித்தால் உணராதானை, 'இதன்பொருள் புலியினது பாய்த்துனை ஒத்த பாய்த்துள் என்றவாறு காண்', என ஒப்பு என்னும் வழக்கு வாசகத்தான் செய்யும், செய்த என்னும் பெயரெச்சக் குறிப்பு வாசகந்தோன்ற உணர்த்துக.

'முறிமேனி முத்தம் முறுவல் வெறிநாற்றம்
வேலுண்கண் வேய்த்தோ எவட்கு'

(குறள். 1113)

என்புழி, வேய்த்தோளவட்கு முறிபோலும் மேனி; முத்தம்போலும் முறுவல், தெய்வமணம்போலும் இயற்கைநாற்றம்; வேல்போலும் கண், என விரித்தால் உணராதானை, 'இதன் பொருள், வேய்த்தோளவட்குத் தளிரினது நிறத்தை ஒக்கும் நிறம்; முத்தினது நிறத்தை ஒக்கும் பல்லு; தெய்வ மணத்தை ஒக்கும் இயல்பான நாற்றம்; வேலினது கொலைத்தொழிலை ஒக்கும் கண், என்றவாறுகாண், என ஒப்பு என்னும் வழக்கு வாசகத்தான் செய்யும் என்னும் குறிப்பு முற்று வாசகம் தோன்ற உணர்த்துக. 'கண் மலர்ந்த காவி' என்புழிக் 'கண் போல மலர்ந்த காவி' என்றால் உணராதானை, 'இதன் பொருள், 'கண்ணை ஒக்க மலர்ந்த காவி' என்றவாறுகாண், என ஒப்பு என்னும் வழக்கு வாசகத்தான் செய்வெனெச்ச வாசகந்தோன்ற உணர்த்துக. இங்ஙனம் கூறிய இருவகை எச்சத்தையும் முற்றையும் இவ்வுவம உருபுகள் தருமாறு காண்க.

இனி, 'முறிமேனி முதலியன உருவகமாம்,' எனின் ஆசிரியர்க்கு உருவகமும் உவமையாமாறு ஆண்டு உணர்க.

'இங்ஙனம் வேற்றுமை உருபும் உவம உருபும் விரிந்துழி, வேற்றுமைத் தொகை என்று கோடுமோ, உவமத்தொகை என்று கோடுமோ?' எனின். ஆசிரியர் தாம் மேற்கூறும் உவமஉருபுகளில் சில இரண்டாவதற்கு முடிபாம் என்பது உணர்த்துதற்கு உவம உருபிற்கெல்லாம் பொதுவாய் வழக்குவாசகமாய் நிற்கும் ஒப்பு என்னும் உருபினைக் 'காப்பின் ஒப்பின்' (73) என எடுத்து ஓதினாராதலின், அவ்விரண்டாவது அவ்வுவம உருபுகளான் முடிந்து நின்றுழி உவமத் தொடர்மொழி ஒப்புமைப் பொருளே தந்து நின்றலின், உவமத்தொகை என்று கோடும்.

'ஆயின், எடுத்து ஓதிய ஒப்பு என்பதனோடு அன்றி ஏனை உருபுகளோடும் இரண்டாவது முடியுமோ? எனின் முடியும்; 'தீயின் அன்ன ஒண் செங் காந்தள்' (மலைபடு. 145) எனவும், 'கயமூழ்கு மகளிர் கண்ணின் மானும்' (குறுந். 9) எனவும், 'மாளோக்கு நோக்கு மடநடை ஆயத்தார்' எனவும், 'எழிலி வானம் எள்ளினன் தருஉம், கவிகை வண்கைக் கடுமான்

தோன்றல்' எனவும், 'வீங்கு சுரை நல்லான் வென்ற ஈகை' எனவும் வருவனவற்றின்கண் 'அன்ன, மானும், நோக்கி, எள்ளி, வென்ற' என்னும் உவம உருபுகளை இரண்டாவது கொண்டு முடிந்தவாறு காண்க. இவற்றுள் எள்ளி என்பது, செய்தெனெச்ச மாகிய உவம உருபு. இங்ஙனம் உவம உருபு விரிந்துழி நின்று உவமப் பொருள் தருகின்ற இரண்டாவது தொக்குழியும் அவ்வவமப் பொருள் தந்தே நிற்கும் என்றுணர்க.

'என்போல் பெருவிதுப் புறுக.' (புறம். 83 : 4) என்புழிப் 'போல்' என்பது 'போல' என்னும் செய்வெனெச்சக் குறிப்பாகிய உவம உருபு. 'நும்மனோருமற்றினைய ராயின்' (புறம். 210 : 3) என்புழி, 'அன்னோர்' என்பது உவம உருபாகிய இடைச் சொல் முதல்நிலையாகப் பிறந்த பெயர். இனிச் சிறுபான்மை ஏனையுருபுகள் இத்தொகைக்கண் விரியுமாறு உவம இயலுட் காண்க.

சேனாவரையர் இவற்றை உவம உருபு அல்ல என்றும், உவம உருபுகளை இரண்டாவது கொண்டு முடியாது என்றும் கூறினாரால் எனின், அவர் ஆசிரியர் கருத்துஞ் சான்றோர் செய்யுள் வழக்கமும் உணராமற் கூறினார் என்பது இக்கூறியவாற்றான் உணர்க. (18)

வினைத்தொகை

415. வினையின் தொகுதி காலத் தியலும்.

இது, வினைத்தொகை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வினையின் தொகுதி - வினைச்சொல்லினது ஈறாய்த் தொக்கு நிற்கும் எழுத்துக்கள், காலத்து இயலும் - காலத்தின் கண்ணே தொக்கு நிற்கும், எ-று.

வினை என்றது 'உண், தின்' முதலிய முதனிலைகளை. அவை ஈண்டு ஆகுபெயராய்த் தம்மாற்பிறந்த பெயரெச்சத்தை உணர்த்தின. தொகுதி யாவன, அகரமும் 'நில், கின்று என்பனவும் உம்முமாம். அவை காலத்து இயலுதலாவது, 'கொல் யானை' எனத் தொகுத்துக் 'கொன்ற யானை' என விரித்தால், 'செய்த' என்னும் பெயரெச்ச வாய்பாட்டுத் தகர ஈறு இறந்த காலம் உணர்த்துதலும், கொல்லாநின்ற யானை, கொல்கின்ற யானை' என விரித்தால், 'நின்ற, கின்ற' என்னும் பெயரெச்சம் நிகழ்காலம் உணர்த்து தலும், 'கொல்லும் யானை' என விரித்தால், செய்யும் என்னும் பெயரெச்சத்து உம் ஈறு நிகழ்வும் எதிர்வும் உணர்த்துதலுமாம்.

ஆயின், உம் ஈறு எதிர்காலம் உணர்த்துதல் யாண்டுப் பெறுதும் எனின், 'காலத் தியலும்' என மூன்று காலத்திற்கும் பொதுவாகக் கூறிய அதனான் பெறுதும் இக்கருத்தானே பின்பு நூல் செய்தவர்கள் எல்லாரும் உம் ஈறு எதிர்காலமே உணர்த்தும் என்றார். **சேனாவரையரும்** இக் கருத்தானே

‘அகன்றவர் திறத்தினி நாடுங்கால்’ (கலி. 16 : 3, 4) என்பதே நிகழ்விற்கும் எதிர்விற்கும் காட்டினார்.

‘கொல் யானை’ என்பது, அக்காலத்து அஃது உதிரக் கோட்டொடு வந்ததேல் இறப்பும், அதன் தொழிலைக் கண்டுநின்றுழி நிகழ்வும், அது கொல்ல ஓடுவதனைக் கண்டுழி எதிர்வும் விரியும்.

இனி, ‘கொல் யானை’ என்பதன்கண் இரண்டு ஈறும் ஒருங்கு தொக்கு நின்றது என்றற்கு விதி, ‘செய்யும் செய்த என்னும் கிளவியின், மெய்யொருங் கியலும் தொழில்தொகு மொழியும்’ (எ. 482) என்றது ஆம். என்றதன் பொருள், ‘செய்யும், செய்த’ என்னும் பெயரெச்சச் சொற்களினுடைய காலங் காட்டும் உம்மும் அகரமும் ஒரு சொற்கண்ணே சேர நடக்கும் புடைபெயர்ச்சி தொக்கு நிற்கும் சொற்கள் என்றவாறு. இங்ஙனம் இரண்டு பெயரெச்ச வாசகமும் சேரத் தொக்கு நின்றலான் ஆசிரியர் ஒரு சொல்லாக்கிப் புணர்க்கலாகாதென்று, ‘புணரியல் நிலையிடை உணரத்தோன்றா’ (எ. 482) என்றார். இவ்வெழுத்தகாரச் சூத்திரத்தானே பெயரெச்சம் நின்று தொக்கது என்னாது, ‘பெயரெச்சப் பொருளவாய் நின்று இரண்டு சொல் தொகும்,’ என்று சேனாவரையர் கூறியது பொருந்தாமை உணர்க. அவை தொகுங்கால் தத்தமக்கு உரிய ஆறு பொருட் கண்ணும் தொகும்.

(எ-டு.) ஆடரங்கு, செய்குன்று, புணர்பொழுது, அரிவாள், கொல் யானை, செல் செலவு எனவும், ‘உறைபதி அன்றித் துறைகெழு சிறுகுடி’ (குறுந். 145), ‘செய்பொருட் சிறப்பெண்ணி’ (கலி. 16 : 18), ‘வான்மடி பொழுதினி வீர்நசைஇக் குறித்த’, ‘வெல் வேல் அண்ணல் காணா ஊங்கே’ (புறம். 141 : 7), ‘நெல்லரி தொழுவர் கூர்வாள் மழுங்கின்’ (புறம். 379 : 3), ‘வெல்போர்ச் சோழர்’ (ஐங்குறு. 56) எனவும் வரும். இவற்றிற்குப் பொருட்கு ஏற்ற காலங்களை விரிக்க.

(19)

பண்புத்தொகை

416. வண்ணத்தின் வடிவின் அளவின் சுவையினென்று
அன்ன பிறவும் அதன்குணம் நுதலி
இன்ன திதுவென வருஉம் இயற்கை
என்ன கிளவியும் பண்பின் தொகையே.

இது பண்புத்தொகை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இன்னது இது என - ஒரு பொருட்குப் பொதுமை உள்வழி ‘இப்படி இருப்பது இப்பொருள்,’ என்று அதனை விசேடித்துக் கூறும்படியாக, அதன் குணம் நுதலி - பின் வருகின்ற அப்பொருளின் குணத்தைத் தான் கருதி, வண்ணத்தின் வடிவின் அளவின் சுவையின் வருஉம்

இயற்கைக் கிளவியும் - அப்பொருட் குணமாகிய வண்ணத்தின்கண்ணும் வடிவின் கண்ணும் அளவின் கண்ணும் சுவையின் கண்ணும் வரும் இயல்பாகிய கிளவியும், அன்ன பிறவும் என்று வருஉம் கிளவியும் - அவை போல்வன பிறவும் என்று சொல்லப்பட்டு வருங்கிளவியும், என்ன கிளவியும் - எத்தன்மையவாகிய சொற்களும், பண்பின் தொகை - பண்புச் சொல் தொக்க தொகையாம், எ-று.

'பண்பு' எனப் பண்புச்சொல்லை உணர்த்திற்று, ஆகுபெயராய். எழுத்ததிசைகாரத்து, 'உயர்திணை அஃறிணை ஆயிரு மருங்கின், ஐம்பால் அறியும் பண்பு தொகு மொழியும்' (எ. 482) என்புழிப் பண்புத்தொகை ஐந்து பாலையும் உணர நின்றலின், அங்ஙனம் நின்றன பிரித்துப் புணர்த்தற்கு இயையா என்றமையான், ஈண்டும் அதற்கு ஏற்ப இயற்கை என்றார். 'ஐம்பா லறியும் பண்புதொகு மொழியும்' என்பதன் பொருள், ஐந்து பாலையும் ஒருவன் அறிதற்குக் காரணமாகிய பண்புச்சொல் தொக்க தொகைச் சொல்லும் என்றவாறாம். பண்பு உணர்த்துகின்ற ஐம்பால் ஈறுகள் தொக்கு நின்றே விரியும் என்பது உணர்த்துதற்கு அவ்வாசகம் தோன்ற இன்னது என்றார். ஐம்பாலும் பொருள் என்றால், அஃறிணையாய் அடங்கும் ஆதலின், பொருளாக்கி இது என்று அஃறிணையான் கூறினார். இந்நான்க னுள் வண்ணமும் அளவுஞ் சுவையும் ஐம்பாற்கண்ணும் வரும்.

(எ-டு.) வண்ணம் : 'கரும்பார்ப்பான், கரும்பார்ப்பனி, கரும்பார்ப்பார், கருங்குதிரை, கருங்குதிரைகள்' என்னும் பண்பு உணர்த்தும் ஈறுகள் தொக்கனவற்றை விரிப்புழிக் 'கரியனாகிய பார்ப்பான், கரியனாகிய பார்ப்பனி, கரியனாகிய பார்ப்பார், கரியதாகிய குதிரை, கரியனவாகிய குதிரைகள்' எனப் பண்பு உணர்த்தும் ஐம்பால் ஈற்றினையும் விரித்தவாறு காண்க. 'கரிய பார்ப்பான்' என்பது ஈறு தோன்றாத பெயரெச்சக் குறிப்பாய் நிற்கும். இனி, 'வெம்மை' முதலியவற்றிற்கும் இவ்வாறே ஒட்டுக. இவற்றுள் 'கரு' ஒழிய ஏனைய தொக்கவாறு காண்க. இவற்றுள் அஃறிணைக்கண் வரும் ஈறுகள் பண்புகொள்பெயராய் நிற்குமாறும் உணர்க.

இனி, அளவு : 'குறுமுனி (கல். 62 - 20) குறுமகளாடிய, ஊர்க் குறுமாக்கள்' (புறம். 94 - 1) குறுந்தாட் கூதளி, குறுங்கோட்டன்' என்பன வற்றையும் அவ்வாறே விரிக்க. இனி, 'வெம்மை' முதலியவற்றிற்கும் இவ்வாறே ஒட்டுக.

இனி, சுவை : ஐம்பொறியான் நுகர்த்தற்கு உரிய இனிமைகளை உணர்த்தும் 'சாயல் மார்பிற் கமழ்தார் குழைத்த' எனவும், 'தீங்கரும்பனுக்கிய' எனவும், 'தீம்புகை கமழ ஊட்டி' எனவும், 'உடைதிரைத் திவலை அரும்புந் தீநீர்' எனவும், 'தீந்தொடை நரம்பின்' எனவும் மெய்யானும் நாவானும் மூக்கானும் கண்ணானும் செவியானும் நுகரும் இனிமையை உணர்த்தின.

இவற்றை விரிப்புழி அஃறிணை இருபாற்கும் ஏற்ப 'இனிதாகிய மார்பு, தீவியனவாகிய கரும்புகள், தீவிதாகிய புகை, தீவிதாகிய நீர், தீவியனவாகிய நரம்புகள்' என விரிக்க, இனி, 'கட்கு இன்புதல்வன், கட்கு இன்புதல்வி, கட்கு இன்புதல்வர்' எனக் கண்ணான் நுகரும் இனிமைக்கண் உயர்திணை முப்பாற்கும் ஏற்ப 'இனியனாகிய புதல்வன், இனியனாகிய புதல்வி, இனியராகிய புதல்வர்' என விரிக்க.

இனி, வடிவு : இது வட்டம், சதுரம், கோணம் முதலியனவாம். 'வட்டப் பலகை' என்பது, 'வட்டமாகிய பலகை' என விரிந்து, தனக்கு ஏற்ற ஒருமை பன்மையை உணர்த்தும் ஈறுகள் இன்றி நின்றலின், இஃது ஐம்பால் அறியாத பண்புத்தொகை ஆயிற்று. இங்ஙனம் ஐம்பால் அறியாத பண்புத்தொகையை ஆசிரியர். எழுத்தின்கண் நிலைமொழி வருமொழி செய்து புணர்த்தார். அவை 'அகங்கை' (எ. 315) முதலியனவாம்.

'கரும்பார்ப்பான்' என்புழிக் கருமையும் பார்ப்பானும் தம்மின் வேறு இன்றி நின்று மகனாகிய பொருளையே உணர்த்தியவாறும், 'கருமை' பார்ப்பான் பொதுமையை விசேடித்தவாறும், 'பார்ப்பான்' கருமையின் பொதுமையை விசேடியாதவாறும் காண்க. இவை தொகுங்கால், 'கரு' என்னும் பண்பு மாத்திரம் நின்று பண்புப் பெயராங்கால் பெற்று நிற்கும் 'கருமை' என்னும் மகர ஐகாரம் தொக்கு நிற்கும் என்றால், 'கரியது, வெளியது, கரியன், வெளியன்' என்னும் பண்பு உணர்த்தும் ஈறுகளின் கண்ணும் அவை தொக்கு இவையும் தொகைச் சொல்லாவான் சேறலின், அது பொருந்தாது; 'கரியன், கரியள், கரியர், கரியது, கரியன்' என்னும் பண்பு உணர்த்தும் ஈறுகளே தொக்கு நிற்பன என்று உணர்க. என்னை? ஆசிரியர், 'இப்படி இருப்பது இப்பொருள்,' என்று வினைக்குறிப்பிற்கு ஏற்ற விரிவு தோன்றச் சூத்திரம் செய்தாராகலின். 'இன்னது இது,' என ஒரு பொருள் மேல் நின்றலின், இப்பண்புத் தொகைகள் எல்லாம் பெயரெச்ச வினைக் குறிப்பாய் நிற்பதொரு பெயர் என்று உணர்க, அஃது உருபு ஏற்றும் பயனிலை கொண்டு நின்றலின்.

'உயர்திணை' என்பது வினைத்தொகையோ, பண்புத்தொகையோ? எனின், 'உயர்' என்னும் முதல்நிலை நின்று, 'உயர்ந்த திணை' என அகர ஈற்றுப் பெயரெச்சமாய் இறந்தகாலம் தொக்கு நின்றலின், வினைத்தொகையாம். இதற்கு ஏனைக்காலமும் தொகுமாறு அறிக. இதனைப் பண்புத் தொகையாக்கி விரிக்குங்கால், 'கரியதாகிய குதிரை' என விரிந்தாற்போல விரியாது 'உயர்ந்ததாகிய திணை' என விரிக்க வேண்டும். அங்ஙனம் விரிந்துழி, அஃது 'உயர்' என்னும் முதல்நிலைப்பின் வந்த தகர அகரம் இறந்த காலம் உணர்த்தியே நின்றலின், பண்புத்தொகை ஆகாமை உணர்க. என்னை? பண்பும் வினைக்குறிப்பும் முக்காலமும் புலப்படாமை நிற்கு

மென்றே முற்கூறலின். அன்றியும், காலம் புலப்பட நின்றதன்மேல் பண்பு கொள் பெயர் விரியாமை உணர்க.

இனி, 'அன்ன பிறவும்' என்றதனான் நுண்ணூல், பராரை, நல்லாடை, வெந்தீ, தண்ணீர், நறும்பூ, என்னும் தொடக்கத்தன கொள்க.

'மெல்லிலை' வினைத்தொகையுமாம் (சீவக. 62).

இத்தொகையை வேற்றுமைத்தொகை என்பார், 'கருமையை உடைய பார்ப்பான்' என்று பண்புப் பெயராக்கி விரிப்பர். அது பொருந்தாது. 'கரு' என்னும் முதல் நிலை பண்பினை உணர்த்தி, இதனை உடையது இது,' என நில்லாது, 'கரியது' எனப் பண்பு உடைய பொருளை நோக்கி நின்றலின், வேற்றுமைப் பொருண்மை ஆண்டு இன்று என உணர்க. 'என்ன கிளவியும்' என்றதனால், 'சாரைப்பாம்பு, கேழற்பன்றி (152 - 4), வேழக் கரும்பு, (பெரிய. ஏனாதி. 2) இடைச்சொற் கிளவி (161), உரிச்சொற்கிளவி (161) என்றாற் போலப் பண்பு உணர்த்தும் ஈறுகள் தொகாது தம்பொருள் உணர்த்தும் பெயர்ப்பெயர் இரண்டு கூடி நின்று விசேடித்தலை உணர்த்தும் இரு பெயரொட்டுப் பண்புத் தொகையும் கொள்க. அவை 'சாரை' எனவும், 'கேழல் உழுத கரிப்புனக் கொல்லை' எனவும், வேழம் தீவியது எனவும், 'இடைச்சொல் எல்லாம்' (455) எனவும், 'உரிச்சொல் மருங்கினும்' (456) எனவும் பின்வரும் சொல் இன்றியும் தம் பொருள் உணர்த்துதல் பற்றி எடுத்தோத்தினுள் முடியாமையின், இலேசான் கொண்டார். 'வட்டப் பலகை' 'அகங்கை' முதலியன பின்வரும் சொல்லோடு அன்றித் தம்பொருள் உணர்த்தாமையின், நிறுத்த சொல்லும் குறித்து வருகிளவியுமாய் நிற்கும் என்று அவற்றை முடித்தார். இவற்றிற்குப் பின் வரும் சொல், முன் வரும் மொழியை விசேடியாது நிற்கும். இங்ஙனம் வரும் என்றற்கு அன்றே ஆசிரியர் 'இன்னது இது,' என்று முன் மொழியை விசேடிப்பதாகவும், பின் மொழியை விசேடிக்கப்படுவதாகவும் கூறுவா ராயிற்று என்று உணர்க.

(20)

உம்மைத்தொகை

417. இருபெயர் பலபெயர் அளவின் பெயரீர
எண்ணியற் பெயரீர நிறைப்பெயர்க் கிளவி
எண்ணின் பெயரீர டவ்வறு கிளவியுங்
கண்ணிய நிலைத்தீதே உம்மைத் தொகையே.

இஃது, உம்மைத்தொகை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) உம்மைத்தொகை - உம்மை தொக்கு நிற்கும் தொகை, இரு பெயர் - இரண்டாகிய பெயரும், பல பெயர் - பலவாகிய பெயரும், அளவின் பெயர் - அளத்தலான் உளதாகிய பெயரும், எண் இயல் பெயர் - எண்

இயலான் ஆகிய உயர்திணைப் பெயரும், நிறைப்பெயர்க்கிளவி - நிறுத்தலான் ஆகிய பெயர்ச் சொல்லும், எண்ணின் பெயரோடு-எண்ணினான் உளதாகிய அஃறிணைப் பெயரோடே கூடப்பட்ட, அவ்வறு கிளவியும் கண்ணிய நிலைத்து - அவ்வாறு சொல்லையுங் கருதின நிலைமையை உடைத்து, எ-று.

(எ-டு.) உவாஅப் பதினான்கு, புலிவிற்கெண்டை, தூணிப் பதக்கு, முப்பத்து மூவர், தொடியரை, பதினைந்து இவற்றை உம்மை விரித்துக் கொள்க.

'பல பெயர்' எனவே இரு பெயரும் அடங்குமேனும், இரண்டாகிய பல பெயரினும் இரண்டு இறந்த பல பெயரினும் தொகும் என்றற்கு 'இரு பெயர், பல பெயர்' என்றார். அளவுப்பெயர் முதலியன இரு பெயர்க்கண் அடங்கும் எனினும், முன்னர் யாண்டும் பொருள் வேற்றுமையே பற்றி வேறாக ஒதுதலின், ஈண்டும் எடுத்து ஒதினார். (21)

அன்மொழித்தொகை

418. பண்புதொக வருஉம் கிளவி யானும்
உம்மை தொக்க பெயர்வயி னானும்
வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயி னானும்
ஈற்றுநின் ரியலும் அன்மொழித் தொகையே.

இஃது, அன்மொழித் தொகை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அன்மொழித்தொகை - ஒருவன் கூறும் சொற்கள் அன்றிப் பின்னர் வேறொரு சொல் தொக்கு நிற்கும் தொகை, பண்பு தொக வருஉம் கிளவியானும் - பண்புச்சொல் தொக வரும் தொகைப்பெயர்க்கண்ணும், உம்மைதொக்க பெயர்வயினானும் - உம் என்னும் இடைச்சொல் தொக்க தொகைப்பெயர்க்கண்ணும், வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயினாயினும் - வேற்றுமை உருபுகள் தொக்க தொகைப்பெயர்க்கண்ணும், ஈற்றுநின்று இயலும் - இறுதிச் சொற்கண்ணே நின்று நடக்கும், எ-று.

முன்னர் அன்மொழியான் உணரும் பொருள்களை மனத்தான் உணர்ந்து தான் பின்னர்ப் பண்புத்தொகை முதலியனவற்றாற் கூறக் கருதியவழி அத்தொகைகளின் இறுதிச்சொற்கண் எழுந்து, படுத்தல் ஓசையான் அத்தொகைச்சொல் தோன்றிப் பொருள் விளக்குதலின், 'ஈற்று நின்று இயலும்' என்றார்.

(எ-டு.) வெள்ளாடை, தகர ஞாமல், பொற்றொடி என வரும்.

இவை 'வெள்ளாடை உடுத்தாள். தகர ஞாமல் அணிந்தாள், பொற்றொடி தொட்டாள்,' என இறுதிச்சொற்கண் எழுந்து, படுத்தல் ஓசையான் தொகை தோன்றியவாறு காண்க.

பெரும்பான்மை வரும் பண்புத்தொகைப் பின்னர் அங்ஙனம் வரும் வேற்றுமைத்தொகையை வையாத, 'முந்து மொழிந்ததன் தலைதடுமாற்' றான் உவமைத்தொகைக் கண்ணும் வினைத்தொகைக்கண்ணும் அன் மொழித் தொகை வருதல் கொள்க. 'வினையின் தொகையினும் உவமத் தொகையினும், அன்மொழி தோன்றும் என்மனார் புலவர்' என்பது அவிநயம். 'அறற்கூந்தல், திரிதாடி' என்பனவற்றை 'அறல் போலும் கூந்தலை உடையாள், திரிந்த தாடியை உடையான்' என விரிக்க. (22)

தொகைச்சொற் பொருள்நிலை

419. அவைதாம்,
முன்மொழி நிலையலும் பின்மொழி நிலையலும்
இருமொழி மேலும் ஒருங்குடன் நிலையலும்
அம்மொழி நிலையா தன்மொழி நிலையலும்
அந்நான் கென்ப பொருள்நிலை மரபே.

இது, தொகைச்சொற் பொருள்நிலை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவைதாம் பொருள் நிலை மரபு - அத்தொகைச் சொற்கள் தாம் பொருள் பெற்று நிற்கும் நிலைமையினது முறைமையினை, முன் மொழி நிலையலும் - முன்மொழிக்கண்ணே பொருள் சிறந்து நின்றலும், பின் மொழி நிலையலும் - பின் மொழிக்கண்ணே பொருள் சிறந்து நின்றலும், இரு மொழி மேலும் ஒருங்கு உடன் நிலையலும் - இருமொழிக்கண்ணும் பொருள் ஒருங்கு சிறந்து நின்றலும், அம்மொழி நிலையாது அன்மொழி நிலையலும் - அவ்விரு மொழிக்கண்ணும் பொருள் சிறந்து நில்லாது மற்றொரு மொழிக்கண்ணே பொருள் சிறந்து நின்றலும், அந்நான்கு என்ப - என்று சொல்லப்பட்ட அந்நான்கு கூறு என்று சொல்லுவார் ஆசிரியர், எ-று.

(எ-டு.) வேங்கைப்பூ - முன்மொழி நிலையல், அது 'நறிது' என்பதனொடு கூட்ட வேங்கைக்கண் பொருள் சிறவாது பூவின் கண் பொருள் சிறத்தலின். ஆரமாலை - பின் மொழி நிலையல். இவை வேற்றுமைத்தொகை.

வேற்கண் - முன்மொழி நிலையல். 'பெண்ணணங்கு' என்பது 'அணங்கு போலும் பெண்' என்பதாகலின், பின்மொழி நிலையலாம். இவை உவமத்தொகை.

கொல் யானை - முன்மொழி நிலையல். இவ்வினைத் தொகைக்குப் பின் மொழி நிலையல் இன்று. தீந்தேன் - முன்மொழி நிலையல். அடை கடல் - பின்மொழி நிலையல், இது 'கடலாகிய கரை' என 'கரை' கூறுதலை கருத்தாகலின். இவை பண்புத்தொகை.

இவை இடம் பற்றி வந்த முன்னும் பின்னும். காலம் பற்றி வருவனவும் வந்துழிக் காண்க.

பண்புத்தொகையே அன்றி ஏனைத் தொகைக்கும் விசேடித்தல் சிறுபான்மை வருதலின், 'ஒன்றன் கண்ணது பொருட்சிறப்பு,' என்றார். 'உவாஅப் பதினான்கு' இரு மொழிமேலும் நின்றது. 'உடன் என்றதனான், 'புலிவிற்கெண்டை' எனப் பன்மொழிமேல் நின்றலும் கொள்க. 'வெள்ளாடை' என்பது இருமொழிமேலும் நில்லாது, உடுத்தாள்மேல் பொருள் நின்றது. (23)

தொகைச்சொற்கள், ஒரு சொல் தன்மைய.

420. எல்லாத் தொகையும் ஒருசொல் நடைய.

இது, தொகைச்சொற்கள் எல்லாம் ஒருசொல்லாய் நிற்கும் என்கின்றது.

(இ-ள்.) எல்லாத் தொகையும் - இருமொழித் தொடரின் கண்ணும் பன்மொழித் தொடரின் கண்ணும் தொக்கு நிற்கும் எல்லாத் தொகைச் சொற்களும், ஒரு சொல் நடைய - ஒருசொல் நின்று தன்னை முடிக்கும் சொற்களொடு முடியுமாறு போலத் தாமும் தம்மை முடிக்கும் சொற்களொடு முடிதலை உடைய, எ-று.

அங்ஙனம் முடியுங்கால் 'பெயரி னாகிய தொகையுமா ருளவே' (68) என்னுஞ் சூத்திரத்தான், தொகைச்சொல் இரு வகைய என்றும், அவற்றுள் பெயரும் பெயரும் தொக்கன ஒருசொல் நீர்மையவாய்ப் பயனிலை கொள்ளும் என்றும் கூறிய விதி ஒழிந்த இலக்கணங்கள் எல்லாம் ஈண்டுக் கொள்க. அவை, யானைக்கோடு என்னும் பெயரின் ஆகிய தொகை. யானைக்கோட்டைக் குறைத்தான் என உருபு ஏற்றலும், நிலம் கடந்தான், குன்றத்திருந்தான், என்னும் வினையின் ஆகிய தொகைகளும் ஒரு முற்றுச் சொல்லாய்ச் சாத்தன் என்னும் பெயர் கோடலும், மா ஊர்ந்து போயினான், குன்றத்திருந்து போயினான் என வினை எச்சச் சொல்லாய் நின்றலும், மா ஊர்ந்த சாத்தன், குன்றத்திருந்த சாத்தன் எனப் பெயரெச்சச் சொல்லாய் நின்றலுமாம். இவ்வினையின் ஆகிய தொகை, படுத்தல் ஓசையான் பெயராகிய வழிப் பயனிலை கோடலும் கொள்க. எழுத்தினுள் 'பெயரும் தொழிலும்' (132) என்னுஞ் சூத்திரத்துள் 'பெயரும் தொழிலும் பிரிந்து இசைத்த வழியும் பெயரும் பெயரும் ஒருங்கு இசைத்த வழியும் வேற்றுமை தொக்கு நிற்கும்,' என்ற லின், நிலங்கடந்தான், குன்றத்திருந்தான், எனப் பெயருந் தொழிலும் பிரிந்து இசைத்தவழியுந் தொகையாதல் ஆசிரியர்க்குக் கருத்தாயிற்று. இப்பெயரும் வினையுந் தொகுதல் உவமத் தொகைக்கும் வினைத்தொகைக்கும் கொள்க. இவை இருமொழித் தொடர். 'உயர்சொற்கிளவி' (27)

‘இடைச்சொற்கிளவி’ (161) ‘உரிச்சொற் கிளவி’ (161) என்புழி, உயர்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொல் என்னுந் தொகைச் சொற்கள் ஒரு சொல் நடையவாய், அவை கிளவி என்பதனொடு தொக்கு ஒரு சொல் நடையவாய், மேல் வந்து முடிப்பனவற்றொடு முடிந்தன. கற்சனைக்குவளை இதழ் என்றாற்போல்வனவும் அது.

இனி,

‘கரியமலர் நெடுங்கண் காரிகைமுன்’ (சிலப். 7-5) ‘முட்புற முதிர்கனி’ ‘பெடை மயில் உருவிற் பெருந்தகு பாடினி’ (பொருந. 47) ‘கன்னிப் பெண்ணாரமுதின்’ (சீவக. 24) எனச் செய்யுட்கண் பல தொகையும் விராய் வந்து, ஒரு சொல் நடையவாய், தம்மை முடிப்பனவற்றொடு முடிந்தன.

‘துடியிடை நெடுங்கண் துணைமுலைப் பொற்றொடி’ - இஃது அறு வகைத் தொகையும் ஒருங்கு தொக்கது. இனி, ‘கலனே தூணிப்பதக்கு, தொடியே கூச்சரை, பதினொன்றரை’ என அளவும் நிறையும் எண்ணும் ஒரு சொல் நடைய வாய் நின்றன. இப்பன்மொழித் தொகைக்கு முற்கூறிய முடிபுகளுங் கொள்க.

இனி, உம்மை எச்ச உம்மை ஆகலின், தொகையல் தொடர்மொழி களினும் ஒரு சொல் நடையவாய் முடிவன உள எனக் கொள்க. அவை, ‘யானை கோடுகூரிது, இரும்பு பொன்னாயிற்று, மன்று பாடவிந்தது, மக்களை உயர்திணை என்ப,’ என வரும். (24)

உயர்திணை உம்மைத்தொகை முடிபு

421. உயர்திணை மருங்கின் உம்மைத் தொகையீய
பலர்சொல் நடைத்தென மொழிமனார் புலவர்.

இஃது, உம்மைத் தொகைக்கு வழுவமைக்கின்றது.

(இ-ள்.) உயர்திணை மருங்கின் உம்மைத்தொகை - உயர்திணைப் பெயரிடத்துத் தொக்க உம்மைத்தொகையின் ஈறு, பலர் சொல் நடைத்து என மொழிமனார் புலவர் - பலரைச் சொல்லுஞ் சொல்லின் இறுதிபோலப் பன்மை உணர்த்தி நிற்கும் என்று கூறுவர் ஆசிரியர், எ-று.

(எ-டு.) கபிலபரணர், கபிலன் பரணன் என்பதில் கபிலன் என்னும் னகர ஈறு சந்தியான் கெட்டுக் கபிலபரணன் என நின்றவழி இருவராய் நின்றமையின், வந்தார் என்னும் பன்மையொடு முடிதல் வேண்டுதலின், ஆண்டு நின்ற ஒருமை ஈறு பன்மையொடு முடிதல் வழி என்று கருதி, னகர ஈறு ரகர ஈறாய் நிற்கும் என வழுவமைத்தார். ‘கல்லாட மாமூல சீத்தலைச் சாத்தனார்’ என்றாற்போல்வனவும் அது. இவை ஓசை பகுத்து இசைத்தலின், ஒரு சொல் லாய் ஒட்டாமை காண்க.

உயர்திணைப்பெயர் என்னாது, மருங்கின் என்றார், உயர்திணை விரவுப் பெயரும் அடங்குதற்கு. (25)

இன்ன என்னும் குறிப்பு மொழிகள்

422. வாரா மரபின வரக்கூறுதலும்
என்னா மரபின எனக்கூறுதலும்
அன்னவை எல்லாம் அவற்றவற்றியல்பான்
இன்ன என்னும் குறிப்புரை ஆகும்.

இது, தொகை அதிகாரம் விட்டு, மரபுவழுக் காக்கின்றது.

(இ-ள்.) வாரா மரபின வரக் கூறுதலும் - இயங்காதவற்றை இயங்கு வனவாகக் கூறுதலும், என்னா மரபின எனக் கூறுதலும் - சொல்லாதன வற்றைச் சொல்லுவனவாகச் சொல்லுதலுமாகிய, அன்னவை எல்லாம் - அத் தன்மையன எல்லாம், அவற்றவற்று இயல்பான் - அவ்வப் பொருள் களின் இயல்பு காரணத்தான், இன்ன என்னும் குறிப்புரை ஆகும் - 'இத் தன்மைய,' என்று சொல்லும் குறிப்பு மொழியாம், எ-று.

(எ-டு.) அந்நெறி ஈண்டு வந்து கிடந்தது, அம்மலை வந்து இதனொடு பொருந்திற்று எனவும், அவல் அவல் என்கின்றன நெல். மழை மழை என்கின்றது பைங்கூழ், எனவும் வரும். இவை வரவும் சொல்லும் உணர்த் தாது, இன்ன என்பதனைக் குறிப்பான் உணர்த்தியவாறு காண்க.

இனி, ஒன்றென முடித்தல் என்பதனான் 'கவவு அகத்திடும்' (357) என்றாற்போல அச்சொல்லின் பொருட்டொழிலை அச்சொல்மேல் ஏற்றிக் கூறுவனவும், 'ஆயிரம் காணம் வந்தது,' என்றாற்போல ஒருவனான் இயக்கப்பட்டதனைத் தான் இயங்கின்றாகப் பொருள் கூறுவனவும், 'நீலுண்துகிலிகை' என்றவழி நீலம் பற்றியதனை நீலம் உண்டதாக்கிப் பொருள் கூறுதலும், இப்பொருளை இச்சொல் சொல்லும்' என்றாற்போல வருவனவுங் கொள்க. (26)

இசைநிறை அடுக்கிற்கு வரையறை

423. இசைப்படு பொருளை நான்குவரம் பாகும்.

இது, முற்கூறிய இசைநிறை அடுக்கிற்கு வரையறை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இசைப்படு பொருளே நான்கு வரம்பு ஆகும் - முற்கூறிய ஒரு சொல் அடுக்கினுள் இசை நிறைத்தலான் படும் பொருண்மைக்கு வரும் அடுக்கு நான்காகிய எல்லை உடைத்தாம், எ-று.

(எ-டு.) 'பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ' என வரும். (27)

விரைசொல் அடுக்கிற்கு வரையறை

424. விரைசொல் அடுக்கே மூன்றுவரம் பாகும்.

இது, முற்கூறிய 'பொருளொடு புணர்தல்' அடுக்கிற்கு வரையறை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) விரைசொல் அடுக்கே மூன்று வரம்பு ஆகும் - முற்கூறிய ஒரு சொல் அடுக்கினுள் பொருளொடு புணர்தற்கண் விரைவு பொருட்பட அடுக்குவது மூன்றாகிய வரம்பை உடைத்து, எ-று.

(எ-டு.) தீத்தீத்தீ என வரும். அசைநிலை இரு முறை அல்லது அடுக்காமையின், அதற்குப் பேரெல்லை கூறாராயினார். ஒரு முறை வருவது அடுக்கு அன்மையின், ஒருசொல் அடுக்கு எனவே இருமுறை அடுக்கினமை பெறுதும். அவை பெறவே, தீத்தீ, படைபடை என விரைவு பொருளின் சிற்றெல்லை இருகால் அடுக்குதல் கொள்க. இஃது இசைப்படு பொருளுக்கும் ஒக்கும். விரைவிக்குஞ் சொல், விரை சொல். (28)

அசைநிலை அடுக்கு

425. கண்டீர் என்றா கேட்டீர் என்றா
சென்ற தென்றா போயிற் றென்றா
அன்றி அனைத்தும் வினாவொடு சிவணி
நின்றவழி அசைக்கும் கிளவி என்ப.

இது, வினைச்சொற்களுள் ஒரு சாரன அசையாம் என்கின்றது.

(இ-ள்.) கண்டீர் என்றா கேட்டீர் என்றா சென்றது என்றா போயிற்று என்றா அன்றி அனைத்தும் - கண்டீர் எனவும் கேட்டீர் எனவும் சென்றது எனவும் போயிற்று எனவும் வரும் அவ்வினைச்சொல் நான்கும், வினாவொடு சிவணி நின்றவழி அசைக்கும் கிளவி என்ப - வினாவொடு பொருந்தி நின்றவழி அசைநிலை அடுக்காம் என்று கூறுவர் புலவர், எ-று.

எனவே, வினாவொடு சிவணாதவழி வினைச்சொல்லே ஆம்.

ஒருவன் கூறிய கூற்றிற்கு உடம்படாதான், கண்டீரே கண்டீரே, கேட்டீரே கேட்டீரே என்றால், வினைச்சொற்பொருண்மையும் வினாப் பொருண் மையும் இன்றி நிற்கும்.

இது, வரையாது கூறினமையின், அடுக்காதும் வரும். ஏனையவும் ஏற்புழி அடுக்கியும் அடுக்காதும் வருமாயினும், அவை இக்காலத்து அரிய. (29)

இதுவும் அது

426. கேட்டை என்றா நின்றை என்றா
காத்தை என்றா கண்டை என்றா
அன்றி அனைத்தும் முன்னிலை அல்வழி
முன்னுறக் கிளந்த இயல்பா கும்மே.

இதுவும் அது.

(இ-ள்.) கேட்டை என்றா நின்றை என்றா காத்தை என்றா கண்டை என்றா அன்றி அனைத்தும் - கேட்டை எனவும் நின்றை எனவும் காத்தை எனவும் கண்டை எனவும் வரும் அம்முன்னிலை வினைச்சொல் நான்கும்,

முன்னிலை அல்வழி - முன்னிலைப்பொருளை உணர்த்தி நில்லாக்கால், முன்னுறக் கிளந்த இயல்பு ஆகும்மே - மேற்சொல்லப்பட்ட அசைநிலையாம், எ-று.

இவையுங் கட்டுரைக்கண் அடுக்கியுஞ் சிறுபான்மை அடுக்காதும் வந்து, ஏற்புழி அசைநிலையாய் நிற்கும். இவையும் இக்காலத்து அரிய. இவை சிறுபான்மை வினாவொடு வருதலுங் கொள்க. (30)

ஒருசார் வினைக்கு முற்றுக் குறியீடு

427. இறப்பின் நிகழ்வின் எதிர்வின் என்ற
சிறப்புடை மரபின் அம்முக் காலமும்
தன்மை முன்னிலை படர்க்கை என்னும்
அம்மூ விடத்தான் வினையினும் குறிப்பினும்
மெய்ம்மை யானும் ஈரிரண் டாகும்
அவ்வா நென்ப முற்றியல் மொழியே.

இது, வினைச்சொற்களுள் ஒரு சாரனவற்றிற்கு ஆட்சி வேண்டி அவற்றின் குணம் காரணமாகக்கொண்டு ஒரு குறியீடுதல் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) தன்மை முன்னிலை படர்க்கை என்னும் அம்மூவிடத்தான் - தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை என்று சொல்லப்பட்ட அம்முன்றிடத்தின் கண்ணும் வரும், மெய்ம்மையானும் - உயர்திணை அஃறிணை, விரவுத்திணை என்னும் மூவகைப் பொருள்தோறும், வினையினும் குறிப்பினும் ஈரிரண்டு ஆகும் என்ற அவ்வாறு மொழி - தெரிநிலை வினையானும் குறிப்பு வினையானும் இவ்விரண்டாய் வரும் என்று யான் முற்கூறிய அவ்வாறு வகைச் சொல்லை, இறப்பின் நிகழ்வின் எதிர்வின் என்ற சிறப்பு உடை மரபின் அம்முக்காலமும் இயல் முற்று என்ப - இறப்பு ஒன்றானும் நிகழும் சிறப்புடை மரபானும் நிகழ்வு ஒன்றானும் நிகழும் சிறப்புடை மரபானும் எதிர்வு ஒன்றானும் நிகழும் சிறப்புடை மரபானும் அம்முக்காலத்தும் நிகழும் சிறப்புடை மரபானும் இயலும் முற்றுச்சொல் என்று பெயர் கூறுவர் ஆசிரியர், எ-று.

'அம்ஆம்' (204) என்னுஞ் சூத்திரம் முதலாகப் 'பல்லோர் படர்க்கை' (229) என்னுஞ் சூத்திரம் இறுதியாக, மூவகை இடமும் மூவகைப் பொருளும் இருவகை வினையும் எடுத்து ஒதியவற்றை ஈண்டும் ஒதியது அனுவாதம் ஆயிற்று. ஆண்டு ஒதாது எஞ்சிநின்ற காலமும் குறியீடும் ஈண்டு ஒதியது இலக்கணமாயிற்று. முன்னர்க் 'குறிப்பினும் வினையினும்' (203) என்னுஞ் சூத்திரத்தின் காலமொடு வருஉம் வினைச்சொல் எல்லாம், என்றது, மூவகை வினைக்கும் பொதுவாய் நின்று ஒரோவொரு முற்று வினையும் முக்காலமும் பெற்றே வரும் என்னும் ஐயம் நிகழ்த்தின அதனை

ஒரோவொரு காலம் பெற்று வருவனவும் முக்காலமும் பெற்று வருவனவுமாய் நிற்கும் முற்று என ஐயம் அகற்றினார் இச்சூத்திரத்தான். எச்சங்கட்கு மேலிற் சூத்திரத்தான் ஐயம் அகற்றுப. மேல் 'பிரிநிலை வினை' (430) என்னுஞ் சூத்திரத்தான் எச்சங்கட்குக் குறியீடு கூறுகின்றார் ஆதலின், அதற்கு ஏற்ப முற்றிற்கும் குறியீடு கூறினார்.

இனி, அவை காலத்தொடு வருங்கால், நகர உகரம் இறந்த காலத்தாற் சிறந்தது. உம்மொடு வருஉம் கடதறவும், கடதற என்னும் அந்நான்கு ஊர்ந்த குன்றிய லுகரமும், அல்லும் பகரமும் மாறும் ஆவும் வவ்வும் ஆகிய பதின்முன்றும் எதிர்காலத்தாற் சிறந்தன. அம், ஆம், எம், ஏம், என், ஏனும், அன், ஆனும், அள், ஆளும், அர், ஆரும், அகரமும், தகர உகரமும் ஆகிய பதினான்கும் முக்காலத்தாற் சிறந்தன. முற்று இருபத்தொன்பதின் கண்டகர உகரம் வினைக்குறிப்பு ஆதலின், அதுவும் முக்காலத்தாற் சிறந்ததாம். ஆகத் தெரிநிலைமுற்று இருபத்தெட்டுங் காண்க.

யார் எவன் என்பனவோ எனின், அவையும் முப்பாற்கும் இருபாற்கும் பொதுவாகி இடம் உணர்த்தாவேனும், வினைக்குறிப்பு ஆகலின், முக்காலமும் உடைய என்று உணர்க.

இரு திணைக்கும் ஒதிய குறிப்புவினை பதினெட்டும் முக்காலமும் உடைய.

இனி, பொருள் உணர்த்தாது இடம் உணர்த்தும் முன்னிலையும் வியங்கோளமாகிய விரவு வினைமுற்றுக்களும், இடமும் பொருளும் உணர்த்தா விரவு வினைமுற்றுக்களும், பிரிபு வேறுபடுஉஞ் செய்தியவாய் நின்றலின், இடமும் பொருளும் உணர்த்திக் காலங் கொண்டே நிற்கும் என்று உணர்க.

இவற்றுள் ஐயும் ஆயும் இருவும் ஈரும் முக்காலத்தாற் சிறந்தன. இகரமும் மின்னும் வியங்கோளும் செய்மனவும் எதிர்காலத்தாற் சிறந்தன. செய்யும் என்பது நிகழ்காலத்தாற் சிறந்தது. இன்மை செப்பலும் வேறு என் கிளவியும் வினைக்குறிப்பு ஆதலின், முக்காலத்தாற் சிறந்தன.

இனி, விரவுவினையுள் வினையெச்சமும் பெயரெச்சமும் மேல் கூறுதும். இவை ஈரிரண்டு ஆங்கால் ஓர் ஈற்றின்கண்ணே கொள்க.

(எ-டு.) சென்றனன், கரியன் எனவும், சென்றது கரிது எனவும், சென்றனை, கரியை எனவும் வரும். ஈண்டுக் காலமுங் குறியீடும் கூறினா ரேனும், 'வந்தது கொண்டு வாராத துணர்த்தல்' என்னும் உத்தி பற்றி வினையி யலுள் காலமும் குறியீடும் விரித்து ஆசிரியர் எல்லாரும் உரையும் காண் டிகையும் கூறினார் என்று உணர்க. இவை முற்றி நிற்குமாறு 'அவற்றொடு வருவழி' (237) என்னுஞ் சூத்திரத்துள் கூறினார்.

மெய்ம்மையானும் என்றது, ஊரானோர் தேவகுலம் என்றாற்போலத் தொறு என்பதன் பொருட்டாய் நின்றது.

இச்சூத்திரத்திற் கூறியன எல்லாம் முற்றப்பெறுவனவுங் குறையப் பெறுவனவும் வினையியலுள் விரித்து ஒதியவற்றான் உணர்க. (31)

மேலதற்கு ஒரு புறனடை

428. எவ்வயின் வினையும் அவ்வியல்* நிலையும்.

இது, மேலதற்கு ஒரு புறனடை.

(இ-ள்.) எவ்வயின் வினையும் - மூன்றிடத்து வரும் வினையெச்சமும் பெயரெச்சமும், அவ்வியல் நிலையும் - அம்முற்று இயல்பிலே நிற்கும், எ-று.

என்றது, இறப்புப்பற்றி வருவனவும், இறப்பும் நிகழ்வும் பற்றி வருவனவும், எதிர்வுபற்றி வருவனவும், முக்காலமும் பற்றி வருவனவுமாம் என்றவாறு.

வினையெச்சங்களுள் உகரமும் ஊகாரமும் எனவும் முன்னும் கடையும் இறப்பும், புகரமும் பின்னும் இறப்பும் நிகழ்வும், இயரும் இயவும் இன்னுங் குகரமும் எதிர்வும், அகரமும் காலும் வழியும் இடமும் முக்காலமும் பற்றி வந்தவாறும்; பெயரெச்சங்களுள் உம் ஈறு நிகழ்வும் எதிர்வும், அகர ஈறு இறப்பும்பற்றி வந்தவாறுங் காண்க.

இருவகை எச்சத்திற்குங் 'காலமொடு வருஉம் வினைச்சொல் எல்லாம்' (203) என்ற பொதுவிதியான் முக்காலமும் ஒன்றற்கு வருமோ என்னும் ஐயம் நிகழ்ந்ததனை இச்சூத்திரத்தான் அகற்றினார். ஆசிரியர் அவற்றிற்கு ஒதிய வாசகங்களான் அவற்றிற்கு உரிய காலங்களும் உணர்த்தினாராலெனின், அவ்வாசகங்களாற் காலம் உணராதவையும் உளவாகலின் அவையும் விளங்குதற்கு ஈண்டுக் கூறினார் என்று உணர்க.

சேனாவரையர், வினை என்றது முதல்நிலை என்று பொருள் உரைத்து, அவையும் முற்றுச்சொற்போல முற்றி நிற்கும் என்றாராலெனின், அம் முதல்நிலை படுத்தல் ஓசையான் பெயர்த்தன்மைப்பட நிற்குமாறும், எடுத்தல் ஓசையான் முன்னிலை ஏவல் ஒருமை வினைமுற்றாய் நிற்குமாறும் 'இர் ஈர் மின்' (226) என்னுஞ் சூத்திரத்துள் கூறினாம்.

முற்று இலக்கணங் கூறுதற்கு இடையே இச்சூத்திரத்தான் எச்ச இலக்கணத்தைக் கூறினார், 'பருந்து விழுக்காடாக' மாட்டேறிற்று என்று கருதி. (32)

* (பாடம்) அவ்வயின்

வினைமுற்றுப் பெயரொடு முடிதல்

429. அவைதாந்,
தத்தங் கிளவி அடுக்குந வரினும்
எத்திறத் தானும் பெயர்முடி பினவே.

இது, முற்றுச்சொற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவைதாம் - முற்கூறிய முற்றுச்சொற்கள்தாம், தத்தங்கிளவி அடுக்குந வரினும் - தத்தமக்கு உரிய வாய்பாடுகள் பலவாய் அடுக்கி வரினும் (உம்மையான், அடுக்காது ஒன்றே வரினும்), எத்திறத்தானும் பெயர் முடிபின - எல்லாவற்றானும் பெயர்ச் சொல்லை முடிபாக உடைய, எ-று.

(எ-டு.) உண்டான் தின்றான் ஓடினான் பாடினான் சாத்தன், நல்லன் அறிவுடையன் செவ்வியன் சான்றோர்மகன் எனவும், வந்தான் வழி, கரியன் மால் எனவும் வரும்.

எத்திறத்தானும் என்றதனான், உண்டான் சாத்தன், சாத்தன் உண்டான் என முன்னும் பின்னும் பெயர் நின்றலும், 'நின்றான் இருந்தான் கிடந்தான்தன் கேள் அலறச் சென்றான் (நாலடி. 29). என அடுக்கிப் பெயர் வெளிப்படாது நின்றலும், 'முப்பஃதென்ப' (1) என அடுக்காது பெயர் வெளிப்படாது நின்றலுங் காண்க.

ஈண்டு இலேசான் கொண்டது முடிக்கும் பெயர் வெளிப்படாது நின்ற தற்கு என்றும், 'எவ்வயிற் பெயரும்' (69) என்னுஞ் சூத்திரத்தான் கொண்டது முடிக்கப்படும் பெயர் வெளிப்படாது நின்றதற்கு என்றும் உணர்க.

வேற்றுமைச் சொல் என வேறு ஒரு சொல்லின்றி முற்றும் எச்சமும் வேற்றுமையை விரிக்குமாறுபோல, எழுவாயும் பயனிலையும் என வேறொரு சொல்லின்றி எச்சமும் முற்றும் எழுவாயும் பயனிலையுமாய் நிற்குமென்றும் உணர்க.

முற்றுப் பெயர் கொண்டல்லது தாமாக முற்றி நிலலாமைக்குக் காரணம் 'அவற்றொடு வருவழி' (237) என்னுஞ் சூத்திரத்துள் கூறினாம்.(33)

எச்சங்கட்குப் பெயர் முதலியன

430 பிரிநிலை வினையே பெயரே ஒழியிசை
எதிர்மறை உம்மை எனவே சொல்லே
குறிப்பே இசையே ஆயீ ரைந்தும்
நெறிப்படத் தோன்றும் எஞ்சுபொருட் கிளவி.

இது, முற்கூறிய எச்சச்சொற்கட்கு முடிபு கூறுவான், அவற்றின் பெயரும் முறையுந் தொகையுங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) நெறிப்படத்தோன்றும் - முன்னர் எடுத்துஓதிய இடங்களிலே முறைமைப்படத் தோன்றும், பிரிநிலை வினையே பெயரே ஒழியிசை எதிர்மறை உம்மை எனவே சொல்லே குறிப்பே இசையே ஆயிரைந்தும் - பிரிநிலை முதல் இசை ஈறாகிய அப்பத்தும், எஞ்சு பொருட்கிளவி - எச்சச்சொல் என்று பெயராம், எ-று.

எஞ்சி நிற்பதொரு பொருளையுடைய சொல்லெனவே, எச்சச் சொல் என்று பெயராயிற்று. இப்பத்தோடும் எச்சம் என்பதனைக் கூட்டுக. இவற்றுள் பிரிநிலை எச்சம் முதலிய ஏழும் எச்சச்சொல் வந்து முடித்தலை உடைய; ஏனைய மூன்றும் அச்சொல் வந்து முடியா என்று உணர்க.

வினையெச்சமும் பெயரெச்சமும் வினைச்சொல் ஒழிபு; ஏனைய இடைச்சொல் ஒழிபாம். (34)

பிரிநிலை எச்சத்திற்கு முடிபு

431 அவற்றுள்,

பிரிநிலை எச்சம் பிரிநிலை முடிபின.

இது, முறையே பிரிநிலை எச்சத்திற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவற்றுள் - முற்கூறிய பத்தனுள், பிரிநிலை எச்சம் - ஏகாரமும் ஓகாரமுமாகிய பிரிநிலை எச்சங்கள், பிரிநிலை முடிபின - பிரிக்கப்பட்ட பொருள்மேல் வருஞ் சொல்லையே தமக்கு முடிபாக உடையவாம், எ-று.

(எ-டு.) அவனே கொண்டான், அவனோ கொண்டான், எனப் பிரிக்கப்பட்ட சுட்டுப்பெயரின் வினைகொண்டு முடிந்தன. இடைச் சொற்குத் தமக்கு இயல்பின்மையின், சோற்றைப் பசித்துண்டான் என்றாற்போல அவன் என்னுஞ் சுட்டுப்பெயரும் இடை நின்ற ஏகார ஓகாரமும் கொண்டான் என்பதனொடு முடிந்தன. அன்றி, அவன் என்பது கொண்டான் என்பதனொடு முடிய, ஏகார ஓகாரங்கள் பிறர்கொண்டிலர் என்பதனொடு முடிந்தன என்றல் பொருத்தம் உடைத்தெனின், வினையெச்சமும் பெயரெச்சமும் ஒழித்து இடைச்சொல்லான் வரும் எச்சங்கள் பொருள் தருமாறு இடைச்சொல் ஒத்தினுள் கூறி, ஈண்டு அவற்றிற்கு முடிபுசொற் கூறுகின்றாராதலின், கொண்டான் என்னுஞ் சொல் வந்து அவ்வெச்சங்களை முடித்தால் அல்லது 'பிறர் கொண்டிலர்' என்னும் பொருண்மை முடிபு தோன்றாது ஆதலின், கொண்டான் என்பதே முடிக்குஞ் சொல்லாய் நிற்பப் பிறர் கொண்டிலர் என்னும் பொருண்மை முடிபு தோன்றிற்று என்றலே பொருத்தமுடைத்து என்று கோடும். அன்றியும், மும்மை எச்சத்திற்கு உள்நின்ற பொருண்மை முடிபு முன்னர்க் கூறி, அதனை நீக்கிச் சொன்மை முடிபு ஈண்டுக் கூறுகின்றதனானும், இஃதே ஆசிரியர் கருத்தென்று உணர்க. (35)

வினையெச்சத்திற்கு முடிபு

432 வினையெஞ்சு கிளவிக்கு வினையுங் குறிப்பும்
நினையத் தோன்றிய முடிபா கும்மே
ஆவயிற் குறிப்பே ஆக்கமொடு வருமே.

இது, வினையெச்சத்திற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வினையெஞ்சு கிளவிக்கு வினையும் குறிப்பும் நினையத் தோன்றிய முடிபாகும் - வினையெச்சத்திற்குத் தெரிநிலை வினையுங் குறிப்பு வினையும் ஆராயத் தோன்றிய முடிபுசொல்லாம்; ஆவயின் குறிப்பே ஆக்கமொடு வருமே - ஆண்டுக் குறிப்புமுற்று ஆக்கவினையொடு வரும், எ-று.

(எ-டு.) உழுது வந்தான், மருந்து உண்டு நல்லன் ஆயினான் என வரும். நினைய என்றதனான், உழுது வந்தவன், உழுது வருதல் எனத் தொழிற்பெயரொடும், வினைப்பெயரொடும் முடிதலுங் கொள்க.

‘ஈண்டு இவ்வினையெச்ச முடிபு கூறுகின்றவர், வினையியற்கண் ‘முதனிலை மூன்றும்’ (232) என்னுஞ் சூத்திரம் முதலிய மூன்று சூத்திரத்தான் வினையெச்சத்திற்கு முடிபு கூறியது என்னை எனின், ஈண்டுக் கூறிய பொது விதிக்கு ஆண்டு மூன்று சூத்திரத்தானும் மூவகையாகச் சிறப்பு விதி கூறினார், ‘எதிரது போற்றல்’ (பொ. 656) என்னுந் தந்திர உத்தியான் என்க.

இனி,

‘வேங்கையுங் காந்தளும் நாறி

ஆம்பல் மலரினும் தான்தன் ணியளே.’

(குறுந். 84)

‘வில்லக விரலிற் பொருந்தியவன்

நல்லகம் சேரின் ஒருமருங் கினமே.’

(குறுந். 370)

என்றாற்போல்வன பிறவும் ஆக்கம் விரிந்து அல்லது பொருளுணர்த்தாமை உணர்க. (36)

பெயரெச்சத்திற்கு முடிபு

433. பெயரெஞ்சு கிளவி பெயரொடு முடிமே.

இது, பெயரெச்சத்திற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) பெயரெஞ்சு கிளவி பெயரொடு முடிமே - பெயரெச்சம் பெயர்ச்சொல்லொடு முடியும், எ-று.

(எ-டு.) உண்ணும் சாத்தன், உண்ட சாத்தன் என வரும்.

ஈண்டுப் பெயரொடு முடியும் என்ற பொது விதிநோக்கி, ‘நிலனும் பொருளும்’ (236) என்னுஞ் சூத்திரத்தான் இப்பெயர்தாம் பொருள் வகையான் ஆறு வகையவாம் என்று ‘எதிரது போற்றல்’ (பொ. 665) என்னும் உத்தியாற்கூறினார். (37)

ஒழியிசை எச்சத்திற்கு முடிபு

434. ஒழியிசை எச்சம் ஒழியிசை முடிபின.

இஃது, ஒழியிசை எச்சத்திற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஒழியிசை எச்சம் ஒழியிசை முடிபின - மன்னுந் தில்லும் ஓகாரமுமாகிய ஒழியிசை எச்சம் மூன்றும் அவ்வொழியிசைப் பொருள் மேல் வருஞ் சொல்லையே தமக்கு முடிபாக உடைய, எ-று.

(எ-டு.) கூரியதொரு வாள்மன், என்பது திட்பம் இன்று என்பதனொடும், 'வருகதில் அம்ம' (அகம். 276-7) என்பது வந்தால் இன்னது செய்வேன் என்பதனொடும் முடியும். ஆண்டுப் பொருண்மை முடிபு கூறினார், ஈண்டுப் பொருண்மையை உணர்த்தும் சொன்மை முடிபு கூறினார்.

கொளலோ கொண்டான் என்பது கொண்டான் என்பதனொடு முடியும். அது, கொண்டுய்யப்போமாறு அறிந்திலன் என்பதனொடு முடிந்தது எனின், கொண்டான் என்பது வந்து முடியாக்கால் அப் பொருண்மை முடிபு தோன்றாமை உணர்க. (38)

எதிர்மறை எச்சத்திற்கு முடிபு

435. எதிர்மறை எச்சம் எதிர்மறை முடிபின.

இஃது, எதிர்மறை எச்சத்திற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) எதிர்மறை எச்சம் எதிர்மறை முடிபின - 'மாறுகோள் எச்சம்' என்ற ஏகாரமும் (எ. 275) ஓகாரமும் (எ. 290) உம்மையுமாகிய எதிர்மறை எச்சம் மூன்றும் எதிர்மறைப் பொருளை உணர்த்துஞ் சொல்லை முடிபாக உடைய, எ-று.

(எ-டு.) யானே கொள்வேன், யானோ கொள்வேன், சாத்தன் வரலும் உரியன் என அவ்விடைச் சொற்களின் பின்னர் நின்ற சொற்கள் அவற்றை முடித்தலாற் கொள்ளேன், கொள்ளேன், வாராமையும் உரியன் என்னும் பொருண்மை முடிபு தோன்றியவாறு காண்க. (39)

உம்மை எச்சத்திற்கு முடிபு

436. உம்மை எச்சம் இருவீற் றானும்

தன்வினை ஒன்றிய முடிபா கும்மீ.

இஃது, உம்மை எச்சத்திற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இரு வீற்றானும் - ஒன்றற்கொன்று முடிவனவும் முடிப்பனவுமாகிய இரண்டு கூற்றின்கண்ணும் வரும், உம்மை எச்சம் தன் வினை - உம்மை எச்சங்களை முடிக்குந் தன்னுடைய வினைச்சொற்கள், ஒன்றிய

முடிபாகும் - ஓர் உம்மைக்குப் பொருந்திய வினையே மற்றை உம்மைக்கும் முடிபாய் வரும், எ-று.

(எ-டு.) 'சாத்தனும் வந்தான் கொற்றனும் வந்தான்,' என எதிரது தழீஇய உம்மைக்கு முடிபாய வினையே இறந்தது தழீஇயதற்கும் முடிபு ஆயிற்று.

'சாத்தனும் வந்தான்; கொற்றனும் வரும்,' என்பதாஉம் ஒன்றிய முடிபாம்; 'கொற்றனும் உண்டான்' என்றால், ஒன்றிய முடிபாகாது.

எனவே, எச்சப்பொருட்கும் உம்மையை முடிபாகக் கூறாது அதனொடு தொடர்ந்த வினை முடிபாமாறு கூறவே, உண்ணின்ற பொருள் முடிபு கூறாது சொல் முடிபு கூறுதலே ஆசிரியர் கருத்தாயிற்று. ஆகவே, முற் கூறியவற்றிற்குச் சொல்முடிபே கூறினாராயிற்று. 'வேங்கையும் ஒள்ளினர் விரிந்தன, நெடுவெண் டிங்களும் ஊர்கொண்டன்றே' (அகம். 2 : 16, 17) என்பது, இணர் விரிதலும் ஊர்கோடலும் மணஞ் செய்யும் காலங் குறித்தலின், அவை ஒரு வினையே ஆம்.

இனி, எஞ்சுபொருட்கிளவி செஞ்சொல் ஆயவழியும் தன்வினை கோடல் 'தன்னினம் முடித்த'லாற் கொள்க. அது, 'சாத்தன் வந்தான் கொற்றனும் வந்தான், வரும்' என்பதாம். (40)

எச்சவும்மையது கால மயக்கம்

437. தன்மேற் செஞ்சொல் வருஉங் காலை
நிகழுங் காலமொடு வாராக் காலமும்
இறந்த காலமொடு வாராக் காலமும்
மயங்குதல் வரையார் முறைநிலை யான.

இதுவும் அவ்வெச்சவும்மையது கால மயக்கம் கூறுகின்றது.

தன்மேற் செஞ்சொல் வருஉங்காலை - அவ்வும்மை எச்சத்தின் முன்னர் முடிக்குஞ் சொல் உம்மைஇல் சொல்லாய் வருங்காலத்து, நிகழும் காலமொடு வாராக் காலமும் - நிகழ்காலத்தோடு எதிர்காலமும், இறந்த காலமொடு வாராக் காலமும் - இறந்த காலத்தோடு எதிர்காலமும், மயங்குதல் வரையார் முறைநிலையான - மயங்குதலை நீக்கார் அவ்வாறு மயங்கும் முறைமைக்கண், எ-று.

(எ-டு.) கூழ் உண்ணாநின்றான் சோறும் உண்பன், கூழ் உண்டான் சோறும் உண்பன் என வரும். 'முறைநிலை' என்றதனான், சிறுபான்மை நிகழ் வோடு இறப்பும் மயங்குதல் கொள்க. கூழ் உண்ணாநின்றான் சோறும் உண்டான் என வரும். (41)

எனவென் எச்சத்தின் முடிபு

438. எனவென் எச்சம் வினையொடு முடிமீ.

இஃது, எனவென் எச்சம் ஆமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) எனவென் எச்சம் - முன்னர் வினையுங் குறிப்பும் இசையும்து பண்பும் எனக் கூறிய நால்வகையவாகிய எனவென் எச்சம், வினையொடு முடிமே - தெரிநிலைவினையொடுங் குறிப்புவினையொடும் முடியும், எ-று.

செய்தென என்னும் 'வினையெச்ச என' வினைகோடல் முற்கூறினார். எண் எனவும் பெயர் எனவும் வினை கொள்ளா. எனவே, என என்னும் இடைச்சொல் எழு வகையது ஆயிற்று.

(எ-டு.) கார் வருமெனக் கருதி நொந்தாள், துண்ணெனத் துடித்தது, ஒல்லென ஒலித்தது, காரெனக் கறுத்தது என நான்கனுள் இருவகை வினையுங் காண்க. (வினையடி, உறியடி)

என்று என்பதற்கும் இவ்விதி ஒக்கும். கொள்ளென்று கொண்டான், 'மலைவான் கொள்ளென் றுயர்பலி தூஉய்' (புறம்.143:1) என்பன, 'கொள்ளென்று சொல்லிக்கொண்டான்,' எனவும், 'மலைவான் கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்லி' எனவும் பொருள் தருதலின், சொல்லெச்சமுடாம். (42)

ஏனை எச்சங்கட்கு முடிபு வேற்றுமை

439. எஞ்சிய மூன்றும் மேல்வந்து முடிக்கும்
எஞ்சுபொருட் கிளவி இலவென மொழிப.

இஃது, ஏனை எச்சங்கட்கு முடிபு வேற்றுமை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) எஞ்சிய மூன்றும் - ஒழிந்த சொல் எச்சமுங் குறிப்பு எச்சமும் இசை எச்சமுமாகிய மூன்றும், மேல் வந்து முடிக்கும் எஞ்சு பொருட் கிளவி இல என மொழிப - ஒழிந்த எச்சங்கள் போலத் தமக்குமேல் வேறாய் வந்து தம்மை முடிக்கும் எஞ்சிய பொருட் கிளவியை உடைய அல்ல என்று கூறுவர் ஆசிரியர், எ-று.

எனவே, பிற சொல்லை அவாவி நின்றாலும், அவை வந்து முடியாமல், தாமே அவற்றைக் கூறி நிற்குமாயின. அவை மேல் காட்டுதும். 'சொல்லை எச்சமாக உடைய சொல்' எனவும், 'குறிப்பின்கண் தோன்றிய எச்சம்' எனவும், 'இசையின்கண் தோன்றிய எச்சம்' எனவும் விரிக்க. (43)

குறிப்பெச்சமும் இசையெச்சமும் முடியுமாறு

440. தத்தங் குறிப்பின் எச்சம் செப்பும்.

இது, குறிப்பெச்சமும் இசையெச்சமும் முடியுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) எச்சம் - சொல்லெச்சம் ஒழிந்த இருவகை எச்சங்கள், தத்தம் குறிப்பின் செப்பும் - தம்மைக் கூறுவோர் தம்முடைய குறிப்புக்களானே தம்முடைய எஞ்சு பொருளைத் தாமே கூறி நிற்கும், எ-று.

(எ-டு.) 'கற்கறிக்க நன்கு அட்டான்,' என்றால், 'தீங்கு அட்டான்,' என்னுங் குறிப்பு, தோன்றிய எஞ்சு பொருளினைத் தானே கூறி நின்றது.

'வயிறு மொடுமொடுத்தது,' என்றால், இசையிற் குறிப்பாகிய 'உண்ண வேண்டா,' என்னும் எஞ்சு பொருளைத் தானே கூறி நின்றது. இவ்விசையிற் குறிப்பு வயிற்றின்கண்ணும் கொள்க.

இனி, பிற சொல் வாராது தம்மைத்தாமே முடிக்கும் என்று, 'விண்ணென விணைத்தது, ஒல்லென ஒலித்தது,' என்பன காட்டினாரால் **உரையாசிரியர்** எனின், அவை தம்மைத்தாமே முடியாமல், 'அது விண்ணென வீங்கிற்று, ஒல்லென ஓடிற்று,' எனப் பிறசொல் வந்து முடித்தலும் அவற்றிற்கு ஏற்குமாகலானும், அவை என என்னும் இடைச்சொல்லாக லானும், அவற்றைக் கொண்டால், 'காரெனக் கறுத்தது,' என்னும் பண்பும் கோடல் வேண்டுமாகலானும் அது போலி உரையாம்.

இனி, **சேனாவரையர்** குறிப்பெச்சத்திற்கு 'இளைதாக முண்மரம் கொல்க' (குறள். 879) என்னுங் குறள் வெண்பாவும், இசையெச்சத்திற்கு 'அகர முதல்' (குறள். 1) என்னுங் குறள் வெண்பாவும் காட்டினாராலெனின், அவர் காட்டின குறிப் பெச்சஞ் செய்யுளிலக்கணங் கூறுகின்ற செய்யுளியற் 'சொல்லொடும் குறிப்பொடும்' (206) என்னுஞ் சூத்திரத்தான் பல சொல் தொடர்ந்ததொரு செய்யுள் முடிந்தக்கால் வரும் என்று கொண்ட குறிப்பெச்சமாகலின், அதனைச் சொல்லிலக்கணத்திற் கூறுகின்ற குறிப்பெச்சத்திற்குக் காட்டினால் ஆண்டைக் குறிப்பெச்சத்திற்கு வேறு பொருள் இன்றாமாகலானும், அவர் இசையெச்சம் என்ற 'அகர முதல்' (குறள். 1) என்பதன்கண் 'அதுபோல' என விரிந்த உவமச்சொல் ஒன்றற்குத் துணியுமாறு விரியாது, இரண்டற்கும் பொதுவாய் வேறுபட வந்த உவமத்தின் பாற்படுதல் அல்லது இசையாற் பிறவாமையானும் அவை பொருந்தாமை உணர்க.

(44)

சொல்லெச்சத்திற்கு முடிபு

441. சொல்என் எச்சம் முன்னும் பின்னும்
சொல்லள வல்ல தெஞ்சுதல் இன்றே.

இது, சொல்லெச்சத்திற்கு முடிபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) என் எச்சம் - என் என்கின்ற எச்சமானது, சொல் அளவு அல்லது - சொல் என்னும் முதனிலை மாத்திரை தன்னுள்ளேயே எஞ்சி நின்றல் அல்லது, சொல் முன்னும் பின்னும் எஞ்சுதலின்று - செய்யுளியலிற் கூறுஞ் சொல்எச்சம்போல ஒரு சொல் செய்யுட்கு முன்னும் பின்னும் எஞ்சி நின்றல் இல்லை, என்று.

என் என்னும் இடைச்சொற்கண்ணே சொல் என்பது தோன்று தலின். 'என் எச்சம்' என்றார். என் என்பது சொல்லை ஒழிபாக நின்றலின், முன்னர்ச் 'சொல் எச்சம்' என்றார். 'வினையெனப் படுவது' என்றது, 'வினை

யென்று சொல்லப்படுவது' என்று பொருள் தந்த இடத்து என் என்னும் எச்சம்தான் அவாவுதலின், இடையே நின்ற 'சொல்' என்னும் முதனிலைக்குத் தன் ஈற்றில் நின்ற செயவெனெச்சத்தை உணர்த்தும் அகரத்தை ஏற்பித்து நின்றவாறு காண்க. 'நளியென் கிளவி' (323) என்றது, 'நளியென்று சொல்லுஞ் சொல்' என்று பொருள்தந்த இடத்தும் என் என்னும் எச்சம் தான் அவாவுதலின், இடைநின்ற சொல் என்னும் முதனிலைக்குத் தன் ஈற்றில் நிற்கும் செய்யும் என்னும் எச்சத்தை உணர்த்தும் உம் என்பதனை ஏற்பித்து நின்றவாறு காண்க. 'தாவென நின்றான்,' என்பது, 'தாவென்று சொல்லி நின்றான்,' என எனவென் எச்சம் சொல்லி என்னும் வினைகொண்டு நின்றது. இது சொல் லெச்சம் அன்று. இங்ஙனம் எச்ச ஈறுகளை ஏற்றலின், சொல் என்பது முதனிலை ஆயிற்று. என் என்பதற்கும் சொல் என்பதற்கும் இடைநின்ற றகர உகரம் அவ்விரண்டனையுங் கூட்டுதற்கு வந்து நின்றது. 'எழுத்தெனப் படுப' (எ. 1), 'பெய ரெனப் படுப' (சொ. 162), 'இடையெனப் படுப' (சொ. 251) எனவும், 'இலமென் கிளவி' (எ. 316), 'முழுதென் கிளவி' (சொ. 326), 'கடியென்கிளவி' (சொ. 383), 'மீனென்கிளவி' (எ. 339), 'தேனென் கிளவி' (எ. 340) எனவும் வருவனவெல்லாம் இக்கூறியவாறே வந்த சொல்லெச்சம்.

இனி, செய்யுட்கண் வருஞ் சொல் எச்சமாயின், 'எமக்கு' என,

'கல்கெழு கானவர் நல்குறு மகள்

மருந்தெனின் மருந்து: வைப்பெனின் வைப்பு.'

(குறுந். 71)

என்புழி முன்னும்,

'குன்றம்

குருதிப் பூவின் குலைக்காந் தட்டே'

(குறுந். 1)

என்புழி, யாம் காந்தட்டூவான் குறைவிலம், எனப் பின்னுங் கூற்று சொல் எச்சமாய் நிற்குமாறு உணர்க. இதற்கு விதி,

'சொல்லொடும் குறிப்பொடும் முடிவுகொள் இயற்கை

புல்லிய கிளவி எச்சம் ஆகும்.'

(செய். 206)

என்னுஞ் சூத்திரம் என்று உணர்க.

இனி, 'உயர்திணை என்மனார்' என்பதற்கு ஆசிரியர் என வரும்பெயர் சொல்லெச்சம் என்று உதாரணம் காட்டினால், அது பொருந்தாது. சூத்திரஞ் செய்யுளாதலானும், அதுதான் முற்றுச்சொற்குப் பெயர் தோன்றாமலும் நிற்கும் என்று முற்கூறியதாகலானும் இது சொல்லெச்சம் ஆகாமை உணர்க. (45)

இடக்கர் அடக்கல்

442. அவையல் கிளவி மறைத்தனர் கிளத்தல்.

இது, மரபு வழக்காக்கின்றது.

(இ-ள்.) அவையல் கிளவி - நன்மக்களிடைக் கூறப்படுவது அல்லாத சொல்லினை, மறைத்தனர் கிளத்தல் - அவ்வாய்பாடு மறைத்துப் பிற வாய்பாட்டான் கூறுக, எ-று.

(எ-டு.) 'ஆன்முன் வருஉம் ஈகார பகரம்' (எ. 233), கண்கழீஇ வருதும், கருமுக மந்தி, செம்பின் ஏற்றை, 'புலிநின்* றிறந்த நீரல் ஈரத்து' (நற். 103) என வரும். ஈகார பகரம் என்றது, ஓர் உயிர்மெய் எழுத்தாகக் கூறின் அவையல் கிளவியாம் என்று உயிரும் மெய்யுமாகப் பிரித்து அவ்வுயிர்மெய் எழுத்தையே கூறியது. ஒழிந்தன, அவ்வாறன்றி, அவையல் கிளவிப் பொருளைப் பிற சொல்லான் உணர்த்தினவேனும் அப்பொருளையே உணர்த்தி நின்றலின், அதனைப் பிறிதோராற்றான் மறைத்தனவேயாம்.

தகுதியாவது, செத்தான் எனப் பெரும்பான்மை வழங்கப்பட்டன, தகுதி நோக்கித் 'துஞ்சினான்' (நாலடி. 21) எனச் சிறுபான்மை வழங்கப்பட்டு நிற்கும் : அவையல் கிளவியாவது, இழிந்தோர் கூறும் இழிசொற்களை நன்மக்க ளிடை மறைத்துக் கூறப்படும். இஃது, இரண்டற்கும் வேற்றுமை; இங்ஙனம் மறைத்துக் கூறாக்கால் வழுவாதல் கருதி, வழுவமைத்தார். இது, 'பொருளிடையிடுதல்' (பொ. 656) என்னுந் தந்திரவுத்தி (46)

* (பாடம்) களிறுநின்

மேலதற்கு ஒரு புறனடை

443. மறைக்குங் காலை மரீஇய தொராஅல்.

இது, மேலதற்கு ஒரு புறனடை.

இ-ள். மறைக்குங்காலை - அவ்வவையல் கிளவியை மறைத்துக் கூறுங்கால், மரீஇயது ஒராஅல் - மேல்தொட்டு மரீஇ வழங்கியதனை மறைத்தலை நீக்குக, எ-று.

(எ-டு.) 'மெழுகும் ஆப்பிகண் கலுழ்நீ ரானே,' (புறம். 249 : 14) 'ஆப்பி நீர் எங்கும் தெளித்துச் சிறுகாலை', யானை இலண்டம், யாட்டுப் பிழக்கை என வரும். தன் பொருள்மேல் நில்லாது அணிகுறித்து நின்ற 'பகல்கான் றெழுதரு பல்கதிர்ப் பரிதி' (பெரும்பாண். 2) என்றாற் போல்வன தம் பொருளை உணர்த்துங்கால் மறைத்துக் கூறப்படுமாறு உணர்க. (47)

இரப்பு உணர்த்துஞ் சொற்கள்

444. ஈதா கொடுவெனக் கிளக்கும் மூன்றும்

இரவின் கிளவி ஆகிடன் உடைய.

இஃது, ஒரு பொருள்மேல் வரும் ஈ, தா, கொடு என்னும் பல சொற்கு மரபு வேறுபாடு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஈ தா கொடு எனக் கிளக்கும் மூன்றும் - ஈ, தா, கொடு என்று முன்னின்றானை நோக்கிக் கூறுஞ் சொற்கள் மூன்றும், இரவின் கிளவி

ஆகுஇடன் உடைய - ஒருவன் ஒன்றை இரத்தற்கண் வருஞ் சொல்லாம்
இடமுடைய, எ-று.

'ஈச்சிறகு' (நாலடி. 41) எனவும், 'தாவில் நன்பொன்' (அகம். 212 : 1)
எனவும், 'கொடுங்கோல்' (சிலப். 23 : 111) எனவும் இவை பிற பொருளையும்
உணர்த்துதலின், ஆகிடன் உடைய என்றார்.

இவை மூன்றும் இல்லென இரப்போர்க்கும், இடனின்றி இரப்
போர்க்கும், தொலைவாகி இரப்போர்க்கும் உரிய (கலி. 2) என்று உணர்க.
(48)

ஈ என்பதன் மரபு

445. அவற்றுள்,
ஈயென் கிளவி இழிந்தோன் கூற்றே.

இது, முதலதன் மரபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவற்றுள் ஈ என் கிளவி - முற்கூறிய மூன்றனுள் ஈ என்னுஞ்
சொல், இழிந்தோன் கூற்று - இரக்கப்படுவானின் இழிந்த இரவலன் அவனை
இரக்குங்கால் கூறுங் கூற்றாம், எ-று.

(எ-டு.) 'பெருமா! எனக்கொரு பிடிசோறீ' எனவும், 'ஈயென இரத்
தலோ அரிதே நீயது' (புறம். 154 : 8) எனவும் இவ்விரண்டும் தன்மையும்
முன்னிலையும் பற்றி வந்தன.

'சிறியகட்பெறினே எமக்கீயும் மன்னே!' (புறம். 235 : 1) என்றது
உளப்பாட்டுத் தன்மையும் படர்க்கையும் பற்றி வந்தது. 'இவற்சீத்
துண்மதிகளளே.' (புறம். 290 : 1) என் புழியும் இவன் என்பது முன்னிலையும்
படர்க்கையும் என்று உணர்க. (49)

தா என்பதன் மரபு

446. தாவென் கிளவி ஒப்போன் கூற்றே.

இஃது, இரண்டாவதன் மரபு கூறுகின்றது.

இ - ள் தா என் கிளவி - தன்மை முன்னிலைக்கு உரிய தா என்னுஞ்
சொல், ஒப்போன் கூற்று - இரக்கப்படுவானோடு ஒக்கும் இரவலன் அவனை
இரக்குங்கால் கூறும் கூற்றாம், எ-று.

(எ-டு.) எனக்குச் சோறு தா என வரும். 'மாணலம் தாவென வகுத்தற்
கண்ணும்' (தொல். பொ. 150) எனவும், 'என்னலம் தாராய்' (கலி. 128 : 10, 11)
எனவும், கொடு போல வருவன, கொடுப்பான் பொருளாய்க்
கொள்வான்கண் செல்லாதனவற்றை இரந்தன வாம்.

'ஒப்போன் கூற்று என்றாரேனும், சிறுபான்மை வலியாற்கொள்ளு
மிடத்தும் தா என்பது வரும் எனக் கொள்க.

'நின்னது தாவென நிலைதளரக்,
குரங்கன்னபுன் குறுங்கூளியர்
பரந்தலைக்கும் பகையொன்றென்கோ!'

(புறம். 136 : 12 - 14)

என வரும்.

(50)

கொடு என்பதன் மரபு

447. கொடுவென் கிளவி உயர்ந்தோன் கூற்றே.

இது, மூன்றாவதன் மரபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) கொடு என் கிளவி - கொடு என்னும் படர்க்கையாகிய முதலிலைச்சொல், உயர்ந்தோன் கூற்று - இரக்கப் படுவோனின் உயர்ந்த இரவலன் அவனை இரக்குங்கால் கூறும் கூற்றாம், எ-று. (51)

(எ-டு.) இவற்கு ஊண் கொடு என வரும்.

கொடு என்பது தன்மையிலும் வருதல்

448. கொடுவென் கிளவி படர்க்கை யாயினும்

தன்னைப் பிறன்போற் கூறுங் குறிப்பின்

தன்னிடத் தியலும் என்மனார் புலவர்.

இது, கொடு என்பதற்கு இடவழு அமைக்கின்றது.

(இ-ள்.) தன்னைப் பிறன்போலாயினும் கூறும் குறிப்பின் கொடு என் கிளவியும் - இரப்போர் பலருந் தம்மில் ஒருவனைக் காட்டி இவற்குக் கொடு எனத் தம்மைப் பிறரைப் போலாயினும் கூறி இரக்குங் கருத்தினாற் கூறப்படுங் கொடு என்னுஞ் சொல்லும், தன்னைப் பிறன்போலாயினும் கூறும் குறிப்பின் படர்க்கைக் கிளவியும் - கூறுகின்றார் பலருந் தம்மைப் பிறரைப் போலாயினும் கூறுங் கருத்தினாற் கூறப்படும் படர்க்கைச் சொற்களும், தன்னிடத்து இயலும் என்மனார் புலவர் - இவ்விரண்டுந் தன்மை இடத்திற்கு உரியவாய் நடக்கும் என்று கூறுவர் புலவர், எ-று.

(எ-டு.) இவற்கு ஊண் கொடு என வரும். அங்ஙனஞ் சொல்லுவானோ, பெருஞ்சாத்தன் தந்தை; சொல்லப்படுவானோ, பெருஞ்சாத்தன் தாய்.

இந்நான்கு சூத்திரத்தானும் ஆண்பால் உரிமையாற் கூறினாரேனும், அது முப்பாற்கும் உரித்தாமாறு மேலே உணர்க.

சேனாவரையர், கொடு என்பது தானே தன்னைப் பிறன்போல் கூறும் குறிப்பினையும் உணர்த்தும் என்று, அவற்குச் சாந்து கொடு, என்பது உதாரணங் காட்டினாராலெனின், கொடு என்பது கொடுப்பதொரு பொருளை ஏற்றற்குரிய நான்கன் உருபு வந்தால் அதனை முடித்தற்கு வந்த சொல்லாதலின், அவற்கு, இவற்கு, உவற்கு என்னுஞ் சொற்களை அவாய், அவற்றை முடித்தேநின்றல்வேண்டும்; வேண்டவே, அவற்குக் கொடு என்பது

‘ஏனை இரண்டும்’ (30) என்புழிக் கூறியதாம். எனக்குக் கொடு, என்பது தன்னைப்பிறன்போற் கூறுங் குறிப்பு இல்லாததாயிற்று. ஆதலான், தன்னைப் பிறன்போற் கூறுங் குறிப்பிற்றாய் வழுவமைதியும் ஏற்று நிற்பது இவற்குக் கொடு என்னும் உதாரணமே ஆயிற்று என்க. (52)

ஒருசார்ச் சொற்களின் வழுவமைதி

449. பெயர்நிலைக் கிளவியின் ஆஅ குநவும்
திசைநிலைக் கிளவியின் ஆஅ குநவும்
தொன்னெறி மொழிவயின் ஆஅ குநவும்
மெய்ந்நிலை மயக்கின் ஆஅ குநவும்
மந்திரப் பொருள்வயின் ஆஅ குநவும்
அன்றி அனைத்தும் கடப்பா டிலவே.

இதுவும் ஒருசார் வழுவமைக்கின்றது.

(இ-ள்.) பெயர்நிலைக் கிளவியின் ஆஅகுநவும் - தத்தம் பொருள் உணர்த்தாது பெயர்ந்த நிலைமையை உடைய சொல்லான் வருஞ் செய்யுளும், திசைநிலைக் கிளவியின் ஆஅகுநவும் - திசையான் நிலைபெற்ற பெயரான் வருஞ் சொல்லும், மொழிவயின் தொன்னெறி ஆஅகுநவும் - சொல்லிடத்துப் பழைய நெறியான் ஆய் வருஞ் சொல்லும், மெய்ந்நிலை மயக்கின் ஆஅகுநவும் - ஒருமைப் பொருளான் கூறவே பன்மைப் பொருள் தோன்றி மயங்கும் மயக்கினான் ஆகுஞ் செய்யுள்களும், மந்திரப் பொருள் வயின் ஆஅகுநவும் - மந்திரத்தை உடைய தெய்வங்களிடத்தே அம்மந்திர மாய் வருஞ் சொற்களும், அன்றி அனைத்தும் - ஆகிய அவ்வனைத்தும், கடப்பாடு இல - வழங்கியவாறே கொள்வது அல்லது இலக்கணத்தான் யாப்புறவு உடையவல்ல, எ-று.

(எ-டு.) ‘ஓள்வாள்

கறையடி யானைக் கல்ல

துறைகழிப்பறியா வேலோன் ஊரே.’

(புறம். 323 : 5-7)

என்புழி, ‘வேலோன்’ என்பது ‘வேலையுடையோன்’ என்னும் பொருள் பெயர்ந்து ஒரு பெயர்த்தன்மையாய் நின்றது. ‘செழுந்தா மரையன்ன வாட்கண்’ (சீவக. 8) என்பதூஉம் அது.

‘தென்னன், வடமன், குடக்கோ, தென்பாண்டி’ என இவை திசை நிலைக் கிளவி. முதுமொழி, பொருள் உடையனவும் பொருள் இல்லனவும் என இருவகைப்படும். ‘யாட்டுளா னின்னுரை தாரான்,’ என்றது, ‘இடையன் எழுத்தொடு புணராது பொருள் அறிவுறுக்கும் மொழியைக் கூறுதல் அன்றி, எழுத்தொடு புணர்ந்து பொருள் அறிவுறுக்கும் மொழியைக் கூறான்,’ என்னும் பொருள் தந்து நின்றது. ‘யாற்றுட்செத்த எருமை ஈர்த்தல் ஊர்க்

குயவர்க்குக் கடன்,' என்பது, 'குயவன் சுள்ளையி னெழுந்த புகையான் ஆம் மேகந்தந்த நீரான் எருமை சாதலின், அதனை இழுத்தல் குயவர்க்குக் கடனாயிற்று,' என ஒரு காரணம் உள்ளதுபோலக் கூறுகின்றது. உண்மைப் பொருள் அன்றி, ஒருவன் இயைபின்றிக் கூறிய சொற்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறப்படுதலின், பொருள் உணர்த்தாதாயிற்று. 'இல்வாழ்வான் என்பான்' (குறள். 41) 'தினைத்துணையும் தேரான் பிறனில் புகல்' (குறள். 144) 'நட்பரண் ஆறும் உடையான்' (குறள். 381) 'வறியவன் இளமைபோல்' (கலி. 10 : 1) என்றாற் போல்வன எல்லாம் ஒருமைப்பொருள் கூறினவேனும் பன்மைப்பொருளை உணர்த்தலின், மெய்ந்நிலை மயக்கம் ஆயிற்று. மெய் - பொருள்.

மந்திரச் சொல், மந்திர நூல்களிற் கேட்டு உணர்க.

'நம்பி, நங்கை' என அஃறிணையைக் கூறுவனவும், 'எழுதுவரிக் கோல த்தார்' என்னும் பிரேளிகைச் செய்யுளின் திணை வழுவும், 'ஒரு வரைக் கூறும் பன்மைக் கிளவியும்' (27) என்னுஞ் சூத்திரத்துள் அடங்குமாறும், 'புலியான், பூசையான்' என்பன திசைச்சொற்கண் அடங்குமாறும் உணர்க. வெண் கொற்றப் படைத்தலைவனும் சிறப்பினாகிய பெயர்க்கண் அடங்கும். (53)

ஓசை வேறுபாட்டான் 'செய்யாய்' 'செய்' என நின்றல்

450. செய்யாய் என்னும் முன்னிலை வினைச்சொல்
செய்யென் கிளவி ஆகிடன் உடைத்தீத.

இஃது, ஓசை வேறுபாட்டான் ஒரு சொல் ஒரு சொல்லாம் என்கின்றது.

(இ-ள்.) செய்யாய் என்னும் முன்னிலை வினைச்சொல் - ஒரு தொழிலினைச் செய்யாய் என்னும் மறையாகிய முன்னிலை வினைச்சொல், செய் என் கிளவி ஆகு இடன் உடைத்து - 'அத் தொழிலினைச் செய்' என்னும் உடம்பாட்டு முன்னிலை வினைச்சொல்லாம் இடத்தினை உடைத்து, எ-று.

'இடனுடைத்து,' என்றதனான், 'உண்ணாய்' என்பது மறையாய் வருதலே பெரும்பான்மை ஆயிற்று. அது சிறுபான்மை உடம்பாட்டின்கண் வருங்கால் வேண்டிக்கோடற் பொருண்மைக்கண் வருமென்று உணர்க.

உண், தின் என்பன முதலிய முன்னிலை ஏவல், உயர்ந்தான் இழிந்தானை ஏவுதற்கண் வரும்.

'அறியாய் வாழி தோழி!

.....

பொருளே காதலர் காதல்

அருளே காதலர் என்றி நீயே.'

(அகம். 53 : 1, 15, 16)

என்னும் அகப்பாட்டினுள் அறியாய் என்றது, 'காதலர் அருளே காதலித் திருப்பார்' என்று நீ கூறுகின்றமையாற் காதலர் கருத்தினை நீ அறியாய், என முன்னிலை மறையாய் நின்றவாறும்,

'அறியாய் வாழி தோழி! பொறிவரிப்
பூநுதல் யானையொடு'

(அகம். 268 : 1, 2)

என்னும் அகப்பாட்டினுள் அறியாய் என்றது,

'காமங் கலந்த காதல் உண்டெனின்
நன்றுமன் அதுநீ நாடாய் கூறுதி'

என்றதனோடு இயையுங்கால், 'அவனொடு கூட்டம் உண்டு எனின், அது மிக நன்று! அதனை நீ ஆராயாமல் கூறுகின்றாய்; அதனை நின் மனத்தான் ஆராய்ந்து பாராய்,' என வேண்டிக்கோடற்பொருள் தந்து முன்னிலை ஏவல் உடம்பாடாய் நின்றவாறும் உணர்க. இங்ஙனம் மறைச்சொல் உடம்பாட்டுப் பொருளைப் படுத்தல் ஓசையாய் உணர்த்திநிற்பல் சான்றோர் செய்யுளுள் பெரும்பான்மையென்று உணர்க.

இனி, வழக்கினுள்ளும், 'இந்நாள் எம் இல்லத்து உண்ணாய் இப் பொழுது சொல்லாய்' என்றாற்போலப் பெரும்பான்மையும் வழங்குமாறு உணர்க.

'உண்பாய்' என்னுஞ் சொல், ஓசை வேற்றுமையான் முற்றும் தொழிற் பெயரும் வினையெச்சமும் வியங்கோளுமாய் நின்றாற்போலவும், தபு என்பது, ஓசை வேற்றுமையான் 'ஒன்றனைக் கொல்,' என்றும், 'நீ சா,' என்றும் நின்றாற்போலவும், மறைச்சொல் ஓசை வேற்றுமையான் உடம்பாடு உணர்த்திற்று என்று உணர்க. 'அங்ஙனம் உணர்த்திற்றேனும், மறை உணர்த்தும் ஆகாரம் உடம்பாடு உணர்த்துமோ' எனின், அதனை ஏகாரம் 'உண்பேனே, உண்ணேனே' என விதிக்கும் மறைக்கும் வந்தாற்போலக் கொள்க.

மறை என்பது செய்யாய் என்னும் வாசகத்தாற் சூத்திரஞ் செய்தமை யாற் பெற்றாம். செய் என்பது விதி வினையே உணர்த்துதல் பற்றிச் 'செய்யென் கிளவி' என்றார்.

இனி, சேனாவரையர், செய்யாய் என்னும் முன்னிலை முற்றுச்சொல் ஆய் என்னும் ஈறுகெடச் செய் என்னும் முன்னிலை ஏவல் முற்றாய் நிற்கும்,' என்று பொருள் கூறி, 'உண்ணாய், தின்னாய், நடவாய், கிடவாய்' என்பன ஈறு கெட்டு, 'உண், தின், நட, கிட' என நிற்கும்.' என்றாராலெனின், உண்ணாய் என்பதும் உண் என்பதுந் தம்மில் பொருள்வேறுபாடு உடைமையின், உண்ணாய் என்பதன் பொருளை உண் என்பது உணர்த்தி ஈறுகெட்டு நிற்கும் என்றல் பொருந்தாதாம். 'நீ கலாய்த்திராது உண்ணாய்,'

என்ற பொருளை உண் என்றது தாராது ஏவற்பொருட்டாய் நின்றவாறு காண்க. அன்றியும், இவ் 'உண், தின், நட, கிட' என்பனவற்றை முதனிலை என்றே தாமுங் கூறிப் போந்தாராதலின், இவை முதனிலையாய் நிற்குமிடத்துக் 'கரு, செய், வெள்' என்னும் முதனிலைகள் பண்பு மாத்திரையே உணர்த்தி, ஈறு கெடுதலும் பொருள் உணர்த்துதலுமின்றி நின்றாற்போல, இவையும் வினைமாத்திரையே உணர்த்தி, ஈறு கெடுதலும் பொருள் உணர்த்துதலுமின்றி நின்றல் வேண்டும். இவை அங்ஙனம் நில்லாது, ஆய் என்னும் ஈறு கெட்டு முன்னிலை ஏவற் பொருண்மையே உணர்த்தி நிற்கும் என்றலின், 'முதனிலை' என்றல் பொருந் தாதாம். ஆகவே, வினைச்சொற்கு முதனிலைகள் 'உண், தின், நட, கிட' முதலிய என்றாம். இவர் பிறர் மதமே கூறினார்; இஃது ஆசிரியர்க்குக் கருத்தன்மை உணர்க. அன்றியும், 'உண், தின், நட, கிட' முதலியன முன்னிலை உணர்த்தி நிற்குமேல், 'உண்டான், உண்டேன் என உண் என்னும் முதனிலையின் விரிந்துநின்ற ஈற்றான் உணர்த்தும் படர்க்கைக்குந் தன்மைக்கும் வழுவாமாறு காண்க. (54)

ஈ ஏ என்பன நிலை வேறுபடுமாறு

451. முன்னிலை முன்னர் ஈயும் ஏயும்

அந்நிலை மரபின் மெய்யூர்ந்து வருமே.

இது, பொருள் தரும் இடைச்சொற்களுள் சில நிலை வேறுபடுமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) முன்னிலை முன்னர் ஈயும் ஏயும் - முன்னிலை வினைச் சொல் முன் வரும் ஈகாரமும் ஏகாரமும், அந்நிலை மரபின் மெய் ஊர்ந்து வருமே - அம் முன்னிலைச் சொற்கண் தாம் நின்றற்கு உரிய முறைமையை உடைய மெய்களை ஊர்ந்து வரும், ஏ-று.

முன்னிலைச் சொல்லாவன, 'செல், நில், புகு, உண், தின், உரை என்றாற் போல வருவனவாம்.

(எ-டு) 'சென்றீ பெருமநிற்றகைக்குநர் யாரோ.' (அகம். 46 : 16)

'அட்டில் ஓலை தொட்டனை நின்மே.' (நற். 300)

என வரும். இவற்றுள் ஈகாரம், 'புக்கீ, உண்ட, உரைத்தீ, சென்றீ' எனக் கடதறவை ஊர்ந்துவரும் என்பது தோன்ற, 'அந்நிலை மரபின் மெய்' என்றார். ஏகாரம் மகரம் ஊர்ந்துவரும். இவை நிலைமொழி வருமொழி செய்து புணர்க்கப்படாமையின், புணர்ச்சி விகாரமின்றி, முன்னிலைச் சொல் விகாரமாயின.

உண்பாய் என்பதற்கு மறையாகிய உண்ணாய் என்னுஞ் சொல், படுத்த லோசையான் 'உண்டலைச் செய்,' என்னும் பொருள்தந்து நின்றலிற், 'செய் யென் கிளவி ஆகிடன் உடைத்து.' என்று சூத்திரஞ் செய்ததன் பின்னர், 'செல்

லுதலைச் செய்; நின்றலைச் செய்; என இச்சூத்திரத்தின் முதலிலைகளும் செய் என்னும் வாசகத்தினையே உணர்த்தி நிற்கும் என்பது கருதி, 'செய் யென் கிளவி ஆகிடன் உடைத்தே' என்றதன்பின் இதனை வைத்தார். (55)

புதியன புகுதல்

452. கடிசொல் இல்லைக் காலத்துப் படினே.

இது காலந்தோறும் புதியவாகத் தோன்றிய சொற்களுங் கொள்க என்கின்றது.

(இ-ள்.) கடிசொல் இல்லை - 'இவை தொன்றுதொட்டு வந்தன அல்ல' என்று கடியப்படும் சொற்கள் இல்லை, காலத்துப் படினே - அவ்வக்காலத்துத் தோன்றி நன்மக்கள் வழக்கினுள்ளும் செய்யுளுள்ளும் வழங்கப்பட்டு வருமாயின், எ-று.

(எ-டு.) சட்டி, சள்ளை, சமை எனவும், 'சான்றோர் சமழ்த்தனர் நிற்பவே.' 'தைய லாய்! சமழாதுரை என்றதே.' (சீவக. 1000) எனவும் சகரம் மொழிக்கு முதலாய் வந்தவாறு காண்க. இவை, 'சகரக் கிளவியும் அவற்றோ ரற்றே, அஐ ஓள எனும் மூன்றலங் கடையே.' (எழுத். 62) என ஆசிரியர் விலக்கலின், அக்காலம் மொழிக்கு முதலாகாது விலக்கிய சகரம், பிற்காலத்து வழங்கியதாயிற்று, 'ஞெண்டு' (குறுந். 117) என்பது 'ஞெண்டு' ஆய்ப் பின்னர் 'நண்டு' என மரீஇயிற்று.

இச்சூத்திரம், 'எதிர்பொருள் உணர்த்தல்' (பொ. 656) என்னும் உத்தியாம். இவ்வாறு பின்னர் வழங்குவன எல்லாவற்றிற்கும் இதுவே விதி.

இனி, 'ஒன்றென முடித்தலாற், புதியன தோன்றினாற்போலப் பழையன கெடுவனவும் உள. அவை, 'அழன், புழன்' முதலியனவும், எழுத்திற்புணர்ந்த சொற்கள் இக்காலத்து வழங்காதனவுமாம். (56)

செய்யுள் விகாரம்

453. குறைச்சொற் கிளவி குறைக்கும்வழி அறிதல்.

இது, செய்யுள் விகாரம் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) குறைச்சொற்கிளவி - குறைக்கப்படுஞ் சொல்லாகிய சொற்கள், குறைக்கும்வழி அறிதல் - குறைக்கும் இடம் அறிந்து குறைக்க, எ-று.

'குறைக்கும் வழி அறிதல்' என்றது, 'ஒரு சொற்குத் 'தலை, இடை, கடை' என இடம் மூன்றே; அவற்றுள் 'இன்னுழிக் குறைக்கப்படும் இச்சொல்' என்று அறிந்து குறைக்க, என்றவாறாம்.

(எ-டு.) மரையிதழ் புரையும் அஞ்செஞ் சீறடி' எனவும், 'வேதின வெரிநின் ஒதிமுது போத்து' (குறுந். 140) எனவும், 'நீல்உண் துகிலிகை

கடுப்பப் பலவுடன்' எனவும் மூன்று இடத்தும் குறைந்தவாறு காண்க. ஈது, ஒரு சொல்லின்கண் சிறிது நிற்பச் சிறிது கெடுத்தல் ஆதலின், முழுவதும் கெடுத்தலாகிய 'தொகுக்கும்வழித் தொகுத்தலின் வேறாதல் அறிக.

'குறைச்சொற் கிளவி' எனவே, இவ்விதி செய்யுட்கண் என்பது பெறுதும். இது, 'பொருளிடையிடுதல்' (பொ. 656) என்னும் உத்தியாம். (57)

மேலதற்கு ஒரு புறனடை

454. குறைத்தன ஆயினும் நிறைப்பெயர் இயல.

இது, மேலதற்கு ஒரு புறனடை.

(இ-ள்.) குறைத்தன ஆயினும் - செய்யுளகத்துச் சொற்கள் குறைக்கப் பட்டன ஆயினும், நிறைப்பெயர் இயல - அவை பொருள் உணர்த்தும் வழி நிறைந்து நின்ற பெயரின் இயல்பை உடையவாம், எ-று.

என்றது, முற்கூறிய உதாரணங்கள் 'தாமரை, ஒந்தி, நீலம்' என நிறைந்த பெயரின் பொருள்களைத் தந்தே நிற்கும் என்றவாறாம். 'கண் திரள் முத்தம் கொண்டு வந்து' என்புழி, 'வந்தன்று' என்னும் வினையும், 'சென்றார் என்பிலர் தோழி!' (அகம். 31) என்புழி, 'என்பாரிலர்' என்னும் வினையும் சிறுபான்மை குறைத்தல் 'தன்னினம் முடித்த'லாற் கொள்க. (58)

விசேடிக்குஞ் சொல் நிற்குமாறு

455. இடைச்சொல் எல்லாம் வேற்றுமைச் சொல்லே.

இது, விசேடிக்குஞ் சொல் இவ்வாறு நிற்கும் என்கின்றது.

(இ-ள்.) வேற்றுமைச்சொல் எல்லாம் - முடிக்குஞ் சொல்லை விசேடித்து நிற்குஞ் சொற்கள் எல்லாம், இடைச்சொல் - முடிக்கப்படும் சொற்கும் முடிக்கும் சொற்கும் நடுவே வருஞ் சொல்லாய் நிற்கும், எ-று.

வேற்றுமைச் சொல், வேறுபாட்டினைச் செய்யுஞ் சொல் என விரியும். எழுவாயை முடிக்கும் பயனிலைக்கும், முற்றை முடிக்கும் பெயரிற்கும், வினையெச்சத்தை முடிக்கும்வினைக்கும் பெயரெச்சங்களை முடிக்கும் பெயர்கட்கும் இடையே வருதலின், இடைச்சொல் என்றார்.

(எ-டு) 'கண்ணி கார்நறுங் கொன்றை

.....
ஊர்தி வால்வெள் ளேறே.'

(புறம். 1: 1, 3)

என்புழி, கொன்றையையும் ஏற்றையும் இடை வந்த சொற்கள் விசேடித்து வந்தன. 'ஈர்ந்தை யோனே பாண்பசிப் பகைஞன்,' (புறம். 180 : 7) என்புழி, ஈர்ந்தையோன் என்னும் முற்றிற்கு முடிபாகிய பகைஞன் என்னும் பெயரை இடையில் நின்ற சொல் விசேடித்து நின்றது. 'இழிபிறப்பினோன் ஈயப்பெற்று, நிலங்கலனாக விலங்குபலி மிசையும்' (புறம். 363 : 14, 15) என்புழி,

பெற்று என்னும் செய்தெனெச்சத்திற்கு முடிபாகிய மிசையும் என்னும் வினையை இடைநின்ற சொற்கள் விசேடித்து நின்றன. ஏந்தெழில் மழைக்கண் இளையோள் மடுப்பத், தேம்பாய் தேறல் நீசிறி துணினே' என்புழி, மடுப்ப என்னும் செய்வெனெச்சத்திற்கு முடிபாகிய உணின் என்னும் வினையை இடைநின்ற சொற்கள் விசேடித்து நின்றன.

'வெற்பர் ஆடும் வெற்புச்சேர் பிருக்கை, பயம்பிற் கொள்ளாப் பைங்கண் யானை' என்புழி, செய்யுமென்னும் பெயரெச்சத்திற்கும் அதன் மறைக்கும் முடிபாகிய இருக்கையையும் யானையையும் இடைவந்த சொற்கள் விசேடித்து நின்றன. 'குரங்குளைப் பொலிந்த கொய்கவற்புரவி' (அகம். 4 : 8) 'நின்னொடு தூக்கிய வென்வேற் செழிய!' (புறம். 19 : 4) என்புழி, செய்த வென்னும் பெயரெச்சங்கட்கு முடிபாகிய புரவியையுஞ் செழியனையும் இடைவருஞ் சொற்கள் விசேடித்து நின்றன. சான்றோர் செய்யுட்கண் இங்ஙனம் அச்சொற்களை விசேடித்து வருதல் பெரும்பான்மை என்று உணர்க. பண்பும் உடைமையும் முதலிய இடைவந்தால், அவை விசேடித்து நிற்குமாறும் உணர்க.

இனி, இடைச்சொற்கள் எல்லாந்தாம் அடைந்த பெயர் வினைகளின் பொருள்களை வேறுபடுத்தி நின்றலின், வேற்றுமைச் சொல் என்று சொல்லப்படும், என்று பொருள் கூறினாரால் உரையாசிரியர் எனின், அவை வேறுபாடு செய்தல் அவ்வோத்திற்குறிய சூத்திரங்களின் பொருளான் ஆண்டுப் பெறப்படுதலின், ஈண்டுக் கூறல் 'கூறியது கூறல்' ஆம் ஆதலின், அது பொருந்தாது என்க. கூரியதொருவாள்மன் என்புழி, திட்பம் இன்று என்பது வாளை வேறுபடுத்தினவாறு அச்சூத்திரத்தாற் பெற்றாம். பிறவற்றையும் இவ்வாறே கொள்க.

இனி, சேனாவரையர், இடைச்சொல் எல்லாம் விசேடித்து நிற்கும் என்றாராலெனின், 'கொன்னூர் துஞ்சினும்' (குறுந். 138) 'கொன்னே கழிந்தன்றிளமையும்' (நாலடி. 55) என்றாற்போல்வன சில இடைச்சொற்கள் விசேடித்தலன்றி, எல்லா இடைச்சொற்களும் விசேடித்து நில்லாமை ஆண்டு அவர் காட்டிய உதாரணங்களை நோக்கி உணர்க. (59)

உரிச்சொற்கும் விசேடித்தல் உண்மை

456. உரிச்சொல் மருங்கினும் உரியவை உரிய.

இஃது, உரிச்சொற்கும் விசேடித்தல் உண்டு என்கின்றது.

(இ-ள்.) உரிச்சொல் மருங்கினும் - உரிச்சொல்லிடத்தும்,

உரியவை உரிய - விசேடிக்குஞ் சொல்லாதற்கு உரியன உரியவாம், ஏ-று.

எல்லாம் உரியன வாகா எனவே, உரிச்சொற்கள் விசேடித்தும் விசேடிக்கப்பட்டும் நிற்பன உள என்பது பெற்றாம்.

(எ-டு.) உறுகால், தவப்பல, நனிசேய்த்து, ஏகல்லடுக்கம் என்பன ஒன்றை விசேடித்தல்லது வாரா. குருமணி, விளங்கு குரு, கேழ்கிளர் அகலம், செங்கேழ், செல்லல் நோய், அருஞ்செல்லல், இன்னற்குறிப்பு, பேரின்னல் இவை தாம் ஒன்றை விசேடித்தும், பிற தம்மை விசேடிக்கப்பட்டும் நின்றன. குரு விளங்கிற்று; செல்லல் தீர்க்கம் (நற். 284), எனத் தாமே நின்று வினை கொள்வன விசேடிக்கப்படுந் தன்மை உடையன என்று உணர்க. பிறவும் இவ்வாறு வருவன உளவேல், கண்டுகொள்க.

மருங்கினும் என்ற உம்மையை எச்ச உம்மையாக்கி, இடைச்சொற்களினும் விசேடித்து நின்றற்கு உரியன சில உள; எல்லாம் உரியன ஆகா, எனப் பொருள் உரைத்து, 'கொன்னூர் துஞ்சினும்' (குறுந். 138) 'கொன்முனை இரவூர் போல்' (குறுந். 91) 'கொன்னே கழிந்தன் றிளமையும்' (நாலடி. 55) என்றாற்போல வருவன பிறவும் கொள்க.

முன்னிற்குத்திரத்தாற் கூறிய விசேடித்தல் உரிச்சொற்கும் இடைச் சொற்கும் ஏற்றலின், அவற்றையும் ஈண்டுக் கூறினார். விசேடித்தல் இடைச் சொற்குச் சிறுபான்மை ஆகலின். அதை உம்மையால் தழீஇயினார். (60)

வினையெச்சம் முதலியன வேறு பெயர் பெறல்

457. வினையெஞ்சு கிளவியும் வேறுபல் குறிய.

இது, வினையெச்சம் முதலியன வேறு பெயர் பெறும் என்கின்றது.

(இ-ள்.) வினையெஞ்சு கிளவியும் - வினையெச்சமாகிய சொற்களும் (உம்மையான், பெயரெச்சமாகிய சொற்களும் முற்றுச்சொற்களும்), வேறுபல் குறிய - முற்கூறிய பெயர்களொடு வேறு வேறாகப் பல பெயர்களையும் உடையவாம், எ-று.

(எ-டு.) 'பெயர்த்தனென் முயங்கயான்' (குறுந். 84) - இது வினையெச்சத் தன்மைத் தெரிநிலை முற்று.

'வந்தனை சென்மோ வளைமேய் பரப்ப' - இது வினையெச்ச முன்னிலைத் தெரிநிலை முற்று.

'முகந்தனர் கொடுப்ப' (புறம். 33 : 6)

'மோயினள் உயிர்த்த காலை' (அகம். 5 : 24) - இவை வினையெச்சப் படர்க்கைத் தெரிநிலை முற்று.

'ஓலிசனை வேங்கை கொய்குவம் சென்றுழி' (அகம். 48) - இது வினையெச்ச உள்பாட்டுத் தன்மைத் தெரிநிலை முற்று.

'வறுவியேன் பெயர்கோ வாள்மேம் படுந்' (புறம். 209 : 12) - இது வினையெச்சத் தன்மை வினைக்குறிப்பு முற்று.

‘நன்னர் நறுநுதல் நயந்தனை நீவி’ (கலி. 21 : 6) ‘வெள்வேல் வலத்திர்’ (கலி. 4 : 7) - இவை வினையெச்ச முன்னிலை வினைக்குறிப்பு முற்று.

‘சுற்றமை வில்லர் சுரிவளர் பித்தையர் அற்றம்பார்த் தல்கும் கடுங்கண் மறவர்’ (கலி. 4 : 2, 3) - இவை வினையெச்சப் படர்க்கை வினைக்குறிப்பு முற்று.

இன்னும் வேறு வேறு பெயர் பெற்று வருவனவுங் கொள்க. ‘எல்வளை நெகிழ்த்தோர்க் கல்லல் உறீஇயர்’ (நற். 56) ‘உள்ளேன் தோழி! படஇய ரென் கண்ணே’ (குறுந். 243) ‘கேட்டவா யாயின்’ (கலி. 93 : 5) என்பன வினையெச்ச வினைத் திரிசொல். இங்ஙனம் வினையெச்சம் திரிந்து நிற்கும் எனவே, ஈறு திரிந்து நிற்குமென வினையியலுள் காட்டியவற்றிற்கும் இதுவே விதியாயிற்று.

இனி, பெயரெச்சம் வேறு பெயர் பெறுமாறு, ‘அவர் தம்முளான், தரும தத்த எனன்பான்’ (சீவக. 242) எனவும், ‘கச்சினன் கழலினன் தேந்தார் மார்பினன், வகையமைப் பொலிந்த வனப்பமை தெரியற் சுரியலம் பொருநனைக் காணிரோ!’* (அகம். 76 : 7-9) ‘குவளை யேயள வுள்ள கொழுங்கணாள், அவளையே’ (சீவக. 243) எனவும், புரிமாலையர் பாடினியரும் எனவும் வந்தன உயர்திணை முப்பாற்கண்ணும் வந்த பெயரெச்சப் படர்க்கை வினைக்குறிப்பு முற்று.

‘பெருவரை மிசையது நெடுவெள் ளருவி’ (குறுந். 78)

‘தெரிநடைய மாகளிறு
தன்தாள் பாடுநர்க்கு நன்கருளியும்’

இவை அஃறிணை இரு பாற்கண்ணும் வந்த பெயரெச்சப் படர்க்கை வினைக்குறிப்பு முற்று.

‘பெருவேட்கையேன் ளற்பிரிந்து’

இது பெயரெச்சத் தன்மை ஒருமை வினைக்குறிப்பு முற்று.

‘கண்டிரை காதலேம் எம்மும் உள்ளாள்.’

இது பெயரெச்சத் தன்மை உள்பாட்டுப் பன்மை வினைக்குறிப்பு முற்று.

‘உலங்கொள் தோளினை ஒருநின்னால்’

இது பெயரெச்ச முன்னிலை ஒருமை வினைக்குறிப்பு முற்று.

‘வினைவேட்கையிர் வீரர்வம்மின்’

இது பெயரெச்ச முன்னிலைப் பன்மை வினைக்குறிப்பு முற்று.

இன்னும் வேறு வேறு பெயராய் வருவனவுங் கொள்க.

பின்பு நூல் செய்தோர் வினையெச்ச முற்று என்று பெயர் கூறாமல், முற்று வினையெச்சம் என்று பெயர் கூறினாரேனும், பெயரெச்ச வினைக்

குறிப்பு முற்று' என்று பெயரெச்சத்திற்குக் குறியிட்டு ஆள வேண்டுதலின், அதற்கும் அப்பெயரே கொள்ள வேண்டும் என்று உணர்க.

இனி, 'பாயுந்து, தூங்குந்து' (புறம். 24 : 3, 6) எனவும், 'சினையிய வேந்தன் எயிற் புறத்திறுத்த' எனவும், 'கடையி நின்மாப்பு' (கலி. 77. 21) எனவும் வருவன பெயரெச்ச வினைத்திரிசொல்.

இனி,

'கண்ணும் படுமோ என்றிசின் யானே.' (நற். 61) இது தன்மை முற்றுவினைத் திரிசொல். 'ஈங்குவந் தீத்தந்தாய்.' (கலி. 96 : 4) இது முன்னிலை முற்று வினைத் திரிசொல். 'புகழ்ந்திகும் அல்லரோ?' இது படர்க்கை முற்று வினைத் திரிசொல்.

இவ்வாறு மூவகைப் பெயர்களும் வேறு வேறு பெயர் பெற்று நின்றல் கூற வேண்டுதலின், இதனை இவ்வோத்தினுட் கூறினார். இங்ஙனம் பெயர்கள் கூறவே, அவற்றிற்கு உரிய இலக்கணமுங் கூறினாராயிற்று.

இனி, ஓரெச்சம் ஓரெச்சமாய்த் திரிந்து வருவனவும் வேறே பெயர் பெறுதலின், அவற்றிற்கும் இதுவே இலக்கணமாம். 'இவற்றுள்ளும் விசேடித்து நிற்பனவும் உள' என்பது உணர்த்துதற்கு 'உரிச்சொல் மருங்கினும்' (456) என்னுஞ் சூத்திரத்தின்பின் இதனை வைத்தார்.

'இதனை விரவு வினையாகிய வினையெச்சமும் பெயரெச்சமும், பாலும் இடமுங் காட்டி நின்றலின், முற்று எச்சமாய்த் திரிந்தது என்னா மோ?' எனின், என்னாம்; 'அளிநிலை பொறா அது' (அகம். 5 : 1) என்னும் அகப்பாட்டினுள், 'ஒண்ணுதல், குறுக வந்து, முகமாறிக் கொள்ளாது, தனித்து, வடுக் கொளுத்தி, நக்கு, முகத்தினுரைத்து, ஒற்றி, மோந்து, உயிர்த்தகாலை' என வினையெச்ச அடுக்காகச் செய்யுள் செய்கின்றவர், தம் பேரறிவுடைமை தோன்ற, எழுவாய்க்கும் பயனிலைக்கும் இடையே கிடந்து பயனிலையை விசேடிக்கும் எச்சங்களுட் சிலவற்றைத் திரித்துப் பாலும் இடமுங் காட்டி நிற்பச் செய்யுள் செய்தார் ஆகலின். இனிப் பெயரெச்ச வினைக்குறிப்பு முற்றிற்கும் 'அவர் தம்மிடத்தே நின்ற தருமத்தன்', 'புரிமாலை அணிந்த பாடினியர்' எனப் பெயரெச்சம் விரிந்தவாறு காண்க.

பெரும்பான்மை இங்ஙனஞ் செய்யுள் செய்தற்குக் காரணம் விரவு வினை பிரிவு வேறுபடுதல் செய்தியவாய்ப் பிரிந்து நிற்குங்கால் பாலும் இடமுங் காட்டும் தன்மையுந் தம்முள்ளே உடைய ஆயினமையின், அவ் வெச்சம் முற்றாய்த் திரிந்தது என்பது உணர்த்துதற்கு அன்றே இடையிடை வினையெச்ச வாய்பாடும் உடன் ஒதி எல்லாவற்றிற்கும் ஒரு வினையே முடிபு கூறிற்றென்று உணர்க. அன்றியும், முற்று எச்சமாய்த் திரிந்து அடுக்கியுந்

தனித்தும் வந்து வினைகோடல் ஆசிரியர்க்குக் கருத்தாயின், சிறுபான்மையாய் வினை கொள்ளும் முற்றிற்குச் சூத்திரம் செய்தாற் போல, முற்றுச்சொல் அடுக்கியும் அடுக்காதும் வந்து பெயரொடு முடிதற்கு 'அவைதாந், தத்தங்கிளவி' (429) என்று சூத்திரஞ் செய்தாற்போல, முற்றுச் சொல்லே எச்சமாகி அடுக்கியுந் தனித்தும் வந்து வினைகொள்ளும் என்றாற் போல ஒரு சூத்திரஞ் செய்திருக்க வேண்டும்; அங்ஙனம் பெரும்பான்மையும் வழங்குவதோர் இலக்கணத்திற்குச் சூத்திரஞ் செய்யாமையின், அவர்க்கு அது கருத்தன்மை உணர்க. அன்றியும், வினையெச்சம் முற்றாய்த் திரிந்து பின்னும் அதன் பொருளுணர்த்தி நின்றல் 'இன்றி என்னும் வினையெஞ் சிறுதி' (எ. 237) என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் உணர்க. இவ்விலக்கணத்தினது நுண்மையை உணர்த லாற்றாப் பின்னுள்ளோர், 'முற்றே எச்சம் ஆகலும் உரித்தே' எனச் சூத்திரஞ் செய்தார். அவர் கருத்தைப்பற்றிச் சேனாவரையரும் 'முற்றெச்சமாம்' என்றார். அது பொருந்தாமை, இக்கூறியவாற்றானும் சான்றோர் செய்யுட்கு முன்னுள்ளோர் கூறிய உரைகளானும் உணர்க.

இனி, ஞாயிறு பட என்னும் செயவெனெச்சத்து அகர ஈறு, பட்டு என உகர ஈறாய்த் திரிந்து நின்றது என்றாரால் உரையாசிரியர் எனின், 'ஞாயிறு பட வந்தான்' என்பது, 'ஞாயிறு படாநிற்க வந்தான்' என நிகழ் காலம் உணர்த்துதல் வழக்காதலின், அது திரிந்து இறந்த காலம் உணர்த்தும் என்றல் பொருந்தாமை உணர்க. (61)

* (பாடம்) காண்டிரோ

தொடர்மொழிப் பொருள் வேறுபாடு

458. உரையிடத் தியலும் உடனிவை அறிதல்.

இது, தொடர்மொழிப் பொருள் வேறுபாடு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) உரையிடத்து இயலும் - ஓர் எச்ச வாய்பாடாகக் கூறும் இடத்து அதுதானே மற்றோர் எச்ச வாய்பாட்டிற்கும் ஏற்று நடக்கும், உடனிவை அறிதல் - கூட்டத்தினை அறிந்து தொடர்மொழிக்கு ஏற்ப வெவ்வேறாகப் பொருள் உரைக்க, எ-று.

(எ-டு.) 'பெண்மை சுட்டிய உயர்திணை மருங்கின் ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவியும்' (4)

என்புழி, 'பெண்மை சுட்ட வேண்டி ஆண்மை திரிந்த' என வினையெச்ச வாய்பாடாயும், பெண்மை சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி' எனப் பெயரெச்ச வாய்பாடாயும் நின்றவாறு காண்க.

'ஆடிய கூத்தனும் வந்தான் அவனொடு கூடிய கூத்தியையுங் கொண்டு.'

என்றாற்போல்வனவும், சான்றோர் செய்யுட்கண் இவ்வாறு வருவனவும் பிறவும் இதனான் முடித்துக்கொள்க.

இன்னும் உடனிலை என்றதனானே, 'ஓடி வந்தான், விரைந்து போயினான்' என முடிக்கும் வினையோடு உடன் நிகழ்வனவும் கொள்க.

இச்சூத்திரத்திற்கு, 'வழக்கிடத்து உடன் நிற்கற்பால அல்லனவற்றது உடனிலை போற்றுக்' என்று பொருள் கூறி, 'இந்நாழிக்கு இந்நாழி சிறிது பெரிது' என்பது காட்டினாரால் உரையாசிரியர் எனின், அது சிறப்பின்கண் வரும் நான்காம் வேற்றுமைப்பொருளாய் அடங்குதலானும், சிறிது என்பது பெருமையை விசேடித்து நின்றலானும், அதுதான் முன்னர்ப் பெறப்பட்டமையானும், இவ்வெச்ச மயக்கம் கூறுதலே ஆசிரியர் கருத்து என்று உணர்க. (62)

வினைக்குறிப்புச்சொல் பொருள் தரும் வேறுபாடு

459. முன்னத்தின் உணருங் கிளவியும் உளவே
இன்ன என்னுஞ் சொல்முறை யான.

இது, வினைக்குறிப்புச் சொல் பொருள் தரும் வேறுபாடு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இன்ன என்னுஞ் சொல் முறையான - 'இத்தன்மைய' என்று சொல்லப்படும் வினைக்குறிப்புச் சொற்கள் பொருள் தரும் முறைமையிடத்து, முன்னத்தின் உணரும் கிளவியும் உள - அவற்றுள் சில நுண்ணுணர்வு உடையோர்க்குக் குறிப்பினான் தெரிநிலைப் பொருள் உணரப்படுஞ் சொற்களும் உள, அவற்றை உணர்க. எ-று.

உம்மையான், தெரிநிலைப்பொருள் உணரப்படாத சொற்களும் உள என்று உணர்க. தெரிநிலைப் பொருள் உணர்த்துவன, வினையெச்ச வினைக்குறிப்பு முற்றும் பெயரெச்ச வினைக்குறிப்பு முற்றுமாம். தெரிநிலைப் பொருள் உணர்த்தாதன, ஏனை வினைக்குறிப்பு முற்றாம்.

முருகாற்றுப்படையுள்,

'கச்சினன் கழலினன் செச்சைக் கண்ணியன்
குழலன் கோட்டன் குறும்பல் லியத்தன்
தகரன் மஞ்ஞையன் புகரில் சேவலங்
கொடியன் நெடியன் தொடியணி தோளன்
நரம்பார்த் தன்ன இன்குரல் தொகுதியொடு
குறும்பொறிக் கொண்ட நறுந்தண் சாயல்
மருங்கிற் கட்டிய நிலனேர்பு துகிலினன்
முழவுறழ் தடக்கையின் இயல ஏந்தி
மென்றோள் பல்பிணை தழீஇத் தலைத்தந்து
குன்றுதோ றாடலும் நின்றதன் பண்பே.'

(முருகு. 208 - 217)

என்புழி வந்த வினையெச்ச வினைக்குறிப்பு முற்றுக்கள் ஆக்கம் பெற்றுப் பொருள் உணர்த்துங்கால், 'கச்சைக்கட்டி, கழலை அணிந்து, கண்ணியைச் சூடி, குழலை ஊதி, கோட்டைக் குறைத்து, பல்லியங்களை எழுப்பி, தகரைப் பின்னிட்டு, மயிலை ஏறி, கொடியை உயர்த்து, வளர்ந்து, தோளிலே தொடியை அணிந்து, துகிலை உடுத்து, ஏந்தி, தழீஇ, தலைக்கை கொடுத்து ஆடலும் அவற்கு நிலை நின்ற பண்பு' எனச் செய்தெனெச்சப் பொருளை உணர்த்தி நின்றவாறு காண்க.

முன்னர்க் காட்டிய பெயரெச்ச வினைக்குறிப்பு முற்றுக்கட்கும் தெரி நிலை வாசகமாக விரித்துப் பொருள் கூறுதற்கு ஏற்பனவற்றை உணர்ந்து, அவற்றிற்கு ஏற்கத் தெரிநிலையாகப் பொருள் கூறிக்கொள்க.

'நல்லன் அறிவுடையன் செவ்வியன் சான்றோர் மகன்' எனக் குறிப்பு முற்று அடுக்கிப் பெயரொடு முடிவுழி, 'நல்லனாயிருப்பன், அறிவுடையனாயிருப்பன், செவ்வியனாயிருப்பன் சான்றோர் மகன்,' என விரித்துப் பொருள் கூறியக்காலும் அத்தெரிநிலைப் பொருள் உணர்த்தாதவாறு காண்க.

இச்சூத்திரத்திற்கு உரையாசிரியர், 'சொல்லுவான் குறிப்பான் பொருள் உணரப்படும் சொற்களும் உள, 'இப்பொருள் இத்தன்மையது,' என்று கூறுதற்கண்,' எனப் பொருள் கூறி, 'செஞ்செவி வெள்ளொக்கலர்' என்பது காட்டினாரா லெனின், அது குறிப்பின் தோன்றலினது வேறுபாடா மென மறுக்க. (63)

மரபு வழுவுமைதி

460. ஓருபொருள் இருசொல் பிரிவில வரையார்.

இஃது, ஒரு சொல் இரு பொருள் உணர்த்துவதொரு மரபு வழு அமைக்கின்றது. இதனை, 'ஒரு சொல் இரு பொருள் பிரிவில வரையார்,' என மாறுக.

(இ-ள்.) இரு பொருள் ஒரு சொல் பிரிவில வரையார் - ஒரு சொல் ஒருகால் கூறுதற்கண்ணே இரண்டு பொருளைப் புலப்படுத்தி இரண்டற்கும் பிரிவிலவாய் நின்றலைச் சிறப்புடைய என்று கொள்வர் ஆசிரியர், ஏ-று.

பிரிவில என்றது, இரண்டற்கும் ஒப்ப நின்றலை.

(எ-டு) 'குழல்வளர் முல்லையிற் கோவலர் தம்மொடு

மழலைத் தும்பி வாய்வைத் தாத'

(சிலப். 4 : 15, 16)

என்புழி, 'குழல் வளர் முல்லை' என்று கூறியபொழுதே ஆயர் ஊதும் குழலிலே எழுந்த 'முல்லை' என்னும் பண்ணையும், மயிரிலே கிடந்த முல்லை என்னும் பூவையும் ஒருகாலத்தே புலப்படுத்தி இரண்டற்கும் பிரிவிலவாய் நின்றவாறு காண்க. இஃது, ஒரு சொல் ஒருகால் கூறுதற்கண் இரண்டு பொருளை உணர்த்துதல் வழுவேனும், அமைக' என அமைத்தார். இதனை

உவமவியலுள் 'ஓர் இக் கூறலும்' (உவமவியல் சூ. 33) என்னுஞ் சூத்திரத்துச் செய்யுட்கு இலக்கணமாகக் கூறுமாறும் உணர்க. இங்ஙனம் சான்றோர் செய்யுட் களுள் பல இடத்தும் வருமாறு உணர்க.

'வரையார்' என்றதனான், இவை விகாரப்பட்டு நிற்பனவுங் கொள்க. 'பாடுதும் பாவை பொற்பே.' (சீவக. 2046) என்றவழி, ஒருகால் 'பொலிவே' என்று ஏகார ஈறாயும், ஒருகால் 'பொன்னாற் செய்த பேய்' என்று யகர ஈறாயும் விகாரமாயும் நின்றவாறு காண்க. இவ்வாறு வருவன பிறவும் உணர்க.

இன்னும் 'உய்த்துக்கொண்டுணர்த்தல்' (பொ. 656) என்னுந் தந்திர உத்தியான் இச் சூத்திரத்திற்குச் செவ்வனே கிடந்தவாறும் பொருள் கொள்க.

'ஒரு பொருளையே உணர்த்தி நிற்கும் இரண்டு சொற்கள் தம்மிற் பிரித லின்றி நிற்பனவற்றை நீக்கார் கொள்வர் ஆசிரியர்' (எ-று.)

(எ-டு.) 'நிவந்தோங்கு பெருமலை' 'துறுகல் மீமிசை' என்றாற்போல ஒரு சொல் இடை வாராமல் அடுக்கி நிற்பனவாம். (64)

பால் வழுவமைதி

461. ஒருமை சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி
பன்மைக் காகும் இடனுமார் உண்டே.

இது, பால் வழு அமைக்கின்றது.

(இ-ள்.) ஒருமை சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி - ஒருமையைக் கருதிய பெயராகிய நிலைமையை உடைய சொல், பன்மைக்கு ஆகும் இடனுமார் உண்டே - பன்மைக்குப் பொருந்தி நிற்கும் இடமும் உண்டு, எ-று.

எனவே, பன்மை சுட்டிய பெயர்ச்சொல் ஒருமைக்குப் பொருந்தி நிற்கும் இடமும் உண்டு என்னும் பொருள் அருத்தாபத்தியான் தந்தது.

(எ-டு.) 'அஃதை தந்தை
அண்ணல் யானை அடுபோர்ச் சோழர்' (அகம். 96 : 12, 13)

என்புழி, சோழர் எல்லாரும் அஃதைக்குத் தந்தையாம் முறையராய் நின்றலின், 'தந்தை' என்னும் ஒருமை 'சோழர்' என்னும் பன்மையொடு தனித்தனி சென்று கூடுதலின் வழுவின்றேனும், ஈற்றுப் பன்மை பற்றி வழுவமைத்தார்.

'புலையன் எறிந்த பூசல் தண்ணுமை
ஏவல் இளையர் தாய்வயிறு கரிப்ப'

என்புழி, இளையர் என்னும் பன்மை தாய் என்னும் ஒருமையொடு பொருந்தும்வழி ஒருவற்கு ஒருத்தி தாயாம் தன்மையான் வழுவின்றேனும், ஈற்றுப் பன்மை பற்றி வழுவமைத்தார். இவை 'பொருளிடையிடுதல்' (பொ. 656) என்னும் உத்தியாம்.

இன்னும் இதனானே,
 'தினைத்தா என்ன சிறுபசுங் கால
 ஒழுநீர் ஆரல் பார்க்கும்
 குருகும் உண்டுதாம் மணந்த ஞானே.' (குறுந். 25)

எனப் பன்மை சுட்டிய பெயர்ச்சொல் ஒருமையோடு இயைபின்றி இயை தலின், வழுவாய் அமைவதாஉங் கொள்க. குருகு என்பது இயற்பெயரா தலின், அதன்கண் பன்மையொடு கால என்பது இயைந்து, 'காலனவாகிய குருகுகள்' என நிற்பின், அஃது உண்டு என்னும் ஒருமைக்கு ஏலாமையின் குருகு என்பது ஒருமையாயே நின்றதாதலின், வழுவேயாம்; 'கள்வன் தான் ஒருவனுமே; வேறு சிலர் ஆண்டு இல்லை' என்று கூறுகின்றாள், 'இரை தேரும் மனக்குறிப்பு உடைமையின் கேளாது; சிறிது கேட்டதாயினும், கொலை சூழ் குருகாதலிற் கூறுவதும் செய்யாது; இத் தன்மைத்து ஆயதொரு குருகும் உண்டு' என்று கூறுதலின், உண்டு என்று ஒருமை வாசகத்தாற் கூறினார்.

இனி, 'அவ்விரண்டனுள் கூர்ங்கோட்ட காட்டுவல்' என்புழி, இரண் டனுள் என ஒன்றை வகுத்தமையாற் கூர்ங்கோட்டது என ஒருமையாகற் பாலது கோட்ட எனப் பன்மையாய் நின்றலும் இதனாற்கொள்க. 'என்னீர் அறியாதீர் போல இவை கூறினீர்' (கலி : 6.7) என ஒருவனைப் பன்மையான் கூறிப்பின்னர், 'நின்னீர் அல்ல நெடுந்தகாய்!' (கலி. 6 : 8) என அவனை ஒருமையான் கூறுவன போல்வனவும், 'இறப்பத் துணிந்தனிர் கேண்மின் மற் றையி!' (கலி. 2 : 10) என்றாற் போல்வனவும் இதனான் கொள்க.

இன்னும் இதனானே, 'நம்பிமார், நங்கைமார், அன்னைமார்' என்றாற் போல்வன ஒருமைப்பெயர் அடுத்து நின்று மார் ஈறு பன்மை உணர்த்து தலுங் கொள்க. 'யான் எம்மூர் புகுவென்; நீ நும்மூர் புகுவை,' என்பன ஒருமை முடிபொடு முடிந்து நிற்ப, 'எம்மூர், நும்மூர்' என்பன வேறொரு முடிபாய் நின்றனவென்று கொள்க.

இனி,
 'மன்ற மராஅத்த பேளமுதிர் கடவுள்' (குறுந். 87)

என்பது, 'மராத்துக் கடவுள்' என நிற்கும். இவை போல்வன அன்றி, முன்னர்க் காட்டிய உதாரணங்கள் போல மயங்கி வருவன உளவேல், அவற்றையும் இச் சூத்திரத்தான் அமைத்துக்கொள்க. (65)

ஆற்றுப்படையில் முன்னிலைஒருமை பன்மையொடு முடிதல்

462. முன்னிலை சுட்டிய ஒருமைக் கிளவி
 பன்மையொடு முடியினும் வரைநிலை இன்றே
 ஆற்றுப்படை மருங்கிற் போற்றல் வேண்டும்.

இஃது, ஆற்றுப்படைக்கண் முன்னிலை ஒருமை பன்மையொடு முடிசு என்கின்றது.

(இ-ள்.) முன்னிலை சுட்டிய ஒருமைக் கிளவி - முன்னிலை இடத்தைக் கருதின ஒருமைப் பெயர், பன்மையொடு முடியினும் வரை நிலை இன்று - பன்மைச் சொல்லொடு முடியினும் நீக்கும் நிலை இன்று, ஆற்றுப்படை மருங்கிற் போற்றல் வேண்டும் - அம்முடி ஆற்றுப்படைச் செய்யுளிடைத்துச் சுற்றத்தார் தலைவனை ஆற்றுப்படுத்தற்கண்ணதாகப் பாது காத்து உணர்த்தல் வேண்டும், எ-று.

(எ-டு.) கூத்தராற்றுப்படையுள் 'கலம்பெறு கண்ணுளர் ஒக்கல் தலைவ!' (மலைபடு. 50) என நின்ற ஒருமைச்சொல் முடிவுழி, 'இரும்பே ரொக்க லொடு பதமிகப் பெறுகுவிர்' (மலைபடு.157) என்னும் பன்மையொடு முடிந்தவாறு காண்க.

இவ்விரண்டு சூத்திரத்தானுங் கூறிய மயக்கஞ் சிறுவரவற்றாய இலக்கண வழக்கு உண்மையின், 'பால் மயக்குற்ற' (23) என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் கூறிய ஒருமை பன்மை வழுவமைதியாகிய இலக்கண வழக்கோடு உடன் வையாது ஈண்டு வைத்தார். (66)

அதிகாரப் புறனடை

463. செய்யுள் மருங்கினும் வழக்கியல் மருங்கினும்
மெய்பெறக் கிளந்த கிளவி எல்லாம்
பல்வேறு செய்தியின் நூல்நெறி பிழையாது
சொல்வரைந் தறியப் பிரித்தனர் காட்டல்.

இஃது, 'யான் விரித்துக் கூறாதனவற்றை விரித்துக் கூறிக்கொள்க' என அதிகாரப் புறனடை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) செய்யுள் மருங்கினும் வழக்கியல் மருங்கினும் - இவ்வதிகாரத் தின்கண் செய்யுளிடைத்தும் வழக்கிடத்தும், மெய் பெறக் கிளந்த கிளவி எல்லாம் - சிலவற்றிற்கு ஞாபகமாகப் பொருள் பெறச் சொல்லப்பட்ட சொற்கள் எல்லாவற்றையும், பல்வேறு செய்தியின் நூல் நெறி பிழையாது - செம்பொருளவாய்ப் பலவாக வேறுபடுத்திய விரிவுகளையுடைய அகத்தி யத்திற் கூறிய நெறியில் தப்பாமல், சொல் வரைந்து அறியப் பிரித்தனர் காட்டல் - சொல்லை வேறுபடுத்து மாணாக்கன் உணருமாறு நுண்ணுணர்வு உடையோர் உரையானும் காண்டிகையானும் பிரித்துக் காட்டுக, எ-று.

'அங்ஙனம் உணரப் பிரித்துக் காட்டுமாறு என்னை?' எனின், இரண்டாவது, 'வினையே வினைக்குறிப் பவ்விரு முதலிற் றோன்றும்,' என்ற தற்கு, மூவகையவாகிய வினைச்சொல்லினும் வினைக்குறிப்புச் சொல் லினும் பிறக்கும் காரணங்கள் எட்டனுள் செயப்படுபொருட்கண்ணே

இரண்டாவது தோன்றுமென்றும், அச் செயப்படுபொருள்கள் தாம் மூவகைய வென்றும், மூன்றாவதற்கு ஓதிய வினைமுதல் இயற்றும் வினை முதலும் ஏவும் வினைமுதலுமென இரு வகையவென்றும், கருவி முதற் காரணமுந் துணைக்காரணமுமென இரு வகையவென்றும், நான்காவதற்கு ஓதிய கொடைப்பொருள் இரு வகையவென்றும், ஐந்தாவதற்குப் பொருள் நால்வகையவென்றும், அதன்கண் பொரு உறழ் பொருவும் உவமப் பொருவு மாம் என்றும், ஏது காரக ஏதுவும் ஞாபக ஏதுவுமாம் என்றும், ஆறாவதற்குத் தற்கிழமை ஐவகைய பிறிதின் கிழமை மூவகையவென்றும், பிறவும் வேற்றுமை ஒத்தினுள் பிரித்துக் காட்டினாம்.

இனி, 'வினையெனப்படுவது' எனப் பொதுப்படக் கூறிய முதல் நிலைகளை இன்னவாறு வருமெனப் பிரித்துக் காட்டியும், அவை எடுத்தல் ஓசையான் முன்னிலை ஏவல் ஒருமை முற்றாய் நிற்குமென்றும், கடதறக்கள் முதலிலையை அடுத்து வருங்கால் இறப்பும் ஈற்றினை அடுத்து வருங்கால் எதிர்வும் உணர்த்துமென்றும், நில், கின்று என்பன நிகழ்காலம் உணர்த்து மென்றும், பகர வகரம் எதிர்காலம் உணர்த்துமென்றும், ஏனை எழுத்துக்கள் இன் பெற்றும் பெறாதும் உகரம் பெற்றும் பெறாதும் வருமென்றும், வினைக் குறிப்புக்கள் பண்பாங் காலத்தும் வினைக்குறிப்பாங் காலத்தும் வேறு வேறு பொருள் உணர்த்துமென்றும், விரவுவினைகள் பிரிவு வேறுபடுஉம் செய்திய ஆங் காலத்து முடிக்குஞ் சொல்லானுமன்றித் தம் முள்ளே பாலும் இடமுங் குறித்துக்கொள்ளுந் தன்மையை உடைய வென்றும், வினைஎச்சங்கள் காலங் காட்டும் எழுத்துக்கள் பெறுமென்றும், அவை திரியுமென்றும், அவை காரண காரியம் பெறுமென்றும், பெயரெச்சங்களுள் காரணப்பொருட்டாய் வருவன கருவிக்கண் அடங்கு மென்றும், பிறவும் வினையியலுள் பிரித்துக் காட்டினாம்.

இனி, அறுவகைத் தொகையுந் தொகுங்கால் இன்ன சொற்கண்ணே இன்ன தொகை தொகுமென்றும், முற்கூறிய வினைச்சொற்கள்தாமும் சில முக்காலமும் சில ஒரோவொரு காலமும் உணர்த்துமென்றும், அவை பெயர்கள் பெறுங்கால் இன்னவாறே பெயர்கள் பெறுமென்றும், பிறவும் எச்சவியலுள் பிரித்துக் காட்டினாம்.

இனி, 'சொல்வரைந் தறியப் பிரித்தனர் காட்டல்,' என்பதனான், 'திரையன் ஊர்' என்பது, 'திரையனான் செய்யப்பட்ட ஊர்' எனவும், 'திரையனது ஊர்' எனவும் மூன்றாவதும் ஆறாவதும் விரிந்தது. 'கடிப்பகை' என்பது, நான்காவதும், ஆறாவதும், 'கடியாகிய பகை' எனப் பண்பும் விரிந்தது.

ஏழேகால் என்பது, ஏழும் காலும் என உம்மையும், ஏழேகால் நிலமான ஊர் என அன்மொழியும் விரிந்தது. சொல்லிலக்கணம் என்பது,

ஆறாவதும், நான்காவதும், ஏழாவதும் விரிந்தது; சொல்லிலக்கணம் கூறிய நூல் என ஆகுபெயருமாய் நின்றது. பொன்மணி என்பது, மூன்றாவதும், ஐந்தாவதும் ஏழாவதும், பொன்னும் மணியும் என உம்மையும் விரிந்தது. கருப்பு வேலி என்பது, நான்காவதும், ஆறாவதும், ஏழாவதும், மூன்றாவதும், ஐந்தாவதும் விரிந்தது. இயலிசை என்பது, ஆறாவதும், ஏழாவதும், இயலும் இசையும் என உம்மையும், இயல்கின்ற இசை என வினையும், இயலாகிய இசை எனப் பண்பும் விரிந்தது. உரைவிரி என்பது, ஆறாவதும், ஏழாவதும், நான்காவதும், இரண்டாவதும், உரைக்கும் விரி என வினையும், உரை விரியை உடையது என அன்மொழியும் விரிந்தது. கருத்துப்பொருள் என்பது, இரண்டாவதும், மூன்றாவதும், ஐந்தாவதும், நான்காவதும், ஆறாவதும், ஏழாவதும், கருத்தும் பொருளும் என உம்மையும் விரிந்தது. சொற்பொருள் என்பது, மூன்றாவதும், நான்காவதும், ஐந்தாவதும், ஆறாவதும், சொல்லும் பொருளும் என உம்மையும், சொல்லாகிய பொருள் எனப் பண்பும் விரிந்தது. இவ்வாறே பிற சொற்களும் தொக்கு விரியுமாறு அறிந்து பிரித்துக் காட்டுக.

‘இவ்வியார் என்குவை யாயின் இவனே’ (புறம். 13 : 1) என்னும் புறப்பாட்டினுள் சேரனை முன்னிலையாக்கி முடமோசியார் கூறுகின்ற காலத்து, இவன் என்பது முன்னிலைப் படர்க்கையாய் நின்றது. இவ்வாறு வருவனவும் பிறவும் பிரித்துக் காட்டுக.

கொல், செல், வெல் என்பன, லகரம் னகரமாய்த் திரிந்து தமக்கேற்ற றகர ஒற்றுப் பெற்று, பாலும் இடமும் காட்டும் ஆன் ஏறி, கொன்றான், சென்றான், வென்றான் என நின்றன. கோறு, கோறும்; சேறு, சேறும்; வேறு வேறும் என்பன, முதல்நிலை நீண்டு, லகர ஒற்றுக் கெட்டு, தமக்கு உரிய ஒருமைத் தன்மை ஈறும் பன்மைத்தன்மை ஈறும் பெற்று நின்றன. வா என்பது, வந்தான், வருகின்றான் என முதல்நிலை குறுகி, கால எழுத்திற்கு ஏற்ற இடைநிலை எழுத்துப் பெற்று வந்தது. கொள் என்பது, ‘கொண் டான், கோடு, கோடும் என ளகாரம் னகாரமாயும், கெட்டும், முதல்நிலை நீண்டும் வந்தது. கைவாரம் கொள்வானைக் கைவாரி எனவும், திரு இல்லாதானைத் திருவிலி எனவும், அறிவு இல்லாதானை அறிவிலி எனவும், நூல் ஒதினானை நூலோதி எனவும், இவ்வாறே ஈறு திரிந்து வருவனவும், பிறவும் பிரித்துக் காட்டுக.

வில்லி, வாளி - வினைக்குறிப்பு முற்று ஈறு திரிந்த பெயர். வலைச்சி, பனத்தி, வெள்ளாட்டி முதலியன, சகரமும் தகரமும் டகரமுகிய இடைநிலை பெற்றன. செட்டிச்சி, கணக்கச்சி முதலியன, இச்சென்னும் இடைநிலை பெற்றன. ‘கணவாட்டி - இவ்வினைப்பெயர் டகரம் பெற்றது.

இன்னும் இவ்வாறே வருவன பிறவும் பிரித்துக் காட்டுக.

கிள்ளி குடி - கிள்ளியுடைய குடிமக்கள் இருக்கும் ஊர் எனவும், கீழ் வயிற்றுக் கழலை - கீழ் வயிற்றின்கண் எழுந்த கழலை போல்வான் எனவும் அன்மொழித் தொகையாம். வடுகக் கண்ணன், வல்லொற்று அடுத்தால், வடுக நாட்டிற் பிறந்த கண்ணன் என்றாம்; வடுகங்கண்ணன் என மெல் லொற்று அடுத்தால், வடுகனுக்கு மகனாகிய கண்ணன் என்றாம். 'நனிநீ டுமுந்தன்று மன்னே இனியே' (குறுந்.149) என்பது, பின் வருங்காலம் உணர்த்திற்று. 'இனி எம் எல்லை' எனப் பின் என்னும் இடம் உணர்த்திற்று. ஏனோன் என்பது, ஒழிபொருள் உணர்த்திற்று. ஏதிலன் என்பது, அயலான் என்னும் பொருள் உணர்த்திற்று. உண்ணாநின்றான் என்புழி, ஆ என்பது இடைநிலை எழுத்து என்று உணர்க. வா, தா, என்றாற் போல்வன, மறை உணர்த்துங்கால், வாரான், தாரான்; வாராது போயினான், தாராது போயினான்; வாராத சாத்தன், தாராத சாத்தன் என முதல் நிலை குறுகாது நிற்கும் என்று உணர்க.

நன், தீ, சிறு, பெரு, வன், மென், கடு, முது, இள, புது, பழ, இன், உடை, அன் என்பன முதலிய முதல்நிலைகள், மகர ஐகாரம் பெற்று, நன்மை, தீமை, சிறுமை, பெருமை என வினைக்குறிப்புப் பெயராய் நிற்குமாறும், இவைதாம் நன்று, தீது, சிறிது, பெரிது, வலிது, மெலிது, கடிது, முதிது, இளைது, புதிது, பழைது, இன்று, உடைத்து, அன்று என அஃறிணை வினைக்குறிப்பு முற்றாய் நிற்குமாறும், 'நல்லன், தீயன், சிறியன், பெரியன், வலியன், மெலியன், கடியன், முதியன், இளையன், புதியன், பழையன், இல்லன், உடையன், அல்லன்' என அன் பெற்று உயர்திணை வினைக்குறிப்பாய் நிற்குமாறும், இவைதாம் ஆன் என்னும் ஈறு பெற்று முற்றாயும், படுத்தல் ஓசையான் வினைக் குறிப்புப் பெயராய் உருபு ஏற்றும், பயனிலை கொண்டும் நிற்குமாறும் பிரித்துக் கொள்க. இவ்வாறே ஏனைப் பால்களோடும் ஒட்டுக. இவை பண்பாய் நிற்குமாறும் உரிய என்று உணர்க. இவைதாமே நன்றாய் வளர்ந்தான், வளர்ந்தது; தீதாய்ப் போயினான், போயிற்று என வினையெச்சக் குறிப்பாமாறும், நல்ல சாத்தன், தீய சாத்தன் எனப் பெயரெச்சக் குறிப்பாமாறும் காண்க.

சிறு, இழி, தீர், என்னும் முதல் நிலைகள் அல் ஈறுபெற்றும் அன் ஈறும் ஆன் ஈறும் பெற்றும் முற்கூறியவாறே நிற்குமாறும், சிறந்து இழிந்து, தீர்ந்து எனவும், சிறந்த, இழிந்த, தீர்ந்த எனவும் வினையெச்ச வினைக் குறிப்பும் பெயரெச்ச வினைக்குறிப்பும் ஆமாறும் உணர்க. இவ்வாறு வருவன பிறவும் பிரித்துக் கொள்க.

'சுடரிழாய்! பன்மாணும்' (கலி. 47 : 8) என்புழி, மாண் என்னும் இடைச்சொல் பலபடியும் என்னும் பொருட்டாய் நின்றவாறு காண்க. 'பிரிதல் வல்லியார் ஈதும் துறந்தோர்' என்புழி, வல்லாராய் என

வினையெச்சமாய் நின்றவாறு காண்க. 'கால் பொர நுடங்கல கறங்கிசை அருவி' (கலி. 45 : 8) என்புழி, நுடங்குதலையுடைய அருவி என நிற்குமாறு உணர்க. இவை போல்வன ஓசை வேற்றுமையான் வேறுபடுவனவும் உணர்ந்துகொள்க.

'நில்லாது பெயர்ந்த பல்லோ ருள்ளும்' (அகம். 110 : 20) என்புழி, முன்னர் எல்லாரும் உள்பாடாகக் கூறிய தோழி ஈண்டும் பல்லேமுள்ளும் என்னாது தன்னை நீக்கிக் கூறியது என்னை? எனின், தலைமகன் தன்னை நோக்கி அழிவு தக்கக் கூறி ஆற்றானாகி நின்ற நிலைமையைக் கண்டும் அருள் பிறவாது ஆயமும் தலைவியும் போயவாறும் அதற்குத் தான் அழிவு தக்கு நின்றலின் அவரொடு போதல் ஆற்றாது பின்னர்ப் போயவாறும் தோன்றக் கூறுகின்றாளாதலின், பல்லோருள்ளும் எனக் கூறினாள் என்று பொருள் கூறுக.

'முரசுமுழங்கு தானை மூவ ருள்ளும், அரசெனப் படுவது நினதே பெரும!' (புறம். 35 : 4, 5) என்புழி, மூவிர் என்னாதது என்னை? எனின், புலவன் கூறுகின்ற இவனை ஒழிந்த இரு வகைக் குலத்தோரும் இவன் முன்னுள்ளோரும் படர்க்கையர் ஆதலின், அம் மூவகைக் குலத்து உள்ளோரையும் கூட்டி, முரசு முழங்கு தானை மூவர் அரசுள்ளும் அரசு என்று ஈண்டுச் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவது அச்சோழன்வழித் தோன்றிய நின் அரசே, என்றான் எனப் பொருள் கூறுக.

இங்ஙனஞ் சான்றோர் செய்யுட்கண் இவ்வாசிரியர் கூறிய இலக்கணங் களுள் அடங்காதன போன்று கிடப்பன பிறவும் உள்வேனும், நுண்ணுணர்வு உடையோர் அவற்றின் பொருட்பயனை நோக்கி, ஒருவாற்றான் இக் கூறிய இலக்கணங்களுள் அடக்கிக் கொள்க.

இச்சுத்திரத்தின் கருத்து, 'இவ்வதிகாரத்துட் சிலவற்றிற்கு விரித்துக் கூறாது, நுண்ணுணர்வு உடையார் உணருமாறு கூறிய இலக்கணங்களு முள; அவற்றை முதல்நூலானும் விரித்துரையானுங் காண்டிகையானும் உணர்த்துக' என்று கூறுதலாம். இங்ஙனங் கூறினார், 'முடிந்தது காட்டல்' என்னுந் தந்திர உத்திக்கு இனமாக என்று உணர்க. இங்ஙனங் கூறாது. என்னான் கூறப்படாத இலக்கணங்களை முதல்நூல்களான் கூறிக் கொள்க, எனின், அது 'குன்றக் கூறல்' என்னும் குற்றமாம் என்று உணர்க. (67)

எச்சவியல் முற்றிற்று.

சொல்லதிகாரம் நச்சினார்க்கினியர் உரை முற்றிற்று.

சொல்லதிகார இயற்கூத்திரத் தொகை

‘கிளவியோர் அறுபா னீரண்டுவேற் றுமையிற்
கிளரிரு பஃதிரண் டேழைந்
துளமயங் கியலாம் விளியின்முப் பாளேழ்
உயர்பெயர் நாற்பதின் மூன்று
தெளிவினை யியலைம் பானுடன் ஒன்று
செறியிடை யியலினாற் பானெட்
டொளிருரி யியலொன் பதிற்றுப்பத் துடனெட்
டொழிபறு பானின்மேல் ஏழே.’

நூற்பா நிரல்

(எண் : நூற்பா எண்)

அஆ வளன...	9, 218	அவற்றுள், அமுங்கல்	350
அ எனப் பிறத்தல்	110	அவற்றுள், அன்னென் இறுதி	132
அச்சக் கிளவிக்கு	101	அவற்றுள், இஈ ஆகும்	123
அச்சம் பயமிலி	256	அவற்றுள், இகுமும்	277
அசைநிலைக் கிளவி	273	அவற்றுள், இயற்சொல்	398
அடிமறிச் செய்தி	407	அவற்றுள், இரங்கல்	359
அடைசினை முதலென	26	அவற்றுள், ஈயென் கிளவி	445
அண்மைச் சொல்லிற்கு	133	அவற்றுள், எழுவாய்	66
அண்மைச் சொல்லே	129	அவற்றுள், செய்கென் கிளவி	206
அத்தினை மருங்கின்	221	அவற்றுள், செய்யு மென்னும்	240
அதற்குவினை யுடைமையின்	77	அவற்றுள், தடவென் கிளவி	321
அதனி னியறல்	75	அவற்றுள், தருசொல் வருசொல்	29
அதிர்வும் விதிர்ப்பும்	316	அவற்றுள், நான்கே இயற்பெயர்	177
அது இது உதுவென	169	அவற்றுள், நிரல்நிறை தானே	405
அதுச்சொல் வேற்றுமை	215	அவற்றுள், நீயென் கிளவி	191
அதுவென் வேற்றுமை	95	அவற்றுள், பன்மை உரைக்கும்	211
அந்தி லாங்க	269	அவற்றுள், பிரிநிலை	431
அந்நாற் சொல்லும்	403	அவற்றுள், பெயரெனப்	162
அப்பொருள் கூறின்	36	அவற்றுள், முதனிலை	232
அம்ம என்னும்	155	அவற்றுள், முன்னிலைக் கிளவி	225
அம்ம கேட் பிக்கும்	278	அவற்றுள், முன்னிலை தன்மை	228
அம்முகக் கிளவியும்	233	அவற்றுள், யாதென வருஉம்	32
அமர்தல் மேவல்	380	அவற்றுள், விறப்பே	348
அயல்நெடி தாயின்	147	அவற்றுள், வினைவேறு	53
அர்ஆர் பளன	208	அவற்றுள், வேற்றுமை	413
அரியே ஐம்மை	356	அவற்றொடு வருவழி	237
அலமரல் தெருமரல்	311	அவைதாம், அம் ஆம்	204
அவ்வச் சொல்லிற்	297	அவைதாம், இஉ ஐஓ	122
அவ்வழி, அவன் இவன்	164	அவைதாம், உறுதவ	301
அவ்வே, இவ்வென	121	அவைதாம் தத்தங் கிளவி	429
அவற்றின் வருஉம்	292	அவைதாம் தத்தம் பொருள்வயின்	116

அவைதாம். புணரியல்	252	இயற்பெயர்க் கிளவியும்	38
அவைதாம். பெண்மை இயற்	178	இயற்பெயர் சினைப்பெயர்	176
அவைதாம். பெயர் ஐ ஒடுகு	65	இயற்பெயர் முன்னர்	272
அவைதாம். முன்மொழி நிலை	419	இயைபே புணர்ச்சி	309
அவைதாம். முன்னும் பின்னும்	253	இரட்டர் மின்னென	226
அவைதாம். வழங்கியன்	114	இரட்டைக் கிளவி	48
அவையல் கிளவி	442	இரண்டன் மருங்கின்	94
அளபெடைப் பெயரே	137, 143, 151	இரண்டா குவதே	72
அளபெடை மிகுஉம்	127	இருதிணைச் சொற்கும்	174
அளவும் நிறையும்	118	இருதிணைப் பிரிந்த	163
அன்ஆன் அள்ஆள்	207	இருதிணை மருங்கின்	10
அன்மையின் இன்மையின்	216	இருபெயர் பலபெயர்	417
அன்ன பிறவும்	396	இலம்பா டொற்கம்	360
அன்ன பிறவும் அஃறிணை	172	இறப்பின் நிகழ்வின்...	202, 427
அன்ன பிறவும் உயர்திணை	168	இறப்பே எதிர்வே	249
அன்ன பிறவுந் தொன்னெறி	102	இறுதியும் இடையும்	104
ஆஓ ஆகும்	197	இறைச்சிப் பொருள்வயின்	198
ஆக ஆக லென்ப	282	இன்றில வுடைய	222
ஆக்கக் கிளவி	22	இன்ன பெயரே	195
ஆக்கந் தானே	21	இனச்சுட் டில்லாப்	18
ஆங்க உரையசை	279	இனைத்தென அறிந்த	33
ஆடீஉ அறிசொல்	2	ஈதா கொடுவெனக்	444
ஆண்மை அடுத்த	165	ஈரள பிசைக்கும்	283
ஆண்மை சுட்டிய	183	ஈற்றுநின் றிசைக்கும்	288
ஆண்மை திரிந்த	12	ஈற்றுப்பெயர் முன்னர்	97
ஆயென் கிளவியும்	214	உகப்பே உயர்தல்	306
ஆரும் அருவும்	140	உகரந் தானே	125
ஆறன் மருங்கின்	99	உசாவே சூழ்ச்சி	370
ஆறா குவதே	80	உணர்ச்சி வாயில்	393
ஆனென் இறுதி	134	உம்முந் தாகும்	294
இசைத்தலும் உரிய	60	உம்மை எச்சம்	436
இசைநிறை அசைநிலை	411	உம்மை எண்ணின்	293
இசைப்படு பொருளே	423	உம்மை தொக்க	291
இசைப்பிசை ஆகும்	310	உம்மை யெண்ணும்	289
இடைச்சொல் எல்லாம்	455	உயர்திணை என்மனார்	1
இடைச் சொற் கிளவியும்	161	உயர்திணை மருங்கின்	421
இடையெனப் படுப	251	உயாவே உயங்கல்	369
இதன திதுவிற்று	111	உரிச்சொல் மருங்கினும்	456
இது செயல் வேண்டும்	245	உரிச்சொற் கிளவி	299
இயற்கைப் பொருளை	19	உருபுதொடர்ந் தடுக்கிய	103
இயற்கையின் உடைமையின்	81	உருவுட் காகும்	302
இயற்சொல் திரிசொல்	397	உருவென மொழியினும்	24

உரையிடத்து	458	ஐவியப் பாகும்	385
உவமத் தொகையே	414	ஒப்பில் போலியும்	280
உளவெனப் பட்ட	154	ஒருபெயர்ப் பொதுச்சொல்	49
எச்சஞ் சிறப்பே	257	ஒருபொருள் இருசொல்	460
எச்ச வும்மையும்	285	ஒருபொருள்...இலவே	42
எஞ்சிய இரண்டன்	146	ஒரு பொருள்...கிளவி	399
எஞ்சிய கிளவி	227	ஒருமை எண்ணின்	44
எஞ்சிய மூன்றும்	439	ஒருமை சுட்டிய எல்லாப்	185
எஞ்சுபொருட் கிளவி	286	ஒருமை சுட்டிய பெயர்	461
எடுத்த மொழியினம்	61	ஒருவ ரென்னும்	193
எண்ணுங் காலும்	47	ஒருவரைக் கூறும்	27
எண்ணே காரம்	290	ஒருவினை ஒடுச்சொல்	92
எதிர்மறுத்து மொழியினும்	108	ஒழியிசை எச்சம்	434
எதிர்மறை எச்சம்	435	ஒன்றறி கிளவி	8
எப்பொரு ளாயினும்	35	ஒன்றறி சொல்லே	3
எய்யா மையே	342	ஒன்றன் படர்க்கை	219
எல்லாச் சொல்லும்	157	ஒன்றுவினை மருங்கின்	54
எல்லாத் தொகையும்	420	ஓம்படைக் கிளவிக்	98
எல்லா மென்னும்	188	ஓய்தல் ஆய்தல்	330
எல்லாரு மென்னும்	166	ஓவும் உவவும்	124
எல்லே இலக்கம்	271	கடதற என்னும்	205
எவ்வயிற் பெயரும்	69	கடிசொல் இல்லை	452
எவ்வயின் வினையும்	428	கடியென் கிளவி	383
எழுத்துப்பிரிற் திசைத்தல்	395	கண்கால் புறமகம்	83
எற்றம் நினைவும்	337	கண்டீர் என்றா	425
எற்றென் கிளவி	265	கண்ணுந் தோளும்	62
எறுழ்வலி ஆகும்	388	கதழ்வும் துனைவும்	315
என்றும் எனவும்	296	கம்பலை சும்மை	349
என்றென் கிளவியும்	261	கமம் நிறைந்து	355
எனவென் எச்சம்	438	கயவென் கிளவி	322
ஏயுங் குரையும்	274	கருமம் அல்லாச்	85
ஏழா குவதே	82	கருவி தொகுதி	354
ஏனை இரண்டும்	30	கவர்வுவிருப் பாகும்	362
ஏனை உயிரே	126	கவவகத் திடுமே	357
ஏனை உருபும்	112	கழிவே ஆக்கம்	254
ஏனை எச்சம்	234	கழுமென் கிளவி	351
ஏனைக் காலமும்	250	கள்ளொடு சிவணும்	171
ஏனைக் கிளவி	192	கறுப்பும் சிவப்பும்	372
ஏனைப் புள்ளி	131	கன்றலுஞ் செலவும்	87
ஐந்தா குவதே	78	காப்பின் ஒப்பின்	73
ஐயமும் கரிப்பும்	384	காலந் தாமே	201
ஐயுங் கண்ணும்	106	காலம் உலகம்	58

கிளந்த அல்ல...	119, 298	ஞெமிர்தலும் பாய்தலும்	361
கிளந்த இறுதி	152	தகுதியும் வழக்கும்	17
கு ஐ ஆன்என	109	தஞ்சக் கிளவி	268
குடிமை ஆண்மை	57	தடவும் கயவும்	320
குத்தொக வருஉம்	100	தடுமாறு தொழிற்பெயர்க்கு	96
குருவுங் கெழுவும்	303	தத்தங் குறிப்பின்	440
குறித்தோன் கூற்றம்	56	தத்தம் எச்சமொடு	239
குறிப்பினும் வினையினும்	203	தநநு எஎன	156
குறைச்சொற் கிளவி	453	தநநு எஎனும்	410
குறைத்தன ஆயினும்	454	தன்மேற் செஞ்சொல்	437
கூர்ப்பும் கழிவும்	314	தன்மைச் சொல்லே	43
கூறிய கிளவிப்	390	தன்மை சுட்டலும்	25
கூறிய முறையின்	70	தன்மை சுட்டின்	194
கெடவரல் பண்ணை	319	தன்னுள் ளுறுத்த	189
கேட்டை என்றா	426	தாமென் கிளவி	186
கொடுவென் கிளவி	447, 448	தாவென் கிளவி	446
கொல்லே ஐயம்	270	தாவே வலியும்	344
சாயல் மென்மை	325	தானென் கிளவி	187
சிதைந்தன வரினும்	402	தானென் பெயரும்	139
சிறப்பி னாகிய	41	திணையொடு பழகிய	199
சினைநிலைக் கிளவி	86	தீர்தலும் தீர்த்தலும்	318
சீர்த்தி மிகுபுகழ்	313	துயவென் கிளவி	368
சுட்டுமுத லாகிய	40	துவன்றுறிறை வாகும்	332
சுட்டுமுதற் பெயரும்	150	துவைத்தலுஞ் சிலைத்தலும்	358
சுட்டுமுதற் பெயரே	144	தெரிநிலை உடைய	173
சுண்ணந் தானே	406	தெரிபுவேறு நிலையலுங்	159
செந்தமிழ் சேர்ந்த	400	தெவ்வப்பகை ஆகும்	346
செப்பினும் வினாவினும்	16	தெவுக்கொளற் பொருட்டே	345
செப்பும் வினாவும்	13	தெளிவின் ஏயும்	263
செப்பே வழீஇயினும்	15	தேற்றம் வினாவே	259
செய்து செய்யூச்	230	தொழிலிற் கூறும்	135
செய்தெ னெச்சத்து	241	தொழிற்பெய ராயின்	141
செய்யாய் என்னும்	450	நம்பும் மேவும்	329
செய்யுள் மருங்கினும்	463	நளியென் கிளவி	323
செயப்படு பொருளைச்	248	நன்றீற் றேயும்	284
செயற்கைப் பொருளை	20	நன்றுபொரி தாகும்	343
செல்லல் இன்னல்	304	நனவே களனும்	376
செலவினும் வரவினுந்	28	நான்கா குவதே	76
செழுமை வளனும்	352	நிகழூஉ நின்ற	175
சேரே திரட்சி	363	நிரல்நிறை சுண்ணம்	404
சொல்என் எச்சம்	441	நிலப்பெயர் குடிப்பெயர்	167
சொல்லென்ப படுப	160	நிலனும் பொருளும்	236

நிறத்துரு உணர்த்தற்கும்	373	பெயர்நிலைக் கிளவியின்	449
நின்றாங் கிசைத்தல்	59	பேம் நாம் உருமென	365
நீயிர் நீயென	190	பையுளுஞ் சிறுமையும்	341
நும்மின் திரிபெயர்	145	பொருட்குத்திரி பில்லை	392
நொசிவும் நுழைவும்	374	பொருட்குப் பொருள்	391
பசப்புநிறன் ஆகும்	308	பொருண்மை சுட்டல்	67
படரே உள்ளல்	340	பொருண்மை தெரிதலும்	158
பண்புகொள் பெயரும்	136,142	பொருள்தெரி மருங்கின்	408
பண்புகொள் வருஉம்	418	பொருளொடு புணராச்	37
பணையே பிழைத்தல்	339	பொற்பே பொலிவு	335
பயப்பே பயனாம்	307	மகடுஉ மருங்கின்	196
பரவும் பழிச்சும்	382	மதவே மடனும்	377
பல்ல பலசில	170	மல்லல் வளனே	305
பல்லோர் படர்க்கை	229	மழவும் குழவும்	312
பலவயி னானும்	51	மற்றென் கிளவி	264
பழுதுபயம் இன்றே	324	மற்றைய தென்னும்	266
பன்முறை யானும்	234	மறைக்குங் காலை	443
பன்மை சுட்டிய	184	மன்றவென் கிளவி	267
பன்மையும்... இலவே	217, 223	மன்னாப் பொருளும்	34
பன்மையும்... யவ்வே	210, 220	மாதர் காதல்	328
பால்மயக் குற்ற	23	மாரைக் கிளவியும்	209
பாலறி மரபின்	213	மாவென் கிளவி	275
பிண்டப் பெயரும்	91	மிக்கதன் மருங்கின்	244
பிணையும் பேணும்	338	மிகுதியும் வளப்பும்	378
பிரிநிலை வினாவே	258	மியாகிக மோமதி	276
பிரிநிலை வினையே	430	முதல்முன் ஐவரின்	89
பிறிதுபிறி தேற்றலும்	105	முதலிற் கூறுஞ்	115
பின்முன் கால்கடை	231	முதலுஞ் சினையும்	90
புதிதுபடற் பொருட்டே	379	முதற்சினைக் கிளவிக்கு	88
புலம்பே தனிமை	331	முந்நிலைக் காலமும்	242
புள்ளியும் உயிரும்	153	முரஞ்சல் முதிர்வே	333
புளிநென் கிளவி	375	முழுதென் கிளவி	326
பெண்மை சுட்டிய உயர்திணை	4	முற்படக் கிளத்தல்	39
பெண்மை சுட்டிய எல்லா	182	முற்றிய உம்மைத்	287
பெண்மை சுட்டிய சினை முதற்	180	முறைப்பெயர்...இயல	149
பெண்மைச் சினைப்பெயர்	179	முறைப்பெயர்...வருமே	138
பெண்மை முறைப்பெயர்	181	முறைப்பெயர் மருங்கின்	128
பெயரி னாகிய	68	முன்னத்தின் உணரும்	459
பெயரினுந் தொழிலினும்	50	முன்னிலை சுட்டிய	462
பெயரெஞ்சு கிளவி பெயரொடு	433	முன்னிலை முன்னர்	451
பெயரெஞ்சு கிளவியும்	238	முன்னிலை வியங்கோள்	224
பெயர்நிலைக் கிளவி காலந்	71	முனைவுமுனி வாகும்	386

மூன்றனும் ஐந்தனும்	93	விழைவின் தில்லை	262
மூன்றா குவதே	74	விழைவே காலம்	255
மெய்பெறக் கிளந்த	389	விளிகொள் வதன்கண்	64
மொழிப்பொருட் காரணம்	394	விளியெனப் படுப	120
மொழிமாற் றியற்கை	409	விறப்பும் உறப்பும்	347
யாஅர் என்னும்	212	வினாவும் செப்பே	14
யாகா பிற்பிறக்கு	281	வினையின் தொகுதி	415
யானுக் கவின்	381	வினையின் தோன்றும்	11
யாதன் உருபின்	107	வினையினும் பண்பினும்	148
யாதெவன் என்னும்	31	வினையெஞ்சு கிளவிக்கு	432
ரஃகான் ஒற்றும்	7	வினையெஞ்சு கிளவியும்	457
வடசொற் கிளவி	401	வினையெனப் படுவது	200
வண்ணத்தின் வடிவின்	416	வினையே குறிப்பே	260
வண்ணம் வடிவே	79	வினையே செய்வது	113
வம்புநிலை யின்மை	327	வினையொடு நிலையினும்	295
வயவலி ஆகும்	366	வினைவேறு படாஅப்	55
வயாவென் கிளவி	371	வினைவேறு படுஉம்	52
வறிதுசிறி தாகும்	336	வெம்மை வேண்டல்	334
வன்புற வருஉம்	246	வெளிப்படு சொல்லே	300
வார்தல் போகல்	317	வேற்றுமைத் தொகையே	412
வாராக் காலத்து	247	வேற்றுமை தாமே	63
வாராக் காலத்தும்	243	வேற்றுமைப் பொருளை	84
வாரா மரபின	422	வேற்றுமை மருங்கின்	117
வாள்ஒளி ஆகும்	367	வேறுவினைப் பொதுச்சொல்	46
வியங்கோள் எண்ணுப்பெயர்	45	வையே கூர்மை	387
வியலென் கிளவி	364	ளஃகான் ஒற்றே	6
விரைசொல் அடுக்கே	424	ளஃகான் ஒற்றே	5
விழுமம் சீர்மையும்	353	ளரலள என்னும்	130

சொல் நிரல்
(மேற்கோள்)
(எண் : நூற்பா எண்)

அ		அரசர்	
அஃது	169	அரசி	167
அங்கு	298	அரசு	57
அச்சன்	400	அரற்றினம்	204
அஞ்சின	218	அரன்	402
அஞ்சினம்	204	அரி	402
அடிகள்	131	அரிவாள்	415
அடிகேள்	131	அருகம்	402
அடிகில்	46	அருங்குரைத்து	251
அடியார்	168	அருஞ்செல்லல்	456
அடியாள்	168	அருத்தம்	402
அடியான்	168	அருத்தாபத்தி	402
அடுவீர்	226	அருத்தினம்	204
அணி	46	அருந்திறல்	57
அணியள்	146	அருவாட்டி	167
அணியாள்	146	அருவாளன்	167
அணில்	153	அல்ல	222
அணிலே	153	அல்லது	231
அத்தா	128	அல்லம்	217
அத்தாய்	128	அல்லர்	216
அத்திகோசத்தார்	167	அல்லன்	216
அத்தை	128	அல்லன்	216
அது	169	அல்லால்	231
அந்தோ	397,400	அலி	57
அம்பர்கிழான்	167	அவ்	169
அம்பருடைச்சி	167	அவர்	164
அம்மாட்டான்	165	அவள்	164
அமலம்	401	அவன்	164
அமைச்சு	57	அவை	169
அயன்	402	அழன்	452
அயின்றார்	46	அழாஅன்	196
அரங்கம்	402	அளகு	399

அறிவிலி	463	இங்கு	298
அன்றி	232	இடத்து	231
அன்று	222	இடபம்	402
அன்ன	236	இடையன்	11
அன்னது	172	இடையாய்	135
அன்னள்	168	இது	169
அன்னன்	165	இம்பர்	410
அன்னன	172	இம்மாட்டான்	165
அன்னா	128	இம்மை	410
அன்னாய்	128	இயக்கன்	402
அன்னான்	165	இயம்	46
அன்னை	128	இருடிகள்	402
அன்னைமார்	461	இருத்தி	44
அனைத்தும்	289	இருமை	396
அனையது	172	இருவர்	167
அனையன்	165	இருவன்	44
அனையன்	172	இல்ல	170
அனையாள்	168	இல்லத்தன்	215
அனையான்	165	இல்லத்தான்	215
		இல்லது	172
		இல்லர்	216
		இல்லன்	216
		இல்லன்	216
		இல்லன்	172
		இல்லை	224
		இல	222
		இலங்கை	402
		இவ்.	169
		இவறல்	396
		இவர்	164
		இவள்	164
		இவன்	164
		இவை	169
		இழிந்த	463
		இழிந்தன்றுமில்ன்	219
		இழிந்தான்	219
		இழிந்திலன்	219
		இழிந்து	463
		இளம்பெருங்கூத்தன்	26
		இளைது	463
		இளையவரே	142
		இளையன்	463
		இஃது	169
		இகுளை	400

ஆ

ஆ	171,230	இல்லள்	216
ஆக்கள்	171	இல்லன்	216
ஆகாயம்	172	இல்லன்	172
ஆங்கு	28	இல்லை	224
ஆடரங்கு	415	இல	222
ஆடு	126	இலங்கை	402
ஆடுவே	126	இவ்.	169
ஆண்பால்	147	இவறல்	396
ஆண்மக்கள்	57	இவர்	164
ஆண்மகன்	145	இவள்	164
ஆண்மை	57	இவன்	164
ஆணை	402	இவை	169
ஆய்	182,230	இழிந்த	463
ஆயர்	167	இழிந்தன்றுமில்ன்	219
ஆயினான்	230	இழிந்தான்	219
ஆயே	231	இழிந்திலன்	219
ஆரம்	402	இழிந்து	463
ஆவன்	216	இளம்பெருங்கூத்தன்	26

இ

இஃது	169	இளைது	463
இகுளை	400	இளையவரே	142
		இளையன்	463

உண்டனம்	204	உண்டிலம்	204
உண்டனர்	208	உண்டிலன்	205
உண்டனரல்லர்	208	உண்டிலம்	204
உண்டனவல்ல	218	உண்டிலன்	205
உண்டனவில்லை	218	உண்டிலை	225
உண்டனள்	207	உண்டின்று	219
உண்டனளல்லள்	207	உண்டி	451
உண்டனன்	207	உண்டிர்	226
உண்டனனல்லன்	207	உண்டு	205
உண்டனிர்	226	உண்டுகாண்	226
உண்டனெம்	204	உண்டும்	204
உண்டனெமல்லெம்	204	உண்டேம்	204
உண்டனென்	205	உண்டேமல்லேம்	204
உண்டனெனல்லென்	205	உண்டேன்	205
உண்டனேம்	204	உண்ணல்	226
உண்டனேன்	205	உண்ணல	218
உண்டனேனல்லேன்	205	உண்ணலம்	204
உண்டனை	225	உண்ணலர்	208
உண்டாம்	204	உண்ணலள்	207
உண்டாமல்லாம்	204	உண்ணலன்	207
உண்டாய்	225,148	உண்ணலாய்	225
உண்டார்	208	உண்ணலிர்	226
உண்டாரல்லர்	208	உண்ணலீர்	226
உண்டாள்	207,148	உண்ணலெம்	204
உண்டாற்கு	230	உண்ணலென்	205
உண்டான்	203,207	உண்ணலை	225
உண்டானல்லன்	207	உண்ணன்மின்	226
உண்டி	225	உண்ணா	218
உண்டியோ	13	உண்ணாக்கடை	238
உண்டில	218	உண்ணாகிடந்தாம்	204
உண்டிலது	219	உண்ணாக்கால்	238
உண்டிலேம்	204	உண்ணாதொழிப	208
உண்டிலர்	208	உண்ணாநிற்ப	208
உண்டிலள்	207	உண்ணாநிற்பல்	205
உண்டிலன்	207	உண்ணாநிற்பறி	225
உண்டிலாம்	204	உண்ணாநின்ற	218
உண்டிலாய்	225	உண்ணாநின்றது	219
உண்டிலார்	208	உண்ணாநின்றன	218
உண்டிலாள்	207	உண்ணாநின்றனம்	204
உண்டிலான்	207	உண்ணாநின்றனர்	208
உண்டிலிர்	226	உண்ணாநின்றனள்	207
உண்டிலீர்	226	உண்ணாநின்றனன்	207

உண்ணாநின்றனிர்	226	உண்ணும்	226
உண்ணாநின்றனெம்	204	உண்ணுமது	71
உண்ணாநின்றனென்	205	உண்ணேம்	204
உண்ணாநின்றனேம்	204	உண்ணேன்	205
உண்ணாநின்றனேன்	205	உண்ணேனே	209
உண்ணாநின்றனை	225	உண்ணேனோ	14
உண்ணாநின்றாம்	204	உண்ப	208,218
உண்ணாநின்றாய்	225	உண்பது	219
உண்ணாநின்றார்	7, 208	உண்பம்	204
உண்ணாநின்றாள்	207	உண்பர்	208
உண்ணாநின்றான்	207	உண்பல்	205
உண்ணாநின்றில	218	உண்பள்	207
உண்ணாநின்றிலது	219	உண்பன்	207
உண்ணாநின்றிலாம்	204	உண்பன	218
உண்ணாநின்றிலர்	208	உண்பாம்	204
உண்ணாநின்றிலள்	207	உண்பாய்	225
உண்ணாநின்றிலன்	207	உண்பார்	208
உண்ணாநின்றிலாம்	204	உண்பாள்	207
உண்ணாநின்றிலாய்	225	உண்பான்	207
உண்ணாநின்றிலார்	208	உண்பிர்	226
உண்ணாநின்றிலாள்	207	உண்பீர்	226
உண்ணாநின்றிலான்	207	உண்பெம்	204
உண்ணாநின்றிலிர்	226	உண்பென்	205
உண்ணாநின்றிலீர்	226	உண்பேம்	204
உண்ணாநின்றிலெம்	204	உண்பேன்	205
உண்ணாநின்றிலென்	205	உண்பேனே	450
உண்ணாநின்றிலேம்	204	உண்பை	225
உண்ணாநின்றிலேன்	205	உண்பன	127
உண்ணாநின்றிலை	225	உத்தி	402
உண்ணாநின்றீர்	226	உது	169
உண்ணாநின்றேம்	204	உந்தி	399
உண்ணாநின்றேன்	204	உப்பிறப்பு	410
உண்ணாம்	204	உப்பெண்டு	165
உண்ணாய்	226	உம்பர்	410
உண்ணார்	208	உம்மாட்டான்	165
உண்ணாவுழி	238	உம்மை	410
உண்ணாவிடத்து	238	உரிஞ்	226
உண்ணாள்	207	உரிஞி	226
உண்ணான்	207	உரிஞியது	219
உண்ணாவிருந்தாம்	204	உரிஞியென	230
உண்ணிய	230	உரிஞின	218
உண்ணியர்	230	உரிஞினம்	204

உரிஞினாய்	225	உலோபம்	402
உரிஞினான்	226	உவ்	169
உரிஞினை	225	உவமை	402
உரிஞு	230	உவன்	159
உரிஞுகு	205	உவை	169
உரிஞுவம்	204	உழவர்	167
உரிஞுப	208	உழாஅஅன்	137
உரிஞுபு	230	உள்ள	170
உரிஞுமின்	226	உள்ளது	172
உரிஞுவ	218	உள்ளன	172
உரிஞுவம்	204	உள	222
உரிஞுவன	218	உளது	222
உரிஞுவி	226	உளர்	216
உரிஞுவித்தான்	226	உள்ள	216
உரிஞுவீர்	226	உற்பலம்	401
உரைஇயினான்	230	உறுகால்	158,389,392,456
உரைக்க	230	உறைபதி	96
உரைக்கிறி	225		
உரைக்கும்வழி	231		
உரைக்குமிடத்து	231	உளட்டினான்	226
உரைத்தனம்	204	உளட்டு	226
உரைத்தமல்லம்	204	உளதினார்	47
உரைத்தனம்	204	உளர்க்கால்	152
உரைத்தனமல்லெம்	204	உளர	133
உரைத்தனமல்லெம்	204	உளரன்	132
உரைத்தனம்	204	உளரா	132
உரைத்தாம்	204		
உரைத்தாமல்லாம்	204		
உரைத்தி	225	எங்கு	298
உரைத்திலம்	204	எஞ்சி	230
உரைத்திலாம்	204	எஞ்சியது	219
உரைத்திலெம்	204	எஞ்சியென	230
உரைத்திலேம்	204	எட்டி	168
உரைத்தீ	451	எண்ணினம்	204
உரைத்தேம்	204	எந்தை	183
உரைத்தேமல்லெம்	204	எம்பி	156
உரைப்ப	230	எம்பீ	156
உரைப்பாய்	225	எம்பெருமா	131
உரைப்பின்	230	எம்மார்	156
உரைப்பை	225	எம்மாள்	156
உலகம்	58	எம்மான்	156
உலமரல்	34	எம்மை	410
உலோகம்	402	எமர்	156

எமள்	156	ஒழிப	208
எமன்	156	ஒழிவல்	205
எயினர்	167	ஒன்று	170,184
எருத்து	400		
எருமை	400	ஒடி	230
எல்லாம்	289	ஒடுவ	218
எல்லாரும்	166	ஒனம்	309
எல்லீரும்	166		
எலுவன்	400		
எவன்	34,221,427	ஒளஉ	283
எழுத்து	119		
எழுப்பினான்	226	கச்சினன்	215
எழுப்பு	226	கச்சினான்	215
எள்ளினம்	204	கச்சிலன்	216
என்	31	கடல்	171
என்கணின்று	83	கடல்கள்	171
என்மனார்	399	கடவாநின்றீர்	226
என்றிசினோர்	251,399	கடவுள்	131
என்ன	236	கடிசூத்திரம்	119
என்னை	31	கடிது	463
		கடிப்பகை	463
		கடியன்	463
ஏடா	131,400	கடியாள்	147
ஏஉ	131	கடு	119
ஏதிலன்	463	கடை	231
ஏந்தல்	146	கடைஇயினான்	230
ஏந்தால்	146	கண்டை	426
ஏமாள்	147	கண்ணன்	402
ஏயினான்	230	கணக்கச்சி	463
ஏழேகால்	163	கணவாட்டி	463
ஏறு	119	கணி	126
ஏனம்	309	கணியார்	141
ஏனாதி	168	கணியீரே	141
ஏனோன்	463	கணியே	126
		கதுமென	298
ஒட்டகம்	61,171	கபிலம்	119
ஒண்டொடி	37	கமலம்	401
ஒருத்தி	164	கமுகு	398
ஒருவர்	167	கயவர்	320
ஒருவன்	164	கரி	126
ஒருவேன்	44	கரிது	222
ஒருவை	44	கரிய	9,222,236

கரியது	170,416	களைந்தன்றுமில்ன்	219
கரியம்	217	களைந்தான்	219
கரியர்	217	களைந்திலன்	219
கரியவரே	142	கற்குடி	230
கரியள்	217	கறுகறுத்தது	48
கரியன்	203,215,217	கறுப்பு	299,372
கரியன்	9,170,416	காடன்	176
கரியாம்	217	காடி	176
கரியர்	217,142	காண்க	209
கரியாய்	225,226,136,148	காண்பார்	209
கரியாள்	167,217	காணாதொழிவார்	209
கரியான்	167,217,136,148	காத்தை	426
கரியிர்	226	காது	62
கரியீர்	226,42	காப்பியம்	402
கரியீரே	142	காமம்	402
கரியெம்	217	காரகம்	401
கரியென்	217	காரணம்	401
கரியே	126	காரா	399
கரியேம்	217	காரியம்	401
கரியேன்	217	கால்	231
கரியை	225,226	காலம்	58
கரு	200	காவிதி	168
கருங்களமர்	17	காளை	199
கருங்குதிரை	416	கிழவி மாட்டு	83
கருங்குதிரைகள்	416	கிழாஅன்	137,197
கருங்குவளை	184	கிழாஅஅன்	137
கருப்பம்	402	கிள்ளை	399
கரும்பார்ப்பனி	416	கிளி	153
கரும்பார்ப்பார்	416	கிளியே	153
கரும்பார்ப்பான்	416	கீதம்	402
கருமம்	402	குங்குமம்	401
கருமை	172	குட்டுவன்	167
கருமையன்	215	குட்டை	400
கரைய	400	குடிமை	57
கலக்கினம்	204	குண்டுகட்டு	8,219
கலாயினான்	230	குத்து	119
கழலாய்	135	குதிரை	171
கழலினாய்	226	குதிரைகள்	171
கழலினிர்	226	குமரி	402
கழலினீர்	226	குரிசில்	146
கழலினை	226	குரிசீல்	146
களமர்	167	குருகு	53

குருடு	57	கைவாரி	463
குருமணி	456	கொக்கு	400
குழல்	119	கொடு	226
குழவி	176	கொடுங்கோல்	444
குழைஇலன்	216	கொடுத்தான்	226
குழையள்	46	கொடுப்பி	226
குழையன்	215	கொடுப்பித்தான்	226
குழையாள்	46	கொண்டான்	226
குளம்	400	கொப்பூழ்	399
குளம்பின்று	8	கொம்மென	298
குளிர	400	கொல்லர்	167
குளிர்	397	கொல்லிச்சி	167
குறவர்	167	கொள்	226
குறுகுறுத்து	48	கொள்வித்தான்	226
குறுங்கோட்டன்	416	கொள்ளுவி	226
குறுணி	400	கொற்றன்	71, 176
குறுந்தாட்டு	8, 219	கொறுகொறுத்தது	48
குறுமுனி	416	கோ	124, 129
கூ	226	கோஓஓள்	151
கூகை	399	கோட்ட	9
கூத்தர்	140	கோடு	463
கூத்தீர்	140	கோடும்	463
கூந்தால்	152	கோபம்	401
கூயிற்று	219	கோமாள்	147
கூயின்று	219	கோவே	124
கூரியது	219	கோழி	399
கூவினான்	226	கோறு	463
கூவுவி	226	கோறும்	463
கூவுவித்தான்	226	கௌ	283
கூழ்	398	கௌஉ	283
கூறுப	7		
கூறுவன்	204		
கெழீஇயிலி	57	சட்டி	452
கெழுமுதல்	303	சதம்	402
கேட்டை	426	சமை	452
கேண்மியா	253,276	சர்ச்சரை	402
கேணி	400	சலம்	402
கை	226	சள்ளை	452
கைத்தான்	226	சாத்த	152
கைப்பி	226	சாத்தன்	1, 71, 163
கைப்பித்தான்	226	சாத்தன்கண்	70
கையர்	400	சாத்தன்றனது	105
		சாத்தனதற்கு	105

சு

சாத்தனதன்கண்	105	செய்கும்	205
சாத்தனதனின்	105	செய்குன்று	96
சாத்தனதனை	105	செய்த	224
சாத்தனதனொடு	105	செய்ம்மன	224
சாத்தனது	104	செய்ய	236
சாத்தனின்	104	செய்யது	203
சாத்தனை	104	செய்யன்	215
சாத்தா	152	செய்யாள்	167
சாத்தாஅ	154	செய்யான்	167
சாத்தி	152	செய்யும்	224
சாத்தீ	152	செருமியது	219
சாதனம்	402	செருமின	218
சாதி	402	செருமுவ	218
சாம்	11	செல்	226
சாலை	402	செல்வது	219
சிக்க	400	செல்வல்	69
சிக்கு	397	செல்வார்	167
சிங்கம்	402	செலவிற்று	222
சித்தி	402	செலுத்துவி	226
சில்லவை	172	செலுத்துவித்தான்	226
சில	170	செறு	400
சிவப்பு	373	சென்மியா	276
சிறந்த	463	சென்ற	218
சிறந்து	463	சென்றது	203, 219
சிறாஅஅர்	143	சென்றவரே	141
சிறிது	463	சென்றன்று	219
சிறியன்	463	சென்றன	218
சிறுமை	463	சென்றாய்	135
சுண்ணத்தான்	168	சென்றார்	141
சுத்தம்	402	சென்றான்	226,135
சுமையன்	176	சென்றில	218
சுருசுருத்தது	48	சென்றிலது	219
சூத்திரம்	402	சென்றின்று	219
சூலம்	202	சென்றீ	451
செங்கேழ்	456	சென்றீரே	141
செஞ்செவி	459	சென்று	230
செட்டிச்சி	463	சென்றோம்	213
செப்பீமன்	399	சேண்	396
செப்பு	400	சேதா	399
செம்மை	172	சேந்தன்	39
செய்	200	சேர்ப்பன்	167,132
செய்கு	205	சேர்ப்பா	132

சேரமாதான்	154	தந்துவை	400
சேரமான்	167,134	தந்தை	152
சேரின	218	தந்தையர்	167
சேறு	205	தப்பி	230
சேறும்	204	தப்பியது	219
சேனை	402	தப்பின	218
சொல்	119	தப்பினது	204
சொல்லியது	219	தபு	2450
சொல்லின	218	தம்மார்	156
சொல்லினம்	204	தம்மாள்	156
சொல்லுவன்	204	தம்மான்	156
சொல்வ	10	தமர்	156
சோழ	132	தமர்காள்	156
சோழா	131	தமள்	156
சோழன்	132	தமன்	156
சோழிச்சி	167	தமாலம்	401
சோழியன்	167	தமி	331
சோறு	398	தருஉந்து	235
		தரையன்	176
		தவ	456
ஞண்டு	452	தவிர்ப	208
ஞமலி	400	தவிர்வல	205
ஞானம்	401	தழீஇயினான்	230
ஞெண்டு	452	தள்ளை	400
ஞெள்ளை	400	தாம்	176
ஞேயம்	401	தாயர்	167
		தாயிற்று	8
		தாயினான்	230
தகைத்த	9	தாரம்	401
தகைத்தன	9	தாரான்	463
தகைப்ப	9	தாவாத	299
தகைப்பன	9	தாவுவ	218
தகையாநின்ற	9	தாழ்	226
தகையாநின்றன	9	தாழ்குழல்	84
தங்கினை	410	தாழ்குழலே	131
தச்சர்	167	தாழ்த்துவி	226
தட்டாத்தி	167	தாழ்த்துவித்தான்	226
தட்டார்	167	தாழ்ந்தான்	226
தண்டுண்	119	தான்	176
தண்ணீர்	416	திமிலர்	167
தத்தை	399	திரிதாடி	418
தந்தாய்	152	திரு	125
தந்திரம்	402		

திரும்	226	தீ	172,398
திருமாலே	131	தீது	222
திருமினம்	204	தீந்தேன்	419
திருமினான்	226	தீமை	463
திருமுகம்	17	தீய	222
திருமுகு	205	தீயர்	216
திருமுதும்	204	தீயள்	216
திருமுவம்	204	தீயன்	216
திருமுவி	226	தீயாய்	136
திருமுவித்தான்	226	தீயான்	136
திருவிலி	463	தீர்ந்த	463
திருவே	125	தீர்ந்து	463
திரையன்	176	தீற்றினான்	226
திலகம்	401	தீற்று	226
தின்	226,200	துங்கம்	402
தின்குவ	218	துஞ்சினார்	17
தின்பாய்	225	துஞ்சினான்	442
தின்பி	226	துடியர்	143
தின்பித்தான்	226	துணங்கையன்	215
தின்பை	225	தும்பி	122
தின்றல்	172,200	துலாம்	118
தின்றனம்	204	துவைக்கும்	161
தின்றனமல்லம்	204	துவைத்தல்	161
தின்றனனெம்	204	துள்ளியது	219
தின்றனமல்லெம்	204	துள்ளின	218
தின்றனேம்	204	துறைவன்	132
தின்றாம்	204	துறைவ	133
தின்றாமல்லாம்	204	துறைவா	132
தின்றார்	47	துன்னியது	219
தின்றான்	200	துன்னின	218
தின்றி	225	தூங்குந்து	235
தின்றிலம்	204	தூணி	118
தின்றிலாம்	204	தூயினான்	230
தின்றிலெம்	204	தெங்கு	398
தின்றிலேம்	204	தெய்வம்	58
தின்றேம்	204	தெருட்டினம்	204
தின்றேமல்லேம்	204	தெவ்	226
தின்னா	218	தெவ்வினான்	226
தின்னாய்	226	தெவ்வுவி	226
தின்னிய	230	தெவ்வுவித்தான்	226
தின்னியர்	230	தெவிட்டுதல்	396
தின்னும்	226	தென்பாண்டி	449

பிறன்	156, 168	பெருங்காலன்	176
பிறிது	172	பெருங்கொற்றன்	27
பின்	231	பெருஞ்சாத்தன்	27
பின்னர்	231	பெருந்தலைச்சாத்தன்	26
பின்னை	231	பெருந்தோளர்	167
புக்கது	219	பெருமை	463
புக்கன்று	219	பெருவழுதுணங்காய்	26
புக்கிலது	219	பெருவிறல்	57
புக்கின்றறு	219	பெற்றம்	24, 400
புக்கீ	451	பேரின்னல்	456
புதிது	463	பைங்கண்	399
புதியன்	463	பைந்தார்	399
புரி	402	பொதுவர்	167
புருவம்	62	பொம்மென	298
புரோசு	57	பொருந்	226
புல்வாய்	171	பொருநியது	219
புலி	152	பொருநின	218
புலிப்பாய்த்துள்	414	பொருநினம்	204
புலியான்	449	பொருநினான்	226
புலியே	153	பொருநுவி	226
புறத்தன்	215	பொருநுவித்தான்	226
பூங்கன்று	55	பொருப்பன்	395
பூசல்	71	பொருள்	119
பூசையான்	449	பொள்ளென	298
பூட்டு	223	பொறியறை	57
பூண்டு	152	பொன்	115
பூண்டே	152	பொன்மணி	463
பூயிலான்	168	பொன்மேனி	414
பூழியன்	167	பொன்னன்ன	222
பெண்டாட்டி	164	பொன்னன்னது	222
பெண்டிர்	168, 131	பொன்னன்னம்	217
பெண்டு	165	பொன்னன்னாய்	226
பெண்டுகள்	168	பொன்னன்னிர்	226
பெண்பால்	147	பொன்னன்னீர்	226
பெண்மக்கள்	57	பொன்னன்னை	226
பெண்மகள்	165	போ	226
பெண்மகன்	166	போக்கினான்	226
பெண்மை	165	போக்கு	226
பொரிது	463	போக்குவி	226
பொரியன்	463	போக்குவித்தான்	226
பெருகிற்று	17	போகம்	402
பெருங்காலர்	167	போகிய	230

மேகம்	402	வந்தது	219
மேதினி	402	வந்தவரே	141
மேயினான்	226, 230	வந்தன்று	219
மேரு	401	வந்தன	218
மேவியது	219	வந்தனை	203, 402
மேவின	218	வந்தாய்	135
மேவினம்	204	வந்தார்	141
மேவினான்	226	வந்தான்	135
மேவுவி	226	வந்தில	218, 219
மேவுவித்தான்	226	வந்திலது	219
மேற்று	222	வந்திலர்	219
மொடு மொடுத்தது	48	வந்திலள்	219
மொறு மொறுத்தார்	48	வந்திலன்	219
மோக்கம்	402	வந்தின்று	219
மோகம்	402	வந்தீரே	141
		வந்தோம்	213
	ய	வருகுப	208
யா	31	வருது	205
யாங்கு	31	வருதும்	204
யாடு	11	வருப	7
யாண்டு	31	வருவ	10, 218,
யாது	31	வருவது	170
யாம்	164	வருவல்	205
யாய்	182	வருவன	170, 218
யாவர்	31	வருவி	226
யாவள்	31	வருவித்தான்	226
யாவன்	31	வருவிப்பி	226
யாவை	31	வல்லர்	216
யாழ்	119	வல்லள்	216
யான்	164	வலிது	463
யானம்	401	வலியன்	463
யோகம்	402	வலைச்சி	463
யோனி	401	வழி	231
	வ	வளி	172
வச்சிரம்	402	வன்மை	216
வட்டம்	402	வனிதை	402
வடமன்	449	வனந்தான்	113, 215
வடாஅது	222	வா	226
வண்ணத்தான்	168	வாச்சியம்	402
வண்ணாத்தி	167	வாணிச்சி	167
வண்ணார்	167	வாயிலான்	168
வந்த	218	வாராநின்றது	8

சொல் நிரல் (மேற்கோள்)

371

வாரான்	463	வெண்கோட்டது	222
வாரி	401	வெண்வோட்டன	222
வாரினம்	204	வெந்தீ	416
வாழ்க	228	வெள்யாடு	17
வாழிய	228	வெள்ளாட்டி	463
வாழியர்	228	வெள்ளாட்டிச்சி	167
வாளி	119	வெள்ளாடை	1, 418, 419
விசயம்	402	வெள்ளொக்கலர்	459
விடம்	402	வெளியது	416
விடலை	199	வெளியன	416
விண்டு	399	வெளியை	203
வியந்தன்றுமில்ன்	219	வெற்பன்	167
வியந்தான்	219	வெற்பு	399
வியந்திலன்	219	வேட்டுவர்	167
விராயினான்	230	வேட்டை	71
விரி	226	வேணு	401
விரிந்தான்	226	வேந்து	57, 124, 129
விரிப்பி	226	வேந்தே	124
விரிப்பித்தான்	226	வேலை	402
விரிவி	226	வேழக்கரும்பு	416
விரிவித்தான்	226	வேள்	57
விருத்தி	402	வேளாளர்	167
வில்லவன்	167	வேற்கண்	419
வில்லி	119	வேறு	224, 227, 463
விலங்கல்	399	வேறும்	463
வீரம்	401	வேனிலான்	168
வெஃகினான்	226	வைகற்று	222
வெஃகு	226	வெள	226
வெஃகுவி	226	வெளவினான்	226
வெஃகுவித்தான்	226	வெளவுவி	226
வெண்களமர்	17	வெளவுவித்தான்	226

சொற்றொடர் நிரல்
(மேற்கோள்)
(எண் : நூற்பா எண்)

அ		அரசனது முதிர்வு	81
அஃது எவன்	221	அரசனது முதுமை	81
அகங்கை	416	அரசனான் இயற்றப்பட்ட தேவகுலம்	74
அகத்தியனால் தமிழ் உரைக்கப்பட்டது	74	அரசனோடு இளையர் வந்தார்	92
அடிசில் உண்டார்; கை தொட்டார்	46	அரிசி தானே அட்டது	248
அடைக்காயை எண்ணும்	73	அரிசியை அளக்கும்	73
அணி அணிந்தார், மெய்ப்படுத்தார்	46	அலியர் வந்தார்	4
அதனிற் சேய்த்து இது	79	அலி வந்தான்	4
அது அல்லது	35	அவ்வாட்டி	165
அது இல்லை	227	அவ்வாளன்	165
அது உண்ட ஊண்	227	அவ்வாய்க் கொண்டான்	69
அது உண்ணும் ஊண்	227	அவ்விரண்டினுள் கூர்ங்கோட்ட	
அது உண்மன	227	காட்டுவல்	461
அது செல்க	227	அவ்வூர்க்கு இவ்வூர் காதம்	77
அது வந்தன	11	அவ்வூர்ப் பூசையும் புலால் தின்னாது	257
அது வந்தார்	11	அவட்குக் குற்றேவல் செய்யும்	112
அது வந்தான்	11	அவர் அல்லது	35
அது வந்தான்	11	அவர் இல்லை	227
அது வரும்	227	அவர் உண்ட ஊண்	227
அது விண்ணென வீங்கிற்று	440	அவர் உண்டார்	11
அது வேறு	227	அவர் உண்ணும் ஊண்	227
அந்தணர்க்கு ஆவைக் கொடுத்தான்	76	அவர் உண்மன ஊண்	227
அந்நெறி ஈண்டு வந்து கிடந்தது	422	அவர்க்குக் கொடுத்தான்	30
அப்பெண்டு	165	அவர்க்குச் சோறு உண்டு	77
அம்மலை வந்து இதனோடு		அவர் செல்க	227
பொருந்திற்று	422	அவர் நமக்குத் தஞ்சம் அல்லர்	297
அம்மா கொற்றா	155	அவர் யார்	212
அரசர்கண் சார்ந்தான்	85	அவர் வந்தது	11
அரசர் பெருந்தெரு	49	அவர் வந்தன	11
அரசரைச் சார்ந்தான்	85	அவர் வந்தான்	11
அரசன் ஆ கொடுக்கும் பார்ப்பான்	236	அவர் வேறு	227
அரசன் ஆ கொடுத்த பார்ப்பான்	236	அவருள் இவனே கள்வன்	259, 35
அரசன் எடுத்த ஆலயம்	248	அவள் இல்லை	11
		அவள் உண்ட ஊண்	227

அவள் உண்டாள்	11	அவை அல்லது	35
அவள் உண்ணும் ஊண்	227	அவை இல்லை	227
அவள் உண்மன் ஊண்	227	அவை உண்ட ஊண்	227
அவள் செல்க	227	அவை உண்டன	11
அவள் யார்	212	அவை உண்ணும் ஊண்	227
அவள் வந்தது	11	அவை உண்மன் ஊண்	227
அவள் வந்தன	11	அவை எவன்	221
அவள் வந்தார்	11	அவை செல்க	227
அவள் வந்தான்	11	அவன்தான் இவன் அல்லன்	216
அவள் வரும்	227	அவை வந்தது	11
அவள் வேறு	227	அவை வந்தார்	11
அவற்குக் கொடு	448	அவை வந்தான்	11
அவற்குச் செய்யத் தகுமக்காரியம்	111	அவை வந்தான்	11
அவற்குத் தக்காள் இவள்	77	அவை வரும்	227
அவற்குத் தமன்	77	அவை வேறு	227
அவற்கு நட்டான்	77	அழிதூ! வாராய்	152
அவற்குப் பகை	77	அறத்தை அரசன் விரும்பினான்	239
அவற்றுள் எவ்வெருது கெட்டது	32	அறத்தை ஆக்கும்	73
அவன் அல்லது	35	அறம் கறக்கும்	106
அவன் அல்லது பிறன் இல்லை	35	அறம் செய்தான் துறக்கம் புகும்	61
அவன் அவன்	411	அறம் செய்து துறக்கம் புக்கான்	58
அவன் இல்லை	227	அறம் வேண்டி அரசன் உலகம் புரக்கும் 1	
அவன் உண்ட ஊண்	227	அறிவான் அமைந்த சான்றோர்	75
அவன் உண்டான்	11	அனைத்துங் கொடால்	287
அவன் உண்ணும் ஊண்	227		
அவன் உண்மன் ஊண்	11	ஆ	
அவன் ஏறிற்றுக் குதிரை	71	ஆ அல்ல	67
அவன்கட் சென்றான்	30	ஆ இல்லை	67
அவன் சாத்தன்	38	ஆ உண்டு	67
அவன் செல்க	227	ஆ எவன்	67
அவன் யார்	212	ஆ ஒன்று	174
அவன் வந்தது	11	ஆ கரிது	67
அவன் வந்தன	11	ஆகாயத்துக்கண் பருந்து	83
அவன் வந்தார்	11	ஆ கிடந்தது	67
அவன் வந்தான்	11	ஆ கிடந்து செறு விளைந்தது	233
அவன் வந்தான், சாத்தற்குச் சோறு		ஆங்குச் சென்றான்	30
கொடுக்க	38	ஆ சிரியன் பேரூர் கிழான் செயிற்றியன்	
அவன் வரும்	227	இளங்கண்ணன் சாத்தன் வந்தான் 42, 67	
அவன் வேறு	227	ஆ சிரியன் வந்தான்	42
அவனது இணங்கு	81	ஆ சிரியனொடு வந்த மாணாக்கன்	75
அவனது துணை	81	ஆ செல்க	67
அவனின் அளியன் இவன்	79	ஆடற்கண் அழகு	83
அவனெள்ளுமேனும் வரும்	230	ஆடிய கூத்தன்	236
அவனே கொண்டான்	431	ஆடீஉ! கூறாய்	126
அவனோ கொண்டான்	431	ஆடை ஒலிக்குங் கூலி	236

ஆடை ஒலித்த கூலி	236	இதனின் இளைது இது	79
ஆண் மகன் அல்லன், பெண்டாட்டி -		இதனின் ஊங்கு	78
ஆண் மகன்கொல்லோ பெண்டாட்டி		இதனின் கடிது இது	79
கொல்லோ இத்தோன்றா நின்ற உருவு25		இதனின் சில இவை	79
ஆண்மகன் கொல்லோ பெண்டாட்டி		இதனின் சிறந்தது இது	79
கொல்லோ தோன்றுகின்றவர்	23	இதனின் சிறிது இது	79
ஆண்மை நல்லன்	59	இதனின் தண்ணிது இது	79
ஆதீண்டு குற்றி	49	இதனின் தீது இது	79
ஆயன்சாத்தன் வந்தான்	67	இதனின் தீவிது இது	79
ஆயன் வந்தான் சாத்தன்	67	இதனின் நன்று இது	79
ஆயிரம் காணம் வந்தது	422	இதனின் நாரும் இது	79
ஆரமாலை	419	இதனின் நெடிது இது	79
ஆலின்கீழ்க் கிடந்த ஆ	83	இதனின் பல இவை	79
ஆ வந்தது	173	இதனின் பழைது இது	79
ஆ வந்தன	173	இதனின் புதிது இது	79
ஆ வாழ்க! அந்தணர் வாழ்க	61	இதனின் பெரிது இது	79
ஆவிற்குக் கன்று	111	இதனின் முதிது இது	79
ஆவும் ஆயனும் செல்க	45	இதனின் மெலிது இது	79
ஆவும் ஆயனும் சென்ற கானம்,		இதனின் வட்டம் இது	79
செல்லும் கானம்	45	இதனின் வலிது இது	79
ஆறு சென்ற வியர்	236	இதனின் வெய்யது இது	79
ஆன் கன்று	55	இது செய்	69
		இந்நாழிக்கு இந்நாழி சிறிது பெரிது	458
இ			
இஃது ஊழன்றே	284	இந்நாள் எம் இல்லத்து உண்ணாய்	450
இஃது ஒத்தன்	37	இப்பயறு அல்லது இல்லை	36
இஃது ஒரு குத்து	119	இப்பிறப்பு	410
இஃது ஓர் ஏறு	119	இப்பெண்டு	165
இக்காட்டுள் போகின் கூறை கோட்		இப்பெற்றம் ஒன்று அல்ல, பல	25
பட்டான்	247	இப்பெற்றம் பல அன்று, ஒன்று,	25
இக்காட்டுள் போகின் கூறை		இப்பொருள் இத்தன்மையது	459
கோட்படுகின்றான்	247	இப்பொருள் இப்பொருளினுடைய	
இக்காட்டுள் போகின் கூறை		தாயிருந்தது	215
கோட்படுவன்	247	இப்பொருளினுடையது இப் பொருள்	215
இக்குதிரைக்கு ஈண்டு நடை இன்று	222	இப்பொருளை உடையதாயிருந்தது	
இக்குதிரைக்கு எக்காலமும் நடை		இப்பொருள்	215
இன்று	222	இப்பொழுது சொல்லாய்	450
இக்குதிரை நடை நன்று	67	இம்மணி நல்ல	223
இகழ்ச்சியிற் கெட்டான்	79	இம்மணி நிறம் நன்று	67
இச்சொற்குப் பொருள் இது	77	இம்மணி பொல்லா	223
இச்சொற்குப் பொருள் எவன்	31	இம்மா வயிரம்	53
இச்சொற்குப் பொருள் யாது	31	இம்மா வெளிறு	53
இசையது கருவி	81	இயம் இயம்பினார்; படுத்தார்	46
இடம் பூணி என் ஆவின் கன்று	13	இருந்தான் குன்றத்து	105
இதனின் இழிந்தது இது	79	இருந்தான் குன்றத்துக்கண்	104

இரு நிலம் அடி தோய்தலின் திருமகளும் அல்லள்; அரமகளும் அல்லள்; இவர் யாராகும்	257	இவன் பெண்டாட்டி அல்லள், ஆண்மகன்	25
இரும்பு பொன்னாயிற்று	420	இவன் யார்	69
இல்லம் மெழுகிற்று	248	இவளின் இலன் இவன்	79
இலை நட்டு வாழும்	115	இவை அல்லது இல்லை	36
இவ்யாறு நீர் ஒழுகும்	67	இறந்தபின் இளமை வாராது	234
இவ்வாட்டி	165	இறைவன் அருளல் எம்உயிர் காக்கும்	67
இவ்வாடை கோலிகள்	115	இறைவன் அருளலின் யாம் உயிர் வாழ்தும்	67
இவ்வாள் எறியும்	248	இன்னும் உண்டிலையோ	243
இவ்வாள் வெட்டுதலைக் கருதியே இருக்கும்	157	இனி எம் எல்லை	463
இவ்வாளன்	165		
இவ்விடம்	416	ஈ	
இவ்வுரு மகன் அன்று. குற்றி	25	ஈண்டு உழுந்து இல	222
இவ்வுருவு ஆண் மகன் அல்லன் பெண்டாட்டி	25	ஈண்டு நெல் உள	222
இவ்வுருவு பெண்டாட்டி அல்லன் ஆண் மகன்	25	ஈத்த சாத்தன்	226
இவ்வெருது கோடு உடைத்து, இவ்வெருதுகள் கோடு உடைய	222	ஈத்து உவந்தான்	226
இவட்குக் கொள்ளும் இவ்வணி	111	உ	
இவர் கட்டில் ஏறினார்	50	உடம்பு நுணுகிற்று	58
இவர் பண்டு இப்பொழிலிடத்து விளையாடுவர்	249	உண்கு நாளை	11
இவர் பெரிதும் சொல்லுமாறு வல்லர்	50	உண்குபு வந்தான்	232
இவர் வந்தார்	27	உண்ட எச்சில்	236
இவர் வாழ்க்கைப்பட்டார்	50	உண்ட சாத்தன்	433
இவள் ஆண்மகன் அல்லள், பெண்டாட்டி	25	உண்ட சோறு	236
இவள் ஆண்மகன் அல்லள், பெண்டாட்டி	25	உண்டது அவர்	11
இவள் கண் ஒக்கும் இவள் கண்,	16	உண்டது அவள்	11
இவள் கண்ஒக்குமோ இவள்கண்,	16	உண்டது அவன்	11
இவள் கண்ணின் இவள் கண் பெரிய	16	உண்டது அவன்	11
இவள்கண்ணின் இவள் கண் பெரியவோ	16	உண்டது அவை	11
இவள் நாளை வரும்	250	உண்டன அது	11
இவள் பண்டு இப்பொழிலிடத்து விளையாடும்	250	உண்டன அவர்	11
இவற்கு ஊண் கொடு	448	உண்டன அவன்	11
இவற்குக் கொடு	448	உண்டன அவன்	11
இவன் ஒருத்தன்	37	உண்டன அவை	11
இவன் குற்றியல்லன், மகன்	25	உண்டான் அது	11
இவன் பெண்டாட்டி அல்லள், ஆண்மகன்	25	உண்டான் அவர்	11
		உண்டான் அவன்	11

உண்டான் அவன்	11	உழுது அன்றி உண்ணான்	230
உண்டான் அவை	11	உழுது உண்பானொடு விரைஇ	
உண்டான் சாத்தன்	429	வந்தான்	235
உண்டான் பசித்த சாத்தன்	239	உழுது ஏரொடு வந்தான்	239
உண்டு தின்று ஓடிப்பாடி வந்தான்	235	உழுது ஓடி வந்தான்	239
உண்டு தின்று ஓடி வந்தான்	295	உழுது வந்தது	227
உண்டு பருகூஉத் திங்குபு வந்தான்	235	உழுது வந்தவன்	432
உண்டு விருந்தொடு வந்தான்	239	உழுது வந்தன	227
உண்டெனப் பசி கெட்டது	230	உழுது வந்தாய்	227
உண்டேள் மறுமை	259, 263	உழுது வந்தான்	227
உண்டேன் நெருநல்	11	உழுது வந்தீர்	227
உண்ண வந்தான்	230	உழுது வந்தேம்	227
உண்ணவெனத் தின்னவெனப்		உழுது வந்தேன்	227
பாடவென வந்தான்	295	உழுது வருதல்	432
உண்ணா இல்லம்	238	உழுந்து அல்லது இல்லை	35
உண்ணா ஊண்	238	உழுந்து அல்ல பயறு	222
உண்ணாக் காலம்	238	உழுந்து அன்று பயறு	222
உண்ணா கிடந்தாம்	204	உழுந்து உள	35
உண்ணாச் சோறு	238		
உண்ணாத பின்	238	ஊ	
உண்ணாத முன்	238	ஊசியொடு குயின்ற தூசும் பட்டும்	74
உண்ணாது அது	238	ஊர்க்கட் சென்றான்	111
உண்ணா நின்றேன் இன்று	11	ஊர்க்கண் உற்றது செய்வான்	111
உண்ணா வந்தான்	232	ஊர்க்கால் இருந்தான்	83
உண்ணான் அவன்	238	ஊர்க்குத் தீர்ந்தான்	111
உண்ணும் ஊண்	236	ஊர்ப்புடை இருந்தான்	83
உண்ணும் சாத்தன்	433	ஊர்ப்புறத்து இருந்தான்	83
உண்ணூர் வந்தான்	230, 232	ஊரயல் இருந்தான்	83
உண்பது நாழி	71	ஊரானோர் தேவ குலம்	427
உணர்தல் தன்மைத்து	13	ஊரிலே இருந்தான்	83
உணர்வினான் உணர்ந்தான்	74	ஊரிற் சேயன்	111
உணற்கு வந்தான்	230	ஊரின் தீர்ந்தான்	79
உயிர் உணரும்	19	ஊரூள் இருந்தான்	83
உயிர் எத்தன்மைத்து	13	ஊரெனப் படுவ துறையூர்	297
உயிர்நீத்து ஒரு மகன் கிடந்தான்	58	ஊரைக் காக்கும்	73
உயிர் போயிற்று	58	ஊரைச் சாரும்	73
உயிரென உடலென இன்றியமையா	289		
உரிஞி வந்தான்	226	எ	
உரிஞின சாத்தன்	226	எங்கிளை	410
உரைத்தக்கால் உரை பல்கும்	234	எட்சாந்து	81
உரைத்தென உணர்ந்தான்	230	எண்ணது குப்பை	81
உலகம் பசித்தது	58	எண்ணொடு விராய அரிசி	75
உலகர் பசித்தார்	60	எந்தை வந்தான்	27
உவாஅப் பதினான்கு கழிந்தன	68	எப்பிறப்பு	410
		எப்பொருள்	31

எப்பொருளும் அல்லன் இறைவன்	216	ஒருவர் அவர்	194
எம் அரசனின் நும் அரசன் முறை செய்யும்	16	ஒருவர் வந்தார்	159, 194
எம் அரசனை ஒக்கும் நும் அரசன்	16	ஒருவன்கொல்லோ பலர்கொல்லோ	
எம் அரசனை ஒக்குமோ நும் அரசன்	16	இக்கறவை உய்த்த கள்வர்	23
எம் அன்னை வந்தாள்	27	ஒருவன் தவம் செய்யின் சுவர்க்கம்	
எம்பெருமா	131	புகும்	244
எயிலை இழைத்தான்	72, 73	ஒருவன் தாயைக் கொல்லின் நிரயம்	
எயினர் நாடு	49	புகும்	244
எருது இரண்டும் மூரி	33	ஒல்லென ஒலித்தது	260, 440
எருது வந்தது, அதற்குப் புல் இடுக	38	ஒல்லென ஒடிற்று	440
எருப்பெய்து இளங்களை கட்டு		ஒல்லைக் கொண்டான்	230
நீர்கால் யாத்தமையான் பைங்கூழ்		ஒழுக்குகொடி மருங்குல்	317
நல்லவாயின	21	ஒற்றியது பொருள்	81
எல்லாம் வந்தன	188	ஒற்றியது முதல்	81
எல்லாம் வந்தார்	188	ஒன்றுகொல்லோ பலகொல்லோ	
எல்லாம் வந்தீர்	188	இச்செய் புக்க பெற்றம்	24
எல்லாம் வந்தேம்	188		
எல்லாரும் வாரார்	287	ஓ	
எவ்வுயிர்க்கண்ணும் இறைவன் உள்ளன்	216	ஓட வல்ல	223
எள் ஆட்டின எண்ணெய்	236	ஓடவல்லா	223
எறும்பு முட்டை கொண்டு தெற்றி		ஓட வல்லாது	223
ஏறியது கண்டுழி மழை பெய்வதாம்	247	ஓடவற்று	223
என்கணின்று	83	ஓடாநின்று போயினான்	230
என் பாவை வந்தது	27	ஓடி வந்தான்	458
என்னுழை வந்தான்	29	ஓதாப் பார்ப்பான்	238
என்னை கேளீர்	131	ஓதி நல்ல சாத்தன்	230
எனக்குக் கொடு	448	ஓதி நல்லன்	230
எனக்குச் சோறு தா	446	ஓதிப் பெற்ற பொருள்	230
எனக்குத் தந்தான்	29	ஓதி வந்தான்	230
		ஓதும் பார்ப்பான்	236
ஏ		க	
ஏளெனச் சொல்லியது	274	கங்கை மாத்திரர்	167
ஏர்ப்பின் சென்றான்	83	கட்கு இன்புதல்வர்	416
ஏழேகால்	463	கட்கு இன்புதல்வன்	416
ஏனாதி நல்லுதடன்	41	கட்கு இன்புதல்வி	416
		கடந்தான் நிலத்தை	104
ஐ		கடந்தான் நிலம்	105
ஐந்தலை நாகம் உடன்றது	33	கடம்பூர்க்கு வழி யாதோ	13
ஐம்பது விற்கும் கோசிகம் அல்லது		கடலைக் காடு ஒட்டாது	102
இல்லை	35	கடவுள்! வாழி	131
ஐயாட்டையான்	215	கடி சூத்திரத்திற்குப் பொன்	77
		கடுக்கலந்த கைபிழி எண்ணெய்	
ஓ		பெற்றமையான் மயிர் நல்ல வாயின	21
ஒருத்திகொல்லோ பலர்கொல்லோ		கடுத் தின்றான்	115, 116
இக்குருக்கத்தி நீழல் வண்டல்		கடுத்தின்னாமுன் துவர்த்தது	234
அயர்ந்தார்	23		

கடுவினது காய்	117	கற்பார்க்குச் சிறந்தது செவி	77
கண்கழீஇ வருதும்	442	கற்பான் நூல் செய்தான்	234
கண்டரே கண்டரே	425	கற்று வல்லன் ஆயினான்	232
கண்ணாற் கொத்தை	75	கறக்கின்ற எருமை சினையோ பாலோ	13
கண்ணிரண்டும் குருடு	33	கறக்கும் அறம்	106
கண் நல்லர்	62	கறுத்த காயா	373
கண் நல்லன்	62	கன்று நீர் ஊட்டுக	55
கண் நொந்தது	62	கன்னி எயில்	27
கண் நொந்தாள்	62	கன்னி நறு ஞாழல்	27
கண் நொந்து கிடந்தான்	233	காக்கையிற் கரிது களம்பழம்	79
கண் மலர்ந்த காவி	414	காட்டது யானை	81, 112
கண் வலியூக் கிடந்தான்	233	காட்டின்கண் யானை	112
கணவன் இனிது உண்டபின் காதலி முகம் மலர்ந்தது	234	காட்டுச்சார் ஓடும் களிறு	83
கணையை நோக்கும்	73	காண்கும் வந்தேம்	205
கதத்தினை யுடைய	223	காணத்தாற்கொண்ட அரிசி	75
கதி ஐந்தும் உடைத்து இக் குதிரை	33	காணன்மார் எமர்	228
கபில பரணர்	421	காமத்திற் பற்றுவிட்டான்	79
கபிலரது பாட்டு	81	கார் வருமெனக் கருதி நொந்தான்	438, 260
கமுகந் தோட்டம்	49	காரெனக் கறுத்தது	438
கரிய பார்ப்பான்	416	காலன் கொண்டான்	60
கருங்குதிரை	416	காலைக்கு வரும்	111
கருங்குதிரை ஓடிற்று	68	கானல் கூறாய்	131
கருங்குதிரைகள்	416	கிழவன் பிரிந்தான்...உணர்ந்திலன்	40
கருங்குழற் பேதை	84	கிள்ளிகுடி	463
கருத்துப் பொருள்	463	கிளியை ஓப்பும	73
கருப்பு வேலி	105	கீழ்வயிற்றுக் கழலை	463
கரும்பார்ப்பனி	416	கீழைச்சேரிக்க...அலைத்தது	61
கரும்பார்ப்பான்	416	குடத்தில் விளக்கு	83
கரும்பிற்கு வேலி	77	குடத்தை வனைந்தான்	72
கருமுக மந்தி	442	குடிமை நல்லன்	59
கருவூர்க்குக் கிழக்கு	111	குதிரை வந்தது:...கொடுக்க	38
கருவூர்க்குச் செல்வையோ சாத்தா	69	குதிரை வந்தது, வந்தன	173
கருவூரின் கிழக்கு இவ்வூர்	78	குப்பையது தலையைச் சிதறினான்	91
கல்லாட மாமூல சீத்தலைச் சாத்தர்	421	குப்பையைத் தலைக்கண் சிதறினான்	91
கல்லூ வல்லன் ஆயினான்	232	குப்பையைத் தலையைச் சிதறினான்	91
கலனே தூணிப் பதக்கு	420	குமரி ஆடிப் போந்தேன்...தம்மின்	15
கவவுக் கடியன்	62	குரிசில் கூறாய்	131
கழிபேரிரையான் இன்பம் எய்தான்	61	குரிசிலைப் புகழும்	73
களளரான் அஞ்சும்	101	குருடன் கொற்றன்	41
களளரின் அஞ்சும்	79, 101	குருடு காண்டல் பகலும் இல்லை	34
களளரை அஞ்சும்	73	குருமணி	456
கற்கறிக்க நன்கு அட்டான்	440	குருமணித்தாலி	303
கற்குடி வல்லன் ஆயினான்	232	குருவிளங்கிற்று	456
கற்கும் நூல்	236	குழல கேட்டான்	119
		குழிப்பாடி நேரிது	115, 116

குழிப்பாடியுள் தோன்றியது	117	கொற்றனும் வந்தான்	257
குழுவின் பெயர்	57	கொள்வரல் வாடை	256
குழை இலன்	216	கொன்ற காட்டுள் யானை	239
குழையை உடையன்	72, 73	கொன்ற யானை	415
குழையை உடையன் அல்லன்	216	கோட்டது நுனியைக் குறைத்தான்	90
குளம் நிறைய மழை பெய்தது	230	கோட்டின்கண் குறைத்தான்	86
குளம்பு இன்று	8	கோட்டு நூறு	81
குற்றிகொல்லோ.... உருவு	24	கோட்டைக் குறைத்தான்	86
குற்றியோ மகனோ	25	கோட்டை நுனிக்கண் குறைத்தான்	90
குற்றியோ மகனோ தோன்றுகின்ற உரு	13	கோடு இல	222
குறுத்தது குறுத்தது	48	கோடு இன்று	8, 222
குன்றத்தின்கண் குவடு	82	கோடு உடைத்து அன்று	222
குன்றத்து இருந்தான்	68	கோடு கூரிது கரி	62
குன்றத்துக்கண் இருந்தான்	104	கோதை வந்தது	185
கூதிர்க்கண் வந்தான்	82	கோதை வந்தான்	185
கூதிர் போயபின் வந்தான்	231	கோதை வந்தான்	185
கூரியதோர் வாள்மன், திட்டமின்று	455	கோயிற்கடைச் சென்றான்	83
கூழ் உண்டான் சோறும் உண்பன்	437	கோவாழி	129
கூழ் உண்ணாநின்றான் சோறும் உண்டான்	437		
கூழிற்குக் குற்றேவல் செய்யும்	77	சாத்தற்குக் கூறு கொற்றன்	77
கேட்டரே கேட்டரே	425	சாத்தற்குக் கொடுத்தான்	104
கைக்கியாப் புடையது	77	சாத்தற்குச் சோறு இடுக	237
கைப்பொருளொடு வந்தான்	92	சாத்தற்கு நெடியன்	111
கையிடத்துப் பொருள்	83	சாத்தற்கு நேர்ந்த சோறு	100
கையின்கண் விரல்	83	சாத்தற்கு மகள் உடம்பட்டார்	77
கைவலத்து உள்ளது கொடுக்கும்	83	சாத்தன் அவன்	38
கைவாரி	463	சாத்தன் உண்டான்	429
கொடி ஆடித் தோன்றும்	241	சாத்தன் உண்டானோ	258
கொடி ஆடிற்று	114	சாத்தன் ஒருவன்	174
கொடியொடு துவக்குண்டான்	74	சாத்தன் ஒன்று	174
கொடுத்தான் சாத்தற்கு	104	சாத்தன் ஓதல் வேண்டும்	245
கொடும்புற மருதி	176	சாத்தன் கண் நல்லன்	67
கொடும்புற மருது வந்தது	185	சாத்தன் குடத்தைக் கையால் வளைந்து கொற்றற்குக் கொடுத்தான்	66
கொடும்புற மருது வந்தான்	185	சாத்தன் குழல் ஊதும்	175
கொடும்புற மருது வந்தான்	185	சாத்தன் கை	105
கொப்பூழ் நல்லன்	62	சாத்தன் கை எழுதுமாறு வல்லன்; அதனால் தந்தை உவக்கும்	40
கொல்யானை	415, 419	சாத்தன் தலைவன் ஆயினான்	67
கொல் யானை நின்றது	68	சாத்தன் தவம் செய்து துறக்கம் புக்கான்	244
கொல்லும் காட்டுள் யானை	239	சாத்தன் தவம் செய்யின் துறக்கம் புகுவன்	244
கொள் அல்லது இல்லை	35	சாத்தன் தன்னைக் குத்தினான்	73
கொள்வாக்கு வந்தான்	231		
கொள்ளாது ஒழிவான்	238		
கொள்ளென்று கொண்டான்	438		
கொளலோ கொண்டான்	258		

சாத்தன் பாடும்	175	சாத்தி சாந்து அரைக்குமாறு வல்லள்,	
சாத்தன் புல் தின்னும்	175	அதனால் கொண்டவன் உவக்கும்	40
சாத்தன் யாழ் எழுஉக	175	சாத்தி பூத்தொடுக்கும்	175
சாத்தன் யாழ் எழுஉம்	175	சாத்தி வந்தது	182
சாத்தன் வந்தது	174	சாத்தி வந்தாள்	182
சாத்தன் வந்தான்	174	சாத்தி வந்தாள்; அவட்குப் பூக்	
சாத்தன் வந்தான், அஃது அரசற்குத்		கொடுக்க	38
துப்பு ஆயிற்று	40	சாந்து கொடு	448
சாத்தன் வந்தான், அவற்குச் சோறு		சாரைப்பாம்பு	416
கொடுக்க	38	சான்றோர் கொலைக்கு உடம்பட்டார்	77
சாத்தன் வந்தான் கொற்றன் வந்தான்		சான்றோரிடை இருந்தான்	83
வேடன் வந்தான் மூவரும் வந்தமை		சான்றோருழைச் சென்றான்	83
யான் கலியாணம் பொலிந்தது	295	சீத்தலைச் சாத்தன்	176
சாத்தன் வந்தான் கொற்றனும்		சீவக சாமி	142
வந்தான்	286	சீவக சாமியார்	142
சாத்தன் வரலும் உரியன்	435	சீவகசாமியீரே	142
சாத்தன் வருதற்கும் உரியன்	257	சுவை ஆறும் உடைத்து இவ்வடிசில்	33
சாத்தன்! வாராய்	152	சூதின்கண் இவறினான்	87
சாத்தன் ஆடை	80	சூதின்கண் கன்றினான்	87
சாத்தனது ஆடை	104	சூதினை இவறினான்	87
சாத்தனது இயற்கை	81	சூதினைக் கன்றினான்	87
சாத்தனது இல்லாமை	81	சூதினைக் கன்றும்	73
சாத்தனது உடைமை	81	சூலொடு கழுதை பாரம் சுமந்தது	75
சாத்தனது ஒப்பு	81	செங்கால் நாரை	26
சாத்தனது கற்றறிவு	81	செம்பின் ஏற்றை	442
சாத்தனது செயற்கை	81	செய்தான் பொருள்	412
சாத்தனது செலவு	81	செய்ய சாத்தன்	238
சாத்தனது தோட்டம்	81	செயிற்றியன் சென்றான்	42
சாத்தனது நிலைமை	81	செல்க ஆ	67
சாத்தனது விலைத்தீட்டு	81	செல்செலவு	415
சாத்தனது வினை	81	செல்லல் நோய்	456
சாத்தனான் முடியும் இக்கருமம்	75	செல்வமும் நிலவாது	34
சாத்தனின் வலியன்	104	செல்வம் தருபாக்கு யாம் விரும்புதும்	234
சாத்தனும் வந்தான்	257	செவியிலி வந்தது	185
சாத்தனும் வந்தான் கொற்றனும்		செவியிலி வந்தாள்	185
வந்தான்	257	செவியிலி வந்தான்	185
சாத்தனும் வந்தான் கொற்றனும் வரும்	257	செற்றாரைச் செறும்	73
சாத்தனை வெகுண்டான்	102	சென்றது கரிது	427
சாத்தனொடு கொற்றன் வந்தான்	92	சென்றனன் கரியன்	427
சாத்தனொடு வந்தான்	104	சென்றனை கரியை	427
சாத்தனொடு வெகுண்டான்	102	சேரமான் சேரலாதன்	41
சாத்தா உண்டியோ	14	சொல் நன்று	58
சாத்தி கன்று ஈனும்	175	சொல்லது பொருள்	81
சாத்தி சாந்தரைக்கும்	175	சொல்லிக்காண்	226
சாத்தி சாந்து அரைக்க	175	சொல்லல் வல்லன்	216

தொடியரை	417	நாகர் பலி	100
தொடியே கஃசரை	420	நாகரது பலி	100
தொல்காப்பியனால் செய்யப்பட்ட து	117	நாட்டைச்சிதைக்கும்	73
தோள் நல்லர்	62	நாட்டைப் பழிக்கும்	73
தோள் நொந்தாள்	62	நாணை அறுக்கும்	73
ந			
நகுபு வந்தான்	230	நாம் இல்லை	227
நங்கினை	402	நாம் உண்ட ஊண்	227
நங்கையார் வந்தார்	272	நாம் உண்ணும் ஊண்	227
நங்கை வந்தாள் அவட்குப் பூக் கொடுக்க	38	நாம் உண்மன ஊண்	227
நங்கை வாழி	129	நாம் வேறு	227
நஞ்சுண்டான் சாம்	163	நாயாற் கோட்பட்டான்	75
நட்டார்க்குக் காதலன்	77	நாயிறு பட வந்தான்	230
நட்டாரை உவக்கும்	73	நாயொடு நம்பி வந்தான்	92
நடந்த சாத்தன்	226	நாளை அவன் வாளொடு வெகுண்டு வந்தான்; பின், நீ என் செய்குவை	249
நடந்து வந்தான்	226	நாளை உண்டு வருவாய்	241
நம் அரசன் ஆயிரம் யானை உடையன்	50	நிரயப் பாலர்	4
நம் எருது ஐந்தனுள்கெட்ட எருது யாது	32	நிரயம் புகாநிற்பன்	244
நம்பி கண் இரண்டும் நொந்தன	33	நிலத்தது அகலம்	81
நம்பி நூறு எருமை உடையன்	50	நிலத்தது ஒற்றிக்கலம்	81
நம்பி மகன்	95	நிலத்தைக் கடந்தான்	104
நம்பியார் வந்தார்	272	நிலங் கடந்தான்	68,105
நம்பிவந்தான், அவற்குச் சோறு கொடுக்க	38	நிலம் நீர்	1
நம்பி வாழி	129	நிலம் நீரென இரண்டும்	292
நம்முன்	131	நிலம் வலிதாபிற்று	19
நம்முனா	131	நிலம் வலிது	19
நமது நலன் நுகர்வான் யாம் விரும்புதும்	234	நிலனும் நீரும் தீயும் வளியும் - ஆகாயமும் எனப் பூதம் ஐந்து	257
நமருள் எவன் போயினான்	32	நிலனென்றா நீரென்றா இரண்டும்	292
நமருள் யாவன் போயினான்	32	நிலனென்று நீரென்று	260
நரகர் வந்தார்	5	நிலனென நீரெனத் தீயென வளியென	260
நரகன் வந்தான்	5	நிலனென நீரெனத் தீயென வளியென நான்கும்	289
நரகி வந்தாள்	5	நிலனெனா நீரெனா இரண்டும்	292
நல்ல சாத்தன்	238	நிலனே நீரே தீயே வளியே	259
நல்வினைதான் உற்றக்கடை உதவும்	234	நிலனே நீரேயென இரண்டும்	292
நல்வினைதான் உற்றக்கடை தீவினை வாரா	234	நிறத்தின்கண் எழில்	83
நல்வினைதான் உற்றவிடத்து உதவும்	234	நிறம் கரியள்	62
நல்வினைதான் உற்றவிடத்துத் தீவினை வாரா	234	நின்றவிடத்து நின்றான்	231
நன்றாய் வளர்ந்தது	463	நின்னுழை வந்தான்	29
நன்றாய் வளர்ந்தான்	463	நினக்குத் தந்தான்	29
நாகர்க்கு நேர்ந்த பலி	100	நினக்கு வலி வாள்	77
		நீ இல்லை	227
		நீ இவ்வாறு கூறுகின்றபின் உரைப்பது உண்டோ	231

நீ உண்	15	நெறியை அடைந்தான்	87
நீ உண்ட ஊண்	227	நெறியைச் செல்லும்	73
நீ உண்டு வருவாய்	241	நெறியைச் சென்றான்	87
நீ உண்ணும் ஊண்	227	நோயின் நீங்கினான்	102
நீ உண்மன ஊண்	227	நோயை நீங்கினான்	102
நீ என்னை வைதாய்	246		
நீ நும்மூர் புகுவை	461	ப	
நீ வேறு	227	பகைவரைப் பணித்தான்	73
நீயிர் இல்லை	227	பகைவரை வெகுளும்	73
நீயிர் உண்ட ஊண்	227	பச்சென்று பசத்தது	261
நீயிர் உண்ணும் ஊண்	227	பசும்பயறு அல்லது இல்லை	36
நீயிர் உண்மன ஊண்	227	படை அல்ல வென்றி தருவன	222
நீயிர் பொய் கூறியபின் மெய்கூறுவார்		படைத் தலைவன்	69
யார்	231	படை படை	424
நீயிர் வந்தீர்	192	படையது குழாம்	81
நீயிர் வேறு	227	படையினது யானை	90
நீயும் அவனும் உண்மன ஊண்	227	படை வழங்கினார்; தொட்டார்,	158
நீயும் யானும் அவனும் உண்டனம்	204	பண்டு காடுமன்	157
நீயும் யானும் அவனும் உண்டாம்	204	பத்தோ, பதினொன்றோ	258
நீயும் யானும் உண்டனம்	204	பயறு அல்லது இல்லை	35
நீயும் யானும் உண்டாம்	204	பயறு இல்லை, உழுந்து உள	36
நீயே உண்டாய்	259	பயறு உள; உழுந்து முதலிய இல்லை	35
நீர் தண்ணிது	19	பயறு உளவோ	35
நீலுண் துகிலிகை	453	பயறுளவோ வணிகீர்	22
நீ வந்தாய்	195	பயிர் நல்ல ஆயின	22
நீ வேறு	227	பரணரது பாட்டியல்	34
நூங்கிளை	410	பழம் உதிர்ந்த கோடு	236
நும் அரசனின் எம் அரசன் முறை செய்யும்	16	பழம் உதிரும் கோடு	236
நுமக்கு இவன் எவனாம்	221	பழி அஞ்சும்	101
நூலது குற்றம் கூறினான்	112	பழியின் அஞ்சும்	101
நூலைக் கற்கும்	73	பழியை அஞ்சும்	101
நூலைக் குற்றம் கூறினான்	112	பழுது கழி வாழ்நாள்	324
நூறு விற்கும் பட்டாடை உளவோ	35	பாண் குடி	51
நெடிதோ குறிதோ	13	பாண்டியன் மாறன்	41
நெடியனும் வலியனும் ஆயினான்	257	பாம்புணிக் கருங்கல் அல்லது இல்லை	35
நெடுங்கழுத்தல் வந்தது	184	பார்ப்பனச் சேரி	49
நெடுங்கழுத்தல் வந்தன	184	பார்ப்பான் கள் உண்ணான்	163
நெடுங்கழுத்தல் வந்தாள்	184	பாரியது பாட்டு	81
நெடுங்கழுத்தல் வந்தான்	184	பாரியென்றொருவன் உளன்	261
நெடுஞ்செவித்து	222	பாவையினும் அழகியாள்	117
நெடுஞ்செவிய	222	பாவை வந்தது	57
நெல்லைத் தொகுக்கும்	73	பாவை வந்தாள்	119
நெறிக்கண் அடைந்தான்	87	பிணா! வாராய்	152
நெறிக்கண் சென்றான்	87	புக்க இல்	236
		புகழ்ந்திக்கும் அல்லரோ பெரிதே	277, 457

மழை பெய்ய மரம் குழைத்தது	234	முடவன் வந்தான். அவற்குச் சோறு	
மழை பெய்யாவிடின் அறம் பெறாது	238	கொடுக்க	38
மழை பெய்யாவிடின் மரம் குழையாது	238	முடவனார் வந்தார்	272
மழை பெய்யிய முழங்கும்	234	முத்தும் கருவிருந்தையும் கானங்	
மழை பெய்யியர் எழுந்தது	234	கோழியும் பொன்னும்	16
மழை பெய்யியர் பலி கொடுத்தனர்	234	முப்பத்து மூவர்	417
மழை பெய்யிய வான் பழிச்சுதும்	234	முயற்குக் கோடு இன்று	222
மழை பெய்யின் குளம் நிறையும்	234	முயற்சியின் பிறத்தலான் ஒலி	
மழை பெய்யின் புகழ் பெறும் மழை		நிலையாது	75
மழை என்கின்றது பைங்கூழ்	422	முருகற்குக் கை பன்னிரண்டு	33
மழை வண்வகை	414	முருகனது குறிஞ்சி நிலம்	81
மற்றை ஆடை	266	முலை எழுந்தது	62
மற்றையது கொண்டுவா	266	முலை நல்லர்	62
மற்றோ மற்றோ	411	முலை நல்லன்	62
மறம் செய்தான் நிரயம் புகும்	61	முலை நொந்தான்	62
மறியது தந்தை	81	முறைக்குத்துக் குத்தினான்	102
மறியது தாய்	81	முறையாற் குத்தும் குத்து	102
மனை வாழ்க்கைக்குப் பற்று விட்டான்	111	முறையிற் குத்தும் குத்து	102
மனைவியைக் காதலிக்கும்	73	முனிவன் அகத்தியன்	41
மா உள	222	மூக்கு நல்லன்	62
மாக் கொணா	53	மூப்புத் தீயன்	59
மாடத்தகத்து இருந்தான்	83	மெய் உணரின வீடு எளிதாம்	230
மாடத்தின்கண் இருந்தான்	82	மெய் வலியன்	216
மாடத்துக்கீழ் இருந்தான்	83	மேற்சேரிக் கோழி அலைப்புண்டது	61
மாடத்துமேல் இருந்தான்	83	மேனி எல்லாம் பசலை ஆயிற்று	188
மாணாக்கற்கு அறிவு கொடுத்தான்	76	மோவாய் எழுந்தது	174
மாணாக்கற்கு நூற்பொருள் உரைத்தான்	76		
மாந்தர்! கூறீர்	131	ய	
மா பூத்தது	53	யாக்கை தீது	58
மாமரம் வீழ்ந்தது	55	யாக்கையும் நிலையாது	34
மா வீழ்ந்தது	54	யாட்டுப் பிழக்கை	443
மாவும் மருதும் ஓங்கின	53	யாட்டுளா னின்னுரை தாரான்	449
மாற்றோர் பாசறை இலன்	216	யா பன்னிருவர் மாணாக்கர் உளர்	
முடக்கொற்றன் வந்தது	183	அகத்தியனார்க்கு	281
முடக்கொற்றன் வந்தான்	183	யாம் இல்லை	227
முடக்கொற்றி வந்தது	182	யாம் உண்ட ஊண்	227
முடக்கொற்றி வந்தாள்	182	யாம் உண்ணும் ஊண்	227
முடத்தாமக் கண்ணியார் வந்தார்	272	யாம் உண்மன ஊண்	227
முடத்தி வந்தது	182	யாம் கண்டபொழுது இம்மாடத்து	
முடத்தி வந்தாள்	182	மேல் நின்றானும் இருந்தானும்	
முடத்தி வந்தாள், அவட்குக் கூறை		கிடந்தானும் இவன்	295
கொடுக்க	38	யாம் பொருள் இலம்	360
முடவன் வந்தது	174	யாம் வந்தேம்	11
முடவன் வந்தான்	174	யாம் வேறு	227
		யாழ் கேட்டான்	119

யாழ்ப்பத்தல்	399	யானை தேர் குதிரை காலாள் எறிந்தான்	293
யாமும் குழலும் பறையும் இயம்பினார்	47	யானை நடந்தது	50
யாற்றை நீரை விலக்கினான்	89	யானையது காடு	81
யான் இல்லை	227	யானையது கோட்டைக் குறைத்தான்	88,89
யான் உண்ட ஊண்	227	யானையது கோட்டை நுனிக்கண்	
யான் உண்டாய்	11	குறைத்தான்	103
யான் உண்டான்	11	யானையது கோடு	81
யான் உண்ணும் ஊண்	227	யானையைக் கோட்டின்கண்	
யான் உண்மன ஊண்	227	குறைத்தான்	89
யான் எது செய்வல்	69	யானையைக் கோட்டைக் குறைத்தான்	89
யான் எம்மார் புகுவன்	463	யானை வந்தது	173,184
யான் கருவூர்க்குச் செல்வல்	257	யானை வந்தன	173,184
யான் சொன்னவன்	71	யானை வந்தான்	184
யான் பொருதல் வேண்டும்	229	யானை வந்தான்	184
யான் வந்தேன்	11	யானை வளவன் கொல்லி மீமிசை,	
யான் வேறு	227	யானோ கொள்வேன்	435
யானும் அவனும் இல்லை	227		
யானும் அவனும் உண்ட ஊண்	227	வ	
யானும் அவனும் உண்டனெம்	204	வட்டப் பலகை	416
யானும் அவனும் உண்டனேம்	204	வடக்கண் வேங்கடம்	83
யானும் அவனும் உண்டனேம்	204	வடவேங்கடம் தென்குமரி	
யானும் அவனும் உண்ணும் ஊண்	227	தொல். பாயிரம்	
யானும் அவனும் உண்மன ஊண்	227	வடுகக்கண்ணன்	463
யானும் அவனும் நீயும் உண்கும்	204	வடுகங்கண்ணன்	463
யானும் அவனும் வேறு	227	வடுகரசர் ஆயிரவர் மக்களை	
யானும் உறையூர்க்குப் போதுவல்	257	உடையர்	50
யானும் நீயும் அவனும் இல்லை	227	வடுகரசர்க்குச் சிறந்தார்	
யானும் நீயும் அவனும் உண்கும்	204	சோழிய அரசர்	77
யானும் நீயும் அவனும் உண்ட ஊண்	227	வடுகரசரும் வந்தார் இனித் தமிழ்	
யானும் நீயும் அவனும் உண்ணும் ஊண்	227	நாட்டு மூவேந்தரும் வரினும்	
யானும் நீயும் அவனும் வேறு	227	வருவர்	285
யானும் நீயும் இல்லை	227	வணிக கிராமத்தார்	167
யானும் நீயும் உண்கும்	204	வந்த சாத்தன்	226
யானும் நீயும் உண்ட ஊண்	227	வந்த நாள்	236
யானும் நீயும் உண்ணும் ஊண்	227	வந்தான் சாத்தனொடு	104
யானும் நீயும் உண்மன ஊண்	227	வந்தான் வழி	429
யானே கொண்டேன்	259	வந்து போனான்	226
யானே கொள்வேன்	435	வயிரக்கடகம்	49
யானை இலண்டம்	443	வயிறு குத்திற்று	13,15
யானை ஓடிற்று	50	வயிறு குத்துகின்றது	15
யானைக் காடு	99	வயிறு குத்துபு கிடந்தான்	233
யானைக்குக் கோடு கூரிது	111	வயிறு குத்தும்	15
யானைக் கோடு	420	வயிறு நொந்து கிடந்தான்	233
யானைக் கோடு கிடந்தது	68	வயிறு மொடுமொடுத்தது	440
யானைக்கோடு கூரிது	420	வரைவீழ் அருவி	105
யானை தேர் குதிரை காலாள்,	293		

வல்லம் எறிந்த நல்லிளங்கோசர் தந்தை		விரைந்து போயினான்	458
மல்லல் யானைப் பெருவழுதி	239	வனையாக் கோல்	238
வலியன் சாத்தனின்	104	வனையும் கோல்	236
வழிபோயினார் எல்லாரும் கூறை		வனைக்கலத்தது திகிரி	81
கோட்பட்டார்	102	வினை விளைந்தது	58
வளி உளரும்	19	வெண்குடைப் பெருவிறல்	184
வளி வழங்கிற்று	114	வெண்கொற்றப் படைத்தலைவன்	449
வாணிகத்தான் ஆயபொருள்	93	வெள்ளாடை	1,418,419
வாணிகத்தான் ஆயினான்	75,93	வெள்ளி எழுந்தது	58
வாணிகத்தின் ஆய பொருள்	93	வெள்ளியது ஆட்சி	81
வாணிகத்தின் ஆயினான்	79,93	வெள்ளென விளர்த்தது	260
வாயான் தக்கது வாய்ச்சி	75	வென்ற வேல்	236
வாராத சாத்தன்	463	வேங்கைப்பூ	419
வாராது போயினான்	463	வேந்து வாழி	429
வாழும் இல்	236	வேலால் எறிந்தான்	74
விண்ணென்று விசைத்தது	261	வேலான் எறியான்	108
விண்ணென விணைத்தது	440	வேலியைப் பிரிக்கும்	73
விதி வலிது	58	வேழக் கரும்பு	412,416
வியாழம் நன்று	58	வேழம் தீவியது	416
விரிந்த சாத்தன்	226	வைதேன் வைதேன்	411
விரிந்து கிடந்தான்	226		

செய்யுள் நிரல்
(மேற்கோள்)
(எண் : நூற்பா எண்)

அ		அந்தணர் நூற்கும் அறத்திற்கும் குறள். 543)	103
அஆ இழந்தான் (நாலடி. 9)	284	அந்தில் கச்சினன் கழலினன் (அகம். 76:6,7)	269
அஃதை தந்தை அண்ணல் யானை அடுபோர்ச் சோழர் (அகம். 96:12,13)	461	அந்தோ! எந்தை அடையாப் போரில் (புறம். 261:1)	284
அகர முதல (குறள். 1)	440	அம்பல் ஊரும் அவனொடு மொழிமே (குறந். 51)	240
அகலிரு விசும்பிற் பாயிருள் பருகிப் பகல்கான் நெழுதரு (பெரும்பாண். 1,2)	230	அம்ம வாழி தோழி (ஐங்குறு. 31: குறந். 77)	278
அகவல் மகளே! அகவல் மகளே (குறந். 23)	131	அமர்க்க ணாமா னருநிற மூழ்காது (நற். 165)	339
அகன்றவர் திறத்தினி நாடுங்கால் (கலி. 16:3,4)	231, 415	அமரர்ப் பேணியும் ஆவுதி அருத்தியும் (புறம். 99:1)	338
அகனமர்ந்து செய்யாள் உறையும் (குறள். 84)	233, 280	அமிர்தன் சாயல் (சீவக. 8)	325
அகில்படு கள்ளியங் காடிறந்த தோரேள (குறந். 16)	288	அரசுபடக் கடந்தட்டு (கலி. 105:1)	57
அஞ்சுவ தோரும் அறனே (குறள். 366)	298	அரிதாரச் சாந்தம் கலந்தது போல	56
அட்டில் ஓலை தொட்டனை நின்மே (நற். 300)	451	அரிமயிர்த் திரண்முன் கை (புறம். 11:1)	356
அடிமை புகுத்தி விடும் (குறள். 608)	57	அரிமலர் ஆய்ந்தகண் அம்மா கடைசி	29
அடுமின் சோறே (புதிற். 18-1)	226	அரியகானம் சென்றோர்க் கெளிய (குறந். 77)	22
அண்கணாளனை நகுகம் யாமே	204	அருங்குரைத்து	251
அண்டர் - கயிறரி எருத்தின் கதழும் துறைவன் (குறந். 117)	315	அருந்திறல் (சிலப். 13:65)	57
அணங்கிய செல்லல் (அகம். 22:3)	389	அரும்பிணை அகற்றி வேட்ட	338
அணித்தோ சேய்த்தோ கூறுமின் எமக்கே (புறம். 173: 12)	222	அருளா யாகலோ கொடிதே (புறம். 144:1)	282
அதிர வருவதோர் நோய் (குறள். 426)	316	அலமரல் ஆயம் (ஐங்குறு. 64)	311
அதுமற் றவலங் கொள்ளாது (குறந். 12)	264	அலைப்பான் பிறிதுயிரை ஆக்கலும் குற்றம் (நான்மணி. 28)	231
அதுமன்	253	அவர் தம்முளான், தருமத்த னென்பான் (சீவக. 242)	457
அதுமன் கொண்கள் தேரே	297	அவரே, கேடில் விழுப்பொருள் (குறந். 216)	288

அவ்வெறி உலக்கைப் பாடுவிறந் தயல (பெரும்பாண். 226)	348	ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை இமயம் (புதிற். 11:23)	332
அவள் ஆடுவழி ஆடுவழி அகலேன் மன்னே (அகம். 49: 17,18)	231	ஆலமர் செல்வன் அணிசால் பெருவிறல் (கலி. 81:9-10)	57
அவன் அணங்கு..... விளைவு (நன்.சூ. 394 உரை)	39	ஆவம்மா அம்மாவென் அம்மா அகன்றளையே (சீவக. 1804)	284
அவாண்டேல் உண்டாம் (குறள். 107)	230	ஆறுஅறி அந்தணர் (கலி. 1:1)	119
அழாஅற்கோ வினியே நோய்நொந் துறைவி (குறுந். 192)	205	ஆன்முன் வருஉம் ஈகார பகரம் (எழுத். 233)	442
அழுக்கா நெனவொரு பாவி (குறள். 168)	260	இ	
அழுந்துபடு விழுப்புண் (நற். 97)	403	இஃது ஒத்தன் (கலி. 84:18)	37
அளிதோ தானேயது பெறலருங் குறைத்தே (புறம். 5:9)	274	இஃதோ செல்வந் கொத்தனம் யாமென (அகம். 26:19,20)	37
அளிநிலை பொறாஅது (அகம். 5:1)	37, 457	இசையினும் குறிப்பினும் பண்பினும் தோன்றி (299)	289, 293
அற்றால் அளவறிந் துண்க (குறள். 943)	230	இடம்படின், வீழ்களிறு மிசையாப் புலியினும் சிறந்த (அகம். 29:2-3)	46
அறிந்த மாக்கட் டாகுக தில்ல (அகம். 15:88)	222	இடைச்சொல் எல்லாம் (455)	416
அறியாய் வாழி தோழி! (அகம். 53:1,5,16)	450	இடைச்சொற் கிளவி (161)	416,420
அறியாய் வாழி தோழி..... நீயே (அகம். 268: 1,2)	450	இடைமுலைக் கிடந்து (குறுந். 178)	409
அன்ன தன்மையும் அறிந்தீயார் (புறம். 136: 10)	236	இடையெனப் படுப (சொல். 25)	403,441
அன்னோ! என்னா வதுகொல் தானே (புறம். 345: 18,19)	284	அதனள வுண்டுகொல் மதிவல் லோர்க்கே (அகம். 48: 26)	270
அளனைய யாகன் மாறே (புறம். 4:17; 20:20)	252,282	இது நளி பயக்கும் இதனான் என்னும் (தொ. பொ. 515)	74
ஆ		இரவரல் மாலையனே (குறிஞ்சி. 239)	313
ஆக்கமொடு கூறல் (20)	228	இரும்பே ரொக்கலொடு பதமிகப் பெறுகுவிர் (மலைபடு. 157)	462
ஆங்க... போகியோனே	279	இல் வாழ்வான் என்பான் (குறள். 41)	449
ஆங்கவை விருந்தாற்றப் பகல்அல்கி (கலி. 66:4)	57	இலம்படு புலவர் ஏற்றகைந் நிறைய (மலைபடு. 576)	360
ஆண்மை தோன்ற ஆடவர்க் கடந்த (புறம். 242:4)	57	இலம்பாடு நாணுத் தரும் (சிலப். 9:71)	360
ஆப்பிநீர் எங்கும் தெளித்துச் சிறு காலை (பெரும்பாண். 2)	443	இலமென் கிளவி (எழுத். 316)	360,441
ஆமா நல்லேறு சிலைப்ப (முருகு. 315)	358	இவற்கீத் துண்மதி கள்ளே (புறம். 290)	445
ஆயிடை இருபே ராண்மை செய்த பூசல் (குறுந். 43)	57	இவனியார் என்குவை யாயின் இவனே (புறம். 13:1)	463
ஆர் களிறு மிதித்த நீர் (குறுந். 52)	236	இழிவிறப்பினோன்...மிசையும் (புறம். 363: 14,15)	455
ஆர்த்தா கொண்மார் வந்தார்	7, 209	இழிவறிந்து உண்பான்கண் இன்பம் எய்தும் (குறள். 946)	61
		இழைமருங் கறியா நுழைநூற் கலிங்கம் (மலைபடு. 561)	374
		இளமை கழிந்த பின்றை வளமை காமம் தருதலும் இன்றே (நற். 126: 9,10)	57

இளைதாக முள் மரம் கொல்க (குறள். 879)	440	உரிச்சொல் மருங்கினும் (456)	416
இற்றெனக் கிளத்தல் (19)	228	உரிச்சொற் கிளவி (161)	416,420
இறப்பத் துணிந்தனர் கேண்மின் (கலி. 2:10)	461	உருகெழு ஞாயிற் றொண்கதிர் மிசைந்த (புறம். 160:1)	302
இந்துணைப் பிரிந்தாரை உடைமை (கலி. 243:1)	195	உருமில் சுற்றமொடு (பெரும்பாண். 447)	365
இன்ன தன்மையி னருமையின் (சீவக. 2754)	236	உருவக் குதிரை மழவர் ஓட்டிய (அகம். 1:2)	302,312
இனிநினைந் திரக்க மாகின்று (புறம். 243:1)	359	உருவமென் றுரைத்தி யாயின் (சீவக. 1585)	302
இனி யான் உண்ணலும் உண்ணேன் (கலி. 23:7)	113	உருவுகிளர் ஒளிவினை (அகம். 142)	24
ஈ		உலகத்தோடு ஓட்ட ஒழுகல்(குறள். 140)	74
ஈங்கா யினவால் என்றிசின் யானே (நற். 55)	298	உலங்கொள் தோளினை ஒரு நின்னால்457	
ஈங்கு வந்தீத்தாய்	399,458	உவந்துவந் தார்வ நெஞ்சமொடு (அகம். 35: 11,12)	306
ஈதன்மாட்டொத்தி பெரும (கலி. 86:22)	225	உள்ளம் போல உற்றுழி உதவும் (கற்.சூ. 53)	109
ஈயாது வீயும் உயிர்தவப் பலவே (புறம். 235:20)	301	உள்ளேன் தோழி! படஇயரென் கண்ணே (குறூந். 243)	457
ஈயென இரத்தலோ அரிதே நீயது (புறம். 154:8)	445	உற்றார்க் குரியர் பொற்றொடி மகளிர் (இறை.சூ. 14 உரை)	77
ஈர்ந்தை யோனே பாண்பசிப் பகைஞன் (புறம். 180:7)	455	உறந்த இஞ்சி உயர்நிலை மாடத்து	347
உ		உறழ்மணியான் உயர் மருப்பின (புறம். 22:2)	75
உசாத்துணை (தொ.பொ. 126)	370	உறற்பால நீக்கல் உறுவாக்கும் ஆகா (நாலடி. 104)	34
உட்குடையாள் ஊராண் இயல்பினாள் (நாலடி. 384)	57	உறுகால்	158
உடம்பு உயங்கி... மயக்குற்ற (கலி. 12:47)	233	உறுகால் ஒற்ற ஒல்கி ஆம்பல் சிறுகுடி (நற். 300)	301
உடலும்.....செத்து	405	உறைபதி அன்றித் துறைகெழு சிறுகுடி (குறூந். 145)	415
உடனுயிர் போகுக தில்ல (குறூந். 57)	253	ஊ	
உடைதிரைத் திவலை அரும்புந் தீநீர்	416	ஊசியொடு குயின்ற தூசும் பட்டும்	74
உண்டி வெய்யோர்க் குறுபிணி எளிது (முதுமொழி. 77)	77	ஊட்டியன்ன ஒண்டளிர்ச் செயலை (அகம். 68)	56
உண்மின் கள்ளே (புதிற். 18-1)	226	ஊடினீர்... சாற்ற (சிலப். 8: இறுதி)	189
உப்பொடு.....காய் (நாலடி. 116)	257	ஊதைகூட் டுண்ணும்... வண்டு (நன்.சூ. 349 உரை)	212
உயர்சொற் கிளவி (27)	420	ஊர்க்கும் அணித்தே பொய்கை (குறூந். 113)	257
உயவுப்புணர்ந் தன்றிவ் வழங்கல் ஊரே (நற். 203)	349	ஊர்க்குறு மாக்கள் (புறம். 94-1)	416
உயிரென உடலென இன்றியமையா	289	ஊராண்மைக் கொத்த படிறுடைத்து (கலி. 89:2)	57
உரற்கால் யானை ஒடித்துண் டெஞ்சிய யா (குறூந். 232)	233	ஊரார் பெண்டென மொழிய (ஐங். 113)	165

ஊன் துவை கறிசோறு உண்டு வருந்து தொழில் அல்லது (புறம். 14: 13,14)	47	ஏ ஏ இவளொருத்தி பேடியோ என்றார் (சீவக. 652)	284
எ		ஏ ஏ அம்பல் மொழிந்தனள்	411
எங்கள்வினையா லிறைவன் வீடிய வஞ்ஞான்றே (சீவ. 1793)	171	ஏகல் அடுக்கத் திருளளைச் சிலம்பின் (அகம். 52:5)	305
எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் (குறள். 355)	298	ஏறிரங் கிருளிடெ இரவினிற் பதம் பெறாஅன் (கலி. 46:10)	358
எம்ம னோரிவண் பிறவலர் மாதோ (புறம். 210: 3,4)	410	ஐ	
எம்மானே! தோன்றினாய் என்னை ஒளித்தியோ (சீவக. 1801)	156	ஐம்பெருங் குழுவும் எண்பேராயமும் (சிலப். 5:157)	57
எய்த்து நீர்ச்சிலம் பின்குரை மேகலை (சீவக. 2481)	342	ஐய சிறிதென்னை ஊக்கி (கலி. 37:15)	225
எய்யா மையலை நீயும் வருந்துதி (குறிஞ்சிப். 8)	342	ஐதே காமம் யானே (குறுந். 217)	385
எல்லா உயிரொடும் செல்லுமார் முதலே (எழுத். 61)	273	ஐதேய்ந்தன்று...அன்று (கலி. 55: 9-12)	257
எல்லேம் பிரியற்கெம் சுற்றமொ டொருங்கே (பரி. திரட்டு)	168	ஐயாவென் ஐயாவென் ஐயா அகன்றளையே (சீவக. 1802)	284
எல்வளை எம்மொடு நீவரின் (கலி. 13:10)	271	ஓ	
எல்வளை நெகிழ்த்தோர்க் கல்லல் உறீஇயர் (நற். 56)	457	ஓக்கல் ஒற்கம் சொலியத் தன்னூர் (புறம். 327:5)	360
எழுத்தெனப் படுப	441	ஓக்கல் வாழ்க்கை தட்குமா காலே (புறம். 193:4)	297
எழுதுவரிக் கோலத்தார்	449	ஓண்குழை ஒன்றொல்கி எருத் தலைப்ப 33	33
எள்ளுமார் வந்தாரே ஈங்கு (கலி. 81: 24)	209	ஓண்ணுதல்.....கடிந்தமை	37
எற்றமி லாட்டியென் ஏழுற்றாள் (கலி. 144:63)	337	ஓப்பும உருவும் வெறுப்பும என்றா (பொருளியல். 53)	291
எற்றென் உடம்பின் எழில் நலம்	265	ஓருகுழை ஓருவன் போல (கலி. 26:1)	413
எற்றேற்றம் இல்லாருள் யானேற்றம் இல்லாதேன்	265	ஓருவர் ஓருவரைச் சார்ந்தொழுகல் ஆற்றின் (நாலடி. 309)	195
எறிதிரை இமிழ்கானல் எதிர் கொண் டாள் என்பதோ..... (கலி. 127: 11,13)	282	ஓல்லென் றொலிக்கும் ஒலிபுனல் ஊரற்கு (ஐந்ஐம். 28)	261
என்குறை சொல்லல் வேண்டும் அலவ (அகம். 170)	229	ஓலிசினை வேங்கை கொய்குவம் சென்றுழி (அகம். 48)	457
என்போல் பெருவிதுப் புறுக (புறம். 83:4)	414	ஓழுக்கம் உடைமை குடிமை (குறள். 133)	57
என்னீர் அறியாதீர் போல இவை கூறின் (கலி. 6:7)	461	ஓண்வாள்.... ஊரே (புறம். 323: 5-7)	449
என்னொடும் நின்னொடும் சூழாது (அகம். 128:7)	103	ஓன்றானும் தீச்சொல் (குறள். 128)	230
ஏ		ஔ	
ஏ ஏ இஃதொத்தன் நாணிலன் (கலி. 62:1)	274	ஔஔ இனிதே (குறள். 1176)	253
		ஔஔ! உவமன் உறழ்வின்றி ஒத்ததே (களவழி. 36)	258,263
		ஔஔஔ இரப்பான்..... ஒருவன் (கலி. 47: 1-7)	257
		ஔஔஔல் வேண்டும்....மவர் (குறள். 623)	229
ஏ		க	
ஏ ஏ இஃதொத்தன் நாணிலன் (கலி. 62:1)	274	கச்சினன் கழலினன் செச்சைக் கண்ணியன் (முருகு. 208-217)	459

கச்சினன் கழலினன் தேந்தார் மார்பினன் (அகம். 76: 7-9)	457	கயிறிடு கதச்சேப் போல மதமிக்கு (அகம். 36:7)	377
கடல்போல் தோன்றல காடிறந் தோரேள (அகம். 1:19)	259,288	கரிய மலர் நெடுங்கண் (சிலப். 7-5)	236
கடிந்த கடிந்தொரார் செய்தார்க்கு (குறள். 658)	383	கரிய மலர் நெடுங்கண் காரிகை முன் (சிலப். 7-5)	420
கடிநிலை இன்றே ஆசிரியர்க்க (எழுத். 389)	109	கருங்கண் தாக்கலை (குறந். 69)	344
கடிமிளகு தின்ற கல்லா மந்தி	384	கருங்கால் வெண்குருகு! (நற். 54)	153
கடியுண் கடவுட் கிட்ட செழுங்குரல் (குறந். 105)	383	கருமறிக் காதிற் கவையடிப் பேய்மகள் (சிறுபாண். 197)	362
கடியுருமின் உறிக் கடிப்புச் சேர்பு (அகம். 110:3)	383	கருவி வானம் கசமுறை சிதறி (அகம். 4:6)	354
கடிமரம் தடியும் ஓசை (புறம். 36:9)	383	கல்கெழு கானவர் நல்குறூஉ மகள் (குறந். 71)	441
கடியென்கிளவி (சொல். 383)	158,441	கல்லாக் கழிப்பர் (நாலடி. 366)	230
கடுங்கால் ஒற்றலின் சுடர் சிறந் துருத்து (பதிற். 25)	383	கல்லே பரவின் அல்லது (புறம். 335: 11,12)	382
கடுஞ்சினத்த கொல் களிறும் (புறம். 55: 7-9)	51	கலம்பெறு கண்ணுளர் ஓக்கல் தலைவ (மலைபடு. 50)	462
கடுந்தேர் இராமன் உடன்புணர் சீதையை (புறம். 378: 18)	402	கலிகொள் ஆயம் மலிதொகு பெடுத்த (அகம். 11:4)	349
கடுந்தேர் குழித்த ளெள்ள லாங்கண் (புறம். 15:1)	383	கவவுக்கடுங் குரையள் காமர் (குறந். 132)	357
கடுவன் முதுமகன் கல்லா மூலற்கு	198	கவளம் கொள்ளாச் சுளித்த யானை (சீவக. 1076)	239
கடை இயநின் மார்பு (கலி. 77:21)	457	கவிசெந் தாழிக் குவிபுறத் திருந்த (புறம். 238: 1-3)	26
கண்டளிர் எல்லாம் கதுமென (கலி. 140:1,2)	189	கவிரம் பெயரிய (அகம். 198:15)	72
கண்டிகும் அல்லமோ (ஐங்குறு. 121)	277	கழனி நல்லூர் மகிழ்நர்க்கென் இழை (நற். 70)	197
கண்ணி... ஏறே (புறம். 1:1,3)	455	கழிந்தது பொழிந்தென(புறம். 203: 1,2)	205
கண்ணகல் ஞாலம் (திரி. கடு. வாழ்த்து)	82,83,252	கழிப்பூக் குற்றும் கானல் அல்கியும் (அகம். 330:1)	53
கண்ணிமை நொடியென (எழுத். 7)	296	கழும முடித்துக் கண்கூடு கூழை (கலி. 56:3)	351
கண்ணின்று கூறுதல் ஆற்றான் (கலி. 37:8)	83	கழுமிய ஞாட்பினுள் மைந்திழந்தார் (களவழி. 11)	351
கண்ணும் படுமோ என்றிசின் (நற். 61)	277,457	கழுஉவிளங் காரம் கவையிய மார்பே (புறம். 19:18)	357
கண்ணே, நோக்கி நோக்கி (குறந். 44)	367	கள்வார்க்குத் தள்ளும் உயிர்நிலை (குறள். 290)	77
கண் துயின்று, முன்றிற் போகா (புறம். 159: 4,5)	233	களிறு கவர் கம்பலை போல (அகம். 96:17)	349
கதவவாற் றக்கதோ (கலி. 57:19)	223	களையுநர் (குறள். 879)	231
கயந்தலை மடப்பிடி (நற். 137)	322	கற்றனங்கள் யாமுமுடன் (சீவக. 1795)	171
கயமூழ்கு மகளிர் கண்ணின் மானும் (குறந். 9)	414	கறவை கன்றுவயின் படர (குறந். 108)	340
கயலறல் எதிரக் கடும்புனல் சாஅய் (நெடுநல். 18)	330		

கறையிட றணியலும் அணிந்தன்று (புறம். 1:5)	113	குன்றம், குருதிப்பூவின் (குறுந். 1)	441
கன்றாற்றுப் படுத்த புன்தலைச் சிறார் (குறுந். 241)	55	குன்றுதொ றாடலும் நின்றதன் பண்பே (முருகு. 217)	298
கன்னிப் பெண்ணா ரமுதின் (சீவக. 24)	420	கூடநீர் நின்ற பெற்றி (சீவக. 1751)	205
காண்கு வந்திசின் பெரும (புறம். 17:33)	206	கூந்தல்மா கொன்று குடமாடிக் (முத்தொள்.)	131
காப்பின் ஒப்பின் (73)	297	கூறாமல் குறித்ததன்மேற் (கலி. 1:3)	230
காப்புப் பூண்டிசின் கடையும் போகலை (அகம். 7:5)	276	கூறாமை நோக்கிக் குறிப்பறிவான் (குறள். 701)	230
காமம் செப்பாது கண்டது மொழிமோ (குறுந். 2)	276	கேழ்கிளர் அகலம்	456
காய்தலும் உவத்தலும் பிரித்தலும் (குற.சூ. 6)	338	கேழற் பன்றி (152-4)	416
காரீகோள் முகந்த கமஞ்சூல் மாமழை (முருகு. 7)	355	கேளிர்! வாழியோ கேளிர் நாளும் (குறுந். 280)	131
காரெதிர் கானம் பாடினே மாக (புறம். 144:3)	282	கொக்கினுக் கொழிந்த தீம்பழம் நற். 280)	107
கால்பொர நுடங்கல கறங்கிசை அருவி (கலி. 45:8)	463	கொடுங்கோல் கோவலர்(முல்லை. 15,16)	27
காவ லோனக் களிற் சும்மே	109	கொடுஞ்சுழிப் புகாஅர்த் தெய்வம் (அகம். 110: 3,4)	383
காவோடு அறக்குளம் தொட்டானும் (திரி. 70)	74	கொய்தளிர்ந்த தண்படலைக் கூத்தப் நன். 397 உரை)	37
கானம் கடத்திர் எனக்கேட்பின் (கலி. 7:3)	226	கொலைவர் கொடுமரம் தேய்த்தார் (கலி. 12: 1,2)	71
கானம் தகைப்ப செலவு (கலி. 3:22)	9	கொள்வான் கொடித்தானை(பு.வெ. 99)	231
கானலஞ் சேர்ப்பன கொடுமை எற்றி (குறுந். 145)	337	கொள்ளை மாந்தநின் ஆனாது கவரும் (அகம். 3)	362
கிழவோள் தேளத்து (இறை.சூ. 8)	83	கொன்முனை இரவூர் போல (குறுந். 91)	256
கிளையாரில் நாணற் கிழங்கு (அகம். 212: 4,5)	107	கொன்வரல் வாடை	256
குண்டுசனைப் பூத்த வண்டுபடு கண்ணி (முருகு. 199)	236	கொன்றாய்! குருந்தே! (திணை.நூற். 81)	122
குணனமுங்கக், குன்றம் உழைநின்று (நாலடி. 353)	350	கொன்னூர் துஞ்சினும் (குறுந். 138)	256
குரங்குளைப் பொலிந்த (அகம். 4: 8,9)	409,455	கொன்னே கழிந்தன் றிளமையும் (நாலடி. 55)	256
குருதி படிந்துண்ட காகம் (களவழி. 5)	22	கொன்னைச் சொல்லை (256)	253
குருஉக்கண் இறடிப் பொம்மல் (மலைபடு. 169)	303	கோஓல் செம்மையிற் சான்றோர் பல்கி (புறம். 117:6)	67
குவளை யேயள வுள்ள (சீவக. 243)	457	கோட்டிற் செய்த கொடிஞ்சி நெடுந்தேர் (பொருந். 163)	79
குழைமாண் ஒள்ளிழை நீ (அகம். 6)	334	கோடுபல முரஞ்சிய கோளி ஆலத்து (மலைபடு. 268)	333
குறவரும் மருளும் குன்றத்துப் படினே (மலைபடு. 275)	257	ச	
குறுமக ளாடிய, ஊர்க் குறுமாக்கள் (புறம். 94-1)	416	சாயல்மார்பிற் கமழ்தார்குழைத்த	416
		சாயல்மார்பு நனியலைத் தன்றே (புதிற். 16:20)	325
		சாரல் நாட! என் தோழியும் கலும்மே	240
		சான்றோர் ஈன்ற தகாத் தகா மகா (பரிபா. 8-57)	126

சான்றோர் என்பிலர் தோழி(அகம். 31)	454
சான்றோர் சமழ்த்தனர் நிற்பவே	452
சில்சொல்லிற் பல் கூந்தல் (புறம். 166:13)	1
சிலைப்பு.....ஆகி (பதிற். 52: 15,16)	323
சிவந்த காந்தள் முதல் சிதை முகில் (பதிற். 15:11)	373
சிறாஅஅர்! துடியர்! பாடுவல் (புறம். 291:1)	143
சிறியகட் பெறினே எமக்கீயும் மன்னே (புறம். 235:1)	254,392,445
சிறுகண் யானையொடு பெருந்தேர் (சிறுபாண். 142, 3)	204
சிறுகுரல் நெய்தலெம் பெருங்கழி (அகம். 120: 16)	412
சிறுநனி நீதுஞ்சி ஏற்பினும் (கலி. 12:8)	230
சிறுபைந்தூவி (அகம். 57)	26
சிறுமீன் கவுட்கொண்ட செந்தூவி (ஐந்.எழு. 68)	122
சிறுமை பெருமையிற் காணாது (நற். 50)	67
சிறுமை உறுபவோ செய்பறி யலரே (நற். 1)	341
சினனே காமம் கழிகண் ணோட்டம் (பதிற். 22:1)	314
சீவக சாமியீரே (சீவக. 1913)	142
சுடர்த்தொடிக்! கேளாய் (கலி. 51:1)	122
சுடரிழாய்! பன்மாணும் (கலி. 47:8)	463
சுறறமை வில்லர் சுரிவளர் பித்தையர் (கலி. 4: 2,3)	457
செஞ்ஞாயிற்று நிலவு வேண்டினும் (புறம். 38)	18
செய்திரங் காவினைச் சேண்விளங்கும் (புறம். 10:11)	359
செய்பொருட் சிறப்பெண்ணி (கலி. 16:18)	415
செய்ய கோல் (சீவக. 264)	236
செலியர் அத்தைநின் வெகுளி (புறம். 6:23)	298
செழுந்தடி தின்ற செந்நாய் ஏற்றை	352
செழுந்தா மரையன்ன வாட்கண் (சீவக. 8)	449
சென்றீ பெரும! (அகம் 46:16)	297,451
சேர்ந்துசெறி குறங்கின் (நற். 170)	363
சேவடி சேர்தும் அன்றே (சீவக. 1)	298
சேற்றுநிலை முனையுய செங்கண் (குறுந். 261)	386

சொல்லற் பாணி நின்றன னாத (குறிஞ்சிப். 152)	282
--	-----

ஞ

ஞாயிற் றுருவுகிளர் வண்ணங் கொண்ட (பதிற். 52: 29,30)	24
---	----

த

தசநான் கெய்திய பணைமருள் (நெடுநல். 115)	402
தஞ்சக்கிளவி (268)	158
தடமருப் பெருமை (நற். 120)	321
தடமருப் பெருமை மடநடைக் குழவி (நற். 120)	312
தண்ணந் துறைவன் கொடுமை (குறுந். 9)	403
தண்ணென் றசினே பெருந்துறைப் (ஐங்குறு. 78)	297
தண்வரல் வாடையும் (குறுந். 35)	106
தம்பொருள் என்பதம்மக்கள் (குறள். 63)	410
தம்மின் றமையா நந்நயந் தருளி(நற். 1)	232
தருமணல் ஞெமிரிய திருநகர் முற்றத்து (நெடுநல். 90)	361
தலையின் இழிந்த மயிர்அனையர் (குறள். 964)	79
தளிமழை பொழியும்(மதுரைக். 263-4)	349
தன்சீ ரியல்நல்லாள் தானவர் கீன்ற (இறை.சூ. 14 உரை)	77
தன்பெய ராகலின் நாணி (புறம். 152:22)	282
தாலி களைந்தன்று மிலனே (புறம். 77:7)	219
தாவில் நன்பொன் தையியபாவை (அகம். 212:1)	344
தான்பிற, வரிசை அறிதலின் (புறம். 140: 5,6)	281
தானும் தேரும் பாகனும் வந்தென் (யா.வி.சூ. 28 உரை)	51
திங்களுள் தோன்றி யிருந்த குறுமுயால் (கலி. 144)	153
திரிகாய் விடத்தரொடு (பதிற். 13:14)	317,389
திருந்துவேல் விடலையொடு (அகம். 195:2)	199
திருவிற்றான்மாரி கற்பான் துவலை (சீவக. 2070)	231
தினைத்தா ளன்ன சிறுபசங் கால... (குறுந். 25)	461

தினைத்துணையும் தேரான் (குறள். 144)	449	நல்லை மன்னென நகூஉப் (அகம். 248-16)	213
தீயின் அன்ன ஒண்ணெங் காந்தள் (மலைபடு. 145)	414	நளிபுகை கமழாது இறாயினிர் மிசைந்து (மலைபடு. 249)	46
துகிரும் முத்தும் பொன்னும்	16	நளிமலை நாடன் நள்ளியவன் எனவே (புறம். 150:28)	320
துடுப்பெனப் புரையுநின் (கலி 59: 4,6)	103	நளியென் கிளவி (323)	441
துணையிற் நீர்ந்த கடுங்கண் யானை (நற். 108)	318	நறுஞ்சாந்து புலர்ந்த கேழ்கிளர் அகலம் (மதுரைக். 493)	303
துயவுற்றேம் யாமாக	368	நன்றும் அரிதுதூற் றனையாற் பெரும (அகம். 10: 6,7)	343
துறந்துள்ளார் அவரெனத் (கலி. 35:8)	131	நன்றும் என்னிது நாடாய் கூறி (கலி. 21:6)	225
துன்னருந் துப்பின் வயமான் தோன்றல் (புறம். 44:10)	366	நன்னர் நறுநுதல் நயந்தனை நீவி நனந்தலை உலகம் வளையி (முல்லைப். 1)	376
துன்னிப், பெரிய ஓதினும் (புறம். 375: 18,19)	230	நனவிற் புணர்ச்சி நடக்கலு மாங்கே (கலி. 39:35)	230
துணைபரி தூரக்கும் துஞ்சாச் செலவின் (அகம். 9:16)	315	நனவுப்புகு விறலியிற் றோன்று நாடன் (அகம். 82:10)	376
தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது (அகம். 36:6)	29	நனிநீ டுழந்தன்று மன்னே இனியே (குறந். 149)	463
தெள்ளறல் தழீஇய வார்மணல் (அகம். 34:7)	317	நாணி நின்றோள் நிலைகண் டியானும் நாணும் நட்பும் இல்லார்த் தேரின் (அகம். 298: 8-9)	35
தேமலர் அங்கண் திருவே! புகுதக (சீவக. 2121)	57	நாம நல்லராக் கதிர்பட வழிழ்ந்த நாயுடை முது நீர் (அகம். 16)	37
தேனென் கிளவி (எழுத். 340)	441	நாரரி நறவி னாண்மகிழ் தூங்குந்து (புறம். 400:14)	294
தைப்பமை சருமத்து (பரி. 21-3)	402	நாளன்று போகி (புறம். 124:1)	230
தையலாய்! சம முதுரை என்றதே (சீவக. 1000)	452	நாளும் அன்னான் புகழும் அன்னை நில்லாது பெயர்ந்த பல்லோருள் (அகம். 110:20)	463
தொடர்கூரத் துவ்வாமை வந்தக் கடை (கலி. 22: 21,22)	231	நிலங்கிளையா, நாணி நின்றோள் (அகம். 16: 15,16)	230
தொண்டையோர் மருக!.... (பெரும்பாண். 454-56)	153	நிலத்துக் கணியென்ப நெல்லும் (நான்மணி. 9)	77
தொல்லெழில் வரைத்தன்றி (கலி. 29:1)	232	நிலநீர் வளிவீசும் பென்ற நான்கின் (பதிற். 14: 1,2)	293
ந			
நங்கையைச் செற்ற தீங்குத்(சீவக. 1275)	318	நிலம்புடையு எழுதரும் வலம்படு (பதிற். இலங்குதொடி)	230
நசைதர வந்தோர் நசை பிறக்கொழிய (புறம். 15:15)	281	நிலம் பூத்த மரம் (கலி. 27:9)	4
நட்டார்க்குத் தோற்றலை நாணாதோன் (கலி. 43: 10,11)	77	நிலவன் மாரே புலவர் (புறம். 375:18)	209
நட்பரண் ஆறும் உடையான் (குறள். 381)	449	நிழத்த யானை மேய்புலம் படர (மதுரைக். 303)	330
நடுங்குநோய் தீரநின் (கலி. 127: 7,9)	282		
நம்பன்! சிறிதே இடைதந் திது கேட்க (சீவக. 1975)	131		
நரைவருமென் றெண்ணி (நாலடி. 11)	261		

நின்மகள். பாலும் உண்ணாள் (அகம். 48:1)	95	நோய்மலி வருத்தம் காணன்மார் (நற். 64)	209
நின். மைந்துடை மார்பிற் சுணங்கு (கலி. 18: 3,4)	413	ப	
நின்றான் இருந்தான் கிடந்தான் நின்றே எறிப பறையினை - நன்றே காண் (நாலடி. 24)	463 284	பகடுநடந்தகூழ் பல்லாரோடுண்க (நாலடி. 2)	413
நின்னது தாவென..... என்கோ (புறம். 136: 12-14)	446	பகல்கான் நெழுதரு பல்கதிர்ப் பருதி (பெரும்பாண். 2)	443
நின்னீர் அல்ல நெடுந்தகாய் (கலி. 6:8)	461	பசந்த மேனியொடு (புறம். 159: 6-14)	235
நின்னுறு விழுமம் களைந்தோள் (அகம்.170:13)	353	படிவ உண்டிப் பார்ப்பன மகனே (குறுந். 156)	131
நீங்கின னோவென் பூங்க னோளே (ஐங்குறு. 375)	297	படுமகள் கிடக்கை காணூஉ (புறம். 278:8)	230
நீ சிவந் திறுத்த நீரழி பாக்கம் (பதிற். 13:12)	372	பண்டறியா தீர்போல் படர்கிற்பீர் (கலி. 39-38)	253
நீயறும் பொய்ச்சூள் அணங்காகின் (கலி. 88: 20,21)	205	பதவு மேய்ந்த மதவுநடை நல்லான் (அகம். 14:9)	377
நீயே பிறர்நாடு கொள்ளுங் காலை (புறம். 57:5)	195	பயவாக் களரனையர் கல்லாதவர் (குறள். 406)	307
நீர்க்கோழி கூப்பெயர்க் குந்து (புறம். 395-11)	294	பருத்தி வேலிக் கருப்பை பார்க்கும் (புறம். 324:7)	413
நீர்தெவு நிரைத் தொழுவர் (மதுரைக். 89)	345	பருந்திருந் துயாவிளி பயிற்று (அகம். 19: 2,3)	369
நுணங்கிய கேள்வியர் அல்லால் (குறள். 419)	230	பல்கால் - வாக்குபு தரத்தர (பொருந. 86-88)	230
நுணங்கு துகில் நுடக்கம்போல(நற். 15)	374	பல்குரைத் துன்பங்கள் சென்று படும் (குறள். 1045)	274
நும்ம னோருமற் றினைய ராயின் (புறம். 210:3)	410,414	பல்லார்தோள் தோய்ந்து வருதலால்	56
நூலாக் கலிங்கம் வாலரைக் கொளீஇ (பதிற். 12:21)	236	பழங்க ணோட்டமும் நலிய (அகம். 66: 25-26)	350
நெடுந்தேர். தாங்குமதி வலவ! (அகம். 66:12,13)	205	பன்னிரு கையும் பாற்பட இயற்றி (முருகு. 118)	33
நெடுநீர்க் குட்டத்துத் துடுமெனப் (புறம். 243:9)	260	பாட்டுங் கோட்டியும் அறியாப்	293
நெருப்பழற் சேர்ந்தக்கால் நெய்ப்போல் (நாலடி. 124)	280	பாடில் மன்னரைப் பாடன்மார் எமரே (புறம். 357:21)	209
நெல் அரியும் இருந்தொழுவர் (புறம். 24)	235	பாடுகம்வம்மின் போதுகம் (கலி. 104:63)	204
நெல்லரி தொழுவர் கூர்வாள் மழுங்கின் (புறம். 379:3)	415	பாடுகம் வாவாழி தோழி (கலி. 41:1)	204
நெறிதாழ் இருங்கூந்தல் நின் பெண்டிர் கலி. 97: 28,29)	189	பாடுதும் பாவை பொற்பே(சீவக. 2046)	460
நொறிலியல்...கோமான்	396	பாய்ந்தாய்ந்த தானைப் (கலி. 96:2)	330
நோகோ யானே (ஐங்குறு. 205)	206	பார்ப்பார் அறவோர் பசுப்பத் தினிப் (சிலப். 21: 53,54)	51
		பார்ப்பார் தவரே சுமந்தார் (ஆசாரக். 64)	51
		பிணிக்கு மருந்து (குறள். 1102)	77

பிறந்தவர்கள் எல்லாம் அவாப் (சீவக. 2622)	171	பெருங்கை யற்றவென் புலம்பு (புறம். 210-15)	230
புண்ணுமிழ் குருதி முகம்பாய்ந் திழிதர (குறிஞ்சிப். 172)	361	பெருந்தோள் சிறுநுசுப்பின்	26
புணர்தரு செல்வம் தருபாக்குச் (கார். 11)	231	பெருவரை அடுக்கம் பொற்பச்(நற். 34)	335
புதுமலர் கருவ இன்று பெயரின் (புறம். 147)	254	பெருவரை மிசையது நெடுவெள் ளருவி (குறுந். 78)	457
புதுவதின் இயன்ற அணியன் (அகம். 66)	230	பெருவிறல் அமரர்க்கு வென்றி தந்த (புறம். 553)	29
புதுவது புனைந்த வெண்கை யாப்பு (மலைபடு. 28)	230	பெருவேட்கையேன் எற்பிரிந்து	457
புரிமாலையார் பாடினியரும்	457	பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை (அகம். 86)	338
புரதீர் கேள்விப் புலவ ரான	109	பெறலருங் குரைத்து	399
புரைய மன்ற புரையோர் கோண்மை (நற். 1)	302	பேதை அல்லை மேதையங் குறுமகள் (அகம். 7:6)	402
புலராப் பச்சிலை இடையிடுபு தொடுத்த (புறம். 33:12)	230	பேரிசை நவிரம் மேயச் உறையும் (மலைபடு. 82,83)	329
புலிநின் நிறந்த நீரல் ஈரத்து (நற். 103)	442	பைம்பூண் சேஎய் (பெரும்பான். 458)	153
புலிப்பல் கோத்த புலம்புமணித் தாலி (அகம். 7:18)	331	பையுள் மாலைப் பழுமரம் படரிய (குறுந். 195)	341
புறநிழற் பட்டாளோ இவளிவட் (கலித். 99:9)	281	பொச்சாவாக் கருவியான் போற்றிச் (குறள். 537)	236
புனல்தரு பசங்காய் தின்ற (குறுந். 292:2)	29	பொய்கைக்குச், சேய்த்தும் அன்றே (குறுந். 113)	257
புன்ற கன்னிகொண் டிழிந்த தென்பவே (சீவக. 39)	298	பொய்கைபூப் புதிதீன (கலி. 31:5)	230
புனிற்றாப் பாய்ந்தெனக் கலங்கி (அகம். 56:11)	375	பொற்பூண் சுமந்த புணர்மென்(சீவக. 19)	37
புனிறுதீர் குழவிக் கிலிற்றுமுலை போல (புறம். 68:8)	375	பொன்னொடு இரும்பனையர்	75
பூணணிந்து விளங்கிய புகழ்சால் மார்ப (புதிற். 65:12)	233	பொன்னோடைப் புகரணிநுதல் (புறம். 3: 7-12)	409,412
பெட்ட வாயில்பெற் றிரவு (கள.சூ. 11)	338	போர்க்குப் புணைமன் (பு.வெ. 80)	77
பெட்ட நகும் (சீவக. 1662)	338	போர்யானை வந்தீக ஈங்கு (கலி. 86:10)	57
பெடைமயில் உருவிற் பெருந்தகு (பொருந. 47)	420	போராரா ஏற்றின் பொருநா (கலி. 109: 4,5)	378
பெண்அவாய் ஆண் இழந்த பேடி (நாலடி. 251)	4	மகனெனல்; மக்கட் பதடி எனல் (குறள். 196)	228
பெண்டகையாற் பேரமர்க் கட்டு (குறள். 1083)	75	மடவை மன்ற வாழிய முருகே (நற். 34)	267
பெண்ணரசி ஏந்தினள் (சீவக. 736)	57	மடிமை குடிமைக்கண் தங்கின் (குறள். 608)	57
பெயர்த்தனென் முயங்கயான் (குறுந். 84)	457	மண் திணிந்த நிலனும் (புறம். 2: 1-3)	257
பெருங்கல் வைப்பின் நாடுகிழ வோயே (புறம். 202:21)	131	மணங்கமழ் வியன்மார் பணங்கிய (அகம். 22:3)	304
		மந்திர விதியின் மரபுளி வழாஅ (முருகு. 45)	252
		மயிற்சாயல் மகள்வேண்டிய (பு.வெ.மா.கொளு)	325
		மரீஇய தொராஅல் (443)	228

மலைவான் கொள்ளென்றுயர்பலி (புறம். 143:1)	438	முரசுமுழங்கு தானை மூவருள்ளும் (புறம். 35: 4,5)	463
மற்றறிவாம் நல்வினையாமினையம் (நாலடி. 19)	264	முழுதென் கிளவி (சொல். 326)	441
மற்றிந்நோய் தீரும் மருந்தருளாய் (கலி. 60: 18,19)	236	முறிமேனி முத்தம் முறுவல்(குறள். 1113)	414
மற்றுங் கூடும் மனைமடி துயிலே (நற். 360)	264	மூங்கில் மிசைந்த முழந்தாள் இரும்பிடி (கலி. 50:2)	46
மறங்கடிந்த அருங்கற்பின் (புறம். 166:13)	1	மூப்புடை முதுபதி (அகம். 7)	57
மன்ற மராஅத்த பேளம்முதிர் (குறுந். 87)	365,461	மெல்விரல் மந்தி குறைகூறும் (கலி. 40:16)	222
மன்ற வேம்பின் ஒண்குழை மலைந்து (புறம். 79:2)	413	மெழுகும் ஆப்பிகண் கலுழ்நீ ரானே (புறம். 249:14)	443
மன்று பாடவிந்தது	420	மையில் வாண்முகம் பசப்பூ ரும்மே (கலி. 7:8)	308
மன்னாப் பொருட்பிணி முன்னிநற். 71)	34	மோயினள் உயிர்த்த காலை (அகம். 5:24)	457
மன்னா உலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர் (புறம். 165:1)	34		
மன்னைச் சொல்லே (254)	253	ய	
மன்னுக பெரும! நீ நிலமிசை யானே (புறம். 6:29)	34	யாணது பசலை என்றனன் (நற். 50)	381
மனத்தொடு வாய்மை மொழியின் (குறள். 295)	75	யாத்த சீரே அடியாப் பெனாஅ (செய். 1)	290
மனைக்குப்பாழ் வாள்நுதல் இன்மை (நான்மணி. 20)	77	யாதுகொல் மற்றவர் நிலையே (அகம். 139:17)	270
மாஅல் யானையொடு மறவர் (கலி. 5: 2,3)	233	யாதும் ஊரே (புறம். 192:1)	257
மாணலம் தாவென வகுத்தற் கண்ணும் (தொல்.பொ. 150)	446	யாம்எம் மகனைப் பாராட்ட(கலி. 85:29)	95
மாதர்கொள் மானோக்கின் மட நல்லாய் (கலி. 56:17)	328	யார்ஃ தறிந்திசி னோரே (குறுந். 18)	277
மாதர் வாண்முகம் மதைஇய நோக்கே (அகம். 130:14)	378	யான் போகும் புழை (ஏலாதி. 11)	240
மால்வரை ஒழுகிய வாழை (சிறுபாண். 21)	317	யானும் என் எஃகமும் சாறும்	43
மாற்றருந் துப்பின் மாற்றோர் பாசறை (புறம். 309: 5,6)	216	யானும், பேணினெ னல்லனோ மகிழ்ந் (அகம். 16)	338
மீனென் கிளவி (எழுத். 339)	441	யானோ தேறேனவர் பொய்வழங் கலரே (குறுந். 21)	258
முகந்தனர் கொடுப்ப (புறம். 33:6)	457		
முட்புற முதிர்கனி	420	வ	
முத்தை வருஉம் காலம் தோன்றின் (எழுத். 164)	403	வகைதெரிவான் கட்டே உலகு (குறள். 21)	223
முயங்கினெ னல்லனோ (புறம். 19:7)	412	வடுகர் அருவாளர் வான்கருநாடர் (நன்.கு. 378 உரை)	51
முரசுகடிப் பிசுப்பவும் வால்வளை (புறம். 158:1)	358	வந்துநனி வருந்தினெ வாழிய நெஞ்சே (அகம். 19:12)	301
முரசுகெழு தாயத் தரசோ தஞ்சம் (புறம். 73:3)	268	வந்தோய் மன்ற தண்கடற் சேர்ப்பு (அகம். 80:3)	214
		வம்பு மாரியைக் காரென மதித்தே (குறுந். 66)	327
		வயவுறு மகளிர் (புறம். 20:14)	371
		வயாவும் வருத்தமும் ஈன்றக்கால் நோவும் (நாலடி. 201)	371

வருகதில் அம்மவெம் சேரி (அகம். 276:7)	251,253,255	விதிர்ப்புற லறியா வேமக் காப்பினை (புறம். 20:19)	316
வருகதில் வல்லே வருகதில் (புறம். 284: 1-4)	255	வியந்தன்று மிழிந்தன்று மிலனே (புறம். 77:10)	219
வருமுன்னர்க் காவாதான் வாழ்க்கை (குறள். 435)	231	வியன்றானை விறல்வேந்தே (புறம். 38:4)	364
வருமே சேயிழை அந்தில் (குறுந். 293)	269	விருந்தின்றி உண்ட பகலும் (திரிகடுகம். 44)	230
வரைபுரையும் மழகளிற்றின்மிசை (புறம். 38:1)	312	விருந்தெதிர் கோடலும் (சிலப் 16:73)	57
வல்லம் எறிந்த நல்லிளங்கோசர் தந்தை	239	வில்லக விரலிற் பொருந்தியவன் (குறுந். 370)	432
வல்லவர் செதுமொழி சீத்த செவி (கலி. 68: 2,3)	413	வில்லோன் காலன கழலே (குறுந். 7)	197
வலனாக வினையென்று வணங்கி (கலி. 35:15)	231	விழுமியோர், காண்டொறும் செய்வர் (நாலடி. 159)	353
வலனாக வினையென்று வணங்கி நாம் (கலி. 35: 15,16)	234	விளங்குமணிக் கொடும்புண் ஆஅய் (புறம். 130:1)	131
வலிதுஞ்சு தடக்கை வாய்வாட் (புறம். 394:3)	320	விளிந்தன்று மாதவர்த் தெளிந்த (நற். 178)	281
வள்ளியோர்ப் படர்குவர் புலவர் யானும் (புறம். 154:5)	340	விளிவின்று.... நல்குமதி (முருகு. 292- 295,315)	277
வளன்வலி யுறுக்கும் உளமி லாளரோ (புறம். 190: 4,5)	309	வினவி நிறறந் தோனே (அகம். 48:14)	213
வறனீந்தி நீசெல்லும் நீளிடை (கலி. 3:2)	241	வீகொடு சென்ற வட்டிற் பற்பல (நற். 210)	379
வறிதுவடக் கிறைஞ்சிய சீர்சால் வெள்ளி (பதிற். 24:24)	336	வெங்கதிர்க் கனலியொடு மதிவலம் (பெரும்பான். 17,18)	242
வறியவன் இளமைபோல் (கலி. 10:1)	449	வெயில்புறந் தரூஉம் இன்னல் இயக்கத்து (மலைபடு. 374)	304
வறுவியேன் பெயர்கோ வாள் (புறம். 209:12)	457	வெல்வேல் அண்ணல் காணா ஊங்கே (புறம். 141:7)	415
வாடுபு வணப்போடி (கலி. 16:2)	230	வெள்வளை நல்காள் வீடுமென் உயிரே	403
வாதிகை அன்ன கவைக்கதிர் இறைஞ்சி (மலைபடு. 112)	402	வெள்வேல் வலத்திர் (கலி. 4:7)	457
வார்த்திலங்கு வையெயிற்றுச் (குறுந். 14)	255	வெற்பர் ஆடும் வெற்புச்சேர்	455
வாழ்தல் வேண்டும்இவண் வரைந்த வைகல் (புறம். 367:6)	228	வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் (புறம். 53:12)	347
வாழ்ச் செய்த நல்வினை அல்லால் (புறம். 367)	230	வேங்கையும் ஒள்ளினர் விரிந்தன (அகம். 2: 16,17)	436
வான்மடி பொழுதினி னீர்நசைஇக்	415	வேங்கையும் காந்தளும் நாறி (குறுந். 84)	432
வானோக்கி வாழும் (குறள். 542)	94	வேண்டுருவம் கொண்டதோர் (கலித். 56:9)	24
விசும்பிழி தோகைச் சீர்போன் றிசினே (ஐங்குறு. 74)	297	வேதின வெரிநின் ஓதிமுது போத்து (குறுந். 140)	453
விசும்புகந் தாடா திரைதேர்ந்	306	வேபாக்கு அறிந்து (குறள். 1128)	231
விடுவழி விடுவழிச் சென்றாங் கவர் (கலி. 130: 20,21)	231		

வேய்மருள் பணத்தோள் நெகிழ்ச் (அகம். 1:8)	339	வேற்றுமை இல்லா விழுத்திணைப் (புறம். 27:3)	353
வேல் அன்று வென்றி தருவது (குறள். 546)	222	வேறென் கிளவி (224)	158
வேலி ஆயிரம் விளையுட் டாக (பொருந. 246-47)	223	வேனில் உழந்த வறிதுயங் கோய்களிறு (கலி. 7:1)	330
வேளாண் எதிரும் விருந்தின் கண் ணும் (கள. 16)	57	வைந்நுணைப் பகழி மூழ்கலின் செவி (முல்லைப். 73)	387
வேளாண்மை செய்து விருந்தோம்பி (பழ. 151)	57	வையைக் கிழவன் வயங்குதார் (ந. 397 மேற்.)	37

கலைச்சொல் நிரல்

(நூற்பாவழி)

(எண் : நூற்பா எண்)

அ		ஆண்மை சுட்டிய சினைமுதற் பெயர்	180
அஃறிணை	1, 3	ஆண்மை திரிந்த	
அஃறிணை இயற்பெயர்	173	பெயர்நிலைக் கிளவி	4, 12
அஃறிணைக் கிளவி	43	ஆண்மை முறைப்பெயர்	181
அஃறிணைக்குரிமை	203	ஆய்தப் பெயர்	169
அஃறிணை விரவுப்பெயர்	152	ஆயென் கிளவி	214
அச்சக் கிளவி	101	ஆரைக் கிளவி	272
அசைக்கும் கிளவி	425	ஆற்றுப்படை	462
அசைச்சொல் நீட்டம்	155		
அசைநிலைக் கிளவி	252, 269, 273, 281	இ	
அடிமறிச் செய்தி	407	இகர இறுபெயர்	127
அடிமறி மொழிமாற்று	404	இசைநிறைக் கிளவி	252
அண்மைச் சொல்	129, 133	இசைப்படு பொருள்	423
அதுச்சொல் வேற்றுமை	215	இடைச்சொற் கிளவி	161
அதுவென் வேற்றுமை	88, 95	இடைநிலை	239
அதுவெனப் பெயரிய		இதுசெயல் வேண்டும்	
வேற்றுமைக் கிளவி	80	என்னுங் கிளவி	245
அவையல் கிளவி	442	இயற்கைப் பொருள்	19
அளபெடைப் பெயர்	137, 143, 151	இயற்சொல்	397, 398
அளவின் பெயர்	417	இயற்பெயர்	176, 177
அறியாப் பொருள்	31	இயற்பெயர்க் கிளவி	38, 41, 198
அன்மைக் கிளவி	25	இரட்டைக் கிளவி	48
அன்மொழித் தொகை	412, 418	இரவின் கிளவி	444
		இருதிணை	10
ஆ		இருதிணைக்கும் ஓரன்ன உரிமை	203
ஆக்கக் கிளவி	22	இருதிணைச் சொல்	174, 224
ஆக்கமொடு கூறல்	20	இருதிணைப் பிரிந்த ஐம்பாற் கிளவி	163
ஆகுபெயர்க் கிளவி	115	இருபாற் கிளவி	221
ஆடியற் பெயர்	167	இருபாற் சொல்	3
ஆடே அறிசொல்	2, 5	இருபெயர்	417
ஆண்மை அறிசொல்	12	இருபெயரொட்டு	115
ஆண்மை இயற்பெயர்	178	இருமொழி மேலும்	
ஆண்மைச் சினைப்பெயர்	179	ஒருங்குடன் நிலையல்	419
		இருவயின் நிலையும் வேற்றுமை	102

இற்றெனக் கிளத்தல்	19	எனவென் கிளவி	260
இறைச்சிப் பொருள்	198		
இன்னெனப் பெயரிய		ஏ	
வேற்றுமைக் கிளவி	78	ஏதுக் கிளவி	93
இனச்சுட்டில்லாப் பண்புகொள் பெயர்	18		
		ஐ	
ஈ		ஐம்பால்	10
ஈயென் கிளவி	445	ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி	72
		ஓ	
உ		ஓடுவெனப் பெயரிய	
உடன்மொழிப் பொருள்	190	வேற்றுமைக் கிளவி	74
உடனிலை அறிதல்	458	ஓப்பல் ஓப்புரை	75
உடைப்பெயர்	167	ஓப்பில் போலி	280
உம்மை எச்சம்	436	ஓப்பி னாகிய பெயர்நிலை	170
உம்மைச் சொல்	257	ஓப்பொடு வருஉங் கிளவி	165, 222
உம்மைத் தொகை	412, 417, 421	ஓருசொல் அடுக்கு	411
உம்மை தொக்க எனாவென் கிளவி	291	ஓருசொற் பலபொருள்	299
உம்மை தொக்க பெயர்	418	ஓருபெயர்ப் பொதுச்சொல்	49
உயர்திணை	1, 2, 4	ஓருபொருள் இருசொல்	460
உயர்திணைக்குரிமை	203	ஓருபொருள் குறித்த வேறுசொல்	399
உரிச்சொற் கிளவி	161, 299	ஓருமைச்சினைப் பெயர்	179
உருபுதொக வருதல்	105	ஓருமை சுட்டிய சினைமுதற் பெயர்	180
உருபு தொடர்ந்து அடுக்கிய		ஓருமை சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி	461
வேற்றுமைக் கிளவி	103	ஓருமையியற் பெயர்	178
உருபுநிலை	70	ஓருவரைக் கூறும் பன்மைக் கிளவி	27
உவமைத் தொகை	412, 414	ஓருவழி யுறுப்பு	81
உள்ளதன் நுணுக்கம்	330	ஓருவினை ஓடுச்சொல்	92
உளவென் கிளவி	222	ஓருவினைக் கிளவி	75
உறழ்துணைப் பொருள்	16	ஓழியிசை எச்சம்	434
உறுப்பின் கிளவி	57	ஓன்றறி கிளவி	8
		ஓன்றறிசொல்	3
எ		ஓன்றனைக் கூறும் பன்மைக் கிளவி	27
எச்சக் கிளவி	287	ஓன்றுமார் வினை	87
எஞ்சுபொருட் கிளவி	286, 430, 439		
எடுத்த மொழி	61	ஔ	
எண்ணியற் பெயர்	167, 417	ஔம்படை ஆணை	396
எண்ணின் பெயர்	417	ஔம்படைக் கிளவி	98
எண்ணுக்குறிப் பெயர்	170		
எண்ணுத்திணை விரவுப்பெயர்	51	க	
எதிர்மறை எச்சம்	435	கடிசொல்	452
எழுவாய் வேற்றுமை	66	கடியென் கிளவி	383
எழுத்துப்பிரிற் திசைத்தல்	395	கண்ணென் வேற்றுமை	85, 89, 215
எற்றென் கிளவி	265	கண்ணெனப் பெயரிய	
என்றென் கிளவி	261	வேற்றுமைக் கிளவி	82
என்னா மரபு	422	கயவென் கிளவி	322
எனவென் எச்சம்	438	கழுமென் கிளவி	351

காரணக் கிளவி	40	சொல்வேறு நிலைஇப்	
காலக் கிளவி	209, 223	பொருள்வேறு நிலையல்	405
காலங் கண்ணிய என்ன கிளவி	231	சொற்குறிப்பு	90
காலமொடு வருஉம் வினைச்சொல்	203	சொன்மை தெரிதல்	158
கிளைநுதற் பெயர்	410		
குடிப்பெயர்	167	த	
குழுவின் பெயர்	167	தகுதி	17
குற்றிய லுகரம்	125	தஞ்சக் கிளவி	268
குறிப்பொடு வருஉம் காலக் கிளவி	217	தடவென் கிளவி	321
குறுக்கும்வழிக் குறுக்கல்	403	தடுமாறு தொழிற்பெயர்	96
குறைச்சொற் கிளவி	453	தருசொல்	29
குன்றிய லுகரம்	8, 205, 219	தன்மைச் சொல்	43, 204
கொடுவென் கிளவி	447, 448	தன்மை திரிபெயர்	57
கொடையெதிர் கிளவி	100	தன்மை சுட்டல்	25
கொன்னைச் சொல்	256	தன்வினை உரைக்குந்	
		தன்மைச் சொல்	205
ச		தன்னுள் உறுத்த பன்மை	189
சார்பென் கிளவி	85	தாமென் கிளவி	186
சினைநிலைக் கிளவி	86	தாவென் கிளவி	446
சினைநிலைப் பெயர்	167	தானென் கிளவி	187
சினைப்பெயர்	176, 177	தானென் பெயர்	139
சினைமுதற் கிளவி	16, 33	திசைச்சொல்	397
சினைமுதற் பெயர்	176, 177	திசைச்சொற் கிளவி	400
சினையறி கிளவி	115	திசைநிலைக் கிளவி	449
சுட்டிக் கூறல்	36	திணைநிலைப் பெயர்	167
சுட்டுப்பெயர்	40	திரிசொல்	397
சுட்டுப்பெயர்க் கிளவி	38	திரிசொற் கிளவி	399
சுட்டுமுதற் பெயர்	139, 144, 150	தில்லைச் சொல்	255
சுண்ணம்	404, 406	தீர்ந்துமொழிக் கிளவி	111
செஞ்சொல்	286, 437	துயவென் கிளவி	368
செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலம்	400	தெய்வஞ் சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி	4
செந்தமிழ் நிலம்	398	தெரித்துமொழி கிளவி	56
செய்கென் கிளவி	206	தெரிந்த கிளவி	32
செய்தென் எச்சம்	241	தெரிபுவேறு நிலையல்	159
செய்யும் என்னும் கிளவி	229	தொகுக்கும்வழித் தொகுத்தல்	403
செய்யுமென் கிளவி	237	தொகைமொழி நிலை	412
செய்யென் கிளவி	450	தொழிற்படக் கிளத்தல்	248
செய்யுள் ஈட்டச் சொல்	397	தொழிற்பெயர்	141
செய்யுள் மருங்கு	463	தொழின்முதல் நிலை	113
செயப்படு பொருள்	248	தொன்னெறி மரபு	111
செயற்கைப் பொருள்	20	தொன்னெறி மொழி	449
செயற்படற்கு ஒத்த கிளவி	111		
செற்றசொல்	57	ந	
சேய்மையின் இசைக்கும் வழக்கம்	154	நளியென் கிளவி	323
சொல்லென் எச்சம்	441	நிரல்நிறை	404, 405
		நிலப்பெயர்	167

நிறைப்பெயர்	454	புனிறென் கிளவி	375
நிறைப்பெயர்க் கிளவி	417	பெண்டென் கிளவி	165
நின்றாங்கு இசைத்தல்	59	பெண்மை அடுத்த மகனென் கிளவி	166
நீட்டும்வழி நீட்டல்	403	பெண்மை இயற்பெயர்	178
நும்மின் திரிபெயர்	145	பெண்மைச் சினைப்பெயர்	179
நோக்கல் நோக்கம்	94	பெண்மை சுட்டிய உயர்திணை	4
		பெண்மை சுட்டிய சினைமுதற் பெயர்	180
		பெண்மை முறைப்பெயர்	181
ப		பெயர்க்குரி மரபு	292
பகுதிக் கிளவி	17	பெயர்ச்சொற் கிளவி	111
பண்பின் தொகை	412, 416	பெயர்தோன்றுநிலை	66
பண்பி னாகிய சினைமுதற் கிளவி	222	பெயர்நிலைக் கிளவி	41, 71, 166, 188, 193, 449
பண்புகொள் கிளவி	222	பெயர்ப்பய நிலை	67
பண்புகொள் பெயர்	115, 136, 142, 167, 170	பெயரின் தோன்றும் பாலறி கிளவி	11
பண்புதொக வருஉங் கிளவி	418	பெயரி னாகிய தொகை	68
பதினோ ரெழுத்து	10	பெயரெஞ்சு கிளவி	238, 240, 433
பல்லோர் அறியும் சொல்	2	பொதுப்பிரி பாற்சொல்	44
பல்லோர் படர்க்கை	229	பொருட்கிளவி	77
பலபெயர்	417	பொருண்மை தெரிதல்	158
பலர்சொல் நடை	421	பொருண்மை நிலை	159
பலரறி சொல்	7	பொருள்செல் மருங்கு	107
பலவற்றுப் படர்க்கை	218	பொருள்தெரி நிலை	53
பலவறி சொல்	3, 9	பொருள்நிலை மரபு	419
பற்றுவிடு கிளவி	111	பொருள் புணர்ந்த கிளவி	15
பன்மை இயற்பெயர்	178	பொருளொடு புணர்தல்	411
பன்மை உரைக்கும் தன்மைக் கிளவி	211	பொருளொடு புணராச் சுட்டுப்பெயர்	37
பன்மைச் சினைப்பெயர்	179		
பன்மை சுட்டிய சினைநிலைக் கிளவி	62	ம	
பன்மை சுட்டிய சினைமுதற் பெயர்	180	மக்கட் சுட்டு	1
பால்திரி கிளவி	196	மகடுஉ அறிசொல்	2, 6
பால்பிரிந் திசையா உயர்திணை	58	மகனென் கிளவி	165
பால்மயக் குற்ற ஐயக் கிளவி	23	மகனென் கிளவி	165
பால்வரை கிளவி	111, 175	மந்திரப் பொருள்	449
பால்வரை தெய்வம்	58	மயங்குமொழிக் கிளவி	249
பாலறி மரபு	213	மற்றென் கிளவி	264
பாலறி வந்த அஃறிணைப் பெயர்	169	மற்றையது என்னும் கிளவி	266
பாலறி வந்த உயர்திணைப் பெயர்	164	மன்றவென் கிளவி	267
பாலறி வந்த என்ன பெயர்	168, 172	மன்னாப் பொருள்	34
பிண்டப் பெயர்	91	மன்னைச் சொல்	254
பிரிநிலை எச்சம்	431	மாரைக் கிளவி	7, 209
பிரிவில் அசைநிலை	282	மாவென் கிளவி	275
பிறிதுபிரி தேற்றல்	105	மிகுதி செய்யும் பொருள்	301
பிறிதுபொருள் கூறல்	35	முதல்சினைக் கிளவி	88
பிறிதுபொருள் சுட்டல்	116	முதலறி கிளவி	115
பின்மொழி நிலையல்	419	முந்நிலைக் காலம்	242
புணரியல் நிலை	252		

கலைச்சொல் நிரல்

(உரைவழி)

(எண் : நூற்பா எண்)

அ		ஆசிரியன் பேரூர்கிழான் செயிற்றியன்	
அஃறிணை இயற்பெயர்	171	இளங்கண்ணன் சாத்தன்	42
அஃறிணை ஏவற்பொருண்மை	228	ஆண்பாற்குரிய ஆளுந் தன்மை	4
அஃறிணை ஒருசார்ப் பெயர்	170	ஆய்தத் தொடர்மொழிக் குற்றுசுர	
அஃறிணைத் தெரிநிலைவினை	218	ஈற்றுப் பெயர்	169
அஃறிணைப்பெயர்க்குப் புறனடை	172	ஆறு ஓட்டு	1
அஃறிணை வினைக்குறிப்பு	222	இ	
அகப்பாட்டு	450	இசைநிறை அடுக்கு	423
அசுர ஈற்றுப் பல அறிசொல்	9	இசைப்பு ஒலி	1
அகன்று வந்த மாட்டு	409	இசையாற் பிறவாமை	440
அசைநிலை	157	இசையெச்சம்	440
அடுக்காது பெயர்		இடத்தினை வரையறுத்து	
வெளிப்படாது நின்றல்	429	உணர்த்தாதுநிற்பதோர் இடைச்சொல்	83
அடுக்கிப் பெயர் வெளிப்படாது நின்றல்	429	இடப் பொருள் உணர்த்துதல்	252
அணுகிவந்த மாட்டு	409	இட மயக்கம்	11
அத்திணைக்கண் பன்மை		இடனின்றி இரப்போர்க்	444
பற்றிய வழக்கு	49	இடைச்சொற்பற்றி உயர்திணைப்	
அதிகாரப் புறனடை	203	படர்க்கை வினைமுற்று	
அருத்தாபத்தி	61, 402	உணர்த்துதல்	210
அருவாவதலை	400	இயங்குதிணை	1
அவ்வினாய் பொருட்கு		இயற்பெயர் அல்லா	
இயைபுபட்ட கிளவி	15	உயர்திணைப் பெயர்	38
அறிபொருள் வினா	13	இயற்றும் வினைமுதல்	74
அறியப் பட்ட பொருள்	13	இயைபுஇன்மை நீக்கம்	184
அறிவு ஒப்புக்காண்டல்	13	இயைபுமில்லாத உருபு மயக்கம்	107
அறிவு தான் காண்டல்	13	இரண்டு இடத்துப் பெயர்நிலைக் கிளவி	4
அறுவகைத் திரிபு	412	இருகால் ஏவுதல்	226
அன்மொழித்தொகை	1	இருதிணைக்கும் பொதுவாகிய	
அனுவாதம்	10	செய்யும் என்னுஞ் சொல்	237
ஆ		இருதிணைக்கும் பொதுவாய்	
ஆக்கம் வேறுபாடு குறித்து நின்றல்	19	தொரு பொருள் இன்மை	224
ஆசிரியர் கருத்து	414	இருபெயரொட்டாகுபெயர்	1
		இருமடி ஏவல்	226

இருமொழித்தொடர்	1, 420	உவம உருபாகிய இடைச் சொல்	
இரு வகைக் குலத்தோர்	463	முதல்நிலையாகப் பிறந்த பெயர்	414
இல்லத்தை உண்டாக்கல்	72	உள்ளத்தைத் திரித்தல்	72
இல்லாமை உண்டாகின்ற புலவர்	360	உள்பாட்டுத்தன்மைக்குத் திரிபு	211
இல்லென இரப்போர்	444		
இலக்கணம்	56	எ	
இலக்கணம் ஆக்கிக்கோடல்	257	எச்சக் குறிப்பு	230
இலம்படு புலவர்	360	எச்சச்சொல்	430
இழிவுழக்கு	226	எடுத்தல் ஓசை	226
இறந்தகாலச் சொல்	241	எண்ணுநிலைத் தொடர்	1
இறந்தகால வினைத்தொகை	1	எண்ணுநிலை வகை	1
இன்மை செப்பல்	227	எண்ணுப்பொருண்மை	260
இனப்பொருள்	61	எதிர்காலத்துப் பிறந்த நிகழ் காலம்	225
		எதிர்பொருள் உணர்த்தல்	452
ஈ		எதிரது போற்றல்	432
ஈறுகளைத் தொகுத்து இலக்கண வழக்கு உணர்த்துதல்	210	எதிரது போற்றல் என்னும் உத்தி	433
		எய்தியதன்மேல் சிறப்பு விதி348, 350, 359, 373, 378, 384, 441, 442	
உ		எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி	127, 129, 133,135
உடம்பாட்டுக் குறிப்பு	223	எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தல்	147, 148, 149, 154
உடம்பொடு புணர்த்தல்	228	எருத்துச்சீர்	408
உடல் உயிர் கூட்டப் பொதுமை	24	எழுத்திற்புணர்ந்த சொற்கள்	452
உத்தி	402	எழுத்தினானாகிய ஓசை	1
உம் ஈற்றோடு இயைய வைத்தமை	205	எழுத்துச் சாரியை	252
உய்த்துக்கொண்டுணர்த்தல்	460	எழுத்துச் சாரியை ஈறுதிரிதல்	253
உயர் திணைக்கண் தலைமைபற்றிய வழக்கு	49	எழுவகை வழு	1
உயர்திணைப் பெயர்க்குப் புறனடை	168	எழுவாய்க்கும் பயனிலைக்கும் இடையே கிடந்து பயனிலையை விசேடிக்கும் எச்சங்கள்	457
உயர்திணைப் பொருள்	4		
உயர்திணை யுதிகாரத்தின் ஒழிபு	192	ஏ	
உயர்திணை வினைக்குறிப்பு	226	ஏதுக்கருத்து	248
உயிர்கள் பிறவாறாயும்விளி ஏற்கும் என்றல்	126	ஏம் ஈற்றின் சிதைவு	213
உரிச்சொல் அடியாகப் பிறக்கும் பெயர்318		ஏவலொருமை	228
உரிச்சொல்லின் பொருண்மை	260	ஏவும் வினைமுதலும்	74
உருபு நிற்கும் இடம்	70		
உருபும் பொருளும் உடன் தொகுதலும், உருபு தானே தொகுதலும்	105	ஐ	
உருபு மயக்கம்	89	ஐம்பாற்பொருள்	1
உருபு மயங்கிய மயக்கம்	89	ஐம்பொறிகள்	1
உருபேற்ற சுட்டுப்பெயரோடு ஒப்பதோர் இடைச்சொல்	40	ஐயத்தாய் நின்றல்	32
உரையாசிரியர்	1, 203, 360, 455, 457, 458, 459	ஐயப்புலப் பொதுச்சொல்	25
உரையிற் கோடல்	222		
உலமரல் சொற்புறநடை	311	ஓ	
		ஓட்டுப் பெயர்	395
		ஓப்பில் வழியாற் பொருள்	

செய்யும் உவம உருபுகள்	252	குறிப்பெச்சம்	396
ஒருதொழிற் உறுவிக்கப்பட்டுத் தானே		கைவாரம் கொள்வான்	463
போதல்	73	கைவாரி	463
ஒருபுடை தழுவுதல்	257		
ஒருபொருளின் ஏகதேசம்	81	ஃ	
ஒருமை இயைபு நீக்காது		சான்றோர் செய்யுள்	35, 401, 458, 460, 463
பன்மை சுட்டுதல்	184	சான்றோர் செய்யுள் வழக்கம்	414
ஒழிந்தோர் செய்யுள்	401	சிறப்பு விதி	432
ஒன்றுபல குழீஇய தற்கிழமை	81	சிறந்தன தொகுத்து	
ஒன்றென முடித்தல்	37, 272, 422	உணர்த்துகின்றது	230
		சிறிது இழக்க வேறுபடுத்தல்	73
ஓ		சிறிதும் இழவாமல் வேறுபடுத்தல்	73
ஓசை வேற்றுமை	205	சினைப்பொருட்கண்	
		வந்த வினையெச்சம்	233
க		சுட்டு முதற்பெயர்	169
கடலொலி	1	சூத்திரம்	402
கண்ணழிவு	1	செப்பு மயக்கம்	11
கபிலம்	119	செய்தென் எச்சக்குறிப்பு	230
கருத்துப் பொருள்	1	செய்யுட்கண் வழீஇ அமைதல்	18
கருநடம்	400	செய்யுட்கு இலக்கணம்	460
கருப்பம் தங்கி வருத்தமுற்று நுகரப்படும்		செய்யுட்கு உரிய சொல்	1, 397
பொருள்மேல் செல்லும் வேட்கை	371	செய்யுட் செய்தற்கு உரிய	
கருமக் கருத்தா	248	சொற்கள்	397
கருமச் சிதைவு	55	செய்யுள் முடிபு	45
கருமையும் பெருமையாகிய குறிப்பும்	396	செய்யுள் விதி ஒழிபு	397
கருவிருந்தை	16	செய்யுளிலக்கணங்	
கலிங்கம்	400	கூறுகின்ற செய்யுள்	440
களவியற் சூத்திரம்	163	சேய்மையாகிய குறிப்பு	396
காட்சிப்பொருள்	1	சொல் புறநடை	331
காண்டிகை	463	சொல்லை உணர்த்திய முறைமை	1
காமச்செவ்வி நிகழ்வதொரு காலம்	57	சொல்லை எச்சமாக உடைய சொல்	439
காரக ஏது	463	சொற்புறநடை	362
காரகக் கருவி	74	சொன்முடிபு நோக்குப்பட நின்று	
காரண காரியப் பொருட்டாயே		பொருளுணர்த்தாமை	406
வருதல்	233		
காரணப் பொருட்பெயர்	119	ஞ	
காரிய வாசகம்	113	ஞாபக ஏது	75, 93, 463
காலஎழுத்து	218	ஞாபகக் கருவி	74
காலக் கடவு	58	ஞாபகம்	10
கால மயக்கம்	11		
குறிப்பான் பொருளுணர்த்தும் பெயர்	115	த	
குறிப்பின்கண் தோன்றிய எச்சம்	439	தந்திரம்	402
குறிப்புச்சொல் பரப்புடைமை	301	தம்முள் இயைபுடைய உருபு மயக்கம்	107
குறிப்பு நிலை	27	தன் பொருளின் தீர்ந்து பிறிது ஒன்றன்	
குறிப்பு முற்று	230	பொருட்கண் செல்லும்	
குறிப்பு முற்று வாசகம்	414	உருபு மயக்கம்	85

தன் பொருளின்தீராது பிறிது ஒன்றன் பொருட்கண் செல்லும் பொருள் மயக்கம்	85	நுண்ணுணர்வு உடையோர்க்குக் காரணம் உண்டாந்தன்மை	394
தன் வினையும் பிறவினையும்	318	நூலது குற்றங் கூறல்	112
தன்னான் பிறக்கின்ற சொல்	200	நூலோதி	463
தன்னினம் முடித்தல் 36, 38, 57, 215, 454			
தன்னைப் பிறன்போற் கூறுங்குறிப்பு	448	ப	
தாவாக் கொள்கை	344	பகர ஈற்றுப் பலர் அறிசொல்	9
திணைதோறும் உரிமைபூண்டு வழங்கப்பட்டு வரும் பெயர்	199	படர்க்கை உள்பாட்டுத் தன்மைப் பெயர்	392
திணை மயக்கம்	11	படர்க்கைப் பன்மை முற்று	208
திணை மயங்காமை	11	படுத்தல் ஓசை	221, 226
திரட்சியை உணர்துதல்	351	பண்டையார் வழக்கு	2
திரித்துக் கொண்ட பெயரெச்ச வினைக்குறிப்பு	399	பண்பு ஓட்டு	67
திரிபின்றி இயல்பாகிய சொல்	398	பண்பு மாத்திரை	450
திருவிலி	463	பண்புப் பொருள்	303
தெரிநிலைப்பொருள் உணரப்படாத சொற்கள்	459	பயன் நோக்கி வினாதல்	13
தெரிநிலை வாசகம்	459	பயனிலைத் தொடர்	1
தொகுத்தது விரித்தல்	73	பயனிலைவகை	1
தொகை நிலைத்தொடர்	1	பரணரது பாட்டியல்	81
தொகை நிலைவகை	1	பல உருபு தொடர்ந்து அடுக்கியவழிப் படுவதோர் இலக்கணம்	103
தொகையல் தொடர்மொழி	420	பலபொருள் தொகுதியை உணர்த்தும் பெயர்	91
தொடர்மொழி முதற்கட்பிரிந் திசைத்தல்	274	பலபொருள் விளக்கல்	299
தொலைவாகி இரப்போர்	444	பலவற்றது கூட்டம்	354
தொழிலிற் பிரிந்த ஆண் ஒழி மிகுசொல்	50	பலவாகப் பகுத்தல்	1
தொழிலிற் பிரிந்த பெண் ஒழி மிகுசொல்	50	பழமையாகிய குறிப்பு	396
தொழிற் சொல் படுத்தல்	71	பன்மைபற்றிய வழக்கு	49
தொழிற் பயன் உற்ற மாத்திரையாய் ஒருவன் கொண்டுபோகப் போதல்	73	பன்மை மறை	222
தொழிற்பயனுறுந் துணையாய் நின்றல்	72	பன்மொழித் தொகை	420
துணைக் காரணம்	74	பன்மொழித்தொடர்	1
		பால் பற்றிய மரபு வழுவமைதி	194
ந		பால் மயக்கம்	11
நம்முச் சாரியை	252	பிரேளிகைச் செய்யுள்	449
நால்வகைச் சொல்	392	பிறசொல் இடைநின்றல்	239
நிகழ் காலச் சொல்	242	பிற பாடைச்சொற்கள்	397
நிலைத் திணை	1	பிறவினை	233
நுகரப்படும் பொருள்	47	புடைபெயர்ச்சி தொக்கு நிற்கும் சொற்கள்	415
நுண்ணுணர்வு உடையார் உணருமாறு கூறிய இலக்கணம்	463	புறப்பாட்டு	235
		புறனடை	167
		பூ இரட்டை	48
		பெயர் கோடல்	206
		பெயர்த் திரிசொல்	147, 399
		பெயர் நிரல் நிறை	405

பெயர்ப் பொருண்மை	260	மன என்னும் வாசகம்	227
பெயர்ப்பொருள்	4	மாட்டேறு	219
பெயரிற் பிரிந்த ஆண் ஒழி மிகுசொல்	50	மீயெடுப்பு	17
பெயரிற் பிரிந்த பெண் ஒழி மிகுசொல்	50	முதல் நூல்	463
பெயரெச்சக் குறிப்பு	230	முதற் காரணம்	74
பெயரெச்சக் குறிப்பு மறை விகற்பம்	238	முழுவதுஉந் தொக்குத் தொகையாதல்	412
பெயரெச்ச வினைக் குறிப்பாய்		முற்று இலக்கணம்	428
நிற்பதொரு பெயர்	416	முன்னிலை ஏவற் பொருண்மை	450
பெயரெச்ச வினைக்குறிப்பு முற்று	459	மூவகைக் குலத்து உள்ளோர்	463
பெயரெச்ச வினைத் திரிசொல்	457	மூன்று இடம்	1
பெருத்தலாகிய குறிப்பு உணர்த்துதல்	339	மூன்று காலம்	1
பெருமையைச் சுருக்குதல்	73	மெய் அவற்குக் காட்டல்	13
பெருமையை விசேடித்து நின்றல்	458	மெய்பாட்டியற் சூத்திரம்	215
பெற்று அடுக்குதல்	305		
பொது நிரல்நிறை	405	ய	
பொதுவாயதொரு பெயர்	37	யாப்புடைமை	63
பொதுவிதி	432		
பொருண்மையைத்தான்		வ	
அவாவிநிற்கும் நிலை	67	வகர ஈற்றுப் பெயர்	169
பொருளிடையிடுதல் என்னுந்		வடசொற்கு இலக்கணம்	401
தந்திரவுத்தி	442	வட மொழித்திரிபு	58
பொருளியற் சூத்திரம்	163, 252	வருத்தக் குறிப்பான் உள்ளுதல்	340
பொருளினது புடைபெயர்ச்சி	160	வருத்தக் குறிப்பின்றி உள்ளுதல்	340
பொருளொடு புணர்தல் அடுக்கு	424	வருத்தம் இல்லாத விரதம்	344
பொது நிரல்நிறை	405	வற்றுச் சாரியை	252
பொதுவாயதொரு பெயரான்	37	வாளி	119
பொதுவிதி	432	விகார வகை	1
பொருண்மையைத்தான்		விசேடித்து நின்றல்	63
அவாவிநிற்கும் நிலை	67	வியங்கோட்டு எதிர்மறை	209
பொருளிடையிடுதல் என்னுந்		விரவுத் தொழில்	224
தந்திரவுத்தி	442	விரவுப்பெயர் செய்யுளுள்வரும்	
பொருளியற் சூத்திரம்	163, 252	முறைமை	198
பொருளினது புடைபெயர்ச்சி	160	விரவு வினை பிரிவு	457
பொருளொடு புணர்தல் அடுக்கு	424	விரித்துரை	463
பொது நிரல்நிறை	405	விரித்தது தொகுத்தல்	73
		விரித்தி	402
ம		வினை முடிபு	396
மக்கட்டன்மை	1	விரைவு பொருளின் சிற்றெல்லை	424
மக்கள் இரட்டை	48	விலங்கு இரட்டை	48
மந்திர நூல்கள்	449	விலைத் தீட்டு	81
மரபியற் சூத்திரம்	1	விளியது பொதுஇலக்கணம்	120
மரபு மயக்கம்	11	வினா மயக்கம்	11
மரபு மயங்காமை	11	வினை இலக்கணம்	200
மறுதலைப்பாடு	61	வினைச்சொற்களது பாகுபாடு	203
மறை வாய்பாடு	205	வினை பற்றிய அசைநிலை	
		இடைச்சொல்	1

கலைச்சொல் நிரல் (உரைவழி)

411

வினை தொகைப்பெயர்	33	வினையெச்ச முற்று	457
வினை மாத்திரை	72	வினையெச்ச வினைக்குறிப்பு முற்று	459
வினை முடிபு	396	வினையெச்ச வினைத் திரிச்சொல்	457
வினைமுதல் தொடர்ப்பொருள்	237	வினைவேறுபடாத பல	
வினைமுதல் வினை	232	பொருள் ஒருசொல்	54
வினைமுதற் கிளவி	236	வேண்டா கூறி வேண்டியது	
வினைமுதற் பெயர்	215	முடிக்கின்றது	131
வினையான் அன்றிப் பெயர்		வேற்றுமை	1
தாமே பன்மை விளக்கல்	173	வேறுபட நின்றலானும்	63
வினையானும் திணை தெரியாமை	190	வேறுபல குழீஇய தற்கிழமை	81
வினையெச்சக் குறிப்பு	230	வேறுபாட்டினைச் செய்யுஞ் சொல்	455

தொல்காப்பியப் பதிப்புகள் – கால வரிசை நிரல்

வ. எண்	காலம்	நூல் பகுதி, உரை	பதிப்பாசிரியர்
1.	1847 ஆக. (பிலவங்க, ஆ.வணி)	எழுத்து. நச்சர்	மழவை. மகாலிங்கையர்
2.	1858	தொல். நன். மூலம்	சாமுவேல் பிள்ளை
3.	1868 செப். (விபவ. புரட்டாசி)	சொல். சேனா.	சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை
4.	1868 நவ. (விபவ, கார்த்திகை)	”	இராசகோபால பிள்ளை
5.	1868 நவ.	எழுத்து. இளம்.	சுப்பராய செட்டியார்
6.	1868	சூத்திர விருத்தி - சிவஞானமுனிவர்	ஆறுமுக நாவலர்
7.	1885	பொருள். நச்சர். பேரா.	சி.வை.தா.
8.	1891 சூன் (கர, வைகாசி)	எழுத்து. நச்சர்*	”
9.	1892	சொல். நச்சர்	”
10.	1905	பாயிரம். சண்முக விருத்தி	அரசன் சண்முகனார்
11.	1916	பொருள் (1, 2) நச்சர்	பவானந்தம் பிள்ளை
12.	1916	பொருள் (3, 4, 5), நச்சர்	”
13.	1917	பொருள். பேரா.	”
14.	1917	பொருள் (8) நச்சர்	ரா. ராகவையங்கார்
15.	1920	பொருள் (1, 2), இளம்.	கா. நமச்சிவாய முதலியார்
16.	1921	”	வ.உ. சிதம்பரம் பிள்ளை
17.	1922 மார்ச்	எழுத்து. சொல் (மூலம்)	கா. நமச்சிவாய முதலியார்
18.	1922 மே	தொல். மூலம்	புன்னைவனநாத முதலியார்
19.	1922	பாயிரங்கள்*	கா. நமச்சிவாய முதலியார்

20.	1923	பொதுப்பாயிரம்*	சதாசிவ பண்டாரத்தார்
21.	1923	எழுத்து. நச்சர்	கனகசுந்தரம் பிள்ளை
22.	1923 மார்ச்	சொல். சேனா.	கந்தசாமியார்
23.	1924	பொருள். மூலம்	கா. நமச்சிவாய முதலியார்
24.	1927	சொல். இளம்.	”
25.	1928	எழுத்து. இளம்.	வ.உ.சி.
26.	1929	சொல். தெய்வ.	ரா. வேங்கடாசலம் பிள்ளை
27.	1930	சொல். குறிப்புரை	பி.சா.சு. சாஸ்திரியார்
28.	1930	எழுத்து (மொழி)	”
29.	1933	பொருள் (3, 4, 5) இளம்.	வ. உ. சி.
30.	1934	சொல். சேனா.	ஆறுமுக நாவலர்
31.	1934	பொருள். நச்சர்	எஸ். கனகசபாபதிப்பிள்ளை
32.	1935	பொருள். பேரா.	”
33.	1935	பொருள்-மேற்கோள் விளக்க அகராதி	ம. ஆ. நாகமணி
34.	1935	பொருள் (6-9) இளம்	வ.உ.சி., எஸ். வை. பிள்ளை
35.	1935	பொருள். இளம்*	வ.உ.சி., எஸ்.வை. பிள்ளை
36.	1937	எழுத்து. நச்சர்	யாழ்ப்பாணம் கணேசையர்
37.	1937	எழுத்து. குறிப்புரை	பி.சா.சு. சாஸ்திரியார்
38.	1937	சொல் (1, 2, 3) (மொழி)	”
39.	1938	சொல். சேனா.	கணேசையர்
40.	1938 ஏப்ரல்	பொருள் (1) விளக்கம்	தி.சு. பாலசுந்தரம் பிள்ளை
41.	1941	சொல். நச்சர்	மே.வீ. வேணுகோபாலப் பிள்ளை
42.	1942	பொருள் (1)	சோமசுந்தர பாரதியார்
43.	1942	பொருள் (2)	”
44.	1942	பொருள் (6)	”
45.	1943 மார்ச்	தொல் - மூலம்	தி.சு. பாலசுந்தரம் பிள்ளை
46.	1943	பொருள். பேரா.	கணேசையர்
47.	1944 அக்.	எழுத்து. ஆராய்ச்சி	வேங்கடராஜலு ரெட்டியார்
48.	1944	எழுத்து. நச்சர்	தேவநேயப் பாவாணர்
49.	1945	சொல் (மொழி)	பி.சா.சு. சாஸ்திரியார்
50.	1946	சொல். சேனா.	தேவநேயப் பாவாணர்
51.	1947	பொருள் (1, 2 நச்சர்)	கழகம்
52.	1948	பொருள். நச்சர்	கணேசையர்

53.	1948	பொருள் (1, 3) (மொழி)	ஈ.எஸ். வரதராஜ ஐயர்
54.	1948	பொருள் (4, 5) (மொழி)	”
55.	1949	பொருள் (1, 2) (மொழி)	பி.சா.சு. சாஸ்திரியார்
56.	1950	பொருள் (3-5) நச்சர்	கழகம்
57.	1951	பொருள். பேரா.	”
58.	1952	சொல். நச்சர்*	தி.த. கனகசுந்தரம் பிள்ளை
59.	1952	பொருள் (1, 2) இளம்.	கழகம்
60.	1952	பொருள் (3, 4, 5) மொழி	பி.சா.சு. சாஸ்திரியார்
61.	1953	பொருள். இளம்.	கழகம்
62.	1954	சொல். சேனா.	ஆ. பூவராகம் பிள்ளை
63.	1955	எழுத்து. இளம்.	சுந்தரமூர்த்தி
64.	1956	பொருள் (6-9) மொழி	பி.சா.சு. சாஸ்திரியார்
65.	1960	தொல். மூலம்	பதிப்பாசிரியர் குழு (மர்ரே ராஜம்)
66.	1961	தொல். முழுவதும்	புலியூர் கேசிகன்
67.	1962	சொல். நச்சர்	கு. சுந்தரமூர்த்தி
68.	1962	சொல். நச்சர்	இராம. கோவிந்தசாமி
69.	1962	தொல். நன். எழுத்து	வெள்ளைவாரணனார்
70.	1963	சொல். இளம்.	கு. சுந்தரமூர்த்தி
71.	1963	சொல். தெய்வ.	”
72.	1963	சொல்.	வி.ஐ. சுப்பிரமணியன்
73.	1963	தொல் (மொழி)*	இலக்குவனார்
74.	1964	சொல். கல். பழைய	கு. சுந்தரமூர்த்தி
75.	1965	எழுத்து - நச்சர்*	”
76.	1965	தொல். பொருள் (8) நச்சர்	”
77.	1966	சொல். சேனா.	”
78.	1967	எழுத்து. நச்சர்	இராம. கோவிந்தசாமி
79.	1967	இ. தொகை (எழுத்து)	ச.வே. சுப்பிரமணியன்
80.	1968	தொல். பொருள்	புலவர் குழந்தை
81.	1968	சூத்திரவிருத்தி	தண்டபாணி தேசிகர்
82.	1968	பொருள் (8)	ஆபிரகாம் அருளப்பன்
83.	1969	தொல். (வளம்)	வடலூரனார்
84.	1969	எழுத்து. இளம்.	அடிகளாசிரியர்
85.	1970	சொல். சேனா.	கு.மா. திருநாவுக்கரசு
86.	1971 செப்.	தொல். நன். சொல்.	வெள்ளைவாரணனார்
87.	1971	சொல். கல். பழைய	தெ. பொ. மீ.

88.	1971	இ. தொகை (சொல்)	ச.வே.சு.
89.	1972	தொல். நன்.	ரா. சீனிவாசன்
90.	1974	பொருள் (8)*	வடலூரனார்
91.	1975	தொல். பொருள் (1) உ. வ.	மு. அருணாசலம் பிள்ளை
92.	1975	தொல். களஞ்சியம்	அறவாணன், தாயம்மாள் அறவாணன்
93.	1975	தொல். ஒப்பியல்	அறவாணன்
94.	1977	தொல். சொல்	அ.கு. ஆதித்தர்
95.	1978	இ. தொகை (யாப்பு, பாட்டியல்)	ச. வே. சு.
96.	1979	எழுத்து. இளம்.	கு. சுந்தரமூர்த்தி
உரைவளம்			
97.	1980 செப்.	சிறப்புப் பாயிரம்	ஆ. சிவலிங்கனார்
98.	1980 டிசு.	நூன்மரபு	”
99.	1981 சூன்	மொழி மரபு	”
100.	1981	மரபியல்	கு. பகவதி
101.	1981 டிசு.	பிறப்பியல்	ஆ. சிவலிங்கனார்
102.	1982 மார்ச்	புணரியல்	”
103.	1982 மே	தொகைமரபு	”
104.	1982 சூலை	கிளவியாக்கம்	”
105.	1982 நவ.	உருபியல்	”
106.	1982 டிசு.	உயிர் மயங்கியல்	”
107.	1983 ஏப்.	புள்ளி மயங்கியல்	”
108.	1983 செப்.	குற்றியலுகரப் புணரியல்	”
109.	1983 அக்.	வேற்றுமையியல்	”
110.	1983	புறம்	வெள்ளைவாரணனார்
111.	1983	களவு	”
112.	1983	கற்பு	”
113.	1983	பொருள்	”
114.	1984 மே	வேற்றுமை மயங்கியல்	ஆ. சிவலிங்கனார்
115.	1984 மே	விளிமரபு	”
116.	1984 சூலை	பெயரியல்	”
117.	1984 செப்.	வினையியல்	”
118.	1972 முதல் 1985	எழுத்து. சொல் (மொழி)	கமில்சுவலபில்
119.	1985	எழுத்து. சொல் (மொழி)	டி. ஆல்பர்ட்
120.	1985	பொருள். பேரா.	கு. சுந்தரமூர்த்தி

121.	1985	செய்யுளியல். இளம்.	அடிகளாசிரியர்
122.	1985	உவமவியல்	வெள்ளைவாரணனார்
123.	1986	மெய்ப்பாடு	”
124.	1986 சூலை	இடையியல்	ஆ. சிவலிங்கனார்
125.	1986	பொருள். நச்சர்	கு. சுந்தரமூர்த்தி
126.	1987 அக்.	உரியியல் (உ.வ.)	ஆ. சிவலிங்கனார்
127.	1988 செப்.	சொல். இளம்.	அடிகளாசிரியர்
128.	1988 செப்.	எழுத்து	பாலசுந்தரம்
129.	1988 அக்.	சொல்	”
130.	1988 டிச.	எச்சவியல் (உ.வ.)	ஆ. சிவலிங்கனார்
131.	1989	சொல். ஆத்திரேயர் உரை	வ. வேணுகோபாலன்
132.	1989	செய்யுளியல் (உ.வ.)	க. வெள்ளைவாரணனார்
133.	1989	சொல். சேனா.	கு. சுந்தரமூர்த்தி
134.	1989 அக்.	பொருள் (3-7)	பாலசுந்தரம்
135.	1989 நவ.	பொருள் (1, 2)	”
136.	1989	எழுத்து (பேருரை)	இராம. சுப்பிரமணியன்
137.	1989	அகம் (மொழி)	நிர்மல் செல்வமணி
138.	1991 மார்ச்	அகத்திணையியல் (உ.வ.)	ஆ. சிவலிங்கனார்

